STEPHEN KING

Salem's Lot

Korku Ağı

ALTIN KİTAPLAR

"Bak ve beni gör, cılız adam. Senin şömine önünde bir kitapla birkaç saat geçirdiğin gibi yüzyıllar geçiren Barlow'a bak. Bak ve elindeki sefil sopayla öldürmeye çalıştığın, gecelerin bu muhteşem yaratığını gör. Bana bak, yazar bozuntusu! Ben insan hayatlarını yazdım ve mürekkep olarak kan kullandım. Bana bak ve ümidini kes!"

• • •

Jerusalem's Lot küçük bir New England kasabasıdır ve burada da, benzeri yerlerde olduğu gibi dedikodular, tuhaf tipler ve saygı değer insanlar vardır. Tabii garip olaylar hakkında söylentiler de yok değildir; ama her kasabada olduğu kadar...

Yazar Ben Mears, çocukluk yıllarını konu alan ve o günlerden beri ona musallat olmuş korkularıyla yüzleşmek amacıyla bir roman yazmak için Lot'a döner. Çocukken tanık olduğu korkunç olayın gerçekleştiği ev –Marsten Köşkü– işte karşısındadır; fakat yeni ve gizemli kiracıları vardır. Kasabada bazı kuşkulu şeyler yaşanmaya başlayınca, Mears'ın belleğindeki karanlık anılar da canlanmaya başlar: Önce bir köpek hunharca öldürülmüş olarak bulunur, ardından bir çocuk kaybolur. Bunlar başlangıçta çok da sıra dışı olaylar olarak görülmez, fakat liste uzamaya başlar. Çok geçmeden kasabayı saran şaşkınlık hayrete, belirsizlikler dehşete dönüşecektir.

• • •

Televizyonu kapatın – daha iyisi, koltuğunuzun yanı başındaki hariç, bütün lambaları da kapatın. Ondan sonra, bu loş ışıkta sizinle vampirler hakkında konuşalım. Sanırım, sizi onların varlığına inandırabilirim.

Stephen King

Kitabın Orijinal Adı
'SALEM'S LOT

Yayın Hakları
© STEPHEN KING
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Kapak Tasarımı
OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

Baskı
1. BASIM/OCAK 2017/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 21 - 2264 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

Korku Ağı

Türkçesi

Esat Ören

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR
BAY MERCEDES
BİR AŞK HİKÂYESİ
BUİCK 8
ÇAĞRI
CEP
CHRİSTİNE
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
DİRİLİŞ
DOKTOR UYKU
DUMA ADASI
GÖZ
HAYVAN MEZARLIĞI
KÂBUSLAR PAZARI
KARA EV
KARA KULE
KARA KULE SİLAHŞOR
KARANLIK ÇÖKÜNCE
KARANLIK ÖYKÜLER
KEMİK TORBASI
KİM BULDUYSA ONUNDUR
KUBBE'NİN ALTINDA
KUJO
KUŞKU MEVSİMİ
MAHŞER
MAHŞER (YENİ BASKI)
MEDYUM
O
O (TAM METİN)
OYUN
RUHLAR DÜKKÂNI
RÜYA AVCISI
SADİST
SİS
TEPKİ
YAZMA SANATI
YEŞİL YOL
22/11/63
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE

KARA KULE SERİSİ

SİLAHŞOR (KARA KULE-I)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ (KARA KULE II)
ÇORAK TOPRAKLAR (KARA KULE III)
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE (KARA KULE IV)
CALLA'NIN KURTLARI (KARA KULE V)
SUSANNAH'NIN ŞARKISI (KARA KULE VI)
KULE (KARA KULE VII)

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

Naomi Rachel King'e
"... yerine getirilecek vaatler."

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Stephen King

Kayınpederim şu anda emekli, ama Maine Belediyesi İnsani Hizmetler Şubesi'nde çalışırken ofisinde çok hoş bir tabela vardı. Yazı şöyleydi: BİR ZAMANLAR HİÇ ÇOCUĞUM YOKTU VE SEKİZ TANE FİKRİM VARDI. ŞİMDİ SEKİZ ÇOCUĞUM VAR VE TEK BİR FİKRİM YOK. Bu benim çok hoşuma gider, çünkü bir zamanlar yayınlanmış bir romanım yokken, roman yazma sanatı ve becerisiyle ilgili yaklaşık iki yüz elli (iyi bir günümde bu sayı iki yüz elli beşi bulurdu) fikrim vardı. Şimdi yayınlanmış yaklaşık elli romanım varken kurgu hakkında sadece tek bir fikrim kalmış; bendeniz bir yazarlık semineri vermeye kalksam, herhalde on beş dakikayı zor doldururum.

O güzel günlerde kafamdaki fikirlerden biri, Bram Stoker'ın derebeyi vampiri *Drakula*'yı Frank Norris'in natüralist kurgusu ve çocukluğumda bayılarak okuduğum EC'nin korku-çizgi romanlarıyla birleştirmenin pekâlâ mümkün olabileceği... ve harika bir Amerikan romanı yazılabileceğiydi. Unutmayın ki o sırada yirmi üç yaşındayım. Öğretmenlik sertifikamın mürekkebi daha kurumamış, sekiz kısa hikâyem yayınlanmış ve tamamen uçuk bir özgüvenimin yanı sıra kendimi saçmalık sınırlarını zorlayan bir şekilde önemsiyorum. Yani biraz insaflı olun tamam mı? Bir de, daktilosu olan ve benim hikâyelerimi beğenen bir karım vardı – o zamanlar çok doğal kabul ettiğim bu son iki şeyin hepsinden önemli olduğu anlaşıldı.

Drakula ve *Tales From the Crypt*'i [Mezarlıktan Masallar] birleştirip *Moby Dick* ayarında bir roman çıkarabileceğimi gerçekten de düşündüm mü? Evet. Gerçekten düşündüm. Hatta tıpkı Melville'in kitabın başında balinalar hakkında bilgi verişi gibi, ben de ilk kısımda bir bölüm ayırıp vampirler hakkında topladığım bilgileri vermeyi bile düşündüm. Melville'in ömrü boyunca *Moby Dick*'in sadece on iki adet satmış olması beni ürkütmüş müydü? Hayır; o zamanki fikirlerimden biri de bir romancının yakın geleceğe dönük değil, uzun vadeli beklentileri olması ve o sırada yumurta fiyatlarını düşünmemesi gerektiğiydi. (Karım aynı fikirde olmazdı ve eminim Bayan Melville de onun gibi düşünürdü.)

Her halükârda, yazacağım vampir romanının Stoker'ınkini dengeleyeceği fikri hoşuma gitmişti; böylece bu kitap da gelmiş geçmiş en *iyimser* korku romanı olarak tarihteki yerini alacaktı. Kendi derebeyliği içinde hem korkulan hem de tapılan Kont Drakula ölümcül bir hata yapıp yollara düşer. Londra'da bilim insanlarıyla ve bilgeleriyle tanışır: Kan naklinin ne olduğunu bilen Abraham Van Helsing; günlüklerini balmumundan fonograf silindirleri üstünde tutan John Seward; hatıratını stenoyla yazan ve daha sonra Korkusuz Vampir Avcılarına sekreterlik yapan Mina Harker.

Stoker'ın modern icatlara ve yeni buluşlara hayranlık duyduğu bellidir ve romanının özünü oluşturan tema açıktır: Karanlık Güçlerin yabancı çocuğuyla, bütün modern cihazlarla donanmış önde gelen Britanyalılar çatıştıkları zaman karanlık güçlerin kazanma ihtimali yoktur. Drakula, İngiltere'deki malikânesi Carfax'tan kovalanıp Transilvanya'ya döner ve bir günbatımı kalbine kazık çakılır. Vampir avcıları bu zaferin bedelini ödeyeceklerdir –ki bu da Stoker'ın dehasıdır– ama savaştan galip çıktıklarına kuşku yoktur.

1972'de bu hikâyenin kendi versiyonumu yazmak için oturduğumda –bu versiyonun hayat gücü Romanya folk masallarından değil, William Gaines ve Al Feldstein'in Yahudi-Amerikan mitosundan gelmektedir– bambaşka bir dünya gördüm; bu dün-

yada Stoker'ın hayranlıkla baktığı ıvır zıvır nesneler bana uğursuz ve tehlikeli göründü. Benim gördüğüm dünya kendi atıkları içinde boğulmaya başlamıştı; enerji kaynakları tükeniyordu ve sadece nükleer silahlarla değil, bunların hızla yayılması (neyse ki büyük çaplı terörizm o zamanlar ufukötesiydi) sorunuyla da başa çıkmak zorundaydı. Kendimi ve kendi toplumumu teknolojik gökkuşağının diğer ucunda görüyordum ve bu karamsar düşünceyi yansıtacak bir kitap yazma işine koyuldum. Bu hikâyenin sonunda vampir, korkusuz vampir avcılarını öğlen yemeği niyetine yiyecekti. (Tabii kendisi bir vampir olduğu için bu yemeği gece yarısı yiyecekti.)

Bu kitabın üç yüzüncü sayfasına gelmişken –o zamanki adı *Second Coming*'di (İkinci Geliş)– *Göz* (*Carrie*) yayınlanmıştı ve roman yazmak hakkındaki ilk düşüncem buhar oldu. Alfred Bester'in "Patron kitaptır," önermesini duymama daha yıllar vardı, ama benim için buna gerek kalmamıştı; sonunda 'Korku Ağı (*Salem's Lot*) adıyla çıkan romanımı yazarken bunu kendim öğrenmiştim. Elbette bir yazar kontrol uygulayabilir; ne var ki bu boktan bir fikirdir. Oysa emniyet kemerini bağlayıp direksiyona hikâyenin geçmesine izin vermek... işte hikâye anlatımı budur. Hikâye anlatımı nefes almak kadar doğaldır; bunu planlara dayanarak yazmaksa, suni teneffüs yapmanın edebi versiyonudur.

Küçük New England kasabalarını az çok tanırdım (bunlardan birinde büyümüştüm ve nasıl olduklarını biliyordum) ve benim Kont Drakula versiyonumun, karşısına çıkan akılcı dünyanın cılız temsilcilerini alt edeceğine emindim. Ne var ki hesaba katmadığım şey, benim karakterlerimin cılız temsilciler olarak kalmakla tatmin olmadıklarıydı. Tersine, hayata geçtiler ve kendi kendilerine bir şeyler yapmaya başladılar – bazen akıllıca, bazense budalaca cesaret göstererek... *Drakula*'nın sonunda Stoker'ın karakterleri ortaya çıkarken, *Korku Ağı*'nda öyle olmadı ve –genç yazarının isteği dışında– bu şaşırtacak kadar iyimser bir kitap oldu. Bundan memnunum. Bu işte yeni sayılacak yazarın hataları sonucu hâlâ üstünde başında çizikler, yara izleri görüyorum,

ama hâlâ adamakıllı kuvvetli kısımlar da buluyorum. Bir miktar zarafet de var.

İlk romanımı Doubleday Yayınları basmıştı ve ikincisi için opsiyonları vardı. Bunu ve 'ciddi roman' olarak gördüğüm *Roadwalk* adında başka birini daha bitirmiştim. İkisini de o zamanki editörüm Bill Thompson'a gösterdim. İkisini de beğendi. Herhangi bir karara varmadığımız bir öğlen yemeği yedikten sonra Doubleday binasına doğru yürüdük. Park Bulvarı ve 54'cü Cadde köşesinde –öyle bir yerdi sanırım– YÜRÜMEYİN işareti yandı. O anda cesaretimi toplayıp Bill'e, hangisini yayınlasak daha iyi olur, diye sordum.

Bana aynen şöyle söyledi: "*Roadwalk* daha ciddi bir ilgi çeker herhalde, ama vampirlerin piknik yaptığı bir şeye benzeyen *İkinci Geliş* çok iyi ve çok satan bir kitap olabilir. Yalnız bir sorun var."

"Nedir o?" diye sorduğum anda YÜRÜMEYİN işareti değişip YÜRÜYÜN yandı ve herkes harekete geçti.

Bill de hemen kaldırımdan indi. New York'ta YÜRÜYÜN işareti yanınca hiç vakit kaybetmezsiniz, o anda büyük kararlar veriliyor olsa bile... Ve ben de o anda hayatımın geri kalanını etkileyecek bir karar verileceğini hissetmiş olmalıyım. Bill, "Ömrünün sonuna kadar bir korku yazarı olarak damgalanırsın," dedi.

O kadar ferahladım ki, güldüm. "Neyle damgalanacağım umurumda değil, yeter ki ödemeler aksamasın," dedim. "*İkinci Geliş*'i yayınlayalım." Ve öyle yaptık, ama adını önce *Jerusalem's Lot* (Kudüs'ün Kaderi) olarak değiştirdik (çünkü karım Tabby *İkinci Geliş*'in seksle ilgiliymiş izlenimi verebileceğini söylemişti) sonra da *Salem's Lot* yaptık; çünkü Doubleday yöneticileri *Jerusalem's Lot*'un dini bir kitap izlenimi vereceğini düşünmüşlerdi. Gerçekten de korku yazarı olarak etiketlendim; bunu ne doğrulamış ne de inkâr etmişimdir. Ama bu şekilde kitapevleri raflarında iyi yerler bulabildim.

O günden beri roman yazmakla ilgili bütün fikirlerimi çöpe attım; fakat bir tanesi hariç. Bu benim ilk fikrimdi (galiba yedi yaşındaydım) ve muhtemelen sonuna kadar da yerini koruyacak:

Bir hikâye anlatmak güzel bir şeydir, ama insanların bunu dinlemek isteyişi daha da güzeldir. Bence hatalarına rağmen *Korku Ağı* çok iyi bir hikâyedir. Korkutucu olanlardan biridir. Daha önce bunu duymadıysanız, şimdi benden duyun. Duymuşsanız, size bir kere daha söyleyeyim. O halde, televizyonunuzu kapatın, daha iyisi okuma ışığınız dışındaki bütün lambaları da söndürün. Loş ışıkta vampirler hakkında konuşalım. Sanırım sizi onların varlığına inandırabilirim, çünkü bu kitap üstünde çalışırken ben inanmıştım.

YAZARIN NOTU

Kimse uzun bir romanı tek başına yazamaz; bu nedenle bir dakikanızı alıp bana bu işte yardım eden birkaç kişiye teşekkür etmek istiyorum: beni yüreklendirdiği ve pratik önerilerde bulunduğu için Hampden Akademisi'nden G. Everrett McCutcheon'a; Old Town, Maine'den Penobscot Kasabası Adli Tıp Uzmanı Doktor John Pearson'a; Bangor, Maine'deki St. John's Katolik Kilisesi başrahibi Peder Renald Halle'ye ve tabii ki, her zamanki haşin eleştirileriyle beni yönlendiren karıma teşekkür ederim.

Her ne kadar 'salem's Lot'un etrafındaki kasabalar çok gerçekse de, 'salem's Lot'un kendisi tamamen yazarın hayal gücünün ürünüdür ve orada yaşayan insanlarla gerçek dünyada yaşayanlar arasındaki benzerlikler tesadüfidir ve kasıtlı değildir.

GİRİŞ

Eski dost, sen ne arıyorsun?
Yurdundan uzaklarda
Yabancı gökler altında
Aklına giren görüntülerle
Onca yıl sonra evine dönmüşsün.

George Seferis

1

Herkes o adamla çocuğu baba oğul sanıyordu.

Çoğu zaman tali yolları kullanarak eski bir Citroën sedanla dura kalka ülkenin bir ucundan diğerine kat etmişlerdi. Nihai hedeflerine varana kadar yol boyunca üç yerde durdular: önce uzun boylu, siyah saçlı adamın bir dokuma atölyesinde çalıştığı Rhode Island'da; sonra üç ay bir traktör montaj hattında çalıştığı Youngstown-Ohio'da; ve son olarak bir benzincide benzin pompalayıp yabancı model otomobil tamiratı yaptığı Meksika sınırına yakın bir Kaliforniya kasabasında. Adam bu tamirat işinde kendini çok başarılı bulmuştu.

Durdukları her yerde Portland *Press-Herald* adındaki Maine gazetesini alır, Jerusalem's Lot adındaki küçük bir Maine kasabası ve çevresiyle ilgili haberleri takip ederdi. Arada bir böyle haberler çıkardı.

Rhode Island Central Falls'a varmadan önce motel odalarında yazdığı romanın özetini postayla temsilcisine gönderdi. Milyon yıl önce, hayatının henüz kararmamış olduğu bir zamanda fena sayılmayacak bir roman yazarıydı. Temsilcisi bu özeti adamın son yayıncısına götürdü. Yayıncı kibarca ilgi gösterdi, ama avans ödemeye niyeti yoktu. Adam temsilcisinin mektubunu yırtıp atarken, çocuğa, "Lütfen" ve "Teşekkür ederim," dedi; bunlar

hâlâ bedavaydı. İçinde küskünlük yoktu; romanı üstünde çalışmaya devam edecekti.

Oğlan pek konuşmazdı. Yüzünde daima sanki çimdiklenmiş gibi bir ifade olurdu; simsiyah gözleri vardı. Mola verdikleri lokantalarda veya benzin istasyonlarında terbiyeli davranır, herhangi bir yorum yapmazdı. Uzun boylu adamın görüş alanından çıkmasını istemiyor gibiydi, adam tuvalete gittiği zamanlarda bile gerginleşirdi. Uzun boylu adam arada bir konuyu açacak olsa bile Jerusalem's Lot kasabası hakkında hiç konuşmaz, adamın bazen özellikle ortada bıraktığı Portland gazetelerine göz atmaktan bile kaçınırdı.

Kitap yazılırken, otoyol ötesindeki kumsalda bir yazlık evde yaşıyor ve bol bol yüzüyorlardı. Burada deniz Atlantik'ten daha sıcak ve sakindi. Kötü hatıralar yoktu. Oğlan adamakıllı esmerleşmişti.

Paraları her ne kadar günde üç sağlam öğün yemek yemeğe ve güvenli bir çatı altında yaşamaya yetiyorsa da, adam bunalmıştı ve sürdükleri hayat tarzını sorgular olmuştu. Oğlana özel öğretmenlik yapıyordu ve çocuğun eğitim konusunda hiçbir eksiği yoktu (çocuk akıllıydı ve tıpkı uzun boylu adamın çocukluğundaki gibi kitapları seviyordu), ama 'salem's Lot'u hiç var olmamış saymanın oğlana bir yararı olduğunu sanmıyordu. Çocuk bazı geceler uykusunda çığlıklar atıp üstündeki battaniyeyi yere fırlatıyordu.

New York'tan bir mektup geldi. Uzun boylu adamın temsilcisi, Random House Yayınevi'nin ona avans olarak 12.000 dolar teklif ettiğini ve kitap kulübü satışlarının garanti olduğunu yazmıştı. Kabul ediyor muydu?

Ediyordu.

Adam benzin istasyonundaki işini bıraktı ve çocukla birlikte sınırı geçtiler.

2

Anlamı "ayakkabılar" olan Los Zapatos (adam bu ismi çok sevmişti) okyanusa yakın, küçük bir köydü ve pek turist uğrağı sayılmazdı. Düzgün bir yolu ve okyanus manzarası olmadığı gibi (bunun için batıya doğru yedi kilometre gitmek gerekiyordu) kayda değer bir tarihî kalıntı da yoktu. Üstelik köyün barı hamamböcekleriyle doluydu ve tek fahişe, elli yaşındaki bir anneanneydi.

Amerika arkalarında kalınca, hayatlarını neredeyse gizemli bir sessizlik kapladı. Tepelerinden çok ender uçak geçiyordu, paralı otoyollar yoktu ve yüz elli kilometre boyunca kimsenin çim biçme makinesi yoktu. Bir radyoları vardı ama bu anlamsız bir gürültü olmaktan ibaretti: Haber yayınları İspanyolcaydı; gerçi oğlan bu dili öğrenmeye başlamıştı ama adam için anlamsız gürültü olarak kalmaya devam etti. Bazı geceler radyoda Monterey'deki bir pop müzik istasyonunu yakalıyorlardı, ama bu da sık sık kesilebiliyordu. İşitme mesafesi içindeki tek motor sesi bir çiftçinin eski traktöründen gelirdi. Rüzgâr doğru yöndeyse bunun geğirmeye benzeyen düzensiz gürültüsü huzursuz bir ruhun sesini andırırdı. Suyu kuyudan elle çekiyorlardı.

Ayda bir veya iki kere kasabanın küçük kilisesindeki ayine katılıyorlardı (her zaman birlikte değil). İkisi de ayinle ilgili tek kelime anlamasalar bile, yine de gidiyorlardı. Adam bazı zamanlar, o sıcak havada hiç anlamadığı bir dille tekdüze bir ses tonuyla verilen vaazları dinlerken boğulacak gibi olurdu. Bir pazar günü oğlan onun yeni bir romana başladığı verandaya geldi ve kilisede görev almak için rahiple konuştuğunu söyledi. Adam başını sallayarak onayladıktan sonra oğlana, talimat alacak kadar İspanyolca biliyor musun, diye sordu. Oğlan bunun bir sorun olmayacağını söyledi.

Adam haftada bir altmış kilometre yol kat edip Portland-Maine gazetesi almaya gidiyordu. Gazete en az bir haftalık ve köpek çişiyle sararmış olurdu. Oğlan kiliseyle ilgili niyetini söyledikten iki hafta sonra adam gazetede 'salem's Lot'la ve Momson adındaki bir Vermont kasabasıyla ilgili dikkat çekici bir habere rastladı. Yazıda uzun boylu adamın da adı geçiyordu.

Çocuğun bakacağını hiç sanmasa da gazeteyi görünür bir yere bıraktı. Okuduğu makale birkaç nedenden dolayı onu huzursuz etmişti. Göründüğü kadarıyla 'salem's Lot'ta hiçbir şey bitmiş değildi.

Bir gün sonra oğlan, elinde gazeteyle geldi; makalenin başlığı görünecek şekilde katlamıştı: "Maine'de Hayalet Şehir mi Var?"

"Korkuyorum," dedi çocuk.

"Ben de," dedi adam.

3

MAINE'DE HAYALET ŞEHİR Mİ VAR?
John Lewis
Press-Herald Özel Haberler Editörü

JERUSALEM'S LOT – Jerusalem's Lot, Portland'ın otuz kilometre kuzeyinde, Cumberland'ın batısında küçük bir kasabadır. Amerika tarihinde silinip giden ne ilk ne de son kasabadır, ama en tuhaflarından biri olduğuna kuşku yoktur. Amerika'nın güneybatısında çok sayıda hayalet kasaba vardır; buralarda zengin altın damarları bulununca bir gece içinde yerleşim alanları oluşmuş, cevher tükendiği zaman da insanlar aynı hızla kasabalarını terk edip geriye boş dükkânlar, oteller ve barlar bırakmışlardır.

New England'da Jerusalem's Lot'un ya da sakinlerinin tercih ettikleri adıyla 'salem's Lot'un gizemli bir şekilde boşalmasına benzeyen tek yer Vermont'taki Momson adındaki küçük kasabadır. 1923 yazında Momson, 312 sakiniyle birlikte yok oluvermişti. Kasaba merkezindeki evler ve birkaç işyeri hâlâ yerli yerindedir

ama elli iki yıl önceki o yazdan beri hiç kimse yaşamamaktadır. Bazı yerlerdeki mobilyalar taşınmıştır ama çoğu ev, sanki gün ortasında aniden çıkan şiddetli bir rüzgâr herkesi uçurmuş gibi, hâlâ dayalı döşeli durumdadır. Evlerden birinde akşam yemeği için kurulu sofra vardır. Başka bir evdeyse yatak odasındaki yatağın örtüsü ev sakini yatmaya hazırlanıyormuş gibi yarı açık haldedir. Bir mağazada tezgâhın üstünde rulo edilmiş pamuklu bir örtü durmaktadır, yazar kasadaysa $1.22 okunmaktadır. (Soruşturmacılar para çekmecesinde hiç kimsenin el sürmediği yaklaşık $50.00 bulmuşlardı.)

Bölgede yaşayanlar turistlere bu kasabanın lanetli olduğunu, bu sebeple o günden beri boş kaldığını anlatırlar. Bunun daha akla yatkın bir nedeniyse, Momson'un eyaletin ücra bir köşesinde, anayoldan çok uzakta bulunması olabilir. Buradaki duruma benzeyen en az yüz kasaba daha vardır, ama tabii bir yandan da aniden boşalmasındaki gizemini hâlâ koruyan *Mary Celeste* gemisini unutmamak gerekir.

Bunun hemen aynısı Jerusalem's Lot için söylenebilir.

1970 nüfus sayımında 'salem's Lot'un nüfusu 1319'du; on yıl önceki sayımdan beri tam olarak 67 kişi artmıştı. Önceki sakinlerinin Lot diye andıkları, geniş bir alana yayılmış, dikkate değer hiçbir olayın yaşanmadığı huzurlu bir kasabaydı. Parkta veya Crossen'in Çiftçi Marketi'nin sobası etrafında düzenli olarak toplanan yaşlıların en çok konuştukları konu, dikkatsizce atılan bir kibrit yüzünden çıkıp eyaletin en büyük orman yangınına yol açan 1951 Yangını'ydı.

Emekliliğini, herkesin kendi işine baktığı, en büyük olayın haftada bir Kadınların Tombalası olduğu sessiz ve küçük bir kasabada geçirmek isteyen bir adam için Lot ideal bir seçim olurdu. 1970 nüfus sayımı hem kırsal bölge sosyologları hem de yörenin eski sakinleri için Maine'deki herhangi bir kasabaya özgü tanıdık bir model gösteriyordu: Bölgeden ayrılan birçok yaşlı insan, birkaç yoksul insan ve diplomasını alan pek çok genç insan bir daha hiçbir zaman buralara dönmüyordu.

Ne var ki, yaklaşık bir yıl önce Jerusalem's Lot'ta sıradan sayılmayacak bir şey olmaya başladı. İnsanlar ortadan kaybolmaya başladılar. Tabii bunların büyük bir çoğunluğu kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolmuş değildi. Lot'un önceki polis memuru Parkins Gillespie kız kardeşiyle birlikte Kittery'de yaşıyor. Eczanenin karşısındaki benzin istasyonunun sahibi Charles James, komşu kasaba Cumberland'de bir tamirhane işletiyor. Pauline Dickens, Los Angeles'a taşındı; Rhoda Curless, Portland'daki St. Matthews Kilisesi'nde çalışıyor. 'Kaybolmamışlar' listesi böylece uzayıp gidiyor.

Bu kişilerin en şaşırtıcı özelliği, hepsinin de Jerusalem's Lot ve orada olanlar –eğer gerçekten olan bir şey varsa– hakkında konuşmak istememeleri ya da konuşamamaları... Parkins Gillespie bu soru üzerine muhabirin yüzüne bakmış, bir sigara yaktıktan sonra, "Sadece oradan ayrılmaya karar verdim," demiş. Charles James kasabada artık para kazanamadığı için ayrılmak zorunda kaldığını söylemiş. Yıllarca Excellent Café'de garsonluk yapmış olan Pauline Dickens, muhabirin soru mektubuna hiçbir cevap yazmamış. Bayan Curless ise 'salem's Lot hakkında konuşmayı kesinlikle reddetmiş.

Kaybolan kişilerden bazıları tahminler ve biraz araştırma sonucu bulunabiliyor. Karısı ve kızıyla birlikte ortadan kaybolan emlak simsarı Lawrence Crockett geride çok sayıda şaibeli ticari girişim bırakmış; bunların arasında, halen inşaatı süren Portland Alışveriş Merkezi'nin bulunduğu arazinin yarım kalan satış işlemleri de vardır. Kayıplar arasında bulunan Royce McDougall ailesi o yılın başlarında küçük oğullarını kaybettikleri için onları kasabada tutacak pek bir şey kalmamıştı. Herhangi bir yere gitmiş olabilirler. Bu kategoriye giren başkaları da var. "Jerusalem's Lot'tan ayrılan birçok kişi için arama talebi var," diyor Eyalet Emniyet Müdürü Peter McFee. "Ama insanların ortadan kaybolduğu tek Maine kasabası orası değil. Örneğin, Royce McDougall bir bankaya ve iki finans şirketine borç bırakarak kayboldu; bana kalırsa bu adam paçayı sıyırmaya karar vermiş bir kapkaççıydı. Bu yıl veya daha ileride cüzdanındaki o kredi kartlarından birini

kullanacak ve mali polis ensesine yapışacak. Amerika'da insanların kaybolması en az beyzbol kadar yaygın bir hadise. Otomobil-eksenli bir toplumda yaşıyoruz. İnsanlar iki-üç yılda bir pılıyı pırtıyı toplayıp başka şehirlere taşınıyorlar. Bazen de yeni adreslerini duyurmayı unutuyorlar. Özellikle de batakçılar."

Her ne kadar Emniyet Müdürü McFee'nin açıklaması akla yatkınsa da, Jerusalem's Lot'ta hâlâ cevabı verilemeyen sorular vardır. Henry Petrie, karısı ve oğlu kaybolmuşlardır; Prudential Sigorta Şirketi yöneticisi olan Bay Petrie için batakçı denemez. Kasabanın cenaze levazımatçısı, kuaförü ve kütüphanecisi de izi bulunamayan kayıplar arasındadır. Bu liste endişe verici bir uzunluktadır.

Komşu kasabalarda, efsanelerin tohumu olan fısıltı kampanyaları başlamıştır. 'Salem's Lot'un lanetli olduğu kanısı bir hayli yaygındır. Bazen kasabanın tam ortasından geçen Merkezi Maine Elektrik hattı üstünde renkli ışıkların dolandığı ihbarları geliyor; eğer Lot sakinlerinin UFO'lar tarafından kaçırılmış olabileceğini söylerseniz kimse size gülmeyecektir. Gençlerden oluşan bir tarikatın şeytana tapma ayinleri yaptıkları ve bu kutsal şehre Tanrı'nın gazabını çekmiş olabilecekleri de kulaktan kulağa dolaşan bir iddiadır. Bu gibi şeylere pek inanmayan bazı insanlar da üç yıl önce Houston-Teksas'ta kaybolan, sonra da tüyler ürpertici toplu mezarlarda bulunan üç genci hatırlamaktadırlar.

'Salem's Lot'a gidip görünce, insan anlatılanları daha az uçuk bulmaya başlıyor. Açık olan tek bir işyeri bile yok. Son olarak Spencer'ın Eczanesi ocak ayında kepenk indirmiş. Crossen'in Çiftçi Marketi, nalbur dükkânı, Barlow ve Straker Mobilya mağazası, Excellent Café, hatta belediye binası bile kapalı. Yeni ortaokul ve 1967'de yapılan lise bomboş. Okul mefruşatı ve kitaplar Cumberland'da inşa edilen tesislere taşınmış, ama göründüğü kadarıyla yeni okul yılında 'salem's Lot'tan hiçbir çocuk bu okula devam etmeyecek. Çocuk yok; burada sadece terk edilmiş dükkânlar, mağazalar, evler, bakımsız bahçeler, ıssız sokaklar var.

Eyalet polisinin yerini tespit etmek, hiç değilse haber almak istediği kişiler şunlardır: Jerusalem's Lot Metodist Kilisesi rahibi

John Groggins; St. Andrew's Kilisesi rahibi Donald Callahan; 'salem's Lot kilisesinin sosyal etkinliklerini yürüten dul hanım Mabel Werts; Gates Dokuma Atölyesi'nde çalışan Lester ve Harriet Durham çifti; kasaba pansiyonunu işleten Eva Miller...

4

O gazete makalesinden iki ay sonra oğlan kiliseye kabul edildi. İlk itirafını yaptı – ve her şeyi itiraf etti.

5

Köyün rahibi beyaz saçlı, yüzü kırışıklıklarla kaplı yaşlı bir adamdı. Güneşin hırpaladığı yüzünden fırlayacakmış gibi bakan gözleri şaşırtıcı derecede parlak ve hayat doluydu. Bu gözler maviydi ve fena halde İrlandalıydı. Uzun boylu adam evine geldiğinde verandasında oturmuş, çay içiyordu. Yanında takım elbiseli, şehirli bir adam vardı. Onun ortadan ayrılmış ve briyantinli saçları uzun boylu adama 1890'lı yılların portre fotoğraflarını hatırlattı.

Adam, "Adım Jesús de la rey Muñoz," diye tanıttı kendini. "Peder Gracon İngilizce bilmediği için tercümanlık yapmamı rica etti. Peder Gracon'un aileme büyük hizmetleri dokunmuştur. Sizinle konuşmak istediği konu tamamen burada kalacaktır; dudaklarım mühürlüdür. Bunu kabul ediyor musunuz?"

"Evet." Uzun boylu adam önce Muñoz'un, sonra da Gracon'un elini sıktı. Gracon İspanyolca karşılık verip gülümsedi. Alt çenesinde sadece beş dişi kalmıştı, ama gülümsemesi sıcak ve içtendi.

"Bir fincan çay ister misiniz, diye soruyor. Yeşil çay. Çok serinleticidir."

"Çok iyi olur."

Nezaket alışverişi bittikten sonra rahip, "Çocuk sizin oğlunuz değil," dedi.

"Doğru."

"Tuhaf bir itiraf yaptı. Dahası, rahiplik hayatım boyunca hiç bu kadar tuhaf bir itiraf dinlememiştim."

"Buna şaşırmadım."

"Ağladı," dedi Peder Gracon çayını yudumlarken. "Çok içten ve feci bir ağlamaydı. Ruhunun derinliklerinden geliyordu. Bu itirafın yüreğimde uyandırdığı soruyu sormam gerekir mi?"

"Hayır," dedi uzun boylu adam hemen. "Gerekmez. Çocuk doğruyu söylüyor."

Muñoz daha tercüme etmeden Gracon başını öne doğru sallıyordu ve yüzü gerilmişti. Öne doğru uzanıp ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı ve uzun bir süre konuştu. Muñoz yüzünde hiçbir ifade olmamasına özen göstererek dikkatle dinledi. Rahip sözünü bitirince, Muñoz tercümeye başladı:

"Rahip dünyada tuhaf şeylerin olduğunu söylüyor. Kırk yıl önce El Granione'li bir köylü, ona kadın gibi çığlıklar atan bir kertenkele getirmiş. Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği günün yıldönümü olan Kutsal Cuma günleri elleri ve ayakları kanayan bir adam görmüş. Bunun çok kötü ve karanlık bir şey olduğunu söylüyor. Sizin ve çocuk için çok ciddi bir durum. Özellikle de çocuk için. Onu yiyip bitiriyor. Rahip..."

O sırada Gracon bir şeyler daha söyledi.

"Bu Yeni Jerusalem'de yapmış olduğunuz şeyi anlıyor musunuz, diye soruyor."

"Jerusalem's Lot," dedi uzun boylu adam. "Evet. Anlıyorum."

Gracon yine konuştu.

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz, diye soruyor."

Uzun boylu adam başını yavaşça iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Gracon bir kez daha konuştu.

"Sizin için dua edeceğini söylüyor."

6

Bir hafta sonra adam ter içinde bir kâbustan uyandı ve çocuğun adını bağırdı.

"Ben oraya geri döneceğim," dedi adam.

Çocuğun rengi attı.

"Benimle gelebilir misin?" diye sordu adam.

"Beni seviyor musun?"

"Evet. Elbette."

Çocuk ağlamaya başladı; adam ona sarıldı.

7

Hâlâ uyumakta zorlanıyordu. Gölgelerin içinde şekilsiz yüzler görüyor, rüzgârın savurduğu bir ağaç dalı çatıya çarptığı zaman yerinden sıçrıyordu.

Jerusalem's Lot.

Gözlerini kapatıp yüzünü koluyla örttüğü zaman her şeyi hatırladı. Sallandığı zaman kar yağdıran o cam kâğıt ağırlığını görür gibi oluyordu.

'Salem's Lot...

1. KISIM

MARSTEN KÖŞKÜ

Hiçbir canlı organizma kesin gerçeklik koşulları altında uzun süre aklı başında kalamaz; bazılarına göre tarlakuşları ve çekirgeler bile rüya görürlermiş. Akıl dışı bir yer olan Hill House tek başına tepe yamacındaydı, içinde barındırdığı karanlıkla seksen yıl ayakta kalmış ve belki bir seksen yıl daha orada duracaktı. Dimdik duvarları, sağlam tuğlaları, sert zemini ve sımsıkı kapalı kapılarıyla Hill House'un içinde dolaşan her ne ise, tek başına dolaşmaktaydı.

– Shirley Jackson, *The Haunting of Hill House* [Hill House'un Laneti]

BİRİNCİ BÖLÜM

BEN (I)

Ben Mears otoyolda Portland'ı geçip kuzeye doğru ilerlerken midesinde çok da nahoş olmayan bir heyecan kıpırtısı hissetmeye başlamıştı. 1975 yılının 5 Eylül'üydü ve yaz son günlerinin tadını çıkarıyordu. Ağaçlar yemyeşil, gökyüzü açık maviydi; Falmouth kasabasına yakın bir yerde, otoyola paralel bir yolda yürüyen iki oğlan gördü. Çocuklar balık kamışlarını tüfek taşır gibi omuzlarına dayamışlardı.

Ben orta şeride geçip otoyoldaki asgari hız sınırına kadar yavaşlayıp hafızasını tetikleyecek bir şey görme ümidiyle etrafa bakındı. Önce hiçbir şey göremeyince hayal kırıklığına karşı kendini hazırladı. *O zaman dokuz yaşındaydın. Yani köprünün altından yirmi beş yıllık su geçti. Her yer değişiyor. İnsanlar gibi.*

O günlerde dört şeritli 295 otoyolu yoktu. Lot'tan çıkıp Portland'a gitmek isteyen biri, Route 12'ye ve Falmouth'a, sonra da 1 numaralı otoyola girmek zorundaydı. Zaman hızla akmıştı.

Kes artık bu zırvayı!

Ama kesmek zordu. Dahası...

Gidonu yükseltilmiş kocaman bir BSA motosikleti yıldırım gibi solundan geçti. Tişört giymiş genç bir oğlan sürüyordu, arkasında da üstünde kırmızı bir kumaş ceket, büyük çerçeveli bir güneş gözlüğü olan bir kız vardı. Motosiklet hızla önüne geçince Ben aşırı tepki göstererek frene asıldı ve iki eliyle birden kornaya

bastı. BSA egzozundan mavi dumanlar çıkarak uzaklaşırken kız ortaparmağını çıkarıp Ben'e gösterdi.

Ben eski hızına döndü; elleri hafifçe titriyor, canı fena halde sigara istiyordu. BSA gözden kaybolmak üzereydi. Veletler! Bok kafalı veletler! O anda aklına anılar doluşmaya başladı; daha yakın bir geçmişe ait anılar. Bunları zihninden kovmaya çalıştı. İki yıldan beri motosiklete binmemişti. Bir daha hiçbir zaman binmeyi de düşünmüyordu.

Sol tarafında kırmızı bir şey gözüne çarpınca o yana dönüp baktı ve tanıdık bir şey gördüğü için birden kendini çok mutlu hissetti. Bu, çayırotları ve yoncalarla kaplı bir tepenin üstündeki kırmızı bir tahıl ambarıydı; beyaz bir kubbesi vardı ve o mesafeden bile kubbenin üstündeki rüzgârgülünün ışıltısı görülebiliyordu. Bu ambar o zaman da buradaydı, hâlâ aynı yerdeydi. Görünüşü de hiç değişmemişti. Belki bu iş her şeye rağmen iyi sonlanabilirdi. Derken ambar, yoldaki ağaçların arkasında kalıp görünmez oldu.

Otoyoldan Cumberland'a girerken giderek daha çok şey tanıdık gelmeye başladı. Çocukken balık tuttuğu Royal Nehri'nin üstünden geçti. Cumberland kasabası ağaçların arasından şöyle bir kendini gösterdi. Daha ileride Cumberland su kulesi ve kenarındaki slogan göründü: "Maine'i Yeşil Tutalım." Cindy teyzesi, bunun altına 'Para Getirin' yazılsa iyi olur, derdi.

İçindeki heyecan giderek artıyordu; gaza biraz daha basıp yol tabelasını kolladı. Beş kilometre sonra da gördü:

ROUTE 12 JERUSALEM'S LOT
CUMBERLAND CUMBERLAND CTR

Birden içine bir karanlık çökerek az önceki sevincini söndürdü - tıpkı ateşin üstüne dökülen kum gibi. O kötü zamandan beri böyle hissettiği oluyor, silkinerek üstesinden gelebiliyordu, ama bu defa çok şiddetliydi. (İçinden Miranda'nın adını anmak geldi, ama bunu bastırdı.)

Ne halt etmeye çocukken dört yıl yaşadığı bu kasabaya dönüp geri alması mümkün olmayan bir şeyi tekrar ele geçirmeye çalışıyordu sanki? Çocukken aşındırdığı yollarda yürüyerek nasıl bir büyüyü bir daha elde edecekti ki? O yollar muhtemelen asfaltlanmış, düzeltilmiş ve üstleri turistlerin bira kutularıyla dolu olacaktı. İşin büyüsü gitmişti, hem siyah hem beyaz... Motosikletin kontrolünü kaybettiği, karşısından gelen o sarı kamyonun giderek büyüdüğü ve karısı Miranda'nın çığlığı bastığı gece her şey bitmişti. O anda...

Otoyoldan çıkış sapağına gelince bir an yola devam etmeyi, Chamberlain veya Lewiston'a gidip öğle yemeği yedikten sonra geri dönmeyi düşündü. Ama nereye geri dönecekti? Eve mi? Çok komik. Eğer bir evi varsa, buradaydı. Sadece dört yıllığına bile olsa, onun eviydi.

Sinyal verip Citroën'in hızını azalttı ve rampaya çıktı. Tepede, otoyol rampasının Route 12'le birleştiği yerde (daha sonra Jointner Bulvarı olacaktı) ufuk yönüne doğru baktı. Orada gördüğü şey üzerine iki ayağıyla birden fren pedalına bastı. Citroën sarsılarak durdu.

Çam ağaçlarıyla örtülü tepeler doğuya doğru uzayıp gidiyordu. Bulunduğu yerden kasaba görünmüyordu. Sadece ağaçlar ve o ağaçların göğe doğru yükseldiği yerde Marsten Köşkü'nün üçgen çatısı vardı.

Ben bu manzaraya büyülenmiş gibi baktı. İçindeki duygu fırtınası yüzüne yansıyordu.

"Hâlâ burada," diye mırıldandı. "Tanrım!"

Başını eğip kollarına baktı. Tüyleri diken diken olmuştu.

2

Kasabanın içine girmedi; Cumberland'i geçip 'salem's Lot'a batı tarafından, Burns Yolu'ndan gitmeye karar verdi. Buralarda ne kadar az değişiklik olduğunu görünce hayretler içinde kaldı. Hatırlamadığı birkaç yeni ev vardı; kasaba sınırına yakın

bir yerde Dell's adında bir bar ve birkaç yeni çakıl ocağı gördü. Kasaba çöplüğüne giden yolu gösteren levha yerindeydi; bu yol hâlâ asfaltlanmamıştı, çukurlarla ve çamaşır tahtalarıyla doluydu. Ağaçların arasındaki aralıktan Schoolyard Tepesi ve Merkezi Maine Elektrik hattının çelik direkleri görülüyordu. Griffen Çiftliği hâlâ oradaydı, ama ambarı büyütülmüştü. Acaba hâlâ kendi sütlerini şişeleyip satıyorlar mıydı? Logolarında, gülen bir inek resminin altında 'Griffen Çiftliklerinin Günışığı Sütü' yazardı. Ben bunu hatırlayınca gülümsedi. Cindy teyzesinin evindeyken mısır gevreğine bu sütten boca ederdi.

Sola dönüp Brooks Yolu'na girdi, Harmony Tepesi Mezarlığı'nı çeviren dökme demir kapıların ve duvarların yanından geçerek Marsten Tepesi olarak bilinen yere doğru çıkmaya başladı.

Tepeye varınca yolun iki yanındaki ağaçlar seyreldi. Sağ taraftan bakınca aşağıdaki kasaba görülüyordu. Sol yandaysa Marsten Köşkü vardı. Ben park edip otomobilden çıktı.

Görünüşü aynıydı. En küçük bir değişiklik yoktu. Sanki daha dün görmüş gibiydi.

Ön bahçedeki ayrık otları uzamış, verandaya giden döşeme taşlarının üstünü örtmüştü. Cırcırböcekleri cıvıl cıvıl ötüyorlar, çekirgeler Ben'in önünde dans eder gibi sıçrıyorlardı.

Evin ön cephesi kasabaya dönüktü. Çok büyüktü; yer yer bel vermiş, derme çatma tahta plakalarla kapatılmış pencereleri, yapıya uzun zaman boş kalan evlerin ürpertici görünümünü vermişti. Boyası çoktan soyulmuş olduğu için hâkim renk griydi. Fırtınalarla kiremitlerin çoğu uçtuğu için şiddetli kar yağışları çatının batı köşesini çökertmişti. Sağ yandaki merdiven babasının üstünde Giriş Yasaktır levhası vardı.

Ben'in içinden o cırcırböcekleri ve çekirgelerle dolu patikadan geçip verandaya çıkmak ve tahta plakaların arasından evin holüne ve ön odasına bakmak geldi. Hatta ön kapıyı bir yoklamak... Kilitli değilse, içeriye girerdi.

Yutkundu, neredeyse hipnotize olmuş gibi eve bakmaya devam etti. Ev de kayıtsız bir şekilde onun bakışına karşılık veriyordu.

Koridorda yürürdün, burnuna ıslak alçı ve çürümüş duvar kâğıdı kokusu gelir, duvarlarda fareler dolaşırdı. Büyük ihtimalle hâlâ etrafa saçılmış ıvır zıvır olabilir, mesela bir kâğıt ağırlığı gibi bir şeyi alıp cebine atabilirdin. Koridorun sonunda mutfağa girmek yerine sola dönüp yıllardır tavandan düşen alçı tozlarına basarak üst kata çıkardın. Tam tamına on dört basamak vardı. Ama en üstteki, sanki uğursuz sayıdan kaçınmak ister gibi, oransız olarak diğerlerinden küçüktü. Merdivenin üstünde sahanlıkta durup kapalı bir kapıya uzanan koridora bakardın. Ve eğer bu koridordan o kapıya yürürsen, sanki kendini dışarıdan seyrediyormuş gibi o kapının giderek sana yaklaştığını ve büyüdüğünü görür, cilalı gümüş kulpuna elini uzatır...

Ben kısa bir ıslık çalıp eve arkasını döndü. Zamanı değildi. Belki daha sonra olabilirdi, ama şimdi değildi. Şimdilik her şeyin yerli yerinde olduğunu görmesi yeterliydi. Ellerini otomobilin motor kapağına dayayıp aşağıdaki kasabaya baktı. Oraya giderse belki Marsten Köşkü'nü kimin üstlendiğini öğrenebilir, belki kiralayabilirdi. Mutfak pekâlâ bir çalışma odası haline getirilebilir, ön salonda da yatabilirdi. Ama kendini tutup üst kata çıkmazdı.

Çok gerekmedikçe bunu yapmazdı.

Otomobiline binip motoru çalıştırdı ve Jerusalem's Lot'a giden yokuşu inmeye başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

SUSAN (I)

Kızın onu izlediğini fark ettiğinde Ben parktaki bir bankta oturuyordu. Çok güzel bir kızdı, açık sarı saçlarının üstünde ipek bir eşarp vardı. Bir kitap okuyordu, ama hemen yanında bir resim defteriyle bir karakalem duruyordu. Günlerden salı, Eylül'ün 16'sıydı; okulun ilk günü olduğu için park sihirli bir şekilde sessizliğe bürünmüştü. Geriye sadece küçük çocuklarıyla anneler ve savaş anıtının önünde oturan birkaç yaşlı adam ile karaağacın gölgesinde kitap okuyan bu kız vardı.

Kız başını kaldırınca onu gördü. Yüzünde bir an için bir irkilme oldu. Tekrar kitabına eğildi; sonra başını kaldırıp ona bir daha baktı ve ayağa kalkar gibi oldu; kalktı, sonra yine oturdu.

Ben ayağa kalkıp onun yanına gitti. Elinde, o sırada okumakta olduğu bir kovboy romanı vardı. "Merhaba," dedi dostça. "Tanışıyor muyuz?"

"Hayır," dedi kız. "Yani... siz Benjamin Mears'sınız, değil mi?"

"Evet," dedi Ben kaşlarını kaldırarak.

Kız gergin bir kahkaha attı; sanki Ben'in niyetini tartmak ister gibi arada bir gözlerine bakıyordu. Parkta rastladığı yabancı erkeklerle konuşmaya alışkın bir kız olmadığı belliydi.

"Hayalet gördüğümü sanmıştım." Kız kucağındaki kitabı uzattı. Ben, üstündeki 'Jerusalem's Lot Halk Kütüphanesi' dam-

gasını gördü. Kitap *Hava Dansı*'ydı, onun ikinci romanı. Kız ona arka kapaktaki fotoğrafını gösterdi; bu fotoğraf dört yıl öncesine aitti. Resimdeki yüz çocuksuydu ve ürkütecek kadar ciddiydi – gözler kara elmaslar gibiydi.

"Hanedanlar da böyle önemsiz başlangıçlarla başlamış," dedi Ben; bunu espri olsun diye söylemiş olmasına rağmen sanki bir kehanette bulunmuş gibi lafı havada asılı kaldı. Arkalarında küçük çocuklar su havuzunda eğleniyor, annelerden biri Roddy'ye ablasını o kadar yükseğe itmemesini söylüyordu. Salıncaktaki kız tehlikeye aldırmaz bir halde katıla katıla gülüyordu. Bu an, sanki zaman pastasından bir dilim kesilmiş gibi Ben'in yıllar sonra bile hatırlayacağı bir andı. Eğer iki kişi arasında bir etkileşim olmazsa, böyle bir an hafızanın çöplüğüne gidip orada kalırdı.

Kız güldü, sonra kitabı ona uzattı. "İmzalar mısınız?"

"Kütüphane kitabını mı?"

"Bunu satın alıp onlara yenisini veririm."

Ben cebinden bir kalem çıkarıp baştaki boş sayfayı açtı. "Adınız nedir?"

"Susan Norton."

Ben hiç düşünmeden yazmaya başladı. "*Parktaki en güzel kız olan Susan Norton'a, sevgilerimle. Ben Mears.* İmzasının altına günün tarihini yazdı.

"Artık bunu çalmak zorundasınız," dedi Ben kitabı geri verirken. "*Hava Dansı*'nın baskısı ne yazık ki tükenmiş."

"New York'taki sahaflardan birinden alırım." Kız bir an duraksadı; bu kez onun gözlerine daha uzun süre baktı. "Bayağı iyi bir kitap."

"Sağ ol. Tekrar elime alıp baktığımda, bunu nasıl yayınlamışlar diye şaşıyorum."

"Bunu sık sık yapar mısınız?"

"Evet, ama artık yapmamaya çalışıyorum."

Kız ona gülümseyince ikisi birden kahkaha attı ve bu sayede her şey daha doğal hale geldi. Ben daha sonra bu işin ne kadar kolay ve pürüzsüz gerçekleştiğini düşünecek zaman bulacaktı. Bu düşünce hiçbir zaman rahatlatıcı olmamıştı. Hiç de

kör olmayan, tersine 20/20 görüş yeteneğine sahip ve çaresiz ölümlüleri ne olduğu belirsiz bir ekmek yapmak için evrenin muazzam değirmentaşları arasında öğüten bir kader görüntüsü çağrıştırıyordu.

"*Conway'in Kızı*'nı da okudum. Çok beğendim. Sanırım bu sözleri hep işitiyorsunuzdur."

"Çok ender," dedi Ben dürüstçe. *Conway'in Kızı*'nı Miranda da beğenmişti, ama kahve arkadaşlarının çoğu yorum yapmaktan kaçınmış, eleştirmenlerse topa tutmuşlardı. Al, işte sana eleştirmen mastürbasyonu!

"Ama ben çok işittim."

"Yeni kitabımı okudunuz mu?"

"*Billy Devam Et Dedi*'yi mi? Henüz okumadım. Eczanedeki Bayan Coogan çok açık saçık olduğunu söylüyor."

"Tam tersine, muhafazakâr bile sayılabilir," dedi Ben. "Tamam, dili kabadır, ama eğitimsiz köy çocuklarını anlatıyorsanız, onların dili... Bakın, size bir dondurma falan ısmarlayabilir miyim? Birden canım çekti."

Kız üçüncü defa onun gözlerinin içindeki anlamı çözmeye çalıştı. Sonra da sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Tabii, çok iyi olur. Spencer'ın dondurması çok güzeldir."

Ve her şey böyle başlamıştı.

2

"Bu kadın Bayan Coogan mı?" diye sordu Ben. Baktığı kadın uzun boylu ve ince yapılıydı; beyaz önlüğünün üstüne kırmızı bir pardösü giymişti. Maviye boyalı saçları kıvırcıktı.

"Evet, o. Her perşembe kütüphaneye bir el arabasıyla gider. Tonlarca rezerve kartını doldurup Bayan Starcher'ı deli eder."

Büfedeki kırmızı deri tüneklere oturmuşlardı. Ben çikolatalı, Susan ise çilekli dondurma yiyordu. Spencer'ın yeri aynı zamanda semtin otobüs durağı olarak hizmet vermekteydi; oturdukları

yerden bekleme odasını görebiliyorlardı. Burada bavulunu ayakları arasına almış ve mutsuz görünen, Hava Kuvvetlerinin mavi üniforması içinde bekleyen genç bir adam vardı.

"Her nereye gidiyorsa, pek hevesli görünmüyor, değil mi?" dedi Susan onun baktığı yere bakınca.

"Herhalde izni bitmiştir," dedi Ben. Şimdi de bana, askerlik yaptın mı diye sorar, dedi içinden.

Ama Susan bunun yerine, "Bugünlerde ben de bu on buçuk otobüsünde olacağım," dedi. "Elveda 'salem's Lot. O zaman ben de bu oğlan kadar mutsuz görüneceğim."

"Nereye gideceksin?"

"Herhalde New York'a. Sonunda kendi imkânlarımla geçinebilecek miyim diye öğrenmeye."

"Burasının nesi var?"

"Lot'un mu? Burasını çok seviyorum. Ama ebeveynlerim... Hep beni kollamak istiyorlar. Bu çok sıkıcı bir şey. Ayrıca, meslek sahibi olmak isteyen bir kız için Lot'ta pek imkân yok." Susan omuz silkip dondurmasından bir kaşık aldı. Zarif kaslı boynu güneşten esmerleşmişti. Üstündeki elbiseden güzel bir vücudu olduğu görülebiliyordu.

"Nasıl bir iş arıyorsun?"

Susan bir kez daha omuz silkti. "Boston Üniversitesi mezunuyum, ama hiçbir değeri yok. Ana dalım Güzel Sanatlar, yan dalım İngilizce. Eğitimli ahmaklar kategorisine girmeyi hak ediyorum. Liseye beraber gittiğim kızlardan bazıları yüksek maaşlı sekreterlik işlerinde çalışıyorlar. Bense doğru dürüst daktilo bile kullanamıyorum."

"O halde geriye ne kalıyor?"

"Hım... belki bir yayınevi olabilir," dedi Susan. "Ya da bir dergi... belki reklam kısmında. Öyle yerlerde talep üzerine çizim yapabilen insanlara daima ihtiyaç vardır. Ben yapabilirim. Bir portföyüm var."

"Herhangi bir teklif aldın mı?" diye sordu Ben.

"Hayır... hayır. Ama..."

"Teklif almadan New York'a gidilmez," dedi Ben. "İnan bana, her yeri dolaşmaktan topukların aşınacaktır."

Susan zoraki bir gülümsemeyle, "Sanırım, sen bunu iyi bilirsin," dedi.

"Burada herhangi bir şey sattın mı?"

"Evet." Gereksiz bir kahkaha attı. "Bugüne kadar yaptığım en büyük satış Cinex Şirketi'ne oldu. Portland'da üç sinema açtılar ve lobilerine asmak için on iki tablo satın aldılar. Yedi yüz dolar verdiler. Bununla küçük otomobilimin peşinatını ödedim."

"New York'ta bir otelde bir hafta falan kalman gerekecek," dedi Ben, "ve elinde portföyünle her bir dergiye ve yayınevine başvurmalısın. Editörlerin ve İnsan Kaynakları'nın takvimlerinde boş bir gün olmasını garantilemek için altı ay öncesinden randevu alırsın. Ama Tanrı aşkına, hiçbir hazırlık yapmadan büyük şehre gitme."

"Ya sen?" diye sordu Susan, kaşığını dondurmasına götürürken. "Yıldızı giderek parlayan bin üç yüz nüfuslu Jerusalem's Lot'ta ne yapıyorsun?"

Ben omuzlarını silkti. "Bir roman yazmaya çalışıyorum."

Bir anda Susan'ın yüzü heyecanla parladı. "Lot'ta mı? Roman ne hakkında? Neden burada yazıyorsun? Sen..."

Ben ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Ağzının kenarından damlıyor."

"A... gerçekten. Özür dilerim." Peçeteyle ağzının kenarını sildi. "Sadece merak ettim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Ben. "Bütün yazarlar kitapları hakkında konuşmaktan hoşlanırlar. Bazen geceleri yatarken *Playboy*'un benimle röportaj yaptığını hayal ederim. Ama boş bir hayal. Onlar sadece kitapları üniversite kampüslerinde çok satan yazarlarla ilgilenirler."

Hava Kuvvetleri askeri ayağa kalktı. Ön taraftaki kaldırıma bir Greyhound otobüsü yanaşırken, havalı frenlerinden puflama sesi çıktı.

"Çocukken 'salem's Lot'ta dört yıl yaşadım. Burns Yolu'nda."

"Burns Yolu'nda mı? Şimdi orada bir bataklık ve Harmony Hill Mezarlığı'ndan başka bir şey kalmadı."

"Cindy teyzemle birlikte yaşıyorduk. Cynthia Stowens. Babam öldü, sonra da... annem bir çeşit bunalıma girdi. Ve iyileşene kadar beni Cindy teyzemin yanına sepetledi. Cindy teyzem büyük yangından yaklaşık bir ay sonra beni otobüse bindirip annemin yanına geri gönderdi." Ben tezgâhın arkasındaki aynada yüzüne baktı. "Annemden ayrılırken otobüste yol boyu ağlamıştım, sonra da Cindy teyzemden ve Jerusalem's Lot'tan ayrılırken yol boyunca ağladım."

"Ben burada yangın olduğu yıl doğdum," dedi Susan. "Bu kasabanın tarihindeki en büyük olay yaşanırken ben uyuyordum."

Ben güldü. "Demek ki, parktayken tahmin ettiğimden yedi yaş daha büyüksün."

"Gerçekten mi?" Susan'ın hoşuna gitmişti. "Teşekkür ederim... yani teşekkür etmem gerek herhalde. Teyzenin evi de yanmış olmalı."

"Evet," dedi Ben. "O gece aklımda kalan en net anılardan biridir. Ellerinde hortumlarla birkaç adam kapımıza gelip hemen evi boşaltmamızı söylediler. Çok heyecan vericiydi. Cindy teyzem evin içinde koşturup eşyalarını topladı ve otomobiline yükledi. Tanrım, ne geceydi be!"

"Ev sigortalı mıydı?"

"Hayır, ama kirada oturuyorduk ve televizyon hariç değerli sayılabilecek her şeyi otomobile götürebilmiştik. Televizyonu kaldırmaya çalıştık ama yerinden bile oynatamadık. Video King marka, yirmi santim ekranı olan bir cihazdı ve zaten tek bir kanal seyredebiliyorduk; ha babam country müziği, çiftçi haberleriyle Kitty the Klown çizgi filmi."

"Ve sen de bir roman yazmak için buraya döndün, öyle mi?" diye sordu Susan hayretle.

Ben hemen cevap vermedi. Bayan Coogan sigara kartonlarını açıp paketleri kasanın yanındaki raflara diziyordu. Eczacı Bay Labree ilaç tezgâhının ardında hayalet gibi dolanmaktaydı. Hava

Kuvvetleri askeri otobüsün kapısında durmuş, şoförün heladan dönmesini bekliyordu.

"Evet," dedi Ben. Dönüp ilk kez Susan'ın yüzüne dolu dolu baktı. Parlak mavi gözleri ve esmerleşmiş, geniş alnıyla güzel bir yüzü vardı. "Bu kasaba senin çocukluğun mudur?" diye sordu.

"Evet," dedi Susan.

Ben başını salladı. "O halde bilirsin. 'Salem's Lot'tayken çocuktum ve benim gözümde burası lanetlidir. Buraya dönerken az kalsın durmadan geçecektim, çünkü farklı olacağından korkuyordum."

"Burada bir şey değişmez," dedi Susan. "Hemen hemen hiç değişmez."

"Gardener kardeşlerle bataklıklarda savaş oyunları oynardık. Royal's Havuzu'nda korsancılık. Bayrak kapmaca ve saklambaç oyunlarını da parkta oynardık. Cindy teyzemden ayrıldıktan sonra annemle epey bir yer dolaştık. Ben on dört yaşındayken annem kendini öldürdü, ama ondan çok önce burasının büyülü havası bendeki etkisini kaybetmişti. O büyüden ne kalmışsa hâlâ burada. Kasaba pek değişmemiş. Jointner Bulvarı'na bakmak, ince bir buz tabakasından çocukluğuma bakmak gibi oluyor. Dalgalı ve buğulu bir görüntü; bazı yerlerinde hiç seçilemiyor, ama çoğunlukla hâlâ orada."

Ben uzun bir konuşma yapmış olduğuna şaşırarak sustu.

"Tıpkı kitaplarındaki gibi konuşuyorsun," dedi Susan hayranlıkla.

Ben güldü. "Daha önce hiç böyle bir şey söylememiştim. Yüksek sesle."

"Annen... öldükten sonra ne yaptın?"

"Şurada burada dolandım," diye kısa kesti Ben. "Dondurmanı yesene."

Susan dondurmasını yedi

"Değişen bazı şeyler var," dedi bir süre sonra Susan. "Bay Spencer öldü. Onu hatırlıyor musun?"

"Tabii. Her perşembe gecesi Cindy teyze Crossen'in marketinde alışveriş yapmak için kasabaya iner, beni de alkolsüz bira

almak için buraya gönderirdi. O zamanlar fıçıdan satılırdı, gerçek Rochester birası. Teyzem bana içine beş sent sardığı bir mendil verirdi."

"Ben büyüdüğümde o biralar on sent olmuştu. Bay Spencer'in devamlı söylediği şeyi hatırlıyor musun?"

Ben öne uzandı, bir elini pençe şekline getirip dudaklarını büzdü ve, "Bu biralar mesaneni duman edecek, evlat," diye tısladı.

Susan kahkahayı patlatınca, Bayan Coogan kuşkulu gözlerle onlara baktı. "Bu harikaydı! Bana hep kızım derdi."

Göz göze geldiler; ikisi de eğleniyordu.

"Ne dersin, bu gece bir sinemaya gidelim mi?" diye sordu Ben.

"Çok isterim."

"En yakınımızda ne var?"

Susan kıkırdadı. "Portland'daki Cinex. Lobisi Susan Norton'un ölümsüz tablolarıyla süslenmiş olan sinema."

"Başka neresi olabilir ki? Ne çeşit filmlerden hoşlanırsın?"

"Otomobil takipleri olan heyecanlı filmler."

"Tamam. Nordica'yı hatırlıyor musun? Tam buralarda bir yerdeydi."

"Tabii. 1968'de kapandı. Lisedeyken sık sık giderdim. Film kötü olduğunda perdeye patlamış mısır atardık." Kıkırdadı. "Çoğu zaman da filmler kötü olurdu."

"O eski filmler oynardı," dedi Ben. "*Roket Adam. Roket Adamın Dönüşü. Crash Callaban ve Voodoo Ölüm Tanrısı.*"

"Bunlar benden öncesine ait."

"Ne oldu o sinemaya?"

"Orası artık Larry Crockett'in emlak bürosu," dedi Susan. "Sanırım Cumberland'deki otomobille girilen sinema, Nordica'nın sonu oldu. O ve televizyon."

Bir süre ikisi de kendi düşüncelerine dalıp konuşmadılar. Greyhound otobüsünün saati 10.45'i gösteriyordu.

İkisi aynı anda, "Hatırladığım başka bir şey de..." diye başladı.

Birbirlerine bakıp kahkahayı patlattılar. Bu defa hem Bayan Coogan hem de Bay Labree onlara baktı.

On beş dakika kadar daha konuştuktan sonra Susan –gönülsüz bir şekilde– yapması gereken şeyler olduğunu, ama saat yedi buçukta hazır olacağını söyledi. Farklı yönlere giderlerken ikisi de hayatlarının tesadüfen ne kadar doğal bir şekilde çakıştığını düşünmeden edemediler.

Ben tekrar Jointner Bulvarı'na döndü, Brock Sokağı'nın köşesinde durup tepedeki Marsten Köşkü'ne baktı. 1951 yangınında rüzgâr yön değiştirene kadar alevler evin bahçesine kadar gelmişti.

Köşkün tamamen yanması daha mı iyi olurdu acaba, diye geçirdi içinden. Belki de daha iyi olurdu.

3

Nolly Gardener, Belediye binasından çıkıp merdiven basamaklarındaki Parkins Gillespie'nin yanına oturduğunda Ben ve Susan'ın Spencer'ın yerinden çıktıklarını gördü. Parkins bir Pall Mall sigarası içiyor, çakısıyla tırnaklarını temizliyordu.

"Şu, o yazar olan adam, değil mi?" diye sordu Nolly.

"Evet."

"Yanındaki de Susan Norton değil mi?"

"Evet."

"Bak işte, bu ilginç," dedi Nolly kemerini sıkarak. Şerif Yardımcısı rozeti göğsünde parlıyordu. Bunu edinmek için bir dedektiflik dergisinden yararlanmıştı; kasabada şerif yardımcılarına rozet verilmiyordu. Parkins'in de bir rozeti vardı ama o bunu cebinde taşırdı; Nolly buna bir türlü anlam veremiyordu. Lot'taki herkes tabii ki onun emniyet görevlisi olduğunu biliyordu ama gelenek diye de bir şey vardı. Sorumluluk denen bir şey vardı. Kanun adamı olduğun zaman her ikisini de düşünmek zorundaydın. Nolly her ne kadar yarım zamanlı şerif yardımcısı olsa da, sık sık bunları düşünürdü.

Parkins'in çakısı kayıp parmak ucunu kesti. "Hassiktir!"

"Sence gerçek bir yazar mıdır, Park?"

"Elbette öyledir. Buradaki kütüphanede üç tane kitabı var."

"Yazdıkları gerçek mi, uydurma mı?"

"Uydurma," dedi Parkins. Çakısını cebine sokup iç geçirdi.

"Floyd Tibbits, herifin birinin kadınıyla dolaşmasından hoşlanmayacak."

"Evli değiller ki," dedi Parkins. "Üstelik kız on sekiz yaşından büyük."

"Floyd hiç hoşlanmayacak."

"Floyd isterse şapkasına sıçıp ters giysin, umurumda değil," dedi Parkins. Sigarasını basamakta söndürdükten sonra cebinden bir Sucrets kutusu çıkarıp izmariti kutuya koydu, tekrar cebine soktu.

"Bu yazar nerede oturuyor?"

"Eva'nın yerinde," dedi Parkins. Kesik parmak ucunu inceledi. "Geçen gün Marsten Köşkü'ne bakıyordu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı."

"Tuhaf mı? Ne demek istedin?"

"Tuhaf işte." Parkins sigara paketini çıkardı. Yüzüne gelen güneş içini ısıtıyordu. "Sonra da Larry Crockett'i görmeye gitti. O evi kiralamak istiyormuş."

"*Marsten*'i mi?

"Evet."

"Bu adam deli mi?"

"Mümkün." Parkins dizine konan sineği kovaladıktan sonra onun uçuşunu seyretti. "Bizim Larry Crockett son günlerde çok meşgul. Duyduğuma göre Village Washtub'ı satmış. Aslında satalı epey bir zaman oluyor."

"Ne? O eski çamaşırhaneyi mi?"

"Evet."

"Oraya kim ne kondurmak ister ki?"

"Bilmem."

"Eh," dedi Nolly, ayağa kalkıp kemerini bir kez daha yokladı. "Kasabada şöyle bir tur atayım."

"İyi olur," dedi Parkins bir sigara daha yakarak.

"Gelmek ister misin?"

"Hayır, burada biraz daha oturacağım."

"Pekâlâ. Görüşürüz."

Nolly merdivenden inerken kim bilir kaçıncı kez, Parkins'in ne zaman emekli olacağını ve kendisinin tam gün kadrosuna geçeceğini düşündü. İnsan Belediye binası merdiveninde oturup muhtemel suçları nasıl önleyebilirdi ki?

Parkins onun gidişini izlerken içinde bir rahatlama hissi duydu. Nolly iyi çocuktu ama fazla hevesliydi. Çakısını çıkarıp tırnaklarını temizlemeye devam etti.

4

Jerusalem's Lot 1765 yılında tüzel kişilik kazanmıştı. (İki yüz yıl sonra bunun ikinci yüzyılı parkta havai fişeklerle kutlanmış, Kızılderili prensesi kostümü içindeki küçük Debbie Forester'in kıyafeti atılan bir maytapla alev almış, Parkins Gillespie huzur bozdukları gerekçesiyle altı sarhoşu gözaltına almıştı.) Bayanouri Anlaşması sonucu Maine'in eyalet olmasıysa bundan elli beş yıl önce gerçekleşmişti.

Kasabanın bu sıra dışı adı alması aslında son derece sıradan bir olayla ilgiliydi. Bölgenin ilk sakinlerinden biri, Charles Belknap Tanner adında sırık gibi, suratsız bir çiftçiydi. Domuzları vardı ve erkek domuzlarından birinin adı Jerusalem'di. Bir gün tam beslenme saatinde Jerusalem, ağılından kaçıp yakındaki ormana gitti; burada iyice vahşileşip saldırgan oldu. Bundan sonra Tanner karga gibi sesiyle çocukları arazisine girmemeleri için uyardı. "Bağırsaklarınızın deşilmesini istemiyorsanız Jerusalem'in bölgesinden uzak durun!" Bu uyarı herkesin aklına yerleşti; tıpkı domuzun adı gibi. Bu da Amerika'da bir domuzun bile ölümsüzlük mertebesine ulaşabildiğini gösteriyor.

Özgün adı Portland Post Road olan anacaddeye 1896 yılında Elias Jointner'in adı verildi. Elli sekiz yaşında frengiden ölen

Jointner altı yıl Temsilciler Meclisi üyeliği yapmıştı ve Lot'un 'ünlü şahsiyet' olarak gurur duyabileceği tek kişiydi. Tabii domuz Jerusalem ve 1907'de New York City'ye kaçıp Ziegfeld dans grubuna katılan Pearl Ann Butts hariç...

Brock Caddesi, Jointner Bulvarı'nın tam ortasından dik açılarla geçer ve kasaba neredeyse daire biçimindedir (sadece doğuda, Royal Nehri'nin sınır olduğu yerde biraz düzleşir). Harita üstünde bu iki anayol kasabaya dürbünden bakılıyormuş izlenimini verir.

Bu dörtgen görünümünün kuzeydoğu çeyreği kasabanın en sık ağaçlıklı kesimi olan Kuzey Jerusalem'dir. Ortabatı'dan gelen biri dışında kimse öyle düşünmese de, burası bölgenin yüksek kısmıdır. Yıpranmış eski yollarla arı peteğine benzeyen yaşlı tepeler, kasabaya doğru yumuşak bir eğimle uzanır. Marsten Köşkü de bu tepelerin en sonuncusunun üstündedir.

Kuzeydoğu çeyreğinin büyük bir kısmı açık alandır; kuru otlarla, kaba yoncalarla ve çayırotlarıyla kaplıdır. Royal Nehri buradan akar; küçük, ahşap bir köprü olan Brock Caddesi Köprüsü'nün altından geçip kasabanın kuzey sınırlarına yakın bir yere, ince bir toprak tabakası altında granit bulunan alana girer. Burada milyon yıl süresince oluşmuş yirmi metre yüksekliğinde uçurumlar vardır. Çocuklar buraya Sarhoş Uçurumu adını takmışlardı, çünkü birkaç yıl önce Virge Rathbun'un abisi Tommy Rathbun, işeyecek bir yer ararken uçurum kenarından aşağıya düşmüştü. Royal Nehri fabrikanın kirlettiği Androscoggin Nehri'ni besler, ama kendisi hiçbir zaman kirlenmemiştir. Burada Lot'un gurur duyabileceği tek sanayi tesisi olan bir kereste fabrikası vardı, ama kapanalı çok oluyordu. Yaz aylarında Brock Caddesi Köprüsü'nün üstünden nehre olta atan balıkçılar görmek mümkündü.

Kasabanın en güzel yeri güneydoğu çeyreğiydi. Arazi burada da yükselirdi ama yangın izleri görülmezdi ve tarıma elverişli stoprak bozulmamıştı. Griffen Yolu'nun iki tarafındaki arazi Mechanic Falls'un güneyindeki en büyük mandıranın sahibi Charles Griffen'a aitti. Schoolyard Tepesi'nden bakınca Griffen'ın

alüminyum çatısı güneşte parlayan muazzam ambarı görülebiliyordu. Bölgede başka çiftlikler olduğu gibi, her gün Portland'a veya Lewiston'a gidip gelen büro çalışanları da vardı. Bazı sonbahar günleri Schoolyard Tepesi'nde durduğunuz zaman tarlalardan yanık kokusunu alabilir, 'salem's Lot Gönüllü İtfaiyesi'nin oyuncak gibi duran itfaiye kamyonunu görebilirdiniz. Yöre insanları 1951 yangınını hiç unutmamışlardı.

Göçebeler kasabanın güneybatı kısmına taşınmaya başladılar; hurda otomobiller, tekerlek lastiklerinden yapılmış salıncaklar, her yere saçılmış bira kutuları, derme çatma direkler arasında gerilen iplere asılı paçavra halindeki çamaşırlar, aceleyle kurulan septik tanklardan yayılan lağım kokuları... Bend'deki evler odunluktan farksızdı, ama hemen hepsinin çatısından bir televizyon anteni yükseliyordu ve bunların çoğu da renkliydi. Grants veya Sears'tan taksitle satın alınmışlardı. Bu gecekonduların veya treylerlerin bahçeleri çoğu zaman çocuklarla, oyuncaklarla, kamyonetlerle, kar arabaları ve motosikletlerle dolu olurdu. Bazı treylerler çok bakımlıydı, ama çoğu zaman durum tersine olurdu. Yabani otların diz boyu büyümüş olması olağan bir şeydi. Kasaba sınırına yakın bir yerde, Brock Caddesi'nin Brock Yolu olduğu köşede bulunan Dell'in yerinde cuma geceleri rock'n roll orkestrası çalar, cumartesi geceleriyse country müziği eşliğinde kovboylar ve kız arkadaşları eğlenirlerdi.

Küçük kasabalarda skandal her an patlamaya hazır bir şekilde pusuda bekler. Skandalların çoğu Bend'den çıkardı, ama arada bir daha önemli kişilerin de çorbada tuzu olurdu.

Kasaba yönetimi için kasaba toplantıları yapılırdı; her ne kadar 1965'ten beri bir kasaba meclisi oluşturup iki yılda bir kamu bütçe oturumları yapma fikri konuşulmuşsa da, bu fikir hiçbir zaman hayata geçemedi. Kasaba yeterince hızla gelişmediği için eski yöntemler sıkıntı yaratmıyordu, ama bu hantal yönetim yeni gelenlerin sık sık gözlerini usançla yuvarlamalarına neden oluyordu. Üç tane belediye meclisi üyesi, bir kasaba şerifi, bir kasaba kâtibi (otomobilinizi kaydettirmek için Taggart Çayı Yolu'na gitmek zorundaydınız) ve bir okul müdürü vardı. Gönüllü İtfaiye

Teşkilatı'na her yıl üç yüz dolar tahsis edilirdi, ama bu teşkilat zaten emeklilik maaşı alan yaşlıların bir sosyal kulübü gibiydi. Otlak yangını mevsiminde yeterince heyecan yaşarlar, yılın geri kalanını ise sohbet ederek geçirirlerdi. Fen İşleri Müdürlüğü diye bir kurum yoktu, çünkü şehir suyu hattı, ana gaz borusu, kanalizasyon veya elektrik idaresi yoktu. Elektrik direkleri kasabanın kuzeybatısından güneydoğusuna doğru diyagonal bir çizgi çizerek geçiyordu. Bu direklerden biri uzaydan gelmiş bir gözlemci gibi Marsten Köşkü'nün tepesinde yükselmekteydi.

'Salem's Lot'ta yaşayanlar savaşlar, yangınlar ve hükümet krizleriyle ilgili ne varsa televizyon sunucusu Walter Cronkite'tan öğrenirlerdi. A, tabii, Potter'lerin oğlunun Vietnam'da öldüğünü ve Claude Bowie'nin bir kara mayınına basan oğlunun mekanik bir ayakla döndüğünü biliyorlardı – bu oğlan postanede Kenny Danles'in yanında iş bulduğu için sorun yoktu. Çocuklar saçlarını uzatıyorlar ve babaları gibi tarak kullanmıyorlardı, ama artık böyle şeyleri kimse fark etmiyordu. Lisede kıyafet kuralı konduğu zaman Aggie Corliss, Cumberland şikâyet merkezine bir mektup yazmıştı, ama Aggie yıllardan beri her hafta buraya mektup yazar, çoğu zaman alkolün kötülüklerini ve kurtulmak için İsa'ya sığınmak gerektiğini dile getirirdi.

Çocuklardan bazıları uyuşturucuya başlamıştı. Horace Kilby'nin oğlu Frank ağustos ayında Yargıç Hooker'ın karşısına çıkmış ve elli dolar para cezasına çarptırılmıştı, fakat alkol daha büyük bir sorundu. İçki alma yaşı on sekize indiğinden beri çoğu genç Dell's adlı bara takılmaya başlamıştı. Evlerine dönerken çılgınca otomobil kullanıyorlardı ve bu iş arada bir birinin ölümüyle sonuçlanıyordu. Billy Smith yüz yirmi kilometre hızla bir ağaca toslayıp hem kendisinin hem de sevgilisi LaVerne Dube'nin ölümüne yol açmıştı.

Ama bu gibi olaylar dışında Lot'un ülkenin sıkıntılarıyla ilgili bilgisi soyuttu. Zaman burada farklı bir çizelgedeydi. Bu kadar tatlı, küçük bir kasabada kötü hiçbir şey olamazdı. Mümkün değildi.

5

Kızı elinde bakkaliye dolu kesekâğıdıyla içeriye daldığında Ann Morton ütü yapmaktaydı. Kızı arka kapağında ince yüzlü genç bir adamın resmi olan bir kitabı uzattı.

"Dur biraz," dedi Bayan Morton. "Televizyonun sesini kıs da anlat ne olduysa."

Susan televizyonda binlerce doların dağıtıldığı yarışma programını sunan Peter Marshall'ın sesini kısıp annesine Ben Mears'la tanışmasını anlattı. Susan yeni bir oğlanla –bu defa bir adamla– her tanıştığında duyduğu endişeye rağmen Bayan Norton kızının anlattıklarını sakin bir şekilde dinleyip başını salladı. Minik Susie'sinin erkeklerle ilgilenecek yaşa geldiğini düşünmesi bile zordu. Ama bu defaki endişesi biraz daha kuvvetliydi sanki.

"Çok heyecan verici," dedi ve kocasının bir gömleğini daha ütü masasına yatırdı.

"Çok hoştu," dedi Susan. "Çok doğaldı."

"Of, ayaklarım!" dedi Bayan Norton. Ütüyü yuvasına oturtup pencerenin önündeki sallanan koltuğa oturdu. Sehpanın üstündeki Parliament paketine uzanıp bir sigara aldı ve yaktı. "Düzgün bir adam olduğuna emin misin, Susie?"

Susan savunmacı bir gülümsemeyle, "Tabii ki, eminim," dedi. "Kime benziyor, biliyor musun... bir üniversite okutmanına falan..."

"Çılgın Bombacı'yı da bahçıvana benzetmişlerdi," dedi Bayan Norton.

"Palavra," dedi Susan gülerek.

"Şu kitabı bir göreyim." Bayan Norton elini uzattı.

Susan annesine kitabı verirken aklına hapishane bölümündeki eşcinsel tecavüzü geldi.

"*Hava Dansı,*" dedi Ann Morton ve sayfaları rastgele çevirmeye başladı. Susan kaderine boyun eğmiş bir ifadeyle bekledi. Annesi bu işin peşini bırakmayacaktı. Hep böyle yapardı.

Pencereler açıktı ve içeriye esen hafif rüzgâr mutfaktaki sarı perdeleri hışırdatıyordu. Fabrika tuğlasıyla yapılmış güzel bir evdi, kışın ısıtması biraz zordu ama yazları bir mağara kadar serin olurdu. Brock Caddesi dışında, arazinin hafifçe yükseldiği bir yerdeydiler. Bayan Norton'un önünde oturduğu pencereden kasaba görünüyordu. Güzel bir manzaraydı, kışın her taraf karla kaplı olduğu zamanlarda bu manzaranın tadına doyum olmazdı.

"Portland gazetesinde bu kitabın bir eleştirisini okudum. Pek iyi değildi."

"Ben beğendim," dedi Susan. "Ondan da hoşlandım."

"Belki Floyd da onunla tanışmak ister," dedi Bayan Norton. "Onları tanıştırmalısın."

Susan'ın içinde bir öfke kıvılcımı parladı ve öyle hissettiği için üzüldü. Annesiyle olan ergenlik sonu fırtınalarının artık dindiğini düşünürdü, ama galiba pek öyle değildi. Kendi kişiliğine karşı annesinin tecrübelerinin çatıştığı tartışmalar eski bir örgü işi gibi ikide bir tekrar ortaya çıkıyordu.

"Floyd hakkında konuşmuştuk, anne. Onunla ciddi bir ilişkimizin olmadığını biliyorsun."

"Gazete, kitapta mide bulandırıcı sahneler olduğunu da yazıyordu. Oğlanlar başka oğlanlarla birleşiyorlarmış."

"Aman anne, Tanrı aşkına!" Susan annesinin paketinden bir sigara aldı.

"Tanrı'nın adını anma," dedi Bayan Norton istifini bozmadan. Kitabı kızına uzatıp sigarasının ucundaki külü balık biçimli seramik bir kül tablasına silkeledi. Bu kül tablasını Kadınlar Yardımlaşma Cemiyeti'ndeki arkadaşları hediye etmişti ve nedense Susan'ın sinirini bozardı. Sigara külünü bir levreğin ağzına silkelemenin müstehcen bir yanı vardı.

"Ben bakkaldan aldıklarımı yerleştireyim," dedi Susan ayağa kalkarak.

Bayan Norton alçak sesle, "Demek istediğim şey," diye başladı, "eğer Floyd Tibbits'le evleneceksen..."

Susan'ın içindeki öfke kıvılcımı alev halini aldı. "Bunu da nereden çıkardın? Sana hiç böyle bir şey söyledim mi?"

"Öyle sanıyordum..."

"Yanlış sanmışsın!" dedi Susan öfkeyle, ama bu çok da doğru sayılmazdı. Ne var ki, son haftalarda Floyd'dan soğumaya başladığı doğruydu.

"Aynı oğlanla bir buçuk yıl çıkınca," dedi annesi, "artık el ele tutuşma aşamasını geçmiş olduğunuzu sanıyordum."

"Floyd'la aramızda arkadaşlıktan öte bir ilişki var," diye kabullendi Susan. Hadi bakalım, annesi bundan ne sonuç çıkaracaktı?

Aralarında seslendirilmeyen bir diyalog havada asılı kaldı.

Floyd'la yatıyor musun?

Seni ilgilendirmez.

Bu Ben Mears senin için ne anlam ifade ediyor?

Seni ilgilendirmez.

Bu adama âşık olup budalaca bir şey yapacak mısın?

Seni ilgilendirmez.

Seni seviyorum, Susie. Baban da ben de seni seviyoruz.

Ve buna verilecek cevap yoktu. Ve bu yüzden New York –veya başka bir yer– mutlaka gerekiyordu. Önünde sonunda daima ebeveynlerinin sevgisinin seslendirilmemiş barikatına çarpıp kalıyordu. Onların sevgisinin gerçekliği herhangi bir mantıklı tartışmayı imkânsız hale getirmekte ve daha önce söylenenleri anlamsız kılmaktaydı.

"Pekâlâ," dedi Bayan Norton alçak sesle. Sigarasını levreğin dudaklarında söndürüp midesine gönderdi.

"Ben üst kata çıkıyorum," dedi Susan.

"Tabii. Sen bitirdikten sonra o kitabı ben de okuyabilir miyim?"

"İstersen oku."

"Onunla tanışmak isterim."

Susan ellerini iki yana açıp omuz silkti.

"Bu gece gecikecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Floyd Tibbits ararsa, ona ne diyeyim?"

Susan'nın öfkesi bir kez daha kabardı. "Ne istersen söyle!" Bir an durdu. "Zaten öyle yapacaksın."

"Susan!"

Susan arkasına bakmadan üst kata çıktı.

Bayan Norton oturduğu yerde kalıp görmeyen gözlerle pencereden kasabaya baktı. Üst katta kızının ayak seslerini ve resim malzemelerini çantasından çıkarışını işitti.

Kalkıp ütü yapmaya devam etti. Susan'ın kendini tamamen çalışmasına kaptırdığına karar verince (her ne kadar bundan pek emin değilse de) telefona gidip Mabel Werts'i aradı. Sohbet sırasında kızının ünlü bir yazarla tanıştığını anlatmasından bahsetti. Mabel burnunu çekip, *Conway'in Kızı*'nı yazan adamı kastediyorsun, dedi. Bayan Norton evet deyince Mabel, bunun sadece bir seks kitabından ibaret olduğunu söyledi. Bayan Norton adamın bir motelde falan mı kaldığını...

Adam kasabadaki tek pansiyon olan Eva'nın Pansiyonu'nda kalıyordu. Bayan Norton bunu duyunca rahatladı. Eva Miller düzgün bir dul kadındı ve pansiyonunda zina yapılmasına göz yummazdı. Müşterilerinin odalarına gelen kadınlar için kısa ve kesin kuralları vardı. Eğer bu kadın anneniz veya kız kardeşinizse, tamam. Eğer değilse, mutfakta oturursunuz. Bu kural uzlaşmaya açık değildi.

Bayan Norton asıl arama amacını havadan sudan konuşmayla kamufle ederek bir on beş dakika daha sohbet ettikten sonra telefonu kapadı.

Ah Susan, dedi içinden, tekrar ütü masasına dönerek. Ah Susan, sadece senin için en iyi olacak şeyi istiyorum. Bunu anlayamıyor musun?

6

295 numaralı otoyolda Portland'dan dönüyorlardı ve saat geç sayılmazdı. Portland banliyölerini geçtikten sonra otoyolda hız sınırı doksan kilometreydi; Citroën'in farları karanlık yolu düzgün bir çizgi halinde aydınlatıyordu.

İkisi de filmi beğenmişti, ama tıpkı birbirlerinin sınırlarını yoklayan insanlar gibi, temkinli yorumlar yapmışlardı. Susan'ın aklına annesinin sorusu gelince, "Nerede kalıyorsun?" diye sordu. "Bir ev mi kiraladın?"

"Railroad Caddesi'nde, Eva'nın Pansiyonu'nda üçüncü katta küçük bir odada kalıyorum."

"Ama bu çok kötü! Orada sıcaklık otuz beş derece falan olur."

"Ben sıcağı severim," dedi Ben. "Sıcakta iyi çalışırım. Üstümdekileri çıkarıp radyoyu açar, bir galon bira içerim. Her gün en az on sayfa yazıyorum. Orada çok ilginç yaşlı adamlar da var. Ve gün sonunda verandaya çıkıp da o rüzgârı hissedince... cennet gibi oluyor."

"Bilemiyorum," dedi Susan pek inanmayarak.

"Marsten Köşkü'nü kiralamayı düşündüm," dedi Ben sıradan bir şeymiş gibi. "Hatta gidip durumunu bile sordum. Ama satılmış."

"*Marsten* Köşkü mü?" Susan güldü. "Başka bir yerden söz ediyorsun herhalde."

"Hayır. Kasabanın kuzeybatısındaki ilk tepede. Brooks Yolu."

"Satılmış mı? Aklı başında kim orayı..."

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Arada bir benim de cıvatalarımın gevşediğini söylerler, ama ben hiç değilse sadece onu kiralamayı düşünmüştüm. Emlakçı adam bana bir şey söylemedi. Derin ve karanlık bir sır galiba."

"Belki eyalet dışından gelen birileri orasını yazlık bir yer yapmak istiyordur," dedi Susan. "Ama her kimse, mutlaka kaçık olmalı. Bir yeri yenilemek başka bir şey; ben de denemek isterdim; ama orası yenilemeyle adam olacak gibi değil. Ben daha çocukken bile o ev harabeydi. Ben, sen neden orada kalmak istedin ki?"

"Hiç o evin içine girdin mi?"

"Hayır, ama bir iddia üzerine cesaretimi toplayıp pencereden içeriye baktım. Ya sen?"

"Evet. Bir kere."

"Ürpertici bir yer, değil mi?"

Marsten Köşkü'nü düşünürlerken ikisi de konuşmadı. Bu özel anı diğerleri gibi geçmişe tatlı bir özlem duyurmuyordu. O evle ilişkilendirilen skandal ve şiddet onlar doğmadan önce yaşanmıştı, ama küçük kasabaların çok kuvvetli hafızaları olurdu ve insanlar duydukları dehşeti kuşaktan kuşağa aktarırlardı.

Hubert Marsten ve karısı Birdie bu kasabanın sahip olduğu, "dolapta saklanan iskelet" tanımına en yakın olan şeydi. Hubert 1920'lerde New England'daki büyük bir taşımacılık şirketinin başkanıydı. Bazılarına göre bu şirket en kazançlı işini gece yarısından sonra kaçak Kanada viskisini Massachussetts'e getirerek yaparmış.

Hubert ve karısı adamakıllı zenginleştikten sonra 1928'de emekli olup 'salem's Lot'a taşınmışlar ve o servetin büyük bir kısmını (tam olarak ne kadar olduğunu Mabel Werts bile bilmiyor) 1929'daki borsa çöküşünde kaybetmişler.

Borsanın çöküşü ile Hitler'in yükselişi arasındaki on yıl süresince Marsten ve karısı evlerinde keşiş gibi yaşamışlar. Dışarıda görüldükleri tek zaman çarşamba günleri alışveriş için kasabaya indiklerinde olurmuş. O günlerde postacı olan Larry McLeod, Marsten'in dört tane günlük gazete, *The Saturday Evening Post*, *The New Yorker* ve *Amazing Stories* adında bir dergi aldığını söylemişti. Ayrıca ayda bir kez merkezi Fall River-Massachussetts'te bulunan taşımacılık şirketinden bir çek gelirmiş. Larry zarfı büküp adres penceresinden bakarak bunun bir çek olduğunu anlamış.

1939 yazında onları bulan da Larry olmuş. Günlük gazete ve dergiler posta kutusunu doldurmuş olduğu için yenilerini sıkıştırmak mümkün değilmiş. Larry hepsini toplayıp ana kapıyla sineklik arasına koymak için eve doğru yürümüş.

Ağustos ayının en sıcak günlerinden biriymiş, evin ön bahçesindeki otlar diz boyuymuş. Hanımeli çiçekleri kafesin üstünden taşıyor, tepelerinde tombul arılar fütursuzca dolanıyormuş. O günlerde ev bütün o biçilmemiş otlarına rağmen hâlâ güzel bir yermiş ve herkesin ortak görüşü, beyni sulanmadan önce Hubie'in 'salem's Lot'ta yaptığı en güzel ev olduğu yönündeymiş.

Kadınlar Yardımlaşma Cemiyeti'ne katılan her kadına soluk soluğa anlatılan hikâyeye göre, Larry eve biraz yaklaşınca burnuna kötü bir koku gelmiş; çürük et gibi... Ön kapıyı tıklatmış, ama karşılık yokmuş. Kapıdan bakmış, ama loş ışıkta hiçbir şey görememiş. İçeriye girmeyip arka tarafa yürüdüğü için talihliymiş. Arkadaki koku daha da kötüymüş. Larry arka kapının kilitlenmemiş olduğunu görünce mutfağa girmiş. Birdie Marsten köşede, ayakları çıplak sere serpe yatmaktaymış. Başının yarısı yakın mesafeden bir tüfek atışıyla havaya uçmuş durumdaymış.

("Sinekler," diyordu hikâyeyi büyük bir ciddiyetle anlatan Audrey Hersey. "Larry mutfağın sineklerle dolu olduğunu söyledi; havada uçuşuyorlar, şeyin... malum işte... üstüne konup tekrar havalanıyorlarmış. Sinekler.")

Larry McLeod dönüp doğruca kasabaya gitmiş. O zamanki şerif olan Norris Varney ve Crossen'in marketinde bulduğu üç kişiyi yanına almış. O günlerde marketi hâlâ Milt'in babası işletiyormuş. Grubun içinde Audrey'in en büyük abisi olan Jackson da varmış. Norris'in Chevrolet'si ve Larry'nin postane kamyonetiyle Marsten Köşkü'ne gitmişler.

Kasabalı hiç kimse daha önce bu eve girmemişti; evin içi herkesi hayretler içinde bırakmıştı. Heyecan yatıştıktan sonra Portland *Telegram* gazetesi bununla ilgili bir yazı dizisi çıkardı. Marsten'in köşkü çöplerle, ıvır zıvır eşyalarla dolu, fare yuvasına benzeyen bir yerdi. Sararmış gazete balyaları ve küflenmiş çoğu değersiz kitapların yığıldığı dar koridorlar vardı. Charles Dickens'in, Scott'un ve Mariatt'ın bütün eserleri de vardı ve bunları Loretta Starcher'ın selefi toplayıp Jerusalem's Lot Halk Kütüphanesi'ne götürmüştü. Bu kitaplar halen kütüphane raflarındadır.

Jackson Hersey yerden bir *Saturday Evening Post* alıp sayfalarını karıştırırken piyango vurdu. Her bir sayfaya özenle yapıştırılmış bir dolarlık banknotlar vardı.

Norris Varney arka kapıya gittiğinde Larry'nin ne kadar şanslı olduğunu anladı. Cinayet silahının namlusu ön kapıya dönük ve göğüs hizasına nişan alınmış bir şekilde bir iskemleye

bağlanmıştı. Tüfek doluydu ve tetiğine bağlı bir tel, kapı kulpuna iliştirilmişti.

("Üstelik tüfek doluymuş," diyordu Audrey hikâyenin burasında. "Larry McLeod kapıyı biraz itecek olsaymış, kendisini doğruca cennetin kapılarında bulacakmış.")

Bundan daha az ölümcül bubi tuzakları da vardı. Yirmi kiloluk bir gazete balyası yemek odası kapısının üstüne konmuş. İkinci kata çıkan merdiven basamaklarından biri menteşeliymiş ve buna basan birinin bileği kırılabilirmiş. Çok geçmeden anlaşılacağı gibi, Hubie Marsten'in sadece beyni sulanmamıştı; adam zırdeli olmuştu.

Onu üst kat koridorunun sonundaki çatı kirişine asılı halde buldular.

(Susan ve kız arkadaşları büyüklerinden duydukları hikâyeleri birbirlerine anlatarak korkunun tadını çıkarırlardı; Amy Rawcliffe'in arka bahçesinde bir oyun evi vardı, çocuklar kendilerini buraya kapatıp Marsten Köşkü'yle ilgili şeyleri anlatıp birbirlerini korkuturlardı. Marsten Köşkü daha Hitler Polonya'yı istila etmeden önce hak ettiği şöhreti yakalamış, insanlar bu hikâyeyi gençlere anlatırken hayal güçlerinin sınırlarını zorlayarak süslemişlerdi. Bugün bile Susan'ın sırf Marsten Köşkü'nü düşünmesi bile, bir sihirbazın büyüsü gibi, gözlerinin önüne geçmişteki sahneleri getiriyordu. Amy'nin oyun evinde el ele tutuşmaları, Amy'nin ciddi bir yüzle, "Adamın yüzü şişmiş," diye anlatışı... "Ağzından dışarıya sarkan dili siyahlaşmış, üstüne sinekler tünemiş. Annem, Bayan Werts'e böyle anlattı.")

"... yer."

"Ne? Özür dilerim." Susan silkinerek şimdiki zamana döndü. Ben, 'salem's Lot'un çıkış rampasına yaklaşıyordu.

"Çok ürpertici bir yer, dedim."

"Bana içeriye girdiğin günü anlatsana."

Ben neşesiz bir kahkaha atıp uzun farlarını yaktı. İki şeritli asfalt yol iki yanı çam ağaçlarıyla kaplı bir ara yola doğru uzanıyordu. "Çocukça bir şey olarak başladı. Belki de tamamen ondan ibaretti. Unutma, 1951 yılındaydık ve küçük çocuklar oyun için

bir şeyler uydurmak zorundaydılar; o zaman kesekâğıdından tutkal koklamak daha icat edilmemişti. Ben çoğu zaman Bend'deki çocuklarla oynardım; herhalde çoğu artık buradan taşınmışlardır. Güney 'salem's Lot'a hâlâ Bend mi diyorlar?"

"Evet."

"Takıldığım kişiler Davie Barclay, Charles James –ama bütün çocuklar ona Sonny derlerdi–, Harold Rauberson, Floyd Tibbits..."

"Floyd mu?" dedi Susan irkilerek.

"Evet, onu tanıyor musun?"

"Onunla çıkıyordum," dedi Susan sesinin tuhaf çıktığından korkarak. "Sonny James hâlâ buralarda. Jointner Bulvarı'ndaki benzin istasyonunu işletiyor. Harold Rauberson öldü. Lösemiden."

"Onların hepsi benden bir-iki yaş büyüktü. Bir kulüpleri vardı. Herkese açık değildi. Sadece en az üç referansı olanlar Kanlı Korsanlar kulübüne başvurabilirlerdi." Ben bunu şakacı bir şekilde anlatmak istemişti, ama kelimelerinin altında eski bir kırgınlığın izleri yatıyordu. "Ama ben pes etmeyecektim. Dünyada en çok istediğim şey bir Kanlı Korsan olmaktı... hiç değilse o yaz.

"Sonunda yumuşadılar ve eğer giriş sınavını kazanırsam beni aralarına alacaklarını söylediler. Bu sınavın ne olacağına da Davie o anda karar verdi. Hep birlikte Marsten Köşkü'ne gidecektik, ben içeriye girecek, oradan bir şey alıp çıkacaktım. Ganimet olarak." Ben kıkırdadı, ama ağzı kurumuştu.

"Ne oldu?"

"İçeriye bir pencereden girdim. On iki yıl sonra bile ev hâlâ çöplerle doluydu. Savaş sırasında gazeteleri almış olmalıydılar, ama başka her şey orada bırakılmıştı. Ön koridordaki bir masanın üstünde bir kar küresi vardı... ne olduğunu bilir misin? İçinde küçük bir ev vardır, küreyi salladığın zaman kar yağar. Bunu cebime attım, ama hemen dışarıya çıkmadım. Kendimi tam anlamıyla kanıtlamak istiyordum. Böylece üst kata, adamın kendini astığı yere gittim."

"Aman Tanrım!" dedi Susan.

"Şu torpido gözüne uzanıp bana bir sigara verebilir misin? Bırakmaya çalışıyorum, ama bunu anlatırken ihtiyacım olacak."

Susan ona bir sigara çıkardı; Ben de kontrol paneli çakmağına bastı.

"Ev kokuyordu. Nasıl koktuğuna inanamazsın. Küf, çürümüş döşemeler ve bozulmuş tereyağına benzeyen ekşimik bir koku. Ve bodrumda kışı geçiren dağ sıçanı, fare ve başka ne varsa, onların kokuları. Sarı, ıslak bir kokuydu.

"Dokuz yaşında bir çocuktum, korkudan ödüm patlayarak basamakları çıktım. Evin her yanından gıcırtı sesleri geliyor, sanki üstüme çökecekmiş gibi oluyordu. Duvarın öbür tarafından sesler duyuyordum. Arkamdan ayak sesleri geldiğini sandım, ama karşımda, elinde cellat ilmiğiyle suratı kapkara olmuş Hubie Marsten'i göreceğimden korktuğum için dönüp bakamadım."

Ben direksiyona sımsıkı yapışmıştı. Artık sesindeki neşeli hava yoktu. Hatırlayışındaki yoğunluk Susan'ı biraz korkutuyordu. Gösterge panelinin loş aydınlığındaki yüzünde, nefret ettiği ama bir türlü tamamen kopamadığı bir ülkeye yolculuk yapan bir adamın ifadesi vardı.

"Üst kata varınca bütün cesaretimi toplayıp koridora girdim ve o odaya doğru koştum. Niyetim odaya girip oradan da bir şey almak ve evden çıkmaktı. Koridorun sonundaki kapı kapalıydı. Kapının giderek bana doğru yaklaştığını görebiliyordum. Gümüş renkli kapı topuzunun üstü avuçların değdiği yerde donuklaşmıştı. Kapıyı kendime doğru çekince bir kadın çığlığına benzeyen bir ses çıktı. Şimdiki aklım olsaydı, o anda oradan kaçar giderdim. Ama vücudum adrenalinle dolmuştu ve kapı topuzunu iki elimle tutup var gücümle çektim. Kapı açıldı. Ve karşımda çatı kirişine asılı halde Hubie vardı; gövdesinin gölgesi pencere ışığıyla duvara vuruyordu."

"Ah, Ben, olamaz..." dedi Susan gergin bir sesle.

"Hayır, sana gerçeği anlatıyorum," diye üsteledi Ben. "Dokuz yaşındaki bir çocuğun gördüğü ve ondan yirmi beş yıl sonra bu adamın hatırladığı gerçeği. Hubie orada asılıydı, ama yüzü

hiç de siyah değildi. Yeşildi. Kapalı gözleri şişmişti. Elleri morarmıştı. Derken gözlerini açtı."

Ben sigarasından derin bir nefes çektikten sonra pencereden dışarıya fırlattı.

"Herhalde beş kilometre uzaktan duyulabilecek bir çığlık attım. Ve koştum. Alt kata varmadan düştüm, hemen kalktım ve ön kapıdan dışarıya fırlayıp yola koştum. Çocuklar beni beş yüz metre ötede bekliyorlardı. O anda kar küresinin hâlâ elimde olduğunu fark ettim. Bu küre hâlâ bendedir."

"Gerçekten Hubert Marsten'i gördüğüne inanmıyorsun, değil mi, Ben?" Susan ileride kasaba merkezi olduğunu gösteren yeşil sinyal ışığını görünce memnun oldu.

Uzun bir suskunluktan sonra Ben, "Bilmiyorum," dedi. Bunu güçlükle ve gönülsüzce söylemişti; sanki 'hayır' deyip bu konuyu burada kapatmayı yeğlermiş gibi... "Muhtemelen o kadar gergindim ki, o sahneyi hayalimde gördüm. Bir yandan da, evlerin, o mekânda yaşanan duyguları özümsediği fikrinde de gerçek payı olabilir... bir nevi kuru pil gibi. Belki de, örneğin hayalperest bir oğlan çocuğunun kişiliği bu kuru pilde katalizör görevi yapar ve... bir şeyin etkin bir şekilde görünmesini sağlayabilir. Hayaletlerden söz etmiyorum. Bir çeşit parapsikolojik, üç boyutlu bir televizyonu anlatıyorum. Belki de canlı bir şey. İstersen buna bir canavar de."

Susan onun paketinden bir sigara çıkarıp yaktı.

"Her neyse, bunu izleyen haftalar boyunca geceleri yatak odamın ışıkları açık olarak yattım ve hayatımın geri kalan kısmında rüyamda hep o kapıyı açışımı gördüm. Ne zaman stres altında olsam, o rüyayı görürüm."

"Çok kötü."

"Hayır, değil," dedi Ben. "Yani çok kötü sayılmaz. Hepimizin kötü rüyaları vardır." Parmağıyla Jointner Bulvarı'nda önünden geçtikleri sessiz evleri işaret etti. "Bazen düşünürüm de, bu evlerin duvarları acaba rüyalarda olan korkunç şeylerle haykırmazlar mı, diye merak ederim." Ben bir an sustu. "Benimle Eva'nın yerine gelsene, verandada biraz otururuz. Seni odama davet ede-

miyorum –pansiyon kuralları– ama buzlukta birkaç şişe Coca Cola'm ve geceyi taçlandırmak istersen biraz Bacardi'm var."

"Memnun olurum."

Ben, Railroad Caddesi'ne döndükten sonra pansiyonun küçük otoparkına girdi. Arka veranda beyaza boyalıydı ve hepsi Royal Nehri'ne çevrili üç tane hasır sallanan koltuk vardı. Nehrin karşı tarafındaki ağaçların üstünde parlayan ay suda gümüş bir yol halinde yansımaktaydı. Kasaba sessiz olduğu için barajın savak kanalından dökülen suyun şıpırtısı duyuluyordu.

"Sen oturmana bak. Hemen dönerim."

Ben sinek kapısını yavaşça kapatırken Susan da koltuklardan birine oturdu.

Biraz tuhaf bulmasına rağmen Susan ondan hoşlanıyordu. İlk görüşte aşk kavramına inanmazdı, ama ilk görüşte şehvet duygusunun kabarmasının (daha masum adıyla, çarpılmanın) sıkça olabildiğine inanırdı. Ne var ki Ben, bir kızın gizli hatıra defterine gece yarısı kayıt düşmesine yol açacak bir adam değildi; boyuna göre çok zayıftı ve soluk renkliydi. Yüzünde çok içine kapalı ve ukala bir ifade vardı. Gür siyah saçlarıysa fırça yerine parmaklarla taranmış izlenimini veriyordu.

Ve o hikâye...

Ne *Conway'in Kızı* ne de *Hava Dansı* romanında böyle korkunç bir zihin çarpıklığının izleri vardı. Bunlardan birincisi, bir rahibin evden kaçıp karşı kültüre katılan ve otostopla ülkenin bir ucundan diğerine giden kızını konu alıyordu. İkinci roman, hapishaneden kaçıp başka bir eyalette otomobil tamircisi olarak yeni bir hayata başlayan ve sonunda tekrar yakalanan Frank Buzzey'in hikâyesiydi. Her ikisi de çok parlak, enerjik romanlardı ve dokuz yaşında bir çocuğun Hubie Marsten'in kirişe asılı cesedini görmüş olması ikisini de etkilememişti.

Sanki bunu düşünmenin dürtüsüyle bir anda gözleri nehirden ayrılıp kasabanın sonundaki tepeye çevriliverdi.

"Umarım bunlar işimizi görür..."

"Marsten Köşkü'ne baksana," dedi Susan.

Ben baktı. Orada bir ışık yanıyordu.

7

İçecekler bitmiş, gece yarısı geçmiş, ay neredeyse gözden kaybolmuştu. Havadan sudan konuşmuşlardı; bir süre sonra Susan, "Senden hoşlanıyorum, Ben," dedi. "Çok hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum. Ve şaşıyorum... hayır, o anlamda değil. Parkta söylediğim o saçma lafı hatırlıyor musun? Bu aşamaya gelmemiz inanılır gibi değil."

"Seni yine görmek isterim, tabii sen de istersen."

"İsterim."

"Ama yavaş ol. Unutma ki, ben sadece bir küçük kasaba kızıyım."

Ben güldü. "Çok Hollywood'umsu oldu. Ama iyi Hollywood cinsinden. Şimdi sırada seni öpmem mi var?"

"Evet," dedi Susan ciddi bir ifadeyle. "Sanırım sırada o var."

Ben onun yanındaki sallanan koltukta oturuyordu; koltuğun ileriye geriye hareketini durdurmadan uzanıp ağzını Susan'ın ağzına bastırdı, ama dilini çekmeye veya ona dokunmaya kalkışmadı. Düzgün dişlerinin baskısıyla dudakları sertti ve romla tütün tadı vardı.

Susan da koltuğunda sallanmaya başlayınca bu öpüşme bambaşka bir boyuta girdi. Şiddeti kâh artıyor kâh azalıyordu. Susan, tadıma bakıyor, diye düşündü. Bu düşünce içinde gizli bir heyecan uyandırdı ve onu daha ileriye sürüklemeden öpüşmeyi kesti.

"Vay canına!" dedi Ben.

"Yarın gece akşam yemeğine evime gelmek ister misin?" diye sordu Susan. "Eminim, bizimkiler seninle tanışmaktan çok memnun olurlar." Böylece annesinin de gönlünü yapmış olacaktı.

"Ev yemeği mi?"

"Hem de en babasından ev yemeği."

"Bayılırım. Buraya taşındığımdan beri hep hazır yemekler yiyordum."

"Saat altı? Biz buralarda erken yeriz."

"Tabii, çok iyi. Ev dedin de, seni evine bırakayım. Hadi."

Susan eve varıp annesinin üst katta açık bıraktığı gece lambasının ışığını görene kadar yol boyunca konuşmadılar.

"Acaba bu gece orada kim var?" diye sordu Susan, Marsten Köşkü'ne doğru bakarak.

"Herhalde yeni sahibidir," dedi Ben.

"Bana elektrik ışığı gibi gelmedi," dedi Susan. "Çok sarıydı, çok zayıftı. Belki bir gaz lambasıdır."

"Henüz elektriği bağlatmamış olabilirler."

"Belki. Ama zerre kadar aklı olan biri oraya taşınmadan önce elektriği bağlatır."

Ben cevap vermedi. Susan'ların garaj yoluna gelmişlerdi.

"Ben," dedi Susan aniden, "yeni kitabın Marsten Köşkü hakkında mı?"

Ben bir kahkaha atıp onun burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Geç oldu."

Susan gülümsedi. "Merakımı bağışla."

"Sorun değil. Belki başka bir zaman... gündüz vakti."

"Tamam."

"Artık evine girsen iyi olur. Yarın altıda mı?"

Susan saatine baktı. "Bugün altıda."

"İyi geceler, Susan."

"İyi geceler."

Susan otomobilden çıkıp evin yan kapısına koştu, sonra dönüp Ben'e el salladı. İçeriye girmeden önce sütçü sipariş listesine ekşi krema ekledi. Fırında patatesin yanında yemeğin lezzetini yükseltirdi.

İçeriye girmeden önce biraz daha durup Marsten Köşkü'ne baktı.

8

Ben, kutu gibi küçük odasında ışıkları kapatıp soyundu ve yatağına girdi. Susan hoş bir kızdı, Miranda'nın ölümünden beri rastladığı ilk hoş kız. Umarım onu da yeni bir Miranda haline getirmem, diye geçirdi içinden. Bu Susan'a haksızlık olurdu.

Kendini uykunun kollarına bırakıyordu. Ama dalmadan kısa bir an önce dirseğinin üstünde doğrulup daktilosunun ve yazdığı sayfaların ötesindeki pencereden dışarıya baktı. Birkaç odaya baktıktan sonra Eva Miller'dan özellikle bu odayı istemişti, çünkü doğrudan Marsten Köşkü'ne bakıyordu.

Oradaki ışıklar hâlâ açıktı.

O gece Jerusalem'e geldiğinden beri ilk defa o eski rüyayı gördü; Miranda'nın motosiklet kazasında ölümünü izleyen günlerdeki kadar güçlü değildi. Koridordaki koşuşu, kapıyı açarken çıkan o korkunç çığlık, birden karşısında beliren, gözleri şişmiş, asılı ceset ve rüyalara özgü bir hantallıkla yavaş yavaş kapıya gidişi...

Ve kapının kilitli oluşu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOT (I)

Kasabada herkes erken kalkardı; yapılacak işler beklemezdi. Güneş ufukta ucunu gösterdiğinde, hava hâlâ karanlıkken bile çalışma başlardı.

2

04.00

Griffen kardeşler –Hal on sekiz, Jack on dört yaşında– ve iki gündelik işçi süt sağmaya başlamışlardı. Bembeyaz badanalı, pırıl pırıl parlayan ağıl temizlik numunesi gibiydi. Tam orta yerinde, her iki yanda bulunan bölmelerin önündeki geçiş yolları arasında beton bir yalak vardı. Hal bunun ucundaki düğmeyi çevirip musluğu açtı. İki artezyen kuyusundan su çeken elektrikli pompa uğuldayarak devreye girdi. Genellikle asık suratlı, pek zeki olmayan Hal bu sabah her zamankinden daha sinirliydi. Bir gece önce babasıyla tartışmıştı. Okulu bırakmak istiyordu. Okuldan nefret ediyordu. Çok sıkıcı geliyordu. Elli dakikalık bölümlerde hareketsiz oturmak zorunda olmasından nefret ediyordu. El İşi ve Grafik Sanatları dışında bütün derslerden nefret ediyordu. İngilizce saçmaydı, tarih aptal, ticari matematik anlaşılmazdı. Ve bunların hayatta hiçbir önemi yoktu. Cümle yapıları ve zamanlar ya da lanet olası İç Savaş'ta Potomac ordusunun komutanının kim

olduğu ineklerin umurunda bile değildi. Kendi babası kesirli iki sayıyı toplayamazdı, bu yüzden bir muhasebeci tutmuştu. Ve şu işçiye bak! Üniversite bitirmişti, ama hâlâ Hal'ın babası gibi bir salak için çalışıyordu. Babası defalarca ona ticarette başarılı olmanın sırrının kitaplarda olmadığını söylemişti (ve mandıracılık da bir ticaret sayılırdı), işin sırrı insanları tanımaktı. Öğretimin yararıyla ilgili saçmalıkları anlatan babası okulu altıncı sınıfta terk etmiş bir adamdı. *Reader's Digest*'ten başka bir şey okumazdı ve mandıradan yılda 16.000 dolar kazanıyordu. İnsanları tanı. Onlarla el sıkışabil ve karılarının ön adını kullanarak hatırlarını sorabil. Eh, Hal insanları tanıyordu. İki çeşit vardı: itip kakabileceklerin ve bunu yapamayacakların. Bunların ilki, ikincisinin on katıydı.

Ne yazık ki babası ikinci tipe uyuyordu.

Omzunun üzerinden Jack'e baktı; kardeşi yavaş hareketlerle, açılan bir balyadaki samanları çatalla ilk dört bölmeye atıyordu. Jack kitap kurduydu ve babasının gözdesiydi. Sefil küçük puşt!

"Hadi!" diye bağırdı Hal. "Şu samanları çabuk at!"

Depo dolabını açıp dört süt sağma makinesinden birini çıkardı. Suratı bir karış, bu makineyi tekerlekleri üstünden çekerek geçiş yoluna getirdi.

Okulmuş. Ne okulu be!

Gelecek dokuz ay önünde uçsuz bucaksız bir mezarlık gibi uzayıp gidiyordu.

3

04.30

Bir önceki gün sağılan sütler işlemden geçirilmiş, bu defa galvanize edilmiş çelik süt tencereleri yerine karton kutular içinde Lot'a dönüş yolunda çıkarılmıştı. Kutularda rengarenk Slewfoot Hill Mandırası amblemi vardı. Charles Griffen ürününü kendisi pazarlardı, ama artık bu pek kazançlı olmuyordu. Büyük şirketler bağımsız kuruluşları silip süpürmüştü.

Slewfoot'un Batı Salem'deki sütçüsü Irwin (Win) Purinton servise Brock Caddesi'nden (buralarda Brock Yolu veya Christless Washboard adıyla bilinirdi) başladı. Daha sonra kasaba merkezine gidecek, oradan da Brooks Yolu boyunca uzanarak kasaba dışına çıkacaktı.

Win ağustos ayında altmış bir yaşına girmiş ve yaklaşan emekliliği hayatında ilk kez pekâlâ gerçek ve mümkün görünmeye başlamıştı. Şirret bir cadı olan karısı Elsie 1973 sonbaharında ölmüştü (yirmi yedi yıllık evlilikleri boyunca Win'den önce ölmesi, yaptığı tek hayırlı işti) ve Win emekli olduğu an, Doc adındaki sadık köpeğini alıp Pemaquid Point'e taşınacaktı. Niyeti her gün saat dokuza kadar uyumak ve bir daha hiçbir zaman gündoğuşunu görmemekti.

Aracını Norton'ların evinin önüne çekti ve çantasını onların siparişleriyle doldurdu: portakal suyu, iki kilo süt, bir düzine yumurta. Araçtan çıkarken dizinde bir acı duydu, ama şiddetli değildi. Güzel bir gün olacaktı.

Bayan Norton'un her zamanki siparişine Susan'ın elyazısıyla bir ilave yapılmıştı: "Lütfen, bir küçük kutu ekşi krema, Win. Teşekkürler."

Purinton bunu almak için aracına dönerken, yine herkesin özel bir şey istediği bir gün olacak, diye geçirdi içinden. Ekşi krema! Bir kere tadına bakmış, kusacak gibi olmuştu.

Doğu tarafında gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu; orasıyla kasaba arasındaki tarlalarda yoğun çiğ damlacıkları elmas gibi parlamaktaydı.

4

05.15

Eva Miller yataktan kalkalı yirmi dakika olmuş, üstündeki hırpani ev kıyafeti ve ayaklarında pembe terlikleriyle sabah kahvaltısını hazırlıyordu: dört çırpılmış yumurta, sekiz dilim domuz salamı, bir tabak patates kızartması. Bu mütevazı öğünü iki dilim

kızarmış ekmek, reçel, bir bardak portakal suyuyla süsleyip sonunda sütlü kahveyle taçlandıracaktı. Eva iri yapılı bir kadındı, ama şişman değildi. Şişman sınıfına giremeyecek kadar çok çalışıyordu. Onu sekiz gözlü elektrik ocağında çalışırken seyretmek, kum tepeciklerinin yer değiştirişini veya denizin gelgit hareketlerini izlemeye benzerdi.

Kahvaltısını tek başına yemeyi ve o günkü işlerini planlamayı severdi. Çok işi vardı. Çarşambaları çarşafları değiştirme günüydü. Yeni gelen Bay Mears'ı da sayarsa, o sırada tam dokuz pansiyoneri vardı. Ev üç katlı, on yedi odalıydı; yerler yıkanacak, merdiven fırçayla ovulacak, tırabzanlar parlatılacak ve ortadaki ortak salonun halısı tersyüz edilecekti. Belki Weasel'in biraz yardım etmesini sağlayabilirdi; tabii fena halde akşamdan kalma durumunda değilse...

Tam masasına otururken arka kapı açıldı.

"Selam, Win. Nasılsın?"

"İdare ediyorum. Dizimde biraz sancı var."

"Üzüldüm. Bana bir kilo daha sütle o limonatandan bir galon bırakabilir misin?"

"Tabii," dedi Win. "Böyle bir gün olacağını tahmin etmiştim."

Eva bu yorumu kulak ardı ederek yumurtasına yumuldu. Win Purinton her zaman yakınacak bir şey bulurdu, oysa Tanrı biliyor ki, o zebani karısı merdivenden düşüp boynunu kırdıktan sonra dünyanın en mutlu adamı olması gerekirdi.

Altıyı çeyrek geçe, tam ikinci kahvesini bitirmek üzereyken ve bir Chesterfield sigarası tüttürürken, *Press-Herald* gazetesi evin kenarına, gül ağacının dibine fırlatıldı. Bu hafta üçüncü kez aynı şey oluyordu. Gazete dağıtıcısı olan Kilby adlı oğlanın bu işi pek sevmediği belliydi. Neyse, dedi içinden Eva, daha sonra çıkıp alırım. Gündoğumunun ilk anları, güneşin doğudaki pencerelerinden içeriye doluşu Eva için günün en güzel anlarıydı; bu huzurlu dakikaları hiçbir şeye değişmezdi.

Pansiyonerleri elektrik ocağını ve buzdolabını kullanabilirlerdi; bu da, haftada bir çarşafların değiştirilmesi gibi kiraya

dahildi. Eva'nın bu huzurlu anları birazdan bozulacak, Gates Falls'taki dokuma fabrikasında çalışan Grover Verril ve Mickey Sylvester mutfağa gelip tahıl gevreklerinden oluşan kahvaltılarını yiyeceklerdi.

Sanki bunu düşünmesi onları harekete geçirmiş gibi, ikinci kat helasında sifonun çekilişini ve Sylvester'in botlarının basamaklarda çıkardığı sesi işitti.

Eva yerinen kalkıp sabah gazetesini almaya gitti.

5

06.05

Bebeğin ağlama sesi Sandy McDougall'ın zaten bir hayli incelmiş olan uykusunu deldi ve gözleri hâlâ yarı kapalı halde bebeğe bakmaya gitti. O sırada kaval kemiğini komodine çarpınca, "*Bok*!" diye bağırdı.

Onu duyan bebek daha güçlü bir sele haykırdı. "Kes artık!" diye bağırdı Sandy. "Geliyorum!"

Treylerin dar koridorundan geçip mutfağa yürüdü. Bir zamanlar az çok var olan güzelliği giderek azalan, sıska bir kızdı. Randy'nin şişesini buzdolabından çıkardı, önce bunu ısıtmayı düşündüyse de sonra vazgeçti. Eğer o kadar acıktıysan soğuk iç, dedi içinden.

Bebeğin yatak odasına girip oğluna buz gibi gözlerle baktı. On aylıktı, hastalıklıydı ve yaşına göre kavruktu. Yerde sürünmeye daha ancak geçen ay başlamıştı. Belki de felçli falan olabilirdi. Şimdi de ellerinde ve duvarda bir şey vardı. Sandy oğlunun ne halt ettiğini görmek için yaklaştı.

Sandy on yedi yaşındaydı, o ve kocası evliliklerinin ilk yıldönümünü temmuz ayında kutlamışlardı. Royce McDougall'la evlendiğinde altı aylık hamileydi ve Goodyear lastiklerinin reklamındaki resme benzeyen bir haldeyken, bu evlilik, Rahip Callahan'ın da dediği gibi, her bakımdan bir kurtuluş, bir imdat çıkışı olmuştu. Şimdiyse sadece bir bok yığını gibi görünüyordu.

Kaldı ki, gördüğü şey de oydu: Randy'nin kakası ellerine, saçlarına ve duvara bulanmıştı.

Elinde soğuk süt şişesiyle bir süre oğluna baktı.

Liseyi, arkadaşlarını ve bir model olma hayallerini bunun için bir yana atmıştı. Bend'de kazık çakan, tezgâhındaki formikası soyulmaya başlamış bu treylerde yaşamak ve bütün gün fabrikada çalışıp akşamları da beş para etmez arkadaşlarıyla kafa çekip poker oynayan bir koca için... Tıpkı beş para etmez babasına benzeyen ve kakasını her yere bulaştıran bir çocuk için...

Randy şimdi var gücüyle haykırıyordu.

"Kes sesini!" diye aynı şiddetle karşılık verdi Sandy ve plastik şişeyi bebeğe fırlattı. Şişe çocuğun alnına isabet etti ve beşiğin üstüne düştü. Randy kollarını sallayarak ağladı. Tam saç kesiminin altında kırmızı bir daire oluştu. Sandy'nin içinde memnuniyet, merhamet ve nefret karışımı korkunç bir duygu patlaması oldu. Çocuğu paçavra tutar gibi alıp beşiğinden çıkardı.

"Sus artık! Sus artık! Sus artık!" Kendini tutamayıp oğlana iki yumruk attı; Randy acıdan çığlık atamayacak hale gelmiş, soluk almakta zorlanıyordu. Yüzü morarmıştı.

"Özür dilerim," diye geveledi Sandy. "Tanrım! Çok üzgünüm. İyi misin, Randy? Bir dakika bekle, annen şimdi seni temizleyecek."

Sandy ıslak bir bezle dönene kadar Randy'nin iki gözü de şişerek kapanmış ve morarmıştı. Ama şişeyi aldı ve annesi ıslak bezle yüzünü silerken ona dişsiz bir gülücük çıkardı.

Roy'a, altını değiştirirken yere düştüğünü söylerim. Buna inanır. Tanrım, ne olur buna inansın!

6

06.45

'Salem's Lot'un işçi nüfusunun büyük bir kısmı işlerine gitmek üzere yola koyulmuştu. Mike Ryerson işi kasabada olan birkaç kişiden biriydi. Yıllık kasaba kayıtlarında adı saha görevlisi

olarak yazılmıştı, ama asıl işi kasabanın üç mezarlığının bakımıydı. Yazları bu görev neredeyse tam-zamanlı bir işti ama kışın bile bazı insanların, örneğin nalbur dükkânındaki ukala George Middler gibilerinin sandığı gibi boş kalmıyordu. Lot'un cenaze levazımatçısı Carl Foreman'ın yanında yarım gün çalışıyordu ve çoğu yaşlılar da genellikle kışın ölürlerdi.

Şimdi kamyonetiyle Burns Yolu'na doğru ilerliyordu. Kamyonetin arkasında kırpma makası, bataryalı ot kesme makinesi, devrilmiş mezar taşlarını kaldırmak için bir manivela kolu, on galonluk bir benzin bidonu ve iki adet Briggs & Stratton marka çim biçme makinesi vardı.

Bu sabah Harmony Hill'deki çimleri biçecek ve mezar taşlarıyla mezarlık duvarında bakım gereken bir şey varsa onlarla ilgilenecekti. Öğleden sonra, arada bir bazı öğretmenlerin burada gömülü dostları için dua etmeye geldikleri Schoolyard Hill Mezarlığı'na gidecekti. Mike üç mezarlık içinde en çok Harmony Hill'i severdi. Orası Schoolyard Hill kadar eski değildi, ama gölgeliydi ve hoştu. Bir gün kendisinin de oraya gömülebileceğini umuyordu – yüz yıl falan sonra.

Mike yirmi yedi yaşındaydı ve inişli çıkışlı bir kariyer boyunca üç yıl yüksek okula devam etmişti. Bir gün geri dönüp okulu bitirmeyi ümit ediyordu. Yakışıklı sayılırdı, iyi huyluydu ve cumartesi geceleri Dell'in barında veya Portland'da bekar kadınlarla ilişki kurmakta zorluk çekmiyordu. Bu kadınlardan bazıları onun işini öğrenince kötü olurlardı; Mike bunu anlamakta zorluk çekiyordu. Güzel bir işti, ensesinde boza pişiren bakan bir patron yoktu ve açık havada çalışıyordu; arada bir mezar kazıyorsa veya Carl Foreman'ın cenaze arabasını sürüyorsa bunda ne vardı ki? Birinin bu işleri yapması gerekiyordu. Mike'a göre ölümden daha doğal olan tek şey seksti.

Bir şarkı mırıldanarak Burns Yolu'na saptı, aracı ikinci vitese alıp yokuşu çıkmaya başladı. Arkasında toz bulutu bırakıyordu. Yolun iki yanında 1951 yangınında yanmış olan ağaçların iskeletleri vardı. Oralarda tuzak gibi çukurlar olduğunu biliyordu;

insan dikkat etmezse bacağını kırabilirdi. Yirmi beş yıl sonra bile o büyük yangının bıraktığı izler hâlâ oradaydı. Böyleydi işte, hayatın ortasındayken ölümün içindeydik.

Mezarlık tepenin en yüksek yerindeydi. Mike yavaşladı, giriş kapısını açmak için araçtan çıkacaktı... birden fren yapıp durdu.

Dökme demir kapıya baş aşağıya bir köpek cesedi asılmıştı ve altındaki toprak onun kanıyla çamurlaşmıştı.

Mike kamyonetten çıkıp hemen kapıya gitti. Arka cebinden iş eldivenlerini çıkarıp tek eliyle köpeğin başını kaldırdı. Hayvanın başı dehşet verici bir kolaylıkla kalktı ve donuk gözlerle Mike'a baktı. Bu köpek Win Purinton'un cocker cinsi köpeği, Doc'tu. Kasaptaki kancaya asılan et gibi, kapının üstündeki sivri uçlu demire asılmıştı. Üstünde bir sinek bulutu dolanıyordu.

Mike bir hayli zorlanarak cesedi yerinden çekip çıkarırken midesi altüst oldu. Özellikle Cadılar Bayramı sırasında mezarlıklardaki vandallıkların yabancısı değildi, ama daha ona bir buçuk ay vardı ve Mike o güne kadar hiç böyle bir şey görmemişti. Bazen birkaç mezar taşını devirirler, oraya buraya müstehcen sözler yazarlar veya kapıya kâğıttan iskelet falan asarlardı. Ama bu vahşeti yapanlar eğer çocuklarsa, tam anlamıyla alçaktılar. Win çok üzülecekti.

Köpeği doğruca kasabaya, Parkins Gillespie'ye götürmeyi düşündüyse de, bunun hiçbir yararı olmayacağına karar verdi. Zavallı Doc'u, öğlen yemeği için gittiğinde kasabaya götürürdü; tabii bir şey yiyecek iştahı kaldıysa...

Kapı kilidini açıp kana bulanmış eldivenlerine baktı. Kapının demir parmaklıklarının da fırçalanarak temizlenmesi gerekiyordu. Göründüğü kadarıyla öğleden sonra Schoolyard Hill'e gitmesi suya düşmüştü. Kamyoneti mezarlığa sokup park etti. Bütün neşesi kaçmıştı, artık şarkı falan mırıldanmıyordu.

7

08.00

Sarı renkli okul otobüsleri birer birer listelerindeki adreslere gidip, ellerinde beslenme kutuları, posta kutuları önünde bekleyen çocukları topluyordu. Charlie Rhodes bu otobüslerden birinin sürücüsüydü ve günlük hattı Doğu 'salem's Lot'taki Taggart Çayı Yolu'yla Jointner Bulvarı'nın üst yarısını kapsamaktaydı.

Charlie'nin otobüsüne binen çocuklar kasabanın en düzgün davranışlı çocuklarıydı. 6 numaralı otobüste birbirlerine bağıran, saç çeken veya tepinen kimse yoktu. Ya terbiyeli biçimde doğru dürüst otururlardı ya da Stanley Street İlkokulu'na kadar olan üç kilometrelik yolu yürürler ve neden yürüdüklerini de okul müdürüne anlatırlardı.

Çocukların onun hakkında ne düşündüklerini ve arkasından ona ne isim taktıklarını biliyordu. Ama sorun değildi. Otobüsünde şımarıklığa, itişmelere izin veremezdi. İstiyorlarsa bu hareketleri okulda, omurgasız öğretmenlerinin sınıflarında yapabilirlerdi.

Stanley Street müdürü utanmadan ona, Durham'ların oğlunu sırf biraz yüksek sesle konuştuğu için üç gün boyunca otobüsüne almayışın biraz abartılı değil mi, diye sormuştu. Charlie hiçbir şey söylemeden onun yüzüne bakmış, daha üniversiteyi bitireli dört yıl olan o pısırık hıyar pes edip gözlerini kaçırmıştı. Otobüs şirketinin yöneticisi olan Dave Felsen, Charlie'nin eski arkadaşıydı, birlikte Kore'de görev yapmışlardı. Birbirlerini anlıyorlardı. Ülkenin ne halde geldiğini biliyorlardı. 1958 yılında otobüste sadece yüksek sesle konuşan oğlanın, nasıl 1968'de bayrağın üstüne işeyen çocuk olacağını anlıyorlardı.

Otobüsün büyük dikiz aynasından bakınca Mary Kate Griegson'un, küçük dostu Brent Tenney'in eline bir not sıkıştırdığını gördü. Ne küçük dostu be! Bunlar artık altıncı sınıfta bile düzüşmeye başlamışlardı.

Kaldırıma yanaşıp dörtlüleri yaktı. Mary Kate ve Brent kederli gözlerle baktılar.

"Daha konuşacak mısınız?" diye sordu Charlie. "Güzel. Hadi bakalım."

Katlanan kapıları açtı ve iki çocuğun otobüsten inmelerini bekledi.

8

09.00

Weasel Craig kelimenin tam anlamıyla yataktan yuvarlanarak kalktı. İkinci kattaki odasının penceresinden içeriye dolan güneşten gözlerini zor açabildi. Başı zonkluyordu. Üst kattaki o yazar şimdiden daktilosunu öttürmeye başlamıştı. Adam ağaçkakan gibi bütün gün o daktiloyu gagalayıp duruyordu.

Ayağa kalkıp işsizlik sigortası ücretini o gün mü alacak diye bakmak için duvardaki takvime yaklaştı. Hayır. Çarşamba günüydü.

Akşamdan kalmalığı her zamanki kadar kötü sayılmazdı. Saat birde kapanana kadar Dell'in yerinde kalmıştı, ama sadece iki doları olduğu için o parayla ancak belli miktarda bira içebilmişti. Artık eskisi gibi değilim, diye düşündü tek eliyle yanağını kaşırken.

Yaz kış üstünden çıkarmadığı termal fanilasını ve yeşil işçi pantolonunu giydikten sonra kahvaltısını almak için dolabını açtı: bir şişe ılık bira ve yulaf ezmesi. Yulaf ezmesinden nefret ederdi, ama Eva Miller'a o halıyı tersyüz edeceğine söz vermişti. Muhtemelen kadın ondan başka işler de isteyecekti.

Dert etmiyordu –o denli değil– ama bu, Eva Miller'ın yatağını paylaştığı günlere göre bir düşüş sayılırdı. Eva'nın kocası 1959'da kereste fabrikasındaki bir kazada ölmüştü; bir hayli tuhaf ve gülünç bir şekilde; tabii böyle korkunç bir kazaya gülünç denebilirse... O günlerde fabrikada altmış-yetmiş adam çalışırdı ve Ralph Miller işletmenin başkanı olmak için sıradaki isimdi.

Ona olanlar tuhaf bir şekilde gelişmişti. Ralph Miller yedi yıl öncesinden, 1952'de ustabaşı kadrosundan yönetici kadrosuna yükseldiğinden beri elini tek bir makineye değdirmemişti. Bu terfi tepedeki yönetimin bir şükran gösterisiydi ve Weasel'e göre, Ralph bunu hak etmişti. Büyük yangın bataklık bölgesini yuttuktan ve saatte altmış kilometrelik hızla esen doğu rüzgârıyla Jointner Bulvarı'na sıçradıktan sonra kereste fabrikasına da erişmesi kaçınılmaz görünüyordu. Birbirine komşu altı kasabanın itfaiye ekipleri kasabayı kurtarmak için canla başla çalışırlarken Jerusalem's Lot'un kereste fabrikası için adam ayıracak durumda değillerdi. Ralph Miller ikinci vardiyadaki bütün elemanları yangınla savaşacak bir ordu haline getirdi ve onun yönetimi altında adamlar önce çatıyı ıslattılar, sonra da müşterek itfaiye ekiplerinin Batı Jointner Bulvarı'nda yapamadıkları şeyi başardılar: Alevleri durduran ve onu kontrol altına alınmış güney bölgesine yönelten bir yangın engeli yaptılar.

Ralph bundan yedi yıl sonra Massachusetts'ten gelen bir firmanın yöneticileriyle konuşurken doğrama makinesinin içine düştü. Satın almalarını umarak bu adamlara fabrikayı gezdiriyordu. Bir su birikintisinde ayağı kayınca adamların gözleri önünde doğrama makinesinin içine düşüverdi. Tabii, Ralph Miller ölünce bu satış ihtimali de buhar oldu. Onun 1951'de kurtarmış olduğu fabrika, 1960 Şubat'ında tamamen kapandı.

Weasel su lekeli aynasına bakarak, altmış yedi yaşında olmasına rağmen hâlâ güzel sayılacak beyaz saçlarını taradı. Alkolle hayat bulan tek yeri saçlarıydı. Sonra haki iş gömleğini giyip yulaf ezmesi kutusunu aldı ve alt kata indi.

Güneşle aydınlanmış mutfağa adımını attığı anda dul kadın akbaba gibi üstüne atıldı.

"Weasel, kahvaltını bitirdikten sonra ön taraftaki tırabzanları cilalayabilir misin? Zamanın var mı?" Her ikisi de bu nazik konuşma düzeyini korumaktaydı; Weasel bu işleri haftada on dört dolarlık oda ücreti karşılığı değil de, sanki ona iyilik yapıyormuş havasını veriyorlardı.

"Tabii, Eva."

"Ve o ön odadaki halıyı..."

"...tersyüz edeceğim. Tamam. Hatırlıyorum."

"Bu sabah başın nasıl?" Eva bu soruyu mekanik bir sesle sormuş, sesine herhangi bir şefkat tınısı vermekten kaçınmıştı; ne var ki, Weasel yüzeyin altında gizlenmiş bu duygunun varlığını sezebiliyordu.

"Başım iyi," dedi yulaf ezmesi için su kaynatmaya hazırlanırken.

"Gece geç geldiğin için sordum."

"Geliş saatlerimi kontrol mü ediyorsun?" Weasel şakacı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. Her türlü oynaşmaları biteli dokuz yıl olmasına rağmen Eva'nın hâlâ genç bir kız gibi kızarması Weasel'in hoşuna gitti.

"Hadi, Ed..."

Ona bu adıyla hitap eden tek kişi Eva'ydı. Lot'taki başka herkes ona Weasel derdi. Önemli değildi. Ne isterlerse desinler, diye düşündü.

"Boş ver," dedi sertçe. "Yatağın ters yanından kalktım."

"Çıkardığın sese bakılırsa, yataktan düşmüşsün." Eva bunu çok çabuk söylediğine pişman oldu, ama Weasel sadece homurdanmakla yetindi. O berbat yulaf ezmesini pişirip yedikten sonra mobilya cila kutusunu ve bezleri aldı, arkasına bakmadan mutfaktan çıktı.

Üst katta o yazarın daktilosu hiç ara vermeden takırdıyordu. Onun bir üst katındaki odada kalan Vinnie Upshaw'un dediğine göre adam sabah dokuzda başlayıp öğlene kadar devam ediyor, sonra üçte başlayıp altıya kadar, sonra saat dokuzda yine başlayıp gece yarısına kadar yazıyordu. İnsanın aklında bu kadar çok kelime olabilmesi Weasel'i şaşırtan bir şeydi.

Ama yine de fena bir adam sayılmazdı; onunla Dell'in yerinde birkaç bira devirmek keyifli olabilirdi. O yazar takımının sünger gibi içtiklerini duymuştu.

Tırabzanları cilalamaya başladı; aklı ikide bir dul kadına gidiyordu. Kocasının sigorta parasıyla bu evi pansiyona dönüştürmüş ve pekâlâ başarılı olmuştu. Neden olmayacaktı ki? Kadın

bütün gün yük beygiri gibi çalışıyordu. Ama herhalde eskiden kocasıyla düzenli olarak seks yapıyor olmalıydı ve yas tutması geçtikten sonra bu ihtiyacı devam etmişti. Of, sekse bayılıyordu doğrusu.

O günlerde, '61-62 yıllarında insanlar ona Weasel değil, hâlâ Ed diyorlardı ve içki tutkunluğu hâlâ kendi kontrolü altındaydı. B&M'de iyi bir işi vardı ve 1962 Ocak ayında bir gece o olay oldu.

Weasel bir an cilalamayı bırakıp ikinci kat sahanlığındaki pencereden dışarıya baktı. Yazın son fütursuz güneş ışığıyla doluydu, bu ışık sonbaharın ürperten havasına ve bunu izleyecek olan daha da soğuk bir kışa kahkahayla güler gibiydi.

O gecede kısmen kendisinin, kısmen de Eva'nın rolü olmuştu ve o iş bittikten sonra, Eva'nın karanlık yatak odasında yan yana yatarlarken kadın ağlamaya başlamış ve yaptıkları şeyin yanlış olduğunu söylemişti. Weasel de doğru mu yanlış mı bilmediği halde doğru olduğunu iddia etmişti. Bunu yine çığlıklar, sızlanmalar ve öksürükler izlemiş, ama odanın sıcak ve güvenli havasında, çatal-kaşık çekmecesindeki kaşıklar gibi koyun koyuna uyumuşlardı.

Of, Tanrım, dedi içinden, zaman tıpkı bir nehir gibi akıp gidiyordu ve acaba o yazar bunun farkında mıydı?

Bezi uzunlamasına sürerek tırabzanı cilalamaya devam etti.

9

10.00

Lot'un en yeni ve en gurur duyulacak okulu olan Stanley Street İlkokulu'nda teneffüs saatiydi. Alçak bir binaydı ve dört adet derslik vardı; Brock Street Okulu ne kadar eski ve karanlıksa, burası o kadar yeni ve aydınlıktı.

Okulun kabadayısı olan ve bundan gurur duyan Richie Boddin şişinerek oyun alanına geldi ve matematikte bütün soruların cevabını bilen o ukala yeni çocuğu görmek için bakındı. Hiçbir yeni çocuk burada kimin patron olduğunu öğrenmeden

poposunu sallayarak onun okuluna gelemezdi. Özellikle de öğretmenin gözdesi olan dörtgözlü, çıtkırıldım biri.

Richie on bir yaşındaydı ve 70 kiloydu. Annesi oldum olası arkadaşlarına oğlunun ne kadar iri bir genç adam olduğunu anlatırdı. Bu yüzden Richie de iri olduğunu biliyordu. Bazen yürüdüğü zaman ayaklarının altındaki yerin sarsıldığını hayal ederdi. Ve büyüdüğü zaman o da babası gibi Camel sigarası içecekti.

Dördüncü ve beşinci sınıflar ondan ölesiye korkuyorlar, daha küçük çocuklarsa onu okul bahçesinin totemi olarak görüyorlardı. Brock Street Okulu'nda yedinci sınıfa geçtiği zaman onların tapınağındaki şeytan da gitmiş olacaktı. Bütün bunları bilmek Richie'nin çok hoşuna gidiyordu.

Petrie adındaki çocuk futbol oyununda bir takıma seçilmek için bekliyordu.

"Hey!" diye bağırdı Richie.

Petrie dışında herkes etrafına bakındı. Her bir gözde cam gibi bir ışıltı vardı ve her bir göz Richie'nin başka bir yere baktığını görünce rahatladı.

"Hey, sen! Dörtgöz!"

Mark Petrie dönüp Richie'ye baktı. Sabah güneşinde çelik çerçeveli gözlüğü parlıyordu. Onun boyu da Richie kadar uzundu, yani sınıfındaki çocukların çoğuna tepeden bakıyordu; ama ince yapılıydı ve yüzünde savunmasız ve kitap kurtlarına özgü bir ifade vardı.

"Bana mı sesleniyorsun?"

"'Bana mı sesleniyorsun?'" diye onu taklit etti Richie sesini incelterek. "Sen tam ibneler gibi konuşuyorsun, dörtgöz. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, bunu bilmiyordum," dedi Mark Petrie.

Richie ona doğru bir adım attı. "Bahse girerim sen ağzına alıyorsundur, dörtgöz. Bahse girerim herkesin kamışını ağzına alıyorsundur."

"Gerçekten mi?" Petrie'nin bu nazik tonu çok sinir bozucuydu.

"Evet, ağzına aldığını duydum. Sadece perşembe günleri değil. Her gün."

Richie'nin yeni çocuğu pataklamasını seyretmek isteyen çocuklar onlara doğru yaklaştılar. Bu hafta bahçe gözetmeni olan Bayan Holcomb ön tarafta, salıncaktaki ve tahterevallideki çocuklara nezaret ediyordu.

"Senin derdin ne?" diye sordu Mark Petrie. Richie'ye yeni bir böcek türü keşfetmiş gibi bakıyordu.

"'Senin derdin ne?'" diye tekrarladı Richie sesini incelterek. "Benim derdim falan yok. Sadece senin ibne olduğunu duydum."

"Öyle mi?" dedi Mark hâlâ nazikçe. "Ben de senin tombul, ahmak bir bok parçası olduğunu duydum."

Kimseden çıt çıkmadı. Diğer oğlanlar ağızları açık bakakalmışlardı (ama ilgileri kabarmıştı, çünkü daha önce hiç kimsenin kendi ölüm fermanını imzaladığını görmemişlerdi). Richie de çok şaşırmış, onun da ağzı açık kalmıştı.

Mark gözlüğünü çıkarıp yanında duran oğlana verdi. "Şunu tutar mısın?" Oğlan gözlüğü alıp ses etmeden Mark'a baktı.

Richie saldırdı. Körkütük, hiçbir taktiği olmayan bir saldırıydı. Ayaklarının altındaki yer sarsıldı. Kendine çok güveniyordu ve yeni çocuğu haşat edeceğine emindi. Sağ yumruğunu balyoz gibi savurdu; bu yumruk dörtgöz ibnenin tam ağzının ortasında patlayacak, dişlerini piyano tuşları gibi etrafa saçacaktı. *Dişçiye gitmeye hazır ol, ibne oğlan. Geliyorum.*

Mark eğildi ve aynı anda yana çekildi. Balyoz yumruk başının üstünden geçti. Richie darbesinin hızıyla öne savrulurken Mark sadece ayağını uzattı. Richie Boddin ona takılıp yere devrildi. Homurdandı. Kavgayı seyreden çocuklar, "Aaa!" dediler.

Mark yerdeki iriyarı, hantal çocuk üstünlüğü yeniden ele geçirirse sıkı bir dayak yiyeceğini biliyordu. Mark çevikti, ama okul bahçesindeki bir kavgada çeviklik pek işe yaramazdı. Sokakta olsaydı, şimdi tam kaçmak için uygun zamandı; hantal oğlan ona yetişene kadar arayı açar, sonra dönüp ona nanik yapardı. Ama burası sokak değildi ve eğer bu çirkin zorbayı şimdi haklamazsa, taciz edilmekten hiçbir zaman kurtulamayacaktı.

Bu düşünceler bir saniyenin beşte biri kadar bir süre içinde aklından geçti.

Richie Boddin'in sırtına çullandı.

Richie böğürdü. Seyircilerden bir, "Aaa!" sesi daha yükseldi. Mark onun kolunu arkaya çekip yukarı doğru büktü. Richie acı içinde haykırdı.

"Abi de."

Richie'nin karşılığı en bıçkın sokak serserisinin bile yüzünü kızartabilirdi.

Mark onun kolunu daha da yukarıya çekti, Richie yine inledi. Öfke, korku ve şaşkınlık içindeydi. Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Şimdi de olması mümkün değildi. Tebaasının önünde bu dörtgözlü ibne sırtına çıkmış, kolunu bükerek onu bağırtıyordu; olacak şey değildi.

"Abi de," diye tekrarladı Mark.

Richie dizlerini kaldırmaya çalıştı; Mark da çıplak bir ata binermiş gibi kendi dizlerini Richie'nin iki yanından sıkıştırdı. Her ikisi de toz içinde kalmışlardı, ama Richie daha kötü durumdaydı. Yüzü kızarmış, gözleri yerinden fırlayacakmış gibi büyümüştü ve yanağında bir sıyrık vardı.

Mark'ı omuzlarının üstünden atmaya çalıştı, ama Mark onun kolunu biraz daha yukarıya büktü. Bu defa Richie haykırmadı. Ağlamaya başladı.

"Bana abi de, yoksa kolunu kırarım."

Richie'nin gömleği pantolonundan sıyrılmıştı. Karnı yanıyor ve kaşınıyordu. Ağlaya ağlaya omuzlarını iki yana salladı. Ne var ki bu aşağılık dörtgöz sırtından inmiyordu. Kolu buz gibi olmuş, omzunu alevler sarmıştı.

"Kalk üstümden, orospu çocuğu! Erkekçe dövüşmüyorsun!"

Duyduğu acı dayanılır gibi değildi.

"Abi de."

"Hayır!"

Richie biraz daha debelenince suratı üstüne yere kapaklandı. Kolundaki acı öldürücüydü. Ağzına toprak doldu. Çaresizce

bacaklarını salladı. İri olduğunu çoktan unutmuştu. Yürüdüğü zaman altındaki yerin sallandığını unutmuştu. Büyüdüğü zaman babası gibi Camel sigarası içeceğini de unutmuştu.

"Abi! Abi! Abi!" diye haykırdı Richie. Eğer kolunu kurtaracaksa saatlerce abi diye bağırabilirdi.

"Ben kocaman bir bok parçasıyım, de."

"Ben kocaman bir bok parçasıyım!" diye haykırdı Richie ağzının altındaki toprağa.

"Bu kadarı yeter."

Mark Petrie onun üstünden kalktı; Richie ayağa kalkarken onun erişemeyeceği bir mesafeye çekildi. Bacaklarını sıkıştırmaktan butları sızlıyordu. Richie'nin kavgayı sürdürmeyeceğini umdu. Yoksa fena sopa yerdi.

Richie ayağa kalkıp etrafına bakındı. Kimse onunla göz göze gelmiyordu. Herkes başını başka tarafa çevirmiş, daha önce yaptıkları şeye dönmüştü. Glick denen o salak çocuk, ibne oğlanın yanında durmuş, ona bir ilahmış gibi hayranlıkla bakıyordu.

Richie tek başınaydı; bu kadar kısa bir süre içinde mahvoluşuna inanamıyordu. Öfke gözyaşlarının ıslattığı yanakları dışında yüzü de toza bulanmıştı. Mark Petrie'nin üstüne çullanmayı düşündü. Ama utancından ve korkusundan bunu yapamadı. Şimdi zamanı değildi. Kolu çürük bir diş gibi ağrıyordu. Orospu çocuğu, erkekçe dövüşemeyen kalleş puşt! Seni altıma alırsam...

Ama bugün değil. Dönüp yürüdü; altındaki yer hiç sarsılmıyordu. Kimseyle göz göze gelmemek için başını eğmiş, yere bakıyordu.

Kızların tarafından birisi bir kahkaha attı; tiz ve alaycı bir sesti ve her taraftan duyulabiliyordu.

Richie ona kimin güldüğünü görmek için başını kaldırmadı.

10

11.15

Jerusalem's Lot Kasabası Çöplüğü, eskiden bir çakıl ocağıyken 1945'te artık verimsiz olmuştu. Harmony Hill Mezarlığı'nın üç kilometre ötesinde, Burns Yolu'na ayrılan yerdeydi.

Dud Rogers, yolun aşağısında çalışan Mike Ryerson'un çim biçme makinesinin homurtusunu işitebiliyordu. Ama bu ses birazdan alevlerin çatırtısı içinde boğulacaktı.

Dud 1956 yılından beri çöplük bekçisiydi ve her yılki belediye meclisi toplantısında bu göreve tekrar atanması rutin bir şey olmuştu. Çöplükte, kapısında 'Çöplük Bekçisi' yazan, katranlı kartondan yapılmış bir barakada yaşıyordu. Üç yıl önce meclis üyelerinden bir ısıtıcı koparmayı başarınca, kasabadaki dairesini boşalmıştı.

Başı tuhaf bir açıyla yana eğikti ve kamburdu; bu görünüşü Tanrı'nın onu dünyaya salıvermeden önce son bir kez büktüğü izlenimini veriyordu. Maymun gibi dizlerine kadar uzanan kolları şaşırtacak kadar kuvvetliydi. Nalbur dükkânı badana için boşaltılırken, buraya getirilecek olan döşemeyi kamyonete yüklemek için dört kişi gerekmişti. Yüklendiğinde kamyonetin lastikleri inmişti. Ama Dud Rogers bunu tek başına kamyonetten indirip çöplük çukuruna itebilmişti.

Dud çöplüğü seviyordu. Buraya âlem yapmaya gelen çocukları kovalamayı ve o günkü çöplerin boşaltılacağı yeri göstermek için kamyonları yönlendirmeyi seviyordu. Ve bekçi olarak ayrıcalığı olan çöp ayıklama işini seviyordu. Onu ayağında uzun çizmeleri, ellerinde deri eldivenleri, kılıfında tabancası, bir elinde çakısı ve omzundaki torbasıyla dağ gibi yığılmış çöplerin içinde dolanırken görenler herhalde dudak büküyorlardı. Umurunda değildi. Bakır kablolar vardı, bazen bakır kapakları hiç bozulmamış motorlar buluyordu ve Portland'da bakır iyi para getiriyordu. İşe yaramaz diye atılmış şifoniyerler, koltuklar ve kanepeler vardı; bunlar tamir edilip Route 1'deki antikacılara satılabilirdi.

Dud antikacıları kazıklıyor, antikacılar yazlıkçıları kazıklıyor ve dünya böylece tatlı tatlı dönmeye devam ediyordu. İki yıl önce karyolası kırılmış, eski püskü bir yatak bulmuş, bunu Wells'ten gelen bir ibneye iki yüz dolara satmıştı. Bu nonoş, yatağın otantik New England yapımı olduğunu sanmış, Dud'un *Grand Rapids'te Yapılmıştır* yazısını özenle törpülemiş olduğunu fark etmemişti.

Çöplüğün uzak ucunda hurda otomobiller vardı; Buick'ler, Ford'lar, Chevy'ler, ne istersen... İnsanların bu otomobilleri atarken içinde bıraktıkları şeyler akıl durdururdu. En iyi parçalar radyatörlerdi, ama iyi bir dört boğazlı karbüratör bir süre benzinde bırakıldıktan sonra yedi dolar getiriyordu. Tabii fan kayışları, distribütör kapakları, cam silecekleri, direksiyonlar ve paspasları da saymak lazımdı.

Evet, çöplük çok iyiydi. Çöplük Disneyland'le Shangri-la'nın kaynaşıp tek bir bütün olmuş haliydi. Ama koltuğunun altındaki toprağa gömülü kara kutuda sakladığı para bile en iyi tarafı değildi.

En iyi tarafı yangınlar... ve sıçanlardı.

Dud pazar ve çarşamba sabahları ve pazartesiyle cuma geceleri çöplüğün belli kısımlarını yakardı. Akşam yangınları çok güzel olurdu. Yeşil plastik çöp torbalarından, gazetelerden ve kutulardan çıkan koyu gül rengindeki alevlere bayılıyordu. Ama sabah yangınları sıçanlar nedeniyle çok daha iyiydi.

Şimdi koltuğunda oturmuş yangının gelişmesini ve yağlı siyah dumanı havaya gönderip martıları kaçırmasını seyrederken, .22'lik tabancası elinde, sıçanların ortaya çıkmasını bekliyordu.

Sıçanlar taburlar halinde çıkarlardı. Kocaman, kirli gri renkli, pembe gözlü hayvanlardı. Arkalarında pireler uçuşurdu. Kuyruklarını pembe kablolar gibi arkalarından sürüklerlerdi. Dud sıçanları vurmaktan büyük bir zevk alıyordu.

"Bayağı kuvvetli mermiler alıyorsun, Dud," derdi nalbur dükkânı sahibi George Middler, Remington kutularını ona doğru uzatırken. "Parasını belediye mi ödüyor?" Bu soru ikisi arasındaki bir espriydi. Yıllar önce Dud iki bin adet .22'lik, oyuk uçlu mermi sipariş etmişti.

"Biliyorsun," derdi Dud, "yaptığım iş bir kamu hizmetidir, George."

İşte! O arka bacağı sakat olan tombul sıçan George Middler. Ağzında da tavuk ciğerine benzeyen bir şey var.

"Al sana, George! Al bakalım!" Dud böyle diyerek tetiği çekti. Tabancadan büyük bir gürültü çıkmadı, ama sıçan iki takla atarak devrildi ve yerde can çekişmeye başladı. İşin sırrı oyuk uçlu mermilerdi. İleride bir gün kendine daha geniş namlusu olan bir .45'lik veya .357 Magnum alacak ve bunun o iğrenç yaratıklara ne yaptığını görecekti.

Sırada o küçük şıllık Ruthie Crockett vardı; okula sutyensiz giden ve yolda Dud'u gördüğü zaman yanındaki arkadaşını dirseğiyle dürtüp kıkırdayan kız. Bam! Bay bay, Ruthie!

Sıçanlar korunmak için deli gibi çöplüğün uzak ucuna doğru koşmaya başladılar, ama gözden kaybolana kadar Dud altı tanesini haklamıştı – sabah skoru olarak iyi sayılırdı. Oraya gidip bakacak olsa, soğumaya başlayan cesetlerin üstündeki pirelerin kaçıştıklarını görürdü; tıpkı batan gemiyi ilk terk eden sıçanlar gibi...

Bu düşünce ona fevkalade komik geldi ve yana eğik başını geri atarak kahkahayı bastı. Alevler çöplüğün içini sarmaya devam ediyordu.

Hayat çok güzeldi be!

11

12.00

Kasaba düdüğü on iki saniye süresince herkesin duyabileceği bir şekilde çalarak üç okulun öğlen yemeği tatiline girişini ilan etti. Lot'un ikinci belediye meclisi ve Güney Maine Sigorta ve Emlak Şirketi sahibi olan Lawrence Crockett okumakta olduğu kitabı (*Şeytanın Seks Köleleri*) kenara bırakıp düdük sesine göre saatini ayarladı. Kapıya gidip, 'Saat Birde Döneceğim' tabelasını dışarıdan görünecek bir şekilde astı. Günlük rutini hiç değişmezdi.

Excellent Café'de iki hamburger yiyip kahve içecek, bir William Pen purosu tüttürürken de Pauline'in bacaklarını seyredecekti.

Kilidin yuvasına girdiğini kontrol etmek için kapı topuzunu bir kere yokladıktan sonra Jointner Bulvarı'na doğru yürümeye başladı. Köşeye geldiğinde durup başını kaldırdı ve Marsten Köşkü'ne baktı. Garaj yolunda bir otomobil vardı. Pırıltısından zor bela seçebiliyordu. Bunu görmek göğsünde hafif bir sıkışıklığa yol açtı. Marsten Köşkü'nü ve artık kullanılmayan çamaşırhaneyi bir yıl önce paket teklifle satmıştı. Bu, hayatında yapmış olduğu en tuhaf satıştı, ki Lawrence meslek hayatı boyunca çok sayıda tuhaf satış yapmış bir adamdı. Yukarıda gördüğü otomobilin sahibi büyük ihtimalle Straker adında bir adamdı. R. T. Straker. Ve daha bu sabah posta kutusunda Straker'dan gelen bir mektup bulmuştu.

Bir yıl önce sıcak bir temmuz günü bu adam Crockett'in ofisine gelmişti. Otomobilinden çıkmış, içeriye girmeden önce bir süre kaldırımda durmuştu; hava çok sıcak olmasına rağmen üstünde üç parçalı bir takım elbise vardı. Kafası bir bilardo topu gibi keldi ve bir damla bile terlememişti. Simsiyah kaşlarının altındaki göz çukurları matkapla açılmış iki kara delik gibi görünüyordu. Bir elinde ince, siyah bir evrak çantası vardı. Straker içeriye girdiğinde Larry yalnızdı; Falmouth'lu bir kız olan –ve yarım gün çalışan– sekreteri öğleden sonraları Gates Falls'taki bir avukatın yanında çalışıyordu.

Kabak kafalı adam müşteri koltuğuna oturup çantasını kucağına aldı ve gözlerini Larry'ye dikti. Gözlerinde en küçük bir ifade göremeyişi Larry'yi huzursuz etti. Karşısındaki insanlar daha ağızlarını açmadan, gözlerine bakıp ne isteyeceklerini anlamak hoşuna giderdi. Bu adam ilan panosundaki mülk resimlerine hiç bakmadığı gibi, ne el sıkışmış ne de kendini tanıtmıştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Larry.

"Bu güzel kasabanızda bir ev ve işyeri satın almak için buraya gönderildim," dedi kabak kafalı adam. Tonsuz sesi Larry'ye hava raporu için telefon ettiğinde duyduğu kayıtlı sesleri hatırlattı.

"Bu çok iyi," dedi Larry. "Beğeneceğinizi sandığım birkaç mülk ..."

"Gerek yok," dedi kabak kafalı adam, Larry'yi susturmak için elini kaldırarak. Larry adamın parmaklarının uzunluğunu fark edince ağzı açık kaldı: Ortaparmağı on beş santim kadardı. "İşyeri belediye binasının bir sokak ötesinde. Parka bakıyor."

"Evet, size onu satabilirim. Eskiden çamaşırhaneydi. Bir yıl önce iflas ettiler. Burası sizin için çok iyi..."

"Ev," dedi kabak kafalı adam bir kez daha onu susturarak, "kasabada herkesin Marsten Köşkü diye bildiği yer."

Larry tepkilerini yüzünde belli etmemeyi öğrenecek kadar bu mesleğin içindeydi. "Öyle mi?"

"Evet. Adım Straker. Richard Throckett Straker. Bütün belgeler benim adıma düzenlenecek."

"Çok güzel," dedi Larry. Demek ki satış gerçekleşecekti, bu kadarı belli olmuştu. "Marsten Köşkü için talep edilen fiyat on dört bin, ama müşterilerimi biraz indirim yapmaya ikna edebileceğimi sanıyorum. Çamaşırhaneye gelince..."

"Öyle olmayacak. Bana bir dolar ödeme yetkisi verildi."

"Bir mi?" Larry doğru mu işitti diye başını öne uzattı.

"Evet. Dinleyin, lütfen."

Straker uzun parmaklarıyla çantasını açıp içinde belgeler bulunan mavi kapaklı bir dosya çıkardı.

Larry kaşları kırışmış bir halde ona baktı.

"Okuyun, lütfen. Zaman kazanırız."

Larry dosyanın plastik kapağını açtı ve bir kaçığın gönlünü yapar gibi bir ifadeyle ilk sayfaya bir göz attı. Gözleri rastgele sağdan sola giderken bir an bir şey üstünde takıldı.

Straker gülümsüyordu. Ceket cebinden altın kaplama bir sigara tabakası çıkarıp bir sigara seçti, ucunu tabakaya vurduktan sonra kibritle yaktı. Türk tütününün aroması bütün odaya yayıldı.

Bunu izleyen on dakika boyunca vantilatörün mırıltısıyla sokaktan gelen gürültü dışında ses olmadı. Straker sigarasını dibine kadar içtikten sonra izmaritin ucunu, külüyle birlikte parmakları arasında ezip başka bir sigara daha yaktı.

Larry başını kaldırdı; yüzü sararmıştı. "Bu şaka olmalı. Bunu kim düzenledi? John Kelly mi?"

"Ben John Kelly'yi falan tanımam. Ve hiç şaka yapmam."

"Bu belgeler... talep hakkında ibra... toprak mülkiyeti... Yahu, bu arazinin bir buçuk milyon dolar değerinde olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Numara yapmayın," dedi Straker buz gibi bir sesle. "Dört milyon dolar eder."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Larry hırıltılı bir sesle.

"Ne istediğimi söyledim. Ortağımla birlikte bu kasabada bir iş kurmak istiyoruz. Ve Marsten Köşkü'nde yaşamayı düşünüyoruz."

"Nasıl bir iş? Cinayet İşleme Şirketi mi kuracaksınız?"

Straker buz gibi güldü. "Korkarım, son derece sıradan bir mobilya ticareti olacak. Koleksiyoncular için özel antikalar satacağız. Ortağım bu alanda uzmandır."

"Hadi be!" dedi Larry kabalaşarak. "Marsten Köşkü'nü sekiz bin beş yüze, çamaşırhaneyi de on altı bine alabilirsiniz. Ayrıca ikinizin de bu kasabanın fantezi mobilyalara ve antikalara verecek parası olmadığını bilmeniz gerek."

"Ortağım ilgi duyduğu her konuda son derece bilgilidir," dedi Straker. "Kasabanızın bir otoyol üstünde olduğunu ve yaz aylarında turistlere ve yazlıkçılara hizmet verdiğini biliyor. Ticaretimizin hedefi bu insanlar olacak. Her neyse, bu tarafı sizi ilgilendirmez. Belgeleri düzenli buldunuz mu?"

Larry mavi dosyayı masanın üstünde tıklattı. "Öyle görünüyor. Ama planınız ne olursa olsun, kandırılmayacağım."

"Tabii ki kandırılmayacaksınız," dedi Straker. "Sanırım, Boston'da bir avukatınız var. Adı Francis Walsh."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye çıkıştı Larry.

"Önemli değil. Belgeleri ona gösterin. Geçerliliğini onaylayacaktır. Üç koşulu yerine getirdiğiniz takdirde alışveriş merkezinin inşa edileceği yer sizin olacak."

"Ya?" dedi Larry biraz rahatlayarak. "Koşullar var demek ki." Arkasına yaslanıp masadaki seramik puro kutusundan bir

William Penn çıkardı. Bunu kibritle yakıp dumanını havaya savurdu. "Şimdi işin iliğine geldik. Söyleyin bakalım."

"İlk koşul. Marsten Köşkü'nü ve işyerini bana bir dolara satacaksınız. Ev konusundaki müşteriniz Bangor'daki bir arazi şirketi. Işyeri de şu anda bir Portland bankasına ait. Kabul edilebilecek en düşük bedelleri siz telafi ederseniz, eminim iki taraf da rıza gösterecektir. Tabii sizin komisyonunuz çıktıktan sonra."

"Bu bilgileri nereden ediniyorsunuz?"

"Bunu bilmeniz gerekmez, Bay Crockett. İkinci koşul. Eğer size bir soru sorulacak olursa bütün bildiğiniz şey, size anlattıklarım olacak: Biz iki ortağız ve turistlerle yazlıkçıları hedef alan ticari bir girişim yapıyoruz."

"Ben gevezelik etmem."

"Yine de bu koşulun ne kadar önemli olduğunu vurgulamak isterim. İleride bir gün bugün ne kadar kazançlı bir anlaşma yaptığınızı birisine söylemek isteyebilirsiniz. Eğer bunu yaparsanız ve ben de öğrenirsem, sizi mahvederim. Anlıyor musunuz?"

"Tıpkı o ikinci sınıf casus filmlerindeki gibi konuşuyorsunuz," dedi Larry. Bunu hiç etkilenmemiş gibi söylemişti, ama içinde bir korku kıpırtısı da olmamış değildi. *Sizi mahvederim* kelimeleri adamın ağzından, *Bugün nasılsınız?* der gibi çıkmıştı. Ve bu söylemdeki çirkin gerçeği yansıtıyordu. Ayrıca, bu herifin Frank Walsh'tan nasıl haberi vardı? Larry'nin karısı bile Frank Walsh'ı tanımazdı.

"Beni anlıyor musunuz, Bay Crockett?"

"Evet," dedi Larry. "İşimde ketum olmaya alışkınım."

Straker yine ince bir gülümseme çıkardı. "Elbette. Zaten bu nedenle sizinle iş yapıyorum."

"Üçüncü koşul?"

"Evde bir miktar restorasyon gerekecek."

"Öyle de denebilir," dedi Larry.

"Ortağım bu işi kendisi üstlenmek istiyor. Zaman zaman bazı isteklerimiz olacak. Zaman zaman çalıştırdığınız kişilerin eve ya da dükkâna bazı şeyler getirmelerini isteyeceğiz. Bu hizmetlerden kimseye bahsetmeyeceksiniz."

"Evet, anlıyorum. Ama siz buraların yabancısısınız, değil mi?"

"Ne ilgisi var?" diye sordu Straker tek kaşını kaldırarak.

"İlgisi şu: Burası Boston veya New York değil. İş sadece benim çenemi tutmamdan ibaret olmayacak. İnsanlar konuşmaya başlayacaklar. Mesela, Mabel Werts adında Railroad Caddesi'nde oturan yaşlı bir kadın vardır, bütün gününü elinde bir dürbünle..."

"Kasaba halkı beni ilgilendirmiyor. Ortağımı da ilgilendirmez. Kasabalılar her zaman konuşurlar. Telefon kablolarında tünemiş saksağanlar gibidirler. Çok geçmez, bize alışırlar."

Larry omuzlarını salladı. "Siz bilirsiniz."

"Bu hizmetleri için gerekli ödemeleri siz yapacak, bütün faturaları ve makbuzları saklayacaksınız. Bu masraflar size geri ödenecektir. Kabul ediyor musunuz?"

Larry, Straker'a da söylediği gibi, iş yaparken ketum olurdu ve Cumberland'deki en iyi poker oyuncularından biriydi. Ve her ne kadar bu görüşme sırasında sakin göründüyse de, içi alev alevdi. Bu kaçık herifin teklif ettiği anlaşma, insanın hayatında bir kere karşısına çıkardı, o da eğer çıkarsa... Belki de bu adamın patronu o kaçık milyarderlerden biri..."

"Bay Crockett, cevabınızı bekliyorum."

"Benim de iki şartım var," dedi Larry.

"Öyle mi?" dedi Straker nazik bir ilgiyle.

Larry dosyayı gösterdi. "Önce bu belgelerin kontrol edilmesi gerekiyor."

"Elbette."

"İkinci olarak, eğer burada yasadışı bir şey yapacaksanız, bunu bilmek istemiyorum. Demek istediğim..."

Ama sözü kesildi. Straker başını geriye atıp buz gibi, duygusuz bir kahkaha salıverdi.

"Komik bir şey mi söyledim?" dedi Larry ciddi bir yüzle.

"Hah... tabii ki hayır, Bay Crockett. Tepkimi mazur görün. Bu yorumunuzu kendime göre nedenlerle eğlenceli buldum. Cümlenizi nasıl bitirecektiniz?"

"Bu restorasyon işleri. Beni zor durumda bırakacak bir şey getirmemi isterseniz, bunu yapamam. Eğer kaçak içki, LSD veya radikal bir örgüt için patlayıcı imal ederseniz, kendi başınasınız."

"Kabul," dedi Straker. Artık gülmüyordu. "Anlaştık mı?"

Larry içinde tuhaf bir gönülsüzlük duyarak, "Eğer belgeler onaylanırsa, sanırım anlaştık diyebiliriz. Gerçi bütün teklifleri siz, para toplama işini de ben yaptım gibi bir durum var ama..."

"Bugün pazartesi," dedi Straker. "Perşembe öğleden sonra uğrayayım mı?"

"Cuma daha iyi olur."

"Tamam. Pekâlâ." Straker ayağa kalktı. "Hoşça kalın, Bay Crockett."

Belgeler onay almıştı. Larry'nin Boston'lı avukatı, Portland Alışveriş Merkezi'nin yapılacağı arazinin Continental Arazi ve Emlak adındaki hayali bir kuruluş tarafından satın alınmış olduğunu söyledi. Continental'ın New York'taki Chemical Bank Binası'ndaki ofisinde boş dosya dolaplarıyla tozdan başka bir şey yoktu.

O cuma günü Straker tekrar gelmiş, Larry de gerekli sözleşme belgelerini imzalamıştı, ama içi rahat değildi. İlk defa kendi kuralını çiğnemiş oluyordu: Ekmek yediğin yere sıçma. Ve her ne kadar karşılığında iyi bir kazanç sağlayacaksa da, Straker'ın ve ortalıkta görünmeyen ortağı Bay Barlow'un her istediğini yapmak zorunda kalacaktı.

Ağustos ayı geçip yaz mevsimi sonbahara dönüşürken, Larry tarif edilemez bir şekilde rahatlamaya başlamıştı. Aradan geçen zaman içinde, şimdi Portland'daki bir kiralık kasada bulunan sözleşmeyi unutmayı başarmıştı.

Derken birtakım şeyler olmaya başladı.

Bir buçuk hafta önce Mears adındaki o yazar gelmiş ve Marsten Köşkü'nü kiralamak istediğini söylemişti; evin satıldığını duyunca da Larry'ye tuhaf bir ifadeyle bakmıştı.

Dün posta kutusuna baktığında bir tüp ve Straker'dan gelen bir mektup bulmuştu. Mektup aslında kısa bir nottu: "Lütfen tüpün içindeki afişi dükkânın penceresine asın. – R. T. Straker."

Afişte sıradan bir duyuru vardı: "Bir hafta sonra açılıyor. Barlow ve Straker. Kaliteli mobilyalar. Özel antikalar. Gelip görün." Larry afişi Royal Snow'a astırdı.

Ve şimdi de Marsten Köşkü'nde bir otomobil vardı. Gözleri hâlâ buna çevriliyken arkasında bitiveren birisi, "Uyuyor musun, Larry?" dedi.

Larry irkilerek dönüp baktı; Parkins Gillespie arkasında dikilmiş, bir Pall Mall sigarası yakıyordu.

"Hayır," dedi Larry gergin bir gülümsemeyle. "Sadece düşünüyorum."

Parkins de önce başını kaldırıp Marsten Köşkü'ne baktı, sonra da penceresinde duyuru asılı olan eski çamaşırhaneye bir göz attı. "Sanırım, düşünen tek kişi sen değilsin. Kasabaya yeni insanların gelmesi her zaman iyi olmuştur. Onlarla tanıştın, değil mi?"

"Sadece biriyle. Geçen yıl."

"Bay Barlow'la mı, Bay Straker'la mı?"

"Straker'la."

"İyi birine mi benziyordu?"

"Bilemiyorum," dedi Larry dudaklarının kuruduğunu hissederek. "Sadece iş konuştuk. Ama fena biri gibi gelmedi."

"Güzel. Bu iyi. Hadi gel. Excellent'a kadar sana eşlik edeyim."

Caddenin karşısında geçerlerken Larry şeytanla yapılan anlaşmaları düşünüyordu.

12

13.00

Susan Norton, Babs'ın Güzellik Salonu'na girip Babs Griffen'a (Hal ve Jack'in ablası) gülümseyerek, "Beni randevusuz alabildiğin için çok sevindim," dedi.

"Hafta ortasında sorun olmuyor," dedi Babs vantilatörü açarak. "Çok az kaldı, değil mi? Bu öğleden sonra fırtına çıkacak."

Susan göğe baktı; masmavi görünüyordu. "Öyle mi dersin?"

"Evet. Nasıl istiyorsun, hayatım?"

"Doğal görünsün," dedi Susan bir yandan Ben Mears'ı düşünerek. "Sanki kuaföre gitmemişim gibi."

"Hayatım," dedi Babs iç geçirerek, "zaten herkes bunu söyler."

İç geçirince meyveli çiklet kokusu yayıldı. Babs, Susan'a eski çamaşırhanenin yerine yeni bir mobilya dükkânı açılacağını biliyor mu, diye sordu. Gördüğü kadarıyla pahalı şeyler olacaktı, ama evindekine uyan bir gemici feneri de satsalar fena mı olurdu? Evini kasabaya taşımakla çok iyi etmişti, ne güzel bir yaz olmuştu değil mi? Yazık ki bitiyordu.

13

15.00

Bonnie Sawyer, Deep Cut Yolu'ndaki evinde, çift kişilik yatağında uzanıyordu. Burası bir gecekondu treyleri değildi, bodrum katı ve temeli olan düzgün bir evdi. Kocası Buxton'da, Jim Smith'in Pontiac garajında otomobil tamircisi olarak çalışıyor, iyi para kazanıyordu.

Üstündeki ince mavi külot dışında çıplaktı. Sabrı tükenmiş bir halde komodin üstündeki saate baktı: 15.02. Nerede kalmıştı bu adam?

Sanki düşünmekle onu çağırmış gibi, yatak odası kapısı aralandı ve Corey Bryant içeriye baktı.

"Güvenli mi?" diye fısıltıyla sordu Corey. Yirmi iki yaşındaydı, iki yıldan beri telefon şirketinde çalışıyordu ve evli bir kadınla –özellikle de Bonnie Sawyer gibi 1973'te Cumberland Kasaba Güzeli seçilen bir afetle– yaşadığı ilişki onu güçsüz, gergin ve abazan bırakıyordu.

Bonnie ona porselen dişlerini sergileyerek gülümsedi. "Öyle olmasaydı, hayatım," dedi, "gövdende içinden televizyon seyredilebilecek kadar büyük bir delik açılmış olurdu."

Corey belindeki alet takılı kemeri şıngırdayarak, parmaklarının ucunda yaklaştı.

Bonnie ağzı kulaklarında, kollarını açtı. "Senden çok hoşlanıyorum, Corey. Çok şekersin."

Corey'in gözleri mavi külotun altındaki gölgeye takılınca, kendini daha bir abazan ve gergin hissetti. Temkinli olmayı unutup Bonnie'nin üstüne çıktı; ormanda bir ağustosböceği ötmeye başladı.

14

Öğlen sonrası yazma işini bitiren Ben Mears arkasına yaslandı. O akşam Susan Norton'un evindeki yemeğe vicdanı rahat gidebilmek için parktaki yürüyüşünü iptal etmiş ve günün büyük bir kısmında ara vermeden çalışmıştı.

Ayağa kalkıp gerinirken sırtındaki kemiklerin çıtırtısını duydu. Bedeni terden sırılsıklam olmuştu. Dolaptan temiz bir havlu aldı ve henüz kimse işten dönüp de banyoyu işgal etmeden önce duş yapmaya gitti.

Havlusu omzunda odasına döndükten sonra pencereye gitti; gözüne bir şey çarpmıştı. Kasabada bir hareketlilik yoktu; gökyüzü akşama doğru aldığı o koyu mavi renge bürünmüştü.

Jointner Bulvarı'ndaki iki katlı evlerin ötesini görebiliyordu. Parkta okuldan eve dönüp oynamaya çıkmış çocuklar vardı. Kuzeybatı yönünde Brock Caddesi'nin orman kaplı ilk tepenin arkasında kayboluşu bile görüş alanı içindeydi. Gözleri doğal olarak orman içindeki aralıkta bulunan ve kasabaya yukarıdan bakan Marsten Köşkü'ne yöneldi.

Bulunduğu yerden bakınca, oyuncak bebek evi gibi küçülmüş, tam bir minyatür halini almıştı. Bu görünümü Ben'in hoşuna gidiyordu; buradan bakınca Marsten Köşkü başa çıkabileceği bir büyüklükteydi. Elini uzatıp avucuna alabilirdi.

Garaj yolunda bir otomobil vardı.

Ben omzunda havluyla pencere önünde hiç kımıldamadan duruyor, sorgulamaya kalkışmadığı bir korku giderek içini sarıyordu. Kopmuş olan iki panjur yerine yenileri takılmış ve bu, eve daha önce olmayan bir gizlilik havası katmıştı.

Ben'in dudakları sessizce kıpırdadı; sanki kendisinin bile anlamadığı kelimeleri oluşturur gibiydi.

15

17.00

Matthew Burke sol elinde çantasıyla lise binasından çıkıp boş otoparkı geçti ve hâlâ geçen yılın kar lastikleri takılı eski Chevy Biscayne marka otomobiline yürüdü.

Altmış üç yaşındaydı, zorunlu emekliliğine iki yıl kalmasına rağmen, bütün sınıfların İngilizce derslerine giriyordu ve ders dışı etkinliklerden sorumluydu. Bu sonbahardaki etkinlik, okuma faslını yeni bitirdikleri *Charley'in Sorunu* adlı üç perdelik bir komediyi sahnelemekti. Karşısına her zamanki gibi ümitsiz vakaların yanı sıra, hiç değilse repliklerini ezberleyebilen (ve sahnede bayıltıcı bir tekdüzelikle seslendiren) kullanılabilir oyuncu adayı çıkmış, üç öğrencide de yetenek kıvılcımları görebilmişti. Rol dağıtımını cuma günü yapacak, gelecek hafta da provalara başlayacaktı. O gün ile oyunun sahneye konacağı 30 Ekim tarihi arasında hazırlanacaklardı. Matt lisedeki okul temsillerini Alfabe Çorbası'na benzetirdi; tatsız tuzsuzdu, ama çok da kötü olmazdı. Çocukların yakınları gelirler ve çok beğenirlerdi. Cumberland *Ledger* gazetesinin tiyatro eleştirmeni gelir, para karşılığı kasabada sahnelenen her oyunu olduğu gibi bunu da öve öve bitiremezdi. Başroldeki kadın oyuncu (bu yıl muhtemelen Ruthie Crockett olacaktı) rol arkadaşlarından birine âşık olacak ve büyük ihtimalle çok geçmeden bekâretini kaybedecekti. Bu iş bittikten sonra da Matt, Münazara Kulübü'nü toplamaya başlayacaktı.

Altmış üç yaşındaki Matt hâlâ öğretmenlik yapmayı seviyordu. Disiplin sağlama konusunda çok zayıf olduğu için yönetici

kadrolarına geçememişti (etkili bir müdür yardımcısı olamayacak kadar yumuşaktı), ama bu zafiyeti işini hevesle yapmasına engel olmamıştı. Kâğıt uçakların uçuştuğu, öğrencilerin birbirleriyle dalaştığı, su borularından çıkan gürültünün eksik olmadığı soğuk dersliklerde çocuklara Shakespeare'den soneler okumuş, koltuğuna yerleştirilen raptiyelerin üstüne oturup hiçbir şey olmamış gibi bunları yere atarken çocuklara gramer kitaplarının 467. sayfasını açmalarını söylemiş, kompozisyon kâğıtlarını almak için çekmecesini açtığında, içinde kurbağa, çekirge, hatta bir keresinde iki metrelik siyah bir yılan bulmuştu.

İngilizce dilini hakkını vermeye özen göstererek öğretmeye çalışmıştı. Birinci derste John Steinbeck, ikinci derste Chaucer, üçüncü derste ana fikir cümlesi, öğleden önceki son derste isim fiillerin işlevleri. Parmaklarında hiç eksik olmayan sarı lekeler tütünden değil, tebeşirdendi ki bu da başka bir bağımlılığın kalıntısıydı.

Çocukların onu saydığı veya sevdiği yoktu, ama bazı öğrenciler zamanla ona saygı duymaya başladılar; hatta birkaçı ondan, ne kadar mütevazı ve sıra dışı da olsa, işe bağlılığın önemli olabileceğini öğrendiler. Matt işini seviyordu.

Şimdi otomobiline bindi, gaz pedalına fazla bastırdığı için motoru boğdu, biraz bekleyip bir daha denedi. Radyosunda bir Portland rock'n roll istasyonu bulup sesi sonuna kadar açtı. Rock müziğini severdi. Motoru bir kez daha denedi. Bu defa çalıştırdı.

Taggart Çayı Yolu'nda küçük bir evi vardı, arayanı soranı pek olmazdı. Hiç evlenmemişti; Teksas'ta bir petrol şirketinde çalışan ve ona hiç mektup yazmayan bir erkek kardeşi dışında ailesi yoktu. Bunun eksikliğini hissetmiyordu. Yalnız yaşayan bir adamdı ve bundan hiç şikâyetçi değildi.

Jointner Bulvarı ile Brock Caddesi'nin kesiştiği yerden evine giden yola saptı. Bu saatte gölgeler uzamıştı ve gün ışığının tatlı bir sıcaklığı vardı; her yer Fransız empresyonistlerinin tablolarındakine benzeyen altın sarısı bir renge bürünmüştü. Sol tarafına bakınca Marsten Köşkü'nü gördü, sonra bir daha baktı.

"Panjurlar," dedi yüksek sesle. "Tekrar panjur takılmış."

Dikiz aynasından bakınca garaj yolunda bir otomobil olduğunu gördü. 1952 yılından beri 'salem's Lot'ta öğretmenlik yapıyordu ve o zamandan beri bu garaj yolunda hiç otomobil görmemişti.

"Orada yaşayan biri mi var?" diye sordu kendi kendine ve yoluna devam etti.

16

Susan'ın, Lot'un ilk belediye meclisi üyesi olan babası Bill Norton, Ben Mears'dan hoşlandığını, hatta bayağı hoşlandığını fark edince şaşırdı. Bill simsiyah saçlı, kamyon gibi gövdesi olan iri bir adamdı ve elli yaşını aşmış olmasına rağmen şişman değildi. Deniz Kuvvetlerine katılmak için babasının izniyle liseyi on birinci sınıfta bırakmış, sonra da yirmi dört yaşındayken lise muadili bir sınavı kazanarak diplomasını almıştı. Eğitimlerine çeşitli nedenlerle devam edemediği için yarıda bırakan çoğu işçi gibi entelektüel düşmanı değildi, ama Susan'ın arada bir eve getirdiği ve "osuruk ressamları" adını taktığı o uzun saçlı şaşkın bakışlı oğlanlara da tahammül edemiyordu. Saçlarına veya kıyafetlerine aldırdığı yoktu. Onu sinirlendiren şey bu çocukların hiçbir şeyi ciddiye almamalarıydı. Susan'ın liseyi bitirdikten sonra devamlı beraber olduğu Floyd Tibbits'ten karısı kadar hoşlanmıyordu, ama ondan nefret ettiği de söylenemezdi. Floyd'un Falmouth Grants'ta yönetici seviyesinde iyi bir işi vardı ve Bill Norton onu yeterince aklı başında buluyordu. Üstelik bu kasabanın çocuğuydu. Ama bir bakıma Ben Mears da öyle sayılırdı.

Kapı zilinin çaldığını duyan Susan, babasına, "Sakın ona osuruk ressamlarından söz etme," dedi. Üstünde açık yeşil bir yazlık elbise vardı, kuaförden çıkma saçları ensesinde toplanmış, gevşek bir şekilde bağlanmıştı.

Bill bir kahkaha attı. "Onları nasıl görüyorsam öyle adlandırıyorum, Susie. Seni mahcup etmem... hiçbir zaman etmedim, değil mi?"

Susan ona gergin bir gülücük gönderip kapıyı açmaya gitti.

Onunla beraber içeriye giren adam sırım gibi uzun boylu ve enerjik görünüyordu. Düzgün hatlı bir yüzü ve yeni yıkandığı belli olan gür siyah saçları vardı. Kıyafeti Bill'in hoşuna gitti. Yepyeni bir blucinin üstüne kollarını sıvadığı beyaz bir gömlek giymişti.

"Ben, seni babam ve annemle tanıştırayım: Bill ve Ann Norton. Anne, baba, bu da Ben Mears."

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba, Bay Mears. İlk defa gerçek bir yazarı yakından görüyoruz. Susan çok heyecanlı."

"Endişe etmeyin; kitaplarımdan alıntılar kullanmayacağım," dedi Ben gülümseyerek.

"Selam," dedi Bill koltuğundan kalkarak. Portland limanlarındaki sendikada yöneticiliğe kadar yükselmişti ve el sıkışı kuvvetliydi. Ne var ki Ben de onun elini aynı kuvvetle sıktı ve osuruk ressamları gibi elini ölü balık gibi bırakmadı. Bu Bill'in hoşuna gitti. İkinci sınamaya girişti.

"Bira ister misin? Buza yatırdığım biramız var." Kendi inşa ettiği arka verandayı işaret etti. Osuruk ressamları bu teklifi mutlaka geri çevirirlerdi. Çoğu esrarkeş olurdu.

"Bayılırım," dedi Ben gülerek. "İki-üç şişe olabilir."

Bill kahkahayı patlattı. "Tamam, seni beğendim. Gel hadi."

Onun kahkahası üzerine iki kadın arasında tuhaf bir iletişim cereyan etti. Ann Norton'un kaşları çatılırken, Susan'ınkiler aşağıya düştü; telepati yoluyla endişesi annesine geçmişti.

Ben adamın arkasından verandaya çıktı. Köşedeki bir sandalyenin üstünde içi kutu biralarla dolu bir buzluk vardı. Bill bir kutuyu çıkarıp Ben'e attı; Ben bunu tek elle yakaladı ama köpüklenmesin diye sarsmamaya özen gösterdi.

"Burası çok güzelmiş," dedi Ben, arka bahçedeki barbeküye bakarak. Tuğlalardan yapılmış alçak bir mangaldı ve üstünden sıcaklık yükseliyordu.

"Kendi ellerimle yaptım," dedi Bill. "Sıkıysa güzel olmasın. "Susan seni çok beğeniyor."

"Susan çok iyi bir kız."

"Ve çok pratiktir," dedi Bill Norton ve geğirdi. "Üç tane kitap yazdığını söyledi. Üçü de yayınlanmış."

"Evet."

"İş yaptılar mı?"

"Birincisi yaptı," dedi Ben ve orada bıraktı. Bill Norton hafifçe başını salladı; işiyle ilgili fazla konuşmayan insanları severdi.

"Hamburgerler ve sosislere yardım eder misin?"

"Elbette."

"Sosislerin kabarcıklanmaması için nasıl kesileceğini biliyor musun?"

"Evet," dedi Ben.

"Buralı olduğun iyice anlaşıldı artık," dedi Bill Norton. "Sen şu briket çuvalını oraya götürürken ben de etleri çıkarayım. Biranı da al."

"Yanımdan hiç ayırmam."

Bill içeriye girmeden önce bir an duraksadı, tek kaşını kaldırarak, "Sen ağırbaşlı bir adam mısın?" diye sordu.

Ben de ciddi bir gülümsemeyle, "Öyleyim," dedi.

"Bu çok iyi," dedi Bill başını sallayarak; sonra da içeriye gitti.

Babs Griffen'ın yağmur kehaneti bundan daha isabetsiz olamazdı, böylece arka bahçedeki akşam yemeği çok iyi geçti. Hafif bir meltem, mangaldan çıkan dumanla birleşerek mevsim sonu sivrisineklerini uzak tutmuştu. Kadınlar karton tabakları mutfağa götürdükten sonra hep birlikte bira içtiler. Badmintonda usta olan Bill, Ben'i 21'e 6 yendi. Ben üzülerek rövanş maçı teklifini reddedip saatini işaret etti.

"Beni bekleyen bir kitabım var," dedi. "Altı sayfa daha yazmam gerekiyor. Sarhoş olursam yazdıklarımı yarın bile okuyacak halde olmam."

Susan onu ön kapıya kadar geçirdi. Ben kasabadan buraya yürüyerek gelmişti. Bill mangal ateşini söndürürken onaylar bir ifadeyle başını sallıyordu. Adam ağırbaşlı olduğunu söylemişti, Bill de ona inanmaya hazırdı. Onları etkileme çabasıyla kendini kasmamıştı. Akşam yemeğinden sonra çalışan birisi ileride büyük işler yapmaya adaydı.

Ne var ki Ann Norton ona pek ısınamamıştı.

17

19.00

Floyd Tibbits, Dell'in otoparkına girmeden on dakika önce barın sahibi ve barmeni olan Delbert Markey ön taraftaki pembe neon tabelanın ışığını açmıştı. Tabelada bir metrelik harflerle DELL'S yazıyordu ve apostrof yerine bir kokteyl bardağı vardı.

Dışarıda gün ışığı iyice azalmış, gökyüzü morarmıştı; çok geçmeden alçak arazileri sis kaplayacaktı. Bir saate kalmaz barın akşam müdavimleri gelmeye başlardı.

"Selam, Floyd," dedi Dell buzdolabından bir Michelob birası çıkararak. "Günün iyi geçti mi?"

"Fena değildi," dedi Floyd. "Bira çok güzel görünüyor."

Düzgün bir şekilde kırpılmış kum rengi sakalı olan, uzun boylu bir adamdı; şimdi üstünde çift örgü bir pantolonla bir spor ceket vardı; bu kıyafet Grant'ın mesai üniformasıydı. Floyd kredi şubesinin yönetici yardımcısıydı ve işini sevmekle her an bıkmak arasında bir yerdeydi. Kendini hayatın akışına kapılmış hissediyordu, ama bu fena bir duygu değildi. Ve tabii bir de Suze vardı – hoş bir kızdı. Çok geçmez, Floyd'un dümen suyuna girerdi; o zaman da Floyd bir şeyler başarmış olmak zorundaydı.

Tezgâhın üstüne bir dolar bıraktıktan sonra bardağını doldurdu ve bir dikişte bitirip bir şişe daha aldı. Bardaki tek başka müşteri, üstünde telefon şirketi tulumu olan genç bir adamdı. Bryant olmalı, diye tahmin etti Floyd. Bir masada oturmuş bira içiyor, müzik dolabında çalan hüzünlü bir aşk şarkısını dinliyordu.

"Kasabada yeni bir şey var mı?" diye sordu Floyd cevabı zaten bilerek. Yine ne olabilir ki! Belki birisi liseye sarhoş halde gitmiş olabilirdi, ama aklına başka bir şey gelmiyordu.

"Birisi amcanın köpeğini öldürmüş. Yeni olan tek şey bu."

Floyd bardağı ağzına götürürken durdu. "Ne? Win amcanın köpeği Doc'u mu?"

"Evet."

"Otomobille mi çarpmış?"

"Öyle değil. Onu Mike Ryerson bulmuş. Harmony Hill Mezarlığı'na otları biçmeye gittiği zaman Doc'u mezarlık kapısının sivri uçlu demirlerine asılı bulmuş. Karnını deşmişler."

"Vay alçaklar!" dedi Floyd hayretler içinde.

Dell de üzgün bir ifadeyle başını salladı; ilgi çektiği için memnundu. Bu akşam kasabada başka bir sıcak haber daha olduğunu biliyordu: Floyd'un sevgilisi, Eva'nın pansiyonunda kalan o yazarla birlikte görülmüştü. Ama bunu Floyd'un kendisi öğrense daha iyi olurdu.

"Ryerson cesedi Parkins Gillespie'ye getirmiş," diye devam etti Dell. "Parkins, köpek zaten ölmüşken belki birkaç çocuk espri olsun diye demirlere asmış olabilir, diyor."

"Gillespie kendi göt deliğini bile bulamaz."

"Olabilir. Sana *kendi* fikrimi söyleyeyim." Dell dirseklerini tezgâha dayayıp ona doğru uzandı. "Bence çocukların işidir, buna eminim. Ama espriden daha ciddi bir şey olabilir. Şuna bir baksana." Tezgâhın altından bir gazete çıkarıp iç sayfalardan birini açtı.

Floyd gazeteyi aldı. Manşet, ŞEYTANA TAPANLAR FLORIDA'DA BİR KİLİSEYE SALDIRDILAR yazıyordu. Yazıyı hızla okudu. Anlaşıldığı kadarıyla birkaç çocuk, Florida-Clewiston'daki Katolik kilisesine girmişler ve burada dine aykırı ayinler yapmışlardı. Mihrabın üstüne dışkı bırakmışlar, oturma sıralarına, itiraf hücrelerine ve vaftiz kurnasına müstehcen şeyler yazmışlar, nefe çıkan basamaklara kan sıçratmışlardı. Laboratuvar tahlilleri sonucu her ne kadar bu kanın bir kısmı bir hayvana (keçi olabilir) aitse de, çoğunun insan kanı olduğu anlaşılmıştı. Clewiston Emniyet Müdürü ellerinde herhangi bir ipucu olmadığını belirtmişti.

Floyd gazeteyi tezgâha bıraktı. "Lot'ta şeytana tapanlar mı? Hadi, Dell. Olacak şey mi?"

"Çocuklar kafayı yiyorlar," dedi Dell ısrarla. "Göreceksin, dediğim çıkacak. Yarın öbür gün bunlar Griffen'ın çayırında insan kurban etmeye de kalkışırlar. Bir bira daha ister misin?"

"Hayır, sağ ol," dedi Floyd bar taburesinden kalkarak. "Gidip Win amcama bir bakayım. O köpeği çok severdi."

"Benden selam söyle," dedi Dell, gazetesini tekrar tezgâhın altına sıkıştırarak. O akşam bunu bir daha kullanabilirdi. "Duyduğumda ne kadar üzüldüm bilemezsin."

Floyd kapıya varmadan durdu ve kendi kendine söylendi: "Kapının sivri uçlu demirlerine asmışlar. O sıpaları bir elime geçirirsem..."

Floyd bardan çıktı. Bryant adlı genç, müzik dolabına bir on sent daha atınca Dick Curless, "Şişeyi Benimle Göm" adlı şarkısına başladı.

18

"Eve erken dönün," dedi Marjorie Glick, büyük oğluna. "Yarın okul var. Kardeşinin dokuzu çeyrek geçe yatmış olmasını istiyorum."

Danny mızmızlandı. "Neden onu da götürmek zorundayım ki?"

"Mecbur değilsin," dedi Marjorie tehdit dolu bir tatlılıkla. "Evde kalabilirsin."

Marjorie balık temizlemekte olduğu mutfak tezgâhına döndüğü sırada Ralphie abisine dil çıkardı. Danny yumruğunu sıkıp ona doğru salladı, ama küçük kardeşi bunu sadece gülümseyerek karşıladı.

"Erken döneriz," dedi Danny, mutfaktan çıkmak üzere dönerek. Ralphie peşindeydi.

"Dokuz olmadan."

"Tamam, tamam."

Oturma odasında Tony Glick ayaklarını uzatmış, televizyonda Red Sox'la Yankee arasındaki maçı seyrediyordu. "Nereye çocuklar?"

"O yeni gelen oğlanı görmeye," dedi Danny. "Mark Petrie'yi."

"Evet," dedi Ralphie. "Onun... elektrikli trenine bakmaya."

Danny kardeşine öfkeyle baktı, ama babaları bunu fark etmedi. Tuttuğu takım o sırada bir sayı yapmıştı. Aklı maçta, çocuklara, "Geç kalmayın," dedi.

Dışarıda güneş batmış olmasına rağmen hava hâlâ kararmamıştı. Arka bahçeden geçerlerken Danny, "Seni iyice pataklamam gerek," dedi.

"Söylerim," dedi Ralpie küstahça. "Gitmek isteyişinin gerçek nedenini söylerim."

"Pis sürüngen!" dedi Danny.

Çimleri biçilmiş arka bahçenin gerisinde ormana giden bir patika uzanıyordu. Glick ailesinin evi Brock Caddesi'nde, Mark Petrie'nin eviyse Güney Jointner Bulvarı'ndaydı. Bu patika kestirme yoldu; hem zaman kazandırırdı hem de on iki ve dokuz yaşlarındaysanız ve Crockett Deresi'nden taşlara basarak geçmek istiyorsanız buna imkân sağlardı. Ayaklarınızın altında çam iğneleri çıtırdarken etrafı ağustosböcekleriyle kuşların cıvıltısı kaplardı.

Danny bir hata yapmış ve kardeşine, Mark Petrie'de Aurora plastik canavarlar setinin tamamının –kurt adam, mumya, Drakula, Frankenstein, çılgın doktor, hatta Dehşetler Odası dahil– olduğunu söylemişti. Anneleri böyle şeyleri hiç hoş karşılamaz, çocukların beyinlerini çürüttüğünü düşünürdü. Danny'nin kardeşi de hemen şantaja başlamıştı. Çok boktan bir çocuktu be!

"Sen boktan bir çocuksun, tamam mı?" dedi Danny.

"Biliyorum," dedi Ralpie gururla. "Boktan ne demek?"

"Akşam sıçtığın zaman kubura bak," dedi Danny.

"Hadi be!" dedi Ralphie. Tembel tembel akan Crockett Deresi'nin kıyısında yürümekteydiler; bu dere üç kilometre doğuda önce Taggart Çayı'yla, daha sonra da Royal Nehri'yle birleşecekti.

Danny alacakaranlıkta bastığı yeri görebilmek için gözlerini kıstı ve sudaki taşların üstünden yürümeye başladı.

"Seni iteceğim!" diye bağırdı arkasından gelen Ralphie neşeyle. "Dikkat et, Danny, seni iteceğim."

Karşı kıyıya vardılar. "Buralarda bataklık yok," dedi Ralphie, bir yandan da abisine sokularak.

"Öyle mi?" dedi Danny. "Daha birkaç yıl önce bir çocuk bataklıkta öldü. Mağazanın önünde oturan yaşlılardan duydum."

"Gerçekten mi?" dedi Ralphie gözleri korkuyla büyüyerek.

"Evet," dedi Danny. "Çocuğun ağzı bataklık kumuyla dolmuş, çığlık çığlığa ölmüş. Öööö!"

"Deme be!" dedi Ralpie. Hava tamamen kararmak üzereydi ve ormanın içi kıpırdayan gölgelerle dolmuştu. "Buradan çıkalım."

Karşı kıyıda, arada bir çam iğnelerinin üstünde ayakları kayarak yürüdüler. Danny'nin mağazanın önündeki yaşlılardan duyduğu hikâye Jerry Kingfield adında on yaşındaki bir çocuk hakkındaydı. Belki bataklığa saplanıp çığlık çığlığa ölmüş olabilirdi, ama kimse çığlık falan duymamıştı. Oğlan altı yıl önce bataklıkta kaybolmuştu. Bazıları onun gerçekten bataklıkta öldüğünü düşünmüş, bazılarıysa bir sapığın onu öldürdüğüne inanmıştı. Her yer sapık doluydu.

"Hâlâ oğlanın hayaletinin bu ormanda dolaştığı söylenir," dedi Danny, kardeşine bataklığın beş kilometre güneyde olduğunu söylemeden.

"Yapma, Danny!" dedi Ralpie korkuyla. "Bu karanlıkta böyle şeyler..."

Etraftaki ağaçlardan çıtırtı sesleri geliyordu. Kuşların ötüşü kesilmişti. Arkalarında bir yerde bir dal kırıldı. Hava tamamen kararmıştı.

"Bazı günlerde," diye devam etti Danny, "ukala bir çocuk karanlıktan sonra buraya gelirse, o oğlanın hayaleti ağaçların arasından uçarak gelirmiş, yüzü bataklık çamuruyla kaplı..."

"Danny, *yapma*!"

Kardeşinin sesindeki acizliği fark eden Danny korku hikâyesini kesti. Kendisi de korkmaya başlamıştı. Etraftaki ağaçlar rüzgârın etkisiyle sallanıyor, ürkütücü sesler çıkarıyorlardı.

Sol tarafta bir dal daha çatırdayarak kırıldı.

O anda Danny, keşke yoldan gitseydik, dedi içinden.

"Danny, korkuyorum," diye fısıldadı Ralphie.

"Saçmalama!" dedi Danny. "Hadi, yürü."

Tekrar yürümeye başladılar. Ayaklarının altındaki çam iğneleri çıtırdıyordu. Danny dalların kırıldığı falan yok, dedi içinden. Kendi seslerinden başka bir şey duymuyorlardı. Nabızları

hızlanmış, elleri buz kesmişti. Adımlarını say, dedi içinden. İki yüz adım sonra Jointner Bulvarı'nda olacağız. Dönüşte yoldan geliriz, böylece bu hıyar çocuk korkmaz. Bir dakika sonra sokak lambalarını görürüz ve kendimizi budala gibi hissederiz, ama öyle hissetmek güzel olacak; o halde adımları saymaya başla. Bir... iki...üç...

Ralphie tiz bir çığlık attı.

"Onu görüyorum! Hayaleti görüyorum! ONU GÖRÜYORUM!"

Korku kızgın demir gibi Danny'nin yüreğine saplandı. Bacakları pelte gibi oldu. Dönüp koşacaktı ama Ralphie onu tutuyordu.

"Nerede?" diye sordu Danny hayaleti kendisinin uydurduğunu unutarak. "Nerede?" Bir şey göreceğinden korka korka ağaçların arasına baktı, ama sadece karanlığı görüyordu.

"Şimdi gitti; ama onu gördüm. Gözleri... gözlerini gördüm. Ahh, Danny..."

"Hayalet mayalet yok, sersem! Hadi yürü."

Danny kardeşinin elini tuttu, tekrar yürümeye başladılar. Bacakları iyice pelteleşmişti. Dizleri titriyordu. Ralphie gövdesini ona dayamış, neredeyse patikanın dışına itecek gibi yaslanmıştı.

"Bizi gözetliyor," diye fısıldadı Ralphie.

"Dinle, sana bir daha söyle..."

Danny birden durdu. Çocuklara özgü bir şekilde bir şey hissetti ve artık yalnız olmadıklarını anladı. Ormanın içine bir sessizlik çökmüştü, ama bu ürpertici bir sessizlikti. Rüzgârın etkisiyle gölgeler onların etrafında dolanıyorlardı.

Danny kötü bir koku duydu, ama burnuyla değil...

Hayalet falan yoktu, ama sapıklar vardı. Siyah otomobiller içinde dururlar, çocuklara çikolata gibi şeyler ikram ederler veya sokak köşelerinde beklerler veya... veya onları ormanın içine kadar takip ederlerdi.

Sonra da...

Of, sonra da çocuklara...

"Koş!" dedi kardeşine.

Ama Ralphie korkudan felç olmuş, titriyordu. Danny'nin elini kerpeten gibi sımsıkı kavramıştı. Ormanın içine çevrili gözleri büyümeye başladı.

"Danny?"

Bir dal kırıldı.

Danny dönüp kardeşinin baktığı yere baktı.

Üstlerine karanlık çöküverdi.

19

21.00

Son doğum gününde yetmiş dört yaşına basan Mabel Werts fena halde şişman bir kadındı ve bacakları artık pek güven vermiyordu. Kasaba tarihinin ve kasaba dedikodularının bir arşivi gibiydi ve belleğinde elli yılın ölümleri, zina olayları, hırsızlıkları ve delirme vakaları yatıyordu. Dedikoducuydu, ama acımasız değildi (her ne kadar bazıları bu görüşe katılmasa da); hayatını bu kasaba için ve bu kasabanın içinde yaşamaktaydı. Bir bakıma o kasabanın kendisiydi. Bu şişman dul kadın dışarıya çok ender çıkar, zamanının çoğunu üstünde çadır gibi bir sabahlıkla, fildişi rengi saçları örgülü halde penceresinin önünde geçirirken bir elinde telefon, diğerindeyse çok kuvvetli bir Japon dürbünü olurdu. Bu ikisinin birleşimi ve onları gerektiği gibi kullanmasıyla, Bend'le Doğu 'salem arasındaki iletişim ağının tam merkezinde konuşlanmış bir örümceğe benziyordu.

Verandasının sol yanındaki panjur açılıp da dışarıya altın rengi bir ışık çıkınca Marsten Köşkü'nü gözetlemeye başlamıştı. Bu ışık elektrik lambasından kaynaklanmayacak kadar titrekti. Mabel bir an için bir erkek başının ve omuzlarının gölgesini görünce ürpermişti.

O andan sonra evde herhangi bir hareket olmamıştı.

Doğru dürüst görebilmeme imkân vermiyorlar, ne biçim insanlar bunlar? diye geçirdi içinden.

Dürbünü bırakıp telefonu aldı. İki ses duydu; bunlar Harriet Durham ve Glynis Mayberry'e aitti: Ryerson'un Irwin Purinton'un köpeğini buluşundan söz ediyorlardı.

Mabel o hattı dinlediği belli olmasın diye sessizce nefes aldı.

20

23.59

Günün son dakikaları. Bütün evler karanlık içinde uyumakta. Kasaba merkezinde nalbur dükkânı, Foreman Cenaze Evi ve Excellent Café'nin zayıf ışıkları kaldırıma yansıyor. Uyumayanlar da var: Gates fabrikasındaki öğlen sonrası –üçle on bir arası– vardiyasından dönen George Boyer eve daha yeni gelmiş. Win Purinton iskambil falı açmış, onu karısının vefatından daha çok üzen köpeğinin kaybını unutmaya çalışıyor. Ama nüfusun büyük bir kısmı yorucu bir işgünü geçiren insanların derin uykusunda...

Harmony Hill Mezarlığı'nın kapısının iç tarafında karanlığa sığınmış bekleyen biri var. Alçak bir sesle konuşuyor.

"Ey Babam! Şimdi beni kabul et. Sineklerin tanrısı, beni kabul et. Sana çürümüş ve kokmuş et getirdim. Senin adına kurban kestim. Bunu sana sol elimle getirdim. Benim için yere, adınla kutsanmış bir işaret bırak. İşine başlamak için işaretini bekliyorum."

Ses giderek kayboldu. Hafif bir rüzgâr çıktı, otların ve yaprakların fısıltısıyla birlikte yolun başındaki çöplüğün kokusunu da getirdi.

Rüzgârın neden olduğu hışırtılar dışında başka ses yoktu. Bu siluet bir süre ses çıkarmadan, düşüncelere dalmış bir halde bekledi. Sonra eğildi ve kollarında bir çocukla ayağa kalktı.

"Sana bunu getirdim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DANNY GLICK VE DİĞERLERİ

Danny ve Ralphie Glick saat dokuzda evde olmak koşuluyla Mark Petrie'yi görmeye gitmişlerdi. Saat onda hâlâ eve dönmedikleri zaman Marjorie Glick, Mark Petrie'nin annesini aradı. Hayır, dedi kadın, çocuklar oraya gelmemişlerdi. İstersen kocan benim kocam Henry'yle konuşsun. Bayan Glick telefonu kocasına verirken midesi korkuyla kasılmıştı.

İki erkek durumu konuştular. Evet, oğlanlar ormandaki patikadan gitmişlerdi. Hayır, ırmak yılın bu zamanında, özellikle de sıcak bir yaz sonunda çok sığ olurdu. Derinliği ayak bileklerini geçmezdi. Henry kuvvetli bir fenerle patikanın kendi tarafındaki ucundan başlayacaktı, Bay Glick'in de kendi tarafından aramaya başlamasını önerdi. Belki çocuklar bir ağaç kovuğuna saklanmış sigara içiyor olabilirlerdi. Tony bu öneriyi kabul edip zahmeti için Bay Petrie'ye teşekkür etti. Bay Petrie zahmet olmadığını söyledi. Tony telefonu kapadıktan sonra çok korkmuş olan karısını teskin etti. İçinden de, onları bulduktan sonra iki oğlunu da iyice pataklamaya karar verdi.

Ama daha evin bahçesinden çıkmadan Danny ağaçların arasından sendeleyerek çıktı ve mangalın yanında yere devrildi. Sersemlemiş bir haldeydi ve geveleyerek konuşuyor, sorulan sorula-

ra zor cevap veriyor, çoğu zaman da saçmalıyordu. Paçalarında yeşil otlar, saçlarındaysa sonbahar yaprakları vardı.

Babasına Ralphie'yle birlikte orman patikasından gittiklerini, Crockett Deresi'ni taşların üstünden yürüyerek geçtiklerini ve karşı kıyıya vardıklarını anlattı. Sonra Ralphie ormandaki bir hayalet hakkında konuşmaya başladı (Danny hayalet fikrini kardeşinin aklına kendisinin soktuğunu söylemedi). Ralphie bir surat gördüğünü söyledi. Danny korkmaya başladı. Hayaletlere, öcülere falan inanmazdı, ama karanlıkta bir ses duyduğunu düşündü.

Sonra ne yaptılar?

Danny kardeşiyle el ele tutuşarak yürüdüklerini sanıyordu. Emin değildi. Ralphie ikide bir hayaletten bahsediyordu. Danny ona ağlamamasını, çünkü az sonra Jointner Bulvarı'nın sokak lambalarını göreceklerini söyledi. İki yüz adım sonra, belki de daha önce oraya varacaklardı. Derken kötü bir şey oldu.

"Ne? Ne gibi kötü bir şey?"

Danny bilmiyordu.

Onunla tartıştılar, gerginleştiler. Danny hiçbir şey anlamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. Evet, hatırlaması gerektiğini biliyordu, ama gerçekten hatırlayamıyordu. Hayır, düştüğünü falan hatırlamıyordu. Aklında kalan tek şey her yerin çok karanlık oluşuydu. Çok karanlık. Sonra hatırlayabildiği tek şey, patikada yatmakta olduğuydu. Ralphie yoktu.

Parkins Gillespie o gece ormana adam göndermenin bir yararı olmayacağını söyledi. Çok fazla tuzak çukuru vardı. Muhtemelen çocuk patikadan çıkıp yolunu kaybetmişti. O ve Nolly Gardener ile Tony Glick ve Henry Petrie ellerinde akülü megafonlarla Güney Jointner ve Brock Caddeleri boyunca patikada yürüdüler.

Ertesi sabah erkenden Cumberland ve eyalet polisleri orman içinde koordineli bir arama başlattılar. Bir şey bulamayınca arama alanı genişletildi. Dört gün boyunca her yer didik didik arandı; Bay ve Bayan Glick eski yangının oluşturduğu tuzaklara basmamaya özen göstererek, oğullarının adını haykırarak, ümitlerini kaybetmeden çevreyi taradılar.

Ormandan sonuç alınmayınca Taggart Çayı ve Royal Nehri tarandı. Bir şey bulunamadı.

Beşinci gün, Marjorie Glick sabahın dördünde korkmuş ve yarı çıldırmış bir halde kocasını uyandırdı. Danny, üst katta muhtemelen banyoya giderken düşmüştü. Hemen bir ambulans geldi ve oğlanı Central Maine Eyalet Hastanesi'ne götürdü. Ön teşhis çok vahimdi ve duygusal şoku geciktirmişti.

Sorumlu doktor Gorby adında bir adamdı; Bay Glick'i bir yana çekti.

"Oğlunuz hiç astım nöbeti geçirdi mi?"

Bay Glick gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı. Bir hafta içinde on yıl yaşlanmış gibi hissediyordu.

"Ateşli romatizma oldu mu?"

"Danny mi? Hayır."

"Geçen yıl ona tüberküloz test plasteri takıldı mı?"

"Tüberküloz mu? Oğlum verem mi oldu?"

"Bay Glick, sadece durumu öğrenmeye çalışıyo..."

"Marge! Margie, buraya gel!"

Marjorie Glick oturduğu yerden kalkıp koridora gitti. Yüzü solmuş, saçları baştan savma taranmıştı. Her an bir migren krizine mazur kalacak bir kadın gibi görünüyordu.

"Danny'ye bu yıl okulda bir tüberküloz plasteri takıldı mı?"

"Evet," dedi Marjorie. "Okula başlarken. Hiçbir tepki olmadı."

"Geceleri öksürüyor mu?" diye sordu Gorby.

"Hayır."

"Göğsünde veya eklem yerlerinde ağrılar oluyor mu?"

"Hayır."

"Sancılı işeme?"

"Hayır."

"Herhangi bir anormal kanama? Burnunda veya dışkısında kan oluyor mu veya vücudunda çok fazla sıyrıklar ya da morarmalar oluyor mu?"

"Hayır."

Gorby gülümseyerek başını salladı. "İzin verirseniz, bazı testler için onu burada tutmak istiyoruz."

"Tabii," dedi Tony. "Tabii. Blue Cross sağlık sigortam var."

"Tepkileri çok yavaş," dedi doktor. "Birkaç röntgen çekeceğiz, bir ilik testi yapıp alyuvar..."

Marjorie Glick'in gözleri giderek büyümeye başlamıştı. "Danny lösemi mi oldu?" dedi fısıltılı bir sesle.

"Bayan Glick, bunu hiç aklınıza..."

Ama kadın bayılmıştı.

2

Ben Mears da Ralphie Glick'i aramak için oluşturulan gönüllüler grubuna katılmıştı; bu çabası ona paçalarında biriken yapraklar ve yaz sonu altın başaklarının yol açtığı saman nezlesinden başka bir şey kazandırmadı.

Aramanın üçüncü gününde pansiyonun mutfağına geldi; niyeti biraz konserve mantı yiyip yatmak, sonra yazmaya başlamaktı. Mutfakta Susan'ı görünce şaşırdı. Kız bir çeşit hamburger güveci yapmaya çalışıyordu. İşten dönmüş olan adamlar kendi aralarında konuşur gibi yapıp onu süzüyorlardı. Susan'ın üstünde etekleri göbeğinde bağlı rengi atmış bir gömlek, altındaysa kadife bir şort vardı. Eva Miller mutfağın dışında bir yerde ütü yapıyordu.

"Selam, burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ben.

"İskelet haline gelmeden sana bir şeyler pişiriyorum," dedi Susan. Duvarın öbür yanından Eva'nın kahkahası işitildi. Ben kulaklarına kadar kızardığını hissetti.

"Çok iyi aşçıdır," dedi Weasel. "Biliyorum. Onu seyrediyordum."

"Biraz daha seyredecek olursan, gözlerin yerinden fırlayacak," dedi Grover Hill kıkırdayarak.

Susan güvecin üstünü örtüp fırına verdi; pişmesini beklerken ikisi birlikte arka verandaya çıktılar. Güneş kızarmış bir halde batmaya hazırlanıyordu.

"Bulabildiniz mi?"

"Hayır." Ben göğüs cebinden yamulmuş bir sigara paketi çıkarıp bir sigara yaktı.

"Kanalizasyona düşmüş gibi kokuyorsun," dedi Susan.

"Bari bir işe yarasaydı." Ben kolunu uzatıp sıyrıklarını ve böcek ısırıklarını gösterdi. "Lanet olası sivrisinekler ve dikenler."

"Sence o çocuğa ne olmuştur, Ben?"

"Tanrı bilir." Ben dumanı üfürdü. "Belki birisi büyük oğlana arkasından yaklaşıp başına bir şeyle vurarak bayıltmış, sonra da küçük oğlanı kaçırmıştır."

"Sence ölmüş müdür?"

Dürüstçe bir cevap mı, yoksa ümit veren bir şey söylemesini mi istiyor diye anlamak için Susan'ın yüzüne baktı. Sonra onun elini tutup parmaklarını parmakları arasına aldı. "Evet," dedi kısaca. "Bence çocuk ölmüştür. Henüz kesin bir kanıt yok, ama bence öyle."

Susan yavaşça başını iki yana salladı. "Umarım yanılıyorsundur. Annemle birlikte birkaç kadın daha Bayan Glick'e gittiler. Kadın aklını oynatmış gibiymiş, kocası da ondan farksız. Diğer oğlan da ruh gibi evin içinde dolanıyormuş."

"Hım," dedi Ben. Gözleri Marsten Köşkü'ne çevriliydi ve Susan'ı dinlediği yoktu. Panjurlar kapanmıştı; daha sonra açılacaktı. Karanlık bastıktan sonra. Hava karardıktan sonra panjurlar açılacaktı. Bu düşünce onu dehşet içinde bırakarak ürpertti.

"... gece?"

"Hım? Bağışla." Ben ona baktı.

"Babam yarın akşam bize gelmeni istiyor, dedim. Gelebilir misin?"

"Sen de orada olacak mısın?"

"Elbette," dedi Susan.

"Tamam. Güzel." Ben onun yüzüne bakmak istiyordu –akşam güneşinde çok güzeldi– ama gözleri sanki mıknatısla çekiliyor gibi Marsten Köşkü'ne kayıyordu.

"Seni çekiyor, değil mi?" dedi Susan; Ben'in aklından geçenleri bu kadar net okuyabilmesi hayret vericiydi.

"Evet."

"Ben, bu yeni kitabın ne hakkında?"

"Henüz belli değil," dedi Ben. "Biraz daha zaman lazım. Günü gelince sana söylerim. Şu anda... kendi kendini yönlendirecek."

Susan tam o anda ona, *Seni seviyorum*, demek istedi; o ânın doğallığı içinde ve hiçbir mahcubiyet duymadan... ama kendini tuttu. Ben oraya bakarken bunu söylemek istemiyordu.

Ayağa kalktı. "Ben güvece bir bakayım."

Susan yanından ayrıldığında Ben sigarasını içerek, Marsten Köşkü'ne bakıyordu.

3

Yirmi ikisi sabahı Lawrence Crockett ofisinde oturmuş, pazartesi yazışmalarını okur gibi yaparak sekreterinin memelerini süzüyordu. O sırada telefon çaldı. 'Salem's Lot'taki kariyerini, Marsten Evi'nde gördüğü o küçük otomobili ve şeytanla yaptığı anlaşmayı uzun süre düşünmüştü.

Straker'la olan sözleşmesi yürürlüğe girmeden önce bile (ne ciddi bir ifade oldu be, diye düşündü) gözleri hep sekreterinin memelerinde gezinirdi. Lawrence Crockett, 'salem's Lot'un en zengin adamı, Cumberland'in de en zenginlerinden biriydi, ama ofisinde veya kendisinde bunu belli edecek hiçbir şey yoktu. Ofis odası eski ve tozluydu, tavandaki içi sinek ölüleriyle dolu iki sarı lamba karpuzuyla aydınlanıyordu. Yıllanmış storlu çalışma masasının üstü kâğıtlarla, kalemlerle ve yazışmalarla doluydu. Bir kenarında tutkal şişesi, diğerindeyse farklı yüzlerinde ailesinin resimleri olan bir kâğıt tutucu vardı. Üst üste yığılmış hesap defterlerinin tepesinde içi kibritlerle dolu camdan bir balık kavanozu durmaktaydı ve önünde, 'Kibritsiz Dostlarımız İçin' yazılı bir etiket yapıştırılmıştı. Üç tane çelik dosya dolabı ve sekreter masası dışında ofis boş sayılırdı.

Ne var ki, resimler vardı.

Şipşak fotoğraflar her bir yana saçılmıştı; kimi bantla yapıştırılmış, kimi zımbalanmış, mevcut bütün yüzeyler kullanılmıştı. Birkaç yıl önce çekilmiş renkli Kodak resimler, on beş yıl öncesine kadar giden kenarları kıvrılmış ve sararmış resimler... Her birinin altında daktiloyla yazılı bilgiler vardı: *Güzel Kırsal Hayat! Altı Odalı Hilltop Lokasyonu! Taggart Çayı Yolu 32.000 Dolar – Ucuz! Veya Krallara Layık! On Odalı. Burns Yolu'nda Çiftlik Evi.* Bu ilanlar pek ümit vermeyen, dalavereci operasyonlarını çağrıştırıyordu ve gerçekten de Larry Crockett'in Jerusalem's Lot'ta çoğu kimse tarafından beceriksiz biri olarak düşünüldüğü 1957 yılına kadar öyleydi. 1957 yılında Larry treylerlerin geleceğin dalgası olduğunu görmüştü. O sıkıcı günlerde çoğu insan treylerleri, ailece Yellow Stone Ulusal Parkı'na gitmek istedikleri zaman otomobillerinin arkasına taktıkları şirin, gümüşsü şeyler olduğunu düşünüyordu. O günlerde kimse –treyler imalatçıları bile– ileride bir gün bu şirin, gümüşsü şeylerin yerini kendi motorları olan karavanların alacağını öngörmemişti.

Larry'nin bu şeyler hakkında bir şey bilmesi gerekmiyordu. Fazla ileri görüşlü de sayılmazdı; bir gün belediyeye gitti (o zamanlar belediye meclisi üyesi değildi; herhangi bir yönetim kadrosuna seçilmesi söz konusu olamazdı) ve imar kanununu araştırdı. Satır aralarına bakınca binlerce dolar kazanmanın mümkün olabildiğini gördü. Yasaya göre, kamuya ait bir çöp döküm yerine sahip olamazdın; otomobil mezarlığı izni olmadan bahçende üçten fazla hurda otomobil veya Belediye Sağlık Memurunun onayı olmadan ev dışı tuvalet bulunduramazdın. Hepsi bu kadardı.

Larry her şeyini ipotek ettirerek borçlandı ve üç tane treyler satın aldı. O küçük, şirin gümüşsü şeyler yerine gösterişli, plastik ahşap kaplamalı, banyoları formika canavarlar aldı. Bunlardan her biri için, arazinin ucuz olduğu Bend'de yarım hektarlık arsa satın alıp treylerleri burada kurdu ve satış işine başladı. Bütün bu işleri üç ay içinde yapmış, önceleri bir tren vagonuna benzeyen bir yerde yaşamaya kuşkuyla bakan kasabalıların direnciyle karşılaşmıştı; ama bu işten on bin dolara yakın kâr etti. Geleceğin

yeni dalgası 'salem's Lot'a varmıştı ve Larry Crockett öngörüsünün meyvelerini yiyordu.

R. T. Sraker ofisine geldiği gün Larry'nin yaklaşık iki milyon dolarlık bir serveti vardı. Bu serveti komşu kasabalarda arsa spekülasyonları yaparak kazanmıştı (ama Lot'da değil; Larry'nin düsturu vardı: Yediğin yere sıçmayacaktın). Temel fikir, taşınabilir ev kavramıydı ve bunun hızla yayılacağına inanılıyordu. Gerçekten de öyle oldu ve para su gibi akmaya başladı.

1965 yılında Larry Crockett, Auburn'da bir alışveriş merkezi inşa etmekte olan Romeo Poulin adında bir müteahhide gayri faal ortak oldu. Poulin bürokratik engelleri aşmakta ustaydı; onun iş becerisi ve Larry'nin sayılardaki ustalığı sayesinde adam başı 750.000 dolar kazandılar ve bunun sadece üçte birini vergi dairesine beyan ettiler. Her şey istedikleri gibi olmuştu ve eğer süpermarketin çatısı su sızdırıyor idiyse, eh, n'apalım, hayat böyleydi işte.

Larry 1966-1968 yılları arasında vergi dairesini devre dışı bırakan birkaç numara çekerek, Maine'deki üç taşınabilir ev şirketinin çoğunluk hisselerini aldı. Bu numarasını Poulin'e açıklarken, âşıklar tüneline A adlı kızla girip arkadaki vagonda bulunan B adlı kızı düzmeye ve tünelin sonuna yine A adlı kızla el ele çıkmaya benzetti. Sonunda kendi şirketinden taşınabilir evler satın aldı ve bu ensest kokulu ticaret insanı korkutacak kadar başarılı oldu.

Şeytanla anlaşma, dedi içinden Larry, önündeki kâğıtları toparlarken. Şeytanla iş yapıyorsan kükürt kokusuna alışacaksın.

Treyler satın alanlar, düzgün bir ev satın alacak parası çıkışmayan alt-orta sınıftan insanlar, işçiler ya da sosyal güvenlik haklarını uzatma yolları arayan yaşlılar oluyordu. Bu insanlar için altı odalı bir ev sahibi olmak hayaldi. Yaşlılar için başka kimsenin aklına gelmeyen, ama Larry'nin gözünden kaçmayan bir avantajı daha vardı. Treylerlerin hepsi tek katlıydı ve merdiven çıkmak gerekmiyordu.

Finansman da kolaydı. 500 dolar bir ön ödeme işe başlamak için yeterliydi. Altmışlı yılların yırtıcı finans dünyasında kalan

9500 doların yüzde yirmi dört faizle geri ödenecek olması, ev sahibi olmak için aşırı hevesli bu insanlara sorun gibi görünmüyordu.

Öf be! Para su gibi aktı.

Crockett pek değişmedi; huzursuz edici Bay Straker'la yaptığı anlaşmadan sonra bile... Ofisini dekore etmek için ibne kılıklı dekoratörler gelmedi. Klima yerine ucuz elektrikli vantilatörle idare etti. Aynı parlak kumaşlı takım elbiseleri veya spor ceketleri giymeye devam etti. Aynı ucuz puroları içti, cumartesi geceleri Dell'in yerine gitti, birkaç bira içip orada bilardo oynadı. Kasabasındaki emlakçılık işini sürdürdü; bu ona iki şey kazandırdı: Belediye meclisine üye seçildi ve her yıl sıfır kâr noktasının biraz altında kaldığı için, bu durumu gelir vergisi beyannamesinde çok şık göründü. Marsten Köşkü dışında başka yerler de portföyünde vardı. İyi satışlar da yapmıştı tabii. Ama Larry kasabadaki işini çok ciddiye almıyordu. Ne de olsa para akışının duracağı yok gibiydi.

Belki de çok fazla para geliyordu. İnsanın kendi kendini kandırabilmesi mümkündü. A adlı kızla aşk tüneline girip B adlı kızı düzmek, sonra tünelden A adlı kızla el ele çıkmak ve sonunda iki kızın da seni pataklaması mümkündü. Straker onu arayacağını söylemişti ve bu on dört ay önceydi. Şimdi ya bu...

Tam bunu düşünürken telefonu çaldı.

4

"Bay Crockett," dedi o tanıdık, aksansız ses.

"Straker, değil mi?"

"Ta kendisi."

"Ben de şimdi sizi düşünüyordum. Medyum muyum ne?"

"Ne kadar ilginç, Bay Crockett. Bir hizmetinize ihtiyacım var."

"Tahmin etmiştim."

"Bana lütfen, bir kamyon tedarik edin. Büyük bir şey olsun. Kiralık bir kamyon. Bu akşam tam yedide Portland limanlarında olsun. Gümrük Binası Rıhtımı'nda. Sanırım, iki hamal yeterlidir."

"Tamam." Larry sağ elinin altına bir not defteri çekti ve yazmaya başladı: *H. Peters, R. Snow. Henry'nin Kamyonu. En geç altıda.* Straker'ın talimatlarını harfi harfine yerine getirmenin ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Taşınması gereken bir düzine sandık var. Bir tanesi dışında hepsi dükkâna gidecek. O bir tanesi son derece değerli bir büfedir – bir Hepplewhite. Hamallarınız bunu büyüklüğünden ayırt edeceklerdir. Bunun eve götürülmesi lazım. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Bodrum katına yerleştirsinler. Hamallar mutfak penceresinin altındaki dış duvardan girebilirler. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Şimdi bu büfe..."

"Bir hizmet daha, lütfen. Beş adet sağlam Yale asma kilit tedarik edeceksiniz. Yale markasını bilir misiniz?"

"Herkes bilir. Bunu..."

"Hamallar dükkândan çıktıktan sonra arka kapıyı kilitlesinler. Evdeyse beş kilidin anahtarını bodrumdaki masanın üstüne bıraksınlar. Evden çıkarlarken duvar kapısını, ön ve arka kapıları ve garajı asma kilitlerle kilitlesinler. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Teşekkür ederim, Bay Crockett. Lütfen talimatları aynen yerine getirin. Hoşça kalın."

"Bir dakika..."

Hat kesildi.

5

Her iki yanında 'Henry Nakliyat' yazılı turuncu renkli büyük kamyon Portland Limanı Gümrük Binası Rıhtımı'nın sonundaki oluklu çelik barakaya yanaştığında saat yediye iki vardı. Deniz yükselmeye başlamıştı, batan güneşin kızıllığında martılar çığlık çığlığa uçuşuyorlardı.

"Yahu, burada kimse yok ki," dedi Royal Snow elindeki Pepsi'nin son yudumunu içip boş şişeyi kamyonun içine atarken. "Bizi soyguncu sanıp tutuklayacaklar."

"Birisi var," dedi Hank Peters. "Polis."

Aslında bu kişi polis değil, gece bekçisiydi. Adam fenerini onlara doğru tuttu. "Aranızda Lawrence Crewcut var mı?"

"Crockett," diye düzeltti Royal. "Bizi o gönderdi. Bazı sandıkları almaya geldik."

"Güzel," dedi gece bekçisi. "Ofise gelin. İmzalamanız gereken bir fatura var." Direksiyondaki Peters'ı işaret ederek, "Tam şuraya arkadan yanaş," dedi. "Işık yanan o çift kanatlı kapıya. Görüyor musun?"

"Evet." Peters kamyonu geri vitese aldı.

Royal Snow bekçinin ardından bir kahve makinesinin fokurdadığı ofise girdi. Duvar takviminin üstündeki saat 19.04'ü gösteriyordu. Bekçi faturayı çıkardı. "Şurayı imzalayın."

Royal imzasını attı.

"İçeriye girdiğinizde gözlerinizi dört açın. Sıçanlar var."

"Şunlardan birini görünce kaçmayacak sıçan düşünemiyorum," dedi Royal ayağındaki işçi postallarını göstererek.

"Bunlar rıhtım sıçanlarıdır, evlat," dedi bekçi. "Senden daha iri yapılı adamları bile kaçırmışlardır."

Royal dışarıya çıkıp antrepo kapısına yürüdü. Gece bekçisi de baraka kapısından onları seyrediyordu. Royal, "Dikkat et," dedi Peters'a. "Yaşlı bekçi, sıçanlar var, diyor."

"Tamam." Peter iç geçirdi. "Sağ olsun bizim Lawrence Crewcut."

Royal kapının iç tarafındaki elektrik düğmesini bulup lambayı açtı. Antreponun içinde tuz ve çürümüş ahşap kokularının karıştığı rutubetli, ağır bir hava vardı. İnsanı geriyordu. Tabii bir de sıçanlarla karşılaşma düşüncesi...

Sandıklar antreponun tam ortasındaydı. Geniş alanda bunlardan başka bir şey yoktu. Büfe sandıkların merkezindeydi ve hepsinden daha yüksekti. Ayrıca, "Barlow ve Straker, 27 Jointner Bulvarı, Jer. Lot, Maine" damgası olmayan tek sandık oydu.

"Eh, fena görünmüyor," dedi Royal. Faturaya bakıp sandıkları saydı. "Tamam, hepsi burada."

"Sıçanlar," dedi Hank Peters. "Duyuyor musun?"

"Evet, iğrenç yaratıklar. Hiç sevmem."

Bir an ikisi de susup gölgelerin içinden gelen pıtırtılara kulak verdiler.

"Hadi, bir an önce bu işi bitirelim," dedi Royal. "Önce şu büyük yavruyu kamyona koyalım; dükkânda diğerlerini daha kolay boşaltırız."

"Tamam."

Sandığın yanına geldiler, Royal cebinden çakısını çıkardı. Tek hareketle sandığın yanına yapıştırılmış kahverengi fatura zarfını kesti.

"Hey," dedi Hank. "Sence bunu..."

"Doğru şeyi aldığımıza emin olmamız gerekir, değil mi? Bir hata yaparsak Larry bizi kıçımızdan asar." Faturayı zarftan çıkarıp baktı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Hank.

"Eroin," dedi Royal sırıtarak. "Yüz kilo kadar. Ayrıca İsveç'ten gelen çıplak kadın resimleri olan dergiler..."

"Ver şunu bana." Hank faturayı onun elinden kaptı. "Büfe," dedi. "Larry'nin bize söylediği gibi. İngiltere, Londra'dan. Portland, Maine. Hani lan, çıplak kadın resimli dergiler? Bunu yerine koy."

Royal zarfı yerine koydu. "Bunda bir tuhaflık var," dedi.

"Evet. Tuhaf olan sensin."

"Hayır, hayır, ciddiyim. Bu şeyin üstünde gümrük damgası yok. Sandıkta yok, fatura zarfında yok, faturanın üstünde yok."

"Belki sadece özel siyah ışık altında görülen mürekkep kullanmışlardır."

"Ben limanlarda çalışırken öyle yapmıyorlardı. Bir sandığa doksan yerinden damga basarlar, dirseklerine kadar mürekkebe batmadan o sandığı kaldıramazdın."

"Güzel. Çok iyi. Karım akşamları erken yatar, ben de o yatmadan önce evde olmak istiyorum."

"İçine bir baksak mı..."

"Asla! Hadi, tut ucundan."

Royal omuz silkti. Sandığı biraz kaldırınca içinde ağır bir şey sallandı. Sandık çok ağırdı. Herhalde o çok süslü büfelerden olmalıydı. Felaket ağırdı be!

Uflaya puflaya sandığı kamyona kadar getirip hidrolik forklifte yerleştirdiler. Royal yana çekilirken Hank forklifti çalıştırdı ve sandığı kamyona yüklediler.

Bu sandıkta Royal'ı tedirgin eden bir şey vardı. Sadece gümrük damgasının olmayışı değildi. Tarif edilemeyecek bir şey. Hank tekrar yanına gelene kadar sandığa baktı.

"Hadi," dedi Hank. "Diğerlerini de alalım."

Amerika içinden gelen üç tanesi dışında, diğer sandıklarda gümrük damgası vardı. Her birini kamyona yüklerlerken Royal da faturadaki listeyi işaretliyordu. Dükkâna gidecek olan bütün sandıkları kamyonun arka kısmına, büfeden uzak bir yere yerleştirdiler.

"Yahu, Tanrı aşkına, bu şeyleri kim satın alacak ki?" diye sordu Royal iş bitince. "Polonya'dan gelen bir sallanan koltuk, bir Alman saati, İrlanda'dan gelen bir çıkrık... Olur şey değil, bahse girerim bunları çok pahalıya satacaklar."

"Turistlere," dedi Hank bilgece. "Turistlere her şeyi satabilirsin. Boston'dan veya New York'tan gelenlere bir çuval inek boku bile satabilirsin, yeter ki çuval *eski* olsun."

"O büyük sandık hiç hoşuma gitmiyor," dedi Royal. "Hiç gümrük damgası olmayışı bayağı tuhaf bir şey."

"Her neyse, onu gideceği yere götürelim de bu iş bitsin."

Lot'a kadar yol boyunca hiç konuşmadılar. Hank hızlı sürüyordu. Bu görevin bir an önce bitmesini istiyordu. Hiç hoşlanmamıştı. Royal'ın dediği gibi, adamakıllı bir tuhaflık vardı.

Yeni dükkânın arka tarafına yanaştı; Larry'nin söylediği gibi, arka kapı kilitli değildi. Royal içerideki elektrik düğmesini çevirdi, hiçbir şey olmadı.

"Aman ne iyi," diye homurdandı. "Bu sandıkları zifiri karanlıkta boşaltacağız... Baksana, sana da tuhaf bir koku gelmiyor mu?"

Hank kokladı. Evet, bir koku vardı ve kötü bir kokuydu, ama ona neyi hatırlattığını çıkaramadı. Kuruydu ve insanın burun deliklerini yakıyordu. Çürük bir şeyin kokusu gibiydi.

"Burası çok uzun süre kapalı kalmış," dedi fenerini uzun, boş odada gezdirerek. "İyice havalandırılması lazım."

"Ya da yakıp kül edeceksin," dedi Royal. Hiç hoşlanmamıştı. Bu mekân onu ürpertiyordu. "Hadi. Bacaklarımızı kırmadan bu işi bitirelim."

Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde sandıkları kamyondan indirip dükkâna yerleştirdiler. Yarım saat sonra Royal rahatlamış bir halde arka kapıyı kapatıp yeni asma kilitlerden biriyle kilitledi.

"İşin yarısı bitti," dedi.

"Kolay yarısı," dedi Hank. Başını kaldırıp bu gece panjurları kapalı olan Marsten Köşkü'ne baktı. "Oraya gitmeyi hiç istemiyorum ve bunu söylediğim için de utandığım falan yok. Lanetli ev diye bir şey varsa, o evden başkasını düşünemem. O herifler orada yaşamak istedikleri için delirmiş olmalılar. Herhalde ikisi de sapıktır."

"O ibne dekoratörler gibi," dedi Royal. "Herhalde o evi turistik bir yere dönüştürürler. Fena para getirmez."

"Eh, madem bu işi yapmak zorundayız, yapalım bari."

Kamyonun kenarında duran büfe sandığına son bir bakış attıktan sonra, Hank direksiyon başına geçti ve Jointner Bulvarı'ndan çıkıp Brooks Yolu'na girdiler. Çok geçmeden bütün haşmetiyle Marsten Köşkü göründü. Royal o gün ilk kez midesinde gerçek korku sancıları duymaya başladı.

"Of, ne ürkütücü bir yer!" dedi Hank. "Kim burada yaşamak ister ki?"

"Bilmiyorum. O panjurların ardında herhangi bir ışık görüyor musun?"

"Hayır."

Ev sanki onların gelmesini bekliyormuşçasına onlara doğru uzanır gibi görünüyordu. Hank kamyonu garaj yoluna sokup arka tarafa geçti. İkisi de farların ışığında arka bahçenin bakımsız

çimleri arasında bir şey görünür korkusuyla dikkatle bakmıyorlardı. Hank Vietnam'da bile hissetmediği bir korku duymaktaydı; oysa orada geçen her ânı korku doluydu. Oradaki gerçekçi bir korkuydu. Her ân bir bubi tuzağına basma korkusu; siyah pijamalı, adını bile telaffuz edemediğin bir çocuğun bir Rus tüfeğiyle beynini parçalama korkusu; kaçık bir subayın, Vietkong'un bir hafta önce boşalttığı bir köydeki herkesi öldürmeni emredecek olması korkusu... Ama şimdi duyduğu korku çocuksuydu; benzetebileceği başka hiçbir şey yoktu. Ev evdi işte. Duvarlarıyla, pencereleriyle, çivileriyle... Duvarlarındaki her bir çatlaktan habis bir koku çıktığını hissetmek mantıksızdı. Bu düpedüz budalalıktı. Hayalet mi? Hank hayaletlere inanmazdı ki. Vietnam'dan sonra inanmaz olmuştu.

Geri vitese almakta biraz zorlandıktan sonra kamyonu bodrum katına açılan kapının olduğu duvara yanaştırdı. Stop lambalarının kızıl ışığında pas içindeki kanatlı kapıların açık olduğunu gördü. Cehenneme doğru inen alçak bir merdiven vardı.

"Yahu, bu işi hiç anlamıyorum," dedi Hank. Gülümsemeye çalıştı ama sadece yüzü buruştu.

"Ben de."

Kontrol panelinin cılız aydınlığında birbirlerine baktılar; ikisinin de yüzünde korku okunuyordu. Ama artık çocukluğa yer yoktu, anlamsız bir korku yüzünden işi yarım bırakamazlardı; gündüz gözüyle bunu nasıl açıklayabilirlerdi ki? Bu işin yapılması şarttı.

Hank motoru susturduktan sonra dışarı çıkıp kamyonun arkasına yürüdüler. Royal yukarıya çıkıp arka kapağı açtı.

Üstü hâlâ talaş kaplı sandık öylece duruyordu.

"Öf, bunu oraya götürmek istemiyorum!" dedi Hank neredeyse ağlayacak gibi.

"Hadi, yukarıya gel," dedi Royal. "Bu işi bir an önce bitirelim."

Sandığı forklifte kadar sürüklediler. Hank forklifti çalıştırdı. Sandık bel hizasına gelince levyeyi bıraktı. Birlikte sandığı tuttular.

"Yavaş," dedi Royal merdivene doğru geri adım atarken. "Yavaş... tamam..." Stop lambalarının kızıl ışığında yüzü kalp krizi geçiren bir adamın yüzüne benzemişti.

Geri adımlarla basamakları birer birer inerken sandık biraz kayınca ağırlığı altında göğsü ezilecek gibi oldu. Daha sonra bu ânı düşündüğünde, çok ağırdı diyecekti, ama o kadar da değildi. Hank'la birlikte Larry Crockett için daha büyük yükleri üst katlara, alt katlara taşımışlardı. Ama bu yerin atmosferindeki bir şey insanın cesaretini kırıyor ve işe yaramaz hale getiriyordu.

Basamaklar çamurlu ve kaygandı; Royal iki kere dengesini kaybedecek gibi oldu ve, "Yavaş, dikkat et be!" diye bağırdı.

Nihayet aşağıya indiler. Tavan alçak olduğu için büfeyi yanlamasına taşıyorlardı.

"Buraya bırakalım!" dedi Hank soluk soluğa. "Bir adım daha taşıyamam."

Sandığı yere bırakıp yana çekildiler. Birbirlerinin yüzüne bakınca, daha önceki korkularının artık dehşete dönüştüğünü görebiliyorlardı. Bodrum sanki aniden gizemli hışırtılarla doluvermişti. Herhalde sıçanlardı ya da düşünmek bile istemedikleri başka bir şey.

Hank önde, Royal hemen arkasında kaçmaya başladılar. Bodrum merdivenini çıktıktan sonra Royal çift kanatlı kapıyı kolunun tersiyle iterek kapadı.

Kamyonun kabinine girer girmez Hank motoru çalıştırıp aracı vitese aldı. O anda Royal kolunu tuttu. O karanlıkta yüzü fincan gibi olmuş iki gözden ibaret gibiydi.

"Hank, kilitleri takmadık."

İkisi de kontrol panelinin üstünde duran yeni asma kilitlere baktılar. Hank elini ceket cebine sokup üstünde beş yeni Yale anahtar olan anahtar halkasını çıkardı. Biri dükkânın arka kapısının, dört tanesi de buradaki kapılarındı. Her biri etiketlenmişti.

"Yapma be!" dedi Hank. "Bak, yarın sabah erkenden gelip..."

Royal torpido gözünden el fenerini çıkardı. "Olmaz; sen de olmayacağını biliyorsun."

Kamyondan çıktılar; serin akşam rüzgârı terli alınlarını ürpertti. "Sen arka kapıya git," dedi Royal. "Ben de ön kapıya ve garaja gideyim."

Ayrıldılar. Hank yüreği deli gibi atarak arka kapıya gitti. Titreyen elleriyle asma kilidi yerine takmakta zorlanıyordu. Evin bu kadar yakınındayken çürümüş ahşap kokusu neredeyse elle tutulur bir hale gelmişti. Hubie Marsten hakkında çocukken güldükleri hikâyeler canlanır gibi oluyordu. Kızları kovalarken arkalarından bağırırlardı: *Dikkat et, dikkat et! Etmezsen Hubie seni YAKALAR!*

"Hank?"

Hank irkilerek elindeki diğer kilidi düşürdü. Yerden alırken, "Sessizce arkamdan gelmen hiç hoş değil," dedi. "Sen..."

"Evet, Hank, şimdi kim tekrar bodruma inip anahtar halkasını masaya bırakacak?"

"Bilmiyorum," dedi Hank. "Bilmiyorum."

"Yazı tura mı atsak?"

"Evet, herhalde en iyisi öyle yapmak."

Royal cebinden bir çeyrek dolar çıkardı. "Havadayken söyle," dedikten sonra parayı havaya attı.

"Tura."

Royal parayı yakalayıp kolunun üstüne koydu. Yazı gelmişti.

"Of!" diye inledi Hank. Ama anahtar halkasını ve el fenerini alıp bir kez daha duvar kapısını açtı. Basamakları inerken ayakları geri geri gidiyordu. Tavandaki çıkıntıyı geçtikten sonra feneri önüne doğru tuttu; bodrum on metre ileride bir L dönüşü yapıyor ve kim bilir nereye yöneliyordu. Üstünde tozlu bir örtü olan masayı gördü. Üstünde kocaman bir sıçan vardı; fener ışığı yüzüne gelince yerinden kımıldamadı. Neredeyse güler gibiydi.

Hank sandığın yanından geçip masaya yaklaştı. "Pis sıçan! Defol!"

Sıçan yere atladı, koşarak gözden kayboldu. Hank'ın titreyen eliyle tuttuğu fener bir oraya bir buraya dönüyor, bir an paslı bir varili, sonra yarım asırlık bir şifoniyeri, balya halinde toplanmış eski gazeteleri aydınlatıyor, şimdi de...

Hank feneri tekrar gazetelere tuttu ve bunların sol tarafında bir şey görünce soluğu kesildi.

Bir gömlek... bu şey bir gömlek miydi? Paçavra gibi buruşturulmuştu. Arkasında gördüğü şey de bir blucine benziyordu. Ve bir şey daha...

Arkasında bir çatırtı oldu.

Panik içinde anahtarları masaya atıp döndü ve koşmaya başladı. Sandığın yanından geçerken o sesi neyin yaptığını gördü. Sandığın alüminyum bantlarından biri kopmuş, kopan ucu bir parmak gibi tavana doğru çevrilmişti.

Çıldırmış gibi basamakları çıkıp kapıyı arkasından kapadı ve asma kilitle kilitledi. Bütün vücudunda tüyleri diken diken olmuştu. Kamyona girdiğinde yaralı bir köpek gibi kesik soluklar alıyordu. Royal'ın, "Orada ne oldu?" diye soruşunu duymadı bile. Aracı vitese geçirerek yıldırım hızıyla evin bahçesinden çıktı. Larry Crockett'in ofisine gitmek için Brooks Yolu'na gelene kadar da hız kesmedi. Sonra da titremesi öyle şiddetlendi ki, bir an kenara çekip durmayı bile düşündü.

"Ne vardı orada?" diye sordu kim bilir kaçıncı kez Royal. "Ne gördün?"

"Hiçbir şey," dedi Hank kenetlenmiş dişleri arasından. "Hiçbir şey görmedim ve bir daha da asla onu görmek istemem."

6

Kapısı tıklatılıp Hank Peters tekrar içeriye girdiğinde Larry Crockett ofisi kapatıp çıkmak üzereydi. Hank hâlâ korkusunu üstünden atamamıştı.

"Bir şey mi unuttun, Hank?" diye sordu Larry. Marsten Köşkü'nden döndüklerinde ikisi de taşakları kerpetenle sıkıştırılmış gibi görünüyordu. Larry onlara fazladan onar dolar daha vermiş, iki adet de altı kutuluk Black Label birası hediye etmişti. Onların o akşam yaptıkları iş hakkında etrafta fazla konuşmayacaklarını umuyordu.

"Sana anlatmak zorundayım," diyordu şimdi Hank. "Elimde değil. Mutlaka anlatmalıyım."

"Tabii ki anlatacaksın," dedi Larry. Alt çekmecesinden bir şişe Johnnie Walker viskisi çıkardı ve iki küçük kadehe doldurdu. "Nedir seni rahatsız eden şey?"

Hank viskiden bir yudum aldı, yüzünü ekşiterek yuttu.

"O anahtarları masaya bırakmak için bodruma indiğimde bir şey gördüm. Giyecek şeyler. Bir gömlek, bir blucin ve lastik ayakkabılar. Yani lastik ayakkabı olduğunu sanıyorum."

Larry omuz silkip gülümsedi. "E?" Göğsünde iri bir buz kalıbı eriyormuş gibi hissediyordu.

"Glick'lerin o küçük oğlunun üstünde blucin vardı. *Ledger*'da öyle yazıyordu. Blucin, kırmızı bir gömlek ve lastik ayakkabılar. Larry, ya o..."

Larry gülümsemeye devam ediyordu. Gülümseme yüzüne yapışmış gibiydi.

Hank hıçkırdı. "Ya o Marsten Köşkü'nü satın alan adamlar küçük Glick'i öldürmüşlerse?" Nihayet aklındakini söyleyebilmişti. Kadehinde kalan son yudumu da başına dikti.

Larry gülümseyerek, "Belki bir ceset de görmüşsündür."

"Hayır... hayır. Ama..."

"Bu polisi ilgilendiren bir konu," dedi Larry Crockett. Hank'ın kadehini tekrar doldururken eli hiç titremiyordu. Buz gibi soğuk, kaya gibi sabitti. "Seni arabamla Parkins'e götürürdüm, ama böyle bir şey için..." Başını iki yana salladı. "Bir dolu tatsız şey ortaya çıkabilir. Sen ve Dell'in yerindeki o garson kızla ilgili... Adı Jackie'ydi, değil mi?"

"Sen ne diyorsun be?" Hank'ın yüzü bembeyaz olmuştu.

"Ve çok geçmeden senin ordudan ihraç edildiğini öğrenirler. Ama sen üstüne düşeni yap, Hank. Ne gerekiyorsa yap."

"Ceset falan görmedim," dedi Hank fısıltıyla.

"Güzel," dedi Larry gülümseyerek. "Belki elbiseleri falan da görmemişsindir. Belki sadece... paçavra falandı."

"Paçavra," dedi Hank kof bir sesle.

"Tabii, orası gibi eski yerleri bilirsin. Her türlü ıvır zıvır vardır. Belki de temizlik bezi olarak kullanmak için yırtılmış bir gömlek görmüşsündür."

"Tabii," dedi Hank. İkinci kez kadehini boşalttı. "Olaylara bakış açın çok güzel, Larry."

Crockett arka cebinden cüzdanını çıkarıp açtı ve içinden beş adet on dolarlık banknot saydıktan sonra bunları masanın üstüne koydu.

"Bu ne için?"

"Sana o Brennan işi için ödeme yapmayı unutmuşum. Bana böyle şeyleri hatırlatmalısın, Hank. Biliyorsun, bazen unutabiliyorum."

"Ama paramı vermiştin..."

"Yahu," dedi Larry gülerek, "şimdi karşımda oturup bana bir şey anlatırsın ve ben yarın bunun tek kelimesini bile hatırlamayabilirim. Ne acıklı bir durum değil mi?"

"Evet," dedi Hank. Eli titreyerek uzanıp paraları aldı ve ceketinin üst cebine soktu. Sonra da öyle sakarca bir telaşla yerinden kalktı ki, az kalsın iskemleyi deviriyordu. "Bak, benim şimdi gitmem gerekiyor, Larry. Şimdi... daha... gitmem gerek."

"Şişeyi de al," dedi Larry, ama Hank kapıya varmıştı. Dönüp arkasına bile bakmadı.

Larry arkasına yaslandı. Kendisine bir kadeh daha doldurdu; eli hâlâ titremiyordu. Ofisi kapatmaktan vazgeçti. Bir kadeh daha içti, sonra bir tane daha. Şeytanla yaptığı anlaşmayı düşündü. Ve nihayet telefonu çaldı. Ahizeyi kaldırıp dinledi.

"İş halledildi," dedi Larry Crockett.

Tekrar dinledikten sonra telefonu kapadı. Ve kendisine bir kadeh daha doldurdu.

7

Hank Peters ertesi sabahın erken saatlerinde uyandı. Rüyasında açık bir mezardan fırlayan devasa sıçanlar görmüştü.

Mezarın içinde Hubie Marsten'in çürümüş, yeşil cesedi vardı; boynuna bir Manila keneviri dolanmıştı. Peters soluk soluğa dirsekleri üstünde doğrulmuş ter içindeyken, karısı koluna dokununca çığlığı bastı.

8

Milt Crossen'in Tarım Ürünleri dükkânı Jointner Bulvarı ile Railroad Caddesi'nin kesiştiği yerdeydi ve kasabanın yaşlıları yağmurlu havalarda, parka gidemedikleri zaman burada toplanırlardı. Bu insanlar kış aylarında dükkânın demirbaşı gibiydiler.

Straker'ın 1939 model Packard'ı –yoksa 1940 mıydı?– dükkânın önüne yanaştığında Milt ve Pat Middler, Freddy Overlock'un kızı Judy'nin 1957'de mi, 1958'de mi evden kaçtığı konusunda sıkı bir tartışmaya girmişlerdi. Her ikisinin de hemfikir olduğu şey, kızın Yarmouth'lu o satış temsilcisiyle kaçmış olduğu ve bu adamın da, kızın da metelik etmedikleriydi; ama bunun dışında anlaşamıyorlardı.

Straker içeriye girince konuşmaları kesildi.

Straker içeridekilere şöyle bir baktı –Milt ve Pat Middler, Joe Crane ve Vinnie Upshaw ve Clyde Corliss– ve donuk bir ifadeyle gülümsedi. "Tünaydın, baylar," dedi.

Milt Crossen ayağa kalkıp önlüğünü düzeltti. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Çok iyi olur," dedi Straker. "Etlerin olduğu kısma geçelim."

Straker biraz biftek, bir düzine pirzola, bir miktar hamburger ve yarım kilo karaciğer aldı. Bunlara un, şeker, kuru fasulye ve birkaç somun ekmek ekledi.

Alışverişi sessizlik içinde geçmişti. Sobanın etrafında oturmakta olan dükkân müdavimleri dışarıya bakar gibi yapıp yan gözle bu yabancıyı izliyorlardı.

Milt her şeyi paketledikten sonra bunları büyük bir karton koli içine koydu. Straker ödemeyi nakit parayla yaptı ve bir yirmilik, bir onluk banknotu tezgâhın üstüne bıraktı. Sonra karton

koliyi kolunun altına sıkıştırıp aynı donuk gülümsemeyle, "İyi günler, baylar," diyerek dükkândan çıktı.

Joe Crane mısır koçanı piposunu doldururken, Clyde Corliss genzini kazıyıp sobanın yanındaki kovaya okkalı bir balgam tükürdü. Vinnie Upshaw yelek cebinden sigara sarma makinesini çıkardı, içine çizgi halinde tütün doldurduktan sonra kâğıdını yerleştirdi.

Hep birlikte yabancının koliyi arabanın bagajına yükleyişini seyrettiler. O kolinin en az on beş kilo ağırlığında olduğunu hepsi biliyordu ve adamın bunu bir kuştüyü yastık gibi kolunun arasına kolayca alışını görmüşlerdi. Yabancı direksiyon başına geçti ve Jointner Bulvarı'ndan yukarıya doğru ilerledi. Otomobil tepeye doğru gidip sola, Brooks Yolu'na döndü, bir an gözden kaybolduktan sonra çok uzakta, ağaçların arasında bir kez daha göründü. Marsten Köşkü'nün garaj yoluna girince yine gözden kayboldu.

"Tuhaf bir adam," dedi Vinnie. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip cebinden çıkardığı kibritle yaktı.

"O dükkânı satın alanlardan biri olmalı," dedi Joe Crane.

"Marsten Köşkü'nü de," dedi Vinnie.

Clyde Corliss osurdu.

Pat Middler sol avucundaki nasırı kaşıdı. Beş dakika geçti.

"Ne dersiniz, bu adamlar o dükkândan para kazanırlar mı?" diye sordu Clyde.

"Mümkün," dedi Vinnie. "Yazın görürüz. Bugünlerde hiçbir şey belli olmuyor."

Hepsi de iç geçirerek bu görüşe hak verdi.

"Kuvvetli adammış," dedi Joe.

"Evet," dedi Vinnie. "O otomobil '39 model Packard'dı ve üstünde en küçük bir pas izi yoktu."

"Kırk modeldi," dedi Clyde.

"Kırk modellerinde marşpiye yoktu," dedi Vinnie. "Otuz dokuzdu."

"Yanılıyorsun," dedi Clyde.

Beş dakika geçti. Milt'in az önce Straker'dan aldığı yirmi doları incelediğini gördüler.

"O parada tuhaf bir şey mi var, Milt?" diye sordu Pat. "O adam sana tuhaf bir para mı verdi?"

"Hayır, ama bakın." Milt banknotu tezgâhın üzerinden uzatınca hepsi paraya baktı. Normal banknotlardan daha büyüktü.

Pat parayı ışığa doğru tutup inceledikten sonra arka yüzüne baktı. "Bu E serisi yirmilik, değil mi Milt?"

"Evet," dedi Milt. "Kırk beş-elli yıl önce bu banknotları basmayı bıraktılar. Sanırım, bu banknot Portland'daki koleksiyoncularda iyi para getirir."

Diğerleri de birer birer banknotu incelediler; göz bozukluklarının derecesine göre kimi burnuna kadar yaklaştırıyor, kimi uzaktan bakıyordu. Joe Crane parayı Milt'e geri verdi, o da bunu kişisel çeklerinin ve kuponlarının bulunduğu para çekmecesine koydu.

"Gerçekten çok tuhaf bir adam," dedi Clyde.

"Evet," dedi Vinnie, sonra bir an durdu. "O otomobil otuz dokuzdu. Abimde bunlardan bir tane vardı. 1944 yılında elden düşme olarak almıştı. Bir sabah motorda yağ kalmadığı için pistonları yandı."

"Bence kırk modeldi," dedi Clyde, "çünkü bir komşumda bundan vardı ve..."

Ve böylece uzun sürecek bir tartışma başladı; iki laf arasındaki boşluklar mektupla oynanan satranç oyununa benzemişti. İkisi de fikrinde ısrar ediyordu ve sonu gelmeyecek gibiydi. Vinnie Upshaw ağır hareketlerle bir sigara daha sarmaya başladı.

9

Kapısı çalındığında Ben yazmakla meşguldü; açmaya gitmeden önce kaldığı yeri işaretledi. 24 Eylül Çarşamba öğleden sonrasıydı, saat üçü gösteriyordu. Yağmur başlayınca Ralphie Glick'i arama planları suya düşmüştü. Genel kanı artık bu aramanın işe yaramayacağıydı. Ralphie Glick ölmüştü.

Ben kapıyı açınca karşısında elinde sigarasıyla Parkins Gillespie'yi gördü. Diğer elindeyse bir kitap vardı. Ben bunun Bantam basımı *Conway'in Kızı* olduğunu görünce hoşuna gitti.

"İçeriye gelsene, Şerif," dedi. "Dışarısı ıslak."

"Biraz yağıyor işte," dedi Parkins içeriye girerken. "Eylül tam grip havasıdır. Daima ayaklarıma galoş giyerim. Bazıları buna gülerler, ama ben 1944'te Fransa, St. Lo'dan beri grip olmadım."

"Ceketini yatağın üstüne bıraksana. Kusura bakma, sana kahve ikram edemiyorum."

"Yatağını ıslatmayayım," dedi Parkins, sigara külünü Ben'in çöp sepetine silkelerken. "Zaten az önce Excellent'ta Pauline'in kahvesini içtim."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Karım bunu okumuş..." Kitabı uzattı. "Senin de kasabada olduğunu duymuş; ama utangaçtır. Belki üstüne adını falan yazarsın diye umuyor."

Ben kitabı aldı. "Weasel Craig'in söylediğine göre karın on beş yıl önce ölmüş."

"Öyle mi?" Parkins hiç şaşırmamış görünüyordu. "O Weasel, konuşmayı çok sever. Bir gün ağzını çok açıp içine düşüverecek."

Ben bir şey söylemedi.

"O halde, benim için imzalar mısın?"

"Seve seve." Ben masadan bir dolmakalem alıp kitabın ön kısmındaki boş sayfayı açtı ve yazdı. *Şerif Gillespie'ye en iyi dileklerimle. Ben Mears. 24 / 9 / 1975.* Kitabı geri verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Parkins onun ne yazdığına bakmadan. Eğilip çöp sepetinin kenarında sigarasını ezerek söndürdü. "İmzalı tek kitabım bu."

"Bana bir şeyler sormaya mı geldin?" dedi Ben gülümseyerek.

"Çok zekisin," dedi Parkins. "Sana uğrayıp bir-iki şey sormayı düşünüyordum zaten. Nolly'nin yanımda olmadığı bir zamanı bekledim. Bizim Nolly iyi çocuktur ama çok konuşur. Dedikoduların sonu gelmez."

"Ne sormak istiyorsun?"

"En çok, çarşamba akşamı nerede olduğunu?"

"Ralphie Glick'in kaybolduğu akşam mı?"

"Evet."

"Ben zanlı mıyım, Şerif?"

"Hayır, efendim. Ortada zanlı falan yok. Bu tip işler beni aşar. Benim işim hız yapanları yakalamak veya çocukları parktan kovalamak gibi şeylerden ibarettir."

"Bunu sana söylemek istemezsem, ne olur?"

Parkins omuz silkip sigara paketini çıkardı. "Sana kalmış, evlat."

"Susan Norton ve ailesiyle akşam yemeğindeydim. Sonra babasıyla badminton oynadık."

"Bahse girerim seni yenmiştir. Bizim Nolly'yi hep yener. Nolly, Bill Norton'u bir kez olsun yenebilmek için can atıyor. Oradan saat kaçta ayrıldın?"

Ben bir kahkaha attı, ama neşesinden değildi. "Doğrudan damara giriyorsun, değil mi?"

"Bak," dedi Parkins, "eğer o televizyondaki New York detektifleri gibi olsaydım, sorduğum her soruda, sanki gizleyecek bir şeyin varmış gibi kıvırttığın için senden şüphelenirdim."

"Gizleyecek bir şey yok," dedi Ben. "Sadece bu kasabada yabancı olmaktan, herkesin beni işaret edişinden, kütüphanede adam yerine konmamaktan usandım. Şimdi de sen gelmiş, Ralphie Glick'in kafatasını dolabımda saklıyor muyum diye öğrenmeye çalışıyorsun."

"Hayır, hiç öyle düşünmene gerek yok." Bir süre Ben'in yüzüne baktı. "Sadece sana da beylik soruları sormak istiyorum. Eğer bu işle bir ilişkin olduğunu düşünseydim, şimdi gözaltında olurdun."

"Pekâlâ," dedi Ben. "Norton'ların evinden yediyi çeyrek geçe ayrıldım. Schoolyard Hill'e doğru yürüyüş yaptım. Hava iyice kararınca da buraya döndüm, iki saat çalıştım, sonra da yattım."

"Buraya döndüğünde saat kaçtı?"

"Sekizi çeyrek geçiyordu galiba. O civarda bir şey işte."

"Bu seni umduğum kadar temize çıkarmıyor. Kimseyi gördün mü?"

"Hayır," dedi Ben.

Parkins homurdanarak daktiloya doğru yürüdü. "Ne hakkında yazıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez!" dedi Ben sinirlenerek. "Ona bakmanı veya dokunmanı istemiyorum. Tabii bir arama iznin yoksa..."

"Çok alıngansın, değil mi? Kitaplarının okunmasını isteyen biri olarak çok alıngansın."

"Taslak bittikten ve redaksiyondan geçip sayfa düzeni ve basım yapıldıktan sonra sana dört nüsha gönderirim. İmzalı olarak. Ama şu anda bu benim özel belgelerim sayılır."

Parkins gülümseyerek daktilonun yanından çekildi. "Pekâlâ. Ama bunun imzalı bir itiraf olduğundan da fena halde kuşkulanıyorum."

Ben de gülümsemeye karşılık verdi. "Mark Twain'e göre, bir roman, yazarının hayatında hiç yapmadığı şeylerin itirafı gibiymiş."

Parkins sigarasının dumanını üfledikten sonra kapıya gitti. "Üstümden damlayan sularla halını daha fazla ıslatmayayım, Bay Mears. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Aramızda kalsın, ama senin Ralphie Glick'i bir kez olsun görmüş olduğunu sanmıyorum. Ama böyle şeyleri sormak benim görevim."

"Anlıyorum," dedi Ben.

"Bilmen gereken bir şey de, 'salem's Lot veya Milbridge veya Guilford gibi küçük kasabalarda yirmi yıl yaşamadığın sürece hep yabancı gibi görüleceğindir."

"Biliyorum. Sana çıkıştığım için kusura bakma. Ama bir hafta boyunca o çocuğu arayıp da hiçbir ize rastlamayınca..." Ben başını iki yana salladı.

"Evet," dedi Parkins. "Annesi çok kötü oldu. Kadın perişan. Kendine iyi bak."

"Tamam," dedi Ben.

"Darılmaca kırılmaca yok, değil mi?"

"Tabii." Ben bir an durduktan sonra, "Bana bir şey söyler misin?"

"Bildiğim bir şeyse söylerim."

"O kitabı nereden aldın? Gerçekten?"

Parkins güldü. "Cumberland'de elden düşme mobilya satan bir adam var. Kadınsı bir tip. Adı Gendron. Karton kapaklı kitapları tanesi on sentten satıyor. Bu kitaptan beş tane vardı."

Ben bir kahkaha attı; Parkins Gillespie de ağzı kulaklarında, sigarasını tüttürerek odadan çıktı. Ben pencereye gidip onun sokağa çıkışını ve ayaklarında siyah galoşlarıyla su birikintilerine basmamaya özen göstererek yürüyüşünü seyretti.

10

Parkins yeni dükkânın kapısını çalmadan önce vitrininden içeriye baktı. Eskiden burası çamaşırhaneyken vitrinden bakan biri sadece çamaşır makinelerine deterjan veya çamaşır suyu atan şişman kadınlar görürdü. Ağızlarında çikletlerle ot kemiren inekleri andırırlardı. Ama dün öğleden sonra buraya Portland'dan bir iç mimar gelmiş, o andan beri de yapmış olduğu çalışmayla mekânın görünüşünü adamakıllı değiştirmişti.

Vitrinin arkasına bir platform yerleştirilmiş, üstü açık yeşil bir halıyla kaplanmıştı. Tepeye göze çarpmayan iki spot lambası konmuş, bunların hafif ışığı vitrindeki üç nesnenin üstüne odaklanmıştı: bir saat, bir çıkrık ve kiraz ağacından yapılmış antika bir dolap. Altlarında da fiyat etiketleri vardı. Ama ne fiyatlardı be! Value House'a gidip bir Singer dikiş makinesini 48.95'e alabilecekken aklı başında kim bir çıkrık için altı yüz dolar öderdi?

Parkins iç çekerek kapıyı tıklattı.

Yeni gelen adam sanki hemen orada bekliyormuş gibi, kapı bir saniye sonra açıldı.

"Müfettiş!" dedi Straker ince bir gülümsemeyle. "Uğramakla ne kadar iyi ettiniz."

"Ben sadece bir şerifim," dedi Parkins. Bir Pall Mall sigarası yakıp içeriye girdi. "Adım Parkins Gillespie. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzattı. Onunla tokalaşan el son derece kuvvetli ve kupkuruydu.

"Richard Throckett Straker," dedi kabak kafalı adam.

"Tahmin etmiştim," dedi Parkins etrafa bakınarak. Bütün dükkân halıyla kaplanmıştı ve duvarlar badana ediliyordu. Boya kokusu iyiydi, ama bunun altında pek de hoş olmayan başka bir koku vardı sanki. Parkins ne olduğunu kestiremeyince dikkatini tekrar Straker'a yöneltti.

"Bu güzel günde sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Straker.

Parkins pencereden dışarıya bir göz attı; yağmur devam ediyordu.

"Hiçbir şey. Sadece hatır sormaya geldim. Hoş geldiniz ve şansınız açık olsun demek istedim."

"Çok düşüncelisiniz. Size bir kahve ikram edebilir miyim? Veya biraz şeri? Arka tarafta ikisi de var."

"Hayır, teşekkür ederim. Fazla kalamam. Bay Barlow da buralarda mı?"

"Bay Barlow New York'ta, bir alışveriş gezisinde. Ekimin onuna kadar döneceğini sanmıyorum."

"O halde, o gelmeden önce açılış yapacaksınız," dedi Parkins; vitrinde gördüğü fiyat etiketlerine bakılırsa, Bay Straker kalabalık bir müşteri topluluğuyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. "Sahi, Bay Barlow'un ön adı nedir?"

Straker'ın jilet gibi gülümsemesi bir daha belirdi. "Bunu resmi yetkinizle mi soruyorsunuz... Şerif?"

"Hayır. Sadece merak ettim."

"Ortağımın tam adı Kurt Barlow'dur," dedi Straker. "Onunla beraber hem Londra'da hem de Hamburg'da çalıştık. Bu gördüğünüz," eliyle dükkânın içini gösterdi, "bizim emekliliğimizdir. Mütevazı, fakat zevkli. Geçinmemize yetecek kadar kazanabileceğimizi umuyoruz, daha fazlasını değil. İkimiz de eski ve güzel şeyleri beğeniriz ve bu bölgede tanınmayı umuyoruz...

hatta belki bütün New England bölgesinde. Sizce bu mümkün mü, Şerif Gillespie?"

"Her şey mümkündür, herhalde," dedi Parkins bir kül tablası görmek için etrafına bakınarak. Bulamayınca, sigarasının külünü ceket cebine silkeledi. "Her neyse, umarım şansınız açık olur; lütfen, Bay Barlow'u gördüğünüzde tekrar buraya geleceğimi söyleyin."

"Söylerim," dedi Straker. "Misafir ağırlamaktan hoşlanır."

"Çok iyi," dedi Parkins. Kapıya yöneldi, bir an durup arkasına baktı. Straker dikkatle onu süzüyordu. "Aklımdayken sorayım, o eski evi beğendiniz mi?"

"Epey çalışma gerektiriyor," dedi Straker. "Ama çok zamanımız var."

"Vardır herhalde," dedi Parkins. "Oralarda hiç tıfıl görmemişsinizdir herhalde?"

Straker'ın alnı kırıştı. "Tıfıl mı?"

"Çocuk," diye açıkladı Parkins sabırla. "Bilirsiniz, bazen çocuklar yeni gelenlere muziplikler yaparlar. Taş atarlar veya zili çalıp kaçarlar... böyle yaramazlıklar işte."

"Hayır," dedi Straker. "Hiç çocuk görmedim."

"Kayıp bir çocuk var da..."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi Parkins. "Artık onu bulamayacağımızı düşünmeye başladık. Yani, sağ olarak."

"Çok yazık," dedi Straker.

"Gerçekten öyle. Eğer bir şey görecek olursanız..."

"Tabii ki, derhal ofisinize ihbar ederim." O buz gibi gülücük yine belirdi.

"Çok iyi," dedi Parkins. Kapıyı açıp bardaktan boşanırcasına yağan yağmura baktı. "Bay Barlow'a onunla tanışmayı çok istediğimi söylersiniz."

"Elbette söylerim, Şerif Gillespie. *Ciao.*

Parkins afallamış halde dönüp ona baktı. "Çav mı?"

Straker'ın gülümsemesi büyüdü. "Hoşça kalın, Şerif Gillespie. Bu kelime İtalyanca hoşça kal anlamına gelir."

"Öyle mi? İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor, değil mi?" Yağmurun içine dalıp kapıyı arkasından kapadı. Derhal ıslanan sigarasını yere fırlattı.

Dükkânın içinde Straker vitrin penceresinden onun gidişini seyretti. Artık gülümsemiyordu.

11

Parkins, Belediye binasındaki ofisine dönünce, "Nolly?" diye seslendi. "Burada mısın Nolly?"

Karşılık gelmedi. Parkins başını salladı. Nolly iyi çocuktu ama beyin kısmı zayıftı. Ceketini çıkardı, galoşlarının tokalarını açıp masasına oturdu; Portland telefon rehberinde bir numara aradı, bulunca bu numarayı çevirdi. Hattın karşı tarafından hemen karşılık geldi.

"FBI, Portland. Ajan Hanrahan."

"Ben Parkins Gillespie. Jerusalem's Lot şerifi. Burada kaybolan bir çocuğumuz var."

"Anlıyorum," dedi Hanrahan hemen. "Ralph Glick. Dokuz yaşında, boyu bir kırk, siyah saçlı, mavi gözlü. Ne oldu, fidye isteği falan mı var?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Benim için birkaç adamı araştırabilir misiniz?"

"Peki."

"Birinci isim Benjamin Mears. M-E-A-R-S. Yazar. *Conway'in Kızı* adlı bir kitap yazmış. Diğer ikisi birbiriyle ortak. Kurt Barlow. B-A-R-L-O-W. Öbürünün adı..."

"Kurt 'c' ile mi, 'k' ile mi yazılıyor," diye sordu Hanrahan.

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ, devam edin."

Parkins ter içinde kalmıştı. Profesyonel kanun adamlarıyla konuşunca kendini hep salak gibi hissederdi. "Diğerinin adı Richard Throckett Straker. Throckett'in sonunda iki 't' var. Bu adamla Barlow mobilya ve antika eşya ticareti yapıyorlar. Bizim

kasabada yeni bir dükkân açtılar. Straker'ın dediğine göre Barlow alışveriş için New York'taymış. Yine Straker'ın söylediğine göre bu ikisi Londra'da ve Hamburg'da iş yapmışlar. Galiba diyebileceklerim bu kadar."

"Bu adamlar Glick vakasında zanlı mı?"

"Şu anda bir vaka olduğundan bile emin değilim. Ama bu adamların hepsi çocuğun kaybolduğu zamanda kasabaya geldiler."

"Bu Mears denen kişiyle diğerlerinin bir ilişkisi olduğunu düşünüyor musunuz?"

Parkins arkasına yaslanıp pencereden dışarıya baktı. "İşte, öğrenmek istediğim şey de bu zaten."

12

Bulutsuz ve serin bir günde telefon tellerinden tuhaf bir uğultu duyulur; sanki içinden geçen dedikodularla titreşir gibidir ve bu benzersiz bir sestir – uzaya uçan insan sesleri... Telefon direkleri gri ve kıymıklıdır, kış aylarında buzlanmanın ve çözülmenin etkisiyle eğilmiş gibi dururlar. Eğer asfaltlı yolların kenarındaysalar, tabanları katranla siyahlaşmış; eğer toprak, tali yollardaysalar tabanları tozla kaplıdır. 1946'da veya 1952'de veya 1969'da teknisyenlerin onarım için tırmandıkları direklerin yüzeylerinde kelepçe izleri görülür. Kuşlar –kargalar, kırlangıçlar, serçeler, sığırcıklar– uğuldayan tellerin üstüne tünerler ve muhtemelen pençeli ayaklarının altından geçen insan seslerini duyarlar. Eğer bu doğruysa, boncuk gibi gözlerinde hiçbir tepki belirtisi görünmez. Kasabanın bir tarih hissi olmasa da, zaman hissi vardır ve telefon direkleri sanki bunun farkında gibidir. Eğer birine elinizi dayayacak olursanız, ahşabın derinliklerine sızan titreşimleri hissedebilirsiniz; bu, oraya hapsedilmiş ve çıkmak için çabalayan ruhların çırpınmasına benzer.

"... ve ödemeyi eski bir yirmilikle yaptı, Mabel, o büyük banknotlardan biriyle. Clyde bunları 1930'dan beri görmediğini söylüyor. Adam ayrıca..."

"... evet, gerçekten çok tuhaf bir adam, Evvie. Onu dürbünle izledim; evin arkasında el arabasıyla bir şey taşıyordu. Acaba orada tek başına mı..."

"... Crockett biliyor olabilir, ama bir şey söylemiyor. Bu konuda hiç ağzını açmıyor. Zaten..."

"... Kütüphanede çok uzun zaman geçiriyor. Loretta Starcher hayatında onun kadar çok şey bilen..."

"... Eva'nın pansiyonunda kalan o yazar. Acaba Floyd Tibbits onun..."

"... adını söyledi..."

"... evet, Straker. Bay R. T. Straker. Kenny Danles'in annesi o yeni dükkâna uğramış ve vitrinde gerçek bir DeBiers dolap görmüş. Fiyatı da *sekiz yüz dolarmış.* Düşünebiliyor musun? Ben de dedim ki..."

"... tuhaf, onun buraya gelişi ve Ralph Glick'in..."

"... yoksa sen onu..."

"... hayır, ama gerçekten *tuhaf.* Aklımdayken, sende o yemeğin tarifi var mı?"

Telefon telleri uğulduyor. Uğulduyor. Uğulduyor.

13

23/9/1975

Adı: Glick Daniel Francis.

Adresi: RFD No: 1, Brock Yolu, Jerusalem's Lot, Maine 04270

Yaşı: 12 *Cinsiyeti:* Erkek *Irk:* Beyaz

Getirildiği tarih: 22/9/1975

Hastaneye getiren kişi: Anthony H. Glick (Babası)

Semptomları: Şok, hafıza kaybı (kısmi), mide bulantısı, yiyeceklere karşı ilgisizlik. Kabızlık, yavaşlık.

Testler: (ekteki sayfada)

1. Tüberküloz plasteri: (negatif).
2. Balgamda veya idrarda tüberküloz: Negatif.

3. Diyabet: Negatif.
4. Akyuvar sayımı: Negatif.
5. Alyuvar sayımı: %45 hemo.
6. İlik numunesi: Negatif.
7. Göğüs röntgeni: Negatif.

Muhtemel tanı: Şiddetli kansızlık, birinci veya ikinci evre; önceki muayenede %86 hemoglobin çıktı. Sekonder evre kansızlık ihtimali az; geçmişte ülser, kanlı hemoroit gibi arazlar görülmemiş. Farklı ölçümlerde hücre sayımı negatif. Kansızlık başlangıcı ve zihinsel şok muhtemel. Tavsiye: baryum lavmanı ve iç kanama ihtimaline karşı röntgen; babası son zamanlarda kaza geçirmediğini söylüyor. Günlük dozlarla B_{12} vitamini de tavsiye edilir (ekteki sayfaya bkz).

Kalan testler de yapıldıktan sonra taburcu edilebilir.

G. M. Gorby
Sorumlu Doktor.

14

24 Eylül günü öğlen birde hemşire ilaçlarını vermek üzere Danny Glick'in hastane odasına girdi. Bir an durdu, kaşlarını çattı. Yatak boştu.

Gözleri hemen yatağın dibinde beyaz bohça gibi yatan şekle odaklandı. "Danny?"

Hemşire ona doğru yaklaşırken, herhalde helaya gitmek istemiş, gücü yetmemiştir, diye düşündü.

Danny'yi yavaşça çevirirken, onun ölmüş olduğunu anlamadan önce, B_{12} takviyesinin iyi geldiğini düşündü, çünkü oğlan hastaneye geldiği güne göre daha sağlıklı görünüyordu.

Derken soğuk bileğini tutunca damarlarında hiçbir hareket olmadığını fark etti; ölüm haberini vermek için hemşire ofisine koştu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

BEN (II)

25 Eylül akşamı Ben bir kez daha Norton'larla yemek yedi. Günlerden perşembeydi ve yemek olarak geleneksel kuru fasulyeyle biftek vardı. Biftekleri Bill Norton kızartmış, fasulyeyiyse Ann pişirmişti. Yemek piknik masasında yenmiş, daha sonra dördü birden bahçede oturup sigara içmişler, Boston takımının giderek azalan şampiyonluk ihtimali hakkında konuşmuşlardı.

Havada belli belirsiz bir değişiklik vardı; hâlâ gömlekle oturulabilecek kadar ılıktı, ama serinlemeye de başlıyordu. Sonbahar artık görülebilecek kadar yakınlaşmıştı. Eva'nın pansiyonunun bahçesindeki akağaç şimdiden kızıllaşmaya başlamıştı.

Ben'in Norton'larla olan ilişkisinde herhangi bir değişiklik yoktu. Susan'ın ona karşı duyduğu beğeni çok samimi ve belirgindi. Ben de ondan çok hoşlanıyordu. Bill'i de her defasında daha çok sevmeye başlamıştı. Babalar evlerine gelen erkeklerin kendileri için değil kızları için orada olduklarını bildikleri için tavırları farklı olurdu, ama Bill o sınıfa girmiyordu. Eğer bir adamdan hoşlanıyorsan, bunu dürüstçe, açık açık söylerdin; kadınlar ve politika hakkındaysa bira içerken tartışırdın. Ne var ki, ne kadar hoşlansan da, kızının bekâretini bozmaya aday bir adama da tamamen açılman mümkün değildi. Ben bunu hep düşünmüştü; insan her gece kızını düzen bir adamla gerçekten dost

olabilir miydi? Ahlaken normal bir şey olabilirdi, ama Ben'in aklı buna pek yatmıyordu.

Ann Norton, Ben'e karşı soğuk davranmaya devam etti. Susan önceki gece Ben'e, Floyd Tibbits'le ilgili durumundan biraz bahsetmiş, annesinin damat olarak neden Floyd'u istediğini ona anlatmıştı. Floyd tanıdık biriydi, buralıydı. Oysa Ben Mears'in nereden geldiği belli bile değildi ve kızının kalbini çaldıktan sonra bir anda geldiği gibi gidebilirdi. Ann Norton yaratıcılığı olan erkeklere karşı küçük kasabalılara özgü içten gelen bir nefretle bakar, onlara güvenmezdi. Ben onun kendine bir düstur edindiğini düşünüyordu: Bu erkekler ya eşcinsel ya da damızlık boğa olurlardı; bazıları cinayet işlemeye veya intihar etmeye yatkın veya içinde genç kızların kulakları olan paketler gönderen manyaklar olurlardı. Ralphie Glick'i arama çalışmalarına Ben'in de katılmış olması kadının kuşkularını gidereceğine daha da artırmıştı. Ben bu kadının dostluğunu kazanmanın imkânsız olduğunu kabul etmeye başlıyordu. Acaba Parkins Gillespie'nin beni görmeye geldiğinden haberi var mıdır, diye düşündü.

Ben tam bu düşünceleri yoğururken Ann konuştu: "Glick'lerin oğlu için çok üzülüyorum."

"Ralphie mi? Ya, evet," dedi Bill.

"Hayır, büyük olanı. Ölmüş."

Ben şaşırdı. "Kim? Danny mi?"

"Dün sabah ölmüş." Ann erkeklerin bundan habersiz oluşuna şaşırdı. Oysa herkes bunu konuşuyordu.

"Milts'te bunun hakkında konuştuklarını duydum," dedi Susan. Masanın altından Ben'in eline uzandı; Ben de memnuniyetle onun elini tuttu. "Glick'ler ne durumdalar?"

"Akıllarını kaçıracak gibiler," dedi Ann. "Onların yerinde olsaydım ben de çıldırırdım."

Öyle olması da normal, diye düşündü Ben. On gün öncesine kadar hayatları normal, sıradan döngüsündeyken, aile bir anda paramparça oluvermişti. Tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Bill, "Sence küçük oğlan bir yerlerden ortaya çıkar mı?" diye sordu Ben'e.

"Sanmam," dedi Ben. "Bence o da ölmüştür."

"Tıpkı iki yıl önce Houston'da olduğu gibi," dedi Susan. "Eğer öldüyse, umarım onu hiç bulamazlar. Küçük, savunmasız bir çocuğa kim böyle bir şey yapabili..."

"Polisler hâlâ araştırıyorlar herhalde," dedi Ben. "Bilinen seks suçlularını toplayıp sorguya çekiyorlar."

"O herifi buldukları zaman topuklarından asmalılar," dedi Bill. "Badmintona var mısın, Ben?"

Ben ayağa kalktı. "Hayır, sağ ol. Senin karşında kum torbası gibi kalıyorum. Harika yemek için çok teşekkür ederim. Bu gece çalışmam lazım."

Ann Norton tek kaşını kaldırıp baktı; bir şey söylemedi.

Bill de ayağa kalktı. "O yeni kitap nasıl gidiyor?"

"İyi," dedi Ben kısaca. "Benimle Spencer'a kadar gelip bir gazoz içmek ister misin, Susan?"

"A, bilmiyorum," diye araya girdi hemen Ann. "Ralphie Glick'in başına gelenlerden sonra, içimde..."

"Anne, ben koca kız oldum artık," dedi Susan. "Üstelik Brock Hill Tepesi'nin sonuna kadar sokak lambaları var."

"Buraya kadar sana eşlik ederim tabii," dedi Ben. Otomobilini Eva'nın pansiyonunda bırakmıştı. Akşam havası yürüyüş yapmak için idealdi.

"Bir şey olmaz," dedi Bill. "Çok endişe ediyorsun, Ann."

"Galiba öyle. Gençler daima en iyisini bilirler, değil mi?" Cılız bir gülümseme çıkardı.

Susan, "Ben ceketimi alayım," dedi Ben'e ve eve doğru yürüdü. Üstünde kırmızı bir mini etek vardı ve kapının merdiveninden çıkarken bacaklarının üst kısımları görünüyordu. Ben onu seyrederken Ann'in de kendisini seyrettiğinin farkındaydı. Bill mangalı söndürmekle meşguldü.

"Lot'ta ne kadar kalmayı düşünüyorsun, Ben?" diye sordu Ann nezaket icabı.

"En azından kitabımı bitirene kadar," dedi Ben. "Ondan sonrası için bir şey diyemem. Sabahları çok güzel oluyor, soluduğum havanın bile güzel bir tadı var." Ann'in gözlerine bakarak gülümsedi. "Daha uzun süre de kalabilirim."

Kadın da gülümsemeye karşılık verdi. "Kışları soğuk olur, Ben. Adamakıllı soğuk olur."

O sırada omzuna hafif bir ceket atmış olan Susan geldi. "Hazır mıyız? Ben orada bir çikolata yiyeceğim. Bakalım cildime ne yapacak."

"Cildine bir şey olmaz," dedi Ben. Sonra Bay ve Bayan Norton'a döndü. "Yemek için tekrar teşekkür ederim."

"Yine bekleriz," dedi Bill. "İstersen yarın akşam altılık bir bira seti alıp gel. Birlikte bizim takımın maçını seyredip güleriz."

"Çok eğlenceli olur," dedi Ben, "ama maçın ikinci yarısında ne yaparız?"

Bill'in patlattığı kahkaha onları evin köşesinden dönene kadar izledi.

2

Tepeden aşağıya doğru yürürlerken Susan, "Aslında Spencer'a gitmek istemiyorum," dedi. "Onun yerine parka gidelim."

"Kapkaççıları ne yapacağız, bayan?" diye sordu Ben şakayla.

"Lot'ta bütün kapkaççılar saat yedide evlerinde olmak zorundadırlar. Kasaba yasaları böyle. Ve şu anda saat sekizi üç geçiyor." Yokuş aşağıya yürürlerken hava iyice kararmış, sokak lambalarının aydınlığında gölgeleri belirmişti.

"Ne makul kapkaççılarınız varmış," dedi Ben. "Hava karardıktan sonra parka kimse gitmez mi?"

"Otomobille girilen sinemaya yetecek paraları olmazsa, bazen kasaba gençleri sevişmeye giderler," dedi Susan ona göz kırparak. "Yani çalıların arasında gizlenen birilerini görürsen, başını öbür yana çevir."

Parka batı kapısından girdiler; burası tam Belediye binasının karşısındaydı. Park gölgeler içindeydi; beton patikalar ağaçların altında kıvrılarak uzanıyor, havuz sokak lambalarının ışığını yansıtıyordu. Ben kimseyi göremedi.

Savaş anıtının etrafından dolaştılar. En eskisi Bağımsızlık Savaşı'nda, en yenisi Vietnam Savaşı'nda ölenlerin uzun bir listesi vardı. Son çarpışmalarda ölen altı kasabalının kısa bir süre önce kazınan isimleri yeni açılmış yara izleri gibi duruyordu. Ben bu kasabanın adının yanlış olduğunu düşündü. Ona göre adı *Zaman* olmalıydı. Ve sanki eylem, düşünmenin doğal bir sonucuymuş gibi başını kaldırıp Marsten Köşkü'ne doğru baktı, ama Belediye binasının arkasında kaldığı için göremedi.

Susan onun baktığı yeri görünce kaşları çatıldı. Ceketlerini yere serip çimlerin üstüne otururlarken (ikisi de banklara oturmak istememişti) Susan, "Annem, Parkins Gillespie'nin seni kontrole geldiğini söyledi," dedi. 'Süt parasını mutlaka okula yeni gelen çocuk çalmıştır' anlayışının sonucu herhalde."

"O adam ilginç bir tip," dedi Ben.

"Annem seni çoktan yargılayıp mahkûm etti." Susan bunu şaka yollu söylemişti ama ciddi bir yanı olduğu seziliyordu.

"Annen benden pek hoşlanmıyor, değil mi?"

"Evet," dedi Susan onun elini tutarak. "İlk görüşte hoşlanmama durumu. Çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Ben. "Neyse ki baban öyle düşünmüyor."

"Babam klas birini görünce hemen anlar," dedi Susan. Gülümsemesi silindi. "Ben, bu yeni kitabın ne hakkında?"

"Anlatması kolay değil," dedi Ben, ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını çiyle ıslak çimlere gömerek.

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Hayır, sana anlatmamın sakıncası yok." Ve bunun doğru olduğunu anlayınca şaşırdı. Üstünde çalıştığı kitabı hep gelişmekte olan bir çocuk gibi görmüştü ve onun özenle korunması gerektiğine inanırdı. Üstünde çok durulursa ölebilirdi. Miranda'ya *Conway'in Kızı* ve *Hava Dansı* hakkında hiçbir şey söylememişti, oysa karısı ikisini de çok merak ediyordu. Ama Susan farklıydı. Miranda'nın soruları daha çok onu sorguya çekme havasında olurdu.

"Nasıl toparlayacağımı düşüneyim," dedi Ben.

"Düşünürken beni öpebilir misin?" diye sordu Susan sırtüstü uzanarak. Ben onun etekliğinin ne kadar kısa olduğunu fena halde fark ediyordu. Susan uzanınca bacakları daha da görünür olmuştu.

"Düşünme sürecimi etkileyebilir," dedi Ben. "Bakalım."

Ben uzandı, elini hafifçe onun beline yerleştirip öptü. Susan bu öpüşe iştahla karşılık verip ellerini onunkilerin üstüne koydu. Bir an sonra Ben onun dilini hissetti, dilleri buluştu. Susan daha iyi pozisyon almak için dönünce etekliğinin hışırtısı duyuldu.

Ben elini yukarıya doğru kaydırınca Susan dolgun memelerini tutması için göğsünü gerdi. Ben onu tanıdığından beri ikinci defa kendisini on altı yaşında hissediyordu; on altı yaşındakilere özgü iyimserlik ve umursamazlık içindeydi.

"Ben?"

"Evet."

"Benimle sevişir misin? Bunu istiyor musun?"

"Evet," dedi Ben. "İstiyorum."

"Burada, çimenlerin üstünde," dedi Susan.

"Evet."

Susan gözleri büyümüş bir halde ona bakıyordu. "İyi olmasını sağla."

"Gayret edeceğim."

"Yavaş," dedi Susan. "Yavaş. Yavaş. Burası..."

Karanlıkta tek vücut haline geldiler.

"İşte," dedi Ben. "Oh, Susan."

3

Bir süre amaçsızca parkta dolaştıktan sonra, Brock Caddesi'ne doğru yürüdüler.

"Pişman mısın?" diye sordu Ben.

Susan başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. "Hayır, çok memnunum."

"Güzel."

El ele, konuşmadan yürüdüler.

"Kitap?" dedi Susan. "Tatlı bir şekilde ara vermeden önce bana kitabını anlatacaktın."

"Kitap Marsten Köşkü hakkında," dedi Ben. "İlk başta tamamen onunla ilgili değildi. Önce bu kasabayı konu edinmeyi düşünüyordum. Ama herhalde kendimi kandırıyormuşum. Hubie Marsten'i araştırdım; sen de biliyorsun. Adam gangsterdi. Nakliye şirketi sadece kâğıt üstündeydi."

"Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu Susan merakla.

"Bir kısmını Boston Emniyetinden, birazını da Birdie Marsten'in kız kardeşi olan Minella Corey'den. Kadın şimdi yetmiş dokuz yaşında ve o sabah kahvaltıda ne yediğini bile hatırlamıyor, ama 1940 öncesinde olanları tamamen hatırlıyor."

"Ve sana anlattı?"

"Bildiği kadarını. Bu kadın şimdi New Hampshire'deki bir bakımevinde. Yıllarca onu dinlemek için kimse zamanını ayırmamış. Ona Hubert Marsten'in Boston bölgesinde bir kiralık katil olup olmadığını sordum –polisler kesinlikle bundan emindiler– ve kadın buna evet dedi. 'Kaç kişiyi öldürmüş?' diye sordum. İki elini gözlerinin önüne kadar kaldırıp birkaç kez salladı ve, 'Bunları kaça kadar sayabiliyorsun?' dedi."

"Tanrım!"

"Boston teşkilatı 1927'de Hubert Marsten'den huylanmaya başlamış," diye devam etti Ben. "İki kez sorguya çekilmek üzere gözaltına alınmış; biri Boston Emniyeti, diğeri Malden polisleri tarafından. Boston'daki olay çete savaşıyla ilgili bir cinayetmiş, Hubert iki saat sonra serbest bırakılmış. Malden'dekiyse on bir yaşındaki bir çocuğun katliyle ilgiliymiş. Oğlanın bağırsakları bile deşilmiş."

"Of, Ben!" dedi Susan dehşet içinde.

"Marsten'in işverenleri onu yine kurtarmışlar –sanırım birkaç cesedin nerede gömülü olduğunu biliyordu– ama bundan sonra Boston'da iş yapmamış. Bir nakliye şirketi yöneticisi olarak sessizce 'salem's Lot'a taşınmış, ona ayda bir çekle ödeme yapılmış. Pek dışarıya çıkmazmış. En azından benim öğrenebildiğim kadarıyla."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kütüphanede *Ledger*'ın 1928'le 1939 arası sayılarına bakarak uzun bir zaman geçirdim. O dönemde dört çocuk kaybolmuş. Kırsal bölgelerde hiç görülmemiş şey değil. Çocuklar kaybolur, kimi zaman da açlıktan ve susuzluktan ölürler. Bazen de çakıl ocağındaki bir göçükte gömülürler. Çok korkunç bir şey, ama olabiliyor."

"Ama sence öyle bir şey olmadı mı?"

"Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey, o dört çocuktan hiçbirinin bulunamadığı. 1945 yılında ne ormandaki bir avcı ne de çimento yapmak için çakıl ocağını kazan bir müteahhit iskeletlerle karşılaştı. Hubert ve Birdie o evde on bir yıl yaşadılar ve o sırada çocuklar kayboldu; herkes bu kadarını biliyor. Ama Malden'deki o çocuk benim aklımdan hiç çıkmıyor. Shirley Jackson'un *Tepedeki Evin Laneti* adlı romanını bilir misin?"

"Evet."

Ben alçak sesle romandan bir cümle seslendirdi. "'Ve orada yürüyen her ne ise, tek başına yürüyordu.' Bana kitabımın ne hakkında olduğunu sordun. Özetle, kötülüğün tekrarlanan gücü hakkında."

Susan iki eliyle onun kolunu tuttu. "Yani, sen Ralphie Glick'in..."

"Hubert Marsten'in intikam isteyen ruhu tarafından ele geçirildiğini mi düşünüyorum? Bu ruh her üç yılda bir dolunayda hayata mı döner?"

"Öyle bir şey işte."

"Emin olmak istiyorsan bu soruyu yanlış adama sordun. Unutma, üst kattaki yatak odası kapısını açıp onu bir kirişte sallanırken bulan çocuk benim."

"Bu bir cevap değil."

"Hayır, değil. Tam olarak ne düşündüğümü söylemeden önce başka bir şeyden söz edeyim. Bana Minella Corey'in anlattığı bir şey. Ona göre dünyada çok kötü insanlar bulunuyor, tam anlamıyla kötü insanlar. Bazen bunlar hakkında bir şeyler duyarız, ama çoğu zaman onlar işlerini karanlıkta görürler. Minella

yaşamı süresince bunlardan ikisini tanıdığı için lanetlendiğini söyledi. Biri Adolf Hitler, diğeriyse eniştesi Hubert Marsten'miş. Hubert onun ablasını öldürdüğü gün Minella beş yüz kilometre uzaktaki Cape Cod'daymış. O yaz zengin bir ailenin evinde hizmetçi olarak çalışıyormuş. Büyük, tahta bir kâse içinde salata yapmaktaymış. Saat öğleden sonra ikiyi çeyrek geçiyormuş. Birden başında müthiş bir acı duymuş... 'Sanki yıldırım çarpmış gibiydi,' diye anlattı. Bir tüfekle ateş edilmiş gibi bir patlama sesi duymuş. Yere düşmüş. Tekrar ayağa kalktığında –evde yalnızmış– aradan yirmi dakika geçmiş. Kâseye bakınca çığlığı basmış. Kâsenin içi kanla doluymuş."

"Aman Tanrım!" diye iç geçirdi Susan.

"Bir an sonra her şey normale dönmüş. Baş ağrısı kalmamış, kâsenin içindeyse salatadan başka bir şey yokmuş. Ama Minella o an ablasının öldüğünü, bir çifteyle başından vurulduğunu anlamış."

"Doğruluğu kanıtlanmamış hikâyesi bu mu?"

"Evet, doğruluğu kanıtlanmamış. Ama bu kadın dalavereci biri değil; yalan söyleyecek kadar beyni kalmamış, yaşlı bir insan. Hikâyenin bu kısmı beni rahatsız etmiyor. Yani, çok değil. Duyu dışı algılama, yani altıncı his hakkında pek çok yazılı bilgi var. İsteyen buna güler, isteyen ciddiye alır. Birdie'nin, ölümüyle ilgili bilgileri beş yüz kilometre öteye bir çeşit psişik telgrafla iletmesi fikri bana hiç de inanılmaz gelmiyor. Tıpkı bazen o evin hatlarında kötülüğün yüzünü –gerçekten canavar gibi yüzünü– gördüğüme inandığım gibi...

"Bana ne düşündüğümü sordun. Anlatayım. Bence insanlar telepati, önsezi veya altıncı his gibi şeylere kolayca inanırlar, çünkü onlara bir maliyeti yoktur. Buna inanmak geceleri uykularını kaçırmaz. Ama insanların yaptıkları kötülüklerin onlardan sonra da yaşadığı fikri çok daha sarsıcıdır."

Ben bir kez daha Marsten Köşkü'ne doğru baktı.

"Bence bu ev Hubert Marsten'in kötülüğe adadığı bir anıt olabilir. Bir çeşit psişik ses yansıtıcısı gibi. İstersen buna doğaüstü bir işaret kulesi de. Onca yıldan beri orada duruyor, belki de içinde Hubert'in kötülük ruhunu barındırıyor."

"Ev yine işgal edildi."

"Ve bir kayıp daha oldu." Ben ona dönüp yüzünü avucu içine aldı. "Buraya döndüğümde hiç böyle bir şey olacağını düşünmemiştim. Evin yıkılmış olabileceği geçmişti aklımdan, ama satın alınmış olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ben satın alacaktım ve ne bileyim... Kendi korkularımla yüzleşecektim. Hayalet kovuculuğu oynayıp, 'Hubie'nin lanetli ruhu buradan defol!' diye bağıracaktım. Ya da belki o evin atmosferine kendimi kaptırıp, bana bir milyon dolar kazandıracak bir korku romanı yazacaktım. Ama ne olursa olsun, durumu kontrol edebileceğimi düşünüyordum ve bu da çok büyük bir farklılıktı. Artık belki de kendi hayal ürünüm olan bir manzaradan çığlık çığlığa kaçan dokuz yaşında bir çocuk değildim. Ama şimdi..."

"Şimdi ne, Ben?"

"Şimdi ev işgal edilmiş!" diye patladı Ben öfke içinde. "Durumun kontrolü bende değil. Küçük bir oğlan çocuğu kayboldu ve ben buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum. Evle hiç ilgili olmayabilir, ama... buna inanmıyorum."

"Hayaletler mi? Kötü ruhlar mı?"

"İlle de öyle demek gerekmez. Belki de küçükken çok hayran olduğu bu evi satın alan zararsız bir adam, ama sonra... içine cinler girmiş biri."

"Yeni sahibini tanıyor musun?" diye sordu Susan.

"Hayır. Sadece tahmin yürütüyorum. Ama eğer özne o evse, o kişiye cin çarpılmış olmasını başka bir ihtimale tercih ederim."

"Neye?"

"Başka bir kötü adam olması," dedi Ben.

4

Ann Norton onları pencereden seyretti. Daha önce Spencers'ı aramıştı. Hayır, demişti Bayan Coogan, buraya hiç gelmediler.

Nerelerdeydin, Susan? Ah, kızım, nerelerdeydin?

Çaresizlik içinde yüzü buruşarak çirkin bir görünüm aldı.

Git buradan, Ben Mears. Git buradan ve kızımı rahat bırak.

5

Susan onun kolları arasından çıktıktan sonra, "Benim için önemli bir şey yap, Ben," dedi.

"Elimden ne gelirse."

"Kasabada kimseye bunlardan söz etme."

Ben zoraki gülümsedi. "Merak etme. Kimse benim delirdiğimi sansın istemem."

"Pansiyonda kapını kilitliyor musun?"

"Hayır."

"Bundan sonra kilitle. Zanlı olduğunu düşünmek zorundasın."

"Senin gözünde de mi?"

"Seni sevmeseydim, benim gözümde de zanlı olurdun."

Sonra da hızlı adımlarla garaj yolundan yürüdü. Ben hem kendi anlattıkları hem de Susan'ın ona son söyledikleri karşısında afallamış bir halde arkasından baktı.

6

Ben pansiyonuna döndükten sonra ne çalışabileceğini ne de uyuyabileceğini anladı. İkisini de yapamayacak kadar heyecanlıydı. Citroën'in motorunu ısıttı, bir an kararsız kaldıktan sonra Dell'in barına doğru yola çıktı.

Bar kalabalıktı, dumanla kaplıydı ve çok gürültü vardı. Country müziği yapan Rangers adlı bir orkestra çalıyordu ve ses çok yüksek olduğu için çaldıkları parçayı ne kadar bozdukları fark edilmiyordu. Çoğu blucinli kırk kadar insan dans pistinde sallanıp duruyorlardı.

Barın önündeki tabureler inşaat işçileri ve fabrika çalışanları tarafından işgal edilmişti. Hepsi de birbirinin aynısı bardaklarla bira içiyorlardı, hepsinin ayaklarında da aynı tip işçi botları vardı.

Beyaz gömleklerinin üstünde yaldızlı harflerle isimleri yazılı (Jackie, Toni, Shirley) kabarık saçlı üç barmeyd masaların

etrafına dolanıyordu. Barın arkasında Dell fıçıdan bira çekiyor, uzak köşedeyse yağlı saçlarıyla şahine benzeyen bir adam kokteyller hazırlıyordu. Küçük kadehlere içkileri boşaltırken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Ben dans pistinin etrafından dolanarak bara yürürken birisi ona seslendi. "Ben! Selam! N'aber?"

Ben dönüp bakınca bara yakın bir masada oturmakta olan Weasel Craig'i gördü. Önünde yarısı boşalmış bir bira bardağı vardı.

"Selam, Weasel," dedi Ben masaya oturarak. Tanıdık bir yüz gördüğüne memnun olmuştu ve Weasel'i severdi.

"Biraz gece hayatını tatmak mı istedin, dostum?" dedi Weasel, Ben'in omzuna dokunarak.

"Evet," dedi Ben. Cebinden bir dolar çıkarıp masanın üstüne koydu. Masanın üstü daha önce oraya konan bira bardaklarının lekeleriyle kaplıydı. "Nasıl gidiyor?"

"İyidir. Yeni orkestramızı nasıl buldun? Çok iyiler, değil mi?"

"Fena değiller," dedi Ben. "O bardağı bitir. Yenisini ben ısmarlıyorum."

"Bütün gece birinin bu sözleri söylemesini bekledim. *Jackie!*" diye bağırdı Weasel. "Arkadaşıma bir sürahi getir. Budweiser!"

Jackie sürahiyi birayla ıslanmış metal paralarla dolu bir tepsi içinde getirdi ve masanın üstüne bıraktı. Sol kolu bir boksörünki gibi kaslıydı. Masada duran dolara karafatma görmüş gibi baktı. "Ücret bir dolar kırk," dedi.

Ben bir dolar daha çıkardı. Kadın iki doları da alıp tepsideki bozuk paralardan altmış sent çıkarıp masaya koydu ve, "Weasel," dedi, "öyle bağırdığın zaman sesin boynu koparılan bir horozu andırıyor."

"Çok güzelsin, sevgilim," dedi Weasel. "Bu, arkadaşım Ben Mears. Kitap yazar."

"Memnun oldum," dedi Jackie ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Ben bardağına bira boşalttı; Weasel de aynı şeyi yaptı. Köpük bir an taşacak gibi olduysa da yerinde kaldı. "Şerefine, dostum," dedi Weasel.

Ben de kadeh kaldırıp birasından içti.

"E, yazı işi nasıl gidiyor?"

"Fena değil, Weasel."

"Seni o Norton'ların kızıyla görüyorum. O kız şeftali gibi. Buralarda ondan iyisini bulamazsın."

"Evet, gerçekten..."

Weasel, "*Matt!*" diye bağırınca irkilen Ben az kalsın bardağını düşürüyordu. Gerçekten de kafası koparılan bir horoz gibi bağırıyor, diye geçirdi aklından.

"Matt Burke!" diye bağırarak el salladı Weasel; beyaz saçlı bir adam da ona karşılık verip onlara doğru yürüdü. "İşte tanıman gereken bir adam," dedi Ben'e. "Matt Burke çok akıllı bir puşttur."

"Onlara doğru gelen adam altmış yaşlarında gösteriyordu. Uzun boyluydu, üstünde yakası açık temiz bir gömlek vardı. Saçları Weasel'inki kadar beyazdı ve üç numara tıraş edilmişti.

"Selam, Weasel," dedi adam.

"Nasılsın dostum?" dedi Weasel. Seni Eva'nın pansiyonunda kalan arkadaşımla tanıştırayım. Ben Mears. Kitap yazar. Çok iyi adamdır." Ben'e baktı. "Matt'le ben beraber büyüdük, ama o okulu bitirdi, ben yarıda bıraktım."

Ben ayağa kalkıp Matt Burke'ün elini sıktı. "Memnun oldum."

"Ben de. Kitaplarınızdan birini okudum, Bay Mears. *Hava Dansı*'nı."

"Lütfen, Ben deyin. Umarım beğenmişsinizdir."

"Eleştirmenlerden daha çok beğendiğim kesin," dedi Matt otururken. "Sanırım zamanla daha çok tanınacaktır. Sen nasılsın Weasel?"

"Taş gibiyim," dedi Weasel. "Her zamanki gibi. *Jackie*!" diye bağırdı. "Matt'a bir bardak getir."

"Biraz bekle, osuruk herif!" diye bağırarak karşılık verdi Jackie; çevredeki masalarda gülüşmeler oldu.

"Harika bir kızdır," dedi Weasel. "Maureen Talbot'un kızıdır."

"Evet," dedi Matt. "Jackie okulda benim öğrencim oldu. 1971 dönemi. Annesi de 1951 dönemiydi."

Weasel, "Matt lisede İngilizce öğretmenidir," diye açıkladı Ben'e. "İkinizin konuşacak çok şeyi olmalı."

"Maureen Talbot adında bir kadın hatırlıyorum," dedi Ben. "Teyzemin çamaşırlarını alır, sonra hepsi ütülenmiş bir şekilde bir sepet içinde getirirdi. Sepetin sadece tek bir tutacağı vardı."

"Sen buralı mısın, Ben?" diye sordu Matt.

"Çocukken bir süre burada yaşadım. Cynthia teyzemle."

"Cindy Stowens mi?"

"Evet."

Jackie temiz bir bardak getirdi, Matt buna bira doldurdu. "Gerçekten dünya küçük. Ben 'salem's Lot'ta öğretmenliğe başladığım ilk yıl teyzen son sınıf öğrencisiydi. Teyzen nasıl, iyi mi?"

"1972'de öldü."

"Üzüldüm."

"Rahat bir ölüm oldu," dedi Ben bardağını tekrar doldururken. Orkestra ara vermiş, üyeleri bara doğru gidiyorlardı. Sohbet daha alçak sesle yapılabilecek hale gelmişti.

"Jerusalem's Lot'a bizim hakkımızda bir kitap yazmak için mi geldin?" diye sordu Matt.

Ben bu soru karşısında işkillendi. "Bir bakıma öyle sayılır," dedi.

"Bir biyografi yazarı için bu kasaba iyi bir yer olur. *Hava Dansı* iyi bir kitaptı. Bence bu kasabadan iyi bir kitap daha çıkabilir. Bir zamanlar ben de yazabileceğimi düşünmüştüm."

"Neden yazmadın?"

Matt gülümsedi; pişmanlık veya art niyet olmayan bir gülümsemeydi. "Çok önemli bir niteliğim eksikti: yetenek."

"Sakın buna inanma," dedi Weasel sürahinin dibinde kalanı bardağına boşaltarak. "Bizim Matt'ta dünya kadar yetenek vardır. Okul öğretmenliği çok iyi bir iştir. Kimse öğretmenleri takdir etmez, ama onlar..." Cümlesini bitirmeye çalışırken otur-

duğu yerde biraz sallandı. Adamakıllı sarhoş oluyordu. "Çok saygıdeğer insanlardır," diye tamamladı. Birasından bir yudum alıp yüzünü ekşitti ve ayağa kalktı. "İzninizle, benim su dökmem gerekiyor."

İnsanlara çarparak, isimleriyle selamlaşarak helaya doğru yürüdü. Kimi ona sinirlenerek bakıyor, bazılarıysa neşeyle karşılık veriyordu.

"İşte kendini harcamış bir adam," dedi Matt tek parmağını havaya kaldırarak. Hemen bir garson kız geldi ve ona Bay Burke diye hitap etti. Eski İngiliz Klasikleri öğretmeninin Weasel Craig gibileriyle kafa çekmesini ayıplar gibiydi. Kız bir sürahi daha getirmek için yanlarından ayrılınca, Ben, Matt'ın biraz aklının karışmış olduğunu düşündü.

"Weasel'i severim," dedi Ben. "Bence de çok daha iyi durumda olabilirdi. Ne oldu ona?"

"Öyle dramatik bir şey olmadı," dedi Matt. "İçki onu eritti. Her geçen yıl daha kötüye gitti, artık tamamen kayıp. İkinci Dünya Savaşı'nda Anzio'da Gümüş Yıldız madalyası aldı. Eğer orada ölseydi, hayatı daha mı anlamlı olurdu diye düşünmeden edemiyor insan."

"Ben kötümser değilim, her şeye rağmen onu severim," dedi Ben. "İyisi mi, onu evine ben götüreyim."

"Çok iyi edersin. Arada bir buraya yüksek sesli müzik dinlemeye gelirim. Yüksek sesli müziği seviyorum. Kulaklarım daha az işitmeye başladığından beri daha da çok sevmeye başladım. Anladığım kadarıyla Marsten Köşkü'yle ilgileniyormuşsun. Kitabın onunla mı ilgili?"

Ben irkildi. "Bunu sana kim söyledi?"

Matt gülümsedi. "Fısıltı gazetesinden. Bu deyim çok hoşuma gider. Son zamanlarda çok dolaşıyor oldum. Bu bilgiyi, basın mensuplarının deyişiyle, güvenilir bir kaynaktan duydum. Loretta Starcher'dan. Yerel edebiyat kalemizde kütüphanecidir. Cumberland *Ledger*'da eski bir skandalla ilgili yazılara bakmak için defalarca oraya gelmişsin. Loretta sana iki tane de gerçek suç olaylarını kapsayan kitap vermiş. Onlardan Lubert'inki iyidir

–adam 1946'da buraya gelip araştırma yapmıştı– ama 'Kar' adlı bölümü tamamen uydurulmuş bir saçmalıktır."

"Biliyorum," dedi Ben hemen.

Garson kız sürahiyi getirip masaya bıraktı.

Matt ödemeyi yaptıktan sonra, "Orada olanlar çok kötüydü," dedi. "Kasabanın bilincinde yapıştı kaldı. Tabii, kötülükle, cinayetle ilgili hikâyeler nesilden nesle ballandırarak anlatılır; öğrenciler de Amerikan tarihi, George Washington, Carver veya Jonas Silk'le ilgili şeyler dinleyeceklerine bunları tercih ederler. Ama bence bunun da ötesinde bir şey var. Belki de evin coğrafi konumu yüzündendir."

"Evet," dedi Ben. Matt, kasabaya geldiğinden beri aklının bir ucunda gizlenmiş bir fikri seslendirmişti. "Kasabaya yukarıdan bakan bir tepenin üstünde – karanlık bir put gibi." Bu benzetmesi ciddiye alınmasın diye güldü. Söylediği şey sanki bu yabancıya karşı ruhunu açan bir pencere gibi olmuştu. Matt Burke'ün ona aniden ciddi bir ifadeyle bakması Ben'i huzursuz etti.

"İşte bu yetenektir," dedi Matt.

"Pardon?"

"Tam üstüne bastın. Marsten Köşkü neredeyse elli yıldan beri bu kasabaya; bütün kusurlarımıza, günahlarımıza ve yalanlarımıza tepeden bakmış. Tıpkı bir put gibi."

"Belki iyi şeyleri de görmüştür," dedi Ben.

"Küçük kasabalarda çok az iyilik vardır. Çoğunlukla, içine biraz kötülük serpiştirilmiş kayıtsızlık vardır; bazen kasıtlı kötülük de olur."

"Senin kötümser olmadığını sanıyordum."

"Bunu sen söyledin, ben değil." Matt gülümseyerek birasından bir yudum aldı. Kırmızı gömlekleri ve parlak yelekleriyle orkestra üyeleri bardan ayrılıp sahnedeki yerlerini aldılar. Solistleri gitarını alıp akordunu yaptı.

"Her halükârda, soruma cevap vermiş değilsin. Yeni kitabın Marsten Köşkü hakkında mı?"

"Sanırım, bir bakıma öyle."

"Kusura bakma, çok üsteledim."

"Zararı yok," dedi Ben; aklına Susan gelince huzursuz oldu. "Weasel'e ne oldu acaba? Gideli epey zaman geçti."

"Tanışalı çok az oldu, ama senden büyük bir iyilik yapmanı isteyebilir miyim? Reddedersen, anlayışla karşılarım."

"Tabii, neymiş o?"

"Yaratıcı yazarlık konulu bir ders veriyorum," dedi Matt. "Çoğu, zeki çocuklardan oluşan on birinci ve on ikinci sınıflar. Onlara hayatını kelimeleri kullanarak kazanan birini tanıtmak istiyorum. Yani –nasıl söylesem– kelimeleri alıp onlara hayat veren birini..."

"Çok memnun olurum," dedi Ben kendini pohpohlanmış hissederek. "Ders ne kadar sürüyor?"

"Elli dakika."

"Eh, sanırım o süre içinde onlara fazla sıkıcı gelmem."

"Ben onlara çok sıkıcı geliyorum," dedi Matt. "Ama seni sıkıcı bulacaklarını hiç sanmam."

"Tamam. Gününü ve saatini söyle."

"Salı olur mu? Dördüncü ders? On birle on ikiye on kala arası. Seni kimsenin yuhalayacağını sanmam, ama o saatte adamakıllı mide gurultusu duyabilirsin."

"Kulaklarımı tıkamak için pamuk getiririm."

Matt güldü. "Çok sevindim. Sana uyarsa, ofiste buluşuruz."

"Tamam. Sen..."

"Bay Burke?" Bu gelen, kaslı kolları olan Jackie'ydi. "Weasel erkekler helasında sızıp kalmış. Acaba onu oradan..."

"Öyle mi? Tabii tabii. Ben, yardım eder..."

"Elbette."

Kalkıp salonun karşı ucuna yürüdüler. Orkestra tekrar çalmaya başlamıştı.

Hela fena halde sidik ve klor kokuyordu. Weasel iki pisuvar arasındaki duvara dayanmıştı, asker üniformalı bir adam onun kulağının bir karış ötesinde çişini yapıyordu.

Ağzı açıktı. Ben onun ne kadar yaşlı ve hayatın acımasız darbeleriyle ne kadar hırpalanmış göründüğünü düşündü. Kendisinin de her geçen gün bu duruma düşeceği gerçeği aklına geldi;

ilk kez olmuyordu, ama şimdi hiç beklenmedik bir anda bunu düşünmek onu sarstı. Hem kendine hem de Weasel'e acıdı.

"Bu adam işini bitirdikten sonra Weasel'in altından kolunu geçirebilir misin?" diye sordu Matt.

"Tamam," dedi Ben. Hiç acele etmeden çükünü sallayan asker üniformalı adama baktı ve, "Biraz çabuk olsana, ahbap," dedi.

"Neden ki? Bu adamın acelesi yok."

Yine de fermuarını çekip pisuvardan uzaklaştı; Ben ve Matt araya girebildiler.

Ben, Weasel'in koltuk altlarından tutup onu kaldırdı. Bir an sırtı duvara dayanınca orkestra müziğinden gelen titreşimleri hissetti. Tamamen kendinden geçmiş olan Weasel'de ölü ağırlığı vardı. Matt da başını Weasel'in öbür kolunun altına sokup onu belinden tuttu ve birlikte onu kapıdan dışarıya taşıdılar.

"İşte Weasel gidiyor," dedi birisi; buna gülüşmeler oldu.

"Dell onu artık buraya almamalı," dedi Matt soluk soluğa. "Her zaman aynı şey olduğunu biliyor."

Otoparka inen ahşap merdivene geldiler. "Aman yavaş," dedi Ben. "Onu düşürme."

Basamakları inerken Weasel'in ayakları odun blokları gibi yere sürtünüyordu.

"Citroën... son sırada olacak."

Weasel'i otomobile kadar taşıdılar. Hava iyice serinlemişti; yaprakların rengi giderek daha kırmızılaşıyordu. Weasel'den bir homurtu çıktı.

"Eva'nın pansiyonuna varınca, onu yatağa yatırabilir misin?" diye sordu Matt.

"Evet."

"Güzel. Baksana, ağaçların üstünden Marsten Köşkü'nün çatısı görünüyor."

Ben o tarafa baktı. Matt haklıydı; çatının en üst noktası çamların tepesinden görünüyordu. Otomobilin yolcu kapısını açıp, "Bana bırakabilirsin," dedi.

Weasel'i koltuğa oturtup kapıyı kapadı. Weasel'in başı pencereye dayanıp yassılaşınca tuhaf bir görünümü oldu.

"Salı günü on birde, tamam mı?"

"Orada olacağım."

"Sağ ol. Weasel'e yardım ettiğin için de teşekkür ederim." Elini uzattı, Ben onunla tokalaştı.

Otomobiline binip tekrar kasabanın yolunu tuttu. Barın neon ışıkları kaybolunca yol karanlığa büründü. Bu yollar lanetlenmiş, diye geçirdi aklından Ben.

O anda Weasel'den bir inleme sesi çıkınca Ben ürktü.

Neden böyle düşündüm ki?

Cevabı yoktu.

7

Yol boyunca serin hava doğrudan Weasel'in yüzüne gelsin diye kanat penceresini açtı; pansiyon kapısına vardıklarında Weasel biraz kendine gelir gibi olmuştu.

Ben ona destek olarak arka veranda merdiveninden çıktılar ve yarı karanlık mutfağa girdiler. Weasel inledi, sonra da gevelemeye başladı. "O çok tatlı bir kız, Jack ve evli kadınlar... bilirsin..."

Koridordan mutfağa doğru bir gölge yaklaştı; bu Eva'ydı, üstündeki eski sabahlıkla çok iri görünüyordu. Bir file altında toplanmış saçları bigudiliydi; yüzü beyaz gece kremiyle hayalet gibi görünüyordu.

"Ed," dedi Eva. "Ah, Ed, hiç değişmeyeceksin, değil mi?"

Eva'nın sesini duyunca Weasel'in gözleri aralandı ve gülümsedi. "Hep böyleyim işte," dedi çatlak bir sesle. "Bunu herkesten iyi sen bilirsin."

"Onu odasına çıkarabilir misin?" diye sordu Eva.

"Tabii," dedi Ben.

Ben bir hayli zorlanarak onu merdivenden çıkarıp odasına götürdü. Kapısı kilitsizdi. Ben onu yatağına yatırdığı anda Weasel derin bir uykuya daldı.

Ben bir an durup etrafına bakındı. Oda tertemizdi ve her şey büyük bir düzen içinde yerleştirilmişti. Weasel'in ayakkabılarını

çıkarmaya çalışırken arkasından Eva geldi. "Hiç uğraşmayın, Bay Mears. İsterseniz odanıza gidin."

"Ama onu..."

"Ben onu soyarım." Eva'nın yüzünde ciddi ve kederli bir ifade vardı. "Onu soyup sabah da akşamdan kalmalığını gidermek için vücudunu alkolle ovarım. Daha önce de yaptım. Kim bilir kaç kere."

"Pekâlâ," dedi Ben ve doğruca üst kata, kendi odasına gitti. Soyunduktan sonra bir an duş yapmayı düşündüyse de, sonra vazgeçti. Yatağa girip uzun bir süre uyumadan tavana baktı.

ALTINCI BÖLÜM

LOT (II)

Jerusalem's Lot'ta sonbahar ve ilkbahar tıpkı tropik bölgelerdeki gündoğumu ve günbatımı gibi çok ani gelir. Arada bir gün kadar süre vardır. Ama ilkbahar New England'ın en güzel mevsimi değildir – çok kısadır, çok belirsizdir ve hava aniden sertleşmeye yatkındır. Buna rağmen öyle nisan günleri vardır ki, insanın belleğinde karısının ilk teması veya bebeğin dişsiz ağzının meme ucundaki hissi gibi, hiç unutulmaz. Ama mayıs ortasına gelindiğinde sabah güneşi saat yediden itibaren ezmeye başlar; elinde sefertasınla işe giderken, saat sekiz olmadan çiyin buhar olacağını ve havadaki tozların her yanı kaplayacağını bilirsin. Öğlen bir olduğundaysa, fabrikanın üçüncü katında hararet otuz beş dereceye çıkacak, alnından ve kollarından şıpır şıpır ter damlayacaktır. Temmuzdan pek farkı yoktur.

Ama sonbahar, her zaman olduğu gibi, eylül ortasında yazın kıçına tekmeyi bastıktan sonra, çok özlediğin eski bir arkadaş gibi bir süre orada kalacaktır. Bu eski dost en sevdiğin koltuğa oturup piposunu yakacak ve öğleden sonrayı seni son gördüğünden beri yapmış olduklarını tatlı bir dille anlatarak geçirecektir.

Sonbahar ekim boyunca, bazen de kasıma kadar kalır; masmavi gökyüzü açıktır, bulutlar beyaz gemiler gibi batıya doğru kayarlar. Rüzgâr çıkar ve hiç durmaz. Yollardaki yaprakları sürükler, seni daha hızlı yürümeye zorlar. Bu rüzgâr, kemiklerinin

de altında bulunan bir yerini sızlatır. Belki de, insan ruhunda yer etmiş bir anıyı çınlatır: *Ya göç eder ya da ölürsün... ya göç eder ya da ölürsün.* Evindeyken, sağlam duvarlar arasındayken bile rüzgâr, duvarlarını ve pencere camlarını gürültülü bir şekilde sarsar. Elinde ne varsa bırakıp, ne oluyor diye bakmak için dışarıya çıkarsın. Kapı eşiğinde durup Griffen'ın otlağı ve Schoolyard Hill Tepesi'nin üstünden hızla geçen bulutları seyredersin. New England bitki örtüsünün en güzel türü olan altın başakların kalabalık ve sessiz bir cemaat gibi rüzgârın etkisiyle eğilişlerini görürsün. Ve eğer geçen bir uçak, otomobil veya ormanda avlanan birinin tüfek sesi yoksa, işitebileceğin tek ses kendi kalbinin atışı olacaktır; bir ses daha duyabilirsin; bu da döngüsünü tamamlamakta olan ve kışın ilk karını bekleyen hayatın sesidir.

2

O yıl sonbaharın ilk günü (takvimdeki değil, gerçek sonbaharın) 28 Eylül'dü ve o gün Danny Glick, Harmony Hill Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Kilisedeki tören özeldi, fakat mezar başındaki halka açıktı ve kasabadan gelen pek çok insan vardı: sınıf arkadaşları, meraklılar ve kendilerini bütün cenazelere katılmak zorunda hisseden yaşlılar...

Uzun bir sıra halinde Burns Yolu'ndan geldiler. Çok aydınlık bir gün olmasına rağmen bütün otomobillerin farları açıktı. Önce arkası çiçeklerle dolu olan Carl Foreman'ın cenaze arabası geldi, bunu Tony Glick'in 1965 model Mercury'si izledi; susturucusu çürüdüğü için osurur gibi sesler çıkarıyordu. Onun da arkasında ailenin iki tarafından akrabalar vardı; bunlardan bazıları ta Oklahoma-Tulsa'dan gelmişlerdi. O uzun sıra içindekilerden bazıları şunlardı: Mark Petrie (Ralphie'nin kaybolduğu gece Danny ve Ralpie'nin görmeye gittikleri çocuk) ve onun annesiyle babası; Richie Boddin ve ailesi; Bay ve Bayan Norton'un da içinde bulunduğu otomobildeki Mabel Werts (bastonu ödemli bacaklarının

arasında, arka koltukta oturmuş, hiç ara vermeden 1930'dan beri katıldığı cenazeleri anlatıyordu); Lester Durham ve karısı Harriet; Paul Mayberry ve karısı Glynis; Patt Middler, Joe Crane, Vinnie Upshaw ve Clyde Corliss. Bunların hepsi Milt Crossen'in kullandığı otomobildeydiler (yola çıkmadan önce Milt herkese soğuk bira ikram etmişti); Eva Miller ve otomobilinde hiç evlenmemiş olan yakın arkadaşları Loretta Stracher'le Rhoda Curless; resmi polis aracı içinde Parkins Gillespie ve yardımcısı Nolly Gardner; Lawrence Crockett ve soluk yüzlü karısı; prensip olarak bütün cenazelere katılan asık suratlı otobüs şoförü Charles Rhodes; karısı ve hâlâ evden ayrılmamış olan iki oğlu Hal ve Jack'le Charles Griffin ailesi.

Mezarı o sabah erkenden Mike Ryerson ve Royal Snow kazmışlar, çıkardıkları toprağın üstünü suni çimlerle örtmüşlerdi. Glick ailesinin isteği üzerine Mike, Anma Ateşini yakmıştı. Mike o sabah Royal'ın her zamanki halinden farklı göründüğünü hatırlıyordu. Çoğu zaman neşeli olur, ikide bir espri patlatır, berbat sesiyle, "Seni çarşafa sararlar, iki metre kazıp üstüne toprağı basarlar," diye şakırdı, ama bu sabah suratı asıktı ve çok sessizdi. Herhalde akşamdan kalmadır, diye düşündü Mike. O ve Peters adındaki arkadaşı bir gece önce Dell'in barında kafayı çekmiş olmalıydılar.

Beş dakika önce Carl'ın cenaze arabasını tepeye çıkarken görünce büyük demir kapıları açmış, Doc'u orada asılı gördüğünden beri hep yaptığı gibi sivri uçlarına göz atmıştı. Kapıyı açtıktan sonra yeni kazılmış mezara gitti; Jerusalem's Lot papazı Peder Donald Callahan oradaydı. Omuzlarının üstünde bir şal vardı ve elindeki kitabın çocuk cenazeleriyle ilgili sayfası açıktı.

Mike biraz ürperir gibi oldu; yerdeki plastik çimlere baktı ve neden sanki her cenazede bunu kullanırlar, diye merak etti. Sonunda gerçek hayatın ucuz bir taklidi olan ucuz bir plastikten ibaretti.

"Geliyorlar, peder," dedi.

Callahan delici mavi gözleri olan, al yanaklı, uzun boylu bir adamdı. Saçları çelik renginde ağarmaya başlamıştı. On altı ya-

şından beri kiliseye gitmemiş olan Mike diğer büyücü doktorlar arasında en çok onu severdi. Metodist kilisesi rahibi John Groggins ikiyüzlü moruğun tekiydi. Latterday Saints Kilisesi rahibi Patterson ise resmen kaçık bir herifti. İki yıl önceki bir cenazede Patterson yere yuvarlanmıştı. Ama Callahan, Papa hayranı bir Katolik olarak pekâlâ iyi bir adamdı; cenaze törenleri sakin geçerdi ve kısa sürerdi. Mike onun yanaklarındaki kırmızılığın dua etme sonucu olduğunu sanmıyordu, ama Callahan arada bir içki içiyorsa, kim onu ayıplayabilirdi ki? Dünyanın bu haline bakılacak olursa, bütün bu papazların kafayı yememeleri bile büyük bir şeydi.

"Sağ ol, Mike," dedi Callahan. "Bu defaki biraz zor olacak."

"Bence de. Ne kadar sürer?"

"En çok on dakika. Ebeveynlerinin kederini uzatmak istemiyorum. Önlerinde daha pek çok kederli gün bekliyor onları."

"Tamam," dedi Mike ve mezarlığın arka tarafına doğru yürüdü. Taş duvarın üstünden atlayıp ormana girecek ve orada öğlen yemeğini yiyecekti. Uzun tecrübeler sonucu bildiği bir şey vardı: Kederli ailenin ve dostlarının görmek isteyeceği en son şey, üstündeki toprak kaplı tulumuyla bir mezar kazıcısıydı; papazın sözünü ettiği inci kaplı kapıların ardındaki ölümsüzlük tablosuna çok ters düşerdi.

Arka duvara yakın bir yerde öne kaymış bir mezar taşı olduğunu fark etti. Eğilip bunu düzeltti ve üstündeki yazının tozlarını eliyle silerken bir kez daha ürperdi.

HUBERT BARCLAY MARSTEN

6 Ekim 1889

12 Ağustos 1939

Altın kapının ötesindeki bronz
Lambayı tutan Ölüm meleği
Seni karanlık sulara götürdü

Ve bunun altında, otuz altı mevsimin buzlanması ve çözülmesiyle neredeyse silinecek olmuş başka bir yazı vardı:

Tanrı Onu Yattığı Yerden Kaldırmasın

Hâlâ neden ürperdiğini kestirememiş olan Mike Ryerson ormana gitti ve ırmak kenarında yemeğini yedi.

3

İlahiyat fakültesindeki ilk günlerinde Peder Callahan'ın bir arkadaşı ona üstü işlemeli bir yazıyla süslü bir yastık hediye etmişti; dini alaya alan o yazı o zaman onu kahkahalar içinde bırakmıştı ama yıllar geçtikçe bu ona daha gerçek ve daha az kâfir işi görünmüştü: *Tanrım, bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabul edecek OLGUNLUĞU, değiştirebileceğim şeyleri değiştirme AZMİNİ ve çok sık çuvallamamam için TALİH bahşet*. Eski İngilizceyle yazılmış olan bu yazının arka planında, doğmakta olan güneş resmi vardı.

Danny Glick'in yas içindeki yakınlarının önünde dururken Callahan'ın aklına bu yazı geldi.

Ölen çocuğun iki amcası ve iki kuzeni tabutu mezara indirdiler. Siyah bir ceket, peçeli siyah bir şapka giymiş olan Marjorie Glick'in peçenin ardındaki yüzü çökelek peyniri gibi görünüyordu. Babasının koluna girmişti, bir elindeyse can simidi gibi sarıldığı siyah çantası vardı. Tony Glick ondan ayrı duruyordu; yüzünde hâlâ yaşadığı şokun etkisi vardı. Tören boyunca birkaç kez etrafına bakındı; sanki rüyada olduğunu sanan bir insan gibiydi.

Kilise bu rüyayı sonlandıramaz, diye geçirdi içinden Callahan. Dünyadaki bütün olgunluklar, azimler veya iyi talihler işe yaramazdı. Kader bu çocuk için çuvallamıştı.

Tabutun üstüne ve mezara kutsal su serpiştirdi.

"Dua edelim," dedi. Ayık olsun, sarhoş olsun, kelimeler her zamanki gibi ağzından bir melodi gibi çıkıyordu. Herkes başını eğdi.

"Ulu Tanrım, senin lütfunla yaşayan kullarına ebedi huzur bahşet. Bu mezarı kutsa ve onu kollaması için meleğini gönder. Daniel Glick'in bedenini buraya gömerken onu huzuruna kabul et. Amin."

"Amin," diye tekrarladı cemaat. Tony Glick kederli gözlerle etrafına bakınıyordu. Karısı ağzına bir kâğıt mendil bastırmıştı.

"Hazreti İsa'ya olan tüm imanımızla, bütün kusurluluğuyla bu çocuğun bedenini gömüyoruz. Her şeye hayat veren Tanrı'mıza güvenerek bu ölümlü bedeni azizlerin katına çıkaracağını ve orada kusursuz hale getireceğine inanıyoruz."

Callahan sayfayı çevirdi. At nalı şeklinde saf duran grubun üçüncü sırasındaki bir kadın yüksek sesle hıçkırarak ağlamaya başladı. Ormanın içinde bir yerde bir kuş cıvıltısı duyuldu.

"Kardeşimiz Daniel Glick için dua edelim," dedi Peder Callahan. "Hazreti İsa, 'Bana inanan insanlar ölseler bile yaşayacaklardır ve hiçbir zaman ebedi ölümün acısını çekmeyeceklerdir,' demiştir. Tanrım, sen ki dostun Lazarus'un ölümüne ağlamıştın, bize de teselli ver."

"Tanrım, duamızı kabul et," dedi Katolik cemaati.

"Kardeşimiz Daniel'e ebedi hayat ver."

"Tanrım, duamızı kabul et," dedi cemaat. O anda Tony Glick'in gözlerinde bir parıltı oldu; bir vahiy miydi?

"Kardeşimiz Daniel vaftiz edilerek tertemiz yıkandı. Ona azizlerinin yanında yer ver, Tanrım."

"Tanrım, duamızı kabul et."

"O senin kanınla ve gövdenle beslendi; ona cennetteki sofranda yer ver."

"Tanrım, duamızı kabul et."

Marjorie Glick durduğu yerde ileriye geriye sallanarak inlemeye başlamıştı.

"Kardeşimizin ölümüne duyduğumuz acıyı teselli et; imanımız teselli, ebedi hayat ümidimiz olsun."

"Tanrım, duamızı kabul et."

Papaz kutsal kitabını kapattı. "Tanrımızın bize öğrettiği gibi dua edelim," dedi alçak sesle. "Cennetteki Babamız..."

"Hayır!" diye haykırdı Tony Glick ve kendini öne attı. "Oğlumun üstüne toprak atamazsın!"

Onu durdurmak isteyenler ellerini uzattılar ama engel olamadılar. Tony Glick bir an mezarın kenarında sendeledi, sonra suni çim çöktü. Adam çukurun içine kayarak tabutun üstüne düştü.

"Danny, hemen çık oradan!" diye bağırdı.

"Tanrım," dedi Mabel Werts ve siyah ipek mendilini dudaklarına bastırdı. Gözleri parlıyor, bu ânı tıpkı bir sincabın kışlık fıstıklarını depolaması gibi hafızasına kaydediyordu.

"Danny, hadi artık, saçmalamayı bırak!"

Peder Callahan tabut taşıyıcılara başıyla bir işaret çaktı; adamlar hemen öne çıktılar, ama daha onlar müdahale edemeden Parkins Gillsepie ve Nolly Gardener'in de aralarında bulunduğu üç başka adam bütün direnişine rağmen Glick'i mezardan çıkarmayı başardılar.

"Danny, kes artık oyun oynamayı! Anneni korkutuyorsun! Akşam dayağı hak ettin! Bırakın beni! Bırakın beni! Oğlumu istiyorum... bırakın beni! *Tanrım...*"

"Cennetteki Babamız..." diye bir kez daha başladı Callahan; ona başka sesler de katıldı.

"Danny, gel bana, duydun mu?"

"Bizim günlük rızkımızı ver ve bizi bağışla..."

"*Dannnyyy...*"

"Sana yapılan yanlışları bağışla, bize yapılanları da bağışlamamızı sağla..."

"Oğlum ölmedi, ölmedi, bırakın beni sefil bok parçaları!"

"Bizi kötülüklerden koru. Amin."

"Oğlum ölmedi," diye hıçkırıyordu Tony Glick. "Ölmüş olamaz. Daha on iki yaşında." Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Gözyaşları iki yanağından aşağıya boşalıyordu. Callahan'ın ayakları önünde dizüstü çöktü ve çamurlu elleriyle pantolonundan tuttu. "Lütfen, oğlumu geri ver. Lütfen, artık beni kandırmayın!"

Callahan onun başını iki eliyle tuttu. "Birlikte dua edelim," dedi. Glick'in hıçkırıklarını bacaklarında hissediyordu.

"Tanrım, bu adamı ve karısını teselli et. Bu çocuğu vaftiz suyuyla temizledin ve ona yeni bir hayat verdin. Biz de bir gün ona katılalım ve cennetin mutluluğunu ilelebet paylaşalım."

Başını kaldırdığında Marjorie Glick'in bayılmış olduğunu gördü.

4

Herkes gittikten sonra Mike Ryerson geri geldi ve sandviçinin kalan yarısını yemek ve Royal Snow'un dönmesini beklemek için açık mezarın kenarına oturdu.

Cenaze töreni saat dörtteydi, şimdi saat neredeyse beş olmuştu. Gölgeler uzamış, güneş batıdaki yüksek meşe ağaçlarının arasına girmişti. O lanet olası Royal beşe çeyrek kala geleceğine söz vermişti ama hâlâ ortalarda yoktu.

Sandviçi sucuklu ve peynirliydi. Bunu çok severdi. Bekâr olmanın avantajlarından biri de, sandviçlerini istediğin malzemeyle yapabilmekti. Son lokmasını yuttuktan sonra ellerini silkeledi; bir miktar ekmek kırıntısı tabutun üstüne düştü.

Onu seyreden biri vardı.

Bunu aniden hissetti; hiç şüphesi yoktu. Şaşkın gözlerle mezarlığı taradı.

"Royal? Orada mısın Royal?"

Karşılık gelmedi. Ağaçların arasından esen rüzgâr yaprakları gizemli bir şekilde hışırdattı. Taş duvarın diğer tarafındaki ağaçların gölgesi altında Hubert Marsten'in mezar taşını görebiliyordu; birden aklına Win'in ön kapıdaki demir çubuğa asılı köpeği geldi.

Gözler. İfadesiz ve duygusuz. Seyreden gözler.

Karanlık, beni burada yakalama.

Sanki birisi yüksek sesle konuşmuş gibi ayağa fırladı.

"Lanet olsun sana, Royal!" dedi Mike yüksek sesle. Artık Royal'ın oralarda olduğunu veya geri geleceğini sanmıyordu. İşi

tek başına yapmak zorunda kalacaktı ve adamakıllı uzun süreceğe benziyordu.

Belki karanlığa kadar...

İçine düşen korkuyu anlamaya çalışmadan işe koyuldu; bu iş o güne kadar onu hiç rahatsız etmemişken, şimdi fena halde ürkütüyordu.

Seri hareketlerle suni çimleri yerden alıp düzgün bir şekilde katladı. Bunları koluna takıp mezarlık kapısının dışına park ettiği kamyonetine götürdü; mezarlık dışına çıktığı anda içindeki kötü his de kayboluvermişti.

Suni çimi kamyonetin arkasına koyduktan sonra bir kürek aldı. Geri dönerken bir an duraksadı. Üstü açık mezara baktı, sanki onunla dalga geçer gibiydi.

Gözetlendiği hissi çukurun dibindeki tabutu göremediği anda kayboluyordu. Birden zihninde, saten yastıkta gözleri açık olarak yatan Danny Glick'in görüntüsü belirdi. Hayır, bu saçmaydı. Gözlerini kapatmışlardı. Carl Foreman'ı bu işi yaparken kim bilir kaç kere izlemişti. *Tabii ki, gözlerini yapıştırıyoruz,* demişti bir defasında Carl. *Cesedin bütün cemaate göz kırpmasını istemeyiz, değil mi?*

Mike küreğine toprak doldurup çukura attı. Bu, cilalı maun tabuttan tok bir ses çıkardı. Mike'ın midesi bulanır gibi oldu. Doğrulup dalgın gözlerle mezarlığa getirilen çiçeklere baktı. Ne israftı be. Yarına kalmaz o çiçeklerin yaprakları rüzgârla dört bir yana savrulurdu. İnsanlar bunu neden yaparlardı ki? İllaki para harcamak istiyorlarsa, kanser araştırma kurumlarına bağış yapsalardı. Hiç değilse bir işe yarardı.

Bir kürek dolusu toprak daha attıktan sonra bir daha dinlendi.

Tabut da israf sayılırdı. En az bin dolarlık maun tabut; şimdi de onun üstüne toprak atıyordu. Glick ailesinin kasabadaki diğer insanlardan fazla parası yoktu ve çocuklarının cenazesi için kim sigorta yaptırırdı ki? Dünya kadar borca girmiş olmalıydılar; hem de toprağa gömülecek bir tabut için...

Eğilip küreğini bir kez daha toprakla doldurdu ve bunu gönülsüzce çukura boşalttı. Yine aynı ürpertici tok ses çıktı. Artık tabutun üstü ince bir toprak tabakasıyla örtülmüştü, ama hâlâ cilalı maun, sanki protesto eder gibi parlıyordu.

Bana bakma artık.

Bir kürek daha doldurup çukura attı.

Aynı tok ses.

Gölgeler iyice uzuyordu. Mike durup başını kaldırdı ve panjurları sımsıkı kapalı Marsten Köşkü'ne baktı. Evin doğu cephesi doğrudan mezarlığın demir kapısına bakıyordu, Doc'un asılı olduğu...

Kendini zorlayarak bir kürek daha doldurdu ve çukura attı.

Aynı tok ses.

Toprağın bir kısmı yanlara saçılmış, menteşelere gelmişti. Artık birisi tabutu açmak isterse gıcırtılı bir ses çıkacaktı.

Bana bakıp durma, lanet olası!

Tam bir kürek daha dolduracakken, bunu düşünmek bile çok zor geldi ve bir dakika dinlendi. Bir zamanlar –*National Enquirer* olabilir– bir yerde okumuştu: Teksas'lı bir petrol zengini züpp, yepyeni Cadillac Coupe de Ville'si içinde gömülmeyi vasiyet etmişti. Vasiyeti yerine getirilmiş, buldozerle bir çukur açılıp otomobil vinçle içine sokulmuştu. Bu zengin domuzlardan biri tam aksesuarlı on bin dolarlık otomobilinin direksiyonunun başında gömülürken ülkenin dört bir tarafından eski otomobil sahipleri bunu izlemeye gelmişlerdi.

Mike bir an yerinde sıçradı ve başını iki yana sallayarak bir adım geri attı. Bir an kendinden geçer gibi olmuştu. O gözetleniyor hissi artık daha kuvvetliydi. Başını kaldırıp göğe baktı ve havanın ne kadar karardığını görünce telaşlandı. Sadece Marsten Köşkü'nün en üst katı güneş alıyordu. Saate baktı: Altıyı on geçiyordu. Yahu, bir saat geçmiş, çukura topu topu altı kürek toprak atabilmişti!

Mike düşünmemeye çalışarak işe koyuldu. Artık çukura attığı topraklardan daha az ses çıkıyordu. Tabutun üstü kilit man-

dalına kadar tamamen örtülmüş, toprak kenarlarından aşağıya kayıyordu.

İki kürek daha attıktan sonra durup dinlendi.

Kilit mandalı mı?

Yahu, insan bir tabuta neden kilit koyardı ki? Birisi içine girmesin diye mi? Herhalde öyle düşünmüş olmalıydılar. Herhalde içindeki kişi dışarıya çıkmasın diye değildi...

"Bana bakıp durma," dedi Mike Ryerson yüksek sesle ve o an yüreği ağzına geldi. Aniden oradan kaçıp kasabaya koşmak için ani ve kuvvetli bir dürtü hissetti. Kendini zorlayarak bu dürtüyü bastırdı. Abuk sabuk korkulardı işte... Mezarlıkta çalışan birinin arada bir böyle hissetmesi normal sayılırdı. Daha on iki yaşındaki o oğlanın üstünü toprakla örtmek boktan bir korku filmi gibiydi ve gözleri açık...

"Yeter, *kes artık*!" diye bağırıp Marsten Köşkü'ne baktı. Artık sadece çatısı güneşi yansıtıyordu.

Temposunu hızlandırdı, aklına bir şey getirmemek için ara vermeden kürek salladı. Ama o gözetleniyor hissi azalacağına kuvvetleniyordu ve her toprak dolu kürek daha ağır gelmeye başlamıştı. Tabutun üstü artık tamamen kapanmıştı, ama topraktan bir kefen örtülmüş gibi, şekli hâlâ belli oluyordu.

Ölüler için edilen Katolik duası belli bir nedeni olmadan aklına geldi. Irmak kenarında yemeğini yerken Callahan'ın bu duayı okuyuşunu işitmişti. Hem onu hem de acılı babanın çaresizlik içinde haykırışını...

Kardeşimiz Daniel Glick için dua edelim. Hazreti İsa...

Mike durup mezarın içine baktı. Derindi, çok derindi. Yaklaşan gecenin gölgeleri canlı bir şeymiş gibi içinde birikmişti. Hâlâ çok derindi. Karanlık basana kadar kesinlikle dolduramayacaktı. Mümkün değildi.

Ben hayatın devamıyım. Bana inananlar ölseler bile yaşamaya devam ederler.

Evet, gözler açıktı. Bu yüzden gözetlendiğini hissediyordu. Carl yeterince tutkal kullanmadığı için gözkapakları tıpkı pen-

cere panjuru gibi açılıvermiş, Daniel Glick de ona bakmıştı. Bu konuda bir şey yapılmalıydı.

...ve bana imanı olan hiç kimse ebedi ölümü çekmeyecektir...

(Şimdi sana çürümüş et ve kokan beden getiriyorum.)

Kürekle toprağı boşalt. Yapılması gereken buydu. Toprağı boşalt, kürekle kırarak kilidi aç ve o gözleri kapat. Mike'ın yanında tutkal yoktu, ama cebinde iki adet çeyrek dolar vardı. Bu da işi görürdü. Gümüş. Evet, oğlana gereken şey gümüştü.

Güneş artık Marsten Köşkü'nün çatısının sadece en üst kısmına değiyordu. Panjurları kapalı olduğu halde ev ona bakar gibiydi.

Sen ölüleri hayata geçirdin; kardeşimiz Daniel'e ebedi hayatı bahşet.

(Senin için kurban kestim. Sana bunu sol elimle getiriyorum.)

Mike Ryerson aniden mezarın içine atladı ve deli gibi toprağı kazmaya başladı. Sonunda kürek tabuta temas etti; kalan toprağı da kenarlara sıyırdı. Sonra tabutun üstüne eğilip kilidin üstüne vurmaya başladı.

Irmak kenarındaki kurbağalar hareketlenmeye başlamıştı, gölgeler içinde bir gece kuşu şakıyor, çobanaldatan kuşları seslerini yükseltiyordu.

Yediye on var.

"Ben ne yapıyorum?" diye sordu kendine Mike. "Ben ne halt ediyorum?"

Tabutun üstünde diz çöküp bunu düşünmeye çalıştı... ama aklının derin bir köşesi ona acele etmesini söylüyordu, güneş batmak üzere...

Karanlık, beni burada yakalama.

Küreği omzunun üstünden kaldırıp kilidin üstüne bir kez daha vurdu ve bu defa bir çatırtı işitti. Kilit kırılmıştı.

Bir an başını kaldırıp baktı, ter ve toprakla kaplı yüzünde bilincinin son pırıltılarını yansıtan gözleri yerlerinden fırlayacak gibi büyümüştü.

Gökyüzünde Venüs ışıldıyordu.

Soluk soluğa kendini yukarıya çekip mezardan çıktı ve kenarında yüzüstü uzanıp tabut kapağının mandalına uzandı. El

yordamıyla bunu bulup çekti. Kapak, tıpkı tahmin ettiği gibi menteşeleri gıcırdayarak açıldı ve önce pembe saten, daha sonra da kilise giysisiyle gömülmüş olan Danny'nin siyah kumaşlı kolu göründü. Sonra da yüzü.

O an Mike'ın soluğu kesilir gibi oldu.

Gözleri açıktı. Tahmin ettiği gibiydi. Fal taşı gibi açıktı ve kesinlikle donuk değildi. Günün son aydınlığında hayat dolu bir parıltı görülüyordu. Yüzünde de ölülere özgü soluk renk yoktu, tersine yanakları pembe ve capcanlıydı.

Mike o parlak ve sabit bakışlardan gözlerini kaçırmaya çalıştı.

"Tanrım..." diye mırıldandı.

Güneş artık ufukta kaybolmuştu.

5

Mark Petrie odasında bir Frankenstein modeli üstünde çalışırken, bir yandan da alt kattaki oturma odasında konuşan ebeveynlerini dinliyordu. Odası, Güney Jointner Bulvarı'ndaki evlerinin ikinci katındaydı ve her ne kadar evleri modern bir mazotlu kazanla ısıtılmaktaysa da, ikinci katta hâlâ hava ızgaraları bulunuyordu. Eskiden bu ev mutfaktaki bir sobayla ısıtılırken bu sıcak hava ızgaraları ikinci katın çok soğuk olmamasını sağlıyordu. Buna rağmen, 1873'le 1896 yılları arasında evin ilk sahibi olan kadın sıcak bir tuğlayı örtüyle sardıktan sonra yatağını ısıtmak zorunda kalmıştı.

Ebeveynleri alt kattaki oturma odasında olmalarına rağmen, sanki Mark'ın kapısının önünde onun hakkında konuşuyor gibiydiler.

Bir keresinde babası Mark'ı kapıda onları dinlerken yakalamış –Mark o zaman altı yaşındaydı– ve ona bir İngiliz atasözünü söylemişti: Üzülmek istemiyorsan, gizlice kimseyi dinleme. Yani kendin hakkında hoşlanmayacağın şeyler işitebilirsin, diye açıklamıştı bunu babası.

Buna karşılık başka bir atasözü de vardı: Erken uyarılan, erken önlem alır.

On iki yaşındaki Mark o yaş grubundakilere göre daha sıska ve çelimsiz yapılıydı. Buna karşılık yaşıtı olan oğlan çocuklarında pek görülmeyen bir kıvraklık ve zarafetle hareket ederdi. Açık tenliydi, daha ileri yaşlarında kartala benzetilen yüz hatları bu yaşındayken biraz kadınsı gibiydi. Bu özelliği okul bahçesindeki Richie Boddin olayından bile önce ona sorun olmuştu ve Mark daha o zamanlar bu sorunu kendisinin halledeceğine karar vermişti. Önce sorunun bir analizini yaptı. Ona göre çoğu zorba iriyarı, çirkin ve sakar olurdu. İnsanların canını yakabildikleri için onları korkuturlardı. Kalleşçe kavga ederlerdi. O halde, biraz canının yanmasından korkmuyorsan, sen de kalleşçe kavga etmeye hazırsan, bir zorbayı alt edebilirdin. Bu teorinin tam olarak ilk doğrulanması Richie Boddin olayıyla gerçekleşmişti. Kittery İlkokulu'ndaki zorbayla berabere kalmıştı (ki bu da bir bakıma zafer sayılırdı. Burnu kanayan ama boyun eğmeyen Kittery zorbası okul bahçesindeki bütün çocuklara Mark Petrie'yle can ciğer arkadaş olduklarını ilan etmişti; aslında o oğlanın beş para etmez biri olduğunu düşünen Mark aksini iddia etmedi. Gerektiğinde susmasını bilirdi). Zorbalar konuşarak ikna edilmezlerdi. Richie Boddin gibilerinin anladığı tek dil canlarının yanmasıydı. Mark'a göre, bu yüzden dünyada kimse birbiriyle geçinemiyordu herhalde. O gün okuldan uzaklaştırılmış, babası küplere binmişti. Mark rulo edilmiş bir dergiyle poposuna vurulacak darbeler için pozisyon alırken, babasına Hitler'in de Richie Boddin gibi olduğunu söylemişti. Babası bunu duyunca kahkahayı patlatmış, annesi bile gülmesini bastıramamıştı. Dayak faslı da böylece iptal edilmişti.

Şimdi June Petrie, "Sence bu onu etkilemiş midir, Henry?" diyordu.

"Anlamak... zor." O kısa duraklama sırasında Mark, babasının piposunu yaktığını biliyordu. "Çocukta tam pokerci yüzü var."

"Durgun sular derin akar," dedi annesi. Annesi hep böyle büyük laflar ederdi. Mark ikisini de çok seviyordu, ama bazen ikisi de kütüphanedeki o okkalı kitaplar kadar can sıkıcı... ve toz tutmuş olabiliyordu.

"O oğlanlar Mark'a gelmek üzere yola çıkmışlar," diye devam etti annesi. "Tren setiyle oynamak için... şimdi birisi öldü, diğeriyse kayıp! Hiç kendini kandırma, Henry. Mark mutlaka bir şeyler hissediyordur."

"Oğlumuz yere sağlam basıyor," dedi Bay Petrie. "Duyguları her ne ise, eminim kontrolü altında kalacaktır."

Mark, Frankenstein'ın sol kolunu omuz soketine yapıştırdı. Bu özel bir Aurora modeliydi ve karanlıkta yeşil bir ışık yanıyordu. Buna benzer bir plastik İsa heykeli Kittery kilise okulunda 119'uncu ilahiyi ezberlediği için ona hediye edilmişti.

"Bazen düşünüyorum da, keşke bir çocuk daha yapsaydık," dedi babası. "Başka yararlarının yanı sıra, Mark için iyi olurdu."

"Gayret etmemiş değiliz," dedi annesi.

Babası homurdandı.

Konuşmaya uzun bir ara verildi. Mark babasının *The Wall Street Journal*'a göz gezdirdiğini tahmin ediyordu. Annesinin de elinde ya bir Jane Austen ya da bir Henry James romanı olmalıydı. Annesi bu romanları tekrar tekrar okurdu; Mark bir kitabı ikinci defa okumanın çok anlamsız olduğunu düşünürdü. Nasılsa sonunu biliyor olacaktın.

"Sence evin arkasındaki ormana gitmesi güvenli mi?" diye sordu annesi. "Dediklerine göre bataklık falan varmış..."

"Bataklık buradan kilometrelerce uzakta."

Mark bunu duyunca biraz rahatladı ve canavarın öbür kolunu yapıştırdı. Aurora'nın bütün canavarlar takımı vardı ve bunları, yeni bir tanesi gelince değiştireceği bir sıra halinde dizmişti. Çok güzel bir takımdı. Danny ve Ralphie gerçekten de o gece bunu görmeye geleceklerdi... her neyse.

"Bence sakıncası yok," dedi babası. "Tabii, karanlıktan sonra olmaz."

"Umarım o korkunç cenaze töreni yüzünden kâbus görmez."

Mark babasının omuz silkişini görür gibi oldu. "Tony Glick... talihsiz adam. Ama ölüm ve yas yaşamanın bir parçası işte. Tony Glick de bunu öğreniyor."

"Belki." Yine uzun bir fasıla. Şimdi ne konuşacaklar, diye düşündü Mark. Çocuk adamın babasıdır, olabilir. Ya da, dal eğrilirken ağaç da şekil alır. Mark canavarını yuvasına yerleştirdi; bu yuva ardında mezar taşı olan bir mezar tümseğiydi. "Hayatın ortasında ölümün içindeyiz. Ama benim kâbuslarım oluyor."

"Öyle mi?"

"Her ne kadar kulağa ürpertici gelse de, o Bay Foreman gerçek bir ressam. Danny sanki uyuyormuş gibi görünüyordu. Sanki her an gözlerini açacak veya esneyecek gibiydi ve... insanlar neden üstü açık tabutla cenaze töreni yaparak kendilerine işkence ederler, anlamıyorum. Bana dine küfredilmiş gibi geliyor."

"Neyse, bitti artık."

"Evet. Çok iyi bir çocuk, değil mi Henry?"

"Mark mı? Hem de en iyisi."

Mark gülümsedi.

"Televizyonda bir şey var mı?"

"Bakarım."

Mark dinlemeyi bıraktı; ciddi konu kapanmıştı. Kuruyup sertleşmesi için modelini pencere pervazına koydu. On beş dakika sonra annesi, artık yatma zamanı geldi, diye ona seslenecekti. Pijamasını çekmecenin üst çekmesinden çıkarıp soyunmaya başladı.

İşin gerçeği, annesi onun ruh hali için gereksiz yere endişe ediyordu; Mark o kadar hassas değildi. Hassas olması için de bir neden yoktu; tutumluluğu ve hareketlerindeki zarafet dışında, çoğu bakımdan tipik bir oğlan çocuğuydu. Daha da yukarıya tırmanan üst orta sınıf bir ailenin oğluydu ve ebeveynlerinin sağlam bir evliliği vardı. Biraz renksiz de olsa, birbirlerini seviyorlardı. Mark'ın hayatında büyük bir travma olmamıştı. Okuldaki az sayıda kavga onda hiçbir kötü iz bırakmamıştı. Ebeveynleriyle iyi geçiniyordu ve çoğu zaman onlarla aynı şeyleri istiyordu.

Onu başka herkesten ayıran bir şey varsa, o da mesafeli ve özdenetimli oluşuydu. Bu niteliği kimse ona öğretmiş değildi, doğuştandı. Köpeği Chopper bir otomobilin altında kaldığı zaman veterinere annesiyle birlikte gitmek için ısrar etmişti. Veteriner ona köpeğini uyutmak zorunda olduğunu söylemiş, nedenini biliyor musun, diye sormuştu. Mark da ona, köpeğimi uyutmayacak, onu öldüreceksiniz, değil mi, demişti. Veteriner, evet, dedi. Mark ona, pekâlâ, uyutun, dedi ama önce Chopper'i öptü. Çok üzülmüştü ama hiç ağlamamış, hatta ağlayacak gibi bile olmamıştı. Annesi ağlamıştı ama üç gün sonra Chopper'i unutmuştu bile. Oysa Mark köpeğini hiç unutmadı. Ağlamamanın değeri buydu işte. Ağlamak, içinde ne varsa bunu yere işemekten farksızdı.

Ralphie Glick'in kayboluşu onu şoke etmiş, sonra Danny'nin ölümüyle bir kez daha sarsılmıştı, ama korkmamıştı. Dükkândaki adamlardan birinden Ralphie'nin muhtemelen bir cinsi sapığın kurbanı olduğunu duymuştu. Mark sapıkların ne olduğunu bilirdi. Sana boşalmalarını sağlayacak bir şey yaparlar, işleri bitince de seni boğarlar (çizgi romanlarda boğulanlar hep *arrrrgggh* diye ses çıkarırlardı) ve bir çukura gömerlerdi. Bir cinsi sapık ona çikolata falan ikram edecek olsa Mark onun hayalarına bir tekme atıp son sürat oradan kaçardı.

"Mark?" Seslenen annesiydi.

"Tamam," dedi Mark gülümseyerek.

"Yıkanırken kulaklarını unutma."

"Unutmam."

Ebeveynlerine iyi geceler demek için aşağıya inmeden önce canavarlar setine bir göz attı: Drakula sivri dişlerini sergileyerek yerde yatan bir genç kızın tepesine çöreklenmiş, Çılgın Doktor bir kıza işkence ediyor ve Bay Hyde evine gitmekte olan yaşlı bir adama gizlice yaklaşıyordu.

Ölümü anlıyor muydu? Tabii. Canavarlar seni bulduğu zaman ölürdün.

6

Roy McDougall saat sekiz buçukta treylerinin garaj yoluna girdikten sonra yaşlı Ford'unun motoruna iki kez gaz verdi ve kontağı kapattı. Toplama borusu topu atmak üzereydi, sinyal lambaları çalışmıyordu ve gelecek ay otomobilin muayene zamanıydı. Böyle otomobilin... Böyle hayatın... Evde çocuğu böğürüyor, Sandy de ona bağırıyordu. Ne evlilikti be!

Otomobilden çıktı, oradaki kaldırım taşlarından birine takılıp düştü. Geçen yazdan beri bunları dizip garaj yoluyla ev arası bir geçiş yolu yapmayı düşünmüştü.

"Hay lanet olası!" diyerek kaval kemiğini ovdu.

Adamakıllı sarhoştu. İşten saat üçte çıkmış, o zamandan beri Dell'in barında Hank Peters ve Buddy Mayberry'yle birlikte kafa çekmişlerdi. Son günlerde Hank'ın cebi para görmüştü ve eline ne geçtiyse, hepsini içkiye harcamaya kararlı gibiydi. Roy arkadaşları için Sandy'nin ne düşündüğünü bilirdi. Ne düşünürse düşünsün... Bütün bir hafta pamuk atma makinesinde eşek gibi çalışan adama cumartesi ve pazar günleri içeceği birkaç birayı kimse çok göremez. Sandy de kim oluyor, erdemlilik taslıyordu? Etrafı toparlamak, postacıyla geyik yapmak ve bebeği fırına girmemesi için kollamak dışında bütün gün evde oturup duruyordu. Son zamanlarda çocuğa da iyi baktığı yoktu zaten. Lanet velet daha geçen gün altı değiştirilirken masadan düşmüştü.

Sen neredeydin peki?

Onu tutuyordum, Roy. Ama devamlı kıpırdıyor.

Kıpırdıyor. Tabii.

Öfkesi burnunda kapıya gitti. Bacağını çarptığı yer hâlâ sızlıyordu. Karısı acısını paylaşacak değildi tabii. Peki, Roy o ustabaşı olacak puşt için ter dökerken Sandy ne yapıyordu? Dergi okuyor, televizyonda dizi filmleri seyrediyor, çikolatalı çilek yiyor, arkadaşlarıyla telefonda muhabbet ediyordu. Yüzünde ve kıçında sivilceler çıkmaya başlamıştı. Yakında yüzüyle kıçını ayırt etmek zor olacaktı.

Kapıyı iterek açıp içeriye girdi.

Gördüğü manzara onca biranın uyuşukluğunu bir anda bıçak gibi kesip attı: Bebek çığlık çığlığaydı, çıplaktı, burnu kanıyordu; onu kucağında tutan Sandy'nin kolsuz gömleği kan içindeydi. Roy'a bakarken yüzünde şaşkınlık ve korku vardı; bebeğin alt bezi yerdeydi.

Gözlerinin etrafı hâlâ mor izlerle kaplı olan Randy yardım ister gibi ellerini kaldırmıştı.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Roy alçak sesle.

"Hiçbir şey, Roy. Sadece..."

"Ona vurmuşsun," dedi Roy tekdüze bir sesle. "Altını değiştirirken kıpırdadığı için ona bir tane patlatmışsın."

"Hayır," dedi Sandy hemen. "Yana kayıp düşünce burnunu çarptı. Hepsi bu işte."

"Seni dayaktan gebertmeliyim," dedi Roy.

"Roy, sadece burnunu yere çarp..."

Roy'un omuzları çöktü. "Yemeğe ne var?"

"Hamburger. Hepsi yandı ama," dedi Sandy öfkeyle. Gömleğinin eteğini çekip bununla Randy'nin burnunun altını sildi. Roy onun giderek yağlanmaya başladığını görebiliyordu. Doğumdan sonra bir türlü eski haline gelememişti.

"Şunu sustur."

"Ama o..."

"*Sustur şunu!*" diye bağırdı Roy ve neredeyse susmak üzere olan Randy bir kez daha yaygarayı bastı.

"Eline biberonunu vereyim," dedi Sandy oturduğu yerden kalkarak.

"Bana da yemeğimi hazırla." Ceketini çıkarırken etrafa bakındı. "Yahu, bu ne dağınıklık be? Bütün gün ne halt ediyorsun?"

"Roy!" dedi Sandy şoke olmuş gibi. Sonra da kıkırdamaya başladı. Altını değiştirirken bebeğin hareketsiz durmamasına gösterdiği ani öfke buhar oluyordu. Dizi filmlerde seyrettiği sahnelerden biri gibi...

"Yemeğimi hazırla, sonra da etrafı topla."

"Tamam. Tamam, tabii." Buzdolabından bir biberon çıkardı, Randy'yi bununla çocuk kafesine yerleştirdi. Randy biberonu emmeye başladı; gözleri bir annesine bir babasına gidip geliyordu.

"Roy?"

"Hım. Ne?"

"Bitti artık."

"Ne bitti?"

"Biliyorsun işte. Yapmak ister misin? Bu gece?"

"Tabii," dedi Roy. "Tabii." Sonra bir kez daha içinden, ne hayat be, diye geçirdi. Ne hayattı be!

7

Telefon çaldığında Nolly Gardener radyoda rock müziği dinliyordu. Parkins çapraz bulmaca sayfasını kapatıp, "Şunu kıssana biraz," dedi.

"Tabii, Park." Nolly radyonun sesini kısıp parmaklarıyla tempo tutmaya devam etti.

"Alo?" dedi Parkins.

"Şerif Gillespie?"

"Evet."

"Ben ajan Tom Hanrahan. İstediğiniz bilgiyi edindim."

"Bu kadar çabuk aradığınız için teşekkür ederim."

"Pek işinize yaramayabilir."

"Önemli değil," dedi Parkins. "Ne öğrendiniz?"

"Ben Mears 1973 Mayıs ayında New York'taki ölümlü bir trafik kazasıyla ilgili kovuşturulmuş. Herhangi bir suçlama olmamış. Motosikleti devrilmiş. Karısı Miranda ölmüş. Tanıklar, Mears'in yavaş sürdüğünü bildirmişler, alkol testî de temiz çıkmış. Kaygan bir zeminden geçmiş olmalı. Siyasi görüşü, sol eğilimli. 1966'da Princeton'da bir barış mitingine katılmış. 1967'de Brooklyn'de bir savaş karşıtı gösteride konuşma yapmış. Washington'da 1968 ve 1970'teki yürüyüşlere katılmış. Kasım 1971'de San Francisco'daki

barış yürüyüşünde tutuklanmış. Onun hakkında bütün öğrenebildiklerim bu kadar."

"Başka?"

"Kurt Barlow, 'k' ile yazılıyor. Britanyalı, ama doğuştan değil, tabiiyet değiştirmiş. Almanya'da doğmuş, 1938'de Gestapo'ya yakalanmadan önce İngiltere'ye kaçmış. Daha öncesine ait bir kayıt yok, ama muhtemelen yetmişli yaşlarında olmalı. Doğumunda adı Breichen. 1945'ten beri Londra'da ithalat-ihracat işiyle meşgul, ama izini bulmak kolay olmuyor. Straker o zamandan beri onun ortağı ve görüldüğü kadarıyla insanlarla ilişkisi Straker aracılığıyla yürütülüyor."

"Öyle mi?"

"Straker doğuştan Britanyalı. Elli sekiz yaşında. Babası Manchester'da dolap imalatçısıymış. Oğluna adamakıllı yüklü bir para bıraktığı belli oluyor; Straker da fena kazanmamış. On sekiz ay önce ikisi birlikte Amerika'da uzun bir zaman geçirmek için vize başvurusunda bulunmuşlar. Elimizdeki bilgiler bu kadar. Tabii, ikisi eşcinsel ilişki yaşıyor olabilir."

"Evet," dedi Parkins iç geçirerek. "Ben de öyle düşünüyordum."

"Daha çok bilgi isterseniz, bu iki adam hakkında CID ve Scotland Yard'dan yardım isteyebiliriz."

"Hayır, bu kadarı yeter."

"Mears ile diğer ikisi arasında bir bağlantı yok. Tabii, çok gizli bir ilişki değilse..."

"Pekâlâ. Çok teşekkür ederim."

"Görevimiz. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

"Ararım. Teşekkür ederim."

Parkins ahizeyi yuvasına yerleştirip düşünmeye başladı.

"Kimdi o, Park?" diye sordu Nolly radyonun sesini açarak.

"Excellent Café. Salamlı sandviç yokmuş. Sadece yumurta salatası ve peynir varmış."

"İstersen masamda biraz ahududuyla fıstık var."

"Hayır, sağ ol," dedi Parkins ve bir kez daha iç geçirdi.

8

Çöplük hâlâ için için yanmayı sürdürüyordu.

Dud Rogers yanan çöpleri koklayarak çukurun kenarına geldi. Yerlerde küçük şişeler çatırdıyor, her adımında toz halinde siyah küller püskürüyordu. Arazide bulunan kömürler akkor olmuş, ona açılıp kapanan kırmızı bir göz gibi görünüyordu... bir devin gözü. Arada bir, bir sprey kutusu veya bir ampul patlıyordu. O sabah çöplüğü tutuşturduğunda çok sayıda sıçan çıkmıştı; o güne kadar gördüklerinden çok daha fazlaydı. Tam otuz altı tanesini vurmuş, tekrar kılıfına sokarken tabancası elini yakacak kadar ısınmıştı. Üstelik hepsi de çok iriydi, bazıları neredeyse yarım metreyi buluyordu. Yılın hangi zamanında olduğuna bağlı olarak sayılarının artması veya azalması tuhaftı. Herhalde iklimle alakalı olmalıydı. Bu sayı artmaya devam ederse, 1964'ten beri yapmadığı bir şeyi yapıp fare zehri kullanmaya başlayacaktı.

Şu anda da bir tanesi yangın bariyeri olarak kullandığı bıçkı tezgâhlarından birinin altından sürünerek çıkıyordu.

Dud tabancasını tekrar çıkarıp emniyetini açtı, nişan aldı ve ateş etti. Atışı sıçanın önündeki toprağı havalandırıp hayvanı toza buladı. Ama sıçan kaçmak yerine arka ayakları üstünde dikilip boncuk gibi kırmızı gözleriyle ona baktı. Yahu, bazıları amma da cesur oluyordu!

"Bay bay, Bay Sıçan," dedi Dud ve dikkatle nişan aldı.

Bu defa sıçan devrildi; gövdesi seğiriyordu.

Dud onun yanına gitti ve ağır işçi postalıyla hayvanı dürttü. Sıçan onun postalının derisine cılız bir ısırık attı.

"Pis şey!" dedi Dud ve ayağıyla hayvanın başını ezdi.

Çömelip sıçana baktı; o sırada aklına hiç sutyen giymeyen Ruthie Crockett geldi. Üstüne o tenine yapışan yün süveterlerden birini giydiğinde, yüne sürtünmekten dikleşen meme uçları net bir şekilde görülürdü. Eğer bir erkek o meme uçlarını birazcık, ama sadece birazcık okşayacak olsa, onun gibi bir sürtük roket gibi patlardı herhalde.

Sıçanı kuyruğundan tutup havada salladı. "Kalemkutunda böyle bir sıçan bulmaya ne dersin, Ruthie?" Bu düşünce hoşuna gitti ve yamuk başını sallayarak tiz sesli bir kahkaha attı.

Sıçanı çöplüğün ortasında bir yere fırlattı. Bunu yaparken dönünce bir insan figürü gözüne çarptı – elli adım sağında, uzun boylu, son derece zayıf bir insanın silueti.

Dud ellerini pantolonunda silip adama doğru yürüdü.

"Çöplük kapalıdır, bayım."

Adam ona doğru döndü. Sönmeye yüz tutmuş ateşin kızıllığında adamın çıkık elmacık kemikleri ve düşünceli bir ifadeyle bakan yüzü belli oldu. Ak saçlarında demir grisi bir ton da vardı. Tıpkı o ibne konser piyanistleri gibi saçlarını cilalıymış gibi görünen alnından geriye taramıştı. Kor halindeki ateşe bakan gözleri kan çanağı gibi görünüyordu.

"Öyle mi?" dedi adam nazikçe; hafif bir aksanı var gibiydi. Herif Fransız falan olabilirdi. "Ateşi seyretmeye geldim. Çok güzel."

"Evet," dedi Dud. "Buralı mısınız?"

"Evet, güzel kasabanızın yeni sakinlerinden biriyim. Çok sayıda sıçan vurur musunuz?"

"Evet, epey çok. Son zamanlarda bu orospu evlatlarının sayıları milyonları buldu. Siz Marsten Köşkü'nü satın alan kişisiniz, değil mi?"

"Yırtıcılar!" dedi adam ellerini arkasında kavuşturarak. Dud adamın yelekli bir takım elbise giydiğini fark edince şaşırdı. "Gecenin yırtıcı avcılarını çok severim. Sıçanlar... baykuşlar... kurtlar. Bu bölgede hiç kurt var mıdır?"

"Hayır," dedi Dud. "Durham'da bir avcı iki yıl önce bir çakal vurmuştu. Yabani köpek sürüleri vardır..."

"Köpekler," dedi yabancı, tiksintiyle. "Yabancı bir ayak sesi duyar duymaz ulumaya ve havlamaya başlarlar. Hepsini gebertmek lazım. Bence hepsi gebertilmeli!"

"Ben hiç o şekilde düşünmemiştim," dedi Dud, bir adım geri çekilerek. "Birilerinin buraya gelip sıçanları vurması çok iyi

oluyor, ama pazar günleri çöplük altıda kapanır. Şimdiyse saat dokuzu geçiyor..."

"Anladım."

Ne var ki, yabancı hiç de gidecek gibi görünmüyordu. Dud, kasabadakilere iyi hava atarım, diye düşündü. Herkes o Straker denen adamın arkasında kimin olduğunu merak edip dururken, Dud onunla tanışan ilk kişi olmuştu – belki Larry Crockett hariç. Bir daha o hıyar George Middler'e mermi almaya gittiğinde, sıradan bir şeymiş gibi konuya girerdi: Geçen gece o yeni adamla tanıştım. Kim mi? Ha, bilirsiniz, canım. Marsten Köşkü'nü satın alan. Bayağı iyi bir adam. Biraz aksanlı konuşuyordu.

"O evde hiç hayalet var mı?" diye sordu Dud, yaşlı adam hiç de oradan gidecekmiş gibi görünmeyince.

"Hayalet!" Yaşlı adam gülümsedi; bu gülümsemede insanı son derece huzursuz eden bir nitelik vardı. Bir köpekbalığı böyle gülümseyebilirdi. "Hayır, hayalet yok." Son kelimeyi vurgulayarak söylemesi, sanki ondan daha kötü bir şey olduğunu ima eder gibiydi.

"Eh... epey geç oldu... artık gitseniz iyi olur, Bay..."

"Ama sizinle sohbet etmek çok hoş," dedi yaşlı adam ve ilk kez yüzünü tam olarak Dud'a çevirip gözlerinin içine baktı. Adamın gözleri, deler gibi bakıyordu ve her ne kadar uzun uzun bakmak ayıp sayılırsa da, o bakışlardan gözünü kaçırmak imkânsızdı. "Biraz daha sohbet etmemizin sakıncası var mı?"

"Hayır, yok herhalde," dedi Dud. Adamın gözleri sanki genişleyip büyüyor gibiydi, etrafı ateşle çevrili karanlık kuyulara benziyordu; insan o kuyulara düşüp boğulabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi adam. "Sırtınızdaki o kambur çalışmanıza engel oluyor mu?"

"Hayır," dedi Dud büyülenmiş gibi. Bu herif beni hipnotize etmiş olmalı, diye düşündü. Tıpkı o Topsham Fuarı'ndaki adam gibi... neydi adı? Bay Mephisto. İnsanı uyutup olmadık komik şeyler yaptırıyordu: Tavuk gibi öttürüyor, köpek gibi etrafta koşturuyor veya altı yaşındaki doğum günü partisinde neler oldu-

ğunu anlattırıyordu. Reggie Sawyer'le Gawd'ı hipnotize etmişti ve gülmekten ölmüşlerdi...

"Başka bakımlardan zorluk çıkarıyor olabilir mi?"

"Hayır... yani..." Dud hâlâ büyülenmiş gibi o gözlere bakıyordu.

"Hadi, hadi," diye teşvik etti yaşlı adam. "Biz dostuz, değil mi? Anlat bana, konuş..."

"Eh... kızlar... biliyorsunuz, kızlar..."

"Elbette," dedi yaşlı adam yatıştırıcı bir sesle. "Kızlar sana bakıp gülüyorlar, değil mi? Senin erkekliğinden haberleri yok. Ya da kuvvetinden."

"Doğru," dedi Dud. "Gülüyorlar. *O* gülüyor."

"O kim?"

"Ruthie Crockett. O... o hep..." Bu düşünce aklından uçup gitti. Üstünde durmadı. Şu andaki huzuru dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu serinlik ve huzur...

"Seninle ilgili espriler mi yapıyor? Eliyle ağzını kapatıp gülüyor mu? Sen yanlarından geçerken arkadaşlarını mı dürtüyor?"

"Evet..."

"Ama sen onu arzuluyorsun," diye üsteledi o ses. "Öyle değil mi?"

"Ah, evet..."

"Ona sahip olacaksın. Bundan hiç şüphem yok."

Bir şey vardı... bununla ilgili hoş bir şey. Çok uzaklardan müstehcen şeyler söyleyen tatlı sesler duyuyordu. Gümüşsü sesler... beyaz yüzler... Ruthie Crockett'in sesi. Dud onu neredeyse görmüş gibi oldu; kız memelerini avuçlayıp kabartarak ona doğru uzatmış, "Öp bunları, Dud... ısır onları... em onları..." diyordu.

Suda boğulmak gibiydi. Yaşlı adamın çevresi kızıllaşmış gözleri içinde boğulmak...

Yabancı ona doğru yaklaşırken Dud her şeyi anladı ve zevkle kabullendi; acıyı duyduğu zaman, bu acı gümüş gibi tatlı, durgun suların derinlikleri gibi yeşildi.

9

Elleri titriyordu ve şişeyi tutacağı yerde parmaklarıyla onu masadan aşağıya devirmiş, şişe halının üstüne düşerek pahalı İskoç viskisi yere akmaya başlamıştı.

"Lanet olsun!" dedi Peder Donald Callahan ve şişenin tamamı boşalmadan almak için eğildi. Aslında fazla kalmış değildi. Şişeyi tekrar masanın üstüne koydu (kenarına değil) ve bir bezle deterjan almak için mutfağa gitti. Bayan Curless'in halıya dökülmüş viski lekesi görmesine izin veremezdi. Moralinin pek iyi olmadığı sabahlarda kadının şefkatli ve acıyan gözlerle ona bakmasını kaldıramazdı.

Yani akşamdan kalma olduğun sabahlarda...

Evet, akşamdan kalma, çok iyi. Artık ne pahasına olursa olsun biraz doğruları konuşalım. Neyin doğru olduğunu bilirse,n özgür olursun.

Mutfakta E-Vap adında bir deterjan buldu ve bunu alıp tekrar çalışma odasına götürdü. Hiç sendelemiyordu. Neredeyse hiç.

Elli üç yaşındaki Callahan azametli bir adamdı. Kır saçları, çevresi hafif kırışmış mavi gözleri (minik kırmızı çizgiler oluşmuştu) ve hafif çukurlu bir çenesi vardı. Bazı sabahlar aynaya bakarken altmış yaşına gelince rahipliği bırakıp Hollywood'a gitmeyi ve Spencer Tracy rolleri oynamayı düşünürdü.

"Peder Flanagan, sana ihtiyacımız varken nerelerdesin?" diye mırıldanarak lekenin önünde çömeldi. Gözlerini kısıp şişedeki kullanma talimatını okudu, sonra şişe kapağını iki kez doldurup lekenin üstüne döktü. Leke hemen beyazlaşmaya ve köpürmeye başladı. Telaşa kapılan Callahan tekrar etiketteki talimata baktı.

"Çok inatçı lekeler için," diye başladı o herkesin hayran olduğu gür sesiyle, "etkilemesi yediyle on dakika arası sürer."

Çalışma odasının penceresine gitti; buradan Elm Sokağı ve St. Andrew's görülüyordu.

İşte yine buradayım, diye düşündü. Bir pazar gecesi ve ben yine sarhoşum.

Bağışla beni, Tanrım, çünkü günah işledim.

Eğer ağırdan alırsan ve çalışmaya devam edersen, ayyaşlığın yavaş yavaş geliştiğini fark etmezsin. (Uzun ve yalnız gecelerinde Peder Callahan *Notlar*'ı üstünde çalışıyordu. New England Katolik Kilisesi hakkında bir kitaptı bu. Ama arada bir bu kitabın yazılacağından şüpheye düştüğü olurdu. Aslında *Notlar* ve içki sorunu aynı sırada başlamıştı.) İnsanın eli şişe ağırlığının giderek azaldığını fark etmeyebiliyordu.

Son itirafımdan bu yana en az bir gün geçti.

Saat on bir buçuk olmuştu, pencereden dışarıya bakarken sadece kilisenin önündeki sokak lambasının daire biçimindeki ışığı dışında her yerin kapkaranlık olduğunu gördü. Her an o daire biçimindeki ışığın altında Fred Astaire belirecek; smokini, melon şapkası, beyaz ayakkabıları ve bastonuyla dans etmeye başlayacaktı. Az sonra ona Ginger Rogers katılacak ve birlikte vals yapmaya başlayacaklardı.

Başını cama dayadı. Bir zamanlar yakışıklı sayılacak yüzünde bitkinliğin izleri vardı.

Ben bir ayyaşım ve berbat bir rahibim, Tanrım.

Gözleri kapalı halde itiraf kabininin karanlığını görebiliyor, pencereden kayıp insan kalbinin bütün sırlarını ortaya çıkaran perdeyi açtığını hissediyordu. Oturma banklarının vernik kokusunu, yaşlı adamların ter kokusunu duyabiliyordu.

Bağışla beni, Tanrım,

(Abimin vagonunu kırdım, karıma vurdum, Bayan Sawyer soyunurken onu gizlice seyrettim, yalan söyledim, hile yaptım, aklımdan şehvetli düşünceler geçti ve...)

çünkü günah işledim.

Gözlerini açtı; Fred Astaire henüz ortaya çıkmamıştı. Belki tam gece yarısı çıkardı. Kasabası uyuyordu. Sadece...

Başını kaldırıp baktı. Evet, orada ışıklar açıktı.

Bowie adlı kızı düşündü –hayır, artık onun adı McDougall'dı– soluk soluğa ona bebeğine vurduğunu anlatıyordu. Callahan ne

sıklıkta bebeğine vurduğunu sorunca, kızın zihnindeki çarkların dönmeye başladığını hissetmiş, neredeyse sesini duyar gibi olmuştu. Bir insan için çok acıklı bir mazeretti. Muhtemelen Royce McDougall'ın otomobilinin arka koltuğunda peydahlanan Randall Fratus McDougall adlı bebeği Callahan vaftiz etmişti. Yaygaracı minik şey. Bu kız acaba onun aklından geçenleri tahmin edebilir miydi; Callahan küçük pencereden uzanıp onu iki eliyle tutmak, canını iyice acıtıp bağırtana kadar sarsmak istiyordu. Senin kefaretin kafana altı yumruk ve kıçına sıkı bir tekme. Hadi, git şimdi ve başka günah işleme.

"Ne sıkıcı," dedi.

Ama itiraf seanslarında sıkıcılığın ötesinde bir şey daha vardı; midesini bulandıran ve onu içkiye yönlendiren şey sadece sıkıcı oluşu değildi. Kilisenin bütün o paspal günahları dur durak bilmeden cennete taşıyan o ezici motoruydu. Artık toplumsal kötülüklerle daha çok ilgilenen kilisenin, kötülüğü törensel bir şekilde kabullenmesiydi. Ebeveynleri Avrupa dilleri konuşan yaşlı hanımların kefaret ödemeleriydi. İtiraf sırasında kötülüğün var oluşuydu. Bebeğin suratında patlayan yumruk, bir çakıyla yarılan otomobil lastiği, barlardaki kavgalar, Cadılar Bayramı elmaları içine konan jiletler, insan aklının bütün çarpıklıkları itiraf sırasında kusulurdu. Çare olarak daha iyi hapishaneler gerekir, baylar. Daha iyi polisler. Daha iyi sosyal hizmet kurumları. Daha iyi doğum kontrolü. Daha iyi kısırlaştırma teknikleri. Baylar, bu cenini rahimden söküp çıkarırsak, hiçbir zaman büyüyüp yaşlı bir kadını kafasına çekiçle vurarak öldüremez. Bayanlar, eğer bu adamı özel bir şekilde elektrikle donanmış bir sandalyeye oturtup kızartırsak, bir daha hiçbir oğlan çocuğunu işkence ederek öldüremez. Yurttaşlarım, eğer bu soy ıslahı kanunu çıkarabilirsek, size garanti ederim ki, bir daha asla...

Hassiktir.

Yaşamakta olduğu sorun epey bir zamandan beri netleşmekteydi; neredeyse üç yıl öncesinden beri... Uğrunda mücadele edeceği bir "dava"nın hasretini çekiyordu. Genç rahipler hedeflerini seçmişlerdi: ırk ayrımcılığı; kadınların özgürlüğü, hatta eş-

cinsellerin özgürlüğü; yoksulluk, delilik, yasadışılık. Bu konular Callahan'ı rahatsız ediyordu. Yanlarında rahat ettiği toplumsal bilinci olan rahipler sadece Vietnam'daki savaşa eylemci olarak karşı çıkanlardı. Artık onların davaları da tarihe gömüldüğü için, bir araya geldiklerinde sadece eski yürüyüşleri ve mitingleri anıyorlardı; tıpkı yaşlı çiftlerin balayı günlerini andıkları gibi... Ne var ki Callahan ne yeni bir rahipti ne de eskiydi; en temel doğrularından bile şüphe eden bir gelenekçinin rolünü oynamaktaydı. KÖTÜLÜĞE karşı savaşta bir ordu yönetmek istiyordu; süpermarketlerin önünde risaleler dağıtmak yeterli değildi. KÖTÜLÜĞÜ bütün çıplaklığıyla, bütün gerçekliğiyle görmek istiyordu. Tıpkı Muhammed Ali'nin Joe Frazier'le, Celtics takımının Knicks'le, Yakub'un Melek'le kapıştığı gibi mücadele etmek istiyordu. Bu kavganın saf olmasını istiyordu; her toplumsal sorunun sırtına yapışmış siyaseti karıştırmadan... Rahip olduğu günden beri bütün bunları istiyordu; rahip olma kararını da on dört yaşındayken ilk Hıristiyan şehidi olan St. Stephen'in hikâyesini öğrenince vermişti. St. Stephen, İsa'yı ölüm ânında görmüş, recimle öldürülmüş bir azizdi. Böyle bir mücadele –ve belki Tanrı'ya hizmet yolunda ölmek– cennet kavramından daha cazipti.

Ama savaş mavaş yoktu. Sadece muğlak kararlılıklarla girişilen çatışmalar vardı. Ve KÖTÜLÜĞÜN tek bir yüzü yoktu, pek çok yüzü vardı; bunların çoğu ifadesizdi ve çeneden aşağıya salya akardı. Hatta dünyada KÖTÜLÜK olmadığını düşünmeye zorlanıyordu; ama sadece var olan şey kötülüktü. Böyle anlarında Hitler'in sadece bezgin bir bürokrat, Şeytan'ın da ilkel bir espri anlayışı olan –ekmeğin içine havai fişek sokup martılara yedirmeyi çok komik bulanlar gibi– bir akıl hastası olduğunu düşünürdü.

Çağlar boyunca verilen toplumsal ve ahlaki savaşlar, Sandy McDougall'ın sümüklü çocuğunu dövmesine indirgeniyordu; o çocuk büyüyecek ve kendi çocuğunu pataklayacaktı ve dünya var oldukça bu döngü devam edecekti. Of Tanrım!

Sıkıcı olmanın ötesindeydi. Hayatın, hatta belki cennetin anlamlı bir tanımı yapılacak olursa, korkunç bile denebilirdi. Ne vardı peki? Sonsuza kadar kilisedeki tombala partileri, eğlence parkları mı?

Duvardaki saate baktı. Gece yarısını altı dakika geçiyordu ve Fred Astair'le Ginger Rogers hâlâ görünmemişlerdi. Mickey Rooney bile yoktu. Ama E-Vap etkisini göstermişti. Şimdi elektrik süpürgesiyle bunun üstünden geçer, sabah Bayan Curless geldiği zaman onun acıyan bakışlarıyla karşılaşmazdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

MATT

Matt salı günü üçüncü dersin bitiminde ofisine gittiğinde, Ben Mears orada onu bekliyordu.

"Selam," dedi Matt. "Erken gelmişsin."

Ben ayağa kalktı, el sıkıştılar. "Aile laneti herhalde. Baksana, bu çocuklar beni yemezler, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Matt. "Hadi, gel."

Matt onun güzel bir spor ceketle şık bir yün pantolon giydiğini görünce biraz şaşırdı. Fazla giyilmediği belli olan ayakkabıları vardı. Matt daha önce de yazar takımından insanları sınıfına davet etmişti ve bunların çoğu kılıksız, hatta tuhaf kıyafetler giyerek gelirlerdi. Bir yıl önce, Portland'daki Maine Üniversitesi'nde şiir okuma seansı yapan, oldukça tanınmış bir kadın şairi sınıfına getirmişti. Kadın kapri pantolon ve yüksek topuklu iskarpinlerle gelmişti. Bu tavrı bilinçaltından bir çeşit seslenme gibiydi: Bana bakın, ben sistemi kendi oyununda yendim. İstediğim gibi gelir giderim.

Onunla kıyaslayınca Ben'e duyduğu hayranlık bir dişli daha arttı. Otuz yıllık öğretmenlik hayatında, daha kimsenin sistemi yendiğini veya oyunu kazandığını görmemişti; sadece salaklar öyle düşünürdü.

Koridorda yürürlerken Ben, "Güzel bir binaymış," dedi. "Benim gittiğim liseden çok farklı. Benim okulumdaki pencereler lombozlara benzerdi."

"İlk hata," dedi Matt. "Hiçbir zaman bina demeyeceksin. Burası bir 'atölye'. Yazı tahtaları 'görsel araçlar'. Ve çocuklar da 'homojen orta ergenlikteki karma öğretim öğrenci topluluğu."

"Ne güzel," dedi Ben sırıtarak.

"Gerçekten güzel, değil mi? Sen üniversiteye gittin mi, Ben?"

"Denedim. Sosyal bilimler. Ama herkes sanki entelektüel bir bayrak kapmaca oynar gibiydi; sen de bir balta bulup bunu bileyebilir ve böylece herkesin beğenisini kazanıp tanınmış olabilirsin. Tabii bir de sınıfta kaldım. *Conway'in Kızı* satışa çıktığında ben teslimat kamyonlarına Coca-Cola kasaları taşıyordum."

"Bunu çocuklara anlat. Çok ilgilerini çeker."

"Sen öğretmenliği seviyor musun?" diye sordu Matt.

"Tabii ki, seviyorum. Yoksa kırk yıldır bu işi yapar mıydım?"

Son zil çaldı ve koridor boşaldı. Sadece tek bir öğrenci ağır adımlarla sınıfına gitmekteydi.

"Burada uyuşturucu durumu nasıl?" diye sordu Ben.

"Her çeşitten var. Amerika'daki her okul gibi. Bizim öncelikli sorunumuz içki."

"Esrar değil mi?"

"Ben esrarı sorun olarak görmüyorum, okul yönetimi de görmüyor, ama tabii açıkça söylemiyorlar. Alanındaki en iyilerden biri olan rehberlik öğretmenimiz biraz esrar çekip sinemaya gitmeye karşı değil. Bunu ben de denedim. Etkisi çok iyi, ama mideme iyi gelmiyor."

"Denedin mi?"

"Şşş," dedi Matt. "Big Brother'ın her yerde kulağı vardır. Hem zaten sınıfım burası."

"Eyvah."

"Heyecanlanma," dedi Matt ve Ben'i sınıfa yöneltti. "Günaydın arkadaşlar," dedi Ben'i dikkatle süzen yirmi kadar öğrenciye. "Karşınızda Bay Ben Mears."

2

Ben önce yanlış eve geldiğini sandı.

Matt Burke onu akşam yemeğine davet ettiği zaman, evin kırmızı tuğlalı binanın yanındaki küçük gri yapı olduğunu söylediğine emindi, ama burada yüksek sesli rock müziği çalıyordu.

Kapıyı tıklattı, karşılık gelmedi; bir kez daha tıklattı. Bu defa müziğin sesi kısıldı ve Matt'a ait olduğu belli olan bir ses, "Kapı açık, içeriye gel!" diye bağırdı.

Ben içeriye girip merakla etrafına bakındı. Ön kapı doğrudan küçük bir oturma odasına açılıyordu; burası eski Amerikan eşyaları dükkânı gibi döşenmişti ve tam ortada çok eski bir Motorola TV vardı. Müzik dört hoparlörlü bir KLH ses sisteminden geliyordu.

Matt üstünde kırmızı beyaz damalı bir önlükle mutfaktan çıktı. Spagetti sosunun kokusu da onu izledi.

"Gürültü için özür dilerim," dedi Matt. "Biraz sağırım da. Sesini sonuna kadar açarak dinliyorum."

"Güzel müzik."

"Buddy Holly'den bu yana rock müziği hayranıyım. Harika müziktir. Aç mısın?"

"Evet," dedi Ben. "Davet ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Galiba 'salem's Lot'a geldiğimden beri dışarıda yediğim yemek sayısı son beş yıldakinden daha fazla olmuştur."

"Burası, insanları sıcak bir kasabadır. Umarım mutfakta yemenin sakıncası yoktur. Aylar önce bir antikacı gelip yemek odası masama iki yüz dolar teklif etti. Ondan sonra da bir türlü yenisini alamadım."

"Sakıncası yok. Mutfakta yemeğe alışkınım."

Mutfak son derece tertipliydi. Dört gözlü küçük ocağın üstündeki bir çanakta spagetti sosu pişerken, bir başkasında buharı tüten spagetti vardı. Katlanan bir masanın üstüne birbirleriyle uyumsuz tabaklar ve önlerinde çizgi film karakterlerinin resimleri olan bardaklar yerleştirilmişti. Bu manzara Ben'in hoşuna

gitti. Bir yabancıyla olmanın tedirginliği kaybolmuş, kendini evinde gibi hissetmeye başlamıştı.

"Viski ve votka var," dedi Matt lavabonun üstündeki dolabı işaret ederek. "Fantezi bir şey yok korkarım."

"Viski ve su bana uyar."

"Sen alıver o halde. Ben de yemeği servis edeyim."

Ben viskisini suyla karıştırırken, "Öğrencilerini sevdim," dedi. "Güzel sorular sordular. Çetin ama güzel sorulardı."

Matt, "Fikirlerini nereden alıyorsun, gibi mi?" diye sordu Ruthie Crockett'in seksi peltekliğini taklit ederek.

"O kız bayağı fıstık."

"Gerçekten öyledir. O buzluğun içinde bir şişe Lancers var. Özel bir gün için almıştım."

"Yapma..."

"Hadi, Ben. Lot'ta çok satan yazarları sık gördüğümüz söylenemez."

"Abartıyorsun."

Ben içkisini bitirip Matt'ın uzattığı spagetti tabağını aldı, üstüne bolca sos döktü. Makarnayı çatalına dolayıp ağzına attı. "Harika," dedi. "Mamma mia."

"Elbette," dedi Matt.

Ben inanılmaz bir hızla boşalan tabağına baktı. Mahcup bir ifadeyle ağzını sildi.

"Biraz daha?"

"Yarım tabak. Harika olmuş."

Matt ona dolu bir tabak getirdi. "Eğer biz yemezsek, kedime kalacak. Sefil bir hayvan. On kiloyu aştı ve mama kâsesine sürünerek gidiyor."

"Hayret, onu nasıl görmedim?"

Matt güldü. "Evin içinde dolanıyor. Yeni kitabın bir roman mı?"

"Kurgu gibi bir şey," dedi Ben. "Dürüstçe söylemem gerekirse, ben para için yazıyorum. Sanat güzel bir şey ama hiç değilse bir kere voliyi vurmak istiyorum."

"Bu ihtimal var mı?"

"Belli değil," dedi Ben.

"Oturma odasına geçelim," dedi Matt. "Koltuklar biraz yamru yumru, ama mutfak iskemlelerinden daha rahattır. Karnın doydu mu?"

"Hem de nasıl."

Oturma odasında Matt pikaba bir plak koyduktan sonra büyük bir pipoyu doldurma işine girişti. Piposunu yaktıktan sonra (büyük bir duman bulutu içinde oturarak) Ben'e baktı.

"Hayır," dedi. "Buradan bakınca onu göremezsin."

Ben etrafına bakındı. "Neyi?"

"Marsten Köşkü'nü. "Bahse girerim onu arıyordun."

Ben gergin bir kahkaha attı. "Bahse girmem."

"Kitabın 'salem's Lot gibi bir kasabada mı geçiyor?"

"Kasaba ve insanları," dedi Ben. "Bir dizi seks cinayeti ve insan kasaplıkları oluyor. Bunlardan biriyle açılış yapıp başından sonuna kadar gelişmesini ayrıntılı olarak tarif edeceğim. Okuyucunun burnunu bunun içine sürteceğim. Bu kısmın taslağını yaparken Ralphie Glick kayboldu ve bu olay bana... aniden çirkin bir yol açtı."

"Bütün bunları otuzlu yıllarda yaşanan, kasabadaki kaybolmalar üzerine mi oturtuyorsun?"

Ben gözlerini ona dikti. "Sen bunu biliyor musun?"

"Evet. Kasabanın eski sakinlerinin çoğu da bilir. O sıralarda ben Lot'ta değildim, ama Mabel Werts ve Glynis Mayberry ve Milt Crossen buradaydılar. Bazıları aradaki bağlantıyı çoktan kurdular bile."

"Ne bağlantısı?"

"Hadi, Ben. Bağlantı çok belli, öyle değil mi?"

"Sanırım, öyle. Evin son dolu olduğu zamanda, on yıllık bir dönem içinde dört çocuk kayboldu. Şimdi ev tekrar doldu ve aradan otuz altı yıl geçtikten sonra Ralphie Glick aniden kayboluverdi."

"Bunun bir tesadüf olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Olmayabilir," dedi Ben temkinli konuşarak. Susan'ın onu uyaran sözleri hâlâ aklındaydı. "Ama çok tuhaf. Sırf bir kıyasla-

ma yapabilmek için *Ledger*'ın 1939'la 1970 arası sayılarını kontrol ettim. Üç çocuk kaybolmuş. Bunlardan biri evden kaçmış, ama daha sonra Boston'da bulunmuş. On altı yaşındaymış, ama daha büyük gösteriyormuş. Başka birinin cesedi Androscoggin Nehri'nden çıkarılmış. Bir tanesi de Gates'te 116 numaralı karayolu kenarında bulunmuş; bir otomobil ona çarpıp kaçmış herhalde. Hepsinin açıklaması var."

"Belki Ralphie Glick'in kayboluşu da ileride açıklanabilir."

"Mümkün."

"Ama sen öyle sanmıyorsun. Bu Straker denen adam hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Ben. "Onunla karşılaşmak istediğimi bile sanmıyorum. Şu anda her şeyi yerli yerine oturttuğum bir kitabın üstünde çalışıyorum ve bu kitap Marsten Köşkü ve onun sakinleriyle ilgili bir kavramı esas alıyor. Straker'ın son derece sıradan bir tüccar olduğunu öğrenirsem –ki eminim öyledir– beni raydan çıkarır."

"Öyle olacağını sanmıyorum. Mağazasını bugün açtı, biliyorsun. Susie Norton ve annesi uğramışlar ve bildiğim kadarıyla kasabadaki kadınların çoğu bir göz atmak için dükkâna girmişler. Mabel Werts bile... Söylenenlere göre adam çok etkileyiciymiş. Şık giyimli, son derece zarif, tamamen dazlak. Ve çok çekiciymiş. Duyduğum kadarıyla birkaç parça bir şey de satmış."

Ben güldü. "Çok iyi. Takımın diğer yarısını gören var mı?"

"Sözüm ona adam iş seyahatindeymiş."

"Neden sözüm ona dedin?"

Matt omuz silikti. "Bilmiyorum. Her şey çok sıradanmış gibi görünüyor, ama o ev beni tedirgin ediyor. Sanki o ikisi bu evi arayıp da bulmuşlar gibi. Senin de dediğin gibi, o ev tepenin üstünde dikili bir puta benziyor."

Ben başını salladı.

"Ve hepsinin üstüne bir çocuk daha kayboluyor. Ve Ralphie Glick'in abisi Danny. On iki yaşında öldü. Ölüm nedeni kötücül anemi."

"Bunda ne tuhaflık var? Tabii büyük bir talihsizlik, ama..."

"Benim doktorum Jimmy Cody adında bir genç, Ben. Okulda öğrencimdi. O zamanlar tam bir fırlamaydı, ama şimdi çok iyi bir doktor. Şimdi söyleyeceklerim dedikodu ve söylentilerden ibaret."

"Tamam."

"Sağlık kontrolü için ona gitmiştim ve o sırada Danny Glick'in ölümünün ne acı olduğunu, küçük oğullarının kaybolması yetmezmiş gibi bir de onun ölümünün ebeveynleri için ne korkunç olduğunu söyledim. Jimmy bana bu vakayla ilgili George Gorby'ye danıştığını söyledi. Çocuk anemikmiş, tamam. Danny yaşındaki bir oğlan çocuğunda kırmızı hücre sayımı yüzde seksen beşle, doksan sekiz arası olmalıymış. Danny'ninki yüzde kırk beşe düşmüş."

"Vay canına!" dedi Ben.

"Ona B_{12} iğneleri yapıp dana karaciğeri vermişler ve bu müdahale işe yarar gibi olmuş. Oğlanı ertesi gün taburcu edeceklermiş. Derken, çocuk pat diye ölüvermiş."

"Bu dediklerini Mabel Werts duymasın," dedi Ben. "Yoksa parkta zehirli oklarını üfleyen yerliler görmeye başlar."

"Senden başka kimseye anlatmadım. Niyetim de yok. Ve, Ben, yerinde olsam kitabının konusuyla ilgili pek konuşmazdım. Loretta Stracher neyle ilgili yazdığını sorup duruyor. Ona mimarlık hakkında olduğunu söyle."

"Bu konuda zaten uyarılmıştım."

"Mutlaka Susan Norton'dur."

Ben saatine bakıp ayağa kalktı. "Susan demişken..."

"Erkek kuş flört ediyor," dedi Matt. "Okulda bir piyesin üçüncü perdesi üzerinde çalışıyoruz. Toplumsal önemi olan, *Charley'in Sorunu* adında bir komedi."

"Neymiş bu Charley'in sorunu?"

"Sivilceleri," dedi Matt gülerek.

Kapıya birlikte yürüdüler. Matt bir ara durup sırtına eski bir ceket geçirdi. Ben onun vücudunu kürsüye kazık çakmış bir İngilizce öğretmeninden çok yaşlanmakta olan bir atletizm antrenörüne benzetiyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedi Matt, "cuma gecesi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmem," dedi Ben. "Belki Susan'la bir sinemaya gideriz diye düşünüyordum. Buralarda yapacak pek başka bir şey yok."

"Ben başka bir şey düşünüyorum," dedi Matt. "Üç kişilik bir komite kurup Marsten Köşkü'ne gider ve yeni sahibine kendimizi tanıtırız. Tabii kasabalılar adına."

"Elbette," dedi Ben. "Nezaket gereği olur, değil mi?"

"Kırsal bölgeye özgü bir hoş geldin ekibi," dedi Matt.

"Bu gece bunu Susan'a söyleyeyim. Sanırım kabul eder."

"Güzel."

Ben'in Citroën'i oradan ayrılırken Matt arkasından el salladı. Ben de karşılık olarak iki kez kornaya bastı, tepeyi çıkınca stop lambaları görünmez oldu.

Motor sesi duyulmaz olana kadar Matt kapı eşiğinde durdu. Elleri ceket ceplerinde, gözleri tepenin üstündeki evdeydi.

3

Perşembe gecesi piyesin provası olmadığı için Matt birkaç bira içmek için Dell'in barına gitti. O Jimmy Cody sıpası ona uykusuzluğu için bir reçete yazmazsa, Matt da kendi reçetesini uygulayacaktı.

Orkestranın çalmadığı geceler Dell'in barı tenha olurdu. Matt tanıdık sadece üç kişi görebildi: Weasel Craig tek başına bir köşede bira içiyordu; kaşları çatık halde Floyd Tibbits (bu hafta Susan'la, ikisi telefonda, biri Norton'ların oturma odasında yüz yüze olmak üzere üç kere görüşmüştü ve konuşmaları pek iç açıcı olmamıştı); duvar dibindeki masalardan birinde oturan Mike Ryerson.

Matt bara gitti; Dell bardakları parlatıyor, portatif televizyonunda *Ironside* adlı filmi izliyordu.

"Selam, Matt. Nasıl gidiyor?"

"İyidir. Bu gece işler zayıf galiba."

Dell omuz silkti. "Evet. Açıkhava sinemasında motosikletli bir film var. Bununla rekabet edemem. Bardak mı, sürahi mi?"

"Sürahi olsun."

Dell sürahiyi doldurup köpüğünü sıyırdıktan sonra yarım karış daha ilave etti. Matt parayı ödedi, sonra bir anlık tereddütten sonra Mike'ın oturduğu masaya gitti. Lot'taki pek çok genç adam gibi, Mike da Matt'ın öğrencilerinden biriydi ve Matt onu severdi. Vasat bir zekâyla vasatın biraz üzerinde bir öğrenci olmuştu, çok çalışırdı ve anlamadığı şeyleri anlayana kadar sormaktan çekinmezdi. Ayrıca çok hoş bir espri anlayışı vardı ve sınıfın en sevilen çocuklarından biriydi.

"Selam, Mike," dedi. "Sana katılabilir miyim?"

Mike Ryerson başını kaldırıp bakınca Matt elektrik çarpmış gibi oldu. Aklına gelen ilk şey onun uyuşturucu kullanma ihtimaliydi.

"Tabii, Bay Burke. Otursanıza." Sesinde bir cansızlık vardı. Teni ürkütücü bir beyazlıktaydı ve gözlerinin altı kararmıştı. Gözleriyse aşırı büyümüş gibi görünüyordu. Elleri hayalet eline dönmüştü. Önünde hiç dokunulmamış bir bira bardağı vardı.

"Nasılsın, Mike?" Matt kendi bardağına bira doldurdu; elleri titremesin diye gayret etti.

Matt'ın bütün hayatı tatlı bir tekdüzelik içinde geçmişti (arada bir inişler çıkışlar olmamış değildi, ama on üç yıl önce annesini kaybettikten sonra pek önemli bir şey olmamıştı). Onu üzen şeylerden biri bazı öğrencilerinin acıklı sonlarıydı. Billy Royko ateşkesten iki ay önce Vietnam'da bir helikopter kazasında ölmüştü. O güne kadarki en parlak öğrencilerinden biri olan Sally Greer, ilişkiyi bitirmek istediğini söyleyince, sarhoş sevgilisi tarafından öldürülmüştü; Gary Coleman göz sinirlerinin bilinmeyen bir nedenle dejenere olması sonucu kör kalmıştı; Buddy Mayberry'nin kardeşi Doug, Old Orchard Beach'te boğulmuştu. Bütün öğrencileri böyle sonlarla karşılaşmamıştı ama kayıp sayısı da fazlaydı.

"Nasıl mıyım?" dedi Mike. "Bilmiyorum, Bay Burke. Pek iyi değilim."

"Ne tür bir bok kullanıyorsun, Mike?" diye sordu Matt.

Mike şaşırmış bir halde ona baktı.

"Uyuşturucu," dedi Matt. "Kokain mi, asit mi? Yoksa..."

"Uyuşturucu kullanmıyorum," dedi Mike. "Galiba hastayım."

"Gerçekten mi?"

"Hayatımda hiç sert uyuşturucu kullanmadım," dedi Mike, zorlukla konuşarak. "Sadece esrar, onu da dört aydan beri almadım. Hastayım... sanırım, pazartesi gününden beri hastayım. Pazar gecesi Harmony Hill'de uyuyakaldım. Pazartesi sabahına kadar da uyanmadım." Yavaşça başını iki yana salladı. "Kendimi çok kötü hissediyorum. O günden beri çok kötüyüm. Sanki her geçen gün daha beter oluyor." Derin bir iç geçirirken gövdesi titredi.

Matt kaygı içinde ona doğru uzandı. "Bu olay Danny Glick'in cenaze töreninden sonra mı oldu?"

"Evet. Herkes gittikten sonra mezarı kapatmak için geri geldim, ama o ibne –özür dilerim, Bay Burke– Royal Snow gelmedi. Uzun bir süre onu bekledim ve sanırım o zaman hasta olmaya başladım, çünkü ondan sonra her şey... of, başımı ağrıtıyor. Düşünmek çok zor geliyor."

"Ne hatırlıyorsun, Mike?"

"Hatırlamak mı?" Mike gözlerini bira bardağına çevirdi ve tepeye doğru yükselen kabarcıklara baktı.

"Şarkı söylendiğini hatırlıyorum," dedi. "Hayatımda duyduğum en tatlı şarkı. Ve bir his... sanki boğuluyormuşum gibi. Ama çok güzeldi. Gözleri dışında. *Gözler*."

Dirseklerini tutup titredi.

"Kimin gözleri?" diye sordu Matt.

"Kırmızıydı o gözler. Of, çok korkunçtu!"

"Kimin gözleri?"

"Hatırlamıyorum. Göz falan yok. Hepsi rüyamdaymış." Arkasına yaslandı. "Pazar gecesiyle ilgili başka bir şey hatırlamıyorum. Ertesi sabah kendimi yerde yatarken buldum ve öyle bitkindim ki, ayağa bile kalkamıyordum. Aradan biraz zaman geçtikten sonra kalkabildim. Güneş yükselmişti, güneş yanığından

korktum. Bu nedenle ormana, ırmak kenarına gittim. Bu beni çok yordu. Çok yoruldum. Böylece bir daha uyuyakaldım. Ta... dörde, beşe kadar uyudum." Kıkırdar gibi oldu. "Uyandığımda üstüme yapraklar dolmuştu. Ama daha iyi hissediyordum. Kalkıp kamyonetime gittim." Yavaşça elini yüzünde gezdirdi. "Pazar gecesi Danny Glick'in işini bitirmiş olmalıyım. Ama hiç hatırlamıyorum."

"Bitirmek mi?"

"Mezar, Royal olmadan da doldurulmuştu. Üstü çimle kapatılmıştı. Temiz bir işti. Yaptığımı hatırlamıyorum. Demek ki, gerçekten çok hastaymışım."

"Pazartesi gecesini nerede geçirdin?"

"Evimde. Başka nerede olacak ki?"

"Salı sabahı kendini nasıl hissettin?"

"Salı sabahı hiç uyanmadım. Bütün gün uyudum. Salı gecesine kadar hiç uyanmadım."

"O zaman nasıl hissettin?"

"Felaket. Bacaklarım pelte gibiydi. Bir bardak su almak için kalktım, neredeyse düşüyordum. Mutfağa kadar bir yerlere tutunarak yürüdüm. Kedi yavrusu gibi güçsüzdüm." Mike kaşlarını çattı. "Akşam yemeği olarak bir yahni konservesi yiyecektim –o Dinty Moore konservelerinden– ama bir türlü yiyemedim. Ona bakarken bile kusacak gibi oluyordum. Tıpkı akşamdan kalma bir haldeyken insana yiyecek gösterildiğinde nasıl olursa..."

"Hiçbir şey yemedin mi?"

"Denedim, ama yediğimi kustum. Kusunca daha iyi oldum. Dışarıya çıkıp biraz yürüdüm. Sonra tekrar eve dönüp yattım." Mike bira kutularının halkalarını çevirdi. "Yatmadan önce bir kez daha içime korku doldu. Tıpkı küçük bir çocuğun umacıdan korkması gibiydi. Kalkıp bütün pencerelerin kilitli olduğunu kontrol ettim. Sonra da ışıkları açık bırakarak uyudum."

"Peki, dün sabah?"

"Hım... Hayır... dün gece saat dokuza kadar uyanmadım. Eğer böyle devam edersem, bütün günlerimi uyuyarak geçireceğimi düşündüm. İnsan öldüğü zaman böyle yapar."

Matt ona kaygılı gözlerle baktı. Floyd Tibbits müzik kutusuna para atıp çalınacak şarkıları seçti.

"Tuhaf," dedi Mike. "Kalktığım zaman yatak odamın penceresi açıktı. Bunu ben açmış olmalıyım. Bir rüya gördüm... pencerede birisi vardı, onu içeriye almak için yataktan kalktım. Eski bir dostumun üşümüş veya aç olduğunu düşünerek onu içeriye almak için..."

"Kimmiş?"

"Sadece bir rüyaymış, Bay Burke."

"Ama rüyanda gördüğün kimdi?"

"Bilmiyorum. Gayret edip yemek yiyecektim, ama bunu düşünürken bile kusacak gibi oldum."

"Ne yaptın?"

"Johnny Carson'un programı bitene kadar televizyon seyrettim. Kendimi daha iyi hissettim. Çok daha iyi."

"Pencereleri kilitledin mi?"

"Hayır."

"Ve bütün gün uyudun, öyle mi?"

"Güneş batarken uyandım."

"Güçsüz müydün?"

"Bilmiyorum." Elini yüzünde gezdirdi. "Kendimi o kadar yavaş hissediyorum ki!" diye bağırdı Mike. "Grip falan gibi bir şeydir, değil mi Bay Burke? Gerçekten hasta değilimdir, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Matt.

"Birkaç bira içersem keyfim yerine gelir sanmıştım, ama içemiyorum. Bir yudum aldım, boğulacak gibi oldum. Geçen hafta... her şey kötü bir rüyaymış gibi. Ve korkuyorum. Fena halde korkuyorum." Elleriyle yüzünü kapadı. Ağlıyordu.

"Mike?"

Cevap yok.

"Mike." Matt yavaşça onun ellerini yüzünden çekti. "Bu gece benimle evime gelmeni istiyorum. Benim misafir odamda yatarsın. Tamam mı?"

"Tamam, olur." Çok yavaş bir hareketle gömlek koluyla gözlerini sildi.

"Ve yarın da benimle Doktor Cody'ye gelmeni istiyorum."

"Tamam."

"Hadi kalk. Gidiyoruz."

Ben Mears'ı aramayı düşündü ama vazgeçti.

4

Matt kapıyı tıklatınca Mike, "Girin," dedi.

Matt elinde bir pijamayla odaya girdi. "Sana biraz büyük gelecek, ama..."

"Önemli değil, Bay Burke. Ben zaten iç çamaşırımla yatarım."

Şu anda da altında sadece şortu vardı. Matt onun vücudunun son derece soluk renkli olduğunu fark etti. Kaburgaları görünüyordu.

"Başını çevir, Mike. Böyle."

Mike uysalca başını çevirdi.

"Mike, bu izler nasıl oldu?"

Mike elini boğazına, çenesinin altına götürdü. "Bilmiyorum."

Matt tedirgin bir halde ona baktı. Sonra pencereye gitti. Kilitliydi. Camın öte yanında zifiri karanlık vardı. "Gece bir şey isteyecek olursan, bana seslen. *Ne olursa*. Kötü rüya görsen bile. Tamam mı, Mike?"

"Tamam."

"Ciddiyim. *Ne olursa olsun*. Hemen koridorun sonundayım."

"Tamam."

Matt sanki yapması gereken başka şeyler de varmış gibi hissederek odadan çıktı.

5

Matt'ın gözüne uyku girmiyordu. Ben Mears'ı aramamasının tek nedeni, o saatte Eva'nın pansiyonunda herkesin uyuduğunu

bilmesiydi. Pansiyon yaşlı adamlarla doluydu ve gece yarısı telefonun çalması birinin öldüğü anlamına geliyordu.

Matt huzursuz bir halde yatarken çalar saatinin fosforlu kolları giderek on ikiye yaklaşmaktaydı. Ev doğal olmayan bir şekilde sessizdi; belki de kulakları en küçük bir sesi bile fark etmeye ayarlı olduğu içindi. Bina eskiydi ve çok sağlam yapılmıştı, yerine otururken çıkan çatırtılar çoktan kesilmişti. O anda saatin tıklaması ve dışarıdaki rüzgârın hışırtısından başka ses yoktu. Hafta içi geceleri Taggart Çayı Yolu'ndan hiç araç geçmezdi.

Düşündüğün şey delilik.

Ne var ki, giderek o düşünceye inanmaya başlıyordu. Tabii, edebiyatı bilen bir adam olarak, Jimmy Cody ona Danny Glick vakasını kısaca açıkladığı zaman, aklına gelen ilk şey bu olmuştu. Cody'yle birlikte buna gülmüşlerdi. Belki de güldüğü için cezalandırılıyordu.

Tırmık izi mi? Onlar tırmık izi değildi ki? Düpedüz delikti.

İnsanlara böyle şeylerin mümkün olmadığı öğretilirdi; Coleridge'in *Cristabel*'i veya Bram Stoker'ın *Drakula*'sı fantezi ürünü peri masallarıydı. Tabii canavarlar vardı; altı ülkede parmakları termonükleer tetiklerin üstünde olan insanlar canavardı. Uçak korsanları, toplu katliam yapanlar, çocuk tacizcileri. Ama bu değil. İnsan neyin ne olduğunu bilmeli. Şeytanın bir kadının göğsündeki izi aslında sadece bir cilt benidir. Üstünde kefeniyle ölüler diyarından geri gelip karısının kapısında duran adamın sadece omurilik zafiyeti vardı; bir çocuğun yatak odasının köşesinde homurdanıp muziplik yapan öcü de aslında üst üste duran birkaç battaniyeden ibarettir.

Bembeyaz kalana kadar kanı akmış.

Koridorun karşısından hiç ses gelmiyordu. Herhalde deliksiz uyuyordur, diye düşündü Matt. Tabii ki uyuyacaktı. Onun doğru dürüst uyumasını sağlayamayacaksa, neden Mike'ı evine davet edecekti ki? Kötü rüyalarla bölünmeden uyuması için mi? Matt yataktan çıkıp lambayı açtı ve pencereye gitti. Buradan Marsten Köşkü'nün sadece çatısını görebiliyordu.

Korkuyorum.

Ama daha da kötü durumdaydı; korkudan ödü patlıyordu. Sözü bile edilemeyen hastalığa karşı eski korunma yöntemlerini düşündü; sarımsak, kutsal su, haç, akan su. Kutsal şeylerden hiçbiri onda yoktu. Metodist mezhebindeydi ve John Groggins'in Batı dünyasının en büyük dallaması olduğunu düşünürdü.

Evindeki tek dinî nesne...

Sessizliğin hâkim olduğu evde Mike Ryerson'un ağzından kelimeler döküldü.

"Evet. İçeriye gel."

Matt'ın soluğu kesildi, sonra da fısıltı halinde bir çığlık attı. Korkudan bayılacak gibi olmuştu. Midesi kurşunla dolmuş gibi hissediyordu. Taşakları büzülmüştü. Evine kim davet edilmiş olabilirdi?

Misafir odası penceresindeki kilidin açılma sesini duydu. Ardından pencerenin sertçe açılması...

Alt kata gidebilirdi. Koşup yemek odasındaki dolaptan İncil'i alabilirdi. Sonra tekrar yukarıya, misafir odasına koşup İncil'i havada tutar ve *Tanrı'nın, Oğlunun ve Kutsal Ruh'un adıyla sana buradan gitmeni emrediyor...*

Ama orada kim vardı?

Herhangi bir şey isteyecek olursan, bana seslen.

Ama yapamam, Mike. Ben yaşlı bir adamım. Korkuyorum.

Karanlık, beynini işgal ederek gölgelerin etrafında dans eden ürpertici görüntüler yarattı. Palyaço beyazı suratlar, kocaman gözleri, sivri dişleri, ona doğru uzanan uzun, beyaz eller ve...

Ağzından bir inilti çıktı ve elleriyle yüzünü örttü.

Yapamam. Korkuyorum.

Kendi kapısının tokmağı çevrilmeye başlasaydı bile, yataktan kalkamayacaktı. Korkudan felç olmuştu ve keşke o gece Dell'in barına gitmeseydim, diye düşündü.

Korkuyorum.

Ve evin o ağır sessizliği içinde, çaresiz bir şekilde yatağında otururken küçük bir çocuğun tiz sesiyle attığı kahkahayı duydu...

...ve sonra emme sesleri.

İKİNCİ KISIM

DONDURMA İMPARATORU

Büyük puroları saranları çağırın,
O kaslı olanı mutfaktaki kaymağı çırpsın.
Orospular o her zamanki kıyafetleriyle dans etsinler
Ve oğlanlar geçen ayın gazeteleri içinde onlara
Çiçek getirsinler ve bu son manzara olsun,
çünkü Tek imparator, dondurma imparatorudur.

Bir zamanlar o kadının güvercin resmi işlediği
O çarşafı şifoniyerden çıkar ve onun yüzünü örtecek
Şekilde ser. Eğer nasırlı ayakları dışarıda kalırsa,
Onun ne kadar yaşlı ve aptal olduğunu gösterir.
Lambanın ışığı onu aydınlatsın.
Tek imparator dondurma imparatorudur.

– Wallace Stevens

Bu sütunda
Bir delik var.
Ölülerin Kraliçesi'ni görebiliyor musun?

– George Seferis

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BEN (III)

Kapı epey bir süreden beri tıklatılıyor olmalıydı, çünkü Ben uyanmak için gayret ederken bu ses derin uykusu içinde uzun uzun yankılanır gibi olmuştu. Dışarısı karanlıktı, saati yüzüne yaklaştırmak için dönerken onu yere devirdi. Hâlâ tam uyanabilmiş değildi ve korkuyordu.

"Kim o?" diye seslendi.

"Ben Eva, Bay Mears. Sizi telefondan arıyorlar."

Ben kalkıp pijamasını giydi ve üstü çıplak halde kapıyı açtı. Eva Miller'ın üstünde beyaz sabahlığı vardı ve o da hâlâ yarı uykuda gibi görünüyordu. Bir süre bakıştılar. Ben, *Kim hasta? Kim ölmüş?* diye geçirdi aklından.

"Şehirlerarası mı?"

"Hayır, Matt Burke."

Bunu öğrenmek onu gerektiği gibi rahatlatmadı. "Saat kaç?"

"Dördü biraz geçiyor. Bay Burke çok kaygılıydı."

Ben alt kata inip telefonu aldı. "Selam, Matt."

Matt soluk soluğaydı. "Buraya gelebilir misin, Ben? Hemen şimdi."

"Tamam. Ne oldu? Hasta mısın?"

"Telefonda anlatamam. Yeter ki gel."

"On dakika sonra oradayım."

"Ben?"

"Sende hiç haç var mı? Bir St. Christopher madalyonu? Buna benzer herhangi bir şey?"

"Yok yahu. Ben... eskiden Baptisttim."

"Pekâlâ. Çabuk gel."

Ben telefonu kapatıp hızla yukarıya çıktı. Eva yüzünde endişeli bir ifadeyle merdiven aralığında duruyordu. Bir yanıyla ne olduğunu öğrenmek isterken, bir yandan da kiracısının işine burnunu sokmak istemeyen bir hali vardı.

"Bay Burke hasta mıymış, Bay Mears?"

"Hasta olmadığını söylüyor. Benden şey istedi... siz Katolik misiniz?"

"Kocam Katolikti."

"Sizde bir haç veya bir tespih veya bir St. Christopher madalyonu var mıdır?"

"E... kocamın haçı yatak odasında... size bunu..."

"Evet, getirir misiniz?"

Eva Miller terliklerini şıpırdatarak koridorun sonuna yürüdü. Ben odasına gidip bir gün önceki gömleğini giydi ve çıplak ayaklarına mokasenlerini geçirdi. Tekrar dışarıya çıktığında Eva elinde haçla kapısının önünde beklemekteydi.

"Teşekkür ederim," dedi Ben haçı alarak.

"Bay Burke bunu mu istedi?"

"Evet."

Eva artık iyice uyanmış, kaşları çatılmıştı. "O Katolik değildir ki. Kiliseye gittiğini de sanmıyorum."

"Bana bir açıklama yapmadı."

"Peki." Eva anlamış gibi başını sallayıp haçı Ben'e verdi. "Lütfen, bunu iyi koruyun. Benim için çok değerlidir."

"Anlıyorum. Merak etmeyin."

"Umarım, Bay Burke hasta değildir. O çok iyi bir insandır."

Ben aşağıya inip verandaya çıktı. Sağ eliyle haçı tutarken cebinden otomobil anahtarlarını çıkaramadığı için haçı öbür eline almak yerine boynuna astı. Direksiyona geçtiği sırada kendini rahatlamış hissettiğinin pek farkında değildi.

2

Matt'ın evinin alt katındaki bütün pencerelerde ışık vardı; Ben garaj yoluna girerken far ışıkları binanın önüne vurunca, Matt kapıyı açıp onu bekledi.

Ben ona doğru yürürken kendini her türlü şeye karşı hazırlamıştı, ama Matt'ın yüzü hâlâ yaşadığı şokun etkisi altındaydı. Rengi solmuştu ve dudakları titriyordu. Adamakıllı büyümüş gözlerini hiç kırpmıyordu.

"Mutfağa gidelim," dedi Matt.

Ben içeriye adımını attığı anda boynundaki haç hol lambasının ışığıyla parladı.

"Haç getirmişsin."

"Eva Miller'ın. Hayrola, ne oldu?"

Matt tekrar, "Mutfağa gidelim," dedi. İkinci kata çıkan merdivenin önünden geçerken yukarıya doğru bir bakış attı ve aynı anda irkildi.

Daha önce spagetti yedikleri mutfak masasının üstü şimdi üç nesne dışında boştu: bir fincan kahve, eski bir İncil ve bir .38'lik revolver tabanca.

"Yahu neler oldu, Matt? Berbat görünüyorsun."

"Belki her şeyi rüyamda görmüş olabilirim, ama Tanrı'ya şükür ki sen buradasın." Tabancayı alıp elinde tuttu.

"Anlatsana. Şu şeyle oynayıp durma. Dolu mu?"

Matt tabancayı masaya bırakıp elini saçlarından geçirdi. "Evet, dolu. Gerçi pek bir işe yarayacağını sanmam ama... Tabii kendi üstümde kullanabilirim." Gergin bir kahkaha attı. Kırık camın ezilmesi gibi, sağlıksız bir sesti.

"Kes artık!"

Ben'in sesindeki sertlik Matt'ın gözlerindeki tuhaf, sabit bakışları değiştirdi. Bir olumsuzluğu vurgular gibi değil de, soğuk sudan çıkan bazı hayvanların silkelenmeleri gibi başını iki yana salladı.

"Yukarıda ölü bir adam var," dedi.

"Kim?"

"Mike Ryerson. Belediyede çalışıyor. Mezarlık görevlisi."

"Öldüğüne emin misin?"

"Her ne kadar yanına gidip bakmadıysam da, eminim. İçeriye girmeye cesaret edemedim. Çünkü bir bakıma hiç ölmemiş de olabilir."

"Matt, çok mantıksız şeyler söylüyorsun."

"Farkında değil miyim sanıyorsun? Saçma sapan konuşuyorum ve çılgınca şeyler düşünüyorum. Ama senden başka arayabileceğim kimse yoktu. Bütün 'salem's Lot'ta beni... anlayabilecek tek kişi sensin." Yine başını iki yana sallamaya başladı. "Dany Glick hakkında konuşmuştuk."

"Evet."

"Ve onun nasıl kansızlıktan öldüğünü... tıpkı dedelerimizin dediği gibi, 'kuruyup gittiğini.'"

"Evet."

"Onu Mike gömdü. Ve Win Purinton'un köpeğini Harmony Hill Mezarlığı'nın kapısına asılmış halde bulan da Mike'tı. Bu gece Dell'in barında Mike'a rastladım ve..."

3

"... ve bir türlü içeriye giremedim," diyerek bitirdi Matt. "Yapamadım. Yaklaşık dört saat yatağımda oturdum. Sonra hırsız gibi, ses çıkarmadan aşağıya indim ve seni aradım. Ne diyorsun?"

Ben boynundaki haçı çıkarmış, ince zincirin ucunda parlayan metali elinde çeviriyordu. Saat neredeyse beş olmuş, güneş doğuyordu. Tepelerindeki florasan lambanın ışığı solmuştu.

"Gidip misafir odana bakalım. Başka yapacak bir şey yok. Hadi, gidelim."

"Şimdi pencereden içeriye gün ışığı girince her şey kaçık bir adamın kâbusu gibi görünüyor." Matt titrek bir kahkaha attı. "Umarım öyledir. Umarım, Mike bebek gibi uyuyordur."

"O halde gidip bakalım."

Matt dudaklarını kenetledi. "Tamam." Bir an gözleri masaya çevrildikten sonra kuşkulu bir ifadeyle Ben'e baktı.

"Tabii," dedi Ben ve haçı Matt'ın boynuna taktı.

"Gerçekten de bununla kendimi daha iyi hissediyorum." Mahcup bir gülücük çıkardı.

"Tabancayı istiyor musun?" diye sordu Ben.

"Hayır, almasam daha iyi olur. Kemerime sıkıştırırım, sonra da kazayla taşaklarımı uçururum."

Ben önde, yukarıya çıktılar. Üst katta iki yana doğru uzanan koridorun bir ucunda Matt'ın odası vardı ve açık kapısından dışarıya ışık vuruyordu.

"Koridorun öbür tarafında," dedi Matt.

Ben misafir odası kapısına gidip durdu. Matt'ın ima ettiği korkunç hikâyeye inanmıyordu, ama yine de içinde o güne kadar tatmadığı karanlık bir korku vardı.

Kapıyı açıyorsun ve o kirişte asılı halde duruyor, yüzü şişmiş ve morarmış, gözleri açık ve seni GÖRÜYOR ve seni gördüğüne seviniyor...

Bu anı bir anda aklına gelince Ben müthiş bir korkuya kapıldı. Neredeyse o odanın alçı kokusunu ve yuva yapmış hayvanların kokusunu duymuş gibi oldu. Matt'ın vernikli ahşap kapısı cehennemin gizemleriyle onun arasındaymış gibi geldi.

Sonra kapının kulpunu çevirip içeriye doğru itti. Matt hemen arkasındaydı ve Eva'nın haçını sımsıkı tutuyordu.

Misafir odası doğuya bakıyordu ve ufukta doğan güneş görünüyordu. Odaya giren güneş, Mike Ryerson'u göğsüne kadar örten beyaz çarşafın üstüne geliyordu.

Ben, Matt'a bakıp başını salladı. "İyi görünüyor," diye fısıldadı. "Uyuyor."

"Pencere açık," dedi Matt. "Kapalı ve kilitliydi. Buna eminim."

Ben'in gözleri Mike'ı örten tertemiz çarşafın üst kısmına odaklandı. Tek bir damla kan vardı, kurumaya yüz tutmuştu.

"Nefes aldığını sanmıyorum," dedi Matt.

Ben yatağa doğru iki adım attı. "Mike? Mike Ryerson? Uyansana Mike."

Karşılık gelmedi. Mike'ın gözkapakları kıpırdamıyordu. Saçları dağılmış, kaşlarına kadar inmişti. Ben onun çok yakışıklı olduğunu düşündü, Yunan heykellerini andıran bir profili vardı. Yanakları pembeydi ve vücudu da Matt'ın dediği gibi ölü beyazlığında değildi.

"Tabii ki nefes alıyor," dedi Ben sabrı biraz taşmış gibi. "Adam derin bir uykuda, Matt." Elini uzatıp Mike'ı hafifçe sarstı. Mike'ın o âna kadar göğsü üstünde duran kolu cansız bir şekilde yatağın yanına kaydı ve parmakları yere değdi. Sanki kapı tıklatır gibi bir ses çıktı.

Matt yaklaşıp bu kolu kaldırdı. İşaretparmağını bileğine dayadı. "Nabız yok."

Matt az önce çıkan tıklatma sesini hatırlayarak kolu hemen tekrar Mike'ın göğsünün üstüne bıraktı.

Ben inanmakta zorlanıyordu. Adam uyuyordu işte, mutlaka uyuyor olmalıydı. Rengi yerindeydi, kasları gevşememişti ve sanki nefes almak ister gibi dudakları aralıktı. Bileğini Ryerson'un omzuna dayadı; teni soğuktu.

Parmağını ıslatıp Mike'ın aralık dudaklarının önünde tuttu. Hiçbir şey olmadı. Nefes aldığını belirtecek hiçbir şey yoktu.

Matt'la bakıştılar.

"Boynundaki izler?" diye sordu Matt.

Ben onun çenesini ellerinin arasına alıp yavaşça başını çevirdi. Bu hareket sol kolun bir kez daha yere düşmesine neden oldu.

Mike Ryerson'un boynunda hiçbir iz yoktu.

4

Bir kez daha mutfak masasındaydılar. Saat 05.35 olmuştu. Griffen'ın çayıra salınmış inekleri böğürmeye başlamıştı.

"Halk kültürüne göre izler kaybolurmuş," dedi Matt. "Kurban ölünce izler kaybolurmuş."

"Biliyorum," dedi Ben. Bunu hem Stoker'ın *Drakula*'sından hem de Christopher Lee'nin oynadığı vampir filmlerinden öğrenmişti.

"Kalbine kazık çakmamız gerekiyor."

"Bunu bir daha düşünsen iyi edersin," dedi Ben kahvesini yudumlarken. "Adli tıp uzmanına açıklaman çok zor olur. Bir cesede saygısızlık ettiğin için hapse bile girebilirsin. Ama daha kuvvetli ihtimalle tımarhaneyi boylarsın."

"Sence ben delirdim mi?" diye sordu Matt fısıldar gibi.

Ben hiç tereddüt etmeden, "Hayır," dedi.

"O izler konusunda bana inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Galiba inanmak zorundayım. Neden bana yalan söyleyeceksin ki? Yalan söylemekle herhangi bir kazancın olacağını sanmıyorum. Belki onu öldürmüş olsaydın, yalan söyleyebilirdin."

"O halde belki de onu öldürmüşümdür," dedi Matt onun yüzüne dikkatle bakarak.

"Buna ters düşen üç şey var. Bir: Nedenin ne olabilir ki? Kusura bakma Matt, ama kıskançlık veya para gibi klasik nedenler için çok yaşlısın. İki: Yöntemin neydi? Eğer zehirse, çok kolay ölmüş olmalı, çünkü çok huzurlu bir görünümü var. Bilinen hiçbir zehrin öldürdüğü insanlar böyle görünmez."

"Üçüncü şey nedir?"

"Aklı başında hiçbir katil, suçunu örtbas etmek için seninki gibi bir hikâye uydurmaz."

"Dönüp dolaşıp benim akıl sağlığıma geliyoruz," dedi Matt iç çekerek. "Böyle olacağını biliyordum."

"Senin delirdiğini sanmıyorum," dedi Ben. "Yeterince aklı başında görünüyorsun."

"Ama sen doktor değilsin, değil mi?" dedi Matt. "Bazen deliler aklı başında rolünü çok başarıyla oynayabiliyorlarmış."

"Haklısın," dedi Ben. "O halde bu bizi nereye ulaştırdı?"

"Başladığımız noktaya."

"Hayır, ikimiz de bunu kabul edemeyiz, çünkü yukarıda ölmüş bir adam var ve yakında bunun açıklamasını yapmak

zorundayız. Şerif ne olduğunu öğrenmek isteyecektir, tabii adli tıp uzmanı ve ilçe emniyet müdürü de... Matt, sence Mike Ryerson'un bir virüs nedeniyle bütün bir haftayı hasta olarak geçirmesi ve tesadüfen senin evindeyken ölmesi mümkün mü?"

Alt kata indiklerinden beri ilk kez Matt sinirlenme belirtisi gösterdi. "Ben, bana ne dediğini sana anlattım. Boynundaki izleri gördüm. Ve birisini evime davet ettiğini duydum. Sonra da duyduğum şey... Tanrım... o kahkahayı duydum!" Matt'ın gözlerinde yine o tuhaf boş bakışlar belirmişti.

"Pekâlâ," dedi Ben. Kalkıp pencereye gitti; ne yapacaklarını kestirmeye çalışıyordu. Aklına pek bir şey geldiği yoktu. Susan'a da dediği gibi, bazı şeyler devamlı kontrolünün dışına çıkıyordu.

Bakışları Marsten Köşkü'ne çevrildi.

"Matt, bana anlattıklarını birine fısıldayacak bile olsan başına nelerin geleceğini biliyor musun?"

Matt cevap vermedi.

"İnsanlar yolda seni gördükten sonra arkandan gülecekler. Cadılar Bayramı'nda bahçelerinin önünden geçerken küçük çocuklar ağızlarına o balmumu dişlerden takıp seni korkutacaklar. Lisedeki öğrencilerin seninle dalga geçecekler. Meslektaşlarının sana bakışları tuhaflaşacak. Kendini Danny Glick veya Mike Ryerson diye tanıtacak kimliği bilinmeyen insanlar seni telefonda taciz edecekler. Hayatını kâbusa çevirecekler. Altı aya kalmaz seni kasabadan kaçırırlar."

"Yapmazlar. Herkes beni tanır."

Ben ona döndü. "Kimi tanıyorlar? Taggart Çayı Yolu'nda tek başına yaşayan yaşlı bir adamı. Sırf evlenmemiş olman bile senin kafadan biraz çatlak olduğunu düşünmelerine yeter. Ve ben sana ne kadar destek olabilirim? Cesedi gördüm, ama hepsi o kadar. Başka şeyleri görseydim bile, benim alt tarafı bir yabancı olduğumu söyleyecekler. Hatta belki bizim eşcinsel bir çift olduğumuzu, böyle hikâyelerle kendimizi eğlendirdiğimizi bile söyleyebilirler."

Matt ona giderek artan bir dehşetle bakıyordu.

"Tek kelime, Matt, bu konuda tek bir kelime bile senin 'salem's Lot'ta sonunu getirir."

"O halde yapacak bir şey yok."

"Hayır. Mike Ryerson'u kimin –veya neyin– öldürdüğü konusunda belli bir teorin var. Bence bu teoriyi kanıtlamak veya çürütmek nispeten kolay. Ben ikilem içindeyim. Senin deli olduğuna inanmıyorum, ama Danny Glick'in dirilip bir hafta boyunca Mike Ryerson'un kanını emdiğine ve sonunda onu öldürdüğüne de inanamam. Ama bu fikri bir teste tabi tutacağım ve sen de bana yardım edeceksin."

"Nasıl?"

"Doktorunu ara; adı Cody'ydi, değil mi? Sonra da Parkins Gillespie'yi ara. Bırakalım, mekanizma çalışmaya başlasın. O gece hiçbir şey duymadığını söyle. Dell'in barına gittiğini ve Mike'la oturduğunu söyle. Mike sana geçen pazardan beri hasta olduğunu söyledi. Onu evine davet ettin. Bu sabah üç buçukta ona bakmak için odasına girdin, onu uyandıramayınca beni aradın."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Cody'yle konuştuğun zaman onun ölü olduğundan bile söz etme."

"Ölü değil..."

"Yahu, ölü olduğunu nasıl bileceğiz?" diye parladı Ben. "Nabzına baktın, bulamadın, ben soluğuna baktım, duyamadım. Birisi bu bulgulara dayanarak beni gömmeye kalkarsa onu öldürürüm. Özellikle de Mike gibi canlı görünüyorsam..."

"O durum seni de beni olduğu kadar huzursuz ediyor, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Ben. "Balmumu bir heykele benziyor."

"Pekâlâ," dedi Matt. "Söylediklerin mantıklı... böyle bir durumda olabileceği kadar mantıklı. Galiba ben adamakıllı saçmaladım."

Ben öyle olmadığını söyleyecek oldu, ama Matt onu susturdu. "Ama... farz et ki... sırf varsayım olarak bakalım, ya ilk kuşkularım doğruysa? En uzak ihtimalin bile aklından geçmesini ister miydin? Mike'ın... geri gelebileceği ihtimalini?"

"Dediğim gibi, bu teoriyi kanıtlamak veya çürütmek kolay. Ve beni bu konuda huzursuz eden şey o değil."

"Nedir peki?"

"Dur bir dakika. Sırayla bakalım. Bunu kanıtlamak veya çürütmek bir mantık egzersizi gibi bir şey – ihtimalleri eleyeceğiz. İlk ihtimal: Mike bir hastalık nedeniyle öldü; virüs gibi bir şey. Bu ihtimali nasıl doğrulayabilirsin veya yok sayabilirsin?"

Matt omuzlarını silkti. "Herhalde tıbbi bir muayeneyle."

"Aynen öyle. Cinayet ihtimalini de aynı yöntemle doğrulayabilir veya eleyebilirsin. Birisi onu vurduysa veya zehirlediyse veya..."

"Saptanmamış pek çok cinayet vardır."

"Tabii. Ama ben adli tıp uzmanına güveniyorum."

"Ya adli tıp uzmanının kararı 'belirlenemeyen nedenler' olursa?

"O zaman," dedi Ben, "cenaze töreninden sonra mezara gider, dirilecek mi diye bakarız. Eğer dirilirse –ki ihtimal vermiyorum– o zaman anlarız. Eğer dirilmezse, beni huzursuz eden bir durumla karşı karşıya kalırız."

"Benim akıl sağlığımla ilgili durum," dedi Matt. "Ben, annemin adı üzerine yemin ederim ki, boynunda o izler vardı ve pencerenin yukarıya çekildiğini işitip..."

"Sana inanıyorum," dedi Ben.

Matt durdu. Yüzünde, hiçbir zaman olmayacak bir çarpışma beklentisiyle kendini kasan bir insanın ifadesi vardı. "İnanıyor musun?" dedi kuşkuyla.

"Başka bir ifadeyle, senin deli olduğuna veya bir halüsinasyon gördüğüne inanmıyorum. Benim de başımdan bir şey geçti... tepedeki o lanet evle ilgili bir şey; bu da benim, anlattıkları şeylerin akılcı bir açıklaması olmayan insanlara karşı daha anlayışlı olmamı sağladı. Bir gün sana başımdan geçen olayı anlatırım."

"Neden şimdi değil?"

"Zamanımız yok. Telefonla aramak zorunda olduğun insanlar var. Ve benim bir sorum daha olacak. Bunu iyi düşünmeni istiyorum. Hiç düşmanın var mı?"

"Böyle bir şeyi yapacak kadar düşman olan kimse yok."

"Örneğin, eski bir öğrencin? Belki sana kin tutmuş biri?"

Öğrencilerinin hayatlarını ne kadar etkilemiş olduğunu çok iyi bilen Matt kibarca güldü.

"Pekâlâ," dedi Ben. "Sana inanıyorum." Başını iki yana salladı. "Hiç hoşuma gitmiyor. Önce o mezarlık kapısına asılı köpek ortaya çıkıyor. Sonra Ralphie Glick kayboluyor, abisi ölüyor, ardından Mike Ryerson. Belki hepsi birbiriyle ilintili. Ama bu... buna inanamıyorum."

"Cody'yi evinden arayayım," dedi Matt ayağa kalkarak. "Parkins de evde olmalı."

"Okulu arayıp hasta olduğunu da bildir."

"Tamam." Matt zoraki bir biçimde gülümsedi. "Üç yıldan beri ilk defa hastalık mazereti kullanıyorum. Büyük olay."

Oturma odasına gidip telefon etmeye başladı ve aradığı kişilerin uyanmaları için bekledi. Cody'nin karısı ona başka bir numara verince Matt o numarayı çevirdi ve kısa bir bekleyişten sonra onu bulup olanları anlattı.

Telefonu kapadıktan sonra mutfağa doğru seslendi. "Jimmy bir saate kadar burada olacak."

"Güzel," dedi Ben. "Ben yukarıya çıkıyorum."

"Hiçbir şeye dokunma."

"Tabii."

İkinci kat sahanlığına geldiğinde Matt'ın telefonda Parkins Gillespie'yle yaptığı konuşmayı işitti. Koridorda yürürken duyduğu ses giderek azaldı.

Misafir odası kapısının önüne geldiğinde hayal gücüyle beslediği o anı bir kez daha yüreğini sıkıştırdı. Kapıyı açtığını hayal etti. Çocuk gözüyle baktığı için oda daha büyük görünüyor. Ceset aynen bıraktıkları pozisyonda, sol kol yere kadar sarkmış, sol yanağı yastık kılıfına dayalı... Gözler aniden açılıyor; hayvani bir zafer parıltısı var... sonra kapanıyor. Sol kol kalkıyor, eli pençe gibi kıvrılmış, dudakları tilki ağzı gibi gülerken anormal şekilde uzamış olan kesici dişleri görülüyor.

Ben titrek parmaklarla kapıyı iterek açtı. Menteşelerden hafif bir gıcırtı çıktı.

Ceset aynen bıraktıkları gibi duruyordu, sol kol yerde, sol yanak yastık kılıfına dayalı...

"Parkins buraya geliyor," dedi Matt koridordan. Ben bu sesle neredeyse çığlığı basacak gibi oldu.

5

Ben, daha önce kullandığı ifadenin ne kadar doğru olduğunu düşündü. *Bırakalım, mekanizma çalışmaya başlasın.* Tıpkı bir makine gibiydi – o cafcaflı, saat gibi çalışan Alman makineleri gibi...

İlk gelen Parkins Gillespie oldu; hâlâ uykulu bir hali vardı. İlçe adli tıp uzmanına haber verdiğini söyledi.

"Kendisi gelemiyormuş, pezevenk," dedi Parkins dudakları arasına bir Pall Mall sigarası yerleştirirken, "ama bir yardımcısıyla fotoğraf çekecek birini gönderiyor. Cesede dokundunuz mu?"

"Kolu yataktan aşağıya kayınca tekrar yerine koymak istedim, ama orada durmadı," dedi Ben.

Parkins onu tepeden tırnağa süzdü ama bir şey söylemedi. Ben'in aklına Mike'ın kolu yere düşünce parmak kemiklerinden çıkan ürpertici ses geldi, buna gülecek gibi olduysa da kendini tuttu.

Matt, şerifi misafir odasına çıkardı. Parkins cesedin etrafında birkaç tur attı. "Öldüğüne emin misiniz?" diye sordu sonunda. "Onu uyandırmaya çalıştınız mı?"

Daha sonra doktor James Cody geldi; Cumberland'da nezaret ettiği bir doğumdan gelmişti. Hal hatır sorulduktan sonra ("Seni gördüğüme sevindim," dedi Parkins ve yeni bir sigara yaktı) Matt bir kez daha onları üst kata çıkardı. Hepimiz birer müzik aleti çalsaydık şimdi Mike'a güzel bir uğurlama töreni yapabilirdik, diye düşündü Ben ve yine az kalsın gülecek gibi oldu.

Cody çarşafı kaldırıp cesede bir süre baktıktan sonra yüzü asıldı. Matt Burke sakin bir sesle, "Bana Danny Glick'le ilgili söylediklerini hatırlattı, Jimmy," dedi.

"O çok özel bir konuşmaydı, Bay Burke," dedi Jimmy Cody. "Danny Glick'in ebeveynleri sizin bu söylediklerinizi duyarlarsa beni mahkemeye verebilirler."

"Kazanabilirler mi?"

"Sanmıyorum," dedi Jimmy ve iç geçirdi.

"Nedir o Danny Glick'le ilgili şey?" diye sordu Parkins kaşları çatılarak.

"Hiçbir şey," dedi Jimmy. "Hiçbir bağlantı yok." Stetoskopunu kullandı, mırıldanarak cesedin bir gözkapağını kaldırıp ışık tuttu.

Ben gözbebeğinin kasıldığını görünce yüksek sesle, "Tanrım!" dedi.

"İlginç bir refleks, değil mi?" dedi Jimmy. Gözkapağını bırakınca göz anormal bir yavaşlıkla kapandı; sanki ceset onlara göz kırpmış gibi oldu. "John Hopkins Hastanesi'ndeki David Prine bazı cesetlerde gözkapağı kasılmasının dokuz saat kadar sürdüğünü açıklamıştı."

"O çocuk şimdi bilim adamı oldu," dedi Matt. "Kompozisyondan zor bela bir C alırdı."

Jimmy küçük bir çekiç çıkardı. Ben, hastası bir ceset olsa bile onun çok nazik davrandığını görünce yine gülecek gibi oldu.

"Ölmüş mü?" diye sordu Parkins ve sigarasının külünü boş bir çiçek vazosuna silkeledi.

"Evet, ölmüş," dedi Jimmy. Çekiçle Mike'ın sağ dizine hafifçe vurdu. Ayak parmaklarında hiçbir tepki olmadı. Ben onun ayaklarının nasırla kaplı olduğunu görünce aklına Wallace Stevens'ın ölmüş bir kadın hakkındaki şiiri geldi. "Tek imparator dondurma imparatorudur," diye şiirden bir dizeyi yüksek sesle söyledi.

Matt ona sert bir bakış attı.

"O da ne?" diye sordu Parkins.

"Bir şiir," dedi Matt. "Ölüm hakkında bir şiirden."

"Bana esprili bir şey gibi geldi," dedi Parkins ve külünü yine vazoya silkti.

6

"Tanıştırıldık mı?" diye sordu Jimmy, Ben'e bakarak.

"Evet, ama çok kısa bir an için," dedi Matt. "Kasabanın doktoru Jimmy, bu da Ben Mears."

Cesedin üzerinden uzanıp el sıkıştılar.

"Onu çevirmeme yardım edin, Bay Mears."

Ben çekine çekine cesedin yüzüstü gelecek şekilde çevrilmesine yardım etti. Ceset soğumuştu, ama tam anlamıyla soğumuş değildi. Jimmy, Mike'ın sırtına yakından baktıktan sonra şortunu sıyırdı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Parkins.

"Cildindeki morluğa bakarak ölüm saatini belirlemeye çalışıyorum," dedi Jimmy. "Bütün sıvılar gibi kan da pompalanma hareketi bittikten sonra en alt seviyelere iner."

"Aslında bu adli tıp uzmanının işi değil midir?"

"Buraya Norbert'i gönderecek, biliyorsun," dedi Jimmy. "Brent Norbert de arkadaşlarına yardımcı olmayı sever."

"Norbert iki eliyle ve bir fenerle kendi götünü bile bulamaz," dedi Parkins sigara izmaritini açık pencereden dışarıya atarak. "O pencerenin sinekliği kopmuş, Matt. Buraya gelirken bahçende gördüm."

"Öyle mi?" dedi Matt sesini özenle kontrol etmeye çalışarak.

"Evet."

Jimmy çantasından bir termometre çıkarıp bunu Mike'ın makatına soktu, sonra da saatini çarşafın üstüne bıraktı. Saat yediyi çeyrek geçiyordu.

"Ben aşağıya iniyorum," dedi Matt sanki boğuluyormuş gibi bir sesle.

"Aslında hepiniz gidebilirsiniz," dedi Jimmy. "Benim biraz daha işim var. Kahve yapar mısınız, Bay Burke?"

"Elbette."

Hepsi dışarıya çıktı, Ben odanın kapısını kapadı. Son gördüğü manzara aklından çıkmayacaktı: sabah güneşiyle aydınlanmış

oda, ters çevrilmiş temiz bir çarşaf, üstünde bir altın kaplama kol saati ve kızıl saçlarıyla cesedin yanında duran Jimmy Cody.

Adli tıp uzmanı yardımcısı Bent Norbert eski model bir Dodge'la geldiğinde Matt kahve yapıyordu. Yanında büyük bir kamera taşıyan bir adam vardı.

"Nerede?" diye sordu Norbert.

Gillespie başparmağıyla üst katı işaret etti. "Jim Cody orada."

"Adam herhalde artık dans etmeye başlamıştır," dedi Norbert. Fotoğrafçıyla birlikte üst kata çıktılar.

Parkins Gillespie kahvesine fincandan taşana kadar süt boca etti, dökülen sütü parmağıyla sildikten sonra parmağını pantolonuna sildi. Bir Pall Mall daha yaktıktan sonra, "Bu işe nasıl karıştınız, Bay Mears?" diye sordu.

Böylece Ben ve Matt kıvırtmaya başladılar; söyledikleri hiçbir şey yalan değildi, ama söylemedikleri şeyler onları bir komplonun ortakları haline getiriyordu. Ben zararsız bir kandırmaya mı, yoksa daha ciddi ve karanlık bir suça mı ortaklık ettiğini kestiremiyordu. Matt onu aramıştı, çünkü anlattığı şeye kasabada ondan başka kimsenin kulak vermeyeceğini biliyordu. Matt'ın akıl sağlığı ne durumda olursa olsun, onun karakter okumakta bir eksikliği olduğunu sanmıyordu. Bu da Ben'i huzursuz eden bir şeydi.

7

Saat dokuz buçukta iş bitmişti.

Carl Foreman'ın cenaze arabası gelip Mike Ryerson'un cesedini götürdü; artık Mike belediyeye aitti. Jimmy Cody ofisine döndü; Norbert ve fotoğrafçı da ilçe adli tıp uzmanına bilgi vermek üzere Portland'a gittiler.

Dudakları arasında sigarasıyla Parkins Gillsepie kapı önünde durup cenaze arabasının yola koyuluşunu izledi. "Bu arabayı hep Mike sürerdi; eminim bu kadar yakın bir zamanda arabanın arka tarafında yolcu olacağı hiç aklına gelmemiştir." Ben'e dön-

dü. "Lot'tan hemen ayrılmayı düşünmüyorsun, değil mi? Sence sakıncası yoksa, sorgu hâkimine ifade vermeni rica edeceğim."

"Hayır, bir yere gitmiyorum."

Parkins donuk mavi gözleriyle onu tarttı. "FBI ve Maine Eyaleti Emniyet'inden seni soruşturdum," dedi. "Temiz çıktın."

"Bunu öğrendiğime sevindim," dedi Ben.

"Duyduğuma göre Bill Norton'un kızına abayı yakmışsın."

"Doğru."

"Çok iyi bir kızdır," dedi Parkins ciddi bir yüzle. Cenaze arabası artık gözden kaybolmuştu, motorunun sesi bile duyulmuyordu. "Galiba son günlerde Floyd Tibbits'le pek görüşmüyor."

"Senin hiç raporlama falan gibi işlerin yok mu, Park?" diye araya girdi Matt.

Parkins iç geçirip izmaritini fırlattı. "Var tabii. Tahmin edemeyeceğin kadar masa üstü işim oluyor. Galiba o Marsten Köşkü'nün uğursuzluğu."

Ben ve Matt ifadesiz yüzlerle ona baktılar.

"Hadi, hoşça kalın," dedi Parkins ve otomobiline yürüdü. Sürücü kapısını açtıktan sonra dönüp onlara baktı. "Siz ikiniz benden bir şey gizlemiyorsunuz, değil mi?"

"Parkins," dedi Matt, "gizleyecek bir şey yok ki. Adam öldü işte."

Parkins onlara bir süre daha baktı; donuk mavi gözlerinde bir pırıltı vardı. "Herhalde öyledir," dedi. "Ama çok tuhaf gerçekten. O köpek, derken Ralphie Glick, sonra abisi, şimdi de Mike. Burası gibi zurnanın son deliği bir kasabanın bir yıllık bilançosu. Ninemin bir lafı vardı: Felaketler çifter çifter gelir."

Otomobiline bindi, garaj yolundan çıktı ve az sonra tepenin üstüne varınca, vedalaşmak için bir kez kornaya bastı.

Matt sesli bir şekilde iç geçirdi. "Neyse, bitti."

"Evet," dedi Ben. "Çok yoruldum. Ya sen?"

"Ben de, ama... kendimi bir tuhaf hissediyorum. Bu kelimeyi gençlerin kullandığı anlamda söyledim. Tıpkı LSD veya kokain etkisinden çıktıklarında, normal olmanın bile delilik gibi geldiği

durumlar için kullanırlar." Elini yüzünde gezdirdi. "Herhalde kafayı yediğimi düşünüyorsundur."

"Hem evet hem hayır," dedi Ben. Elini Matt'ın omzuna koydu. "Gillespie haklı galiba. Tuhaf şeyler oluyor. Ve ben de bunun Marsten Köşkü'yle alakalı olduğuna daha çok inanmaya başlıyorum. Benden başka bu kasabaya yeni gelen sadece o evdeki insanlar var. Eh, ben bir şey yapmadığımı biliyorum. Bu gece oraya gitme planımız hâlâ geçerli mi? Hoş geldin ziyareti..."

"İstiyorsan gideriz."

"İstiyorum. Şimdi git ve biraz uyu. Susan'la konuşurum, bu akşam uğrayıp seni alırız."

"Tamam." Matt bir an durdu. "Bir şey daha var. Otopsi lafı geçtiği andan beri beni huzursuz ediyor."

"Nedir o?"

"Duyduğum o kahkaha –ya da duyduğumu sandığım– bir çocuğa aitti. Korkunç, ruhsuz bir sesti, ama yine de bir çocuk sesiydi. Mike'ın anlattıklarını düşünecek olursak, bu aklına Danny Glick'i getirmiyor mu?"

"Evet, tabii ki getiriyor."

"Mumyalama nasıl yapılır, bilir misin?"

"Fazla bir şey bilmiyorum. Cesedin bütün kanı çekilir ve yerine bir sıvı verilir. Eskiden formaldehit kullanılırdı, ama şimdi eminim daha gelişmiş yöntemler vardır. Ve tabii, cesedin bağırsakları çıkarılır."

"Acaba bütün bu işlemler Danny'ye uygulanmış mıydı?" diye sordu Matt.

"Carl Foreman'a bunu sır olarak sorabilecek kadar dostluğunuz var mı?"

"Evet, sanırım bunu ona sorabilirim."

"O halde mutlaka sor."

"Tamam."

Bir süre daha bakıştılar; dostça bir bakışmaydı, ama tarifi mümkün değildi. Matt'ın yüzünde, aklı başında olduğu halde akla sığmayan şeyleri söylemek zorunda kalan bir adamın meydan okuyuşu gözlenebilirdi. Ben'in yüzündeyse, ne anlayabildiği ne de tarif edebileceği güçlere olan korkusu okunuyordu.

8

Ben pansiyona geldiğinde Eva bir yandan ütü yapıyor, bir yandan da televizyonda bir yarışma programı seyrediyordu. Sunucu cam bir kâseden rastgele telefon numaraları seçmekteydi.

Ben buzdolabından bir Coca Cola çıkarırken, "Duydum," dedi Eva. "Ah, zavallı Mike."

"Çok yazık oldu," dedi Ben göğüs cebindeki haçı çıkarırken.

"Neden öldüğünü bili..."

"Henüz belli değil," dedi Ben. "Çok yorgunum, Bayan Miller. Bir süre uyumak istiyorum."

"Elbette. Yılın bu zamanında bile üst kattaki oda çok sıcak olur. İsterseniz alt kat koridorundaki odada uyuyun. Çarşaflar temizdir."

"Hayır, sorun değil. Üst kattaki odaya çok alıştım."

"Evet, insan yaşadığı yere alışıyor, değil mi?" dedi Eva. "Bay Burke neden Ralph'ın haçını istemiş olabilir ki?"

Ben merdivene giderken durdu ve bir an ne cevap vereceğini kestiremedi. "Sanırım, Mike Ryerson'un Katolik olduğunu düşünmüş olmalı."

Eva ütü masasına yeni bir gömlek yerleştirdi. "Bilmesi gerekirdi. Mike okulda onun öğrencisiydi. Onlar ailece Protestandır."

Ben'in buna verecek cevabı yoktu. Odasına çıkıp soyundu ve hemen yattı. Derin bir uykuya dalması çok sürmedi. Rüya görmedi.

9

Uyandığında saat dördü çeyrek geçiyordu. Vücudu terle sırılsıklam olmuştu. Üstündeki çarşafı itti. Kendini daha zinde hissediyordu. O sabah yaşananlar silik bir anı gibiydi ve Matt'ın anlattığı olay o kadar önemli görünmedi. Bu gece ona düşen görev, Matt'ın suyuna gitmek ve mümkün olursa onu rahatlatmak olacaktı.

10

Susan'a Spencer'in yerinden telefon edip onu oraya çağırmaya karar verdi. Birlikte parka giderler, orada Susan'a her şeyi başından sonuna kadar anlatırdı. Matt'ı almaya giderlerken de ona ne düşündüğünü sorar, Susan da Matt'ın evinde onun anlattıklarını dinleyip bir sonuca varabilirdi. Sonra da ver elini Marsten Köşkü... Bunu düşündüğü anda midesi büzüldü.

Ben bu düşüncelere öyle derin dalmıştı ki, kapısı açılıp da içinden uzun boylu bir adam çıkana kadar otomobilinde birinin olduğunu fark etmedi. Bir an beyni durmuş gibi oldu. Çizgi filmlerdeki kargalara benzeyen bu adamın başında bir fötr şapka, güneş gözlüğü, yakası kaldırılmış paçavra gibi bir pardösü, ellerinde sanayi tipi yeşil lastik eldivenler vardı.

"Kim..." diye başladı Ben ama gerisini getiremedi.

Adam yumrukları sıkılı halde ona yaklaştı. Ben'in burnuna naftalin kokusu geldi.

"Benim sevgilimi çalan orospu çocuğu sensin!" dedi Floyd Tibbits hırıltılı bir sesle. "Seni öldüreceğim!"

Ben hâlâ ne olduğunu anlamaya alışırken, Floyd Tibbits üstüne çullandı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SUSAN (II)

Susan, Portland'dan eve döndüğünde saat üçü geçiyordu; elinde üç tane poşet vardı: İki tablo satıp seksen dolar kazanmış, bununla kendine iki eteklik, bir yün hırka satın almıştı.

"Suze?" diye seslendi annesi. "Sen misin?"

"Evet. Kendime..."

"Buraya gelsene, Susan. Seninle konuşmak istiyorum."

Susan annesinin ses tonunu hemen tanıdı. Lise günlerinde etek boyu veya erkek arkadaşlarıyla ilgili tartışmalarındaki ses tonundan daha sertti.

Poşetlerini bırakıp oturma odasına gitti. Annesi Ben Mears konusunda her geçen gün daha katı oluyordu; Susan artık onun son sözünü söyleyeceğini tahmin etti.

Annesi pencere kenarındaki sallanan iskemlede oturmuş, örgü örüyordu. Televizyon kapalıydı. Bu iki şey kötüye işaretti.

"Sanırım son haberleri duymamışsındır," dedi Bayan Norton. Örgü şişleri hızla yeşil yün yumağına girip çıkıyordu. Ördüğü şey bir kaşkoldü. "Bu sabah çok erken çıktın."

"Son haber mi?"

"Mike Ryerson dün gece Matthew Burke'nin evinde öldü ve ölüm döşeğinde yanında kim vardı dersin? Senin o yazar arkadaşın Bay Ben Mears!"

"Mike... Ben... ne?"

Bayan Norton buz gibi bir gülücükle karşılık verdi. "Bu sabah saat onda Mabel arayıp haberi verdi. Bay Burke dün gece Dell'in barında Mike'a rastlamış –bir öğretmenin barlarda ne işi var, o ayrı konu– ve Mike iyi görünmediği için onu evine götürmüş. Mike o gece ölmüş. Ve Bay Mears'ın orada ne işi olduğunu kimse bilmiyor."

"Birbirlerini tanıyorlar," dedi Susan. "Hatta, Ben'in dediğine göre, çok iyi anlaşmışlar. Mike'a ne olmuş, anne?"

Ama Bayan Norton konudan o kadar çabuk sapacak değildi. "Her neyse, çoğu insan Bay Ben Mears geldiğinden beri 'salem's Lot'ta çok fazla heyecan verici olay yaşandığını düşünüyor. Çok fazla."

"Bu saçmalık!" diye parladı Susan. "Mike'a ne olduğunu söyler..."

"Henüz karar verememişler," dedi Bayan Norton. "Glick'lerin oğlundan bir hastalık kaptığını düşünenler var."

"Öyleyse, neden başka kimseye bulaşmamış? Mesela kendi ebeveynlerine?"

"Bazı gençler her şeyi bildiklerini sanıyorlar," dedi Bayan Norton. Şişler mekanik bir hızla yün yumağına girip çıkıyordu.

Susan ayağa kalktı. "Ben dışarıya çıkıp..."

"Otur bir dakika," dedi Bayan Norton. "Sana söylemem gereken birkaç şey daha var."

Susan tekrar oturdu. Yüzü ifadesizdi.

"Bazen genç insanlar bilmeleri gereken her şeyi bilmiyorlar," dedi Ann Norton. Sesinde aniden ortaya çıkan gevşeme Susan'ı derhal işkillendirdi.

"Ne gibi, anne?"

"Duyduğuma göre Bay Ben Mears birkaç yıl önce bir kaza geçirmiş. İkinci kitabı yayınlandıktan hemen sonra. Bir motosiklet kazasıymış. Sarhoşmuş. Karısı o kazada ölmüş."

Susan ayağa kalktı. "Gerisini dinlemek istemiyorum."

"Bunu senin iyiliğin için söylüyorum," dedi Bayan Norton sakin bir sesle.

"Sana kim söyledi?" diye sordu Susan. Eskiden olduğu gibi öfke içinde bu çokbilmiş, sakin sesten kaçıp odasına giderek ağlamaya hiç niyeti yoktu. Sadece kendini buz gibi ve boşluktaymış gibi hissediyordu. "Mabel Werst'ten duydun, değil mi?"

"Kimden duyduğum önemli değil. Doğru olduğu kesin."

"Tabii, öyledir. Vietnam'da biz kazandık, Hazreti İsa her gün öğlen vakti şehrin ortasından bir go-kartla geçiyor..."

"Mabel onu tanır gibi olmuş," dedi Bayan Norton. "Bunun üzerine gazetelerin eski sayılarını araştırmış ve..."

"Yani skandal sayfalarını, değil mi? Astroloji, otomobil kazası resimlerini ve artistlerin memelerini yayınlayan paçavraları kastediyorsun. Of be, ne müthiş bir haber kaynağı!"

"Küstahlaşmanın lüzumu yok. Haber doğruydu. Kadın –gerçekten de karısıysa– motosikletin arka koltuğunda oturuyormuş, asfaltın üstüne patinaj yapıp hareket halindeki bir kamyonla çarpışmışlar. Haberdeki yazıya göre Bay Mears'a alkol testi yapılmış. Hemen kaza yerinde." Bu cümlesini vurgulamak için örgü şişini sallanan iskemlesinin kolunda tıklattı.

"O halde neden hapse girmemiş?"

"Ünlüler daima gerekli kişileri tanırlar," dedi Bayan Norton kendinden emin bir ifadeyle. "Yeterince paran varsa, insan her türlü şeyden kurtulabilir. Kennedy kardeşlerin nelerden sıyırdıklarını hatırlasana."

"Mahkemede yargılanmış mı?"

"Sana söyledim, ona alkol testi..."

"Söyledin, anne. Ama alkollü müymüş?"

"Sana söyledim; sarhoşmuş!" Bayan Norton'un yanakları kızarmaya başlamıştı. "Ayık insanlara alkol testi yapmazlar! Karısı ölmüş! Her şey örtbas edilmiş."

"Ben kasabada bir yere taşınacağım," dedi Susan. "Ne zamandan beri sana söyleyecektim. Bunu çok daha önce yapmalıydım, anne. İkimiz için de. Baba Griffen'la konuştum, bana Sister's Lane Sokağı'nda dört odalı güzel, küçük bir daire olduğunu..."

"Vah vah, kızımız çok alındı!" dedi Bayan Norton. "Birisi onun kafasında yarattığı ünlü Ben Mears tablosunu kirletince, kı-

zımız da öfkeden tükürük saçmaya başlamış." Birkaç yıl öncesine kadar annesinin bu sözleri çok etkili olurdu.

"Anne, sana ne oldu?" diye sordu Susan çaresizlik içinde. "Hiç bu kadar... alçalmazdın..."

Ann Norton ani bir hareketle başını kaldırdı. Ayağa kalkarken örgüsü yere düştü; Susan'ı omuzlarından tutup sertçe sarstı.

"Beni iyi dinle! Kafana pembe hayaller sokan çıtkırıldım bir herifle sürtük bir kız gibi ortalıkta dolanmana izin vermeyeceğim. *Duydun mu?*"

Susan annesinin suratına bir tokat attı.

Ann Norton gözlerini kırpıştırdıktan sonra hayretler içinde kızına baktı. Birkaç saniye ikisi de şok içinde bakıştılar. Susan iniltiye benzer çok tiz bir ses çıkardı.

"Ben yukarıya çıkıyorum," dedi. "En geç salı günü odamı boşaltmış olurum."

"Floyd buradaydı," dedi Bayan Norton. Yanağı hâlâ tokadın etkisiyle sıcaktı. Kızının parmak izleri ünlem işaretleri gibi iz bırakmıştı.

"Floyd'la işim bitti," dedi Susan. "Kendini buna alıştır artık. Dedikoducu arkadaşın Mabel'i hemen ara ve haberi ver. Belki o zaman ne kadar gerçek olduğunu anlarsın."

"Floyd seni seviyor, Susan. Bu... onu mahvediyor. Karşımda ağlayarak her şeyi anlattı. Bana içini döktü." Gözleri doluyordu. "Sözlerinin sonunda hüngür hüngür ağladı."

Susan, Floyd'u bu durumda düşünemiyordu. Acaba annesi bunu uyduruyor mu, diye geçirdi aklından, ama onun gözlerine bakınca doğru olduğuna hükmetti.

"Benim için böyle birini mi istiyorsun, anne? Sulugöz bir adam? Yoksa sarı saçlı güzel torunlar hayaline mi kaptırdın kendini? Galiba seni rahatsız ediyorum; beni kontrolün altına alabileceğin iyi bir adamla evlendirene kadar görevinin bitmeyeceğini düşünüyorsun. Beni hemen hamile bırakıp evinin kadını yapacak biriyle bir yuva kurmamı istiyorsun. Planın bu, değil mi? Peki, benim ne istediğimin hiç mi önemi yok?"

"Susan, sen ne istediğini bilmiyorsun."

Annesi bunu o kadar kendinden emin bir kesinlikle söylemişti ki, Susan neredeyse bir an için ona inanacak gibi oldu. Gözlerinin önüne hayali bir manzara geldi: Annesi ve o şimdiki pozisyonlarında durmuşlar, ama yeşil bir yumaktan çıkan iplikle birbirlerine bağlanmışlardı; bu iplik yıllar boyu çekiştirilmekten iyice incelmişti. Bu görüntü değişti; annesinin başında, şeridine çeşitli sinekler bağlı bir balıkçı şapkası vardı ve var gücüyle bir alabalık tutmaya çalışıyordu. Ama amacı neydi? Sırf avlamak mıydı? Yemek miydi?

"Hayır, anne. Ben ne istediğimi kesin olarak biliyorum. Ben Mears."

Dönüp merdivene yürüdü.

Annesi arkasından koşup cırtlak bir sesle, "Oda tutamazsın!" dedi. "Paran yok ki."

"Nakit olarak yüz, banka hesabımda üç yüz dolarım var," dedi Susan. "Ve Spencer'da kendime bir iş bulabileceğimi sanıyorum. Bay Labree birkaç kez iş teklifinde bulundu."

"Onun umurundaki tek şey seni süzmek," dedi Bayan Norton, ama sesi bir dirhem yumuşamıştı. Öfkesinin büyük bir kısmı geçmişti ve biraz korkmaya başlamıştı.

"İstediği kadar baksın, ben pantolon giyiyorum."

"Hayatım, bana kızma." Merdivende iki basamak çıktı. "Sadece senin için en iyi şey olsun istiyorum."

"Boş ver, anne. Sana tokat attığım için özür dilerim. Çok hata ettim. Seni seviyorum. Ama buradan taşınacağım. Bunu anlamalısın."

"Bir daha düşün," dedi Bayan Norton, artık korktuğu kadar da üzgün bir halde. "Hâlâ yersiz şeyler söylediğimi düşünmüyorum. O Ben Mears... onun gibi gösteriş budalalarını çok gördüm. Onun umurundaki tek şey..."

"Hayır! Yeter artık!"

Susan arkasını döndü.

Annesi bir basamak daha çıkıp kızının arkasından seslendi. "Floyd buradan ayrılırken çok kötü durumdaydı. Belki..."

Ama Susan'ın oda kapısı kapandı ve Bayan Norton'un sesi duyulmaz oldu.

Susan üstü oyuncak ayılar ve karnında bir transistörlü radyo olan köpeğinin bulunduğu yatağına uzandı ve düşünmeye çalıştı. Duvarda birkaç tane Sierra Club posteri vardı, ama yakın bir zamana kadar duvarı *Rolling Stone*, *Creem* ve *Crawdaddy*'den kesilmiş, çok sevdiği sanatçıların resimleriyle doluydu: Jim Morrison, John Lennon, Dave van Ronk ve Chuck Berry. Susan o günlerini hatırlamak bile istemiyordu.

Gözlerinin önüne o paçavra gazetenin manşeti geldi. GENÇ YAZAR VE GENÇ KARISI ÖLÜMLE SONUÇLANAN ŞÜPHELİ BİR MOTOSİKLET KAZASI GEÇİRDİLER. Haberin geri kalanı şüphe uyandıracak nitelikte yazılmıştı. Belki yerel fotoğrafçı marifetiyle çekilmiş kanlı bir resim de olabilirdi. Bunu yerel gazete basmazdı, ama Mabel'in okuduğu o paçavra için ideal olurdu.

Ama en kötüsü, içine kuşku tohumlarının ekilmesiydi. Ahmak! Bu adamın buraya soğuk hava deposundan mı geldiğini sanıyordun? Mikrop tutmayan selofan bir poşet içinde mi geldi? Ne var ki, kuşku tohumu ekilmişti bir kere. Ve bu yüzden annesine nefret sınırlarına varan karanlık bir his duyuyordu.

Düşünmeyi bırakıp koluyla yüzünü örttü ve alt kattaki telefonun sesiyle uyanana kadar huzursuz bir uykuya daldı. Annesi, "Susan! Seni arıyorlar!" diye seslendi.

Alt kata inerken saatin beş buçuk olduğunu gördü. Güneş batıya geçmişti. Bayan Norton mutfakta akşam yemeği hazırlıyordu. Babası henüz eve gelmemişti.

"Alo?"

"Susan?" Ses tanıdıktı, ama bir an kim olduğunu çıkaramadı.

"Evet, kim arıyor?"

"Ben Eva Miller, Susan. Korkarım, kötü haberlerim var."

"Ben'e bir şey mi oldu?" Ağzı bir anda kuruyuvermişti. Elini boğazına götürdü. Bayan Norton elinde ıspatulayla mutfak kapısına gelmiş, onu seyrediyordu.

"Bir kavga olmuş. Bu öğlen sonrası Floyd Tibbits buraya geldi..."

"Floyd!"

Onun ses tonuyla Bayan Norton irkildi.

"... ona Bay Mears'ın uyuduğunu söyledim. Her zamanki nezaketiyle, tamam, dedi, ama üstünde çok tuhaf bir kıyafet vardı. Başında tuhaf bir şapka; çok eski moda bir pardösü giymişti ve ellerini ceplerinden çıkarmıyordu. Bay Mears uyandığında ona bunu söylemek hiç aklıma gelmedi. Onca olaydan sonra...

"Ne oldu?" diye haykırdı Susan.

"Floyd onu fena dövmüş," dedi Eva üzgün bir sesle. "Benim otoparkımda. Sheldon Corson ve Ed Craig onu zorla ayırmışlar."

"Ben... Ben iyi mi?"

"Galiba değil."

"Nesi var?" Susan telefonu sımsıkı tutuyordu.

"Floyd onu o küçük yabancı otomobilinin üstüne itince, Bay Mears başını çarpmış. Carl Foreman onu Cumberland Hastanesi'ne götürmüş; baygınmış. Başka bir şey bilmiyorum. Eğer..."

Susan telefonu kapatıp dolaba koştu ve askıdan ceketini aldı.

"Susan, ne oldu?"

"Senin o cici Floyd Tibbits'in," dedi Susan ağlamakta olduğunun farkında bile olmadan, "Ben'i hastanelik etmiş."

Annesinden cevap beklemeden koşarak dışarıya çıktı.

2

Susan hastaneye vardığında saat altı buçuk olmuştu; bekleme salonunda rahatsız bir plastik koltukta oturmuş, boş gözlerle *Ev Bakımı* adında bir dergiye bakıyordu. Burada sadece ben varım, diye düşündü. Ne korkunçtu. Bir an Matt Burke'ü aramak geçti aklından, ama doktor gelip de onu orada bulamayabilirdi.

Duvar saatinde dakikalar çok yavaş ilerliyordu. Yediyi on geçe bir doktor salona geldi ve, "Bayan Norton mu?" diye sordu.

"Evet. Ben iyi mi?"

"Şu aşamada buna cevap veremem." Susan'ın yüzündeki dehşeti görünce ekleme yaptı. "İyi gibi görünüyor, ama onu burada iki veya üç gün tutmak istiyoruz. Alnındaki bir çatlağın yanı sıra, çok sayıda ezilme ve sıyrık var ve bir gözü fena halde morarmış."

"Onu görebilir miyim?"

"Bu gece olmaz. Onu uyuttuk."

"Bir dakikalığına? Lütfen? Sadece bir dakika?"

Doktor iç geçirdi. "İsterseniz ona bakabilirsiniz. Muhtemelen uyuyordur. O sizinle konuşmadan sizin ona bir şey söylemenizi istemiyorum."

Doktor, Susan'ı üçüncü kattaki bir odaya götürdü. Diğer yataktaki adam bir dergi okuyordu; onlar içeriye girince başını kaldırıp şöyle bir baktı.

Ben, gözleri kapalı halde yatıyordu; üstünde onu çenesine kadar örten bir çarşaf vardı. O kadar solgun ve hareketsizdi ki, bir an Susan onun öldüğünü sandı. Sonra göğsünün yavaş yavaş inip yükseldiğini fark edince yüreği ferahladı. Eğilip yakından yüzüne baktı; yara izlerini görmüyordu bile. Annesi onun için "çıtkırıldım" demişti; Susan annesinin bu kanıya nasıl vardığını görebiliyordu. Ben'in yüz hatları kuvvetli, fakat hassastı. Geleneksel anlamda sadece saçları erkeksiydi, siyah ve gürdü; sanki yüzünün üstünde yüzer gibi görünüyordu. Sol şakağının üstünde beyaz bir bant vardı.

Bu adamı seviyorum, dedi içinden. Çabuk iyileş, Ben. İyileş, kitabını bitir ve beni yanında istiyorsan, birlikte Lot'tan ayrılalım. Lot ikimiz için de kötü bir yer olmaya başladı.

"Artık gitseniz iyi olacak," dedi doktor. "İsterseniz yarın..."

Ben kıpırdadı ve genzinden hırıltılı bir ses çıktı. Gözkapakları yavaşça açılıp kapandı. Sakinleştirici ilacın etkisiyle gözleri donuktu, ama Susan'ın varlığını algıladığı belliydi. Elini onun eline doğru uzattı. Gözleri yaşaran Susan bu eli sevgiyle sıktı.

Ben dudaklarını kıpırdatınca Susan onu işitebilmek için eğildi.

"Bu kasabada gerçek katiller varmış, değil mi?"

"Ben, öyle üzgünüm ki."

"Galiba beni bayıltmadan önce onun iki dişini kırdım," diye fısıldadı Ben. "Bir yazar için fena sayılmaz."

"Ben..."

"Bu kadarı yeter artık, Bay Mears," dedi doktor. "Bırakın da sakinleştirici ilaç etkisini göstersin."

Ben gözlerini doktora çevirdi. "Sadece bir dakika."

Doktor gözlerini yuvarladı. "*O* da aynı şeyi söylemişti."

Ben'in gözkapakları yine düştü, büyük bir çabayla tekrar açıp anlaşılmaz bir şey söyledi.

Susan biraz daha eğildi. "Nedir, sevgilim?"

"Hava karardı mı?"

"Evet."

"Gidip görmeni istediğim biri..."

"Matt mı?"

"Evet. Ona de ki... sana her şeyi anlatmasını istediğimi söyle. Peder Callahan'ı tanıyor mu, diye sor. O anlayacaktır."

"Peki," dedi Susan. "Mesajını ona ileteceğim. Şimdi uyu artık. İyi uykular, Ben."

"Seni seviyorum." Ben bir şey daha mırıldandı; iki kere. Sonra gözlerini kapadı. Solukları derinleşti.

"Ne dedi?" diye sordu doktor.

Susan'ın alnı kırışmıştı. "Sanki, 'Pencereleri kilitle,' der gibi geldi."

3

Susan ceketini almak için bekleme odasına döndüğünde Eva Miller ve Weasel Craig'in orada olduklarını gördü. Eva'nın üstünde yakaları kürklü, eski bir manto vardı. Weasel ise üstüne çok bol gelen bir motosikletçi ceketi giymişti.

"Durumu nasıl?" diye sordu Eva.

"İyileşecek herhalde," dedi Susan. Doktorun ona anlattıklarını tekrarlayınca Eva'nın yüzündeki gerginlik yumuşadı.

"Çok sevindim. Bay Mears çok iyi bir insan. Benim pansiyonumda daha önce buna benzer hiçbir şey olmamıştı. Parkins Gillespie'nin de Floyd'u sarhoşları tıktığı o kodese atması lazım. Gerçi pek sarhoş bir hali yoktu ama... Ne bileyim, aklı karışık, şaşkın bir görünümü vardı."

Susan başını iki yana salladı. "Bu söyledikleriniz hiç Floyd'a uymuyor."

Kısa ve gergin bir sessizlik oldu.

"Ben çok iyi bir insan," dedi Weasel, Susan'ın elini tutarak. "Göz açıp kapayana kadar ayağa kalkar, göreceksin."

"Ben de öyle sanıyorum," dedi Susan ve iki eliyle onun elini sıktı. "Eva, Peder Callahan St. Andrews Kilisesi'nin rahibi, değil mi?"

"Evet, neden sordun?"

"Hiç... aklıma geldi. Bakın, buraya geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Eğer yarın da gelebilirseniz..."

"Geliriz," dedi Weasel. "Tabii ki geliriz, değil mi Eva?" Kolunu Eva'nın beline uzattı. Az kalsın kolu kısa gelecekti, ama sonunda beline dolamayı başardı.

"Tabii ki geliriz."

Susan onlarla birlikte otoparka yürüdükten sonra otomobiline binip Jerusalem's Lot'a döndü.

4

Matt kapının tıklatılmasına her zamanki gibi, "Girin!" diye cevap vermedi. Bunun yerine Susan'ın tanımakta zorluk çektiği temkinli bir sesle, "Kim o?" diye sordu.

"Susie Norton, Bay Burke."

Kapı açılınca Susan ondaki değişiklik karşısında şoke oldu. Yaşlı ve çökmüş görünüyordu. Az sonra da boynundaki kocaman yaldızlı haçı fark etti. Zincirin ucundan göğsüne kadar inen bu süslü, ucuz haçın öyle tuhaf ve gülünesi bir görünüşü vardı ki, Susan az kalsın gülecekti, ama gülmedi.

"İçeriye girsene. Ben nerede?"

Susan olanları anlatınca Matt'ın yüzü düştü. "Demek onca insan arasından kıskanç âşık rolü oynamak Floyd Tibbits'e kaldı, öyle mi? Eh, bu olay daha uygunsuz bir zamanda olamazdı. Bu öğleden sonra Mike Ryerson'u Foreman'ın yerindeki cenaze işlemleri için Portland'dan getirdiler. Sanırım, Marsten Köşkü'ne yapacağımız ziyaret ertelenecek."

"Ne ziyareti? Mike'a ne oldu?"

"Kahve ister misin?" diye sordu Matt.

"Hayır. Ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Ben senin bildiğini söyledi."

"Bu çok zor bir iş," dedi Matt. "Sana her şeyi anlatmamı söylemesi Ben için kolay. Anlatması hiç kolay değil. Ama elimden geleni yapacağım."

"Ne..."

Matt tek elini kaldırdı. "Önce başka bir şey var, Susan. Geçen gün annenle birlikte o yeni açılan dükkâna gittiniz."

Susan'ın kaşları kırıştı. "Evet. Ne olmuş?"

"O yer ve daha önemlisi o dükkânı işleten adam hakkındaki izlenimlerini söyler misin?"

"Bay Straker mı?"

"Evet."

"Çok çekici bir adam," dedi Susan. "Saraydan çıkma biri gibi desem daha uygun olur. Glynis Mayberry'nin elbisesine iltifat edince, kadın genç bir kız gibi mahcup olup kızardı. Sonra Bayan Boddin'in kolundaki sargıyla ilgilendi – koluna kızgın yağ dökülmüş. Ona bir yara lapasının tarifini verdi. Hemen oracıkta bir kâğıda yazdı. Derken Mabel dükkâna girdi..." Susan bu sahneyi hatırlayınca güldü.

"Ee?"

"Bay Straker ona bir koltuk getirdi," dedi Susan. "Ama koltuktan çok bir taht gibi bir şey. Maun, çok büyük ve oymalı bir şey. Bunu arka odadan tek başına getirdiği gibi, o sırada diğer hanımlarla şakalaşmaya devam etti. O koltuk en az yüz elli kilo vardır. Bunu dükkânın ortasına yerleştirdikten sonra Mabel'in

koluna girip onu koltuğa getirdi. Mabel *kıkırdıyordu*. Eğer Mabel'i kıkırdıyorken görmüşsen, hayatta görmediğin bir şey kalmamış demektir. Bize kahve ikram etti. Sertti ama çok lezzetliydi."

"Ondan hoşlandın mı?" diye sordu Matt.

"Bütün bunlar o işle ilgili değil mi?"

"Evet, mümkün."

"Pekâlâ o halde. Sana bir kadın olarak tepkimin ne olduğunu söyleyeyim. Ondan hem hoşlandım hem hoşlanmadım. Onu çekici ve biraz seksi bulduğumu itiraf ediyorum. Yaşını başını almış, son derece kibar, görgülü ve çekici bir adam. Fransızca bir mönüye bakıp hangi yemekle hangi şarabın gideceğini ve sadece kırmızı mı beyaz mı değil, o şarabın kaç yılında hangi bağdaki üzümlerle yapıldığını bile söyleyebilecek biri. Buralarda gördüğümüz adamlara hiç benzemiyor. Kesinlikle efemine değil, ama bir dansçı gibi kıvrak hareket ediyor. Ve tabii, tamamen kel olan erkekler kadınlara çok cazip gelir." Susan kızarıp mahcup bir ifadeyle gülümsedi; ölçüyü kaçırmış olmaktan korktu.

"Ama bir yandan da hoşlanmadın," dedi Matt.

Susan omuzlarını salladı. "Bunu tam olarak açıklayamıyorum. Galiba... sanırım o parlak yüzeyin altında belli bir kibirlilik sezdim. Sanki belli bir rolü oynuyormuş gibi; ama bunda çok başarılı oluyor. Bir yandan da bizi kafaya almak için bütün o gösteriyi yapmak zorunda olmadığının farkında. Bizlere tenezzül eder gibi..." Susan söyledikleri anlaşıldı mı diye Matt'ın yüzüne baktı. "Ve sanki çok zalim bir yanı varmış gibi geldi bana. Nedenini bilmiyorum."

"Bir şey satın alan oldu mu?"

"Pek sayılmaz, ama bunu sorun etmedi. Annem Yugoslavya'dan gelen bir biblo rafı satın aldı, Bayan Petric çok güzel bir sehpa aldı, ama gördüğüm kadarıyla hepsi bundan ibaretti. Bay Straker hiç aldırmış gibi görünmedi. Sadece bizlerden arkadaşlarımıza dükkânın açıldığını bildirmemizi istedi ve ne zaman istersek ziyaret edebileceğimizi söyledi."

"Ve sence herkes onun cazibesine kapıldı mı?"

"Buna evet diyebilirim," dedi Susan, annesinin Straker'dan nasıl etkilendiğini hatırlayarak. Oysa ilk görüşünde Ben'den hiç hoşlanmamıştı.

"Ortağını görmedin mi?"

"Bay Barlow'u mu? Hayır, o New York'taymış, bir şeyler satın alıyormuş."

"Öyle miymiş?" dedi Matt kendi kendine konuşur gibi. "Merak ediyorum. Hiç görünmeyen Bay Barlow."

"Bay Burke, artık bana bütün bunların bir açıklamasını yapmayacak mısınız?"

Matt derin bir iç geçirdi.

"Sanırım denemek zorundayım. Az önce bana söylediklerin huzursuz etti. Hem de çok. Her şey yerli yerine oturuyor ve..."

"Ne? Yerine oturan nedir?"

"Mike Ryerson'la dün gece Dell'in barında karşılaşmamdan başlamam gerek," dedi Matt. "Bu da bana sanki yüz yıl öncesiymiş gibi geliyor."

5

Matt'ın anlatımı bittiğinde saat sekizi yirmi geçiyordu; bu arada ikisi de iki kupa kahve içmişti.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Matt. "Şimdi de sana Napolyon taklidimi yapayım mı? Veya yıldızlar aracılığıyla Toulouse-Lautrec'le nasıl konuştuğumu mu anlatayım?"

"Saçmalamayın," dedi Susan. "Bir şeyler oluyor, ama sizin düşündüğünüz gibi değil. Bunu biliyor olmalısınız."

"Dün geceye kadar biliyordum."

"Buna sizden başka tanık olan yoksa, belki Ben'in de düşündüğü gibi, Mike bunu kendi kendine yapmıştır. Bir hezeyan anında..." Bu açıklama Susan'ı da tatmin etmiyordu ama üstüne gitti. "Ya da belki farkında olmadan uyuyakaldınız ve her şeyi rüyanızda gördünüz. Benim öyle dalıp on beş-yirmi dakika uyuyakaldığım çok olmuştur."

Matt çaresiz bir şekilde omuz silkti. "Bir insan aklı başında hiç kimsenin kabul edemeyeceği bir şeye tanık olduğunu nasıl savunabilir ki? Ben ne işittiğimi biliyorum. Ve beni fena halde kaygılandıran bir şey var... Eski literatüre göre, bir vampir elini kolunu sallayarak bir adamın evine girip onun kanını ememez. Hayır. Mutlaka davet edilmesi lazım. Ama Mike Ryerson dün gece Danny Glick'i davet etti. *Ve Mike Ryerson'u da evime ben davet ettim*!"

"Ben size yeni kitabından hiç bahsetti mi?"

Matt piposunun tütününü karıştırdı, fakat yakmadı. "Çok az. Sadece konusunun Marsten Köşkü'yle ilgili olduğunu söyledi."

"Çocukken Marsten Köşkü'nde travmatik bir olay yaşadığını anlattı mı?"

Matt birden başını kaldırdı. "Evin *içinde* mi? Hayır."

"Cesaretini kanıtlamak için eve girmiş. Bir kulübe katılmak istiyormuş ve giriş koşulu olarak ondan Marsten Köşkü'ne girip bir şey getirmesini istemişler. Gerçekten de eve girmiş ve bir şey almış, ama çıkmadan önce ikinci kata gidip Hubie Marsten'in kendini astığı yatak odasına girmiş. Kapıyı açtığında orada asılı haldeki Hubie Marsten'i görmüş. Adam gözlerini açınca Ben hemen kaçmış. Bu olay tam yirmi dört yıl onun aklından çıkmamış. Lot'a gelme nedeni bunun hakkında bir kitap yazarak aklından çıkarmakmış."

"Olur şey değil," dedi Matt.

"Marsten Köşkü hakkında belli bir teorisi var. Bunu bir kısmı kendi başından geçen olayla, bir kısmı da Hubert Marsten'le ilgili çok kapsamlı bir araştırmadan kaynaklanıyor."

"Şeytana tapmayla mı ilgili?"

Susan şaşırdı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Matt gülümsedi. "Kasabadaki her dedikodu açık dedikodu değildir. Sırlar vardır. 'Salem's Lot'taki gizli dedikoduların bir kısmı Hubie Marsten'le ilgilidir. Bunu kasabanın yaşlılarından on-on beş kişi bilir. Mabel Werts bunlardan biridir. Çok uzun zaman önceydi, Susan. Öyle bile olsa, bazı hikâyelerde sınırlama olmaz. Çok tuhaftır. Mabel bile kendi yakın çevresi dışındakilerle

Hubert Marsten hakkında konuşmaz. Ölümü hakkında konuşurlar tabii. Cinayet hakkında. Ama o ve karısının on yıl boyunca o evde Tanrı bilir ne yaptıklarını soracak olursan, devreye hemen bir kısıtlama girer. Batı medeniyetinde tabu kavramına en yakın şey bu. Hubert Marsten'in küçük çocukları kaçırıp cehennemdeki ilahlarına kurban ettiği bile fısıltı gazetesine girmişti. Ben'in bu kadar çok şey öğrenmiş olmasına şaşırdım. Kasabada Hubie ve karısının bu yönüyle ilgili ketumluk ilkel kabilelere özgü bir şey."

"Ben onca şeyi Lot'ta öğrenmedi."

"Belli oluyor. İnsanlar tıpkı sümük, dışkı, el tırnağı imal ettikleri gibi kötülüğü de imal edebiliyorlar. Ve bu hiç yok olmuyor. Marsten Köşkü de kötülük imal edilen bir depo haline gelmiş olabilir."

"Evet. Ben de bunu aynı ifadeleri kullanarak açıkladı," dedi Susan.

Matt güldü. "Aynı kitapları okumuşuz. Peki, sen ne düşünüyorsun, Susan? Senin felsefende cennet ve cehennemden başka şeyler var mı?"

"Hayır," dedi Susan kararlı bir sesle. "Evler sadece evdir. Kötülük kötü eylemlerin son bulmasıyla yok olur."

"Yani sence, Ben'in kararsızlığı onu, benim zaten içinde bulunduğum delilik yoluna girmesine sebep olabilir mi?"

"Tabii ki hayır. Sizin deli olduğunuzu düşünmüyorum, Bay Burke. Ama anlamanız gereken..."

"Sus!"

Matt başını öne uzattı. Susan da konuşmayı bırakıp kulak kesildi. Hiçbir şey... belki sadece parkelerden gelen bir gıcırtı sesi olabilirdi. Susan soran gözlerle Matt'a baktı. "Ne diyordun?" dedi Matt.

"Gençliğindeki şeytanları içinden kovmaya çalışırken bu tesadüfi olay kötü bir zamanda oldu. Marsten Köşkü yeniden sahiplenildiğinden ve o dükkân açıldığından beri kasabada her türlü dedikodu yayılıyor. Hatta Ben hakkında bile bir sürü şey söyleniyor. Şeytan kovma ayinlerinin kontrolden çıkıp şeytan

kovucuya zarar verdiği vakalar var. Bana kalırsa Ben'in bu kasabadan ayrılması lazım. Sizin de bir tatile ihtiyacınız var, Bay Burke."

Şeytan kovma deyince Susan'ın aklına Ben'in ricası geldi: Matt'a Katolik rahibini sormasını istemişti. İçindeki bir dürtüyle bunu sormamaya karar verdi. Ben'in bunu neden istediği belli olmuştu, ama konuyu açtığı zaman ateşe körükle gitmek gibi bir şey olacağını düşündü. Ben ona bunu hatırlatacak olursa, unutmuşum, diyecekti.

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geleceğini biliyorum," dedi Matt. "Bana bile öyle geliyor; oysa o pencerenin kaldırıldığını ve o kahkahayı duydum ve bu sabah pencereden kopan sinekliğin garaj yolunda olduğunu gördüm. Ama korkularını biraz hafifletecekse, Ben'in bütün bu olanlara önerdiği son derece mantıklı bir yol var. Bu işi kanıtlanacak veya çürütülecek bir teori olarak ele almamızı önermişti. Ve başlangıç olarak..." Matt bir kez daha sustu ve kulak kabarttı.

Bu defa sessizlik uzadı ve tekrar konuşmaya başladığında sesindeki kesinlik Susan'ı korkuttu. "Üst katta biri var."

Susan kulak kabarttı. Hiçbir şey duyamadı.

"Hayal görüyorsunuz."

"Evimi tanırım," dedi Matt alçak sesle. "Misafir yatak odasında birisi var... Bak... duydun mu?"

Ve bu defa Susan da duydu. Ahşap zeminden çıkan bir tıkırtı; eski evlerde hiçbir neden olmaksızın çıkan bir ses. Ama Susan'ın kulaklarına bundan daha fazlasıymış gibi geldi. Sözlerle açıklanamayacak kadar sinsice bir şey vardı bu seste.

"Ben yukarıya çıkıyorum," dedi Matt.

"Hayır!"

Susan bunu hiç düşünmeden söyleyivermişti. O anda gerçek dışı şeylerden korktuğu için kendini ayıpladı.

"Dün gece korkmuştum ve hiçbir şey yapmadım; sonra her şey daha kötüleşti. Şimdi yukarıya çıkıyorum."

"Bay Burke..."

İkisi de alçak sesle konuşmaya başlamıştı. Susan iyice gerilmiş, kasları sertleşmişti. Galiba gerçekten de yukarıda birisi vardı. Gizlice içeriye girmiş birisi...

"Konuş," dedi Matt. "Ben yukarıya gittikten sonra konuşmaya devam et. Hangi konuda istersen konuş."

Ve daha Susan buna itiraz etmeye fırsat bulamadan Matt koltuğundan kalktı ve koridora doğru yürüdü. Bir kere dönüp baktı, ama Susan onun gözlerinde bir ifade bulamadı. Matt basamakları çıkmaya başladı.

Olayın hızla gelişmesi aklını karıştırmıştı. Daha iki dakika önce elektrik lambasının akılcı ışığı altında mantıklı şeyler konuşuyorlardı. Oysa şimdi korkuya kapılmıştı.

Susan konuşmaya başladı: "Ben'le birlikte pazar günü Route I'den yola çıkıp Camden'e gidecektik, hani şu *Peyton Place* filminin çekildiği yer, ama galiba bunu ertelememiz gerekecek. Orada çok şirin, küçük bir kilise vardır..."

Susan kendini kaptırmış, bir şeyler anlatıyordu, ama elleri kucağında sımsıkı kenetlenmişti. Zihni açıktı, hâlâ kan emiciler ve ölümden dönenler hakkındaki söylenenlere inanmıyordu. Ne var ki, kapkara bir korku içinde bir yerden dalga dalga kabarmaktaydı.

6

O basamakları çıkmak Matt Burke'ün hayatında yaptığı en zor işti. Evet. Sadece bir tek şey dışında...

Sekiz yaşındayken yavrukurt grubuna girmişti. Toplantının yapıldığı yer yolun iki kilometre yukarısındaydı, gidiş öğleden sonra aydınlığında olduğu için çok keyifliydi. Ama eve dönüş sırasında alacakaranlık çöker, gölgeler çeşitli biçimler almaya başlardı. Ve eğer toplantı uzun sürmüşse eve tek başına ve karanlıkta dönmek zorundaydı.

Tek başına. En korkunç kelime. Cinayet bunun yanında hiç kalır. Cehennem de bunu tam karşılamayan bir eşanlamlı kelimedir.

Yolunun üstünde harabe halinde bir kilise vardı; eski bir Metodist toplantı evi. Bahçesi savaş alanı gibiydi. Bu binanın insanı azarlar gibi bakan pencerelerinin önünden geçerken ayak seslerin daha yüksek çıkar, çalmakta olduğun ıslık dudaklarında donar ve bu kilisenin içinin ne halde olabileceğini düşünürdün. Ters dönmüş oturma yerleri, çürümeye yüz tutmuş ilahi kitapları, parçalanmış bir mihrap ve sıçanlar... Acaba orada sıçanlardan başka ne olabilir, diye geçerdi aklından... çıldırmış adamlar, canavarlar. Belki o anda pencereden sana bakıyorlardır. Belki bir akşam sen dönerken seyretmekle yetinmezler, kapıdan fırlayıp karşında dikilirlerdi. Onlara bir kez bakman bile aklını kaçırmana yeterdi.

Ve bu korkunu annene ve babana açıklayamazdın. Tıpkı üç yaşındayken yatağının ucundaki yedek battaniyenin sana sarı gözlerle bakan yılanlar gibi göründüğünü açıklayamadığın gibi... Hiçbir çocuk bu korkuların üstesinden gelemez, diye düşündü Matt. Eğer bir korku kelimelere dökülüp seslendirilmezse, onu yenemezdin. Ve küçük beyinlere yerleşen korkular ağızdan çıkarılamayacak kadar büyük olurdu. Bebekliğinle bunama yaşın arasında er geç bunları anlatacak birini bulur ve rahatlardın. Ta ki, eski korkularından hiçbirinin silinmediğini, hepsinin çocuk ölçülerindeki minik tabutlara tıkılmış olduğunu anladığın bu geceye kadar...

Matt lambayı açmadı. Basamakları birer birer çıkarken, gıcırdadığı için altıncısının üstünden geçti. Haçı sımsıkı tuttuğu eli terli ve kaygandı.

Üst basamağa varınca koridora doğru baktı. Misafir yatak odasının kapısı aralıktı. Oysa kapalı bırakmıştı. Alt kattan Susan'ın hiç kesilmeyen mırıltısı duyuluyordu.

Yerde ses çıkarmamaya özen göstererek kapıya gitti ve orada durdu. Bütün insanca korkuların temeli, kapalı bir kapının aralık olması, diye düşündü.

Elini uzatıp kapıyı iterek açtı.

Mike Ryerson yatakta yatıyordu.

Pencereden vuran ay ışığı odayı gümüş rengine boyamıştı. Matt aklını başına toplamak için kafasını iki yana salladı. Sanki bir gece öncesini yaşar gibiydi. Aşağıya inip Ben'i çağıracaktı, çünkü Ben daha hastanelik olmamıştı.

Mike gözlerini açtı.

Ay ışığında bir an parıldayan bu gözlerin etrafı kırmızıydı. Bomboş bakıyordu. İçlerinde insanlara özgü bir düşünce veya duygu yoktu. *Gözler ruhun penceresidir,* demişti şair Wordsworth. Eğer öyleyse, bu pencereler bomboş bir odaya bakmaktaydı.

Mike doğrulunca üstünü örten çarşaf yere düştü ve Matt onun göğsündeki otopsi sonunda kabaca atılan dikiş yerini gördü. Patolog bu dikişi atarken belki de ıslık çalıyordu.

Mike gülümsedi. Köpek dişleri ve kesici dişleri bembeyaz ve sivriydi. Bu gülümseme sadece ağzının etrafındaki kasların gerilmesinden ibaretti, gözlerine yansımıyordu. İfadesiz bakışı devam ediyordu.

Mike, *"Bana bak,"* dedi.

Matt baktı. Evet, gözler tamamen boş bakıyordu, ama rengi çok siyahtı. Neredeyse ayna gibi onu yansıtacaktı. Matt baktıkça o derinlik içinde tatlı bir şekilde boğulacağını, bütün dünyanın önemsiz görüneceğini, bütün korkularının yersiz kalacağını...

Bir adım geri çekilip, "Hayır! Hayır!" diye bağırdı.

Ve haçı öne doğru uzattı.

Mike Ryerson ya da her ne idiyse, sanki suratına kaynar su püskürtülmüş gibi tısladı. Bir darbeden korunmak ister gibi kollarını havaya kaldırdı. Matt ona doğru bir adım atınca Mike geriledi.

"Defol git buradan!" diye bağırdı Matt. "Davetimi geri çekiyorum."

Ryerson'dan nefret ve acı dolu, tiz bir çığlık sesi çıktı. Geriye doğru sarsak dört adım attı. Dizlerinin arkası açık pencerenin kenarına çarpınca dengesini kaybetti.

"Senin de ölüler gibi uyuduğunu göreceğim, öğretmenim."

Tıpkı tramplenden atlayan bir yarışçı gibi, elleri başının üstünde aşağıya düştü. Rengi solmuş gövdesinde göğsündeki siyah, Y biçimli dikiş izleri tezat oluşturuyordu.

Matt dehşet içinde bir çığlık atarak pencereye koştu ve dışarıya baktı. Hiçbir şey göremedi. Odaya dolan ay ışığında toz parçacıkları dans eder gibiydi.

Matt oradan kaçmak için döndüğü anda göğsüne saplanan bir acıyla sendeledi. Elini kalbine götürüp iki büklüm oldu. Sancı giderek şiddetlenen dalgalar halinde kolundan yukarıya çıkıyordu. Boynundaki haç gözlerinin önünde sallanmaktaydı.

Kolları göğsünü sarmış bir halde kapıdan çıktı. Mike Ryerson'un bir tramplenci gibi boşluğa atlayışı bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu.

"Bay Burke!"

"Doktorum James Cody'dir," dedi Matt buz gibi olmuş dudakları arasından. "Telefon defterimde numarası var. Galiba kalp krizi geçiriyorum."

Üst kat koridorunda yüzükoyun yere kapaklandı.

7

Susan numarayı bulup çevirdi. Bir kadın sesi çıkınca, Susan, "Doktor evde mi?" dedi. "Acil bir vaka var."

"Evet," dedi kadın. "Ona veriyorum."

"Ben Doktor Cody."

"Ben Susan Norton'um, Bay Burke'ün evindeyim. Kalp krizi geçiriyor."

"Kim? *Matt* Burke mü?"

"Evet. Bayıldı. Ne yapmam..."

"Hemen bir ambulans çağırın," dedi Cody. "Cumberland'da numarası 841-4000'dir. Onun yanından ayrılmayın, bir battaniyeyle üstünü örtün, ama sakın onu kımıldatmayın. Anladınız mı?"

"Evet."

"Yirmi dakika içinde orada olurum."

"Siz..."

Ama telefon kapandı ve Susan orada tek başına kaldı.

Ambulans çağırdıktan sonra yine tek başınaydı ve üst kata, Matt'ın yanına gitme zorunluluğuyla kalakalmıştı.

8

Susan merdivene bakarken yabancısı olduğu bir ürperti içindeydi. Keşke bütün bunlar hiç yaşanmasaydı ve bu şekilde korkudan titreyecek hale gelmeseydim, diye geçirdi içinden. Susan böyle şeylere kesinlikle inanmazdı, Matt'ın önceki gece algılamış olduğu şeyleri kendi kabullendiği gerçekler çerçevesinde tanımlayabiliyordu. Oysa şimdi o inançsızlığı altından kayıvermişti ve tepetaklak düşüyordu.

Matt'ın sesini ve tekdüze, şeytani bir sesle söylenen şeyi duymuştu: *Seni ölüler gibi uyurken göreceğim, öğretmenim.* Bu sözleri söyleyen ses bir insan sesinden çok köpek havlamasına benziyordu.

Her adımda kendini zorlayarak üst kata çıktı. Koridor lambasının da pek işe yaradığı yoktu. Matt yüzü yana dönmüş bir halde yatıyor, zorlukla soluk alıyordu. Susan eğilip onun gömleğindeki üst iki düğmeyi açınca soluması biraz daha rahatladı. Sonra da battaniye almak için misafir yatak odasına gitti.

Oda serindi. Pencere açıktı. Yatağın üstü boştu, sadece şiltesi görünüyordu, ama dolabın üst rafında battaniyeler vardı. Susan tekrar koridora dönerken pencerenin yanında, yerde ay ışığında parlayan bir şey gördü. Eğilip aldı ve bunu hemen tanıdı. Cumberland Lisesi sınıf yüzüğüydü. İç kısmında sahibinin adının baş harfleri kazınmıştı. M. C. R.

Michael Corey Ryerson.

Bir an, o karanlık içinde Susan her şeye inandı. Her şeye. İçinden bir çığlık atmak geldi ama bunu bastırdı. O sırada yüzük parmakları arasından kayıp yere düştü.

ONUNCU BÖLÜM

LOT (III)

Kasaba karanlığın ne olduğunu bilirdi.

Dünyanın dönmesiyle yeryüzünün güneşin arkasında kalıp karanlık olduğunu da, insan ruhunun karanlığını da bilirdi. Kasaba, toplamı her bir kısmından büyük olan üç parçanın bütünleşmiş halidir. Kasaba orada yaşayan insanlar, onların inşa ettiği binalar ve araziden oluşur. Halkı İskoç-İngilizler ve Fransızlardır. Başkaları da vardır tabii, ama sayıları fazla değildir ve bir kâse tuz üzerine serpiştirilmiş biberlere benzer. Bu farklı kültürlerin kaynaştığı pek söylenemez. Binaların büyük bir çoğunluğu ahşaptır. Eski binaların büyük bir kısmı önden iki, arkadan tek katlıdır ve nedenini kimse bilmese de, çoğu dükkân yapay cephelidir. İnsanlar o ön cephelerin ardında hiçbir şey olmadığını bilirler; tıpkı çoğu kimsenin Loretta Starcher'ın takma göğüs kullandığını bildiği gibi... Arazi, ince bir toprak tabakasıyla örtülüdür ve bu toprakta tarım yapmak çok emek isteyen ve karşılığı olmayan bir iştir. Toprağın üstünden tırmık makinesi geçirilince iri granit parçalarına rastlanır ve tırmığın bıçakları kırılır. Mayıs ayında, zemin güvenli bir şekilde sertleştikten sonra çocuklarınla birlikte kamyonetine atlar, toprağı sürmeden önce bütün kayaları toplayıp kamyonetin kasasına doldurursun, ardından bunları 1955'ten beri boşalttığın yere atarsın. Sonra tırmık makinesini traktörüne iliştirip sürmeye başlarsın, ama orada

gözünden kaçan tek bir kaya parçası tırmığın iki bıçağını kırar. Tam tırmığın ağzını değiştirirken yeni mevsimin ilk sivrisineği kana susamış bir halde kulağının dibinden vızıldayarak geçer, o anda insanların nasıl çıldırıp çocuklarını öldürdüklerini veya otoyolda gaz pedalına nasıl dibine kadar bastıklarını veya ayak parmağını tüfeğin tetiğine nasıl dayadıklarını anlar gibi olursun. Tırmık ağzını değiştirmene yardım eden büyük oğlunun terli parmaklarının arasından kayıveren tırmık ağzı kolunun derisini kazıyınca, o çaresiz anda her şeyi bırakıp kendini içkiye vermeyi veya ipoteğinin olduğu bankaya gidip iflas ettiğini bildirmeyi düşünürsün. Bu araziden hem nefret ediyordun hem de çok seviyordun, ama seni yutmuştu. Seni de, evini de, liseye başladığında âşık olduğun kadını (ne var ki, o zamanlar genç bir kızdı ve sen de kızlar hakkında bir bok bilmiyordun; ama ona tutuldun, o da kitaplarının üstüne senin adını yazardı; sonra birbirinizin bekâretini bozdunuz ve ikiniz de bu sorunu aşmış oldunuz) ve çocukları yutmaya başladı; o gıcırdayan yatak üstünde peydahladığınız çocuklar. Karanlık bastıktan sonra çocuk yapardınız – altı çocuk, yedi veya on. Banka yakana yapışmış, tıpkı otomobil satıcısı, Lewiston'daki Sears mağazası, Brunswick'teki John Deere traktör mağazası gibi... Ama seni en çok tutan şey bu kasaba, çünkü onu tıpkı karının memelerini bildiğin gibi tanıyorsun. Gündüz vakti Crossen'in dükkânının önünde kimin takılacağını biliyorsun, çünkü Knapp Ayakkabı mağazası onu işten atmış; kimin kadın sorunu yaşadığını, Bonnie Sawyer'i kimin düdüklediğini, yolların nereye çıktığını ve cuma öğlen sonrası sen, Hank ve Nolly Gardener'in birkaç kasa bira içeceğinizi biliyorsun. Nisan ayında çizmelerinin üst kısımlarını ıslatmadan bataklıktan nasıl geçeceğini biliyorsun. Her şeyi biliyorsun. Kasaba da seni biliyor. Bütün gün traktörün selesinde oturmaktan apış aranın nasıl ağrıdığını; sırtındaki kitle için doktorun da ilk bakışta, "Endişeye gerek yok," deyip sadece bir kist olduğunu söylediğini, ayın son haftasında gelecek faturaları düşündüğünü biliyor. Yalanlarını, hatta kendi kendine söylediğin yalanları bile görüyor; karını ve çocuklarını gelecek yıl Disneyland'e götüreceğin palavrasını bi-

liyor. Yeni aldığın renkli televizyon taksitlerini ödeyebilmek için ek bir iş yapacağını veya her şey yoluna girecek diye düşünürken kendi kendini kandırdığını biliyor. Kasabada olmak her gün ciddi bir münasebette bulunmak gibidir; o gıcırtılı yatakta karınla yaptığınız şey, bunun yanında el sıkışmak gibi kalır. Kasabada olmak sıkıcı, yavan, alkolik bir şeydir.

Ve karanlık bastığında kasaba senindir, sen de kasabanın; birlikte ölü gibi uyursunuz. Burada hayat yoktur, sadece günlerin yavaş yavaş ölüşü vardır; bu nedenle kasabanın üstüne kötülük çöktüğü zaman, bunun gelişi neredeyse mukadderat gibi görünür. Sanki kasaba kötülüğün gelmekte olduğunu ve hangi şekli alacağını biliyor gibidir.

Kasabanın sırları vardır ve bu sırları çok iyi muhafaza eder. Halkı bunların hepsini bilmez. Albie Crane'in karısının New York'lu bir gezginle kaçtığını bilirler ya da bildiklerini sanırlar. Oysa gezginci sevgilisi onu terk ettikten sonra Albie karısının kafatasını kırmış, ayaklarına ağırlık bağlayıp onu eski kuyuya atmıştır ve yirmi yıl sonra Albie bir kalp krizi sonucu yatağında huzur içinde ölecektir; tıpkı oğlu Joe'nun daha sonra bu hikâyede öleceği gibi... Ve belki bir gün bir çocuğun yolu bu kuyunun olduğu yere düşecek, üstündeki rengi ağarmış tahtaları çekip içine bakınca göğsünde gezginci sevgilisinin armağanı olan kolyeyle orada yatmakta olan iskeletin bakışlarıyla karşılaşacaktır.

Hubie Marsten'in karısını öldürmüş olduğunu bilirler, ama bilmedikleri şey, daha önce Hubie'nin karısına ne yaptırdığı veya onun beynini patlatmadan önce o bunaltıcı mutfakta aralarında ne geçtiğidir. Karısının onu öldürmesi için Hubert Marsten'e yalvardığını da bilmezler.

Kasabanın yaşlıca birkaç kadını –Mabel Werts, Glynis Mayberry, Audrey Hersey– Larry McLeod'un üst kat şöminesinde yanmış kâğıt parçaları bulduğunu hatırlarlar, ama bu kâğıtların Hubert Marsten'le, Berichen adındaki yaşlı bir Avusturya soylusu arasında on iki yıl süren yazışmaların birikimi olduğunu bilmezler. Bilmedikleri başka bir şey de, bu yazışmaların 1933'te feci bir şekilde ölen Boston'lı bir kitap taciri aracılığıyla gerçekleştiği

ve Hubie'nin kendini asmadan önce bu mektupları birer birer şömineye atıp yanışlarını seyrettiğidir. Bunu yaparken, tıpkı şu anda Portland'daki bankasının özel kasasındaki değerli tapularını düşünen Larry Crockett gibi güldüğünü bilmezler.

Yaşlı Jumpin' Simmons'ın dul karısı Coretta Simmons'ın bağırsak kanserinden acılar içinde ölmekte olduğunu bilirler, ama oturma odasındaki duvar kâğıdının ardına gizlenmiş otuz bin dolardan haberleri yoktur. Coretta bu parayı sigortadan almış, hiçbir yatırımda bulunmamıştır ve şimdi ölüm döşeğindeyken tamamen aklından çıkmıştır.

1951 Eylül'ünde kasabanın yarısını yakıp kül eden bir yangın olduğunu hatırlarlar, ama bu yangının birisi tarafından çıkarıldığını ve bu kişinin 1953 yılında sınıf birincisi olarak mezun olduktan sonra Wall Street'te yüz bin dolar kazandığını bilmezler. Bilmiş olsalardı bile çocuğun bu yangını neden çıkardığını ve bunu izleyen yıllar boyunca, bir beyin embolizmi sonucu kırk altı yaşında ölene kadar nasıl vicdan azabı çektiğini bilmezler.

Peder John Groggins'in bazı geceler korkunç bir rüya görerek ter içinde uyandığını bilmezler; bu rüyalarda peder perşembe geceleri çıplak genç kızlara İncil dersi vermektedir ver kızlar onu baştan çıkarırlar. Floyd Tibbits'in o cuma bütün gün sersemlemiş bir halde dolaştığını, Ann Norton'a gidişini hayal meyal hatırladığını ama Ben Mears'a saldırdığını hiç hatırlamadığını ve güneşin batışını büyük bir mutlulukla karşıladığını bilmezler.

Hal Griffen'ın dolabının arkasında altı tane seks kitabı sakladığını ve her fırsatta bu kitaplara bakarak mastürbasyon yaptığını bilmezler.

Ya da George Middler'in bir bavul dolusu ipek külotu, sutyeni ve çorapları olduğunu ve bazen dükkânın üstündeki dairesinin kapılarını kilitleyip bunları giydiğini ve boy aynasının karşısına geçip dizleri üstüne çökerek mastürbasyon yaptığını bilmezler.

Ya da morgun altındaki odada, metal masa üstündeyken Mike Ryerson'un titremeye başladığını, daha sonra da gözlerini açıp yattığı yerden doğrulduğunu görünce Carl Foreman'ın çığlık atmaya çalıştığını ama sesini çıkaramadığını bilmezler.

Ya da Danny Glick'in yatak odası penceresinden içeriye girdiğini, bebeği beşiğinden kaldırıp, dişlerini hâlâ annesinin darbeleri sonucu mor olan boynuna geçirirken on aylık Randy McDougall'ın hiç direnemediğini bilmezler.

İşte bunlar kasabanın sırlarıdır; bazıları daha ilerde bilinecek bazılarıysa hiçbir zaman öğrenilemeyecektir. Kasaba bütün bu sırları hiç renk vermeden muhafaza eder.

Şeytan işiymiş, Tanrı'nın işiymiş, kasabanın umurunda değildir.

Kasaba karanlığı tanımıştı. Ve karanlık yeterliydi.

2

Sandy McDougall uyandığında bir terslik olduğunu sezmişti ama ne olduğunu anlayamıyordu. Yatağın öbür yanı boştu; o gün Roy'un izin günüydü, arkadaşlarıyla balık tutmaya gitmişti. Çok geçmeden dönerdi. Yanan bir şey yoktu ve hiçbir yeri sızlamıyordu.

Güneş. Güneşte bir terslik vardı.

Yükselmişti, ışığı pencerenin dışındaki ağacın gölgesiyle birlikte duvar kâğıdına vuruyordu. Ama Randy, güneş hiç bu kadar yükselmeden uyanıp onu uyandırırdı.

Sandy şaşkın gözlerle şifoniyerin üstündeki saate baktı. Dokuzu on geçiyordu.

İçini bir korku kapladı.

"Randy?" diye seslenip geceliğinin eteklerini savurarak treylerin dar koridorunda koştu. "Randy, hayatım?"

Bebeğin yatak odası, açık haldeki küçük pencereden dolan gün ışığıyla apaydınlıktı... pencere açıktı. Oysa Sandy yatmadan önce bunu kapamıştı. Her zaman kapardı.

Beşik boştu.

"Randy?" diye fısıldadı.

Ve onu gördü.

Küçük bedeni, hâlâ üstünde yıkanmaktan rengi sararmış tulumu içinde çöp parçası gibi bir köşeye atılmış, bir bacağı, ters çevrilmiş ünlem işareti gibi uzanmıştı.

"Randy!"

Yüzü şoktan kaskatı olmuş bir halde cesedin yanına çöktü. Bebeğini kucağına alıp sallamaya başladı. Minik gövde soğumuştu.

"Randy, yavrum, uyansana... Randy, uyansana..."

Bebeğin yüzünde hiçbir morluk kalmamıştı. Bir gecede hepsi yok olmuş, minik yüzde en küçük bir iz görünmüyordu. Sandy onu doğurduğu günden beri ilk kez bebeğini güzel buldu ve onun bu güzelliği karşısında boğuk çığlıklar attı.

"Randy! *Uyan!* Randy? Randy? Randy?"

Sandy kucağında oğluyla ayağa kalkıp mutfağa gitti. Mama sandalyesi hâlâ buradaydı ve tepsisi bir gece önce Randy'nin mamasından kalan artıklarla doluydu. Sandy oğlunu sandalyeye oturttu; Randy'nin başı göğsüne düştü ve yana doğru kaymaya başladı; neyse ki yere düşmeden önce sandalyenin koluna takıldı ve orada kaldı.

"Randy?" dedi Sandy gülerek; gözleri büyümüş, mavi misketleri andırıyordu. Oğlunun yanaklarını tokatladı. "Uyan artık, Randy. Kahvaltı zamanı. Acıkmadın mı? Lütfen! Tanrım, lütfen..."

Yerinden fırlayıp ocağın üstündeki dolaba gitti. Elini rafların üstünde gezdirirken çeşitli şeyleri devirdi; bunlardan biri de çiçek yağı şişesiydi. Şişe kırılınca içindeki yağ ocağın üstüne ve yere döküldü. Sandy bir kavanoz çikolatalı krema buldu ve bulaşık makinesinden bir kaşık çıkardı.

"Bak, Randy, en sevdiğin şey. Uyan da bu nefis kremayı gör." Öfke ve dehşet her yanını sarmıştı. *"Uyan be!"* diye haykırırken salyası çocuğun yanaklarına sıçradı. *"Tanrı aşkına, uyan artık pis velet! UYAN!"*

Kavanozun kapağını çıkardı ve çikolatalı kremadan bir kaşık aldı. Gerçeği çoktan anlamış olan eli öyle şiddetli titriyordu ki, kaşıktaki kremanın çoğu döküldü. Bebeğin dudakları arasından

kaşığı sokarak kalan miktarı ağzına boşalttı. Kaşık oğlanın dişlerine çarptı ve bir miktar krema daha tepsiye düştü.

"Randy," diye yalvardı Sandy. "Lütfen, annenle oyun oynama."

Sandy öbür elini uzattı, parmağını kanca yapıp oğlunun ağzını açtı ve kaşıkta kalanı içine boşalttı.

"Şimdi oldu işte," dedi Sandy McDougall. Ufacık bir ümitle gülümsedi. Sırtını mutfak iskemlesine dayayıp kaslarını gevşetmeye çalıştı. Şimdi her şey yoluna girecekti. Artık oğlu annesinin onu sevdiğini anlayacak ve bu zalim oyunu oynamayı bırakacaktı.

"Güzel mi?" dedi Sandy. "Çikoyu sevdin mi, Randy. Anneye bir gülücük vermeyecek misin? Hadi, iyi bir çocuk ol ve annene bir gülücük ver."

Titreyen parmaklarını uzatıp Randy'nin ağzının köşelerini kaldırdı.

Çikolatalı krema pat diye tepsiye düştü.

Sandy çığlığı bastı.

3

Tony Glick cumartesi sabahı karısı Marjorie oturma odasında düşünce uyandı. "Margie?" diye seslendi ayaklarını yataktan sarkıtarak.

Uzun bir sessizlikten sonra kadın cevap verdi. "İyiyim, Tony."

Tony yatağın kenarında oturup boş gözlerle ayaklarına baktı. Altında pijama pantolonu vardı, üstü çıplaktı. Saçları karga yuvası gibi dikilmişti. Gür, siyah saçları vardı ve bu her iki oğluna da geçmişti. Çoğu insan onu Yahudi sanırdı, ama öyle olmadığı bu İtalyanlara özgü saçlarından anlaşılması gerekirdi. Dedesinin adı Gliccucchi'ydi. Amerika'ya yerleştiğinde ona kısa ve kolayca söylenebilen bir Amerikan ismi alırsa daha rahat edeceğini söyledikleri zaman dedesi mahkemeye başvurup adını Glick olarak değiştirmişti. Tony Glick'in esmer, iri vücudu kaslıydı. Yüzünde

çoğu zaman bir bar kavgasında yumruk yemiş bir insanın sersemlemiş ifadesi olurdu.

İşyerinden mazeret izni almıştı ve geçen iş haftasının çoğu kısmını uyuyarak geçirmişti. Uyuduğu zaman dertlerini unutuyordu. Hiç rüya gördüğü yoktu. Akşam saat yedi buçukta yatıyor, ertesi sabah onda kalkıyor, öğleden sonraları da ikiden üçe kadar şekerleme yapıyordu. Danny'nin cenazesinde olay çıkardığı zamandan bu güneşli cumartesi sabahına kadar geçen bir hafta sisli görüntülerle doluydu ve ona hiç gerçekmiş gibi gelmiyordu. Dostları yığınla yiyecek getirmişlerdi. Margie onca yiyeceği ne yapacağını bilemiyordu. İkisinin de iştahı yoktu. Çarşamba gecesi karısıyla sevişmeye çalışmış, ama ikisi birden ağlamaya başlamıştı.

Margie'nin durumu hiç iyi görünmüyordu. Acısıyla başa çıkma yolu olarak temizlik yapmayı seçmişti ve bu işi delicesine yaparken, aklına başka hiçbir şey getirmiyordu. Günler temizlik kovalarının şıngırtısı, elektrik süpürgesinin uğultusuyla geçiyor ve havada daima keskin bir amonyak ve lizol kokusu hâkim oluyordu. Çocukların bütün elbiselerini ve oyuncaklarını kolilere koymuş ve bunları hayır kurumlarına vermişti. Tony perşembe sabahı yatak odasından çıktığında bu kolileri ön kapının yanında dizili halde bulmuştu. Margie bütün halıları arka bahçedeki çamaşır ipine asmış, deli gibi döverek bütün tozlarını silkmişti. Tony bu sersemlemiş haliyle bile karısının geçen salı veya çarşambadan beri ne kadar solduğunu fark etmişti; dudakları bile doğal rengini kaybetmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin altında kahverengi gölgeler vardı.

Tony bütün bunları aklından geçirdikten sonra tekrar yatmaya hazırlanırken karısı bir kez daha düştü ve bu defa Tony'nin seslenişine karşılık vermedi.

Yataktan çıkıp çıplak ayak oturma odasına gelince Margie'yi yerde buldu; sığ soluklar alıyor, gözleri bilinçsiz bir şekilde tavana bakıyordu. Düşmeden önce odadaki mobilyaların yerini değiştirmekle meşguldü, bu yüzden her eşya faklı bir yerdeydi ve oda tuhaf görünüyordu.

Daha önce her ne sorunu varsa, gece boyunca daha kötüye gitmiş olmalıydı. Karısının bu kötü görünümü Tony'yi sert bir tokat yemiş gibi tamamen uyandırdı. Üstündeki sabahlık beline kadar sıyrılmıştı. Yaz tatilinde esmerleşmiş olan bacakları mermer rengindeydi. Parmakları hayalet gibi kımıldıyor, ciğerlerine yeterince hava gitmiyormuş gibi ağzı açık duruyordu. Tony onun dişlerinin tuhaf bir şekilde uzamış olduğunu fark etti, ama üstünde durmadı. Belki ışıkta öyle görünüyordu.

"Margie? Hayatım?"

Kadın cevap vermeye çalıştı ama başaramadı; o zaman Tony'nin içine gerçek bir korku çöreklendi. Doktoru aramak için harekete geçti.

Tam telefona doğru yürürken Margie, "Hayır, hayır," dedi. Bunu solumakta zorlanarak söylemişti. Oturma pozisyonu almak için çabalarken sessiz evin içi onun nefes almak için çıkardığı hırıltıyla doldu.

"Beni kaldırsana... yardım et... güneş çok sıcak..."

Tony yanına gidip onu kaldırdı; karısının ne kadar hafif oluşu onu çok şaşırttı. Ağırlığı içi sopalarla dolu bir çuval kadardı.

"...kanepeye..."

Tony karısını kanepeye yatırıp sırtını dirsekliğine yasladı. Margie artık ön pencereden içeriye vuran güneşten uzaklaşmış, soluması biraz daha rahatlamıştı. Bir an gözlerini kapadı; Tony, dudaklarıyla tezat oluşturan bembeyaz düzgün dişlerine bakarken içinden onu öpmek geldi.

"Doktoru arayayım," dedi Tony.

"Hayır. Daha iyiyim. Güneş... beni yakıyordu. Bayılacak gibi oldum. Şimdi iyiyim." Yanaklarına biraz renk gelmişti.

"Emin misin?"

"Evet. İyiyim."

"Son zamanlarda çok fazla çalışıyorsun, hayatım."

"Evet," dedi Margie. Gözleri donuktu.

Tony ellerini saçlarından geçirdi. "Kendimizi toplamamız lazım, Margie. Buna mecburuz. Senin görünüşün..." Onu kırmamak için gerisini getirmedi.

"Korkunç görünüyorum," dedi Margie. "Farkındayım. Dün gece yatmadan önce banyodaki aynada kendime baktım ve bir an sanki orada değilmişim gibi hissettim. Bir dakikalığına kendimi..." Gülümsedi. "Arkamdaki küveti gördüğümü sandım. Sanki geriye benden sadece küçük bir parça kalmış gibiydi ve... o kadar soluk renkteydi..."

"Doktor Reardon'un seni muayene etmesini istiyorum."

Ama Margie onu duymuyor gibiydi. "Son üç-dört gece harika rüyalar gördüm, Tony. O kadar gerçekti ki. Rüyamda Danny bana geliyor. 'Anne, anne, evde olduğuma o kadar memnunum ki,' dedikten sonra diyor ki..."

"Ne diyor?" diye sordu Tony.

"Yine benim bebeğim olduğunu söylüyor. Benim kendi oğlum, tekrar göğüslerimde. Ve onu emziriyorum ve... ve o içinde biraz da burukluk olan tatlı duygu... tıpkı emzirmeyi kesmeden önce dişi çıkıp da ısırmaya başladığı zamanki gibiydi. Bu sana çok saçma geliyor olmalı. Psikiyatrların analizleri gibi..."

"Hayır," dedi Tony. "Hayır."

Tony onun yanına diz çökünce Margie kollarını kocasının boynuna sardı ve ağlamaya başladı. Kolları soğuktu. "Lütfen, doktor çağırma, Tony. Bugün dinlenirim."

"Pekâlâ," dedi Tony, ama buna razı olmak onu huzursuz etti.

"Çok nefis bir rüyaydı, Tony," dedi Margie genizden gelen bir sesle. Dudaklarının hareketleri, altındaki dişlerin sertliği bir an Tony'ye son derece seksi geldi. Erkekliği uyanıyordu. "Keşke bu gece de o rüyayı görsem."

"Belki görürsün," dedi Tony onun saçlarını okşayarak. "Neden olmasın?"

4

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Ben.

Hastanelere özgü beyazlık ve mat yeşil renkler arasında Susan Norton gerçekten de çok güzel görünüyordu. Üstünde siyah şeritleri olan parlak sarı bir bluz ve kısa bir mavi kot etek vardı.

"Sen de öyle," dedi Susan yatağın yanına giderek.

Ben onu öperken bir eli kalçasının kıvrımına giderek o sıcak noktayı okşadı.

"Hey," dedi Susan öpüşmeyi keserek. "Bunu yapanları buradan kovuyorlar."

"Beni kovamazlar."

"Beni kovarlar."

Bakıştılar.

"Seni seviyorum, Ben."

"Ben de seni seviyorum."

"Şu anda yanına yatabilseydim..."

"Bir saniye, şu örtüyü çekeyim."

"Hemşirelere bunu nasıl açıklarım?"

"Altımdaki sürgüyü değiştirdiğini söylersin."

Susan gülerek başını iki yana salladı ve yatağın yanına bir iskemle çekti. "Kasabada epey şey oldu, Ben."

Ben silkindi. "Ne gibi?"

Susan bir an duraksadı. "Sana nasıl anlatacağımı veya neye inandığımı bilemiyorum. Kafam çok karışık."

"Eh, bana anlat da birlikte bir anlam verelim."

"Sen ne durumdasın, Ben?"

"İyileşiyorum. Ciddi bir şey yok. Matt'ın doktoru, Cody adlı o adam..."

"Hayır. Kafa olarak. O Kont Drakula hikâyesinin ne kadarına inanıyorsun?"

"Ha, o. Matt sana her şeyi anlattı mı?"

"Matt da burada, hastanede. Bir kat üstteki yoğun bakımda."

"*Ne*?" Ben dirsekleri üstünde doğruldu. "Ne oldu ona?"

"Kalp krizi."

"*Kalp krizi mi*?"

"Doktor Cody durumunun stabil olduğunu söylüyor. Hâlâ ciddiyetini koruyor ve yoğun bakımda, ama ilk kırk sekiz saat orada olması gerekiyormuş."

"Bana hatırladığın her şeyi anlat, Susan."

Ben'in yüzündeki memnuniyet ifadesinden hiçbir iz kalmamıştı. Bütün dikkatini toplamıştı ve gergindi.

"Benim soruma cevap vermedin, Ben."

"Matt'ın anlattıkları hakkında ne düşündüğümü mü?"

"Evet."

"Buna, sen ne düşünüyorsun, diyerek cevap vereyim. Sence Marsten Köşkü benim sağlıklı düşünmeme engel oluyor. Tahminim doğru mu?"

"Evet, sanırım doğru. Ama ben bunu hiç öyle... o kadar katı bir ifadeyle düşünmedim."

"Bunu biliyorum, Susan. Düşündüklerimi sana sırasına göre anlatayım. Belki böyle yapmam bana da yararlı olabilir. Yüzüne bakınca senin de bir şey nedeniyle sarsılıp birkaç adım gerilediğini anlayabiliyorum. Haklı mıyım?"

"Evet... ama buna inanmıyorum, olmaz..."

"Bir dakika dur. *Olmaz* lafı her şeyi orada durdurur. Ben de orada takılıp kaldım. O lanet olası, bağlayıcı kelime. *Olmaz*. Ben Matt'a inanmadım, Susan, çünkü böyle şeyler doğru olamaz. Ama neresinden bakarsam bakayım, anlattığı şeyde herhangi bir gedik bulamadım. En belirgin olan sonuç, onun bir şekilde kafayı üşütmüş olmasıydı, değil mi?"

"Evet."

"Sana delirmiş gibi göründü mü?"

"Hayır. Hayır, ama..."

"Dur." Ben elini kaldırdı. "Yine aklına *olmaz* düşünceleri geliyor, değil mi?"

"Galiba öyle."

"Bana da delirmiş veya aklı başında değilmiş gibi görünmedi. Ve ikimizin de bildiği gibi paranoyak fanteziler ve kötülük hayal etme sendromu bir gecede oluşmaz. Bunun gelişmesi için belli bir zaman gerekir. Bunların özenle sulanması, bakım görmesi ve beslenmesi lazımdır. Kasabada hiç Matt'ın kafayı üşüttüğünü söyleyen kimseye rastladın mı? Hiç Matt'ın sana, birisinin ona bıçak çektiğini söylediğini duydun mu? Hiç onun şaibeli işlere bulaştığını duydun mu? Florlu suların beyin kanserine neden

olduğunu iddia ettiğini; ya da Amerikalı Yurtseverler gibi faşist örgütlere katıldığını duydun mu? Hiç yıldızlar arası seyahatler veya reenkarnasyon hakkında iddialı fikirler öne sürmüş mü? Hiç tutuklanmış mı?"

"Hayır," dedi Susan. "Sorduğun her soruya, hayır. Ama Ben... Matt hakkında bunu söylemek, hatta düşünmek bile beni üzüyor, ama bazı insanlar hiçbir ön belirti göstermeden de delirebiliyorlar."

"Ben öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Ben. "Belirtiler olur. Bazen bunları önceden anlayamazsın, ama sonra anlarsın. Eğer bir jüri üyesi olsaydın, Matt'ın bir otomobil kazasıyla ilgili ifadesine güvenir miydin?"

"Evet..."

"Evine gizlice giren birinin Mike Ryerson'u öldürdüğünü söyleseydi, ona inanır mıydın?"

"Evet, sanırım inanırdım."

"Ama buna inanmıyorsun."

"Ben, bu olmaz..."

"Bak, yine söyledin işte." Ben onun itiraz edecek gibi olduğunu görünce, susturmak için elini kaldırdı. "Onun iddiasını tartışmıyorum, Susan. Sadece kendi düşüncelerimi sıralıyorum. Tamam mı?"

"Pekâlâ, devam et."

"Aklıma gelen ikinci şey, birisinin ona bir kumpas yaptığı oldu. Kanı bozuk biri veya ona hıncı olan biri."

"Evet, bu benim aklıma da geldi."

"Matt hiç düşmanı olmadığını söylüyor. Ona inanıyorum."

"Herkesin düşmanı vardır."

"Bunun dozları olur. En önemli şeyi unutma: Bu karmaşa içinde ölmüş bir adam var. Eğer birisi Matt'a kumpas kurmuşsa, o kişi bu amaçla Mike Ryerson'u öldürmüş olmalı."

"Neden?"

"Çünkü eğer ortada bir ceset olmazsa, bütün planı suya düşer. Ne var ki, Matt'ın anlattıklarına göre, Mike'a rastlaması tamamen tesadüfmüş. Kimse ona perşembe gecesi Dell'in barına gitmesini

söylememiş. Kimliği belirsiz bir telefon ya da bir mesaj almamış. Bu buluşmanın tesadüf oluşu, kumpas ihtimalini siliyor."

"Mantıklı açıklama olarak geriye ne kalıyor?"

"Pencerenin açılışı, kahkaha ve emme seslerini Matt'ın rüyasında görmesi. Ve Mike'ın doğal, fakat bilinmeyen doğal nedenlerle ölmüş olması."

"Ama sen buna da inanmıyorsun."

"Pencerenin açılış sesini rüyasında gördüğüne inanmıyorum. Pencere açıktı. Ve sineklik bahçeye düşmüştü. Bunu benim gibi Parkins Gillespie de fark etti. Fark ettiğim başka bir şey daha var. Matt'ın evindeki sineklikler dışarıdan mandalla kapanıyor. Bir tornavidayla sökmeden bunları içeriden kaldıramıyorsun. O zaman bile zor oluyor. Geriye izi kalıyor. Ben herhangi bir iz görmedim. Başka bir şey daha var: Pencerenin altında nispeten yumuşak bir toprak zemin var. Eğer ikinci kattaki bir pencerenin sinekliğini sökmek istersen, bir merdiven kullanman gerekir ki bu da zeminde iz bırakır. Hiç öyle bir iz yoktu. İkinci kattaki bir sineklik yerinden çıkarılıyor ve altında hiç merdiven izi yok."

Bir süre karamsar bir şekilde bakıştılar.

Ben devam etti. "Bu sabah bunları aklımdan geçiriyordum. Düşündükçe, Matt'ın hikâyesi daha sağlam göründü. Böylece bir risk aldım ve *olmaz* kavramını bir süreliğine aklımdan çıkardım. Şimdi bana dün gece Matt'ın evinde ne olduğunu anlat. Eğer bütün bu ihtimalleri çürütecekse, çok sevinirim."

"Çürütmeyecek," dedi Susan gönülsüzce. "Daha da kötüleştirecek. Matt bana Mike Ryerson'u anlatmayı bitirdiği anda, yukarıda birisi var, dedi. Korkmasına rağmen yukarıya çıktı." Susan ellerini kucağında kenetlemiş, sanki kaçacaklarmış gibi sımsıkı tutmuştu. "Bir süre hiçbir şey olmadı... sonra Matt yüksek sesle bir şey söyledi, 'Davetimi geri alıyorum,' gibi bir şey... Sonra... bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum..."

"Devam et."

"Sanırım birisi –başka birisi– tıslar gibi bir ses çıkardı. Sanki bir şey yere düşmüş gibi tok bir ses çıktı. Sonra da bir ses, *Senin ölü gibi uyuduğunu göreceğim, öğretmenim,* dedi. Kelimesi kelime-

sine böyleydi. Daha sonra Matt'a bir battaniye almak için odaya girdiğimde bunu buldum."

Yüzüğü gömlek cebinden çıkarıp Ben'in avucuna bıraktı.

Ben yüzüğü incelemek için pencereye doğru tuttu ve sahibinin adının baş harflerini gördü. "M. C. R. Mike Ryerson mu?"

"Mike Corey Ryerson. Bunu yere düşürdüm, sonra da eğilip yerden aldım. Matt'ın veya senin görmek isteyeceğinizi düşündüm. Sende kalsın. Ben istemiyorum."

"İnsan kendini kötü..."

"Kötü hissediyor. Çok kötü." Susan meydan okurcasına başını dikleştirdi. "Ama bütün rasyonel düşünceler buna karşı çıkıyor, Ben. Şahsen Matt'ın bir şekilde Mike Ryerson'u öldürdüğüne ve bu kaçık vampir hikâyesini uydurduğuna inanmayı tercih ederim. Sinekliği de kendisi aşağıya düşürdü. Ben alt kattayken de bir vantrilok numarası yaptığına, Mike'ın yüzüğünü de oraya kendisinin bıraktığına..."

"Ve her şey daha gerçekçi görünsün diye kendine bir kalp krizi geçirttiğine," dedi Ben donuk bir sesle. "Ben rasyonel açıklamalardan ümidimi kesmedim, Susan. Hâlâ mantıklı bir açıklama bulabiliriz diye umuyorum. Neredeyse bunun için dua edeceğim. Filmlerde canavarları görmek eğlendirici olabilir, ama bunlardan birinin gecenin bir yarısı evine girmesi hiç de eğlenceli değil. O sinekliğin içeriden sökülmüş olabileceğini de kabul edeyim. Daha da ileriye gidelim. Matt çok bilgili bir insan. Sanırım, Mike'ın semptomlarına yol açan birçok zehir vardır; iz bırakmayan zehirler... Tabii zehir fikrine inanmak kolay değil, çünkü Mike o kadar az yemek yiyordu ki..."

"Bunun tek dayanağı Matt'ın söyledikleri," dedi Susan.

"Bu konuda yalan söylemiş olamaz, çünkü bir otopsinin en önemli kısmının kurbanın midesinin muayene edilmesi olduğunu bilir. Enjeksiyonla verilmiş olsaydı, iz bırakırdı. Sırf tartışabilelim diye bunun mümkün olduğunu varsayalım. Ve Matt gibi bir adam ona sahte bir kalp krizi geçirtecek bir şey de almış olabilir. Ama amacı neydi?"

Susan çaresiz bir şekilde başını iki yana salladı.

"Hatta bizim aklımıza gelmeyen bir amacı olsaydı bile, neden bu kadar dolambaçlı yollar kullansın ve akıllara seza bir hikâye uydursun? Sanırım iyi bir senaryo yazarı bunu bir şekilde açıklayabilirdi, ama bu bir senaryo değil ki."

"Ama bu... diğer ihtimal delilik, Ben."

"Evet, tıpkı Hiroşima gibi."

"Yapma bunu!" diye tersledi onu Susan. "Bu sahte entelektüel rolünü oynama. Sana yakışmıyor. Burada kocakarı hikâyelerinden, kötü rüyalardan, psikozdan ve böyle şeylerden söz ediyoruz."

"Saçma," dedi Ben. "Bağlantıyı kursana."

"'Salem's Lot benim kasabamdır," dedi Susan inatla. "Eğer burada bir şey oluyorsa, o gerçektir. Felsefe değildir."

"Sana tamamen katılıyorum," dedi Ben, parmağını başındaki sargıya götürerek. "Ve eski sevgilinin de sağ yumruğu sıkıymış."

"Çok üzgünüm. Floyd'un bu yanını hiç görmemiştim. Bir türlü anlayamıyorum."

"Floyd şimdi nerede?"

"Sarhoşların gözaltına alındığı yerde. Parkins Gillespie anneme onu ilçe emniyet müdürüne –Şerif McCaslin'e– teslim etmesi gerektiğini söylemiş, ama sen şikâyetçi olacak mısın diye karar verene kadar beklemeyi uygun görmüş."

"Senin ona karşı herhangi bir hissin var mı?"

"Hiç yok," dedi Susan tereddüt etmeden. "Benim hayatımdan çıktı."

"Şikâyetçi olmayacağım," dedi Ben.

Susan kaşlarını kaldırdı.

"Ama onunla konuşmak isterim."

"Bizimle ilgili mi?"

"Neden üstünde bir pardösü, başında bir şapka, güneş gözlüğü ve lastik eldivenlerle bana saldırması hakkında."

"Ne?"

"Diyeceğim şu," dedi Ben onun yüzüne bakmadan. "Güneş yükselmişti. Floyd'un üstüne geliyordu. Ve galiba o durumdan hiç hoşlanmıyordu."

Tek kelime etmeden bakıştılar. Bu konuda söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

5

Nolly, Excellent Café'den kahvaltısını getirdiğinde Floyd derin bir uykudaydı. Nolly sırf biraz jambonlu yumurta yesin diye onu uyandırmayı saçma buldu ve oturup bunu kendisi yedi. Kahveyi de içti. Kahve çok güzeldi. Ama öğlen yemeğini getirdiğinde Floyd hâlâ uyuduğu için biraz korktu; tepsiyi yere bırakıp kaşıkla parmaklıklara vurdu.

"Hey! Floyd! Uyan, yemeğini getirdim."

Floyd uyanmadı; Nolly hücrenin kapısını açmak için anahtar halkasını çıkardı. Anahtarı sokmadan önce durdu. Geçen haftanın *Gunsmoke* adlı televizyon dizisinde hasta numarası yapan belalı bir mahkûm, gardiyana saldırıyordu. Nolly, Floyd'u hiç belalı bir tip olarak düşünmemişti, ama o Mears denen adamı da hastanelik eden oydu.

Bir elinde kaşık, diğerinde anahtar halkası kararsız bir halde durdu. Nolly iri bir adamdı, yakası açık beyaz gömleğinin koltuk altlarında hep ter lekesi olurdu. Sıkı bir bowling oyuncusuydu, hafta sonları barları dolaşırdı, cana yakın bir insandı, tepkileri yavaş olduğu gibi, kolay kolay öfkelenmezdi. Bütün bu iyi özelliklerinin yanı sıra, pek hızlı düşünebilen bir adam değildi ve birkaç dakikadan beri ne yapacağına karar verememiş, parmaklıklara kaşıkla vurup Floyd'a seslenmekten başka bir şey yapmamıştı. Floyd'un kıpırdaması, hiç değilse horlaması için dua ediyordu. Tam telsizle Parkins'i aramayı düşünürken, Parkins ofis kapısından içeriye girdi.

Nolly'nin yüzü kızardı. "Floyd'da hiç hareket yok, Park. Korkarım, galiba... ne bileyim, hasta gibi."

"E, parmaklıklara kaşıkla vurarak onu iyileştireceğini mi sanıyordun?" Parkins onu yana itip hücrenin kapısını açtı.

"Floyd?" Floyd'un omzunu sarstı. "İyi misin?"

Floyd yataktan yere düştü.

"Vay canına!" dedi Nolly. "Ölmüş, değil mi?"

Fakat Parkins onu işitmedi. Gözlerini Floyd'un anormal şekilde sakin görünen yüzünden ayıramıyordu. Nolly neden sonra Parkins'in korkudan altına edecek halde olduğunu anladı.

"Ne oldu, Park?"

"Hiçbir şey," dedi Park. "Sadece... buradan hemen çıkalım." Sonra da neredeyse kendi kendine söylenir gibi, "Tanrım, keşke ona hiç dokunmasaydım," dedi.

Nolly de giderek artan bir korkuyla Floyd'un bedenine baktı.

"Haydi," dedi Parkins. "Doktoru buraya getirmemiz gerekiyor."

6

Franklin Boddin ve Virgil Rathbun, Harmony Hill Mezarlığı'nın üç kilometre ötesindeki Burns Yolu çatalının sonunda bulunan ahşap giriş kapısına geldiklerinde akşam olmak üzereydi. Franklin'in 1957 model Chevrolet kamyonetindeydiler. Eisenhower'ın ikinci dönemi sırasında fildişi renginde olan bu araç artık bok kahverengisiyle kırmızı karışımı bir renk almıştı. Kamyonetin kasası, Franklin'in deyişiyle bokcuklarla doluydu. Bu bokcuklar boş bira şişeleri ve kutuları, boş fıçılar, boş şarap şişeleri ve boş votka şişelerinden oluşurdu ve ayda bir kere Virgil'le birlikte bunları çöplüğe atarlardı.

"Kapalı," dedi Franklin Boddin kapıda asılı tabelayı okumak için gözlerini kısarak. "Ne boktan iş be!" Bacaklarının arasındaki bira şişesinden bir yudum içtikten sonra koluyla ağzını sildi. "Bugün cumartesi değil mi?"

"Tabii ki cumartesi," dedi Virgil Rathbun. Aslında o gün cumartesi mi, salı mı bildiği yoktu. O kadar sarhoştu ki, hangi ayda olduklarının bile farkında değildi.

"Çöplük cumartesileri kapalı olmaz, değil mi?" diye sordu Franklin. Kapıda bir tane tabela vardı ama o üç tane görüyordu.

Üçünde de 'Kapalı' yazılıydı. Yazı kahverengiye çalan bir kırmızı boyayla yazılmıştı ve mutlaka Dud Rogers'in bekçi kulübesinde duran boya kutusundan alınmış olmalıydı.

"Cumartesileri hiç kapalı olmazdı," dedi Virgil. Bira şişesini yüzüne doğru kaldırdı, ama ağzını ıskalayınca bir miktar bira omzuna döküldü.

"Kapalı!" dedi Franklin giderek kabaran bir öfkeyle. "O orospu evladı yine kafayı bulmuş olmalı. Ben ona kapalı neymiş gösteririm." Kamyonetin vitesini bire aldı. Bacaklarının arasındaki şişeden köpük fışkırıp bacaklarını ıslattı.

"Bastır, Franklin!" diye bağırdı Virgil ve kamyonet kapıyı devirip geçerken yüksek sesle geğirdi. Franklin aracı ikinci vitese alıp çukurlarla dolu yolda ilerledi. Adamakıllı eskimiş amortisörler üstünde kamyonet deli gibi sarsılıyordu; arkadaki bir şişeleri devrilip kırıldı. Martılar çığlıklar atarak havada daireler çiziyorlardı.

Kapının yarım kilometre ötesinde, artık Çöp Yolu olarak bilinen Burns Yolu çatalı, çöplük olan geniş bir açık alanda sona eriyordu. Sık ağaçlarla örtülü olan bu alan buldozerle açılıp düzleştirilmişti. Bu buldozer şimdi Dud'un kulübesinin yanında park halindeydi. Bu düz alanın ötesindeyse şişelerin ve alüminyum kutuların dağ gibi biriktiği çöplük vardı.

"O lanet olası kambur bir haftadır burasını ne düzeltmiş ne de çöpleri yakmış," dedi Franklin. İki ayağıyla fren pedalına bastı, mekanik bir çığlık sesinden sonra kamyonet durdu. "Bir kasa birayı devirip sızmıştır."

"Dud'un fazla içki içtiğini bilmiyordum," dedi Virgil boşalan şişeyi pencereden dışarıya atıp kesekâğıdından yeni bir şişe çıkararak. Sarsıntıdan iyice çalkalanmış olan bira köpük fışkırttı.

"Bütün kamburlar çok içer," dedi Franklin. Pencereden dışarıya tükürdü, kapalı olduğunu görünce gömlek koluyla buğulu camı sildi. "Gidip onu görelim. Belki bir sorunu vardır."

Kamyoneti geri vitese alıp geniş bir daire çizdikten sonra aracın arka tarafı Lot'un çöplüğüne gelecek şekilde yanaştı. Motoru susturunca martı çığlıklarından başka ses duyulmaz oldu.

"Ne sessiz, değil mi?" dedi Virgil.

Araçtan çıkıp arkasına yürüdüler. Franklin kasa kapağını tutan kancaları çıkardıktan sonra kapak gürültüyle açıldı. Çöplüğün uzak ucunda beslenmekte olan martılar bu gürültüyü şiddetle protesto eden sesler çıkardılar.

Birlikte kasanın üstüne çıktılar ve bokcukları aşağıya atmaya başladılar. Yeşil plastik torbalar havada uçuyor, yere düştükleri zaman parçalanarak açılıyordu. Bu iş eskiden beri onların göreviydi. İkisi de kasabalıydı, ama pek az turist onları fark ederdi; her şeyden önce kasabalılar sanki sözleşmişler gibi onları yok sayarlardı. Yolda Franklin'in kamyonetine rastlayacak olsanız, dikiz aynanızdan görünmez olduğu an onu unuturdunuz. Onların kulübelerini, kasım günü teneke bacalarından tüten ince dumanı görecek olsaydınız, görmezlikten gelirdiniz. Kesekâğıdı içindeki votka şişesiyle Virgil'i Cumberland'da gördüğünüz zaman ona bir merhaba derdiniz, ama kim olduğunu bir türlü çıkaramazdınız; yüzü tanıdık gelirdi ama adını hatırlayamazdınız. Franklin'in abisi Derek Boddin (kısa süre önce Stanley Street İlkokulu'nun tahtını kaybetmiş kralı Richie'nin babası) kardeşinin hâlâ hayatta ve kasabada olduğunu neredeyse unutmuş gibiydi.

Kasa boşalmıştı; Franklin son kutuyu da bir tekmede aşağıya gönderdikten sonra yeşil iş pantolonunu çekti ve, "Gidip Dud'u görelim," dedi.

Aşağıya inerlerken Virgil ayakkabı bağına takılıp sertçe yere düştü. "Bu lanet şeyleri doğru dürüst yapmazlar ki," diye yakında.

Dud'un kulübesine yürüdüler. Kapısı kapalıydı.

"Dud!" diye bağırdı Franklin. "Hey, Dud Rogers!" Kapıya bir kez vurunca bütün kulübe sarsıldı. Kapının iç kısmındaki çengelli kilit kırıldı ve kapı açıldı. Kulübenin içi boştu, ama mide bulandırıcı tatlı bir koku hâkimdi. İki adam yüzlerini ekşiterek bakıştılar, ki ikisi de bar müdavimleriydi ve kusmuk kokularına alışkındılar. Franklin'in aklına uzun yıllar karanlıkta saklanmış olan turşulardan sızan beyazlaşmış sıvılar geldi.

"Öf be!" dedi Virgil. "Kangrenden beter."

Ne var ki kulübenin içi şaşırtacak kadar tertipliydi. Dud'un yedek gömleği yatağın üstünde, bir askıda asılıydı, mutfak iskemlesi masanın yanına iliştirilmiş, yatak askerî bir tarzda yapılmıştı. Kısa zaman önce kullanıldığı belli olan kırmızı boya kutusu katlanmış bir gazete üstünde, kapının arkasında duruyordu.

"Buradan hemen çıkmazsak kusacağım," dedi Virgil. Yüzü beyaz-yeşil karışımı bir renk almıştı.

Aynı durumda olan Franklin dışarıya çıkıp kapıyı kapadı.

Çöplüğe baktılar; kimse yoktu.

"Burada değil," dedi Franklin. "Ormanda bir yere gitmiş, orada sızmıştır."

"Frank?"

"Ne?" dedi Franklin. İyice tepesi atmıştı.

"Kapı içeriden kilitlenmişti. Eğer orada değilse, nasıl dışarıya çıkmış?"

Şaşıran Franklin dönüp kulübeye baktı. Tam, *pencereden*, diyecekken sustu. Pencere yerinde, kare şeklinde küçük bir delik vardı ve katranlı kartonla örtülüydü. Zaten bu delik sırtındaki o kamburla Dud'un geçebileceği kadar büyük değildi.

"Boş ver," dedi Franklin. "Bizimle paylaşmak istemiyorsa, siktir et puştu! Gidelim buradan."

Birlikte kamyonete doğru yürürlerken Franklin sarhoşluğun verdiği o koruyucu dokunun içine sızan bir şey hissetti; daha sonra bunun ne olduğunu hatırlamayacak, hatırlamak bile istemeyecekti: bir şeylerin fena halde ters gittiği duygusu. Sanki çöplüğün nabzı atmaya başlamıştı ve bu atış her ne kadar yavaşsa da, son derece canlı gibiydi. Birden oradan derhal gitmeyi istedi.

"Hiç sıçan görmüyorum," dedi Virgil.

Gerçekten ortalıkta tek bir sıçan bile yoktu; sadece martılar vardı. Franklin oraya bokcuk dökmek için gelip de hiç sıçan görmediği bir zamanı hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamadı. Bu da onu huzursuz etti.

"Herhalde zehirli yem bırakmıştır, değil mi Frank?"

"Hadi, gidelim," dedi Frank. "Bir an önce buradan gidelim."

7

Akşam yemeğinden sonra üst kata çıkıp Matt'ı görmesi için Ben'e izin verdiler. Ziyaret kısa sürdü; Matt uyuyordu. Oksijen çadırı kaldırılmıştı ve başhemşire Ben'e, Matt'ın ertesi sabah uyanacağını ve kısa bir süre için ziyaretçileriyle görüşebileceğini söyledi.

Ben ilk defa onun yüzünü bu kadar bitkin ve acımasızca yaşlanmış görüyordu. Boynundaki eti sarkmış bir halde yatarken son derece savunmasız bir görünümü vardı. Eğer her şey doğruysa, bu insanlar sana iyilik yapmıyorlar Matt, diye geçirdi içinden. Eğer hepsi doğruysa, inançsızlığın kalesine hapsolmuşuz ve kâbuslar buraya lizol ve neşterlerle gönderiliyor. Burada herkes yaşam destek üniteleriyle, serumlarla yaşamaktan memnun. Eğer gerçeklik kolonunda bir gedik varsa, bunu bilmedikleri gibi, umursadıkları da yok.

Yatağın ucuna gidip Matt'ın başını özenle yana çevirdi. Boynunda herhangi bir iz yoktu.

Bir an duraksadıktan sonra gidip dolabı açtı. Matt'ın elbisesi orada asılıydı, Susan onu ziyaret ettiğinde boynunda olan haç dolap kapısının topuzuna asılmıştı. Odanın loş ışığında parıldıyordu.

Ben bunu yatağa götürüp Matt'ın boynuna taktı.

"Siz ne yapıyorsunuz öyle?"

Bir hemşire elinde bir sürahi su ve yatak sürgüsüyle içeriye girmişti.

"Bu haçı onun boynuna takıyorum," dedi Ben.

"Katolik mi?"

"Artık öyle," dedi Ben.

8

Sawyer'lerin Deep Cut Yolu'ndaki evlerinin mutfak kapısı tıklatıldığında hava kararmıştı. Bonnie Sawyer dudaklarında kü-

çük bir gülücükle kapıyı açmaya gitti. Belinden bağlı bir önlük giymişti ve ayaklarında yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

Kapıyı açınca Corey Bryant'ın gözleri büyüdü, ağzı açık kalakaldı. "Ah!" dedi. Ah... Ah! Bonnie?"

"Ne oldu, Corey?" Memelerini en seksi açıdan gösterebilmek için elini kapı sövesine dayadı. Aynı anda bacaklarını teşhir edecek bir şekilde birleştirdi.

"Yahu, Bonnie, ya benim yerime..."

"Telefon şirketinden gelen adam mı olsaydı?" dedi Bonnie kıkırdayarak. Corey'in elini tutup sağ memesine dayadı. "Ölçüm yapmak mı istiyorsun?"

Corey çaresizlik içinde onu kendine doğru çekip iki eliyle kalçalarını kavradı.

"Vay vay," dedi Bonnie vücudunu onunkine sürterek. "Alıcımı kontrol edecek misin, Bay Telefoncu? Bütün gün çok önemli bir telefon bekliyordum."

Corey onu kucaklayıp bir tekmede kapıyı kapadı. Bonnie'nin yatak odasını göstermesi gerekmiyordu. Corey zaten biliyordu.

"Eve gelmeyeceğine emin misin?" diye sordu Corey.

Bonnie'nin gözleri ışıldadı. "Acaba kimi kastediyorsun, Bay Telefoncu? Yoksa yakışıklı kocacığımı mı? O şimdi Burlington-Vermont'ta."

Corey onu bacakları yandan sarkacak şekilde yatağa bıraktı.

"Işığı açsana," dedi Bonnie boğuk bir sesle. "Ne yaptığını görmek istiyorum."

Corey komodin üstündeki lambayı açıp ona baktı. Önlük bir yana kaymıştı. Gözleri büyümüş, gözbebekleri parlıyordu.

"O şeyi üstünden çıkar," dedi Corey.

"Sen çıkar," dedi Bonnie. Düğümlerin nasıl çözüleceğini bulabilirsin, Bay Telefoncu."

Corey eğilip bu işi yapmaya koyuldu. Onun yanında hep ağzı kuruyor, ona yaklaştığı zaman sanki vücudunda kuvvetli bir akım varmış gibi elleri titriyordu. Artık hiç aklından çıkmaz olmuştu. Tıpkı ağzının içinde ikide bir diliyle yoklayıp tadına baktığı bir yara gibi aklına yerleşmişti. Rüyalarına giriyordu.

"Hayır, dizlerinin üstüne çök," dedi Bonnie. "Benim için dizlerinin üstüne çök."

Corey diz çöküp ona doğru yaklaştı ve önlüğünün bağlarına uzandı. Bonnie ayaklarını onun omuzlarına dayadı. Corey eğilip onun apış arasını öpmeye başladı; dudakları sert ve ılık tenine temas etti.

"Çok iyi, Corey, doğru yoldasın, şimdi biraz daha yukarıya doğru..."

"Bu çok hoş, değil mi?"

Bonnie Sawyer çığlığı bastı.

Corey Bryant başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı; aklı karışmıştı.

Reggie Sawyer yatak odası kapısına yaslanmış duruyordu. Elinde koluna dayadığı, namlusu yere çevrili bir pompalı tüfek vardı.

Corey idrar kesesi boşalınca altında bir sıcaklık hissetti.

"Demek doğruymuş," dedi Reggie. Odaya girdi. Gülümsüyordu. "Şu işe bak! Şimdi o hıyar Mickey Sylvester'e bir kasa Budweiser borçlandım. Lanet olsun."

Bonnie neden sonra sesini çıkarabildi.

"Reggie, dinle. Senin düşündüğün gibi değil. Zorla içeriye girdi, delirmiş gibiydi, sonra..."

"Kes sesini, kaltak!" Reggie hâlâ gülümsüyordu. Nazik bir gülümsemeydi. Çok iri bir adamdı. Üstünde hâlâ iki saat önce karısı onu öperek uğurlarken giydiği çelik renkli takım elbise vardı.

"Bakın," dedi Corey cılız bir sesle. Ağzı tükürük dolmuştu. "Lütfen... Lütfen beni öldürmeyin. Hak etmiş olsam bile. Hapse girmeyi istemezsiniz. Bunun için değmez. Beni dövün. Bunu hak ettim, ama lütfen, beni..."

"Kalk ayağa," dedi Reggie Sawyer hâlâ gülümseyerek. "Fermuarın açık."

"Bakın, Bay Sawyer..."

"Artık bana Reggie de," dedi Reggie gülümsemeye devam ederek. "Neredeyse canciğer olduk. Ne de olsa aynı yatağı paylaşıyoruz, değil mi?"

"Reggie, senin düşündüğün gibi değil, bana tecavüz etti..."

Reggie ona baktı; gülümsemesinde hiçbir kötülük yoktu. "Tek kelime daha edersen bu tüfeği içine boşaltırım."

Bonnie inlemeye başladı. Yüzü yoğurt rengini almıştı.

"Bay Sawyer... Reggie..."

"Adın Bryant, değil mi? Babanınki Pete Bryant, değil mi?"

Corey korku içinde başını öne salladı. "Evet, doğru. Aynen öyle. Bakın..."

"Jim Webber'in sürücülüğünü yaparken babana iki numaralı fueloil satardım," dedi Reggie. "Bu kaltakla tanışmadan dört-beş yıl öncesiydi. Baban senin burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, efendim, duyarsa çok üzülür. Beni pataklayın, hak ettim, ama beni öldürürseniz ve babam da bunu öğrenirse, o da kahrından ölür; böylece iki kişiyi..."

"Tabii, eminim, o bilmiyordur. Bir dakika oturma odasına gel benimle. Bu durumu konuşmamız gerekiyor." Kötü niyeti olmadığına inandırmak için Corey'e gülümsedi. Sonra dönüp onu fincan gibi olmuş gözlerle izleyen Bonnie'ye baktı. "Sen olduğun yerde kal, kancık, sakın kıpırdayayım deme. Hadi gel, Bryant." Tüfeğin namlusuyla oturma odasını işaret etti.

Corey titrek adımlarla Reggie'nin önünden oturma odasına geçti. Bacakları pelteleşmişti. Kürek kemiklerinin arasındaki bir nokta gıdıklanmaya başladı. Herhalde tam oradan vuracak beni, tam kürek kemiklerimin arasından, diye geçirdi içinden. Acaba bağırsaklarımın duvara çarptığını görecek kadar yaşar mıyım?

"Yüzünü dön," dedi Reggie.

Corey ona döndü. Ağlamaya başlıyordu. Bunu hiç istemezdi, ama elinde değildi. Zaten altını ıslatmıştı.

Pompalı tüfek artık yere çevrili değildi. Çifte namluları doğruca Corey'in yüzüne bakıyordu. Namluların delikleri Corey'e dipsiz kuyular gibi göründü.

"Ne yapmış olduğunu biliyor musun?" diye sordu Reggie. Artık gülümsemiyordu. Yüzü çok ciddileşmişti.

Corey cevap vermedi. Saçma bir soruydu. Ama zırlamaya devam etti.

"Başka bir erkeğin karısıyla düzüştün, Corey. Senin adın buydu, değil mi?"

Corey yanaklarından aşağıya gözyaşları süzülürken başını salladı.

"Yakalandıkları takdirde senin gibilere ne yaparlar, biliyor musun?"

Corey yine başını salladı.

"Bu tüfeğin namlusunu tut, Corey. Çok kolay. Farz et ki, karımın memesini tutuyorsun."

Corey titreyen elini tüfeğin namlusunun üstüne koydu. Metal sıcak avucuna buz gibi gelmişti. Boğazından yükselen bir inleme çıkardı. Başka bir şey kalmamıştı. Yalvarma işi bitmişti artık.

"Namluları ağzına sok, Corey. İkisini de. Tamam, öyle işte. Evet, ağzın yeterince büyük. Tam oraya sok. İçine sokmayı iyi bilirsin, değil mi?"

Corey'in ağzı son haddine kadar açılmış, tüfeğin çift namlusu damağına dayanmıştı. Öğürmeye çalışıyordu. Dişlerine temas eden çelik kaygandı.

"Gözlerini kapat, Corey."

Gözleri yerinden fırlayacak gibi olan Corey sadece ona bakabildi.

Reggie yine tatlı tatlı gülümsedi. "O bebek gibi mavi gözlerini kapat, Corey."

Corey gözlerini kapadı.

Makat kasları boşalıverdiğinde, bunu hayal meyal fark etti.

Reggie iki tetiği de çekti. Horozu boş haznelere düşünce *klik-klik* sesi çıktı.

Corey bayılarak yere düştü.

Reggie bir süre gülümseyerek ona baktıktan sonra yatak odasına doğru döndü.

"Geliyorum, Bonnie. Hazır olsan da, olmasan da..."

Bonnie Sawyer çığlığı bastı.

9

Corey Bryant telefon şirketinin kamyonetini bıraktığı Deep Cut Yolu'nda sendeleyerek yürüyordu. Çok kötü kokuyordu. Kan çanağı gibi olmuş gözleri donuktu. Bayılıp düştüğünde başını çarptığı yer şişmişti. Botları yumuşak zeminde hışırtılı sesler çıkarıyordu. Dikkatini sadece bu seslere vermeye, aniden hayatının mahvolduğunu düşünmemeye çalıştı. Saat sekizi çeyrek geçiyordu.

Reggie Sawyer onu mutfak kapısından yolcu ederken hâlâ gülümsüyordu. Yatak odasından Bonnie'nin hıçkıra hıçkıra ağlama sesi işitiliyordu. "Şimdi akıllı bir çocuk gibi yola koyul," dedi Reggie. "Kamyonetine binip kasabaya dön. Saat ona on kala Lewiston'dan gelen bir otobüs Boston'a gider. Boston'dan da ülkenin neresine istersen gidebilirsin. Bu otobüs Spencer'ın dükkânının önünde durur. Mutlaka buna bin. Çünkü seni bir daha görecek olursam, öldürürüm. Bonnie'nin bir şeyi yok. Birkaç hafta boyunca pantolon ve uzun kollu gömlekler giymek zorunda kalacak, ama yüzünde herhangi bir iz bırakmadım. Şimdi temizlenmeyi falan bir yana bırakıp Salem's Lot'tan gitmeli ve yine erkek olduğunu düşünmeye başlamalısın."

Ve şimdi buradaydı işte, Reggie Sawyer'in dediği gibi yola koyulmuştu. Boston'dan güneye... bir yere gidebilirdi. Bankada birikmiş bin dolar kadar parası vardı. Annesi onun bu tasarruf huyunu çok beğenirdi. Gittiği yere parayı havale ettirebilir, bir iş bulana ve bu geceyi, ağzındaki namlunun tadını ve altına ettiği bokun kokusunu unutma işine başlayana kadar bununla geçinebilirdi.

"Merhaba, Bay Bryant."

Corey korku dolu bir çığlık attı ve boş gözlerle karanlığa baktı; önce hiçbir şey göremedi. Ağaçlar rüzgârla sallanıyor, gölgeleri yolun üstünde dans ediyordu. Birden yolla Carl Smith'in otlağı arasındaki taş duvarın yanında duran bir gölgeyi seçebildi. Bir erkeğin gölgesiydi, ama bir şey vardı... bir şey...

"Kimsiniz?"

"Her şeyi görebilen bir dost, Bay Bryant."

Bu kişi gölgelerin arasından çıkıp ona doğru yürüdü. Corey onun orta yaşlı, siyah bıyıklı ve simsiyah, parlak gözleri olan bir adam olduğunu gördü.

"Size çok kötü davranılmış, Bay Bryant."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Ben pek çok şey bilirim. İşim bu. Sigara?"

"Sağ ol." Corey uzatılan sigarayı minnetle alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Yabancı, bir kibrit çaktı, Corey bunun ışığında adamın yüksek elmacık kemikleriyle bir Slav tipinin olduğunu gördü. Alnı kemikliydi ve siyah saçları geriye taranmıştı. Kibritin ışığı sönünce Corey sert dumanı ciğerlerine çekti. İtalyan sigarasıydı, ama hiç olmamasından daha iyiydi. Biraz sakinleştiğini hissetti.

"Kimsiniz?" diye sordu bir daha.

Yabancı gür sesli bir kahkaha attı; bu ses Corey'in sigarasından çıkan duman gibi rüzgârla savruldu.

"İsimler!" dedi yabancı. "Amerikalıların isim diye tutturmaları! Diyelim ki, adım Bill Smith. Buna ne dersin? Televizyonda görmüş müydün? Eğer seni rahatlatacaksa, benim adım Barlow." Adam bir kahkaha daha patlattı; gözleri ışıl ışıldı. Corey kendisinin de gülümsediğini fark edince buna inanamadı. Bu kara gözlerde gördüğü şakacı ifade bütün sorunlarını önemsiz kılmış, hepsini unutturmuştu.

"Siz yabancısınız, değil mi?" diye sordu Corey.

"Ben pek çok ülkenin insanıyım, ama benim için bu ülke... bu kasaba yabancılarla doluymuş gibi geliyor. Anlıyor musunuz?" Adam bir kez daha karga sesine benzeyen bir kahkaha attı ve bu defa Corey de ona eşlik etti. Onunki neredeyse isterik bir kahkahaydı.

"Evet, hepsi yabancı," diye devam etti adam, "ama güzel, cazip hayat dolu, kanlı canlı insanlar. Ülkenizin ve kasabanızın insanlarının ne kadar güzel olduğunu biliyor musunuz, Bay Bryant?"

Corey mahcup bir şekilde kıkırdadı. Ama gözlerini yabancının yüzünden ayıramıyordu. Onun çekimine kapılmış gibiydi.

"Bu ülkenin insanları açlık veya yoksulluk nedir hiç bilmediler. İki nesilden beri buna yakın bir şey bile yaşamadılar, daha eskisiyse uzak bir odadan gelen cılız bir ses gibi kaldı. Kederle tanıştıklarını sanıyorlar, ama aslında onların kederi bir doğum günü partisinde dondurmasını yere döken bir çocuğunkinden farksız. Her şeyi büyütüyorlar. Büyük bir hevesle birbirlerinin kanını döküyorlar. Buna inanıyor musunuz? Anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Corey. Yabancının gözlerine bakarken hepsi birbirinden güzel pek çok şey görüyordu.

"Bu ülke hayret verici bir paradoks gibi. Başka ülkelerde bir insan her gün tıka basa yemek yerse şişmanlar, uykucu ve... domuz gibi olur. Ama bu ülkede elinize ne kadar çok geçerse o kadar daha saldırgan oluyorsunuz. Değil mi? Mesela, Bay Sawyer. O kadar çok şeyi olmasına rağmen sofrasındaki birkaç ekmek kırıntısını size çok görüyor. Ve tıpkı doğum günü partisindeki bir çocuk gibi, kendisi daha fazla yiyemeyecek kadar doyduğu halde, sofradaki başka bir çocuğun tabağına göz dikiyor. Öyle değil mi?"

"Evet," dedi Corey. Barlow'un gözleri o kadar büyük ve anlayışlıydı ki... sadece...

"Sadece bir bakış açısı sorunu, öyle değil mi?"

"Evet!" dedi Corey hevesle. Adam tam onun aklından geçen şeyi söylemişti. Sigarasının parmaklarının arasından kayıp yere düştüğünü fark etmedi.

"Bunun gibi bir kırsal toplumun yakınından geçmiş olabilirim," diye devam etti yabancı. "Büyük ve kalabalık şehirlerinize gitmiş olabilirim. Pöh!" Birden gözlerinde şimşek çaktı. "Ben şehirlerden ne anlarım ki? Karşıdan karşıya geçerken bir faytonun altında kalırım. Kirli havasında boğulurum. Bana karşı düşmanca hisler duyan sanat meraklısı budalalarla karşılaşırım. Benim gibi bir köylü, büyük bir şehrin kof bilgiçliğiyle nasıl başa çıkabilir? Bu bir Amerikan şehri olsa bile. Hayır! Hayır ve hayır! Şehirlerin içine tükürürüm!"

"Evet!" diye fısıldadı Corey.

"Böylece buraya gelmiş bulunuyorum; burasını bana eski bir kasabalı olan ve maalesef ölmüş bulunan çok zeki bir adam tavsiye etmişti. Bura halkı hâlâ varsıl, safkan ve içleri karanlık ve saldırganlıkla dolu ki, bu çok gereklidir. Şey için... bunun İngilizcesi yok. *Pokol; vurderlak; eyalik.* Anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Corey.

"Bu insanlar annelerinden, topraktan akan hayatiyeti beton ve çimento kabuklarla kapatmamışlar. Elleri hayatın suyu içinde. Topraktaki hayatı bütün canlılığıyla, nabzı atarken koparmışlar."

"Evet!"

Yabancı gülüp bir elini Corey'in omzuna koydu. "Sen iyi bir çocuksun. Güzel ve güçlü bir çocuksun. Bu kadar güzel bir kasabadan ayrılmak istediğini sanmıyorum; öyle değil mi?"

"İstemiyorum..." dedi Corey, ama içine bir kuşku düşmüştü. Korkusu geri geliyordu. Ama bu adam ona herhangi bir zarar gelmesini mutlaka engellerdi.

"O halde, buradan gitmeyeceksin. Hiçbir zaman gitmeyeceksin."

Corey olduğu yere mıhlanmış gibi titreyerek dururken Barlow'un başı ona doğru uzandı.

"Ve başkaları muhtaçken ha babam keselerini dolduranlardan intikamını alacaksın."

Corey Bryant uçsuz bucaksız bir unutkanlık nehrine battı; bu nehir zamandı ve suları kırmızıydı.

10

Saat dokuzdu ve duvara takılı hastane televizyonunda birazdan cumartesi gecesi filmi gösterilecekti; o sırada Ben'in yatağının yanındaki telefon çaldı. Arayan Susan'dı ve sesini güçlükle kontrol edebiliyordu.

"Ben, Floyd Tibbits öldü. Dün gece bir ara hücresinde ölmüş. Doktor Cody akut anemi, yani aşırı kansızlık diyor; ama

ben Floyd'la çıkıyordum, yüksek tansiyon hastasıydı. Bu yüzden Kara Kuvvetleri onu geri çevirmişti."

"Dur biraz, sakin ol," dedi Ben doğrularak.

"Dahası var. Bend tarafında yaşayan McDougall adında bir aile. On aylık bebekleri ölmüş. Bayan McDougall'ı yaka paça götürmüşler."

"Bebeğin nasıl öldüğünü duydun mu?"

"Annem, Sandra McDougall'ın çığlıkları üzerine Bayan Evans'ın oraya gittiğini ve Bayan Evans'ın hemen Doktor Plowman'ı aradığını söyledi. Plowman bir açıklama yapmamış, ama Bayan Evans anneme bebekte hiçbir araz olmadığını... sadece ölmüş olduğunu söyledi."

"Tam da iki kaçık, ben ve Matt kasabada değilken ve hiçbir şey yapamazken..." dedi Ben, Susan'dan çok kendisine söyler gibi. "Neredeyse önceden planlanmış diyeceğim."

"Dahası da var."

"Ne?"

"Carl Foreman kayıp. Mike Ryerson'un cesedi de..."

"Galiba düşündüğüm gibi," dedi Ben. "Mutlaka öyle olmalı. Yarın buradan çıkıyorum."

"Bu kadar çabuk taburcu edecekler mi?"

"Bu konuda onlara söz hakkı vermeyeceğim." Ben başka bir konuyu düşünmeye başlamıştı. "Sende hiç haç var mıdır?"

"Bende mi?" Susan şaşırmış, hatta gülecek gibi olmuştu. "Hayır, yok."

"Seninle dalga geçmiyorum, Susan; hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Bu saatte haç bulabileceğin bir yer var mı?"

"Marie Boddin var. Onun evine yürüyerek..."

"Hayır. Sokağa çıkma. Evde kal. Kendine bir haç yap; iki değneği tutkalla yapıştırman bile yeter. Bunu yatağının yanında bulundur."

"Ben, hâlâ bu şeye inanmıyorum. Belki bir manyak olabilir, belki kendisini vampir sanan biri, ama..."

"Neye istiyorsan inan, ama o haçı yap."

"Ama..."

"Lütfen dediğimi yapar mısın? Sırf hatırım için bile olsa?"

Susan gönülsüzce, "Peki, Ben," dedi.

"Yarın sabah dokuz sularında hastaneye gelebilir misin?"

"Gelirim."

"Güzel. Birlikte üst kata çıkıp Matt'a olanları anlatırız. Sonra sen ve ben, gidip Doktor James Cody'yle konuşacağız."

"Senin delirdiğini sanacaktır," dedi Susan. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım, biliyorum. Ama her şey hava karardıktan sonra daha gerçek görünüyor, değil mi?"

"Evet," dedi Susan. "Maalesef öyle."

Ben'in aklına hiçbir neden olmaksızın Miranda ve onun ölüşü geldi; motosiklet kaygan bir zeminde patinaj yapıyor, Miranda çığlık atarken kendisi müthiş bir panik içinde... yaklaştıkça kamyonun yan tarafı giderek büyüyor...

"Susan?"

"Evet?"

"Kendine iyi bak. Lütfen."

Susan telefonu kapadıktan sonra Ben ahizeyi yerine koydu ve boş gözlerle televizyondaki Doris Day ve Rock Hudson'un oynadığı komedi filmine baktı. Kendini çıplak ve korunmasız hissediyordu. Haçı yoktu. Sadece dışarısının karanlığı görünen pencerelere baktı. Karanlığa karşı duyduğu o çocuksu korku içini sarmaya başladı; televizyona baktı, Doris Day tüylü bir köpeği yıkamaya çalışıyordu.

11

Portland ilçe morgu tamamı yeşil fayansla kaplı soğuk ve steril bir odadır. Tavanı, zemin ve duvarlara göre daha açık bir yeşildir. Duvarlarda otobüs terminallerindeki ücretli dolapları andıran kare biçimli kapılar vardır. Birbirine paralel, uzun florasan ampulleri odaya ruhsuz ve ürpertici bir aydınlık verir. Zevkli

bir dekoru yoktur, ama bugüne kadar hiçbir müşterinin şikâyet ettiği duyulmamıştır.

Bu cumartesi gecesi saat ona çeyrek kala iki görevli kasaba merkezindeki bir barda vurularak öldürülen bir eşcinselin üstü çarşafla örtülü cesedini getiriyorlardı. O gece oraya gelen ilk cesetti; otoyol kazalarında ölenler genellikle sabahın biriyle üçü arası getirilirdi.

Buddy Bascomb tam vajina deodorantıyla ilgili bir Fransız fıkrasını anlatırken birden M-Z arası dolaplardan iki tanesinin açık olduğunu görüp sustu.

O ve Bob Greenberg yeni gelen cesedi bırakıp telaşla oraya gittiler. Buddy ilk kapının önünde yere düşmüş olan etikete bakarken Bob da diğerine gitti.

TIBBITS, FLOYD MARTIN
Cinsiyeti: E
Giriş tarihi: 4/10/75
Otopsi tarihi: 5/10/75
Yetkili: Doktor J. M. Cody

Buddy kapının içindeki tutacı çekince, cesedin yerleştirildiği tabla, tekerleklerin üstünde sessizce dışarıya çıktı.

Boştu.

"Hey!" diye seslendi ona Greenberg. "Bu lanet şey boş. Birisi eşek şakası mı..."

"Ben hep masamdaydım," dedi Buddy. "Kimse benim yanımdan geçmedi. Yemin ederim. Carty'nin vardiyasında oldu herhalde. Oradakinin adı neymiş?"

"Mcdougall, Randall Fratus. Bu kısaltma nedir? *Bbk.*?"

"Bebek," dedi Buddy. "Eyvahlar olsun, galiba başımız fena halde dertte!"

12

Bir şey onu uyandırdı.

Karanlıkta hiç kımıldamadan yatıyor, tavana bakıyordu.

Bir gürültü. Bir çeşit gürültü. Ama evin içi sessizdi.

İşte bir daha oldu. Tırmalama sesi.

Mark Petrie yana dönüp pencereye bakınca, Danny Glick'n onu seyrettiğini gördü; yüzü bembeyazdı, kızıla çalan gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Dudaklarına ve çenesine koyu renkli bir madde bulaşmıştı. Mark'ın ona baktığını görünce gülümsedi ve korkunç bir şekilde uzamış sivri dişleri göründü.

"Beni içeriye al," diye fısıldadı bir ses; Mark bu sesin gerçek mi yoksa aklından mı geçtiğine emin olamadı.

Korktuğunu fark etti; bunu aklından önce bedeni anlamıştı. Hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu, Popham Plajı'nda saldan karaya yüzerken yorulup boğulacağını sandığı an bile... Pek çok bakımdan hâlâ çocuksu olan aklıyla birkaç saniye içinde bir durum muhakemesi yaptı. Hayatından daha fazla bir şey tehlikedeydi.

"Beni içeriye al, Mark. Seninle oynamak istiyorum."

Pencerenin dışında duran o korkunç varlığın tutunabileceği bir şey yoktu; odası ikinci kattaydı ve duvarda çıkıntı falan bulunmuyordu. Ne var ki, o şey havada asılı vaziyetteydi... ya da karanlık bir böcek gibi çatıdaki tahta kiremitlere tutunmuştu.

"Mark... Nihayet gelebildim, Mark. Lütfen..."

Tabii. Onları içeriye davet etmek gerekiyor. Mark bunu, annesinin onun için sakıncalı bulduğu canavar dergilerinden biliyordu.

Yataktan kalktığında az kalsın düşecek gibi oldu. Korku kelimesi içinde bulunduğu durumu tarif etmek için çok hafif kalırdı. Pencerenin dışında gördüğü o soluk yüz gülümsemeye çalıştı, ama karanlıkta çok uzun zaman kaldığı için bunun nasıl yapılacağını unutmuştu. Mark'ın gördüğü şey seğiren, buruşuk bir yüzdü; trajedinin kanlı bir maskesiydi.

Ama gözlere bakınca, o kadar kötü değildi. Eğer gözlerine bakarsan artık o kadar çok korkmuyordun ve yapman gereken tek şeyin pencereyi açıp, "İçeriye gelsene, Danny," demek olduğunu anlıyordun. O zaman artık hiç korkmayacaktın, çünkü Danny'yle ve diğerleriyle bir olacaktın. Sonra...

Hayır! İnsanları böyle ele geçiriyorlar!

Gözlerini onun gözlerinden ayırmak için bütün iradesini kullanmak zorunda kaldı.

"Mark, beni içeriye al! Sana emrediyorum. *O* emrediyor!"

Mark bir kez daha pencereye doğru yürümeye başladı. Elinde değildi. O sesi yok saymak imkânsızdı. Cama yaklaşırken öbür tarafındaki habis küçük oğlanın yüzü hevesle seğirmeye ve buruşmaya başladı. Toprakla kararmış olan tırnakları camı tırmalıyordu.

Bir şey düşün. Çabuk! Çabuk!

"Yağ yağ yağmur," diye fısıldadı. "Teknede hamur, tarlada çamur. Bir berber bir berbere gel seninle bir berber dükkânı açalım demiş."

Danny Glick ona tısladı.

"Mark! Pencereyi aç!"

"Çarşıdan aldım bir tane, eve geldim bin tane..."

"Pencere, Mark, *o* emrediyor!"

"... bu yoğurdu sarımsaklasak da mı saklasak..."

Mark'ın gücü tükeniyordu. O fısıltılı ses kendi kalkanının içinden geçiyordu ve emir çok kesindi. Mark'ın gözleri canavar modelleriyle dolu masasına çevrildi; bunlar şimdi ona o kadar saçma geliyordu ki...

Gözleri bir an bir şeyin üstünde odaklandı.

Plastik gulyabani plastik bir mezarlıktaydı ve buradaki mezarlardan birinin üstünde haç biçiminde bir şey vardı.

Düşünmek ve durumu değerlendirmek için hiç beklemeden (yetişkin birisi, örneğin babası bunları yapardı ve bu onun sonu olurdu) haçı kaptığı gibi avucunda sakladı, sonra yüksek sesle, "Gel bakalım içeriye," dedi.

Dışarıdaki yüz zafer ifadesiyle bezendi. Pencere yukarıya doğru açıldı ve Danny içeriye girip iki adım ilerledi. Açılan o ağızdan çıkan iğrenç koku tarif edilemeyecek gibiydi; mezar çukurlarındaki kokuya benziyordu. Buz gibi, bembeyaz eller Mark'ın omuzlarına doğru alçaldı. Başı köpek gibi yana eğilmiş, üst dudağı parlayan sivri dişlerin üstünde kıvrılmıştı.

Mark plastik haçı uzatıp Danny Glick'in yanağına dayadı.

Çığlığı korkunçtu, tüyler ürperticiydi... ve sessizdi. Sadece Mark'ın beynindeki koridorlarda ve ruhunun odacıklarında yankılandı. Danny'nin zafer gülüşü ıstırap dolu çarpık bir ifadeye dönüştü. Soluk teninden duman püskürdü; dönerek ondan uzaklaştı ve pencereden aşağıya atladı.

Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi, olay bitmişti.

Ama kısa bir an için haç sanki içinden tutuşturulmuş gibi şiddetle parladı. Sonra da yavaşça küçülüp geriye sadece mavi bir ardıl görüntü bıraktı.

Mark yerdeki taban ızgarasından ebeveynlerinin yatak odasındaki lambanın açılma sesini duydu. Bunu babasının sesi izledi. "Bu da neydi böyle?"

13

İki dakika sonra yatak odasının kapısı açıldı, ama Mark'ın kendini toplayabilmesi için bu süre yetmişti.

"Evlat," dedi Henry Petrie. "Uyanık mısın?"

"Sanırım," dedi Mark uykulu bir sesle.

"Kötü bir rüya mı gördün?"

"Bilmem... galiba. Hatırlamıyorum."

"Uykunda bir şeyler söyledin."

"Özür dilerim."

"Hayır, özür dileme." Henry Petrie oğlunun mavi tulumu içindeki halini hatırladı; o zamanlar da sorunlar olurdu, ama hepsi açıklanabiliyordu. "Biraz su ister misin?"

"Hayır, baba, teşekkür ederim."

Henry Petrie odanın içinde göz gezdirdi; uyanırken hissettiği ve hâlâ içinden atamadığı korkunun kaynağını anlayamıyordu – kıl payı atlatılan bir felaket duygusuydu. Evet, her şey yolunda görünüyordu. Pencere kapalıydı. Devrilmiş herhangi bir şey yoktu.

"Mark, bir terslik mi var?"

"Hayır, baba."

"Pekâlâ... iyi geceler o zaman."

"İyi geceler."

Oda kapısı kapandı; Mark babasının terlikli ayak seslerinin merdiveni inişini duydu. Vücudunu gevşetip az önce olan şeye tepkisini bastırdı. O ânı yaşayan bir yetişkin veya Mark'tan biraz daha büyük bir çocuk deliye dönerdi, ama Mark içindeki korkunun yavaş yavaş geçtiğini hissediyordu. Tıpkı denizden çıktığında rüzgârın vücudunu kurutması gibiydi. Ve korku geçtikten sonra yerini uyuma isteğine bıraktı.

Uykuya dalmadan önce –daha önce de olduğu gibi– yetişkinlerin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Korkularını atıp uyuyabilmek için yatıştırıcı ilaçlar, uyku hapları alırlar veya içki içerlerdi. Oysa korkuları o kadar sıradan şeylerdi ki... işini kaybetme korkusu, para, öğretmen bana kızar mı, karım hâlâ beni seviyor mu, arkadaşlarım kimler... Bunlar bir çocuğun karanlıkta yatarken duyduğu korkuların yanında çok hafif kalırdı; çocuk bunları kimseye itiraf edemezdi, tek ümidi kendisini anlayacak başka bir çocuk bulmaktı. Yatağının altındaki veya bodrumdaki umacıyla başa çıkmak zorunda kalan bir çocuk için grup terapileri, psikologlar falan yoktu. Her gece bu savaşı tek başına sürdürürdü ve tek tedavisi, hayal gücünün dondurulduğu dönemdi ki, buna yetişkinlik deniyordu.

İşte daha kısaltılmış haliyle bu düşünceler aklından geçti. Bir gece önce Matt Burke bunun gibi karanlık bir şeyle karşılaşmış, korkudan kalp krizi geçirmişti; bu gece böyle bir şeyle Mark karşılaşmış, on dakika sonra elinde tuttuğu plastik haçla uyumaya başlamıştı. Yetişkin adamlarla oğlan çocukları arasında ne büyük bir fark vardı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

BEN (IV)

Güneşli bir pazar sabahı saat dokuzu on geçiyordu ve Ben tam Susan için endişe etmeye başlarken başucundaki telefon çaldı. Hemen açtı.

"Neredesin?"

"Sakin ol. Üst katta Matt Burke'ün yanındayım. O da seni bir an önce burada görmek istiyor."

"Neden önce bana gel..."

"Önce sana geldim ama uyuyordun. Kuzu gibi uyuyordun."

"Geceleri insanı bayıltan ilaçlar veriyorlar, sonra da organlarını çalıp gizemli milyarderlere satıyorlar. Matt nasıl?"

"Gel de kendin gör," dedi Susan. O daha telefonu kapamadan Ben kalkmış, sabahlığını giymeye başlamıştı.

2

Matt çok daha iyi görünüyordu, neredeyse gençleşmiş gibiydi. Yatağın kenarında oturmakta olan Susan'ın üstünde mavi bir elbise vardı. Ben içeriye girince Matt onu selamlamak için elini kaldırdı ve, "Bir iskemle çek," dedi.

Ben o son derece rahatsız hastane iskemlelerinden birini çekip oturdu. "Nasılsın?"

"Çok daha iyiyim. Güçsüzüm ama daha iyiyim. Dün gece kolumdaki serumu çıkardılar ve bu sabah kahvaltı olarak yumurta verdiler."

Ben, Susan'ın yanağına bir öpücük kondururken onun yüzünde zoraki bir rahatlama gördü; sanki her şey ince bir telle yerine oturtulmuş gibiydi.

"Dün gece aradığından beri yeni bir şey oldu mu?"

"Bir şey olduğunu duymadım. Ama evden saat yedide çıkmıştım ve Lot halkı pazar sabahları daha geç kalkar."

Ben bakışlarını Matt'a çevirdi. "Bu konuyu konuşacak durumda mısın?"

"Evet," dedi Matt yatış pozisyonunu değiştirerek. Ben'in boynuna taktığı haç ışıldıyordu. "Aklımdayken, bunun için sana teşekkür ederim. Çok rahatlatıyor."

"Durumun nasıl?"

"Stabil, dedi genç Doktor Cody, dün öğleden sonra beni muayene ettiği zaman. Çektiği EKG'ye göre çok hafif bir kalp krizi geçirmişim... pıhtı oluşmamış. Onun adına, öyle olmadığına sevindim. Daha bir hafta önce beni genel kontrolden geçirmişti; sağlamsın dediği için ona tazminat davası açardım. Büyük şok yaşadıkları için bu duruma düşenleri görmüş. Ben ona hiçbir açıklama yapmadım. İyi etmişim, değil mi?"

"Evet. Ama bazı gelişmeler var. Bugün Susan'la birlikte Cody'yle görüşecek ve ona her şeyi anlatacağız. Eğer beni hemen akıl hastanesine sevk etmezse, onu sana göndereceğiz."

"Ben onun kulağını çekerim," dedi Matt. "O sümüklü velet pipo içmeme izin vermiyor."

"Susan sana cuma gecesinden beri neler olduğunu anlattı mı?"

"Hayır. Üçümüz bir arada olana kadar beklemek istedi."

"O anlatmaya başlamadan önce, sen bana evinde neler olduğunu söylesene."

Matt'ın yüzü karardı ve bir an için iyileşmiş ifadesi kayboldu. Ben onun önceki gün uyurken gördüğü halini hatırladı.

"Eğer kendini buna hazır hissetmiyorsan..."

"Hayır, tabii ki hazırım. Eğer kuşkulandığım şeyin yarısı bile doğruysa, hazır olmalıyım." Buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Kendimi oldum olası açık fikirli ve kolay kolay şoke olmaz sanırdım. Ama insan aklı, beğenmediği veya tehdit edici bulduğu bir şeyi bloke ediyor. Tıpkı çocukken oynadığımız o sihirli levhalar gibi. Eğer çizdiğin şeyi beğenmezsen, üstteki yaprağı çekmenle çizimin kaybolurdu."

"Ama o çizim alttaki siyah zeminde ebediyen kalırdı," dedi Susan.

"Evet," dedi Matt ona gülümseyerek. "Bilinçli ve bilinçaltı zihin için çok güzel bir benzetme. Ne yazık ki, Freud soğanlara takılıp kalmış. Oysa bizler devamlı dolanıyoruz." Ben'e baktı. "Bunu Susan'dan duymuş muydun?"

"Evet," dedi Ben.

"Tabii. Sadece sizi öncesine hazır etmek istedim."

Matt olayı heyecansız bir sesle anlatmaya başladı, sadece bir bardak zencefilli gazoz ister mi diye soran hemşire odaya girince ara verdi. Matt bunu hevesle kabul etti ve gazozunu bir pipetle içti. Mike'ın pencereden arka üstü uçuşunu anlatırken, Ben onun ellerinin titrediğini fark etti. Ama sesinde titreme olmadı; sınıfta ders verirken kullandığı ses tonuydu. Ben bir kez daha ona hayranlık duydu.

Anlatımı bittikten sonra kısa bir sessizlik oldu, bunu bozan da yine Matt'tı.

"O halde," dedi, "kendi gözlerinizle hiçbir şey görmemiş olan sizler, bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?

"Dün bu konuyu etraflıca konuştuk," dedi Susan. "Bırakayım da Ben anlatsın."

Ben biraz mahcup bir şekilde her bir mantıklı açıklamaya değindikten sonra bombayı patlattı. Dışarıdan tutturulmuş sinekliği, zeminin yumuşaklığını ve hiçbir merdiven izinin bulunmayışını sıralayınca Matt onu alkışladı.

"Bravo! Tam bir hafiye gibisin!"

Matt dönüp Susan'a baktı. "Ve sen, Bayan Norton, çok iyi organize olmuş paragraflarla dolu, etkileyici anafikir cümleleri

kullanarak kompozisyonlar yazan sen, bu konuda ne düşünüyorsun?"

Susan önce kucağında kavuşturduğu ellerine, sonra da Matt'a baktı. "Ben dün bana *olamaz* kelimesinin dilbilimsel anlamlarını açıkladı, bu yüzden o kelimeyi kullanmayacağım. Ama 'salem's Lot'a vampirlerin musallat olduğuna inanmam da çok zor, Bay Burke."

"Gizli tutmak kaydıyla, bir yalan makinesi testine girmeye hazırım."

Susan kızardı. "Hayır, hayır... ne olur beni yanlış anlamayın. Kasabada bir şeylerin döndüğüne ben de inanıyorum. Çok... korkunç bir şeyin. Ama... bu..."

Matt elini uzatıp onun elinin üstüne koydu. "Bunu anlıyorum, Susan. Ama benim için bir şey yapabilir misin?"

"Elimden gelirse, yaparım."

"Biz... üçümüz... bu varsayımı doğru olarak kabul edip önümüze bakalım. Bu varsayım çürütülene kadar, ve ancak kesin olarak çürütülene kadar doğru kabul edelim. Bilimsel bir yöntem, öyle değil mi? Ben'le birlikte daha önce bu varsayımı testlere tabi tuttuk. Ve inan bana, bunun çürütülmesini kimse benim kadar çok isteyemez."

"Ama çürütüleceğini de sanmıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Matt. "Kendi kendimle uzun bir konuşma yaptıktan sonra kararımı verdim. Gördüğüm şeye inanıyorum."

"Bir an için inanma ve inanmama sorularını bir yana bırakalım," dedi Ben. "Şu anda onlar tartışmaya açık."

"Kabul," dedi Matt. "Nasıl bir yöntem uygulamayı düşünüyorsun?"

"Seni Baş Araştırmacı olarak atamak istiyorum. Birikiminle bu iş için ideal adaysın."

Matt'ın gözleri, Cody'den pipo içme izni çıkmış gibi parladı. "Kütüphane açılınca telefonla Loretta Starcher'ı ararım. Bütün o kitapları bana el arabasıyla getirmek zorunda kalacak."

"Bugün pazar," diye hatırlattı Susan. "Kütüphane kapalıdır."

"Loretta benim için açar," dedi Matt.

"Bu konuyla ilgili ne varsa getirt," dedi Ben. "Psikolojik, patolojik ve mitolojik. Anlaşıldı mı? Bu konuda ne varsa."

"Bir defter tutarım," dedi Matt. "Hem de nasıl!" Işıldayan gözlerle onlara baktı. "Bu hastanede gözlerimi açtığım andan beri ilk defa kendimi insan gibi hissediyorum. Sizler ne yapacaksınız?"

"Önce Doktor Cody... Hem Ryerson'u hem de Floyd Tibbits'i muayene etti. Belki onu Danny Glick'i mezardan çıkarmaya ikna edebiliriz."

"Bunu yapar mı?" diye sordu Susan, Matt'a.

Matt cevap vermeden önce zencefilli gazozundaki son yudumu içti. "Sınıfta öğrencim olan Jimmy Cody bunu hemen yapardı. Hayal gücü olan, açık fikirli ve samimiyetsizlikten hoşlanmayan bir çocuktu. Ama tıp fakültesi onu ne kadar değiştirdi, bilemiyorum."

"Bütün bunlar bana boşuna uğraşmak gibi geliyor," dedi Susan. "Özellikle de Doktor Cody'ye gidip fena halde terslenme riskine girmek. En iyisi, Ben'le birlikte Marsten Köşkü'ne gidip bu işi kökünden halletmemiz. Zaten geçen hafta gündemimizde bu vardı."

"Neden öyle yapmayacağımızı sana söyleyeyim," dedi Ben. "Çünkü bu varsayımı doğru kabul ederek ilerliyoruz. Başını aslanın ağzına sokmaya çok mu heveslisin?"

"Vampirlerin gündüzleri uyuduğunu sanırdım."

"Straker'ın ne olduğunu bilmiyorum, ama o bir vampir değil," dedi Ben. "Tabii eski efsaneler yanlış değilse. Gündüzleri ortalıkta dolanıyor. En iyi ihtimalle, hiçbir şey öğrenemeden kapıdan çevriliriz. En kötü ihtimalle, bizi yakalayıp karanlığa kadar orada tutsak eder. Kont Vampir uyandığında kahvaltı olarak bizi önüne sürer."

"Barlow mu?" diye sordu Susan.

Ben omuz silkti. "Neden olmasın? New York'ta mal satın alma hikâyesi bana gerçek olamayacak kadar iyi geldi."

Susan pek ikna olmamışa benziyordu, ama ses çıkarmadı.

"Cody size gülüp geçerse ne yapacaksınız?" diye sordu Matt. "Tabii hemen o anda size deli gömleği giydirmeyeceğini varsayarsak."

"Günbatımında mezarlığa gideceğiz," dedi Ben. "Danny Glick'in mezarını gözetlemeye. Bir deney yapmak için."

Matt yattığı yerde doğruldu. "Çok dikkatli olacağınıza söz verin. Ben, bana söz ver."

"Dikkatli olacağız," dedi Susan onu yatıştırarak. "İkimiz de haçlarla donanacağız."

"Bunu şakaya alma," dedi Matt. "Benim gördüklerimi görseydin..." Başını çevirip pencereden dışarıya baktı. Akağaçların yaprakları güneşle ışıldıyordu.

"O şakaya alsa bile, ben almıyorum," dedi Ben. "Bütün önlemleri alacağız."

"Peder Callahan'ı görün," dedi Matt. Size bir miktar kutsal su versin... ve mümkünse biraz da kutsanmış ekmek."

"Nasıl bir adamdır o?" diye sordu Ben.

Matt omuz silkti. "Biraz tuhaftır. Ayyaş olabilir. Normal olarak kültürlü ve kibar bir adamdır. Papa'nın boyunduruğu altında biraz bunalmış olabilir."

"Peder Callahan'ın ayyaş... içki içtiğine emin misiniz?" diye sordu Susan hayretler içinde.

"Tam emin değilim," dedi Matt. "Ama Yarmouth içki dükkânında çalışan eski öğrencim Brad Campion onun gedikli bir müşteri olduğunu söylüyor. Ve kaliteli içkiler alırmış. Ağzının tadını biliyormuş."

"Onu ikna edebilir miyiz?" diye sordu Ben.

"Bilmiyorum. Ama bunu denemeniz lazım."

"Yani onu hiç mi tanımıyorsun?"

"Pek tanıdığımı söyleyemem. New England'daki Katolik Kilisesi hakkında bir kitap yazıyor ve o Altın Çağ denen dönemin şairleri – Whittier, Longfellow, Russel, Holmes gibileri hakkında çok bilgisi var. Geçen yıl Amerikan edebiyatı dersimde onu konuşmacı olarak derse soktum. Çok zeki ve esprili bir adamdı ve öğrenciler ona bayılmıştı."

"Onunla görüşeceğim," dedi Ben, "ve burnumun götürdüğü yere gideceğim."

Bir hemşire kapıdan başını uzattı, sonra verdiği işaret üzerine boynunda stetoskopla Jimmy Cody içeriye girdi.

"Hastamı rahatsız mı ediyorsunuz?" diye sordu Cody gülerek.

"Senin kadar değil," dedi Matt. "Pipomu istiyorum!"

"Alamazsın," dedi Cody, Matt'ın tablosuna bakarken.

"Bok herif!" diye homurdandı Matt.

Cody tabloyu bırakıp tepedeki raya bağlı yatağı çevreleyen yeşil örtüyü çekti. "Korkarım birazdan ikinizin de dışarıya çıkmanızı isteyeceğim. Başınız nasıl, Bay Mears?"

"Eh, dışarıya sızan bir şey yok galiba."

"Floyd Tibbits'e olanları duydunuz mu?"

"Susan anlattı. Vizitelerinizi bitirdikten sonra zamanınız olursa sizinle konuşmak istiyorum."

"İsterseniz sizi vizitelerimin son hastası yapabilirim. Saat on bir civarı."

"Çok iyi."

Cody perdeyi örttü. "Şimdi, siz ve Susan izin verirseniz..."

"İşte izolasyona giriyoruz, dostlarım," dedi Matt. "Gizli kelimeyi söyleyin ve yüz dolar kazanın."

Perde Susan ve Ben'le yatak arasına geçti. Bunun ardında Cody'nin, "Bir daha sizi narkoz altına alırsam, dilinizi ve ön lobunuzun yarısını sökeceğim," dediğini duydular.

Susan ve Ben bir an bakışıp tıpkı gün ışığında, hiçbir ciddi sorunu olmayan bir çift gibi gülüştüler. Ne var ki bu gülüş bir anda buhar oldu ve ikisi de, acaba aklımızı mı kaçırdık, diye kuşkuya düştü.

3

Jimmy Cody, Ben'in odasına geldiğinde saat on biri yirmi geçiyordu. Ben hemen söze girdi: "Sizinle konuşmak istediğim konu..."

"Önce başınıza bakalım, sonra konuşuruz." Ben'in saçlarını aralayıp bir şeye baktı ve, "Bu biraz acıtabilir," dedi. Yara bandını çekince, Ben yerinden sıçradı. "Adamakıllı şişmiş," dedi Cody, sonra da yaranın üstünü biraz daha küçük bir bantla kapadı.

Ben'in gözlerine bir ışık tuttu, ardından lastik bir çekiçle sol dizkapağına vurdu. Acaba aynı çekici Mike Ryerson'un üstünde de kullanmış mıydı, diye geçirdi içinden Ben.

"Her şey tatminkâr görünüyor," dedi Cody gereçlerini kenara bırakarak. "Annenizin kızlık soyadı nedir?"

"Ashford," dedi Ben. Ayıldığı zaman da ona aynı soruları sormuşlardı.

"İlkokul öğretmeninizin adı?"

"Bayan Perkins. Saçlarını boyardı."

"Babanızın ortanca adı?"

"Merton."

"Baş dönmesi veya mide bulantısı var mı?"

"Hayır."

"Algıladığınız tuhaf kokular, renkler veya..."

"Hayır, hayır. Kendimi iyi hissediyorum."

"Buna ben karar veririm," dedi Cody. "Herhangi bir çift görme?"

"Hayır."

"Pekâlâ," dedi Cody. "Sizi modern bilimin ve sert kafatasına sahip olmanızın sayesinde iyileşmiş ilan ediyorum. Şimdi konuşmak istediğiniz konu neydi? Sanırım, Tibbits ve o McDougall bebeği hakkında olmalı. Size ancak Parkins Gillespie'ye anlattıklarımı söyleyebilirim. Önce şunu belirteyim; bunu medyadan saklı tuttuklarına seviniyorum, çünkü küçük bir kasabaya her yüzyılda bir tek skandal fazlasıyla yeter. İkinci olarak, kim böyle

sapıkça bir şey yapabilir, aklım almıyor. Bura insanlarından biri olamaz. Kasabamızda yeterince tuhaflık vardır, ama..."

Susan ve Ben'in yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görünce sustu. "Bilmiyor musunuz? Haberiniz yok mu?"

"Neden haberimiz yok mu?" diye sordu Ben.

"*Frankenstein* romanından fırlamış bir olay gibi... Birisi dün gece Portland'daki Cumberland morgundan cesetleri çalmış."

"Tanrım!" dedi Susan soluksuz kalarak.

"Hayrola?" dedi Cody birden işkillenerek. "Bununla ilgili bir şey biliyor musunuz?"

"Bildiğimizi gerçekten düşünmeye başlıyorum," dedi Ben.

4

Her şeyi anlatmayı bitirdiklerinde saat on ikiyi on geçiyordu. Hemşire bir tepsi içinde Ben'in öğlen yemeğini getirmişti, ama yemeğe hiç dokunulmamıştı.

Son hece ağızdan çıktıktan sonra odadaki tek ses koridordan içeriye gelen gürültüler oldu.

"Vampirler," dedi Jimmy Cody. Sonra da, "Üstelik bunu iddia eden Matt Burke. Böyle olunca insan kolay kolay gülüp geçemiyor."

Ben ve Susan ses çıkarmadılar.

"Ve siz benden Danny Glick'in cesedini mezardan çıkarmamı istiyorsunuz. Vay vay vay!"

Cody çantasından bir şişe çıkarıp bunu Ben'e verdi. "Aspirin," dedi. "Hiç kullandınız mı?"

"Çok."

"Babam buna, iyi doktorun en iyi hemşiresi, derdi. Nasıl işe yaradığını bilir misiniz?"

"Hayır," dedi Ben. Aspirin şişesini elinde çevirip inceledi. Cody'yi neyi kendine sakladığı, neyi açığa vurduğunu anlayacak kadar tanımıyordu; ama çoğu hastasının onu bu haliyle, çocuksu haliyle gördüğüne emindi. Onun bu neşeli ruh halini bozmak istemedi.

"Ben de bilmiyorum. Başka kimsenin bildiği de yok. Ama baş ağrılarına, arterite ve romatizmaya iyi gelir. Bu sorunların neden olduğunu da bilmiyoruz. İnsanın başı neden ağrır? Beynin içinde sinirler vardır. Aspirinin LSD'nin kimyasal bileşimine çok benzer olduğunu biliyoruz, ama biri baş ağrısını tedavi ederken neden diğeri başın içini çiçeklerle dolduruyor? Bunu anlayamayışımızın bir nedeni, beyni gerçekten tanımamamız. Dünyanın en iyi eğitimli doktoru, cehalet okyanusunun ortasındaki bir adada mahsur kalmış gibidir. İlaçları karıştırırız, tavuklarımızı keseriz ve kanla yazılmış mesajları okuruz. Bütün bunlar beyaz büyüdür ve çok zaman tüketir. Tıp fakültesindeki hocalarım böyle konuştuğumu duysalar, saçlarını başlarını yolarlar. Kırsal Maine'de genel pratisyen olacağımı söylediğim zaman birkaçı böyle yapmıştı zaten." Gülümsedi. "Danny Glick'in mezardan çıkarılması iznini isteyeceğimi bilselerdi, mezarlarında ters dönerlerdi herhalde."

"Bunu yapacak mısınız?" diye sordu Susan şaşırarak.

"Kime ne zararı var? Çocuk ölmüşse ölmüştür. Ölmemişse, bir sonraki Amerikan Tıp Derneği toplantısında söyleyecek bir çift sözüm olur. İlçe adli tıp yetkililerine, bulaşıcı beyin iltihabı belirtileri var mı diye araştırmak istediğimi söyleyeceğim. Aklıma gelen tek mantıklı açıklama bu."

"Böyle olma ihtimali var mı?" diye sordu Susan ümitle.

"Hiç sanmıyorum."

"Bunu en erken ne zaman yapabilirsiniz?" diye sordu Ben.

"En geç yarın. Çok uğraştırırlarsa, salı veya çarşamba."

"Ceset ne haldedir?" diye sordu Ben. "Yani..."

"Neyi kastettiğinizi anlıyorum. Glick ailesi oğlanın mumyalanmasını istememişlerdir, değil mi?"

"Hayır."

"Bir hafta mı oldu?"

"Evet."

"Tabut açıldığı zaman bir gaz boşalacak ve çok kötü bir koku yayılacaktır. Ceset şişmiş olabilir. Saçları yakasına kadar uzamış olacaktır –ölümden sonra saçlar çok uzun bir süre uzamaya devam eder– ve tırnakları da epey uzamış olacaktır. Gözleri de çökmüş olacak."

Susan bilimsel bir konuşmayı dinlediğine kendini ikna etmeye çalışıyordu, ama yüz ifadesinden bunu pek başaramadığı belliydi. Ben onun kahvaltı etmemiş olduğuna şükretti.

"Cesette köklü bir çürüme henüz başlamamıştır," diye devam etti Cody ders verir gibi, "ama yanaklarda ve ellerde bir oluşum, muhtemelen yosun gibi bir şeye yol açan nem mevcut olabilir..." Durdu. "Özür dilerim. Midenizi bulandırıyorum."

"Bazı şeyler çürümeden kötü olabilir," dedi Ben sesini kontrol ederek. "Farz edin ki, bu belirtilerden hiçbirini göremediniz. Farz edin ki, ceset gömüldüğü günkü kadar doğal görünüyor. O zaman ne olacak? Kalbine bir kazık mı çakılacak?"

"Yok canım," dedi Cody. "Her şeyden önce adli tıp uzmanı ve yardımcısı orada olacaklar. Çantamdan bir kazık çıkarıp bir çocuğun cesedine saplamamı Brent Nobert bile profesyonelce bulmaz."

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Ben merakla.

"Matt Burke kusura bakmasın, ama öyle olacağını hiç sanmıyorum. Eğer ceset o durumdaysa, daha kapsamlı bir araştırma için hemen Maine Tıp Merkezi'ne götürülür. Oraya getirildikten sonra ben işimi ağırdan alıp muayenemi karanlık sonrasına kadar uzatırım ve muhtemel bir fenomeni gözlemlerim."

"Ya ceset ayaklanırsa?"

"Ben bu ihtimali görmüyorum."

"Ben bu ihtimali her an daha muhtemel görüyorum," dedi Ben. "Bütün bunlar olurken, ben de orada bulunabilir miyim?"

"Bunu ayarlayabilirim."

"Tamam," dedi Ben. Yataktan kalkıp elbisesinin olduğu dolaba doğru yürüdü. "Giyinip..."

Susan kıkırdayınca, Ben ona baktı. "Ne var?"

Cody de gülüyordu. "Hastane geceliklerinin arkaları açıktır, Bay Mears."

"Eyvah!" dedi Ben ve hemen ellerini arkaya götürüp geceliğin arka tarafını kapatmaya çalıştı. "Artık bana Ben deyin."

"Tamam," dedi Cody. "Ben Susan'la beraber çıkıyorum. Giyindikten sonra alt kattaki kafede bizi bulursun. Bu öğleden sonra ser·inle yapmamız gereken bir iş var."

"Öyle mi?"

"Evet. Beyin iltihabı hikâyesini Glick'lere anlatmam gerekiyor. İstersen sen de benim meslektaşım rolünü oynarsın. Hiçbir şey söyleme. Arada bir çeneni sıvazla ve bilmiş bir hava takın."

"Bundan pek hoşlanmayacaklar, değil mi?"

"Sen olsan hoşlanır mıydın?"

"Hayır," dedi Ben. "Hoşlanmazdım."

"Cesedi mezardan çıkarma yetkisi için onların izni şart mı?" diye sordu Susan.

"Teknik olarak hayır. Ama gerçekçi olmamız gerekiyorsa, evet. Benim bu konudaki tek tecrübem Tıp Kanunu dersi okurken oldu. Sanırım, Glick ailesi buna şiddetle karşı çıkarsa bize dava açabilirler. Bu da iki hafta veya bir ay sürebilir. Onca zaman içinde benim beyin iltihabı teorimin inandırıcılığı kalmayabilir. Ki bu da Bay Burke'ün hikâyesinin yanı sıra beni huzursuz eden başka bir şeyi öne çıkarıyor. Elimizdeki tek örnek Danny Glick'in cesedi. Diğer cesetlerin hepsi buhar oldu."

5

Ben ve Jimmy Cody saat bir buçuk civarında Glick'lerin evine gittiler. Tony Glick'in otomobili garaj yolundaydı, ama evde çıt yoktu. Üçüncü defa kapıyı tıklatıp cevap alamayınca yolun karşısındaki perişan görünümlü eski eve gittiler. Posta kutusunda Dickens yazılıydı. Bahçeyi süsleyen pembe bir flamingo vardı ve küçük bir cocker spaniel cinsi köpek onları görünce kuyruğunu sallayarak yaklaştı.

Excellent Café'nin ortağı ve garsonu olan Pauline Dickens, Cody zili çaldıktan birkaç dakika sonra kapıyı açtı. Üstünde üniforması vardı.

"Selam, Pauline," dedi Cody. "Glick'lerin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Yani siz ne olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Neyi bilmiyoruz?"

"Bayan Glick bu sabah erken saatlerde öldü. Tony Glick'i de Central Maine Hastanesi'ne götürdüler. Adam şoka girdi."

Ben, Cody'e baktı. Cody midesine tekme yemiş gibi görünüyordu.

Ben hemen konuya girdi. "Bayan Glick'in cesedini nereye götürdüler?"

Pauline üniforması düzgün mü diye ellerini kalçalarından geçirdi. "Mabel Werts'le bir saat önce telefonda konuştum; dediğine göre Parkins Gillespie cesedi Cumberland'daki o Yahudi'nin cenaze evine götürecekmiş. Tabii, Carl Foreman'ın nerede olduğunu kimse bilmediği için."

"Teşekkür ederim," dedi Cody.

"Ne korkunç," dedi Pauline; gözleri Tony Glick'in garaj yolunda terk edilmiş, tozlar içindeki bir köpek gibi duran otomobiline çevrilmişti. "Eğer batıl inançları olan biri olsaydım, korkardım."

"Neden korkardın?" diye sordu Cody.

"Eh... bazı şeylerden," dedi Pauline cılız bir gülümsemeyle. Parmakları boynundaki küçük zincir kolyeye gitti.

Bu bir St. Christopher madalyonuydu.

6

Ben ve Cody yine otomobilin içinde oturuyorlardı. Pauline'in işe gidişini hiç konuşmadan izlemişlerdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ben.

"İşler çok karıştı," dedi Cody. "O Yahudi adamın adı Maury Green. Bence Cumberland'e gitsek iyi olacak. Dokuz yıl önce Maury'nin oğlu Sebago Gölü'nde az kalsın boğuluyordu. Tesadüfen ben de sevgilimle oradaydım ve oğlana suni teneffüs yaparak hayata döndürdüm. Galiba ilk kez birinden yaptığım iyiliğin karşılığını isteyeceğim."

"Neye yarayacak ki? Adli tıp uzmanı, kadının cesedini otopsi falan yapmak için almıştır."

"Sanmam. Bugün pazar, unuttun mu? Adli tıp uzmanı elinde kaya balyozuyla ormanda bir yere gitmiştir – kendisi amatör jeologdur. Norbert... Norbert'i hatırladın mı?"

"Evet."

"Norbert'in nöbette olması lazım, ama o dengesiz bir adamdır. Muhtemelen telefonun fişini çekmiş, televizyonda Packers'la Patriots'un maçını izliyordur. Eğer şimdi Maury Green'in cenaze evine gidersek, büyük ihtimalle ceset oradadır ve karanlık olana kadar kimse cesedi sormaz."

"O halde, gidelim," dedi Ben.

Peder Callahan'ı araması gerektiğini hatırladı, ama bu işi daha sonraya bırakacaktı. Artık işler çok hızlı gelişiyordu. Kaldıramayacağı kadar hızlıydı. Fantezi ve gerçek iç içe geçmişti.

7

Paralı otoyola gelene kadar konuşmadılar; ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Ben, Cody'nin hastanede söylediklerini düşünüyordu. Carl Foreman kayıptı. Floyd Tibbits ve bebek McDougall'ın cesetleri iki morg görevlisinin burunlarının dibinden kaybolmuştu. Mike Ryerson da yoktu ve kim bilir başka kimler yoktu. 'Salem's Lot'ta kaç kişi ortadan kaybolup yoklukları bir hafta... iki hafta... bir ay boyunca fark edilmeyebilirdi? İki yüz kişi mi? Üç yüz mü? Bu düşünce Ben'in avuçlarını ter içinde bırakmıştı.

"Bu iş artık bir paranoyağın rüyasına benzemeye başladı," dedi Cody. "Akademik bir açıdan bakıldığında bu işin en korkunç yanı, eğer birincisine imkân tanırsan, bir vampir kolonisinin kolayca oluşabileceği ihtimali. Burası Portland, Lewiston ve Gates Falls arasında bir geçiş yeri. Kasabada insan kayıplarının fark edilebileceği bir sanayi ve işyerleri yok. Okullar üç kasabanın ortak okulları ve devamsızlık listesi uzarsa, kim fark edecek ki? Birçok insan Cumberland'deki kiliseye devam eder, ama daha fazlası hiç gitmez. Televizyon yüzünden, Milt'in dükkânının

önünde pinekleyen grup dışında, kasabalılar eskiden olduğu gibi bir araya gelmiyorlar. Sahne arkasında bu işler çok etkili bir şekilde yürütülebilir."

"Evet," dedi Ben. "Danny Glick, Mike'a bulaştırıyor. Mike da... bilmiyorum, belki Floyd Tibbits'e. Bebek McDougall kime... babasına mı bulaştırır? Annesine mi? Onlar nasıl? Onları kontrol eden oldu mu?"

"Benim hastam değiller. Sanırım, Dr. Plowman bu sabah onlara uğrayıp oğullarının kaybolduğunu haber vermiştir. Ama onlarla temasta olup olmadığını kesin olarak bilmiyorum."

"Onların kontrol edilmesi lazım," dedi Ben. Bezginlik başlıyordu. "Ne kadar hızla kendi kuyruğumuzu kovalamaya başladığımızı görüyor musun? Kasabanın içinden geçip giden bir yabancı burada herhangi bir terslik olduğunu anlamaz. Sessiz, sakin bir kasaba sanır. Ama panjurları indirilmiş evlerin içinde neler olup bittiğini kim bilebilir? İnsanlar yataklarında yatıyor olabilirler... veya süpürge gibi dolaplarında ya da bodrumlarında duruyor, güneşin batmasını bekliyor olabilirler. Ve her gündoğumunda sokaklarda daha az insan görülür. Her gün bu sayı azalır." Ben zorlukla yutkundu.

"Sakin ol," dedi Cody. "Bunların hiçbiri henüz kanıtlanmadı."

"Kanıtlar bölük pörçük birikiyor," dedi Ben. "Benzeri olan bir durumla karşı karşıya olsaydık –bir tifo veya grip salgını gibi bir şey– bütün kasaba şimdiye kadar karantinaya alınmış olurdu."

"Buna emin değilim. Gerçekten bir şey gören sadece bir kişi var, bunu unutma."

"Ama bu kişi kasabanın ayyaşı değil."

"Anlattıkları duyulacak olursa, Matt Burke'ü taşa tutarlar," dedi Cody.

"Kim? Pauline Dickens'in böyle yapmayacağı kesin. Kadın daha şimdiden kapısına büyü sembolleri asmaya hazır."

"Watergate'in ve petrol sıkıntısının yaşandığı bir dönemde o kadın bir istisnadır," dedi Cody.

Yolun geri kalanında konuşmadılar. Green'in cenaze evi Cumberland'in kuzey ucundaydı; arka tarafta, küçük bir şapelle yüksek bir tahta perde arasında iki tane cenaze arabası park edilmişti. Jimmy Cody motoru susturup Ben'e baktı. "Hazır mısın?"

"Sanırım."

Otomobilden çıktılar.

8

Susan'ın içinde isyan fırtınaları kopuyordu ve öğleden sonra iki olduğunda artık kendini tutamayacak hale gelmişti. Bu işe yanlış başlangıç yapmışlar, muhtemelen deli saçması olan bir iddiayı (kusura bakma, Bay Burke) kanıtlamak için gereksizce uzun yollara sapmışlardı. O öğlen sonrası Marsten Köşkü'ne gitmeye karar verdi.

Alt kata inip cep defterini aldı. Annesi mutfakta kurabiye pişiriyor, babasıysa oturma odasında, televizyondaki Packers–Patriots maçını seyrediyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Bayan Norton.

"Otomobille biraz dolaşacağım."

"Akşam yemeği saat altıda. Zamanında gelmeye çalış."

"En geç beşte burada olurum."

Evden çıkıp en gurur duyduğu varlığı olan otomobiline gitti. Gurur duyuyordu, çünkü bu sadece sahibi olduğu ilk otomobil değildi; bedelini de işinden kazandığı parayla kendisi ödemişti (yani neredeyse, çünkü altı taksiti daha vardı). Bu bir Vega hatchback'ti ve artık neredeyse iki yaşında olmuştu. Geri vitese alıp dikkatle garajdan çıktıktan sonra, mutfak penceresinden bakan annesine el salladı. Aralarındaki kopukluk hâlâ devam ediyordu; herhangi bir konuşma ve uzlaşma olmamıştı. Daha önceki kavgaları her ne kadar tatsız olduysa da zamanla kabuk bağlamış, bir sonrakiyle tekrar kanayana kadar unutulmuş olurdu. Ama bu defaki farklıydı; bu defa topyekûn savaş gibiydi. Yaralar sarılamayacak kadar derindi. Tek çare kesip atmaktı. Susan zaten

taşınmak için eşyalarının çoğunu hazırlamıştı. Bunun için gecikmiş olsa da, doğrusu buydu.

Brock Caddesi boyunca ilerlerken içinde giderek artan bir memnuniyet ve kararlılık duygusu vardı (saçma bir şey yaptığının da farkındaydı, ama bundan rahatsız değildi). Gerekli adımları atacağı için memnundu. Susan aklı başında bir kızdı, ama hafta sonunda yaşanan olaylar onu şaşkına çevirmiş, ne yapacağını bilemez hale getirmişti. Artık ne yapacağını biliyordu.

Köy sınırları dışında bir bankete park edip Carl Smith'in otlağına yürüdü. Saçma bir şey yaptığı hissi giderek kuvvetleniyordu; buna gülmeden edemedi. Otlağın etrafındaki tel çitin kazıklarından birini kuvvetle sallayınca tel koptu. Susan ucu sivri kazığı çıkarıp bunu otomobiline götürdü ve arka koltuğa bıraktı. Bunun ne işe yarayacağını biliyordu (bir vampirin kalbine kazık sokmak gerektiğini bilecek kadar korku filmi seyretmişti), ama bunu yapmak zorunda kalırsa, bir insanın kalbine kazık saplayabilecek miydi?

Kasaba sınırlarını geçip Cumberland'e girdi. Sol yanda pazar günleri de açık olan bir dükkân vardı; babası *Times* gazetesini buradan satın alırdı. Susan bu dükkânda ucuz takıların satıldığını hatırladı.

Bir *Times* aldıktan sonra kendine küçük bir haç seçti. Dört buçuk dolar tutan hesabını öderken şişman kasiyer gözlerini televizyondaki maçtan ayıramıyordu.

Kuzeye, Kasaba Yolu'na saptı. Bu güneşli öğlen sonrası her şey cıvıl cıvıl hayat dolu görünüyordu. Yaşamak güzeldi. Susan'ın düşünceleri Ben'e yöneldi.

Güneş, bir bulut kümesinin içinden çıkarak yolu ışığına boğdu; insan böyle bir günde her şeyin mutlu bir sona varacağını düşünebilir, diye geçirdi içinden.

Kasabayı yedi kilometre geçtikten sonra Brooks Yolu'na saptı. 'Salem's Lot kasaba sınırını tekrar geçtikten sonra asfalt bitiyor, yol sık ağaçların olduğu bir alanda inişli çıkışlı, bol virajlı bir hale dönüşüyordu. Artık öğlen sonrası güneşi görünmez olmuştu. Bu bölgede ne bir ev ne de treyler vardı. Arazinin büyük bir kısmı

bir kâğıt şirketine aitti. Yol boyunca otuz metrede bir *Avlanmak Yasaktır* ve *Geçmek Yasaktır* tabelaları görünüyordu. Susan çöplüğe sapan yola girince içine bir huzursuzluk çöktü. Bu kasvetli yolda muğlak ihtimaller daha gerçekmiş gibi görünüyordu. Normal bir insan, intihara sahne olmuş harap bir evi neden satın alır ve gün ışığı girmesin diye neden bütün pencereleri panjurlarla örter, diye kim bilir kaçıncı kez aklından geçirdi.

Yol önce yokuş sert bir iniş yaptıktan sonra Marsten Köşkü'nün batı cephesine doğru yükselmeye başladı. Ağaçların arasından köşkün çatısının tepesi görünüyordu.

Yokuşun altında park edip otomobilden çıktı. Bir an duraksadıktan sonra kazığı aldı, haçı da boynuna taktı. Hâlâ saçmaladığını hissediyordu, ama birisi onu elinde bir kazıkla yürürken görecek olsa, çok daha beter hissedecekti.

Selam, Suze, nereye böyle?

Hiç, sadece Marsten Köşkü'ne gidip bir vampir öldüreceğim. Acele etmem lazım, çünkü altıda akşam yemeğinde evde olmalıyım.

Ormanın içinden geçmeye karar verdi. Yolun başında yıkık dökük bir taş duvar, çok sayıda dikenli bitki vardı; pantolon giymekle iyi ettiğini düşündü. Aslında korkusuz bir vampir avcısı için çok şık sayılırdı.

Çam ağaçları altında hava en az beş derece daha serin ve daha kasvetliydi. Zemin çam iğneleriyle örtülüydü. Çalıların arasından küçük bir hayvan fırlayıp bir anda gözden kayboluverdi. Bir kilometre sola doğru yürürse, Harmony Hill Mezarlığı'na varacaktı.

Mümkün olduğunca sessiz yürüyerek yokuşu çıktı. Tepeye yaklaştıkça dalların arasından evi görmeye başladı. Susan korkuyordu. Hangi nedenle korktuğunu tam olarak kestiremiyordu, ama aynı korkuyu Matt Burke'ün evinde de hissetmişti. Kimsenin onu işitemeyeceğine emindi ve hâlâ gün ışığı vardı, ama korku hiç azalmıyordu. Sanki beyninin çoğu zaman sessiz ve apandisti kadar kendini belli etmeyen bir köşesinden kaynaklanır gibiydi. O gün hissettiği memnuniyet kaybolmuştu. Tıpkı o âna kadarki kararlılığı gibi... Seyretmiş olduğu korku filmleri aklına

geldi; genç kız, yaşlı Bayan Cobham'ı korkutan şeyin ne olduğunu anlamak için tavan arasına giden merdivenleri çıkıyor veya karanlık mahzene iniyor... Sevgilisinin kolunda filmi seyreden Susan da filmdeki kız için, *Ne salak kız be! Ben olsam hiç böyle yapmazdım,* diye düşünüyor. Oysa şimdi buna benzer bir şeyi kendisi yapıyordu. İnsan beyni, içgüdülerinin bütün uyarılarına rağmen onu bir şey yapmaya zorluyordu. Ta ki o tavan arası kapısı açılıp da karşısına tarifi olmayan korkunç bir şey çıkana kadar zorlama devam ediyordu.

YETER!

Susan bütün bu düşünceleri aklından kovduğu anda ter içinde kaldığını fark etti. Bunun bütün nedeni de, panjurları kapalı sıradan bir evin görünmesiydi. Aptallığı bırak artık, dedi içinden. Alt tarafı o eve gidip bir şeyler öğrenmeye çalışacaksın, hepsi bu. Buradaki bahçeden bakınca kendi evini görebiliyorsun. Kendi evin gözlerinin önündeyken başına ne gibi bir şey gelebilir ki?

Buna rağmen hafifçe eğilip kazığı daha sıkı tuttu ve seyrelen ağaçlar onu yeterince gizlemediği için ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp sürünmeye başladı. Üç-dört dakika sonra görülmeden ilerleyebileceği kadar mesafe almıştı. Son çam sırası arkasındaki yerinden evin batı cephesini görebiliyordu. Otlar sararmıştı ama hâlâ diz boyu yüksekliğindeydi. Kimse bunları biçme zahmetine girmemişti.

O sessizlik içinde bir motor gümbürtüsü çıkınca Susan'ın yüreği ağzına geldi. Korkusunu bastırmak için parmaklarını toprağa geçirip alt dudağını ısırdı. Bir dakika sonra siyah, eski bir otomobil belirdi; garaj yolunda bir an durduktan sonra dönüp kasabaya giden yola yöneldi. Otomobil gözden kaybolmadan önce Susan içindeki adamı net bir şekilde görebildi: Kocaman kel bir kafa; gözleri o kadar çukur ki, neredeyse görülmeyecek gibiydi. Koyu renk bir takım elbise giymişti. Bu adam Straker'dı. Herhalde Crossen'in mağazasına gidiyor olmalıydı.

Panjur çıtalarının bazıları kırıktı. O halde, oraya kadar sürünerek gidip içeride görülecek ne varsa görebilirdi. Muhtemelen yenilenmenin ilk aşamalarında olan bir evin içinde ne varsa...

Yeni badana yapılıyor; belki duvar kâğıdı döşeniyor, aletler, merdivenler, kovalar... Televizyondaki bir futbol maçı kadar romantik ve doğaüstü şeyler.

Ama korkusu azalmamıştı.

Bu korku bütün mantık sınırlarını aştı ve ağzının içini siyah bakır tadıyla doldurdu.

Ve o el omzuna dokunmadan önce bile arkasında birisinin olduğunu anlamıştı.

9

Hava kararmak üzereydi.

Ben katlanan iskemleden kalkıp cenaze evinin arka bahçesine bakan pencereye gitti. Dikkat çeken herhangi bir şey yoktu. Saat yediye çeyrek vardı ve akşamın gölgeleri bir hayli uzamıştı. Mevsime göre çimenler hâlâ yeşildi; cenaze levazımatçısı herhalde kar yağana kadar çimenleri sulamaya devam eder, diye düşündü. Yılın ölümünün tam ortasında hayatın devam ettiğini gösteren bir sembol. Ben bu düşünceyi çok kasvetli buldu ve pencereden ayrıldı.

"Keşke bir sigaram olsaydı," dedi.

"Sigara katildir," dedi Cody başını çevirmeden. Maury Green'in küçük Sony televizyonunda yaban hayatıyla ilgili bir program seyrediyordu. "Aslında benim de canım çekiyor. Ama on yıl önce sağlık bakanlığı sigara hakkında o bildiriyi yayınladıktan sonra bıraktım. Bırakmamam mesleğim için kötü reklam olurdu. Ama hâlâ gece yarısı uzanıp komodin üstündeki sigara paketine yapıştığım oluyor."

"Bıraktın sanıyordum."

"Tıpkı bazı alkoliklerin bir şişe viskiyi mutfak raflarında bulundurmalarıyla aynı nedenden orada bulunduruyorum. İrademi kullanıyorum."

Ben saate baktı; yediye on vardı. Maury Green'in gazetesinde günbatımının resmi saati 19.02 olarak verilmişti.

Jimmy her şeyi çok düzgün halletmişti. Ufak tefek bir adam olan Maury Green, üstünde düğmesiz siyah bir yelek ve beyaz gömleğiyle kapıyı açmış, yüzündeki ciddi ifade Cody'yi görünce yerini ışıltılı bir gülümsemeye bırakmıştı.

"Şalom, Jimmy!" dedi sevinçle. "Seni görmek ne güzel! Nerelerdeydin?"

"Dünyayı nezle derdinden kurtarmakla meşguldüm," dedi Cody onun elini sıkarken. "Seni çok sevdiğim bir dostumla tanıştırayım. Maury Green, Ben Mears."

Maury Green, Ben'in elini iki eli arasına alıp sıktı; siyah çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözleri ışıldıyordu. "Sana da Şalom. Jimmy'nin dostu benim de dostumdur. Hadi, içeriye gelin. Şimdi Rachel'i arar..."

"Lütfen, arama," dedi Cody. "Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğiz. Büyük bir iyilik."

Green onun yüzüne daha bir dikkatle baktı. "Büyük bir iyilik," dedi alçak sesle. "Ve neden? Bana öyle bir iyilik yaptın ki, oğlum Northwestern Üniversitesi'nden üçüncülükle mezun oldu? Ne istersen yaparım, Jimmy?"

Cody kızardı. "Başka kim olsa aynı şeyi yapardı, Maury."

"Seninle tartışacak değilim," dedi Green. "Söyle, ne istersin? Seni ve Bay Mears'ı bu kadar kaygılandıran şey nedir? Bir kaza mı geçirdiniz?"

"Hayır, öyle bir şey değil."

Maury onları şapelin arkasındaki küçük mutfağa götürmüştü; konuşurlarken eski bir demlikte kahve yaptı.

"Nobert, Bayan Glick için geldi mi?" diye sordu Cody.

"Hayır," dedi Maury şeker ve sütü masaya koyarken. "O adam gece on birde buraya gelir, sonra da neden ben burada değilim diye merak eder." İç geçirdi. "Zavallı kadın. Bir aile için ne büyük bir trajedi. Ve zavallının öyle tatlı bir görünüşü var ki, Jimmy. Onu buraya Reardon getirdi. Senin hastan mıydı?"

"Hayır," dedi Cody. "Ama Ben'le birlikte bu gece onun başında bulunmak istiyoruz, Maury. Alt kattaki yerinde."

Green tam kahve demliğine uzanırken durdu. "Başında mı bulunacaksınız? Yani onu muayene mi edeceksiniz?"

"Hayır," dedi Cody. "Sadece yanında bulunacağız."

"Şaka ediyorsun?" İkisinin de yüzlerine baktı. "Hayır, şaka etmiyorsun. Neden böyle bir şey yapmak istiyorsunuz ki?"

"Bunu sana söyleyemem, Maury."

"Öyle mi?" Maury kahve servisi yaptıktan sonra onlarla birlikte oturdu ve kahvesinden ilk yudumu aldı. "Fazla koyu olmamış. Tam kıvamında. Kadında bir şey mi var? Bulaşıcı bir şey mi?"

Jimmy Cody ve Ben bakıştılar.

"Bilinen anlamında bir şey değil," dedi Cody neden sonra.

"Ve bu konuda ağzımı sıkı tutmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Ya Norbert gelirse?"

"Norbert'i idare ederim," dedi Cody. "Reardon'un benden, bulaşıcı beyin iltihabı var mı diye muayene etmemi istediğini söylerim. Bakmak istemeyecektir."

Green başını salladı. "Norbert birisi ona sorana kadar saatine bile bakmaz."

"Sakıncası var mı, Maury?"

"Hayır, yok. Büyük bir iyilik istediğini sanmıştım."

"Galiba bu iş sandığından büyük olabilir."

"Kahvemi bitirdikten sonra eve gidip Rachel'in akşam yemeği olarak hazırladığı o korkunç şeye bakarım. İşte anahtar. Giderken kapıyı kilitlemeyi unutma, Jimmy."

Cody anahtarı cebine soktu. "Tamam. Tekrar teşekkür ederim, Maury."

"Lafı bile olmaz. Sen de karşılık olarak bana bir iyilikte bulun."

"Tabii. Nedir o?"

"Bayan Glick bir şey söyleyecek olursa, gelecek nesiller için bunu bir yere kaydet." Kendi esprisine gülerken ikisinin de yüzündeki ifadeye baktı ve gülmesi o anda kesildi.

10

Yediye beş vardı. Ben'in gerginliği bütün vücudunu sarmaya başlıyordu.

"İkide bir saate bakmayı bırak," dedi Cody. "Ona bakmakla daha hızlı ilerlemesini sağlayamazsın."

Ben mahcup oldu.

"Vampirlerin –eğer gerçekten varsalar– tam günbatımında ayaklandıklarını sanmıyorum," dedi Cody. "O saatte hava tam kararmış olmaz."

Yine de yerinden kalkıp televizyonu kapadı.

Sessizlik bir battaniye gibi bütün odayı kaplamıştı. Green'in çalışma yerindeydiler; Marjorie Glick'in cesedi oluklarla ve yükseltilip alçaltılabilen üzengilerle donatılmış paslanmaz çelik bir masa üzerindeydi.

İçeriye girdikleri zaman Cody kadının üstündeki çarşafı kaldırıp kısaca muayene etmişti. Bayan Glick'in üstünde şarap rengi bir sabahlık, ayaklarında örgü terlikler vardı. Sol kaval kemiğinde, tıraş ederken kesmiş olabileceği bir yarayı örten bir bant görülüyordu. Ben başını çevirmek istediyse de, elinde olmadan tekrar tekrar dönüp bakıyordu.

"Ne dersin?" diye sordu Ben.

"Bir üç saat daha geçtikten sonra her şey belli olur," dedi Cody. "Ama durumu Mike Ryerson'unkine çok benziyor. Yüzeyde herhangi bir morarma veya sertleşme belirtisi yok." Çarşafı tekrar cesedin üstüne örttü ve başka bir şey söylemedi.

Saat yediyi iki geçiyordu.

"Haçın nerede?" diye sordu Cody aniden.

Ben şaşırdı. "Haç mı? Benim haçım yok ki!"

"Hiç izcilik yapmamışsın," dedi Cody ve çantasını açtı. "Oysa ben daima hazırlıklı gelirim."

Çantadan iki tane dil pensi çıkardı ve bunları bir Kızıl Haç bandıyla haç biçimi alacak şekilde bağladı.

"Bunu kutsa," dedi Ben'e.

"Ne? Nasıl yapılacağını bilmem ki."

"O halde uydur bir şey," dedi Cody. Yüzündeki rahat ifade birden gerginleşmişti. "Sen yazarsın, değil mi? Metafizikçi olman gerekir. Tanrı aşkına, çabuk ol. Galiba az sonra bir şey olacak. Sen de hissediyor musun?"

Ben de hissediyordu. Alacakaranlık aydınlığında bir şeyler oluşuyordu; henüz görülemese de, ağırdı ve elektrik yüklüydü. Ağzı kurumuştu, konuşmaya başlamadan önce dudaklarını ıslatmak zorunda kaldı.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına," diye başladıktan sonra, "ve Meryem Ana adına. Bu haçı kutsa ve... ve..."

Kelimeler ağzından art arda ve hiç şaşırmadan dökülüveriyordu.

"Tanrı benim çobanımdır," dedi; kelimeler loş ışıklı odaya derin bir göle atılıp da sessizce batan taşlar gibi düşmekteydi. "Hiçbir şey istemeyeceğim. Tanrı beni yeşil çayırlar üzerine yatıracak, beni durgun sulara yöneltecektir. Ruhumu temizleyecektir."

Ona Cody'nin sesi de katıldı.

"Beni haklılığın yoluna yönelttin. Ölüm gölgesi vadisinde yürüdüğüm halde hiçbir kötülük beni korkutmayacak..."

Düzgün nefes alması zorlaşmıştı. Ben tüylerinin diken diken olduğunu, ense köküne iğneler batırılıyormuş gibi hissettiğini fark etti.

"Senin asan bana huzur veriyor. Bana düşmanlarımın mevcudiyetinde bir sofra kuruyorsun. Hiç şüphe yok ki, iyilik ve merhamet..."

Marjorie Glick'i örten çarşaf titremeye başlamıştı. Çarşafın altından bir el sarktı ve parmakları dans eder gibi oynamaya başladı.

"Tanrım, bu gördüğüm şey *gerçek mi*?" diye fısıldadı Cody. Yüzünün rengi solmuş, çilleri pencere camındaki lekeler gibi göze çarpar hale gelmişti.

"...hayatımın sonuna kadar bana yol göster," diyerek bitirdi Ben. "Jimmy, haça bak."

Haç ışıldıyordu. Işığı titrek bir şekilde Ben'in elinin üstüne gelmekteydi.

Sessizliğin içinde kulakları tırmalayan boğuk bir ses duyuldu: *"Danny?"*

Ben'in dili damağına yapışmıştı. Çarşafın altındaki gövde yattığı yerde doğruluyordu. Odanın içindeki gölgeler oynaştı.

"Danny, neredesin hayatım?"

Marjorie Glick'in yüzündeki çarşaf kucağına kadar açıldı.

Soluk renkli yüzü ay biçiminde bir daireydi ve sadece gözlerinin yerinde iki tane siyah delik vardı. Onları görünce ağzı çirkin bir şekilde açılarak hırladı. Giderek solan gün ışığında dişleri parlıyordu.

Bacaklarını masanın yanından sarkıttı; terliklerinden biri yere düştü.

"Otur orada!" dedi Cody ona. "Hareket etmeye çalışma."

Kadının cevabı, ona köpek gibi hırlamak oldu. Masadan kayarak indi ve onlara doğru yürümeye başladı. Ben onun deliklere benzeyen gözlerine takıldığını fark edince, hemen bakışlarını çevirdi. İçinde kırmızı noktalar olan siyah evrenler gibiydi. İnsan orada kendini görüyor, içinde boğuluyor ve bundan hoşlanıyordu.

"Yüzüne bakma," dedi Cody'ye.

Farkında olmadan geri gidiyorlar, onları merdivene giden dar koridora doğru sürmesine karşı çıkamıyorlardı.

"Haçı dene, Ben."

Ben neredeyse bunu unutmuştu. Bunu havaya kaldırdığı anda haç parlak bir ışık saçtı. Ben kamaşan gözlerini kısmak zorunda kaldı. Bayan Glick'ten hüsran dolu bir tıslama sesi çıktı ve elleriyle yüzünü kapadı. Yüz hatları büzülmüştü ve bir yılan yuvası gibi seğirip kıvrılıyordu.

"Bu onun hakkından geldi!" diye bağırdı Cody.

Ben haçı önde tutarak kadına doğru ilerledi. Bayan Glick bir elini pençe gibi yapıp haça doğru savurdu. Ben haçı bu elin altından geçirip ona doğru uzattı. Kadın korkunç bir çığlık attı.

Ben için bundan sonrası kâbus gibiydi. Her ne kadar daha da korkunç şeyler olacaksa da, Marjorie Glick'i tekrar morg masasına itiş süreci günlerce rüyasına girecekti. Çarşafı o tek örgü terliğin üstünde buruşmuş bir halde duruyordu.

Kadın isteksizce geri adımlar atarken gözleri o haçla, Ben'in boynunda, çenesinin tam altındaki bir nokta arasında gidip gelmekteydi. Çıkardığı sesler insan sesi değildi, tıslama ve hırlama arası bir şeydi ve geri çekilişinde öyle büyük bir isteksizlik vardı ki, o an devasa bir böceğe benzedi. Eğer bu haçı önümde tutmasaydım, diye düşündü Ben, tırnaklarıyla boğazımı yırtıp atar damarımdan akan kanı, çölde susuzluktan ölmek üzere olan bir insan gibi kana kana içecekti. Kanımla yıkanacaktı.

Cody onun yanından kenara kaymış, kadının sol tarafına geçiyordu. Bayan Glick onu görmedi. Nefret kusan gözleri sadece Ben'e odaklanmıştı... bu gözlerde korku da vardı.

Cody masanın etrafından dolaştı, kadın yaklaşınca da iki kolunu onun boğazına doladı.

Bayan Glick ıslık gibi bir çığlık attı ve debelenmeye başladı. Ben, Cody'nin tırnaklarının kadının omzundaki deriyi sıyırdığını gördü, ama açılan yerden hiçbir şey çıkmadı; kesilen yer tıpkı dudaksız bir ağız gibiydi. Sonra inanılmaz bir şey oldu ve Bayan Glic, Cody'yi odanın karşı ucuna fırlattı. Cody köşeye düşerken Maury Green'in portatif televizyonunu devirdi.

Kadın yıldırım hızıyla, bir örümcek gibi Cody'nin üstüne kapandı. Yakasını yırtarken başını yana eğmiş, ağzı sonuna kadar açılmıştı.

Jimmy Cody çaresizlik içinde çığlığı bastı.

Ben kadının üstüne çullanırken az kalsın yerdeki televizyona takılıp düşüyordu. Bayan Glick'in hırıltılı soluğu ve dudaklarını şapırdatması mide bulandırıcı bir şekilde duyuluyordu.

Ben o anda haçı unutmuştu; onu sabahlığının yakasından tutup kaldırdı. Kadının başı ürpertici bir hızla ona çevrildi. Büyümüş gözleri parlıyordu; dudakları ve çenesi yarı karanlıkta siyah görünen kanla ıslaktı.

Ben'in yüzüne gelen soluğu tarif edilemeyecek kadar kötüydü; mezar kokusuydu. Ben onun dilini dişlerinin üstünde gezdirdiğini gördü.

Bayan Glick onu kendine doğru çekerken Ben de haçı uzattı; kadının kuvveti karşısında kendini boş bir çuval gibi hissetti.

Dil pensinin haçın alt ucunu oluşturan yuvarlak kısmı kadının çenesinin altına çarptı ve hiçbir dirençle karşılaşmadan yukarıya doğru devam etti. Yanık et kokusu çıktı. Bayan Glick'in bu defaki çığlığı acı doluydu. Kendini geriye doğru atarken televizyona takılıp düştü. Bir kurt çevikliğiyle hemen ayağa kalktı. Duyduğu acıyla gözleri kısılmıştı, ama hâlâ delicesine bir açlıkla doluydu. Alt çenesi kararmış, duman tütüyordu. Ben'e hırladı.

"Gelsene, pislik!" diye bağırdı Ben. "Hadi, gelsene!"

Yine haçı önünde tutarak onu odanın karşı köşesine kadar geriletti. Tam köşeye geldiğinde haçı alnına bastıracaktı.

Ama sırtı duvara dayalı olduğu halde kadın tiz sesli bir kahkaha atınca Ben irkildi. Bu ses porselen eviye üstünde sürtülen bir çatalın çıkardığı sese benziyordu.

"Şimdi bile insan gülüyor! Şimdi bile çemberin daralıyor!"

Gözlerinin önünde kadının vücudu uzayıp yarı saydamlaştı. Ben bir an için onun hâlâ orada durup ona güldüğünü düşünürken, az sonra dışarıdaki sokak lambasından gelen ışığın boş duvara vurduğunu gördü. Bayan Glick duman gibi, duvarın gözeneklerine sızmıştı.

Kaybolmuştu.

Ve Jimmy Cody haykırıyordu.

11

Ben tepedeki florasan lambayı yakıp Cody'ye bakmak için döndü, ama Cody zaten ayağa kalkmış, ellerinin boynunun yanına götürmüştü. Parmakları kıpkırmızı parlıyordu.

"Beni ısırdı!" diye sızlandı Cody. "Of, Tanrım, beni ısırdı."

Ben yanına gidip ona sarılmak istedi, ama Cody onu itti. Gözleri deli gibi yuvarlanıyordu.

"Bana dokunma. Kirlendim."

"Jimmy..."

"Bana çantamı ver, Ben. Onu içimde hissediyorum. İçimde bir şeyler yaptığını hissediyorum. *Tanrı aşkına, bana çantamı ver!"*

Çanta odanın köşesindeydi. Ben onu getirince Cody hemen elinden kaptı. Morg masasına gidip çantayı üstüne koydu. Yüzü bembeyaz olmuş, terle parlıyordu. Boynunun kenarındaki kesikten kan sızmaktaydı. Cody masaya oturup çantayı açtı ve içini karıştırdı; kesik kesik ağzından soluyordu.

"Beni ısırdı," dedi çantayla konuşur gibi. Ağzı... of Tanrım, o *iğrenç kokan ağzı...*"

Bir dezenfektan şişesi çıkarıp kapağını yere fırlattı. Bir koluna dayanarak geriye uzandı ve şişeyi yaranın üstüne boşaltmaya başladı. Kesik yer yıkanırken kanı izleri de kayboluyordu. Cody gözlerini kapadı, art arda çığlıklar attı. Ama şişeyi tutan eli hiç titremedi.

"Jimmy, ben ne yapa..."

"Bir dakika sonra," diye mırıldandı Cody. "Bekle. Sanırım daha iyi. Biraz bekle..."

Boşalan şişeyi yere fırlattı. Lekeli kanla örtülü yara temizlendikten sonra net bir şekilde göründü. Atar damarına yakın bir yerde iki delik vardı, biri fena halde ezilmişti.

Cody çantadan bir ampul ve enjektör çıkardı. İğnenin koruyucu kılıfını çıkardıktan sonra bunu ampulün içine soktu. Elleri o kadar şiddetli titriyordu ki, bunu ancak iki denemeden sonra başarabildi. Enjektör dolduktan sonra bunu Ben'e uzattı.

"Tetanos," dedi. "Beni aşıla. Tam buradan." Koltuk altı açığa çıkacak şekilde kolunu havaya kaldırdı.

"Jimmy, bu seni bayıltır."

"Hayır. Hadi, yap."

Ben enjektörü alıp kuşkulu bir ifadeyle Cody'nin gözlerine baktı. Cody başıyla işaret verince iğneyi yaptı.

Cody'nin vücudu çelik bir tel gibi gerildi. Bir an için bir ıstırap heykeli gibi göründü. Sonra giderek gevşemeye başladı. Vücudu tepki olarak ürperirken, gözyaşları yüzündeki terle karışmıştı.

"Şimdi haçı üstüme koy," dedi Cody. "Eğer hâlâ onun kiri varsa... belki bana bir yararı olur."

"Olur mu dersin?"

"Eminim olur. Sen onunla boğuşurken kalkıp sana yardım etmek istedim. Kalktım da. Ama o haça baktığım anda... midem altüst oldu."

Ben haçı onun boynuna koydu. Hiçbir şey olmadı. Işıltısı –eğer herhangi bir ışıltı olmuşsa– tamamen kaybolmuştu. Ben haçı geri çekti.

"Tamam," dedi Cody. "Sanırım yapılabilecek her şey yaptık." Çantasını bir kez daha karıştırıp içinde iki hap olan bir zarf çıkardı; bunları ezip ağzına attı. "Uyuşturucu," dedi. "Büyük icat. Bu iş başıma gelmeden önce helaya gitmiştim. Galiba altıma işedim, ama sadece altı damla kadar. Boynuma bandaj yapabilir misin?"

"Yapabilirim herhalde," dedi Ben.

Cody ona gazlı bez, yara bandı ve ameliyat makası verdi. Ben yarayı sarmak için eğildiği zaman deliklerin etrafındaki derinin pıhtılaşmış bir kırmızıya dönüştüğünü gördü. Sargıyı yaranın üstüne hafifçe bastırınca Cody irkildi.

"Bir an için," dedi Cody, "aklımı kaçıracağımı sandım. Klinik anlamda delirecek gibi oldum. Kadının dudakları boynumda... beni ısırırken..." Yutkunurken boğazı titredi. "Ve kanımı emerken bu hoşuma gitti, Ben. En korkunç yanı buydu. Erkekliğim uyandı. İnanabiliyor musun? Eğer onu üstümden kaldırmasaydın, ona... ona engel olmayacaktım."

"Takma kafana," dedi Ben.

"Hiç hoşlanmasam da yapmak zorunda olduğum bir şey daha var."

"Nedir o?"

"Bekle. Bana bir baksana."

Ben sargıyı bitirdikten sonra ona bakmak için biraz geri çekildi. "Ne..."

Cody ona aniden bir yumruk attı. Ben'in beyninde yıldızlar uçuştu, sendeleyerek üç adım geriledikten sonra yere çöktü. Başını iki yana sallarken Cody'nin masadan kalkıp ona doğru geldiğini gördü. Hemen haçı aldı; işte sonun geldi, ahmak herif, diye geçirdi içinden.

"İyi misin?" dedi Cody. "Kusura bakma ama yumruğun geleceğini bilmezsen, bu iş daha kolay olur."

"Ne işi bu be?"

Cody yere, onun yanına oturdu. "Sana ortak hikâyemizi anlatacağım," dedi. "Pek sağlam bir hikâye değil, ama eminim, Maury Green bizi destekleyecektir. Böylece ben mesleğimi sürdürebileceğim ve ikimiz de hapse veya akıl hastanesine kapatılmaktan kurtulacağız. Ve bu aşamadayken, bu şeylerle... adını ne koyarsan koy... savaşmak için özgür olmamız çok önemli. Beni anlıyor musun?"

"Evet," dedi Ben. Elini çenesine götürünce canı yandı. Çenesinin sol tarafında bir düğüm oluşmuştu.

"Bayan Glick'i muayene ederken birisi bize saldırdı," dedi Cody. "Bu kişi seni yere devirdikten sonra beni kum torbası gibi yumrukladı. Mücadele sırasında o kişi benden kurtulmak için beni ısırdı. İkimizin de bütün hatırlayabildiği bu kadar."

Ben başını salladı.

"Adamın üstünde koyu renk bir ceket vardı, mavi veya siyah olabilir, başında da yeşil veya gri yün bere. Gördüğün her şey bundan ibaret. Tamam mı?"

"Hiç doktorluğu bırakıp yaratıcı yazarlığa başlamayı düşündün mü?"

Cody gülümsedi. "Sadece kendi çıkarlarım söz konusu olduğunda yaratıcı olurum. Hikâyeyi hatırlayabilecek misin?"

"Elbette. Ve senin sandığın kadar zayıf bir hikâye değil. Ne de olsa kaybolan ilk ceset Bayan Glick'inki değil."

"Umarım, bütün bunları bir araya getirirler. Ama İlçe Şerifi, Parkins Gillespie'den çok daha uyanık bir adamdır. Dikkatli adım atmalıyız. Hikâyeyi fazla süsleme."

"Sence yetkililer bütün bu olaylarda bir model olduğunu görebilecekler mi?"

Cody başını iki yana salladı. "Hiç ihtimal göremiyorum. Bu işi kendi başımıza halletmeye çalışacağız. Ve unutma ki, bu andan itibaren ikimiz de zanlı durumundayız."

Daha sonra telefonda önce Maury Green'i, sonra da İlçe Şerifi Homer McCaslin'i aradı.

12

Ben, Eva'nın pansiyonuna döndüğünde saat gece yarısını çeyrek geçiyordu; kimselerin olmadığı alt kat mutfağında kendine kahve yaptı. Kahvesini küçük yudumlarla içerken, o gece yaşadıklarını uçurumun kenarından dönen bir adamın heyecanıyla bir daha hatırladı.

İlçe şerifi uzun boylu, saçları dökülen bir adamdı. Tütün çiğniyordu. Hareketleri yavaştı ama iyi bir gözlemciydi. Kalça cebine zincirle bağlı kocaman bir not defteri çıkardıktan sonra yeşil yün yeleğinin cebindeki dolmakalemi aldı. İki yardımcısı parmak izleri için toz serpip resim çekerken o da Ben ve Cody'nin ifadelerini aldı. Maury Green arka planda durmuş, arada bir Cody'ye şaşkın bakışlar gönderiyordu.

Green'in cenaze evine ne amaçla gelmişlerdi?

Buna Cody cevap verdi ve beyin iltihabı hikâyesini anlattı.

Doktor Reardon'un bundan haberi var mıydı?

Hayır, yoktu. Cody başka kimseye bildirmeden önce kendisi bir muayene yapmak istemişti. Doktor Reardon'un biraz boşboğaz olduğu bilinen bir gerçekti.

O beyin bilmem nesi? Kadında böyle bir şey var mıydı?

Hayır, yoktu. Saldırıya uğramadan önce muayenesini bitirmişti. Kadının kesin olarak nasıl öldüğünü söyleyemiyordu, ama beyin iltihabı olmadığı kesindi.

Bu saldırganı tarif edebilirler miydi?

Birlikte tasarladıkları hikâyeye uygun bir şekilde tarif ettiler. Ben buna, adamın kahverengi işçi botları olduğu palavrasını da ekledi.

McCaslin birkaç soru daha sordu. Ben tam, artık sıyırdık, diye düşünürken McCaslin ona döndü ve, "Sizin burada ne işiniz vardı, Bay Mears?" diye sordu. "Siz doktor değilsiniz ki."

Şerifin dikkatli gözleri iyi niyetle parlıyordu. Cody buna cevap vermek üzere ağzını açmışken, şerif elini kaldırarak onu susturdu.

Eğer McCaslin bu soruyu Ben'i şaşırtıp suçlulara özgü bir tepki göstermesini umduysa işe yaramamıştı. Ben zaten duygusal olarak çok hırpalanmış olduğu için buna tepki gösterecek hali yoktu. Çelişkili bir ifade vermesi, daha önce olanların yanında o kadar yıkıcı görünmüyordu. "Ben bir yazarım, doktor değilim. Roman yazarım. Şu sıralarda romanımda, bir cenaze levazımatçısının önemli bir ikincil karakter olan oğlu üzerinde çalışıyorum. Sadece ortamı görmek istemiştim. Buraya Jimmy'yle birlikte geldim." Elini hafifçe şişmiş olan çenesine götürdü. "Böyle bir şey hiç hesapta yoktu."

McCaslin, Ben'in cevabından etkilenmemiş gibiydi. "Gerçekten öyle olmuş. Siz *Conway'in Kızı* romanının yazarısınız, değil mi?"

"Evet."

"Karım bu romanın bir kısmını bir kadın dergisinde okumuş. Galiba *Cosmopolitan*'da. Karım gülmekten ölüyordu. Ben şöyle bir baktım, ama küçük bir kızın uyuşturucu bağımlısı olmasında gülünecek bir şey bulamadım."

"Haklısınız," dedi Ben adamın gözlerine bakarak. "Ben de gülünecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Üstünde çalışmakta olduğunuz kitap Lot hakkında mı?"

"Evet."

"Bizim Moe Green yazdıklarınızı bir gözden geçirse iyi olur," dedi McCaslin. "Cenazelerle ilgili her şeyi doğru aktarıp aktarmadığınızı kontrol eder."

"O kısım henüz yazılmadı," dedi Ben. "Yazmadan önce hep araştırma yaparım."

McCaslin başını iki yana salladı. "Bakın, anlattıklarınız tıpkı o Fu Manchu kitaplarında olanlara benziyor. Adamın biri, iki tane güçlü kuvvetli adamı alt edip bilinmeyen nedenlerle ölmüş zavallı bir kadının cesedini kaçırıyor."

"Bak, Homer..." diye başladı Cody.

"Bana numara yapma," dedi McCaslin. "Hiç hoşlanmadım. Hiçbir kısmından hoşlanmadım. Bu beyin iltihabı bulaşıcıdır, değil mi?"

"Evet, bulaşıcıdır," dedi Cody.

"Ve sen buna rağmen yazar arkadaşını buraya getirdin, öyle mi? Ona da böyle bir şeyin bulaşabileceğini bildiğin halde?"

Cody öfkeyle omuz silkti. "Ben senin profesyonel yargılarını sorgulamıyorum, Şerif. Sen de benimkine saygı göster. Beyin iltihabı insanların kan dolaşımında ağır ağır ilerleyen, düşük düzeyde bir enfeksiyondur. İkimiz için de bir tehlike olacağını düşünmedim. Şimdi, bir an önce Bayan Glick'in cesedini kaçıran kişiyi arasan daha iyi olmaz mı? Yoksa bizi sorguya çekmek çok mu hoşuna gidiyor?"

McCaslin göbeğini şişirerek iç geçirdikten sonra defterini kapatıp yine kalça cebine soktu. "Herkesi bilgilendireceğim, Jimmy. Bu kaçık bir kez daha ortaya çıkmadığı takdirde, onu bulacağımızı sanmıyorum; tabii gerçekten böyle biri varsa, ki ben pek ihtimal vermiyorum."

Cody kaşlarını kaldırdı.

"Bana yalan söylüyorsunuz," dedi McCaslin sabırla. "Bunu biliyorum, yardımcılarım da biliyor, hatta belki bizim Moe bile farkında. Ne kadar yalan söylediğinizi kestiremiyorum, az mı çok mu, ama ikiniz de aynı şeyleri hiç şaşırmadan anlattığınız için yalan söylediğinizi kanıtlayamıyorum. Sizi hemen gözaltına alabilirim, ama kurallara göre size bir telefon etme hakkı vermem gerekiyor ve hukuk fakültesinden yeni mezun olmuş bir çaylak bile yapacağım suçlamalardan sizi kurtarır. Ve eminim, avukatın da yeni mezun olmuş bir çaylak değildir."

"Hayır," dedi Cody. "Çaylak değil."

"Sizi yine de gözaltına alabilirim, ama yasadışı bir şey yaptığınız için yalan söylediğinizi sanmıyorum." Morg masasının yanındaki çelik çöp kutusunun pedalına basıp açtı ve ağzındaki tütün suyunu tükürdü. Maury Green yerinde sıçradı. "İkinizden biri hikâyesini değiştirmek ister mi? Bu iş çok ciddi. Lot'ta dört ölüm oldu ve dört ceset de kayboldu. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Sana bildiğimiz her şeyi anlattık, Şerif," dedi Cody kararlı bir sesle. McCaslin'in gözlerine baktı. "Daha fazlasını bilseydik, söylerdik."

Şerif ona baktı. "Ödünüz bokunuza karışmış," dedi. "Senin de, yazar arkadaşının da. Kore'de cephede savaştıktan sonra dönen askerlere benziyorsunuz."

Şerif yardımcıları da onlara bakıyorlardı. Ben ve Jimmy bir şey söylemediler.

McCaslin bir kez daha iç geçirdi. "Hadi, gidin buradan. Yarın sabah onda ikinizi de ifade vermeniz için ofisimde istiyorum. Eğer o saatte burada olmazsanız, sizi alması için devriye arabasını gönderirim."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Ben.

McCaslin ona üzgün bir ifadeyle baktı. "Sen de biraz daha aklı başında kitaplar yazsan iyi edersin. Şu Travis McGee hikâyelerini yazan adam gibi. O hikâyelerin hepsi mantığa uygun şeyler."

13

Ben masadan kalkıp kahve kupasını lavaboda çalkaladıktan sonra, pencerenin önünde bir an durup dışarıdaki karanlığa baktı. Bu gece neler olacaktı? Marjorie Glick nihayet oğluyla buluşmuş muydu? Mike Ryerson'la? Floyd Tibbits'le? Carl Foreman'la?

Dönüp oradan ayrıldı ve üst kata çıktı.

Sabaha kadar masa lambası açık uyudu; Bayan Glick'i alt ettiği haç biçimli dil pensi hemen sağ elinin yanındaydı. Uykuya dalmadan önce düşündüğü son şey, Susan'dı; onun iyi ve emniyette olduğunu umuyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MARK

Uzakta bir dalın kırılma sesini duyunca hemen büyük bir çam ağacının arkasına gizlendi ve kimin geldiğini görmek için bekledi. *Bunlar* gündüz vakti ortalığa çıkmazlardı, ama bunu yapacak adam bulabilirlerdi; parayla veya başka yollarla. Mark o Straker denen adamı kasabada görmüştü; gözleri bir kayanın üstünde güneşlenen bir kurbağanın gözlerine benziyordu. Bu adam bir bebeğin kolunu kırabilir, bunu yaparken de gülümseyebilirdi.

Elini ceket cebine soktu ve babasının tabancasına dokundu. *Bunlara* kurşun işlemezdi –belki gümüş kurşunlar dışında– ama iki kaşı arasına bir kurşun o Straker'ın biletini keserdi.

Gözleri bir an ağaca dayalı, eski bir havluya sarılmış silindir biçimindeki cisme çevrildi. Evinin arkasında istif edilmiş bir odun yığını vardı. Bunları temmuz ve ağustosta babasıyla beraber elektrikli testereyle kesmişlerdi. Henry Petrie öyle düzenli bir adamdı ki; Mark her bir odunun birbirinden birkaç santim eksik veya uzun olduğunu biliyordu. Ayrıca babası da tıpkı sonbahardan sonra kışın geleceğini bildiği gibi, hangi uzunluğun uygun olacağını bilirdi.

Bu sabah annesiyle babası pazar yürüyüşüne çıktıktan sonra Mark bu odunlardan birini alıp el baltasıyla ucunu sivriltmişti. Pek bir şeye benzememişti ama işe yarardı.

Bir parıltı görünce hemen ağacın arkasında büzüldü ve kenarından bakmaya başladı. Çok geçmeden tepeyi çıkmakta olan kişiyi gördü. Bu bir kızdı. Hayal kırıklığıyla rahatlama arası bir şey hissetti. Bu kişi şeytanın yamağı değil, Bay Norton'un kızıydı.

Biraz daha dikkatli bakınca kızın da elinde bir kazık olduğunu fark etti. Kız yaklaşınca Mark gülmemek için kendini zor tuttu. Kızın elindeki şey bir tel çitten sökülmüş kazıktı. Küçük bir çekiçle bile vurulsa ikiye ayrılırdı.

Kız, Mark'ın ağacının sağ tarafından geçecekti. Daha da yaklaşınca Mark hiç ses çıkarmamaya özen göstererek kendini iyice gizledi. Nihayet oradan geçti ve Mark onun yokuşu çıkarak ağaçların arasındaki açıklığa doğru ilerlediğini gördü. Kızın çok temkinli yürümesi Mark'ın hoşuna gitti. Bu iyiydi. O saçma sapan çit kazığına rağmen, bu kız nasıl bir tehlikeyle karşılaşabileceğinin bilincindeydi. Ne var ki, biraz daha ilerlerse, başına kötü şeyler gelecekti. Straker evdeydi. Mark saat on iki buçuktan beri oradaydı ve Straker'ın bir an garaj yoluna çıkıp sonra tekrar eve girdiğini görmüştü. Mark ne yapacağını kestirmeye çalışırken bu kız devreye girip onun denklemini bozmuştu.

Belki de kötü bir şey olmazdı. Çünkü kız çalıların arkasına gizlenmiş, sadece eve bakıyordu. Mark bir durum muhakemesi yaptı. Kız biliyordu. Nasıl bildiği önemli değildi, ama silah olarak o zavallı kazığı almış olması bile her şeyi bildiğinin belirtisiydi. Galiba ona gidip Straker'ın evde ve tetikte olduğunu söyleyip uyarması iyi olacaktı. Muhtemelen, Mark'ınki gibi küçük bile olsa, tabancası yoktu.

Kızı korkutup çığlık attırmadan ona nasıl yaklaşacağını düşünürken Straker'ın otomobil motoru gümbürdedi. Kız yerinde sıçradı; Mark onun pes edip kaçacağından korktu. Deli gibi koşarken de kendini ele vermiş olacaktı. Ama sonra kız yine yere uzanıp gizlenmeye devam etti. Mark onu biraz aptal bulsa da, cesaretini takdir etti.

Straker'ın otomobili garaj yolunda manevra yaptı. Kız bulunduğu yerden onu daha iyi görebiliyordu; Mark ise sadece

Packard'ın tepesini seçebiliyordu. Straker anlık bir tereddütten sonra kasabaya doğru yol almaya başladı.

Mark kızla birlikte hareket etmesi gerektiğine karar verdi. O eve tek başına gitmektense böylesi çok daha iyiydi. Evi saran o zehirli atmosfer onu da etkilemişti. Eve daha bir kilometre uzaklıktayken hissetmeye başlamış, yaklaştıkça bu etki artmıştı.

Hızlı adımlarla yokuşu çıkıp elini kızın omzuna koydu. Onun bu temasla ne kadar gerildiğini hissedince, çığlık atacağını anladı. "Sakın bağırma," dedi. "Sorun yok. Benim."

Kız çığlık atmadı, ama dehşet içinde bir soluk verdi. Sonra dönüp ona baktı ve, "'Benim' dediğin kim oluyor?" diye sordu.

Mark onun yanına oturdu. "Adım Mark Petrie. Seni tanıyorum; Susan Norton'sun. Babam babanı tanıyor."

"Petrie... Henry Petrie mi?"

"Evet, o benim babam olur."

"Burada ne yapıyorsun?" Susan'ın gözleri hâlâ onun varlığından kuşkulanıyormuş gibi Mark'ı tarıyordu.

"Senin yaptığın şeyi. Ama elindeki o kazık işe yaramaz. Çok..." bir türlü uygun kelimeyi bulamıyordu, "çok çıtkırıldım bir şey."

Susan elindeki çit kazığına baktı ve yüzü kızardı. "Bu mu? Ne yapayım, ormanda yürürken bunu yerde buldum, birisi... takılıp düşmesin diye..."

Mark onun bu palavrasını kısa kesti. "Buraya vampir öldürmeye geldin, değil mi?"

"Bunu nereden çıkardın? Vampirler falan..."

"Dün gece bir vampir bana saldırmaya kalktı. Az kalsın başaracaktı."

"Çok saçma. Koca çocuk olmuşsun, böyle şeyler uydurmak sana hiç yakışmıyor..."

"Gelen Danny Glick'ti."

Susan büzüldü. Karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. Uzanıp Mark'ın kolunu tuttu. Gözleri birbirine kilitlendi. "Bunu uyduruyor musun, Mark?"

"Hayır," dedi Mark ve başından geçen olayı birkaç cümleyle anlattı.

"Ve buraya tek başına geldin, öyle mi?" dedi Susan. "Bu olaya inandığın halde buraya tek başına mı geldin?"

"İnanmak mı?" Mark ona içten bir hayretle baktı. "Tabii ki inandım. Gördüğüm şeye inandım."

Susan buna karşılık veremediği gibi, ondan kuşkulandığı için mahcup oldu. Hem Mark'ın hikâyesinden hem de Ben'in durumu kabullenişinden kuşku duyduğu için...

"Sen neden buradasın?" diye sordu Mark.

Susan bir an duraksadıktan sonra, "Kasabadaki bazı insanlar bu evde kimsenin görmediği bir adamın varlığından şüpheleniyorlar," dedi. "O adamın bir... bir..." O kelimeyi bir türlü söyleyemiyordu ama Mark anladığını belirtmek için başını salladı. Onu tanıyalı çok az bir zaman olmasına rağmen, Susan bu oğlanı çok takdir etti.

O kelimeyi hiç kullanmadan, "Ben de ne olduğunu öğrenmek için buraya geldim," dedi.

Mark onun kazığını işaret etti. "Bunu da ona saplamak için mi getirdin?"

"Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Ben yapabilirim," dedi Mark. "Dün gece gördüklerimden sonra... Danny penceremin dışında, kocaman bir sinek gibi duruyordu. Ve dişleri..." Bir kâbustan uyanmak ister gibi başını iki yana salladı.

"Burada olduğunu ebeveynlerin biliyorlar mı?" diye sordu Susan, bilmediklerini tahmin ederek.

"Hayır," dedi Mark. "Pazar günleri onlar doğayla baş başa olmak isterler. Sabahları yürüyüşe çıkıp öğleden sonraları başka şeyler yaparlar. Bazen onlara katılırım, bazen katılmam. Bu sabah sahile kadar yürümek istiyorlardı."

"Çok cesur bir çocuksun," dedi Susan.

"Hayır, değilim," dedi Mark bu övgüden etkilenmeyerek. "Ama *onun* hakkından geleceğim." Başını kaldırıp eve baktı.

"Bundan emin misin?"

"Elbette eminim. Sen de eminsin. Onun ne kadar kötü olduğunu hissetmiyor musun? Bu ev, sırf ona bakmanla bile seni korkutmuyor mu?"

"Evet," dedi Susan ona hak vererek. Ben veya Matt'ın mantığından farklı olarak bu çocuğun mantığına karşı çıkılamıyordu.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Susan, bu tehlikeli girişimin liderliğini ona bırakarak.

"Oraya gizlice girip onu bulacağım," dedi Mark. "Kazığı –benim kazığımı– kalbine saplayıp evden çıkacağım. Muhtemelen mahzendedir. Onlar karanlık yerleri severler. Fener getirdin mi?"

"Hayır."

"Hay aksi, ben de getirmedim." Bir an ayaklarını yere sürttü. "Herhalde haç da getirmemişsindir, değil mi?"

"Getirdim," dedi Susan. Zincire takılı haçı gömleğinden çıkarıp ona gösterdi. Mark başını salladıktan sonra kendi gömleğinden ucunda haç olan kolyesini çıkardı.

"Umarım bizimkiler eve dönmeden bunu yerine koyabilirim," dedi Mark. "Annemin mücevher kutusundan arakladım. Eğer öğrenirse, canıma okur." Etrafına bakındı. Onlar konuşurken gölgeler uzamıştı. İkisinin de içinden eylemi geciktirmek geliyordu.

"Onu bulduğumuz zaman gözlerine bakma," dedi Mark. "Karanlık basana kadar tabutundan çıkamaz, ama yine de gözleriyle seni ele geçirebilir. Ezberinde dinsel bir şeyler var mı?"

Ormanla Marsten Köşkü'nün bakımsız bahçesi arasındaki çalıların arasından ilerliyorlardı.

"Rab'bin Duası..."

"Tamam, bu iyi. Bunu ben de biliyorum. Ben kazığı saplarken aynı anda ikimiz de bunu söyleriz."

Mark onun yüzündeki endişeli ifadeyi görünce elini tutup sıktı. Onun bu kararlılığı Susan'ı şaşırtıyordu. "Dinle, bunu yapmak zorundayız. Eminim, dün geceden sonra kasabanın yarısını ele geçirmiştir. Biraz daha gecikecek olursak, tamamını ele geçirir. Çok hızla yayılır."

"Dün geceden sonra mı?"

"Rüyamda gördüm," dedi Mark. Hâlâ sakin bir sesle konuşuyordu ama gözleri kararmıştı. "Rüyamda evlere telefon açıyorlar, içeriye alınmak için yalvarıyorlardı. Bazıları işin içyüzünü bildikleri halde onları içeriye aldılar. Çünkü o kadar korkunç bir şeyin gerçek olduğunu düşünmekten daha kolay geldi."

"Sadece bir rüya," dedi Susan.

"Bahse girerim, bugün pek çok insan perdeleri ve panjurları kapalı olarak yataklarında yatıyor, nezle mi, grip mi oldum diye merak ediyordur. Kendilerini zayıf hissediyorlar, başları dönüyor. Hiçbir şey yemek istemiyorlar. Bir şey yemek düşüncesi bile midelerini bulandırıyor."

"Bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?"

"Canavar dergilerini okurum," dedi Mark, "ve bu konudaki filmleri seyrederim. Ama anneme, bir Walt Disney filmine gidiyorum, derim."

Evin kenarına varmışlardı. İnançlı kişiler olarak amma da ekip oluşturduk, diye geçirdi içinden Susan. Kitaplarla kafayı bozmuş yaşlı bir öğretmen, çocukluk kâbuslarını saplantı haline getirmiş bir yazar, korku filmleri ve dergileriyle vampir efsaneleri konusunda lisans yapmış bir oğlan çocuğu... Ve ben? Gerçekten inanıyor muyum buna? Paranoyak fanteziler bulaşıcı mı oluyor?

İnanıyordu.

Mark'ın dediği gibi, eve bu kadar yaklaşmışken konuyu ciddiye almamak mümkün değildi. Bütün rasyonel düşünceler ve tartışmalar, aslında kelime halinde olmayan, *Tehlike! tehlike!* diye haykıran çok daha köklü bir ses tarafından önemsizleştiriliyordu. Nabzı ve soluması hızlanmıştı ama adrenalinin etkisiyle teni soğuktu. Böbrekleri taş gibiydi. Gözleri hiç olmadığı kadar keskinleşmiş, evin kenarındaki en küçük bir kıymık parçasını bile seçebiliyordu. Ve bütün bunlar herhangi bir uyarıcı olmaksızın gerçekleşmişti; silahlı adamlar yoktu, hırlayan büyük köpekler yoktu, yangın kokusu yoktu. Uzun bir uyku döneminden sonra beş duyusundan daha güçlü olan bir farkındalık uyanmıştı. Ve bunu yok saymak mümkün değildi.

Susan panjurun alt kısmındaki bir kırıktan içeriye baktı. "Evin içinde hiçbir şey yapmamışlar," dedi neredeyse kızmış gibi. "Perişan bir halde."

"Ben de bakayım. Beni kaldırır mısın?"

Susan parmaklarını birbirine kenetleyip Mark'ın eline basarak pencereye kadar uzanmasını sağladı. Mark, Marsten Köşkü'nün harabe halindeki oturma odasına baktı. Gördüğü şey kutu gibi bir salon, üstünde sayısız ayak izi olan bir toz tabakası, soyulmuş duvar kâğıdı, iki-üç koltuk ve üstü çiziklerle dolu bir masadan ibaretti. Odanın üst köşelerinde, tavana yakın yerlerde örümcek ağları vardı.

Mark, Susan'ın itiraz etmesine fırsat vermeden kazığın küt ucuyla panjurun mandalını söktü. Mandal ikiye ayrılıp yere düştü ve panjur dışa doğru beş santim kadar açıldı.

"Hey!" diye çıkıştı Susan. "Bunu yapmaman gerek..."

"Ne yapalım peki? Zili mi çalalım?"

Panjurun sağ kanadını itince tozla kaplı pencere camı içeriye doğru kırıldı. Korkudan Susan'ın ağzı kurumuştu.

"Hâlâ kaçacak zamanımız var," dedi kendi kendine konuşur gibi.

Mark başını eğip ona baktı; Susan onun gözlerinde herhangi bir aşağılama görmedi; sadece dürüstlük ve en az kendisininki kadar büyük bir korku vardı. "İstersen sen git," dedi Mark.

"Hayır, istemiyorum," dedi Susan. Boğazında düğümlenen şeyi yutmaya çalıştı, ama yutamadı. "Biraz çabuk ol. Ağırlığın artıyor."

Mark kalan cam parçalarını süpürdükten sonra uzanıp pencerenin mandalını açtı. Artık buradan girebilirlerdi.

Susan onu aşağıya indirdikten sonra bir süre hiç konuşmadan pencereye baktılar. Sonra Susan panjurun sağ kanadını sonuna kadar açtı ve kendini yukarıya çekmek için ellerini pencere eşiğine dayadı. Korkusu mide bulandıracak kadar artmış, korkunç bir gebelik gibi karnına yerleşmişti. Artık Matt Burke'ün misafir odasında kim var diye bakmak için üst kata çıkarken neler hissettiğini anlıyordu.

Bilerek ya da bilmeyerek o güne kadar korkuyu hep basit bir denklem olarak kabullenmişti: korku = bilinmeyen. Ve bu korkuyu yenmek için de sorunu basit cebir terimlerine indirirdi. Böylece: bilinmeyen = gıcırdayan döşeme (ya da her neyse), gıcırdayan döşeme = korkacak bir şey değildir. Modern dünyada bütün korkular bu denklemi kullanarak aşılabilirdi. Tabii bazı korkuların haklı gerekçeleri olurdu (önünü göremeyecek kadar sarhoşsan, araba kullanma; sana hırlayan köpekleri okşamak için elini uzatma, tanımadığın oğlanlarla parka gitme, gibi...) ama o âna kadar bazı korkuların insanın havsalasının ötesinde olduğuna, insanı neredeyse felç ettiğine inanmazdı. Bu denklem çözülebilir değildi. Bir adım atmak bile kahramanlık gerektirir hale gelmişti.

Kendini yukarıya doğru çekip bir bacağını eşiğin üstünden geçirdi, sonra odanın tozla kaplı zeminine inip etrafına bakındı. Bir koku vardı. Duvarlardan sızan bu koku neredeyse gözle görülebilecek kadar yoğundu. Susan bunun sadece sıvadan ya da panjur kırıklarından içeriye giren hayvanların birikmiş dışkılarından olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Ne var ki bu koku hayvan dışkısından daha yoğun, daha köklüydü. Susan'ın aklına gözyaşlarını, kusmuğu ve karanlığı getirdi.

"Hey!" diye seslendi Mark. Elleri pencere eşiğinin üstündeydi. "Biraz yardımın gerekiyor."

Susan uzanıp onu koltuk altlarından tutarak yukarıya çekince Mark pencere eşiğine tutunabildi. Sonra da kendini kolayca yukarıya çekti. Ayakları zemine indikten sonra ortalık yine sessizliğe büründü.

İkisi de bu sessizlik içinde büyülenmiş gibiydi. Duyabildikleri tek şey nabız atışlarıydı.

Ve tabii ikisi de biliyordu. Orada yalnız değildiler.

2

"Hadi," dedi Mark. "Etrafa bir bakalım." Kazığını sımsıkı tuttu ve bir an dönüp pencereye özlemle baktı.

Susan önde, Mark arkasında koridorda yürüdüler. Kapının hemen dışında küçük bir sehpa, üstünde de bir kitap vardı. Mark bunu alıp baktı.

"Hey," dedi. "Latince biliyor musun?"

"Biraz; lisede öğrendiğim kadar."

"Bu ne demek?" Mark ona kitabın kapağını gösterdi.

Susan bunu yüksek sesle okurken alnı kırıştı. Sonra başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Mark rastgele bir sayfa açtı ve gördüğü şey karşısında irkildi. Gördüğü resimde bir adam, karnı deşilmiş bir çocuğu görünmeyen bir şeye doğru tutuyordu. Kitabı hemen yerine bıraktı – cildi tuhaf bir şekilde eline çok tanıdık gelmişti. Birlikte mutfağa doğru yürüdüler. Güneş evin öbür tarafına geçmişti.

"Sen de kokuyu duyuyor musun?" diye sordu Mark.

"Evet."

"Burada daha da kötü, değil mi?"

"Evet."

Mark öbür evdeyken annesinin kullandığı kileri hatırlıyordu. Bir keresinde orada muhafaza edilen üç sepet domates çürümüştü. Şimdi duydukları koku onun gibiydi, çürümüş domates kokusu.

"Çok korkuyorum," diye fısıldadı Susan.

Mark uzanıp onun elini tuttu.

Mutfak zeminindeki muşamba eskiydi ve deliklerle doluydu; tam eviyenin önündeki kısmı kararmıştı. Tam ortada eski bir masa duruyordu; üstünde sarı bir tabak, bir bıçak ve çatal ve bir parça çiğ hamburger vardı.

Mahzen kapısı aralıktı.

"Gitmemiz gereken yer orası," dedi Mark.

"Evet," dedi Susan cılız bir sesle.

Kapı çok az aralık olduğu için içerisine ışık gelmiyordu. Oysa oradan dışarıya çıkan karanlık, mutfağı iştahla yalar gibi görünüyor, sanki tamamını yutabilmek için gecenin başlamasını bekliyordu. O birkaç santimlik karanlık, tarif edilemeyecek kor-

kunçluktaki ihtimallerle doluydu. Susan, Mark'a iyice sokuldu. Kıpırdayacak halde değildi.

Mark öne çıkıp kapıyı açtı ve bir an orada durup aşağıya baktı. Susan onun yüzünün nasıl gerildiğini görebiliyordu.

"Bence..." diye başladı Mark ve o anda Susan arkasında bir ses duyup döndü. Karşısında Straker vardı. Sırıtıyordu.

Mark dönüp onu görünce yanından geçip kaçmak istedi, ama Straker'ın yumruğu çenesine inince bayıldı kaldı.

3

Mark kendine geldiğinde bir merdivenden yukarıya çıkarılıyordu, ama bu mahzene inen merdiven değildi. O taş duvarlar arasındaki boğuk hava ve o kötü koku yoktu. Gözkapaklarını çok az açtı; hâlâ baygınmış gibi başının sallanmasına engel olmadı. Bir sahanlığa gelmişlerdi... ikinci kattaydılar. Net bir şekilde görebiliyordu. Güneş henüz batmamıştı. O halde, hâlâ az da olsa bir ümit vardı.

Sahanlığa çıkar çıkmaz onu taşıyan kollar kayboldu. Mark sertçe yere düşüp başını çarptı.

"Birisi baygın numarası yaparken bunu anlamayacağımı mı sandın, küçük efendi?" diye sordu Straker. Yattığı yerden Mark'a boyu en az üç metreymiş gibi görünüyordu. Loş aydınlıkta kel kafası parlamaktaydı. Omzuna dolanmış halat yumağını görünce, Mark fena halde korktu.

Elini tabancasının olduğu cebine götürdü.

Straker başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. "Tabancanı aldım, küçük efendi. Küçük çocuklara tanımadıkları silahların verilmesi hiç doğru değil; keza bu çocukların genç hanımları davet edilmedikleri evlere götürmesi de."

"Susan Norton'a ne yaptın?"

Straker güldü. "Onu gitmek istediği yere götürdüm, evlat. Mahzene. Güneş battıktan sonra, görmek için buraya geldiği adamla tanışacak. Onunla sen de tanışacaksın; belki bu gece,

belki yarın gece. Seni kıza da verebilir tabii, ama sanırım seninle kendisi meşgul olmak isteyecektir. Kızın da kendi arkadaşları vardır, belki bazıları senin gibi işgüzarlar olabilir."

Mark iki ayağıyla Straker'ın kasığına bir tekme atmak istedi ama Straker usta bir dansçı gibi yana çekiliverdi. Aynı anda Mark'ın böbreklerine çok sert bir tekme attı.

Mark dudaklarını ısırıp iyice yere çöktü.

Straker kıkırdadı. "Hadi, küçük efendi, ayağa kalk."

"Kalkamıyorum."

"O halde sürün!" dedi Straker nefretle. Bu defa bacağına bir tekme attı. Duyduğu acı dayanılmazdı, ama Mark dişlerini sıktı. Önce dizlerinin üstünde doğruldu, sonra ayağa kalktı.

Koridorun en ucundaki bir kapıya doğru yürüdüler. Mark'ın böbreklerindeki sızı azalıyordu. "Bana ne yapacaksın?"

"Seni bir hindi gibi kıskıvrak bağlayacağım, küçük efendi. Daha sonra, Efendim seninle işini bitirdikten sonra da seni serbest bırakacağım."

"Diğerleri gibi mi?"

Straker güldü.

Mark kapıyı iterek açıp Hubert Marsten'in intihar ettiği odaya girdiği anda, aklından tuhaf bir şey geçti. Korkusu bitmemişti ama artık düşünmesine engel olan bir fren olmaktan çıkmıştı. Kelimelerle veya görüntülerle olmasa da, düşünceleri yıldırım hızıyla aklından geçiyordu. Aniden belirsiz bir kaynaktan enerji almış bir ampul gibiydi.

Son derece yavan bir odaydı. Duvar kâğıdı şeritler halinde soyulmuş, altındaki sıva görünüyordu. Zemin toz ve dökülmüş sıvayla kaplıydı, ama sadece bir kişiye ait ayak izleri vardı; demek ki buraya daha önceden birisi gelmiş ve etrafa bakındıktan sonra gitmişti. İki rafta dergiler yığılmıştı, üstünde şiltesi olmayan demir bir karyola ve bir zamanlar bacadaki soba deliğini tıkamak için kullanılan küçük bir teneke plaka vardı. Pencere panjurluydu, ama kırık çıtalar arasından sızan ışık güneşin batmasına bir saat daha süre olabileceğini gösteriyordu. Odanın ağır bir havası vardı.

Kapıyı açması, içini görmesi ve odanın ortasına gelince Straker'ın ona durmasını söylemesi beş saniye sürmüştü. Bu kısa süre içinde Mark'ın aklı üç kulvarda birden yarışmış ve içinde bulunduğu durumdan üç muhtemel sonuç çıkarmıştı.

Bunlardan birinde panjurlu pencereye doğru koşuyor, tıpkı kovboy filmlerindeki kahramanlar gibi camı kırıp altta ne olacağını bilmeden kendini aşağıya atıyordu. Mantıklı yanı, aşağıda paslı bir çiftlik makinesi olduğunu ve bunun üstüne düşüp ölebileceğini söylüyordu. Ya da yine kendini pencereye atıyor, camı kırıp panjura takılıyordu. Straker gelip kanlar içindeki vücudunu içeriye çekiyordu.

İkinci kulvarda Straker'ın onu bağladıktan sonra gittiğini gördü. Yere yapışmış bir haldeydi, aydınlık giderek azalıyordu, ne kadar debelense de bir işe yaramadığını anlıyor, sonunda Straker'dan bin defa daha kötü birinin merdiveni çıkan ayak seslerini duyuyordu.

Üçüncü kulvarda kendini Houdini hakkında okuduğu bir kitaptan öğrendiği numarayı kullanırken gördü. Houdini hapishane hücrelerinden kaçabilen, zincirle bağlanmış sandıklardan, nehirlere atılan bavulların içinden çıkabilen ünlü bir sihirbazdı. Onu bağlayan iplerden ve polis kelepçelerinden kurtulabiliyordu. Kitapta yazan şeylerden birinde, seyirciler arasından bir gönüllü onu bağlarken Houdini'nin nefesini tuttuğu ve ellerini sımsıkı yumruk yaptığı yazılıydı. Bacak kaslarını, kollarını ve boyun kaslarını da şişiriyordu. Eğer kaslarınız iriyse, gevşettiğiniz zaman biraz boşluk olabiliyordu. İşin püf noktası tamamen gevşemek, hiç paniğe kapılmadan kaçışı yavaş yavaş hazırlamaktı. Vücut da azar azar terleyerek ipi kayganlaştırıyor ve işi kolaylaştırıyordu. Kitap bunun çok kolay olduğunu iddia etmekteydi.

"Arkanı dön," dedi Straker. "Seni bağlayacağım. Bağlarken sakın kıpırdama. Kıpırdarsan bununla," başparmağını Mark'ın gözüne yaklaştırdı, "gözünü çıkarırım. Anlıyor musun?"

Mark başını salladı. Derin bir nefes alıp içinde tuttu ve bütün kaslarını şişirdi.

Straker ipi kirişlerden birinin üstünden geçirdi. "Yere yat," dedi.

Mark söyleneni yaptı.

Straker onun ellerini arkasında birleştirip iple sımsıkı bağladı. Bunu ilmik yaptıktan sonra Mark'ın boynuna cellat düğümüyle bağladı. "Efendimin arkadaşı ve bu ülkedeki sponsoru olan adamın kendini astığı kirişe bağlandın. Gurur duyuyor musun?"

Mark homurdanınca, Straker güldü. İpi apış arasından sertçe geçirirken Mark inledi.

Straker çok eğleniyordu. "Mücevherlerin acıdı demek. Acısı fazla sürmez. Münzevi bir hayat süreceksin, evlat – hem de çok, çok uzun bir hayat."

Önce Mark'ın gergin bacaklarını bağladı, sonra da ipi ayak bileklerinden geçirdi. Mark artık nefesini tutamayacak hale gelmişti, ama inatla devam etti.

"Titriyorsun, küçük efendi," diye alay etti Straker. "Vücudun düğüm olmuş, tenin beyazlaşmış. Ama daha da beyazlaşacak. Korkmana gerek yok. Efendim iyilikler yapabilir. Burada, senin kasabanda çok sevilen bir kimsedir. Tıpkı doktorun iğnesi gibi küçük bir batma hissedersin, sonra her şey tatlanır. Daha sonra da serbest kalacaksın. Gidip anneni ve babanı görürsün, değil mi? Onlar uyuduktan sonra yanlarına gidip görürsün."

Ayağa kalkıp Mark'a gülümseyerek baktı. "Şimdilik sana veda edeceğim, küçük efendi. Güzel dostunu rahatlatmamız gerekiyor. Bir dahaki karşılaşmamızda beni daha çok seveceksin."

Straker dışarıya çıkıp kapıyı kapadı ve kilitledi. Basamakları inen ayak sesleri duyuldu. Mark nefesini bırakıp derin bir iç geçirerek kaslarını gevşetti.

İpler gevşedi... biraz.

Mark bir süre hiç kımıldamadan bekledi. Zihni yine o doğaüstü hızla çalışıyordu. Bulunduğu yerden demir karyolaya baktı. Arkasındaki duvarı görebiliyordu. O kısmındaki duvar kâğıdı soyulmuş, karyolanın dibinde dökülmüş yılan derisi gibi duruyordu. Mark duvarın küçük bir kısmına odaklanıp bunu inceledi. Houdini hakkındaki kitapta dikkati yoğunlaştırmak çok

önemliydi. Aklına en küçük bir korku veya panik girmemeliydi. Gövdesinin tamamen gevşemiş halde olması gerekiyordu. Ve kaçışı tek parmağını bile oynatmadan zihninde gerçekleşmeliydi. Atacağı her adım zihninde net bir şekilde belli olmalıydı.

Duvara bakarken dakikalar ilerliyordu.

Duvar beyaz ve pütürlüydü. Bir süre sonra vücudu olabildiği kadar gevşerken duvarda kendisini gördü; mavi tişört ve Levi's blucin giymiş küçük bir oğlan çocuğu. Bu çocuk domuz bağıyla bağlanmıştı; biraz zorlanacak olsa, ipin düğümü boğazını sıkacak ve onu soluksuz bırakacaktı.

Duvara baktı.

Kendisi hiç kımıldamadan yattığı halde gördüğü figür temkinli bir şekilde hareket etmekteydi. Mark bu hareketleri dikkatle izledi. Hintli fakirlerin ve yogilerin inanılmaz şeyler yaparken eriştiği bir yoğunlaşma seviyesine varmıştı. Straker'ı veya kararan havayı düşünmedi. Artık tozlu zemini, karyolayı, hatta duvarı bile görmüyordu. Sadece o oğlanı görüyordu... kontrollü kaslarıyla minik bir dans gösterisi yapan o figürü.

Mark duvara baktı.

Ve nihayet el bileklerini birbirine doğru yarım daireler halinde oynatmayı başardı. Her bir yarım dairenin sınırında başparmaklarının olduğu yerde avuçları temas etti. Kollarının alt kısmı dışında hiçbir kası hareket etmiyordu. Hiç acele etmedi. Duvara baktı.

Gözeneklerinden ter boşalmaya başlayınca bilekleri daha kolay dönmeye başladı. Yarım daireler dörtte üç haline geldi. Her birinin sınırında ellerinin üst kısımlarını birbirine bastırdı. Onları tutan ilmikler biraz daha gevşedi.

Mark durdu.

Bir an sonra başparmaklarını avuçlarına doğru büküp parmaklarını bastırdı. Yüzü tamamen ifadesizdi.

Beş dakika geçti. Artık elleri serbestçe terliyordu. Bu seviyede dikkat yoğunlaştırarak sinir sisteminin kısmi kontrolünü ele geçirmişti. Bu da Hint fakirlerinin ve yogilerin başardığı bir şeydi. Mark farkında olmadan vücudunun istem dışı işlevlerini

kontrol edebilir hale gelmişti. Terden sırılsıklam olmuş, alnından damlayan ter damlaları yerdeki beyaz tozu karartmıştı.

Pazularını ve sırt kaslarını kullanarak kollarını piston gibi aşağıya yukarıya hareket ettirmeye başladı. İlmik biraz sıkılaştı, ama ellerini tutan ilmiklerden birinin sağ avucuna doğru çekildiğini hissetti. Artık avucuna dayanmış durumdaydı. Bir an çok heyecanlanınca, bunun geçmesi için bekledi. Geçince aynı işleme tekrar başladı. Aşağıya – yukarıya. Aşağıya – yukarıya. Her defasında yarım santimlik boşluk kazanıyordu. Derken aniden, sağ eli serbest kalınca çok şaşırdı.

Elinin yerini değiştirmedi, sadece gerdi. Uyuşmuş olduğuna emindi; parmaklarını sol elini tutan ilmiğin altından geçirdi. Artık sol eli de serbestti.

Her iki elini önüne getirip yere dayadı ve bir an için gözlerini kapadı. O anda en önemli şey, bu işi başarmış olduğunu düşünmemekti. İşin sırrı aynı kararlılıkla devam etmekti.

Sol elinden destek alarak boynundaki ilmiğe uzandı. Bunu zorladığı takdirde kendi kendini boğabilirdi ve zaten sızlamakta olan hayalarını daha çok sıkmış olacaktı.

Derin bir nefes alıp düğümü çözmeye çalıştı. İp giderek geriliyor, boynunu ve apış arasını sıkıyordu. Düğüm sonsuz gibi gelen bir zaman boyunca aman vermedi. Gözleri kararmaya başlamıştı. Yine de telaşa kapılmadı. İpi kurcalamayı sürdürdükçe biraz gevşediğini hissetti. Bir an apış arasındaki baskı dayanılmaz gibi olduysa da, çok geçmeden ilmiği başının üstünden geçirdi ve acısı azaldı.

Oturduğu yerde doğrulup hırıltılı soluklar alarak iki eliyle sızlayan hayalarını ovdu. Şiddetli acısı hafiflemiş, yerini mide bulantısına bırakmıştı.

Panjurlu pencereye baktı. Kırık çıtaların arasından sızan ışık giderek azalıyordu. Güneş batmak üzereydi. Ve kapı kilitliydi.

Kirişin üstünden sarkan ipi aşağıya çekti ve bacaklarını bağlayan düğümlerle uğraşmaya başladı. Son derece sıkı bağlanmıştı ve artık eskisi kadar dikkatini yoğunlaştıramıyordu.

Uzun bir uğraştan sonra önce uylukları, sonra dizleri ve sonunda ayak bilekleri serbest kaldı. Ayağa kalkıp bacaklarını ovdu.

Alt taraftan gelen bir gürültü duydu: ayak sesleriydi.

Panik halinde pencereye gidip bunu kaldırmaya çalıştı. Pencere çivilerle eşiğe çakılıydı.

Ayak sesleri merdiveni çıkıyordu.

Mark eliyle ağzını silip odanın içinde bakındı. İki dergi yığını vardı. Üstünde 1890'lardaki bir piknik resmi olan küçük, teneke bir plaka... çelik karyola.

Ümitsizlik içinde karyolaya gitti ve bir ucunu çekti. Kendi imkânlarıyla onca şeyi başardığını gören ilahlar ona biraz yardım etmeye karar vermişlerdi. Ayak sesleri koridora çıkmış, kapıya doğru yaklaşırken Mark çelik karyolanın bir bacağını sökmeyi başardı.

4

Kapı açıldığında Mark karyola bacağını kaldırmış, kapının arkasında bekliyordu.

"Küçük efendi, seni almaya..."

Straker boş ip yığınını görünce çok kısa bir an şaşırdı ve donakaldı. Kapıdan içeriye adımını atmıştı.

Mark için her şey bir futbol maçında yavaş gösterimle tekrar sunulan gol ânı gibiydi. Kapı kenarından gördüğü kafaya nişan alması için birkaç saniye değil de, sanki dakikalar varmış gibi geldi.

İki eliyle kaldırdığı karyola bacağını var gücüyle –ama isabet ettirmek için özen göstermesi yüzünden tamamıyla değil– indirdi. Straker tam kapının arkasına bakmak için döndüğünde darbeyi şakağının üstüne aldı. Fal taşı gibi açılmış gözleri acıyla kapandı. Yarasından kan fışkırıyordu.

Vücudu iki büklüm olup odanın içine doğru sendeledi. Yüzü korkunç bir şekilde buruşmuştu. Ona doğru uzanmak isterken

Mark ona bir kere daha vurdu. Bu defa tam alnının üstüne gelmişti ve burası da kanamaya başladı.

Gözlerini yuvarlayarak yere yığıldı.

Mark onun yanından geçti; gözleri yerinden fırlayacak gibi büyümüştü. Karyola bacağının ucu kanla bulanmıştı. Kopkoyu kırmızı kanla. Bunu görünce Mark'ın midesi bulandı, ama Straker'a bakarken hiçbir şey hissetmedi.

Onu öldürdüm, dedi içinden. Ve devamında, *Çok iyi oldu,* dedi.

Straker'ın eli ayak bileğine yapıştı.

Mark ayağını çekmeye çalıştı. Bileğini tutan el çelik bir kapan gibiydi; Straker kan içindeki yüzünde buz gibi parlayan gözlerle ona bakıyordu. Dudakları kıpırdasa da sesi çıkmıyordu. Mark bütün gücüyle ayağını çekmeye çalıştı, ama başaramadı. Karyola bacağıyla Straker'ın eline vurmaya başladı. Bir, iki, üç, dört kere vurdu. Kırılan parmaklardan ürpertici sesler çıkıyordu. El biraz gevşeyince Mark var gücüyle ayağını çekti ve o hızla kapıdan dışarıya, koridora kadar savruldu.

Straker'ın başı yine yere düştü, ama ezilmiş eli hâlâ inanılmaz bir enerjiyle açılıp kapanmayı sürdürüyordu.

Karyola bacağı elinden düşmüştü, Mark panik içinde titreyerek koridora çıktı ve basamakları ikişer üçer atlayarak aşağıya indi.

Ön koridor tamamen karanlıktı.

Mutfağa gitti; ürkek gözlerle hâlâ açık duran mahzen kapısına baktı. Güneş son nefesini vermek üzereydi. Oradan yirmi beş kilometre uzaklıktaki cenaze evinde Ben Mears 19.01'le 19.02 arasında duraksayan duvar saatine bakmaktaydı.

Mark'ın bundan haberi yoktu, ama vampirin çok geçmeden ayaklanacağını biliyordu. Orada daha fazla kalmak, çatışmaya girmek demekti. O mahzene inip Susan'ı kurtarmaya çalışmaksa, Yaşayan Ölüler saflarına kabul edilmek anlamına geliyordu.

Buna rağmen mahzen kapısına gidip birkaç basamak indi, ama korkusu onu öyle bir sarıp sarmaladı ki, bir adım daha atamaz oldu. Ağlıyor, şiddetle titriyordu.

"Susan!" diye haykırdı. "Kaç!"

"M-Mark?" Susan'ın sesi cılızdı. "Göremiyorum. Burası karanlık..."

Aniden bir gümbürtü çıktı; bir tabanca patlaması gibiydi; bunu ruhsuz bir kahkaha izledi.

Susan çığlık attı... bu ses azalarak bir inleme halini aldı, sonra tamamen kesildi.

Mark olduğu yerde kalakalmıştı. Hemen kaçmaya hazırdı.

Derken aşağıdan tıpkı babasının sesine benzeyen, sevecen bir ses geldi. "Aşağıya gel, evladım. Seni çok takdir ediyorum."

Bu sesin etkisi o kadar güçlüydü ki, bir an Mark korkusunun azaldığını hissetti. Hemen kaçmaya hazır ayakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Kendini toparlayana kadar bir basamak daha indi. Bunun için müthiş bir irade gücü gerekmişti.

"Aşağıya gel," dedi daha da yaklaşmış olan ses. Babacan ve sevecen ses tonunda çelik gibi bir buyurganlık gizliydi.

Mark aşağıya doğru bağırdı: "Adını biliyorum. Sen Barlow'sun!"

Ve kaçtı.

Ön koridora vardığında korkusu yine tavan yapmıştı ve eğer kapı kilitsiz olmasaydı, tam ortasından delip geçecekti.

Garaj yolunda koşmaya başlayıp (tıpkı uzun zaman önce Ben Mears'ın çocukluğunda olduğu gibi) doğruca Brooks Yolu'na, oradan da kasabaya doğru yöneldi. Vampirlerin kralı şimdi bile peşinden gelemez miydi?

Yoldan ayrılıp ormana daldı, Taggart Çayı'nı aşıp karşı tarafa geçti ve neden sonra evinin arka bahçesine ulaştı.

Mutfak kapsından içeriye girip oturma odasına bir göz attı. Yüzünde büyük harflerle endişe yazan annesi telefonda konuşuyordu; rehber kucağındaydı.

Başını kaldırıp Mark'ı gördü ve yüzünde büyük bir rahatlama ifadesi belirdi.

"...işte, burada..."

Telefonu yuvasına koyup yerinden kalktı ve oğluna doğru yürüdü. Annesinin ağlamakta olduğunu gören Mark çok üzüldü.

"Ah, Mark... nerelerdeydin?"

"Eve geldi mi?" diye seslendi babası çalışma odasından. Çok öfkeli olduğu belliydi.

"Neredeydin?" Annesi onu omuzlarından tutup sarstı.

"Dışarıdaydım," dedi Mark. "Eve koşarken düştüm."

Söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Çocukluğun en temel ve belirleyici özelliği hayalle gerçeği kolayca karıştırması değil, kendisini yabancılaştırabilmesidir. Akıllı bir çocuk bu özelliği bilir ve bunun sonuçlarına katlanır. Ödeyeceği bedeli hesap eden çocuk, artık çocuk değildir.

"Zamanın nasıl geçtiğini fark edemedim. Ben..."

Babası üstüne çullandı.

5

Pazartesi sabahı güneş doğmadan önce bir an.

Pencere tırmalanıyor.

Mark hemen uyandı; en küçük bir uyku sersemliği yoktu.

Pencerenin dışındaki karanlıkta beliren beyaz yüz, Susan'ın yüzüydü.

"Mark... beni içeriye al."

Mark yataktan kalktı. Soğuk zemin ayaklarına buz gibi geldi. Titriyordu.

"Git buradan," dedi. Susan'ın üstünde aynı bluz ve pantolon vardı. Acaba onun ebeveynleri de endişe içinde mi, diye düşündü Mark. Acaba polisi aramışlar mıydı?

"O kadar kötü değil, Mark," dedi Susan; gözleri cam gibiydi. Gülümseyince sivri dişleri parladı. "O kadar hoş ki. Beni içeriye al da sana göstereyim. Seni öpeyim, Mark. Annenin hiç öpmediği gibi öpeyim."

"Git buradan," dedi Mark yine.

"Birimiz nasıl olsa seni ele geçirecek," dedi Susan. "Artık sayımız çok arttı. Bırak da bu ben olayım, Mark. O kadar... o kadar acıktım ki." Susan gülümsemeye çalıştı, ama suratının aldığı hal Mark'ı iliklerine kadar ürpertti.

Haçını alıp pencereye dayadı.

Susan eti dağlanmış gibi tısladı ve pencere çerçevesini bıraktı. Bir an havada asılı kaldıktan sonra oradan gitti. Gitmeden önce Mark onun yüzündeki çaresizliği ve mutsuzluğu görebilmişti.

Gece yine sessizliğe büründü.

Artık sayımız çok arttı.

Mark tehlikeden habersiz uyuyan ailesini düşündü ve korku midesine çöreklendi.

Bazı insanlar biliyor, bazılarıysa sadece kuşkulanıyor, demişti Susan.

Kimler?

O yazar tabii. Susan'ın sevgilisi. Adı Mears. Eva'nın pansiyonunda kalıyor. Yazarlar çok şey bilirler. O biliyor olmalı. Ve gidip Susan'dan önce Mears'ı bulması gerekiyor...

Yatağa dönmeden önce durdu.

Tabii Susan çoktan ona gitmediyse...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PEDER CALLAHAN

Aynı pazar gününün akşamı Peder Callahan yediye çeyrek kala Matt Burke'ün hastane odasına tereddütler içinde girdi. Yatak örtüsü ve hemen yanındaki masanın üstü, kimi zamanla toz kaplamış kitaplarla doluydu. Matt daha önce Loretta Starcher'ı evinden aramış ve sadece pazar günü kütüphaneyi açtırmakla kalmayıp istediği kitapları elden getirmesini de sağlamıştı. Loretta bu kitapları üç müstahdemin yardımıyla odaya kadar taşıyabilmişti. Bu tuhaf isteğinin nedenini sorup da Matt'tan cevap alamayınca, oradan buruk bir şekilde ayrılmıştı.

Peder Callahan yaşlı öğretmene meraklı gözlerle baktı. Yıpranmış ve bitkin bir görünümü vardı, ama aynı koşullarda bulunan diğer cemaat üyeleri kadar bitkin veya şoke olmuş halde değildi. İnsanlar kanser, felç, kalp krizi veya önemli bir organın iflası gibi bir gerçeği öğrendikleri zaman ilk tepkileri ihanete uğradıklarını düşünmek olurdu. O kişi o güne kadar en yakın dostu olarak gördüğü vücudunun, görevini yapmayıp onu yatağa düşürmesi karşısında hayretler içinde kalırdı. Bunu izleyen tepkiyse, ona böyle acımasızca ihanet eden bir dostun değerini sorgulamaktı. Bu tepkilerin sonucu olarak da, artık böyle bir dosta sahip olmanın anlamı kalmadığıydı. Bir insan ihanet eden vücuduyla konuşmayı reddedemez, onu kimseye şikâyet edemez ya da aradığı zaman evde olmadığını öne süremezdi. Hastane yatağındaki

bu akıl yürütme zincirindeki son düşünceyse, o vücudun hiçbir zaman dost olmadığı gibi korkunç bir ihtimaldi. Onu kullanmış, suistimal etmiş üstün gücü yok etmeye kararlı bir düşmandı o.

Callahan bir gün, tatlı bir sarhoşluk çılgınlığı içinde *The Catholic Journal* dergisine bu konuda bir yazı yazmış, hatta bunu bir de karikatürle süslemişti. Bu resimde beyin bir gökdelenin en üst noktasında görülüyordu; 'İnsan Beyni' adını verdiği bu bina alevler içindeydi (başka pek çok şey de olabilirdi ama alevler Kanser olarak adlandırılmıştı). Karikatürün başlığı "Atlanamayacak Kadar Uzak" idi. Ertesi gün, tamamen ayıldıktan sonra bu yazıyı yırtmış, karikatürü de yakmıştı. Katolik öğretisinde böyle şeylere yer yoktu. Ne var ki, Callahan bu görüşünün doğru olduğuna inanıyor ve hasta yatağındaki hastanın bu şekilde düşünmesinin sonunda şiddetli bir depresyona girdiğini düşünüyordu. Bunun da belirtileri donuklaşan gözler, yavaş tepkiler, derin iç geçirmeler ve bazen bir rahip gördükleri zaman gözyaşlarına boğulmaktı.

Matt Burke'te bu belirtilerin hiçbiri yoktu. Callahan'ın uzattığı eli şaşırtıcı bir kuvvetle sıkmıştı.

"Peder Callahan. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Geldiğim için memnunum. İyi öğretmenler tıpkı bir zevcenin bilgeliği gibi, paha biçilmez mücevherlerdir."

"Benim gibi aykırı, yaşlı ayılar da mı?"

"Özellikle onlar," dedi Callahan gülerek. "Seni zayıf bir ânında yakalamış olabilirim. Bana söylediklerine göre, sağda solda gizlenmiş ateist yokmuş ve Yoğun Bakım koğuşunda da az sayıda aykırı ihtiyar varmış."

"Ne yazık ki, yakında beni buradan alacaklar."

"Çok geçmez, aramıza katılırsın," dedi Callahan.

"Galiba öyle olacak."

Peder Callahan oturdu; iskemlesini öne çekerken dizini komodine çarpınca, üst üste yığılmış kitaplar kucağına düştü. Bunları tekrar yerine koyarken başlıklarını yüksek sesle okudu.

"Drakula. Drakula'nın Misafiri. Drakula'yı Arayış. Vampirlerin Doğal Tarihi – doğal mı? *Macar Halk Masalları. Karanlığın Canavar-*

ları. Gerçek Hayattaki Canavarlar. Peter Kurtin, Düsseldorf Canavarı. Ve..." Son kitabın üstündeki tozu silkeledi; hayalet gibi bir figür, uyuyan bir kızın başına çöreklenmişti. *"Vampir Varney ya da Kan Şöleni."* Olur şey değil! Kalp krizi geçiren hastalara nekahet döneminde bu kitaplar mı tavsiye ediliyor?"

Matt gülümsedi. "Zavallı Varney. Çok uzun zaman önce, üniversitedeyken Romantik Edebiyat dersinde ödev olarak okumuştum. Fantezi kavramı *Beowulf*'la başlayıp *Screwtape Mektupları*'yla biten hocamız, yazdığım raporu okuyunca şoke olmuştu. Bana D artı verdi ve görüşlerimi geliştirmemi bildirdi."

"Peter Kurtin vakası adamakıllı ilginçtir," dedi Callahan. "Biraz mide bulandırıcı bir şekilde."

"Tarihçesini biliyor musunuz?"

"Büyük bir kısmını bilirim. İlahiyat öğrencisiyken böyle şeylere ilgi duyardım. Bana kuşkulu gözlerle bakan büyüklerime gerekçe olarak şunu söylerdim: İyi bir rahip olmak için insan tabiatının derinliklerine inmek kadar en yüceldiği noktalara da çıkmak lazımdır. Aslında hep göz boyamak içindi. Ben de herkes kadar korku hikâyelerini seviyordum. Sanırım, Kurtin çocukken iki oyun arkadaşını suda boğarak öldürmüştü: Nasıl olmuşsa, çok büyük bir nehrin ortasında demirli bir sala çıkıyor ve arkadaşlarının da çıkmasına engel oluyor. Çocuklar bir süre sonra yorulup suyun dibini boyluyorlar."

"Evet," dedi Matt. "Ergenlik yaşlarındayken de, onunla yürümek istemeyen bir kızın ebeveynlerini iki kez öldürmeye çalışmış. Daha sonra evlerini yakmış. Ama... kariyerinde ilginç bulduğum kısım bu değil."

"Kitaplarının konusunu gördüğüm için tahmin etmiştim," dedi Callahan. Yatak örtüsünün üstündeki bir dergiyi aldı. Kapak resminde, vücuduna yapışan bir kostüm giymiş, koca memeli bir kadın, genç bir adamın kanını emiyordu. Adamın yüzünde dehşetle şehvet karışımı bir ifade vardı. Derginin –ve belli ki kadının da– adı *Vampirella*'ydı. Callahan dergiyi yerine bıraktı. Merakı daha da artmıştı.

"Kurtin bir düzineden fazla kadına saldırıp öldürdü," dedi Callahan. "Pek çok kişiyi de çekiçle parçaladı. Eğer bu kadınlar regl dönemindeyseler, kanlarını içerdi."

Matt Burke başını salladı. "Fazla bilinmeyen bir şey de, onun hayvanları da doğradığıydı. Düsseldorf merkez parkında iki kuğunun kafalarını koparmış, boyunlarından fışkıran kanı içmiş."

"Bütün bunlar beni buraya çağırmanla mı ilgili?" diye sordu Callahan. "Bayan Curless'in bana söylediğine göre, çok önemliymiş."

"Evet, çok önemli."

"Nedir o halde? Eğer merakımı uyandırmayı amaçladıysan, bunu kesinlikle başardın."

Matt ona sakin bir ifadeyle baktı. "Yakın dostum Ben Mears bugün seni arayacaktı. Ama hizmetçin onun gelmediğini söyledi."

"Evet. Öğleden sonra ikiden beri kimseyi görmedim."

"Ona ben de ulaşamıyorum. Doktorum James Cody'yle birlikte hastaneden çıkmışlardı. Ona da ulaşamadım. Keza Ben'in kız arkadaşı Susan Norton'a da. Bu öğleden sonra evden çıkmış, ailesine saat beşte döneceğini söylemiş, onlar da endişe içinde."

Callahan bunu duyunca öne doğru uzandı. Bill Norton'u uzaktan tanırdı. Adam bir süre önce ona gelmiş, Katolik işçileriyle ilgili bir sorun için ona danışmıştı."

"Bir şeyden mi kuşkulanıyorsun?"

"Size bir şey sorayım," dedi Matt. "Bunu çok ciddiye alın ve cevap vermeden önce iyi düşünün. Son günlerde kasabada olağan dışı bir şey dikkatinizi çekti mi?"

Callahan'ın ilk izlenimi artık kesinleşmişti; bu adam çok temkinli adım atıyor, aklından geçen her neyse onu korkutmak istemiyordu. Bu kitap yığını son derece inanılmaz bir şeyin habercisiydi.

"'Salem's Lot'ta vampirler mi var?"

Ağır bir hastalığı izleyen depresyonun atlatılabileceğini düşünüyordu. Yeter ki o kişiyi hayata bağlayan önemli bir şey olsundu: ressamlar, müzisyenler, aklı hâlâ yarım kalmış inşaatın-

da olan marangozlar... Bu ilgileri pekâlâ hastalık öncesi zararsız (veya o kadar zararsız olmayan) bir psikozla bağlantılı olabilirdi.

Maine Tıp Merkezi'nde ilerlemiş bağırsak kanseri olan Horris adlı yaşlıca bir adamla uzun uzadıya konuşmuştu. Duyduğu dayanılmaz acılara rağmen Callahan'a Uranüs'ten gelen yaratıkların Amerika'yı işgal ettiklerini çok açık ifadelerle anlatmıştı. "Bir gün Sonny's Amoco benzin istasyonunda deponu dolduran adam sadece Joe Blow'dur," diyordu gözleri ışıldayarak konuşan bu iskelet, "ertesi gün bir de bakıyorsun, Joe Blow sandığın kişi bir Uranüs'lü çıkıyor. Tıpkı Joe Blow gibi konuşuyor. Çünkü Uranüslüler alfa dalgaları yerler... çıtır çıtır!" Horris'e göre onda kanser yoktu, sadece ileri safhada lazer zehirlenmesi vardı. Onların entrikalarını çaktığı için de Horris'i ortadan kaldırmaya karar vermişlerdi. Horris bu durumu kabullenmişti ve savaşarak ölmeye hazırdı. Callahan onu yanıldığına ikna etmek için bir çaba göstermedi. Bu işi iyi niyetli ama kalın kafalı akrabalarına bıraktı. Tecrübelerine göre böyle bir psikoz son derece yararlı olabilirdi.

Böylece, ellerini göğsünde kavuşturup Matt'ın devam etmesi için bekledi.

"Zaten devamını anlatmam zor iş," dedi Matt. "Eğer benim hasta yatağımda bunadığımı düşünüyorsanız, daha da zor olacak."

Tam bunları düşünmesi bittiğinde, aklından geçenleri Matt'ın seslendirmesi Callahan'ı çok şaşırttı. Zor da olsa yüzünü ifadesiz tutmaya devam etti, ama belli etmemeye çalıştığı duygu, sadece hayranlıktı.

"Tam tersi, bana son derece aklı başında görünüyorsun," dedi Callahan.

Matt iç geçirdi. "Sizin de bildiğiniz gibi, aklı başındalık, illе de akıl sağlığı olduğunu göstermez." Yatağında pozisyon değiştirip etrafındaki kitapları kenara çekti. "Eğer bir Tanrı varsa, hayatımı çok dikkatli bir akademisyen olarak geçirmemin kefaretini ödetiyor olmalı – kesinlikle kanıtlanmamış hiçbir şeye inanmadığım için. Şimdi, aynı gün içinde ikinci kez, kanıtlamak için en küçük bir delilim olmadan çılgınlık ötesi bir ifşaatta bulunacağım.

Akıl sağlığımın savunması olarak da, söyleyeceğim tek şey bunların kolayca ispat edilebilir veya çürütülebilir olması. Umarım, iş işten geçmeden beni ciddiye alır ve bu sınavdan geçirirsiniz."

Matt güldü. "İş işten geçmeden. Otuzlu yılların ucuz romanlarını hatırlatıyor, değil mi?"

"Hayat melodramlarla doludur," dedi Callahan; eğer bu doğruysa, ben buna pek rastlamadım, diye geçirdi içinden.

"Size bir kez daha sorayım: Bu hafta sonu sıra dışı, dikkat çeken bir şey, *herhangi* bir şey fark ettiniz mi?"

"Vampirlerle mi ilgili yoksa..."

"Herhangi bir şeyle ilgili."

Callahan düşündü. "Çöplük kapalıydı," dedi sonunda. "Ama giriş kapısı kırık olduğu için içeriye girebildim." Gülümsedi. "Çöplerimi çöplüğe kendim götürmeyi severim. Hem pratik oluyor hem de kendimi yoksul fakat mutlu bir proleter gibi hissetmemi sağlıyor."

"Başka bir şey?"

"Ee... bu sabahki ayinde Crockett ailesi yoktu, oysa Bayan Crockett hiçbir ayini kaçırmaz."

"Başka?"

"Zavallı Bayan Glick tabii..."

Matt bir dirseği üstünde doğruldu. "Bayan Glick mi? Ona ne oldu?"

"Öldü."

"Ölüm nedeni?"

"Pauline Dickens'a göre kalp kriziymiş," dedi Callahan, ama tereddütlüydü.

"Bugün Lot'ta ölen başka kimse var mı?" Normal koşullarda bu soru budalaca olurdu. Her ne kadar nüfusun büyük kısmı yaşlılardan oluşsa da, 'salem's Lot gibi küçük bir kasabada ölümler art arda olmazdı.

"Hayır," dedi Callahan. "Ama son zamanlarda ölüm oranı çok yükseldi, değil mi? Mike Ryerson... Floyd Tibbts... bebek McDougall..."

Matt bitkin bir şekilde başını salladı. "Tuhaf ötesi," dedi. "Evet. Ama işler öyle bir noktaya varıyor ki... Birkaç gece sonra korkarım... korkarım..."

"Ağzındaki baklayı çıkar," dedi Callahan.

"Pekâlâ. Son zamanlarda çok fazla ölüm oldu, değil mi?"

Hikâyesini en başından başlayıp sonuna kadar anlattı; Ben Mears'ın, Susan'ın ve Jimmy'nin dahil olduğu kısımları da yeri gelince sokuşturdu ve hiçbir şeyi gizlemedi. Bitirdiğinde, Ben ve Jimmy için o akşamın dehşeti son ermişti. Susan Norton'unki daha yeni başlıyordu.

2

Matt anlatımını bitirdiği zaman, bir an sessiz kaldıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Ben deli miyim?"

"İnsanların seni deli sanacağına çok inanmışsın," dedi Callahan. "Bay Mears'ı ve doktorunu ikna edebildiğin halde. Hayır, senin deli olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa, ben de doğaüstü işlerle uğraşıyorum. Bu benim şarap ve ekmeğim."

"Ama..."

"Sana bir hikâye anlatayım. Bunun doğru olduğuna yemin etmem, ama doğruluğuna inandığıma yemin ederim. Çok iyi dostum olan Peder Raymond Bissonette'le ilgili. Kendisi uzun zamandan beri Cornwall'da, Teneke Sahili denen yerde rahiplik yapıyor. Burasını bilir misin?"

"Hakkında bir şeyler okumuştum."

"Beş yıl kadar önce bana bir mektup yazmış, 'eriyip giderek ölen' bir kızın cenaze töreni için bölgesinin ıssız bir yerine çağrıldığını anlatmıştı. Kızın tabutunun güllerle dolu olduğunu görünce bunu tuhaf bulmuş. Ama asıl onu afallatan şey, kızın ağzının bir çubukla açık tutuluşu ve içinin tıka basa sarımsak ve yabani kekikle doldurulmuş olmasıymış."

"Ama bunların hepsi..."

"Yaşayan ölülere karşı geleneksel korunma araçları. Evet. Kocakarı ilaçları. Raymond bunun nedenini sorunca, kızın babası, çok sıradan bir şeyi anlatır gibi, evladının bir inkübus tarafından öldürüldüğünü söylemiş. Bunun anlamını biliyor musun?"

"Seks vampiri."

"Bu kız, boynunda çilek renginde büyük bir doğum lekesi olan, Bannock adında bir genç adamla nişanlıymış. Düğünden iki hafta önce, işinden evine gelirken bir otomobil çarpmış ve onu öldürmüş. İki yıl sonra kız başka bir adamla nişanlanmış. Ama düğünden bir hafta önce nişanı bozmuş. Ebeveynlerine John Bannock'un geceleri ona geldiğini ve ona ihanet ettiğini söylemiş. Ray'e göre yeni nişanlısı muhtemel iblis ziyaretlerini ciddiye almamış, ama kızın aklını kaçırdığına karar vermiş. Her halükârda, kız eriyip gitmiş ve öldükten sonra kilisenin geleneksel yöntemleriyle gömülmüş.

"Bütün bunlar Ray'in bana mektup yazmasına yol açan şeyler değildi. Asıl nedeni, kız gömüldükten iki ay sonra olanlardı. Ray sabahın erken saatlerinde yürüyüş yaparken kızın mezarının başında duran bir genç adam görmüş – boynunda çilek rengi bir doğum lekesi olan bir genç adam. Hikâye burada bitmiyor. Bir yıl önceki Noel'de Ray'in ebeveynleri ona bir Polaroid fotoğraf makinesi hediye etmişler. O da kırlarda dolaşırken fotoğraf çekmeyi çok seviyormuş. Çektiği fotoğraflardan bana da göndermişti. O sabah fotoğraf makinesi yine yanındaymış ve bu genç adamın birkaç fotoğrafını çekmiş. Bunları kasabada gösterdiği zaman şaşırtıcı tepkilerle karşılaşmış. Yaşlı bir kadın düşüp bayılmış. Ölen kızın annesi sokak ortasında dua etmeye başlamış.

"Fakat Ray ertesi sabah uyandığında, fotoğraflarda genç adam görünmüyormuş. Sadece mezarlığın çeşitli görüntüleri varmış."

"Ve sen buna inanıyor musun?" diye sordu Matt.

"Evet. Sanırım pek çok insan da inanır. Sıradan insanlar roman yazarlarının onlara yakıştırdığı kadar doğaüstü olaylara temkinli bakmazlar. Bu konu üstünde duran çoğu yazar aslında

ruhların, iblislerin ve umacıların varlığına karşı sokaktaki adamdan daha kapalı görüşlüdür. Lovecraft atesitti. Edgar Allan Poe yarım yamalak deneyüstücüydü. Hawthorne ise sadece geleneksel anlamda dindardı."

"Bu konuda bayağı bilgilisiniz," dedi Matt.

Peder omuz silkip, "Gizemli olaylara çocukluğumdan beri ilgi duyarım," dedi. "Büyüyüp rahipliğe geçmem bu ilgiyi azaltacağına pekiştirdi. Ama son zamanlarda kendime dünyadaki kötülüğün doğası hakkında çetin sorular sorar oldum." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Bu da işin eğlenceli yanını bozdu."

"O halde... benim için birkaç şeyi soruşturabilir misiniz? Ve eve giderken yanınıza bir miktar kutsal su ve kutsal ekmek alır mısınız?"

"Çok titrek bir dini zeminde yürümeye başladın," dedi Callahan birden ciddileşerek.

"Neden?"

"Bu aşamada sana hayır demeyeceğim," dedi Callahan. "Ve şunu da belirtmeliyim ki, benim yerimde genç bir papaz olsaydı, herhalde hiç duraksamadan sana hemen evet derdi. Onlar kilisenin süslemelerini pratik yönünden çok, sembol olarak görürler. Bu genç papaz senin delirmiş olduğuna karar verebilir ama üstüne biraz kutsal su serpilmesi deliliğine iyi gelecekse, buna memnun olur. Ben böyle yapamam. Eğer senin için bir soruşturma yapacaksam, kolumun altına sadece Sybil Leek'in *Şeytan Kovucu* kitabını alırım ve bu tamamen ikimizin arasında kalır. Ama yanıma kutsal ekmek alırsam, o zaman Kutsal Katolik Kilisesi'nin bir temsilcisi olarak ofisimde en ruhani ayinlerden birini uygulamaya hazırım demektir. O zaman Hazreti İsa'nın dünyadaki temsilcisi olurum." Yüzü son derece ciddileşmişti. "Bir rahip olarak zayıf yanlarım var –zaman zaman böyle düşünmüşümdür– kuşkucuyum ve son zamanlarda bir... ne... inanç mı... kimlik mi... bunalımı yaşıyorum. Ama senin bu isteğini kabul etme düşüncesi bile beni titretiyor, çünkü hâlâ sırtımı dayadığım kiliseye inancım var. Kilise bu gençlerin düşündüğü gibi, sadece bir yığın idealden

ibaret değildir. Ruhani bir izci grubundan daha fazlasıdır. Kilise bir güçtür... ve insan bu gücü harekete geçirirken çok dikkat etmelidir. Bunu anlıyor musun? Anlaman son derece önemli."

"Anlıyorum."

"Katolik Kilisesi nezdinde kötülük kavramı bu yüzyılda kökten bir değişiklik geçirdi. Buna neyin neden olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım, Freud yüzünden."

"Çok güzel. Katolik Kilisesi yirminci yüzyıla girerken yeni bir kavramla uğraşmaya başladı: Kötülük artık hafife alınıyordu. Şeytan artık çatallı kuyruğu, boynuzları ve toynakları olan bir canavar veya otların arasından süzülen bir yılan değildi – bu her ne kadar son derece uygun bir imaj olsa da... Freud'a göre şeytan hepimizin bilinçaltında yatan devasa bir kimlikti."

"Elbette bu, kabızlık çeken bir rahibin bir osuruğuyla kovulabilen, kırmızı kuyruklu şeytanlardan daha etkileyici bir kavram," dedi Matt.

"Etkileyici, kesinlikle. Ama kişiselliği yok. Acımasız. Dokunulmaz. Freud'un şeytanını kovmak, tıpkı Shylock'un pazarlığında olduğu gibi –tek damla kan akıtmadan yarım kilo et koparmak– mümkün olmayan bir şey. Katolik Kilisesi şeytanla ilgili kavramına yeni bir yorum getirmek zorunda kaldı: Kamboçya'yı bombalayan uçaklar, İrlanda veya Ortadoğu'daki savaşlar, polis katliamları, yoksul kesimin ayaklanmaları... bunun gibi milyonlarca kötülük her gün dünyanın üstüne kara sinekler gibi üşüşüyor. Kilise eski 'büyücü doktor' derisini değiştirip sosyal bakımdan daha etkin ve bilinçli bir kurum olma sürecinde. Kilise artık daha gerçekçi olup yere iki ayağıyla sağlam basma yolunda."

"Ve bu yerde artık cadılara ve vampirlere yer yok," dedi Matt. "Sadece çocuk pataklama, akrabalar arası seks ve çevrenin ırzına geçmek var."

"Evet."

"Ve siz bundan nefret ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Callahan. "Ve bunu iğrenç buluyorum. Bu, Katolik Kilisesi'nin, 'Tanrı ölmedi ama biraz bunadı' deme şekli. Ve

sanırım, bu benim cevabım oldu, değil mi? Ne yapmamı istiyorsun?"

Matt anlattı.

Callahan bir süre düşündükten sonra, "Bunun sana şimdi anlattıklarımı hiçe saymak olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Tersine, bence kiliseyi –sizin kilisenizi– sınava tabi tutmak için bir fırsat."

Callahan derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Kabul ediyorum. Ama bir şartla."

"Nedir o?"

"Bu küçük keşif gezisine çıkacak grubumuzla önce Bay Straker'ın işlettiği o dükkâna gideceğiz. Bay Mears sözcümüz olarak bütün bunlar hakkında onunla samimi bir konuşma yapacak. Ve hepimiz adamın tepkilerini görme fırsatı bulacağız. Ve o da yüzümüze karşı gülme fırsatı bulacak."

Matt kaşlarını çattı. "Onu uyarmış olacağız."

Callahan başını iki yana salladı. "Eğer üçümüz –Bay Mears, Doktor Cody ve ben– her halükârda devam edeceğimize karar verirsek onu uyarmanın hiçbir önemi kalmayacaktır."

"Pekâlâ," dedi Matt. "Kabul ediyorum. Tabii, Ben ve Jimmy Cody de kabul ederlerse."

"Güzel," dedi Callahan iç geçirerek. "Bütün bunların senin hayalinde olduğunu umuyorum, desem bana kırılır mısın? Bu Straker denen adamın haklı olarak bize güleceğini umuyorum, desem..."

"Hayır," dedi Matt.

"Umarım. Çok fazla şeye razı oldum. Bu beni korkutuyor."

"Ben de korkuyorum," dedi Matt alçak sesle.

3

Fakat Callahan, St. Andrew's Kilisesi'ne dönerken hiç korkmuyordu. Coşku içindeydi, kendini yenilenmiş hissediyordu.

Yıllardan beri ilk defa ayıktı ve içmek için deli gibi bir arzu duymuyordu.

Lojmanına girip telefonu aldı ve Eva Miller'ın pansiyonunu aradı. "Alo? Bayan Miller? Bay Mears ile görüşebilir miyim?... Orada değil. Anlıyorum. Hayır, mesajım yok. Yarın tekrar ararım. Hoşça kalın."

Telefonu kapatıp pencereye gitti.

Acaba Mears bir barda bira mı içiyordu, yoksa yaşlı öğretmenin söylediği her şey doğru muydu?

Eğer öyleyse... öyleyse...

Evde daha fazla kalamadı. Arka verandaya gidip diri ekim havasını soludu. Belki de her şey Freud'dan ibaret değildi. Belki büyük bir kısmı elektrik ışığının icadıyla ilişkiliydi ki bu sayede insanların zihinlerindeki gölgeler bir vampirin kalbine saplanacak kazıktan daha etkili bir şekilde yok edilmişti.

Kötülük hâlâ devam ediyordu, ama artık otoparkların ruhsuz florasan lambalarının ve neon ampullerin hoyrat ışıkları altında hüküm sürüyordu. Generaller stratejik hava saldırılarını jeneratörlerin sağladığı loş ışıkta planlıyorlardı ve hiçbir kontrolleri yoktu. *Sadece emirleri uyguluyordum.* Evet, bu doğruydu işte. Bizler sadece aforoznamemizde yazılanları yerine getiren askerlerdik. Ama emirler nereden geliyordu? *Beni liderinize götürün.* Ama onun ofisi nerede? *Ben sadece emirleri uyguluyordum. Beni halk seçti.* Ama halkı kim seçti?

Havada bir şey uçtu, irkilen Callahan başını kaldırıp baktı. Bir kuş muydu? Yarasa mıydı? Her neyse, gitmişti. Önemli değildi.

Kasabadan gelebilecek seslere kulak verdi, ama telefon kablolarının uğultusundan başka bir şey duyamadı.

Japon sarımsağı tarlalarını sarar, sen ölü gibi uyursun.

Kim yazmıştı bunu? Dickey mi?

Hiç ses yoktu; kilisenin önünde, Fred Astaire'nin hiç dans etmediği yerdeki florasan ve dört yol ağzındaki sarı uyarı lambası dışında hiç ışık yoktu. Hiçbir bebek ağlaması duyulmuyordu.

Japon sarımsağı tarlalarını sarar, sen ölü gibi...

İçindeki coşku, gururun kötü bir yankısı gibi solup gitmişti. Korku bir ok gibi yüreğine saplandı. Hayatını veya itibarını kaybetmek ya da hizmetçisi onun içki içtiğini öğrenecek korkusu değildi. O güne kadar hayal bile edemeyeceği, acı dolu ergenlik döneminde bile duymadığı bir korkuydu.

Duyduğu korku, ölümsüz ruhu içindi.

ÜÇÜNCÜ KISIM

METRUK KÖY

Derinlerden gelen bir ağlama sesi duydum
Sonsuz uykumda gel, katıl bana, yavrum.
– Eski bir rock şarkısı

Ve bu vadiden geçen yolcular kırmızı ışıklı
Pencerelerden bakınca uyumsuz bir melodiyle
Hareket eden şekiller görürler;
O kapıdan dışarıya hızla akan korkunç bir nehir gibi
Ebediyen iğrenç bir güruh çıkar ve bir
Kahkaha atar – ama gülümsemez.
– Edgar Allan Poe
Lanetli Saray

Bütün kasabanın boş olduğunu söyleyeyim.
– Bob Dylan

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LOT (IV)

Yaşlı Çiftçi Günlüğünden:

5 Ekim 1975 Pazar, günbatımı: 19.02; 6 Ekim 1975 Pazartesi, gündoğumu: 06.49. İlkbahar ekinoksundan on üç gün sonra dünyanın bu rotasyonu sırasında Jerusalem's Lot'un karanlıkta kalma süresi on bir saat ve kırk yedi dakika oldu. Yeniay vardı. Yaşlı Çiftçinin Günlüğü'nde günün sözü: "Daha az güneş gör, hasat gecesi bitsin."

Portland Meteoroloji İstasyonu'ndan:

Karanlık sırasında saat 19.02'de en yüksek sıcaklık 16.6 derece olarak tespit edildi. Saat 04.06'da en düşük sıcaklık 8.6 derece oldu. Parçalı bulutlu, yağış yok. Kuzeybatıdan esen rüzgârlar saatte 8'le 13 kilometre şiddetindeydi.

Cumberland kasabası polis kayıt defterinden:

Hiçbir şey olmadı.

2

6 Ekim sabahı kimse Jerusalem's Lot'un öldüğünü ilan etmedi; öldüğünü kimse bilmiyordu. Daha önceki günlerin cesetleri gibi, dış görünüşüyle hâlâ hayattaydı.

Bütün hafta sonunu soluk bir yüzle hasta yatağında geçiren Ruthie Crockett pazartesi sabahı öldü. Onun kayboluşundan

kimsenin haberi olmadı. Annesi bodrumda, konserve rafının arkasında, üstü bir branda beziyle örtülü halde yatıyordu. Çok geç bir saatte uyanan Larry Crockett kızının okula gitmiş olduğunu varsaydı. O gün ofisine gitmemeye karar verdi. Kendini çok bitkin ve sersemlemiş hissediyordu. Grip falandı herhalde. Işık gözlerini acıtıyordu. Kalkıp güneşliği indirdi, bir an güneş koluna gelince acıyla haykırdı. Kendini iyi hissettiğinde bu camı mutlaka değiştirmeliydi. Kusurlu bir pencere camı ciddiye alınmalıydı. Güneşli bir günde evine geldiğinde onu alevler içinde bulabilirdin ve o üçkâğıtçı sigortacılar bunu kendiliğinden tutuşma olarak kabul edip sana zırnık koklatmazlardı. İyileştiğinde bu işi halledecekti. Kendine bir kahve yapmayı düşündüğü anda midesi bulandı. Kısa bir an için, karım nerede acaba, diye aklından geçti ama sonra bunu unuttu. Parmağı çenesinin altındaki küçük bir tıraş kesiğinde, tekrar yatağına döndü, örtüyü rengi solmuş yanağına kadar çekip uyudu.

Bu arada kızı, çöpe atılmış bir derin dondurucunun karanlığı içinde uyumaktaydı; yanında Dud Rogers vardı. Ruthie bu yeni varoluşunda Dud'un onunla oynaşmasından memnundu.

Kasabanın kütüphanecisi Loretta Starcher da kayıptı, ama tek başına yaşayan bu yaşlı kızın hayatında onun yokluğunu fark edecek hiç kimsesi yoktu. Şimdiki mekânı Halk Kütüphanesi'nin karanlık ve küf kokulu üçüncü katıydı. Burası her zaman kilitliydi (tek anahtarı vardı, o da Loretta'nın boynundaki zincire takılıydı). Sadece özel birisi onu yeterince kuvvetli, akıllı ve *ahlaklı* olduğuna ikna edebilirse, ona özel muamele etmek için burasını açardı.

Şimdi burada kendisi yatmaktaydı; bir kitabın farklı bir ilk basımı gibiydi, ama cildi hiç bu kadar buruşuk olmamıştı.

Virgil Rathbun'un kayboluşunu da kimse fark etmedi. Franklin Boddin bir sabah beraber kaldıkları barakada uyanmış, Virgil'in yatağının boş olduğunu fark etmiş, ama üstünde durmamıştı. Bir bira bulmak için yataktan kalktı. Bacakları titriyor, başı dönüyordu.

Tekrar yatağına döndü. *Yahu, biz dün gece ne yaptık böyle*? diye geçirdi aklından.

Ve barakanın altında, paslı bira kutularının arasında, gecenin gelmesini bekleyen Virgil yatıyordu. Beyninde en kral viskiden, en kaliteli şaraplardan daha ateşli ve lezzetli bir sıvının görüntüsü vardı.

Eva Miller sabah kahvaltısında Weasel Craig'i görmedi, ama üstünde de durmadı. Diğer kiracılarına kahvaltı yetiştirmekle meşguldü. Önünde onu bekleyen yorucu bir işgünü vardı. Daha sonra o lanet Grover Verrill ve beş para etmez Mickey Sylvester'in tabaklarını yıkayacaktı. Oysa onlara defalarca, 'Lütfen, kendi bulaşığınızı yıkayın,' diye uyarıda bulunmuştu.

Kahvaltı aşaması bitip de ortalık tekrar sessizleştikten sonra, Weasel'i hâlâ görmediğini fark etti. Pazartesileri Railroad Caddesi'nde çöp toplama günüydü ve Weasel her zaman o büyük yeşil çöp torbalarını çıkarıp Royal Snow'un çöp kamyonuna yüklerdi. Oysa bugün çöp torbaları hâlâ evin arka merdiveninde duruyordu.

Eva onun odasına çıkıp kapıyı hafifçe tıklattı. "Ed?"

Karşılık gelmedi. Normal bir günde Eva onun yine çok içmiş olduğunu varsayıp çöpleri kendisi çıkarırdı. Ama bu sabah içinde bir huzursuzluk vardı; bu nedenle kapıyı açıp başını içeriye soktu. "Ed?" dedi alçak sesle.

Oda boştu. Yatağın baş kısmındaki pencere açıktı, perdeler hafif rüzgârla dalgalanıyordu. Yatağın üstü buruşuktu; Eva hiç düşünmeden yatağı düzeltti. Karyolanın öbür tarafına geçince ayağı bir şeyi ezdi. Bakınca, bunun Weasel'in cep aynası olduğunu gördü; parçalanmıştı. Eva aynayı alıp inceledi. Bu ayna Weasel'in annesinden kalmıştı ve bir antikacının teklif ettiği on doları reddedip onu satmamıştı. Ve bu hadise Weasel'in içkiye başlamasından sonra olmuştu.

Eva koridor dolabından faraşı çıkardı ve yerdeki cam parçalarını süpürdü. Önceki gece yatmadan önce Weasel'in ayık olduğunu biliyordu. Otostopla Dell'in barına veya Cumberland'e

gitmediği takdirde, saat dokuzdan sonra bira alabileceği bir yer yoktu.

Faraştaki cam parçalarını Weasel'in çöp sepetine dökerken hâlâ bu muammayı çözmeye çalışıyordu. Çöp sepetinde boş bira şişeleri de görmedi. Zaten Ed Craig gizli gizli içki içecek bir adam değildi.

Eh, nasılsa ortaya çıkacaktır.

Ama alt kata inerken içindeki huzursuzluk hiç eksilmemişti. Kendi kendine itiraf etmese bile, Weasel'e karşı hissettikleri, arkadaşça endişeden daha kuvvetliydi.

"Hanımefendi?"

Eva düşüncelerinden silkinip mutfağındaki yabancıya baktı. Bu yabancı, üstünde kadife pantolon ve temiz bir mavi tişört olan küçük bir oğlan çocuğuydu. Tanıdık geliyordu, ama kim olduğunu çıkaramadı. Herhalde Jointner Bulvarı'ndaki yeni ailelerden birinin çocuğu olmalıydı.

"Bay Mears burada mı yaşıyor?"

Eva tam ona, neden okulda değilsin, diye soracakken vazgeçti. Çocuğun yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Gözlerinin altı morarmıştı.

"Bay Mears uyuyor."

"Bekleyebilir miyim?"

Homer McCaslin, Green'in cenaze evinden çıktıktan sonra doğruca Norton'ların Brock Sokağı'ndaki evlerine gitmişti. Oraya vardığında saat on birdi. Bayan Norton hüngür hüngür ağlarken, Bill Norton nispeten sakindi. Yüzü gerilmişti ve art arda sigara içiyordu.

McCaslin kızın eşkalini telsizle yayacağını ve bir haber alınca onları mutlaka arayacağına söz verdi. Evet, bölgedeki bütün hastaneleri kontrol edecekti, bu zaten rutin bir işti (morga bakmak gibi). McCaslin kızın bir tartışma sonunda evden kaçtığını düşünüyordu. Annesi zaten böyle bir tartışma yaşandığını ve kızının evden ayrılmak niyetinde olduğunu itiraf etmişti.

Yine de, kulağı telsizinde, devriye otosuyla kasabanın arka sokaklarını taradı. Gece yarısını birkaç dakika geçe, Brooks

Yolu'ndan kasabaya dönerken aracının farları yol kenarındaki bankette bir metali aydınlattı: orman içinde park edilmiş bir otomobildi.

McCaslin durup otomobilden çıktı. Gördüğü araç ormana giden ve artık kullanılmayan bir patikada park edilmişti. Açık kahverengi, iki yaşında bir Chevy Vega'ydı. Arka cebinden not defterini çıkarıp Ben ve Jimmy'nin ifadeleri bulunan sayfaları atladı ve Bayan Norton'un verdiği plaka numarasını buldu. Bu otomobille aynı plakaydı. Kızın otomobiliydi. Bu durumda işler daha ciddileşmişti. Elini motor kapağına dayadı. Soğuktu. Demek ki, epey bir süreden beri burada park halindeydi.

"Şerif?"

Cıvıltılı bir sesti. Neden sanki eli hemen tabancasına gitmişti ki?

Dönüp bakınca, karşısında her zamankinden güzel görünen Susan Norton'u gördü; bir yabancıyla –saçları eski moda arkaya doğru taranmış genç bir adamla– el ele yürüyorlardı. McCaslin fenerini onun yüzüne doğrulttu; nedense ışık sanki adamın içinden geçiyordu ve onu zerre kadar aydınlatmıyor gibiydi. Ve bu ikili, yürüdükleri halde, yumuşak toprakta hiç ayak izi bırakmamışlardı. McCaslin korktu, eli hemen tabancasına gitti, ama sonra bıraktı. Fenerini kapatıp hiçbir şey yapmadan bekledi.

"Şerif," dedi Susan; sesi daha kısık ve sevecendi.

"Gelmekle çok iyi ettiniz," dedi yabancı.

Üstüne çullandılar.

Şimdi devriye otosu Deep Cut Yolu'nun bitimindeki çıkmazda park halindeydi ve sık ağaçların ortasında hiçbir şekilde gözükmüyordu. İki büklüm olmuş McCaslin bagaja tıkılmıştı. Telsizden ikide bir çağrı duyuluyor ve karşılıksız kalıyordu.

O sabah daha geç bir saatte Susan annesini ziyaret etti, ama az hasar verdi, tıpkı bir sülüğün yavaş yüzen birisini emerek beslenmesi gibiydi; ama Susan doymuştu. En önemlisi, buraya davet edildiği için istediği zaman girip çıkabilecekti. Bu gece yine acıkacaktı – her gece olduğu gibi...

O pazartesi sabahı Charles Griffen saat beşi biraz geçe karısını uyandırmıştı. Çok öfkeliydi. Dışarıda sağılma zamanı geçmiş olan inekler böğürüyordu. O gece olanları özetler gibi konuştu:

"O serseri oğlanlar kaçmış!"

Ama kaçmamışlardı. Danny Glick, Jack Griffen'ı bulup açlığını gidermiş, Jack de kardeşi Hal'ın odasına girip onu okulla, babalarıyla ilgili endişelerinden kurtarmıştı. Şimdi ikisi de samanlıktaki saman yığını altında yatıyorlardı. Arada yüzlerinin üstünden bir fare geçiyordu.

Artık güneş doğmuş, bütün habis varlıklar uykuya dalmıştı. Güneşli, güzel bir sonbahar günü başlıyordu. Kasaba halkı (ölmüş olduğundan habersiz) o gece yaşananlar hakkında hiçbir bilgisi olmadan, günlük işlerine gidecekti. Yaşlı Çiftçinin Günlüğü'ne göre pazartesi gecesi, saat tam 19.00'da başlayacaktı.

Cadılar Bayramı yaklaşırken, günler kısalıyordu; ardından kış gelecekti.

3

Saat dokuza çeyrek kala Ben aşağıya indiğinde mutfak musluğunun başındaki Eva Miller, "Verandada sizi bekleyen biri var," dedi.

Ben ayağında terliklerle arka kapıdan çıkarken, Susan'ı veya Şerif McCaslin'i göreceğini tahmin ediyordu. Ama veranda merdiveninde oturmuş, yavaş yavaş uyanmaya başlayan kasabaya bakan küçük bir oğlan çocuğu gördü.

"Merhaba," dedi Ben; çocuk hemen ona doğru döndü.

Kısa bir an bakıştılar, ama bu süre Ben'e çok uzunmuş gibi geldi. Bu oğlan, fiziki yapısıyla ona kendi çocuk halini hatırlatmıştı, ama bununla kalmıyordu. Üstüne bir ağırlık yüklenmiş gibiydi ve karşılaşmalarının tesadüf olmadığını seziyordu. Aklına Susan'la parkta karşılaşmaları, onunla sohbetinin tuhaf bir şekilde geleceğe yönelik imalarla dolu olduğunu hissedişi geldi.

Belki bu çocuk da buna benzer şeyler hissetmişti, çünkü gözleri hafifçe büyüdü ve sanki destek istiyormuşçasına eli veranda tırabzanına gitti.

"Siz Bay Mears'sınız," dedi çocuk.

"Evet. Ama korkarım ben seni tanımıyorum," dedi Ben.

"Adım Mark Petrie," dedi oğlan. "Size kötü bir haberim var."

Eminim vardır, diye geçirdi içinden Ben ve kendini kötü bir habere karşı hazırladı; ama duyunca, şaşkınlıktan donakaldı.

"Susan Norton *onlardan* biri," dedi oğlan. "Barlow o evde onu ele geçirdi. Ama ben Straker'ı öldürdüm. Hiç değilse, öldürdüğümü sanıyorum."

Ben konuşmaya çalıştı ama bir şey diyemedi. Boğazı düğümlenmişti.

Oğlan başını salladı, hiç zorlanmadan kontrolü ele almıştı. "İsterseniz, otomobilinize binip biraz dolaşalım. Etrafta görünmek istemiyorum. Okulu astım ve zaten ebeveynlerimle sorunlarım var."

Ben bir şeyler söyledi ama ne dediğini bilmiyordu. Miranda'nın öldüğü motosiklet kazasından sonra zor bela yerden kalkmıştı; sarsılmıştı ama yarası yoktu (ama sol elinin üstünde küçük bir sıyrık olduğunu unutmayalım). Sokak lambalarının ve kamyon farlarının ışıkları arasında kamyon şoförü ona doğru yürüyordu; iriyarı, saçı dökülmüş bir adamdı, beyaz gömleğinin üst cebinde bir dolmakalem vardı. Kamyon şoförü Ben'e bir şey söyledi, ama ne olduğunu hatırlamıyordu. Sonra da koluna girip onu oradan uzaklaştırdı. Kamyonun arka tekerleğinin önünde Miranda'nın düz topuklu ayakkabılarından birini görünce adamın kolundan sıyrılıp oraya doğru hamle yaptı. Kamyon şoförü onun ardından iki adım atıp, "Yerinde olsam bunu yapmazdım, ahbap," dedi. Ben boş gözlerle adama baktı. Elindeki sıyrık dışında yarası yoktu; kamyon şoförüne, beş dakika önce böyle bir şey olmamıştı, demek istedi. Başka bir paralel dünyada, köşeye geldiklerinde sola saparak bambaşka bir geleceğe gidebileceklerini söylemek istedi. Civardaki dükkânlardan insanlar oraya gelmişlerdi. Ve o anda Ben şu anda hissettiklerini hissetmişti: kabullenmenin başlangıcı

olan, zihinsel ve bedensel etkileşimin karışımı. Mide boşalıyor. Dudaklar uyuşuyor. Ağzının kenarından ince bir köpük sızıyor. Kulaklarında bir çınlama. Taşaklarındaki deri geriliyor. Aklı tıpkı bakılamayacak kadar parlak bir ışıktan korunur gibi, gizlenmeye çalışıyor. Kamyon şoförünün kolundan ikinci kez sıyrılıp ayakkabının olduğu yere gitmişti. Yerden alıp çevirdi. İçine elini soktu; hâlâ Miranda'nın ayağının sıcaklığı vardı. Elinde ayakkabıyla iki adım yürüdükten sonra onu gördü; sarı Wrangler blucinli bacakları kamyonun ön tekerlekleri altındaydı. Daha birkaç saat önce bu blucini giymiş olan kadının şimdi ölmüş olduğuna inanmak mümkün değildi. Ne var ki, Ben bütün ıstırabına rağmen durumu kabullenmişti. Yüksek sesle inledi; işte tam o anda Mabel'in tabloid gazetesinin fotoğrafçısı bu sahnenin fotoğrafını çekti. Bir ayakkabısı ayağında, biri çıkmış. İnsanlar daha önce hiç görmemişler gibi Miranda'nın çıplak ayağına bakıyorlardı. Ben iki adım geri çekilip eğildi ve...

"Kusacağım," dedi.

"Sorun değil."

Ben Citroën'in arkasına geçip bir eliyle kapı kulpuna tutunarak eğildi. Gözlerini kapadı; o karanlıkta Susan o güzel mavi gözleriyle ona bakıp gülümsüyordu. Ben tekrar gözlerini açtı. Belki de çocuk yalan söylüyor olabilirdi ya da aklı karışmıştı. Fakat bu düşünce onu hiç umutlandırmadı. Dönüp oğlanın yüzüne baktı... kaygıdan başka bir ifadesi yoktu.

"Hadi, gidelim," dedi Ben.

Birlikte yola koyuldular. Eva Miller kaşları kırışmış bir halde mutfak penceresinden onların gidişini seyretti. Kötü şeyler oluyordu. Eva bunu iliklerine kadar hissediyordu; tıpkı kocasının öldüğü gün içini kaplayan korkuyu hissediyordu.

Loretta Starcher'a telefon açtı. Uzun süre çaldıktan sonra cevap alamayınca telefonu kapadı. Bu kadın nerede olabilirdi? Herhalde kütüphanede olamazdı. Pazartesi günleri kütüphane kapalıydı.

Gözleri telefonda, bir süre oturdu. Hava büyük bir felakete gebeydi – belki de 1951 yangını kadar korkunç bir şeye...

Neden sonra bir kez daha telefonu alıp dedikodulara doymayan Mabel Werts'i aradı. Kasabada yıllardan beri böyle bir hafta sonu yaşanmamıştı.

4

Mark başından geçenleri anlatırken Ben otomobili amaçsız bir şekilde sürüyordu. Oğlan her şeyi çok güzel anlattı; Danny Glick'in penceresine geldiği geceden başlayıp bu sabahki gece ziyaretçisiyle bitirdi.

"Susan olduğuna emin misin?" diye sordu Ben.

"Evet."

Ben ani bir U dönüşü yapıp tekrar Jointner Bulvarı'na yöneldi.

"Nereye gidiyorsunuz? Yoksa..."

"Oraya değil. Henüz değil."

5

"Bir dakika. Durun."

Ben otomobili kenara çekti, birlikte indiler. Brooks Yolu'ndan Marsten Köşkü'nün altına doğru yavaş yavaş inmişlerdi. Burası Homer McCaslin'in Susan'ın Vega'sını bulduğu orman yoluydu. İkisi de güneşi yansıtan metali fark etmişti. Artık kullanılmayan bu yolda hiç konuşmadan yürüdüler. Yolda derin çukurlar vardı ve aralarındaki otlar bir hayli yükselmişti. Bir yerlerde bir kuş cıvıldadı.

Çok geçmeden otomobili buldular.

Ben önce duraksadı, sonra da durdu. Yine midesi bulanmaya başlamıştı. Kollarında soğuk ter vardı.

"Gidip baksana," dedi Ben.

Mark otomobile gidip sürücü tarafındaki pencereden içeriye baktı. "Anahtarlar hâlâ üstünde," dedi.

Ben de otomobile doğru yürürken ayağı bir şeye takıldı. Eğilip bakınca bunun tozlar arasında yatan bir .38'lik revolver olduğunu gördü. Eğilip aldı ve elinde çevirdi. Polislerin resmî tabancalarına benziyordu.

"Kimin tabancası?" diye sordu Mark. Susan'ın anahtarları elindeydi.

"Bilmiyorum." Emniyeti kapalı mı diye kontrol ettikten sonra cebine soktu.

Mark anahtarları ona verdi; Ben, Vega'ya doğru yürüdü; kendisini bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Ellerinin titremesinden, anahtarı bagajın kilidine sokmakta zorlandı. Bagaj açıldı.

Birlikte içine baktılar. Bagajın içinde bir yedek lastik ve bir krikodan başka hiçbir şey yoktu. Ben derin bir soluk verdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Mark.

Ben hemen cevap vermedi. Sesini kontrol edebileceğine karar verince, "Matt Burke adındaki bir arkadaşımı ziyaret edeceğiz," dedi. "Şimdi hastanede. Vampirlerle ilgili araştırma yapıyor."

Oğlanın gözlerindeki telaş hiç azalmamıştı. "Bana inanıyor musunuz?"

"Evet," dedi Ben. "Sana inanıyorum."

"Bay Burke lisede öğretmen, değil mi? Bu konu hakkında bilgisi var mı?"

"Evet. Doktorunun da var."

"Doktor Cody mi?"

"Evet."

Her ikisi de sanki soyu tükenmiş bir ırka ait bir iz bulacakmış gibi, pür dikkat otomobile bakıyorlardı. Bagaj kapısı tıpkı bir ağız gibi açılmıştı; Ben kapağı çarparak kapatınca çıkan ses yüreğinde yankılandı.

"Ve onunla konuştuktan sonra Marsten Köşkü'ne gidip bunu yapan orospu çocuğunu haklayacağız!" dedi Ben.

Mark hiç etkilenmeden ona baktı. "Sandığınız kadar kolay olmayabilir. Susan da orada olacak. O da artık *ona* ait."

"'Salem's Lot'u gördüğüne bin pişman olacak!" dedi Ben dişlerinin arasından. "Hadi, gidelim."

6

Saat dokuz buçukta hastaneye geldiklerinde Jimmy Cody, Matt'ın odasındaydı. Ciddi bir yüzle Ben'e baktıktan sonra gözleri merakla Mark Petrie'ye çevrildi.

"Sana kötü bir haberim var, Ben. Sue Norton kayboldu."

"O artık bir vampir," dedi Ben. Matt yatağında bir inleme sesi çıkardı.

"Bundan emin misin?" diye sordu Jimmy.

Ben parmağıyla Mark Petrie'yi işaret edip onu tanıttı. "Danny Glick cumartesi gecesi Mark'ı ziyaret etmiş. Gerisini kendisi anlatsın."

Mark tıpkı daha önce Ben'e anlattığı gibi, başından sonuna kadar olanları anlattı.

O bitirince Matt söze girdi. "Ben, ne kadar üzüldüğümü tarif edemem."

"Gerek duyarsan sana yatıştırıcı bir şey verebilirim," dedi Jimmy.

"Bana hangi ilacın gerektiğini biliyorum, Jimmy. Bu Barlow'un işini bugün bitirmek istiyorum. Şimdi. Hava kararmadan."

"Pekâlâ," dedi Jimmy. "Bütün randevularımı iptal ettim. İlçe şerifinin ofisini aradım. McCaslin de kayıp."

"Galiba bu her şeyi açıklıyor," dedi Ben, tabancayı cebinden çıkarıp Matt'ın komodinin üstüne bırakarak. Hastane odasında bir silah, son derece tuhaf bir görüntüydü.

"Bunu nerede buldun?" dedi Jimmy tabancayı alarak.

"Susan'ın otomobilinin yanında."

"O halde, sanırım McCaslin bizden ayrıldıktan sonra Norton'ların evine gitti ve Susan'ın kaybolduğunu öğrendi, otomobilinin markasını, modelini ve plakasını aldı. Belki bir yerde rastlarım diye dolanırken..."

Cümlesini bitirmesine gerek kalmamıştı. Odaya sessizlik çöktü.

"Foreman'ın yeri hâlâ kapalı," dedi Jimmy. "Crossen'in dükkânının önünde pinekleyen yaşlılar da çöplüğün durumundan şikâyet ediyorlar. Dud Rogers'i bir haftadan beri gören yok."

Birbirlerine baktılar.

"Dün gece Peder Callahan'la konuştum," dedi Matt. "Bize katılmaya razı oldu, ama bir şartı var: siz ikiniz –ve tabii Mark– önce bu yeni dükkâna uğrayıp Straker'la konuşacaksınız."

"Straker'ın kimseyle konuşabileceğini sanmıyorum," dedi Mark.

Jimmy, "Onlar hakkında ne öğrenebildin?" diye sordu Matt'a.

"Sanırım birkaç parçayı birleştirebildim. Straker bu yaratığın insan kılığındaki koruması... bir çeşit insan yoldaşı. Barlow'dan çok önce kasabaya gelmiş olmalı, çünkü Karanlıklar Efendisi'ni rahatlatmak için bazı işlemlerin yapılması gerekiyordu. Anlayacağınız, Barlow'un da bir Efendisi var. Ralphie Glick'ten en küçük bir iz bulunacağını sanmıyorum. Bence o, Barlow'un kabul edilme biletiydi. Straker onu kaçırdı ve kurban etti."

"Alçak!" dedi Jimmy.

"Ya Danny Glick?" diye sordu Ben.

"Onu önce Straker öldürdü," dedi Matt. "Efendisinin armağanı. İlk kan sadık uşağın. Daha sonra işin geri kalanını Barlow yaptı. Ama Barlow buraya gelmeden Straker ona başka bir hizmette bulundu. Ne olduğunu bileniniz var mı?"

Kimseden ses çıkmayınca Matt devam etti. "Mezarlık kapısında o adamın bulduğu köpek."

"Ne?" dedi Jimmy hayretle. "Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Beyaz gözler," dedi Mark, sonra da onay bekler gibi Matt'a baktı. Matt oğlanın bunu bilmesine şaşırmıştı. Başını evet anlamında salladı.

"Dün gece bu kitapları karıştırırken aramızda böyle bilgili birinin olduğunu bilmiyordum." Oğlan mahcup bir ifadeyle kızardı. "Mark tam üstüne bastı. Doğaüstü olaylar hakkındaki folklora göre, vampirleri ürkütüp kaçırmanın bir yolu da, siyah bir köpeğin gözlerinin üstünü 'melek gözleri' gibi beyaza boya-

makmış. Win'in köpeği Doc simsiyahtı, sadece gözlerinin üstünde iki beyaz leke vardı. Win buna köpeğinin farları diyordu. Hayvanın gözlerinin tam üstündeydi. Straker bunu fark etmiş olmalı; köpeği öldürüp mezarlık kapısına astı."

"Peki, ya bu Barlow?" dedi Jimmy. "O buraya nasıl geldi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Matt omuzlarını sallayarak. "Ama efsaneleri hesaba katarsak, çok yaşlı olmalı... çok yaşlı. Adını belki yirmi kere, belki bin kere değiştirmiştir. Şu ya da bu zamanda dünyadaki her ülkenin yerlisi olmuştur, ama sanırım Romen veya Macar kökenlidir. Hem kasabaya nasıl geldiğinin bir önemi yok; her ne kadar Larry Crockett'in bu işte bir parmağı olduğundan kuşkulansam da... Adam burada işte. Önemli olan da bu.

"Şimdi yapmanız gereken şey şu: Giderken yanınıza bir kazık alın. Bir de tabancanız olsun, belki Straker ölmemiştir. Şerif McCaslin'in tabancası işinizi görür. Kazık mutlaka kalbini delmeli, yoksa vampir tekrar canlanır. Jimmy, bunu sen kontrol edersin. Kazığı sapladıktan sonra kafasını kesmeniz, ağzını sarımsakla doldurmanız ve tabutunda yüzüstü çevirmeniz lazım. Hollywood filmlerinde veya vampir romanlarında kalbine kazık saplanan vampir hemen ölüp toz haline gelir. Gerçek hayatta böyle olmayabilir. Eğer olmazsa, tabutu ağırlıklarla doldurup akan bir suya atmanız gerekecek. Royal Nehri buna uygun. Soracağınız bir şey var mı?"

Yok gibiydi.

"Güzel. Her birinizde küçük bir şişe kutsal su ve bir lokma kutsal ekmek bulunsun. Ve gitmeden önce Peder Callahan itiraflarınızı dinlesin."

"Aramızda Katolik olduğunu sanmıyorum," dedi Ben.

"Ben Katoliğim," dedi Jimmy. "Ama kiliseye gitmem."

"Her halükârda itiraf edecek ve nedamet getireceksiniz. Sonra da İsa'nın kanıyla –temiz kanla, lekeli kanla değil– arınmış olarak gideceksiniz."

"Tamam," dedi Ben.

"Ben, Susan'la yatmış mıydın? Sorduğum için bağışla, ama..."

"Evet," dedi Ben.

"O halde kazığı senin saplaman lazım – önce Barlow'a, sonra da *ona.* Bu küçük grup içinde şahsen yara alan sadece sen varsın. Onun kocasıymış gibi davranacaksın. Ve hiç duraksamaman lazım. Yoksa onu serbest bırakmış olursun."

"Tamam," dedi Ben bir kez daha.

"Sarımsak almayı unutmayın. Ve mümkünse, gül. Cumberland'daki o çiçekçi dükkânı hâlâ açık mı, Jimmy?"

"Northern Belle mi? Sanırım açıktır."

"Her biriniz için bir tane beyaz gül. Bunu saçınıza bağlayın veya boynunuza dolayın. Ve tekrar edeyim: Asla gözlerine bakmayın. Size burada daha yüzlerce şey söyleyebilirim, ama bir an önce gitseniz iyi olacak. Saat şimdiden on oldu ve Peder Callahan bu işten caymayı düşünebilir. Sizler için dua edeceğim. Benim gibi inançları sorgulayan birinin dua etmesi tuhaf, ama eskisi kadar sorgulayıcı olduğumu sanmıyorum. Bir insan Tanrı'yı yüreğinden çıkarırsa, onun yerini Şeytan alır. Bunu Carlyle mi söylemişti."

Kimseden cevap gelmeyince Matt iç geçirdi. "Jimmy, boynuna yakından bakmak istiyorum."

Jimmy yatağın yanına gelip çenesini yukarıya kaldırdı. Delik yaraları olduğu belliydi, ama iki delik de kabuk bağlamıştı ve iyileşiyordu.

"Acı duyuyor musun? Kaşıntı var mı?" diye sordu Matt.

"Hayır."

"Şansın varmış," dedi Matt.

"Ben de çok şanslı olduğumu düşünmeye başladım."

Matt arkasına yaslandı. Yüzü gergin, gözleri çukurlaşmıştı. "Ben'in az önce geri çevirdiği hapı ben alayım, lütfen."

"Hemşirelerden birine söylerim."

"Siz işe koyulurken ben uyuyacağım," dedi Matt. "Daha sonra, başka bir şey var... ama her neyse, şimdilik yeter." Mark'a döndü. "Dün olağanüstü bir şey yaptın, evlat. Budalaca ve pervasızca, ama olağanüstüydü."

"Bedelini Susan ödedi," dedi Mark ellerini önünde kavuşturarak. Elleri titriyordu.

"Evet ve bir kere daha bedel ödemek zorunda kalabilirsin. Sen ya da herhangi biriniz. Onu hafife almayın! Şimdi, izninizle, çok yoruldum. Gecenin büyük bir kısmını okuyarak geçirdim. İşiniz biter bitmez beni arayın."

Odadan çıktılar. Koridorda Ben durup Jimmy'ye baktı. "Sana birini hatırlattı mı?"

"Evet," dedi Jimmy. "Vampir avcısı Van Helsing'i."

7

Saat onu çeyrek geçe Eva Miller iki kavanoz mısır almak için bodruma indi. Bunu, Mabel Werts'e göre hasta yatağında olan Bayan Norton'a götürecekti. Eva eylül ayının büyük bir kısmını buharlar içindeki mutfağında geçirmiş, konserve yapma işiyle uğraşmıştı. Bodrumundaki raflarında iki yüzden fazla kavanozu vardı – konserve yapmak en sevdiği işlerden biriydi. Yılın sonuna doğru, sonbahardan kışa geçilirken bunlara kıyma da ekleyecekti.

Bodrum kapısını açar açmaz kokuyu aldı.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı ve basamakları indi. Bu bodrum katını kocası inşa etmiş, serin olsun diye taş duvarlar örmüştü. Buna rağmen arada bir gediklerden içeriye bir sıçan girebiliyordu. Her ne kadar o güne dek bu denli ağır bir koku olduğunu hatırlamasa da, öyle bir şey olduğuna karar verdi.

Zemine inip altmış vatlık ampulün loş aydınlığında duvar boyunca yürüdü. Bu ampulleri yetmiş beş vatlık olanlarıyla değiştirmeliydi. Üstünde MISIR yazılı etiketleri olan kavanozların olduğu yere geldi (her birinin üstünde bir dilim kırmızı biber vardı) ve etrafı kolaçan etmeyi sürdürdü. Hatta kalorifer ocağının yanındaki boşluğa bile baktı. Hiçbir şey yoktu.

Mutfağına çıkan merdivene geldiğinde tekrar etrafa bakındı. İki yıl önce Larry Crocektt'in iki oğluna evin arkasında bir alet edevat kulübesi yaptırdığından beri bodrumu çok daha düzenli görünür olmuştu. Dört bir yanından boruların çıktığı, bir Emp-

resyonist heykeli gibi ihtişamlı duran kalorifer ocağı ve çift camlı pencereleri vardı. Kış yaklaşmıştı ve Eva'nın bu pencereleri elden geçirmesi gerekiyordu, çünkü ısıtma işi çok pahalıydı. Ralph'ın üstü muşamba kaplı bilardo masası vardı. Ralph 1959'da öldüğünden beri kimse oynamadığı halde, Eva her mayısta bunun üstünü elektrikli süpürgeyle temizlerdi. Burada artık pek bir şey kalmamıştı. Cumberland hastanesine götürmek üzere topladığı birkaç sandık kitap, sapı kırık bir kar küreği, Ralph'ın eski aletlerinin bulunduğu bir raf ve çoktan küflendiğini sandığı kumaş parçalarıyla dolu bir sandık.

Ama koku hâlâ devam ediyordu.

Gözleri mahzene açılan yarım camlı kapıya çevrildi. Ama oraya inmeyecekti, bugün değil. Hem zaten bu mahzenin duvarları betondandı. Oraya bir hayvanın girme ihtimali yoktu. Yine de...

"Ed?" diye seslendi hiçbir neden olmaksızın. Sesi kulağına ürpertici geldi.

Yahu neden böyle yapmıştı ki? Orada gizleneceği bir yer olsaydı bile, Ed Craig neden mahzene inecekti ki? İçiyor muydu? İçki içmek için o mahzen kadar kasvetli bir yer olamazdı. Muhtemelen o beş para etmez arkadaşı Virgil Rathbun'la ormana gitmiş, kafayı çekiyordu.

Buna rağmen Eva orada bir süre daha kaldı ve bakınmaya devam etti. Koku tek kelimeyle korkunçtu. Umarım burasını dezenfekte ettirmek zorunda kalmam, diye düşündü.

Mahzen kapısına son bir kez baktıktan sonra yukarıya çıktı.

8

Peder Callahan üçünü de dinlemeyi bitirdiğinde saat on bir buçuk olmuştu. Lojmanın geniş ve serin odasında oturuyorlardı; büyük pencerelerden giren güneş ışığında toz parçacıkları dans ediyordu. Bu sahne Callahan'a görmüş olduğu bir karikatürü hatırlattı. Elinde süpürgesi, bir temizlikçi kadın hayretler içinde

yere bakıyordu; gölgesinin yarısı süpürülüp kaybolmuştu. Callahan da o anda kendisini öyle hissediyordu. Yirmi dört saat içinde ikinci kez bir imkânsızlıkla karşılaşmış durumdaydı. Ne var ki, şimdi bu imkânsız görünen şey bir yazar, aklı başında bir oğlan çocuğu ve bütün kasabanın saygı duyduğu bir doktor tarafından teyit edilmekteydi. Ama yine de imkânsız olan şey imkânsızdı işte. İnsan kendi gölgesini süpüremezdi. Ama bu şey gerçekleşmiş gibi görünüyordu.

"Bir gök gürültülü fırtına ve elektrik kesintisi yaratabilseydiniz, bunu kabullenmek daha kolay olurdu," dedi.

"Tamamen doğru," dedi Jimmy. "Seni temin ederim." Eli boynuna gitti.

Peder Callahan yerinden kalktı ve Jimmy'nin siyah çantasından uçları sivriltilmiş iki beyzbol sopası çıkardı. Bunlardan birini elinde çevirip, "Bir dakika, Bayan Smith," dedi. "Bu hiç acıtmayacak."

Kimse gülmedi.

Callahan kazıkları tekrar yerine bırakıp pencereye gitti ve Jointner Bulvarı'na baktı. "Hepiniz de çok ikna ediciydiniz," dedi. "Ve sanırım, şimdi benim de size elinizde olmayan küçük bir şey vermem gerekecek."

Yüzünü onlara döndü.

"Barlow ve Straker Mobilya Dükkânı'nın vitrininde bir levha var. 'Yeni Bir Duyuruya Kadar Kapalıdır' yazıyor. Bu sabah saat dokuzda, Bay Burke'ün iddiaları hakkında sizin bu gizemli Bay Straker'ınızla konuşmak amacıyla oraya gittim. Dükkân önden ve arkadan kilitliydi."

"Bu durumun Mark'ın anlattıklarıyla uyuştuğunu itiraf etmek zorundasınız," dedi Ben.

"Olabilir. Ama sadece tesadüf olması da mümkün. Size bir kez daha sorayım. Bu işe Katolik Kilisesini karıştırmak zorunda olduğunuza emin misiniz?"

"Evet," dedi Ben. "Ama mecbur kalırsak, siz olmadan da yolumuza devam edeceğiz. İş ona varırsa, tek başıma da giderim."

"Buna gerek yok," dedi Callahan. "Beni takip edin, baylar. İtiraflarınızı dinlemeye hazırım."

9

Ben itiraf kabininin içinde diz çöktü; ne söyleyeceğini kestiremiyordu. Aklından bir dizi gerçek ötesi görüntüler geçiyordu: Susan'la parkta geçirdiği zaman; dil pensinden yaptığı haç karşısında Bayan Glick'in tıslayarak gerilemesi; korkuluk gibi giyinmiş Floyd Tibbits'in ona saldırması; Mark Petrie'nin Susan'ın otomobil penceresinden içeriye uzanışı. İlk defa bütün bu olanların bir rüya olabileceğini düşündü ve bitkin düşmüş beyninde bu ihtimale büyük bir hevesle sarıldı.

Gözleri kabinin köşesindeki bir şeye takıldı, eğilip bunu aldı. Çocuklar için satılan içi boş bir nane şekeri kutusuydu; herhalde bir oğlan çocuğu bunu cebinden düşürmüş olmalıydı. İşte bu, inkâr edilemeyecek bir gerçeklikti. Elinde tuttuğu karton kutu parmaklarının arasında son derece somut ve gerçekti. Kâbusu da gerçekti.

Küçük sürgülü kapı açıldı. Ben baktı ama bir şey göremedi. Boşlukta kalın bir perde vardı.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu perdeye.

"Bağışla beni, Tanrım, çünkü günah işledim, diyeceksin."

"Bağışla beni, Tanrım, çünkü günah işledim," dedi Ben. Sesi kendisine bile tuhaf gelmişti.

"Şimdi bana günahlarını anlat."

"Hepsini mi?" dedi Ben şaşırarak.

"Özetleyerek anlat," dedi Callahan. "Karanlıktan önce yapmamız gereken bir şey olduğunu biliyorum."

Var gücüyle düşünerek ve On Emir'i kriter olarak aklında tutarak Ben anlatmaya başladı. Anlattıkça daha kolaylaşmıyordu. Herhangi bir arınma veya ferahlama hissi yoktu; sadece hayatındaki kötü sırları bir yabancıya anlatmanın mahcubiyeti vardı. Ama bu ritüelin nasıl zorlayıcı bir hale gelebildiğini anlıyordu; tıpkı bir alkoliğin içkiyi aklına getirdiği zaman veya ergen bir oğlanın helanın gizli bir köşesinde gizlediği porno dergiyi düşündüğünde olduğu gibiydi. Bu uygulamanın ortaçağlara özgü,

mide bulandırıcı bir yanı vardı – kusturarak boşaltma ritüeliydi. Aklına bir Bergman filmi olan *Yedinci Mühür*'den bir sahne geldi. Kara vebanın kırıp geçirdiği bir kasabada perişan haldeki tövbekârlar grup halinde yürüyorlar. Huş ağacı dallarıyla kendilerini kamçılayıp kan çıkarıyorlar. Kendini bu şekilde ifşa etmenin çirkinliği (pekâlâ yalan söyleyebilecekken, bunu yapmazdı) o günkü hedeflerinin ne kadar gerçek olduğunu kanıtlıyordu; zihnindeki kara perde üstünde kocaman harflerle yazılı 'vampir' kelimesini neredeyse görür gibi oluyordu. Ona çok yabancı gelen bu ritüel içinde kendisini çok çaresiz hissetti. Kurt adamların, vampirlerin, cadıların varlıklarının kabul edildikleri günlerde itiraf ritüeli yegâne ışık kaynağı olmuştu. Matt onlara, Peder Callahan'ın kiliseyi bir Güç olarak algıladığını söylememişti, ama Ben şimdi bunu anlıyordu. Bu küçük kabin içinde o Gücün kendisini hırpaladığını, onu çırılçıplak ve iğrenç bir halde bıraktığını hissediyordu. Doğduğu günden beri itiraf ritüeline inanmış hiçbir Katolik bunu Ben kadar hissetmiş olamazdı.

Kabinden çıktığında açık kapıdan içeriye giren temiz hava ona ilaç gibi geldi. Avucuyla boynundaki teri sildi.

Callahan da dışarıya çıktı. "Henüz işin bitmedi."

Ben itiraz etmeden tekrar kabine girdi ama diz çökmedi. Callahan ondan nedamet dualarını okumasını istedi.

"Bunları bilmiyorum," dedi Ben.

"Sana bunların yazılı olduğu bir kart veririm," dedi perdenin öbür tarafındaki ses. "Cumberland'e giderken içinden okursun."

Ben bir an tereddüt etti. "Matt haklıymış. Bu işin sandığımızdan daha zor olacağını söylemişti. İşimiz bitene kadar kan ter içinde kalacağız."

"Öyle mi?" dedi Callahan. Ben onun hâlâ şüphe duyduğunu düşündü. Başını eğdiği zaman şeker kutusunu hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Kutuyu ezip hamur halline getirmişti.

10

Hep birlikte Jimmy Cody'nin büyük Buick otomobiline binip yola koyulduklarında saat bir olmuştu. Peder Donald Callahan cüppesini giymişti, üstünde kenarları mor şeritli beyaz şalı vardı. Her birine küçük tüpler içinde kutsal sudan vermiş, onları haçla kutsamıştı. Kucağındaki küçük gümüş kutunun içinde birkaç parça kutsal ekmek vardı.

Önce Jimmy'nin Cumberland'deki ofisinde durdular. Jimmy içeriye giderken motoru rölantide bıraktı. Dışarıya çıktığında üstünde McCaslin'in tabancasının görünmeyeceği bol bir spor ceket, elindeyse bir çekiç vardı.

Ben bu çekice büyülenmiş gibi bakarken, yan gözle Mark ve Callahan'ın da ona baktıklarını gördü. Çekicin mavi bir çelik başı ve lastik kaplı sapı vardı.

"Ne çirkin şey, değil mi?" dedi Jimmy.

Ben bu çekici Susan'ın memelerinin arasına kazık çakmak için kullanacağını düşününce midesi altüst oldu. "Evet," dedi dudaklarını ıslatarak. "Gerçekten çok çirkin."

Stop and Shop adlı süpermarkete gittiler. Ben ve Jimmy sebze reyonunda sergilenen ne kadar sarımsak varsa aldılar. On iki sandığın parasını öderlerken kasadaki kız kaşlarını kaldırıp, "İyi ki sizlerle yolculuğa çıkmıyorum," dedi.

Dışarıya çıkarlarken Ben, "Vampirlere karşı sarımsağın etkili olması acaba hangi temele dayanıyor?" diye sordu. "İncil'de mi geçiyor ya da eski bir..."

"Alerjiyle ilgili olduğunu sanıyorum," dedi Jimmy.

"Alerji mi?"

Callahan bu konuşmanın sonuna yetişmişti ve çiçekçi dükkânına giderlerken konuyu en başından almalarını istedi.

"Evet, ben de Doktor Cody'yle aynı fikirdeyim," dedi. "Herhalde alerjidir... Tabii eğer gerçekten bir caydırıcılığı varsa. Unutmayın ki, bu henüz kanıtlanmış bir şey değil."

"Bir rahibin böyle düşünmesi çok tuhaf," dedi Mark.

"Neden? Eğer vampirlerin varlığını kabul etmek zorundaysam (ve göründüğü kadar buna mecburum, hiç değilse şimdilik) bunların bütün doğa kanunlarının ötesinde yaratıklar olduklarını da mı kabul etmek zorundayım? Bazılarını, tamam. Folklora göre bunlar aynada görünmezler, kendilerini yarasa, kurt veya kuş biçimine dönüştürebilirler, vücutlarını daraltıp en küçük çatlakların arasından bile geçebilirler ve kesinlikle tat duyuları vardır. Belki rahatsızlığı ve acıyı da..."

"Ve sevgiyi?" diye sordu Ben.

"Hayır," dedi Jimmy. "Onlarda sevgi duygusunun olacağını hiç sanmam." Bitişiğinde bir sera olan çiçekçi dükkânının küçük otoparkına girdi.

İçeriye girerken kapının üstündeki küçük zil çınladı ve yoğun bir çiçek kokusuyla karşılaştılar. Ona cenaze evlerini hatırlatan bu birbirine karışmış parfüm kokusu Ben'in midesini bulandırdı.

"Hoş geldiniz," dedi uzun boylu bir adam. Üstünde keten bir önlük, bir elindeyse bir çiçek saksısı vardı.

Ben tam ne istediklerini açıklamaya başlamışken önlüklü adam başını iki yana sallayarak onun sözünü kesti.

"Korkarım, geç kaldınız. Geçen cuma günü bir adam gelip depomdaki bütün gülleri –kırmızı, beyaz ve sarı– satın aldı. Çarşamba gününe kadar başka gül olmayacak. Eğer sipariş vermek..."

"Bu adam nasıl biriydi?"

"Çok dikkat çekici bir adamdı," dedi dükkân sahibi elindeki saksıyı bırakarak. "Uzun boylu, tamamen saçsız. Kokusundan anladığım kadarıyla, yabancı bir marka sigara içiyordu. Çiçeklerin tamamını üç kerede taşıyabildi ve bunları çok eski bir otomobilin arkasına yerleştirdi. Galiba markası Dodge..."

"Packard," dedi Ben. "Siyah bir Packard."

"O halde onu tanıyorsunuz."

"Bir bakıma öyle denebilir."

"Ücreti nakit olarak ödedi. Miktar göz ününe alınırsa, bu pek alışıldık bir şey değildi. Ama onunla temas kurarsanız belki size satmak isteyebilir..."

"Belki," dedi Ben.

Otomobile bindikten sonra bu durumu konuştular.

"Falmouth'ta bir çiçekçi dükkânı..." diye başladı Peder Callahan.

"Hayır!" dedi Ben. "Hayır!" Sesindeki şiddet herkesin ona bakmasına neden oldu. "Falmouth'a gidip Straker'ın orada da bulunduğunu mu öğreneceğiz? Sonra ne olacak? Portland mı? Kittery mi? *Boston mu*? Neler olduğunu anlamıyor musunuz? Adam bizim ne yapacağımızı önceden kestiriyor. *Bizi burnumuzdan sürüklüyor*!"

"Ben, mantıklı ol," dedi Jimmy. "Sence hiç değilse..."

"Matt'ın ne dediğini unuttun mu? 'Gündüz vakti uyanamayacağı için size zarar veremeyeceğini sanmayın.' Saatine bak, Jimmy."

Jimmy baktı. "İkiyi çeyrek geçiyor," dedi ve sanki doğrulamak istermiş gibi göğe baktı. Ama doğruydu; artık gölgeler diğer yana çekiliyordu.

"Bizi önceden seziyor," dedi Ben. "Her hamlemizde, bizden dört adım önde oluyor. Bizden habersiz olacağını nasıl düşünebildik? İfşa olabileceğini ve ona karşı çıkılacağı ihtimalini hiç mi hesaba katmayacaktı? Bir topluiğnenin tepesinde kaç meleğin dans edebileceğini tartışarak günün geri kalanını harcamayalım ve hemen oraya gidelim."

"Ben haklı," dedi Callahan. "Bence de tartışmayı bırakıp yola koyulalım."

"O halde hemen gidelim," dedi Mark telaşla.

Jimmy lastiklere çığlıklar attırarak otoparktan hızla çıktı. Dükkân sahibi onların arkasından bakakalmıştı. Doktor plakalı bir otomobilde biri rahip üç adam ve bir çocuk deli saçması şeyler konuşuyorlardı.

11

Cody, Marsten Köşkü'ne kasabanın kör yanı olan Brooks Yolu'ndan geldi ve eve bu açıdan bakan Callahan'ın aklından şunlar geçti: Gerçekten de kasabanın üstüne kâbus gibi çökmüş. Daha önce bunu fark etmemiş olmam çok tuhaf. Tam Jointner Bulvarı ile Brock Caddesi'nin kavşağına bakan tepede. Kasabayı 360 derecelik bir açıyla görüyor. Kocaman, harap bir evdi, panjurları kapalıyken bir lahit gibi görünerek insanın içini karartıyordu.

Ve bu ev hem bir intihara hem de bir cinayete sahne olmuştu; o halde kutsanmamış bir yerdi.

Bunları seslendirmek için ağzını açmak üzereyken vazgeçti.

Cody, Brooks Yolu'na sapınca ev bir an için ağaçların arasında görünmez oldu. Derken ağaçlar seyreldi ve Cody garaj yoluna saptı. Packard garajın önüne park edilmişti. Jimmy motoru kapattıktan sonra McCaslin'in tabancasını çıkardı.

Callahan bu mekânın atmosferini hemen hissetti. Cebinden bir haç –annesinindi– çıkarıp boynuna, kendisininkinin yanına astı. Buradaki ağaçlarda hiçbir kuş cıvıltısı yoktu. Uzamış ve sararmış otlar mevsim sonu için bile fazla kuruydu.

Verandaya çıkan basamaklar adamakıllı yamulmuştu; veranda sütunlarından birinde daha parlak bir boya izi vardı; burada asılı, Girmek Yasaktır tabelası kısa süre önce kaldırılmıştı. Ön kapıda yepyeni bir Yale kilidi görünüyordu.

"Mark gibi biz de bir pencereden..." diye başladı Jimmy.

"Hayır," dedi Ben. "Doğruca ön kapıdan gireceğiz. Gerekirse kırarız."

"Buna gerek kalacağını sanmıyorum," dedi Callahan; sesi ona ait değilmiş gibiydi. Otomobilden çıktıktan sonra hiç düşünmeden onları yönlendirmişti. Kapıya yaklaşırken içini büyük bir heves kaplamıştı – tamamen kaybettiğini sandığı o eski heves... Ev sanki onları sarmalamış, badanasındaki her bir çatlaktan kötülük sızar gibiydi. Ama Callahan hiç tereddüt etmedi. Oyalanmayı aklından bile geçirmedi. Son anlarda onları yöneltmekten ziyade kendisi yöneltiliyordu.

"Yüce Tanrı'nın adına!" diye bağırdı. Hırıltılı sesindeki buyurganlık diğerlerinin ona sokulmasına yol açtı. "Bütün kötülüklerin bu evden gitmelerini emrediyorum. Ruhlar, buradan derhal ayrılın!" Ve ne yaptığının farkında bile olmadan elindeki haçla kapıya vurdu.

Bir ışık parlamasıyla birlikte –daha sonra hepsinin hemfikir olacağı– keskin bir ozon kokusu ve sanki tahtalar çığlık atıyormuş gibi bir çatırdama sesi çıktı. Kapının üstündeki vasistas dışarıya doğru patladı ve aynı anda bahçeye bakan cumbanın camları otların üstüne yağdı. Yeni Yale kilidi hamur haline gelmiş bir şekilde ayaklarının dibine düşmüştü. Mark eğilip buna dokununca acıyla bağırdı.

"Sıcakmış," dedi.

Callahan titreyerek kapıdan geriye çekildi ve elindeki haça baktı. "Hiç şüphe yok ki, bu hayatımda yaşadığım en şaşırtıcı olay," dedi. Sanki Tanrı'nın yüzünü görmek ister gibi göğe baktı, ama gök bu duruma kayıtsızdı.

Ben kapıyı iterek kolayca açtı, ama Callahan'ın önden girmesi için bekledi. Hole girince Callahan, Mark'a baktı.

"Mahzen," dedi Mark. "Mutfaktan giriliyor. Straker üst katta. Ama..." Kaşları kırışmış bir halde durdu. "Bir farklılık var. Ne olduğunu bilmiyorum. Bir şey, daha önceden olduğu gibi değil."

Önce üst kata çıktılar; Ben önden gitmediği halde koridorun sonundaki kapıya yaklaşırlarken eskiden duyduğu o dehşet yine içini kapladı. Daha bir ay önce, 'salem's Lot'a gelişinin ertesi günü o odaya ikinci kez bakmak için buradaydı. Callahan itip kapıyı açınca Ben başını yukarıya kaldırdı... ve elinde olmadan bir çığlık attı. Tiz sesli, kadınsı, isterik bir çığlıktı.

Ama tepedeki kirişte asılı olan Hubert Marsten veya onun ruhu değildi.

Straker'dı ve mezbahadaki bir domuz gibi baş aşağıya asılmış, gırtlağı kesilmişti, onlara bakan cam gibi gözleri ardına kadar açıktı.

Vücudunda kan kalmadığı için beyazlaşmıştı.

12

"Yüce Tanrım!" dedi Peder Callahan. "Yüce Tanrım!"

Küçük adımlarla odaya girdiler. Callahan ve Cody önde, Ben ve Mark birbirlerine sokulmuş vaziyette arkalarındaydılar.

Straker'ın ayakları birbirine bağlandıktan sonra yukarı kaldırılmış ve kirişe bağlanmıştı. Straker'ın ölü ağırlığını elleri yere değmeyecek kadar yükseğe kaldırmak muazzam bir kuvvet gerektirir, diye düşündü Ben.

Jimmy bileğiyle cesedin alnına dokunduktan sonra bir elini eline aldı. "Muhtemelen on sekiz saat önce ölmüş," dedi. Ürpererek eli bıraktı. "Tanrım, ne korkunç bir ölüm... Ama bunu anlayamıyorum. Neden... kim..."

"Barlow yapmıştır," dedi Mark. Straker'ın cesedine gözlerini kırpmadan bakıyordu.

"Straker görevini yapamadı," dedi Jimmy. "Ona ebedi hayat verilmedi. Ama neden bu şekilde? Baş aşağıya asılmış?"

"Makedonya kadar eski bir âdet," dedi Peder Callahan. "Düşmanının veya bir hainin cesedini baş aşağıya asarak, onun cennet yerine dünyayı görmesini sağlıyorsun. St. Paul bu şekilde çarmıha gerilmişti. X biçimli bir haça bağlanmış, iki bacağı kırılmıştı."

Ben hırıltılı bir sesle söze girdi. "Hâlâ bizi yanlış yöne saptırıyor. Bin bir tane hilesi var. Hadi, gidelim."

Birlikte merdiveni inip mutfağa girdiler. Buraya gelince bir kez daha Peder Callahan öne geçti. Bir an hiçbir şey yapmadan birbirlerine ve mahzene açılan kapıya baktılar. Ben yirmi beş yıl önce üst kata çıkan merdivene de böyle baktığını hatırlıyordu.

13

Peder kapıyı açınca Mark bir kez daha çürüme kokusunu duydu; ama bu defa farklıydı, eskisi kadar keskin ve rahatsız edici değildi.

Callahan basamakları inmeye başladı. Onun arkasından ölülerin çukuruna inebilmek için Mark bütün irade gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Jimmy çantasından bir fener çıkarıp yaktı. Fenerden çıkan ışık karşı duvarı, sonra yeri, sonra da uzun bir sandığı aydınlattı. Bir de masa vardı.

"Şuraya bakın," dedi Mark.

O karanlık içinde temiz, parlak sarı parşömen bir zarf gördüler.

"Bu bir tuzak," dedi Peder Callahan. "Dokunmasanız iyi olur."

"Hayır," dedi Mark. İçinde hem bir rahatlama hem de hayal kırıklığı vardı. "Burada değil. Gitmiş. Bu zarf bizim için. Herhalde kötü şeyler yazmıştır."

Ben zarfı alıp iki kere elinde çevirdikten sonra –Mark onun ellerinin titrediğini görebiliyordu– açtı.

İçinde kalın bir parşömen kâğıdına benzeyen tek bir sayfa vardı. Görmek için birbirlerine sokuldular, Jimmy fenerini sayfanın üstüne tuttu. Güzel bir elyazısıyla yazılmıştı.

4 Ekim

Sevgili Genç Dostlarım,

Buraya gelmekle ne kadar iyi ettiniz.

Misafir ağırlamaktan çok hoşlanırım; uzun ve çoğu zaman yalnızlık içinde geçen yaşamım boyunca ziyaretçilerimi ağırlamak en büyük keyfim olmuştur. Akşam gelmiş olsaydınız, sizi şahsen karşılardım. Ama buraya gündüz saatlerinde geleceğinizi tahmin ettiğim için, dışarıda olmayı tercih ettim.

Size takdirlerimi göstermek için bir yadigâr bıraktım; içinizden birinin çok sevdiği ve yakını olan birisi, ben daha sevimli bir yuva bulmaya karar verene kadar, kaldığım bir

yerde bulunuyor. O çok tatlı bir kız, Bay Mears; deyim yerindeyse, tam dişime göre. Artık ihtiyacım olmayacağı için onu size bıraktım – ana etkinlik öncesi ısınma turu. İsterseniz buna, iştahınızı kabartacak bir şey deyin. Bakalım, ana yemek gelmeden önce bu aperatifi beğenecek misiniz?

Efendi Petrie, beni hayatımdaki en sadık ve akıllı hizmetkârımdan yoksun bıraktınız. Dolaylı olarak onun mahvında yer almama neden oldunuz. Eminim, ona arkadan saldırmışsınızdır. Sizinle şahsen hesaplaşmaktan büyük zevk alacağım. Ama önce ebeveynleriniz. Bu gece... ya da yarın gece... veya daha sonraki gece. Sonra sıra size gelecek. Ama siz benim kiliseme hadım edilmiş bir koro üyesi olarak katılacaksınız.

Ve siz, Peder Callahan... Sizi buraya gelmeye onlar mı ikna etti? Tahmin etmiştim. Jerusalem's Lot'a geldiğimden beri sizi gözlemledim; tıpkı iyi bir satranç oyuncusunun rakibinin müsabakalarını gözlemlediği gibi... Katolik Kilisesi benim en eski hasımlarımdan biri değildir. Üyeleri Roma'nın yeraltı mezarlarında saklanıp birbirlerini tanımak için göğüslerine balık resmi çizdikleri erken dönemlerinde bile ben yaşlıydım. O koyun çobanına tapınan ekmek yiyiciler ve şarap içiciler zayıfken, ben çok güçlüydüm. Sizin kilisenizin ayinlerini daha kimse tanımazken, benim ayinlerim çoktan beri vardı. Buna rağmen, sizi hafife almıyorum. İyiliğin olduğu kadar kötülüğün yollarında da bilgeyim. Bezgin değilim.

Ve sizin hakkınızdan geleceğim. Nasıl mı? Callahan Beyaz'ın sembolünü işitmiyor mu? Callahan gündüz olduğu

gibi, geceleri de hareket etmiyor mu? Aziz dostum Matthew Burke'ün bana ve yoldaşlarıma bildirdiği gibi hem Hıristiyan hem pagan kültürlerde efsunlar, sihirli iksirler yok mu? Evet, evet ve evet. Ama ben sizden çok yaşadım. Ben kurnazım. Ben yılan değil, bütün yılanların babasıyım.

Hâlâ bu kadarı yetmez, diyorsun. Evet, yetmez. Sonunda, Peder Callahan, kendi kendini yok edeceksin. Beyaz'a olan imanın zayıf ve yumuşak. Sözünü ettiğin sevgi bir varsayım. Sadece içki şişesini bilirsin.

Benim sevgili dostlarım... Bay Mears, Bay Cody, Efendi Petrie, Peder Callahan... Burada iyi vakit geçireceğinizi umarım. Kendisiyle şahsen karşılaşma zevkinden mahrum olduğum bu evin eski sahibi bana harika Medoc şarabı bıraktı. İşinizi bitirdikten sonra hâlâ keyfiniz yerindeyse, bu güzel şaraptan için. Sizlerle bir kez daha karşılaşacağız ve bu defa her birinizi şahsen ve daha yakından kutlayacağım.

O gün görüşmek üzere, hoşça kalın.

BARLOW.

Ben titreyen elleriyle mektubu masanın üstüne bırakıp diğerlerine baktı. Mark ellerini yumruk yapmış, ağzı çürük bir şey ısırmış gibi büzülmüştü. Jimmy'nin her zamanki o çocuksu yüzü bembeyazdı. Peder Donald Callahan'ın ağzı açıktı, titriyordu.

Birer birer dönüp ona baktılar.

"Hadi," dedi Callahan.

Hep birlikte köşeyi döndüler.

14

Parkins Gillespie, Belediye binasının merdivenlerinde durmuş, kuvvetli Zeiss dürbünüyle bakınırken, polis otosuyla Nolly Gardener geldi ve araçtan çıktı.

"Ne oldu, Park?" diye sordu basamakları çıkarken.

Parkins dürbünü ona uzatıp eliyle Marsten Köşkü'nü işaret etti.

Nolly o tarafa baktı. Eski Packard'ı ve onun önüne park edilmiş yeni Bucik'i gördü. O mesafeden otomobilin plakası okunamıyordu. Dürbünü indirdi. "Bu Doktor Cody'nin otomobili değil mi?"

"Evet, sanırım öyle." Parkins dudaklarının arasına bir Pall Mall sigarası yerleştirip mutfak kibritini arkasındaki duvara sürterek yaktı.

"Orada o Packard'dan başka hiç otomobil görmemiştim."

"Evet, doğru," dedi Parkins.

"Sence gidip bir bakmamız gerekir mi?" diye sordu Nolly, ama her zamanki isteklilliği yoktu. Beş yıldan beri emniyet görevlisi olduğu halde işinden hâlâ büyük bir zevk alırdı.

"Hayır," dedi Parkins. "Hiç karışmayacağız." Yelek cebinden saatini çıkarıp baktı; 15.41'di. Saatini belediye binasındaki duvar saatiyle karşılaştırdıktan sonra tekrar cebine soktu.

"Floyd Tibbits ve Bebek McDougall'la ilgili bir şey çıktı mı?" diye sordu Nolly.

"Bilmiyorum."

"Ya," dedi Nolly şaşırmış bir halde. Parkins oldum olası az konuşurdu, ama bu çok farklıydı. Dürbünle bir daha baktı. Değişen bir şey yoktu.

"Kasaba bugün çok sakin," dedi Nolly.

"Evet," dedi Parkins. Soluk mavi gözleriyle Jointner Bulvarı'na ve parka baktı. Her ikisi de boştu. Günün büyük bir kısmında boş kalmıştı. Savaş Anıtı etrafında bebeklerini gezdiren annelerin ve aylakların olmayışı dikkat çekiciydi.

"Tuhaf şeyler oluyor," dedi Nolly.

"Evet," dedi Parkins.

Nolly son çare olarak Parkins'in illaki karşılık vereceği bir konuşma konusu olan hava durumunu ortaya attı. "Bulutlar toplanıyor," dedi. "Bu gece yağmur var."

Parkins göğe baktı. Güney batıdan gelen bulutları gördü. "Evet," deyip sigara izmaritini yere attı.

"Park, iyi misin?"

Parkins Gillespie bunu bir düşündü.

"Hayır," dedi.

"Neyin var yahu?"

"Galiba," dedi Gillespie, "korkudan ödüm bokuma karışıyor."

"Ne?" dedi Nolly hayretle. "Neden korkuyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Parkins ve dürbününü geri aldı. Nolly nutku tutulmuş bir halde yanında dururken bir kez daha Marsten Köşkü'nü gözetlemeye başladı.

15

Mektubun bırakıldığı masanın ötesinde mahzen L şeklini alıyordu; artık bir zamanlar şarap mahzeni olarak kullanılan yerdeydiler. Hubert Marsten sıkı bir içki kaçakçısıymış, diye düşündü Ben. Üstü tozlarla ve örümcek ağlarıyla kaplı, irili ufaklı pek çok fıçı vardı. Duvarlardan biri bir uçtan diğerine uzanan bir şarap rafıyla kaplıydı ve elmas biçimli raf gözlerinden yıllanmış şişelerin uçları görünüyordu. Bazıları patlamıştı ve o köpüklü şarapların yerine örümcekler yuva yapmıştı. Çoğu şarap sirkeleşmiş olmalıydı; havada keskin bir koku hâkimdi.

"Hayır," dedi Ben alçak sesle. "Yapamam."

"Yapmalısın," dedi Peder Callahan. "Sana kolay olacağını ya da en iyisinin bu olduğunu söylemiyorum. Sadece yapmak zorundasın."

"Yapamam!" diye inledi Ben. Bu defa sözü mahzende yankılandı.

Tam ortada, Jimmy'nin fener ışığıyla aydınlatılmış bir kürsünün üzerinde Susan Norton kıpırdamadan yatıyordu. Omuzlarından ayaklarına kadar beyaz bir çarşafla örtülüydü. Ona yaklaştıkları anda hiçbiri konuşamadı.

Hayattayken Susan neşeli, şirin bir kızdı; güzel tanımına uyamazdı (kıl payıyla) ama bunun nedeni yüz hatlarındaki bir eksiklik yüzünden değildi; muhtemelen hayatının çok durgun ve sönük geçmiş olmasındandı. Ama şimdi gerçek güzelliğe erişmiş haldeydi. Karanlık bir güzellikti.

Ölüm ona damgasını vurmamıştı. Yüzü pembeydi, makyajsız dudakları parlak kırmızıydı. Alnının rengi soluktu ama kusursuzdu ve cildi kaymak gibiydi. Bir eli yanında kıvrılmış, diğeri belinin üstündeydi. Ne var ki, verdiği izlenim hiç meleksi bir güzellik değil, soğuk ve ruhsuz bir güzellikti. Yüzündeki bir şey –çok belirgin olmasa da– Jimmy'ye Saygon'lu genç kızları hatırlattı; bazıları on üç yaşında bile olmayan bu kızlar ara sokaklarda veya barların arkasında askerlerin önünde diz çökerlerdi. Ne var ki, bu kızların yaptığı şey ahlaksızlık değil, sadece dünya gerçeğiydi. Susan'ın yüzündeki değişiklik çok farklıydı, ama Jimmy bunun adını koyamadı.

Callahan öne çıkıp parmaklarını Susan'ın sol memesine bastırdı. "Burası," dedi. "Kalbi."

"Hayır," dedi Ben bir daha. "Yapamam."

"Onun sevgilisi ol," dedi Callahan. "Dahası, kocası ol. Onun canını yakmayacaksın, Ben. Onu özgür kılacaksın. Canı yanan tek kişi sen olacaksın."

Ben uyuşmuş bir halde rahibe baktı. Mark, Jimmy'nin torbasındaki kazığı çıkarmış, hiçbir şey söylemeden ona uzatmaktaydı. Ben uzanıp bunu eline aldı.

Bunu yaparken hiç düşünmezsem, belki o zaman...

Ama düşünmemesi mümkün değildi. Birden aklına *Drakula* romanından bir replik geldi. Bir zamanlar çok eğlenceli bulduğu

bu kurgu romanı şimdi hiç hoş bulmuyordu. Arthur Holmwood aynen bunun gibi korkunç bir şey yapma zorunluluğuyla karşı karşıyaydı; Van Helsing ona şöyle diyordu: *Tatlı sulara gelene kadar acı suların içinden geçmek zorundayız.*

Onlar için bir daha tatlı sular olma ihtimali var mıydı?

"Alın bu kazığı benden!" diye inledi. "Bana bunu yaptırmayın..."

Kimse karşılık vermedi.

Kaşlarının üstü, yanakları ve kolları soğuk terler içindeydi. Dört saat önce sıradan bir beyzbol sopası olan kazık şimdi ürpertici bir ağırlık kazanmış gibiydi.

Kazığı kaldırıp Susan'ın sol memesine, bluzunun ilikli olan son düğmesinin üstüne bastırdı. Kazığın ucu Susan'ın göğsünde bir çukur oluştururken Ben ağzının seğirdiğini hissetti.

"Ölmemiş," dedi. Bu artık onun son savunmasıydı.

"Hayır," dedi Jimmy. "O bir yaşayan ölü, Ben." Jimmy onlara Susan'ın ne durumda olduğunu göstermişti; tansiyonunu ölçmüş, 00/00 olduğunu hepsi görmüştü. Stetoskopunu göğsüne dayamış, hepsine kalp atışı olmadığını dinletmişti.

Birisi Ben'in öbür eline bir şey tutuşturdu. (Ben yıllar sonra bile bunu kimin verdiğini hatırlayamayacaktı.) Bir çekiçti. Çekicin başı fenerin ışığında parlıyordu.

"Çabuk ol," dedi Callahan, "ve dışarıya, gün ışığına çık. Geri kalan işi biz yaparız."

Tatlı sulara gelene kadar acı suların içinden geçmek zorundayız.

Ben çekici kaldırdı ve kazığın üstüne indirdi.

Çekiç kazığın tam tepesine vurduğunda sapındaki titreşim ömrünün sonuna kadar Ben'in rüyalarını karartacaktı. Susan'ın mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. Kazığın giriş noktasından fışkıran kan Ben'in ellerine, gömleğine ve yanaklarına sıçradı. O anda mahzenin içi kanın bakır kokusuyla doldu.

Susan debelendi. Ellerini kaldırıp kanat çırpar gibi havayı dövdü. Ayakları kürsünün üstünde tepindi. Ağzı esner gibi açılınca kurt benzeri sivri dişleri göründü. Ve deli gibi çığlık atmaya başladı. Ağzının kenarlarından kan fışkırıyordu.

Ben art arda çekiçle kazığa vurdu.

Beyninin içini kocaman siyah kargaların çığlıkları doldurmuştu. Bunun yanı sıra dehşet verici ama hatırlayamayacağı görüntüler de vardı. Elleri kırmızıydı, kazık kırmızıydı ve inip kalkan çekiç de kırmızıydı. Jimmy'nin titreyen ellerindeki fenerin ışığı Susan'ın çırpınan yüzünü aydınlatıyordu. Sivri dişleri dudaklarını parçalamıştı. Fışkıran kan, üstündeki beyaz çarşafta çeşitli motifler oluşturuyordu.

Derken, aniden sırtı bir yay gibi geriye büküldü ve ağzı neredeyse çenelerini kıracak kadar açıldı. Kazığın açtığı yaradan muazzam bir patlamayla daha koyu renkli, neredeyse siyah kan fışkırdı. O açık ağızdan çıkan çığlık insan ruhunun ıslak karanlıklarından çıkıyordu. Ağzından ve burnundan kan boşalırken sanki bir şey daha çıkar gibi oldu. O zayıf ışıkta gölge gibi bir şey Susan'ın gövdesinden çıktı, karanlıkla kaynaştı ve yok oluverdi.

Susan'ın sırtı yine kürsüye indi, ağzı gevşeyerek kapandı. Bir an için gözkapakları titreşince Ben parkta kitap okurken gördüğü Susan'ın gördü ya da bunu hayal etti.

İş bitmişti.

Çekici yere atıp geri çekildi; elleri önünde, konseri fiyaskoyla sonuçlanmış bir orkestra şefi gibiydi.

Callahan elini onun omzuna koydu. "Ben..."

Ben kaçtı.

Basamakları çıkarken ayağı takılıp düştü, sonra tepede görünen ışığa kadar sürünerek ilerledi. Çocukluğunun korkuları yetişkin halindeki korkularıyla birleşmişti. Geriye bakacak olursa Hubie Marsten'i (ya da belki Straker'ı) boynunu sıkan iple göreceğinden korkuyordu. Boğuk bir çığlık attı.

Arkasından Callahan'ın seslendiğini işitti. "Hayır, bırak gitsin..."

Ben mutfağa girdi ve oradaki arka kapıdan kendini dışarıya attı. Arka verandanın basamakları ayaklarının altında kayboluverdi ve Ben suratının üstüne toprağa kapaklandı. Dizleri üstüne doğrulup ayağa kalktı ve arkasına baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Ev artık kâbus gibi çökmüyordu, içindeki son habislik de uçup gitmişti. Artık yine sadece bir evdi.

Ben otlar arasında boğulan arka bahçenin derin sessizliği içinde bir süre durdu. Başını geriye atmış, hızlı soluklar alıyordu.

16

Sonbaharda geceler Lot'ta şöyle başlar:

Önce güneş havadaki son tutacağını kaybeder ve havayı soğutur; kışın gelmekte olacağını ve uzun süreceğini hatırlatır. İnce bulutlar oluşur ve gölgeler uzar. Yaz akşamlarında görünen gölgelere benzemezler; ağaçlarda yapraklar veya gökte iri bulutlar yoktur. Bu gölgeler incedir ve dişleri varmış gibi toprağı ısırırlar.

Güneş ufukta batmak üzereyken onun sevimli sarılığı koyulaşmaya başlar ve sonunda alev almış öfkeli bir portakal rengine dönüşür. Ufukta kırmızı, turuncu, kızıl ve mor karışımı bir bulut halini alır. Bazen bulutların arası açılır ve geçip giden yazı hatırlatan masum bir güneş ışını görülür.

Saat 18.00'dir, Lot'ta akşam yemeği zamanıdır. Yaşlılığın sağlıksız yağları kemiklerinin üstüne çökmüş olan Mabel Werts kızarmış tavuk göğsü ve çaydan oluşan akşam yemeği için sofraya oturuyor; telefonu hemen yanı başında. Eva'nın pansiyonunda adamlar akşam yiyeceklerini hazırlamışlar. Televizyon karşısında yenen şeyler; konserve mısır, konserve kuru fasulye, makarna, işten eve gelirken Falmouth'taki McDonald'dan alınan hamburgerler. Eva ön odadaki masada oturmuş, Grover Verrill'le iskambil oynuyor. İkide bir diğerlerine ağızlarını şapırdatmamalarını ve etrafı kirletmemelerini söylüyor. Adamlar o güne kadar Eva'yı hiç bu kadar gergin ve saldırgan görmemişler. Ve Eva bilmese de, onlar bunun nedenini biliyorlar.

Bay ve Bayan Petrie mutfaklarında sandviçlerini yiyorlar ve az önce telefonda duyduklarına bir anlam vermeye çalışıyorlar. Katolik rahibi Callahan aramış ve onlara şöyle demişti: *Oğlunuz benim yanımda. Sorun yok. Çok geçmeden onu eve getireceğim. Hoşça*

kalın. Karı koca önce Şerif Parkins Gillespie'yi aramayı düşünmüşler, sonra vazgeçip biraz daha beklemeye karar vermişlerdi. Her ne kadar Mark daima dalgın bir çocuk olmuşsa da, son zamanlarda oğullarında bir farklılık olduğunu seziyorlardı. Ralphie ve Danny Glick'in sonları akıllarından hiç çıkmamıştı.

Milt Crossen, dükkânının arkasında süt ve ekmekten ibaret yemeğini yiyor. 1968 yılında karısı öldüğünden beri son derece iştahsız. Dell'in Barı'nın sahibi Delbert Markey kendine beş tane hamburger kızartıyor. Bunları hardal ve bol miktarda çiğ soğanla yer, sonra da geceleri midesindeki asitle boğuştuğundan yakınır. Peder Callahan'ın hizmetçisi Rhoda Curles hiçbir şey yemiyor. Dışarıda, kim bilir nerelerde yolları arşınlayan rahip için endişeleniyor. Harriet Durham ve ailesi domuz pirzolası yiyor. 1957'den beri dul olan Carl Smith'in sofrasında bir tane haşlanmış patates ve bir şişe bira var. Derek Boddin ve ailesi domuz salamı ve Brüksel lahanası yiyor. Okulun zorbası unvanını kaptırmış olan Richie Bodin bu sebzeden nefret eder. Yemezsen canına okurum, diyor babası, ama aslında kendisi de Brüksel lahanasını hiç sevmez.

Reggie ve Bonnie Sawyer'in sofralarında pirzola, mısır ve patates kızartması var. Tatlı olarak çikolatalı puding yiyecekler. Hepsi de Reggie'nin en sevdiği şeyler. Bonnie gözlerini devirmiş, sessizce ona servis yapıyor; yüzündeki morluklar geçer gibi olmuş. Reggie üç şişe Budweiser birası içmiş. Bonnie sofraya oturmamış, ayakta yiyor. Oturamayacak kadar kırgın. Aslında hiç iştahı yok, ama Reggie fark edip de bir şey diyecek diye korkuyor. O gece kocası onu fena halde dövüp bütün ilaçlarını kubura boşaltmış, sonra da ona tecavüz etmişti. Ve ondan beri de her gece tecavüz etmekteydi.

Yediye çeyrek kala çoğu akşam yemeği yenilmiş, yemek sonrası sigaralar, purolar ve pipolar içilmiş, çoğu evde sofralar toplanmıştı. Bulaşıklar yıkanıyor, durulanıyor ve raflara konuyordu. Küçük çocuklara pijamaları giydirilmiş, yatma saatine kadar çocuk programlarını seyretmeleri için televizyon karşısına oturtulmuşlardı.

Az önce tavadaki bütün biftekleri yakmış olan Roy McDougall, küfrün bini bir para, tavayla birlikte hepsini çöpe atıyor. Ceketini giyiyor, bir boka yaramayan domuz karısını uyurken bırakıp Dell'in barına gitmek üzere dışarıya çıkıyor. Çocuğu ölmüş, karısı ahmağın teki, akşam yemeği yanmış. Sarhoş olma zamanı. Ve belki de bu kıçı kırık kasabadan tüyme zamanı.

Taggart Caddesi üstündeki küçük bir ikinci kat dairesinde Joe Crane'e ilahlar çarpık bir armağan veriyorlar. Küçük bir kâsedeki buğday gevreğini bitirdikten sonra televizyonun karşısına geçerken aniden göğsünün sol yanını ve sol kolunu felç eden müthiş bir sancı duyuyor. *Bu da nesi? Kalbimde bir şey mi var?* diyor içinden. Teşhisi çok doğru. Yerinden kalkıp telefona doğru yürüyor, ama daha yarı yoldayken o sancı birden artarak onu yere deviriyor. Küçük renkli televizyonunda program devam ediyor ve onu birisi bulana kadar aradan yirmi dört saat geçiyor. Onun saat 18.51'de gerçekleşen ölümü, 6 Ekim günü Lot'ta olan tek doğal ölüm.

Saat 19.00 olduğunda ufuktaki renk cümbüşü portakal rengine dönüşmüş. Doğuda yıldızlar şimdiden belirmeye başlamış. Elmas parçaları gibi ışıldıyorlar. Yılın bu zamanında hiçbir çekicilikleri yok, sevgilileri rahatlatmıyorlar. Kayıtsız bir ışıltı içindeler.

Küçük çocuklar için yatma zamanı gelmiş. Yataklarına yatırılma, annelerinin onların biraz daha oturma isteklerine kulak tıkama ve odadaki ışığı açık bırakma zamanı. Bak, içinde hiçbir şey yok, denerek dolap kapıları açılıyor.

Ve hepsinin etrafında acımasız bir gece kasvetli kanatlarının üstünde doğuyor.

Vampirin zamanı gelmiştir.

17

Ben ve Jimmy odaya girdiklerinde Matt uyukluyordu; hemen uyandı ve sağ elinde tuttuğu haçı sıktı.

Önce Jimmy'ye, sonra Ben'e baktı.

"Ne oldu?"

Jimmy olanları kısaca anlattı. Ben bir şey söylemedi.

"Cesedi?"

"Callahan'la birlikte onu mahzendeki bir sandığa yüzüstü yerleştirdik. Barlow da kasabaya bu sandık içinde gelmiş olabilir. Bir saat önce içine taş doldurduğumuz bu sandığı Royal Nehri'ne attık. Straker'ın otomobilini kullandık. Köprünün yanında bunu gören biri olmuşsa, Straker olduğunu düşünür."

"Çok iyi yapmışsınız. Callahan nerede? Ya o oğlan?"

"Mark'ın evine gitti. Ebeveynlerine her şeyi anlatmak zorunda. Barlow onları hedef alacağını bildirdi."

"Buna inanacaklar mı?"

"Eğer inanmazlarsa, Mark babasına seni aramasını söyleyecek."

Matt başını salladı. Çok bitkin görünüyordu.

"Ben," dedi. "Buraya gel. Yatağa otur."

Ben ifadesiz bir yüzle söyleneni yaptı, oturup ellerini kucağında kavuşturdu. Gözleri sigarayla yakılmış delikler gibiydi.

"Seni teselli edecek hiçbir şey yok," dedi Matt. Ben'in elini tuttu. Ben buna itiraz etmedi. "Ama zararı yok. Zamanla teselli bulacaksın. Susan atık huzur içinde."

"Bizi budala yerine koydu," dedi Ben. "Her birimizle alay etti. Jimmy, ona mektubu versene."

Jimmy zarfı Matt'a verdi. Matt mektubu zarfın içinden çıkarıp dikkatle okudu. Bitirdikten sonra yatağın üstüne bırakıp "Evet, bu o," dedi. "Egosu benim tahmin ettiğimden de büyükmüş. İçimden tir tir titremek geliyor."

"Susan'ı bizimle alay etmek için bıraktı," dedi Ben. "Biz oraya gelmeden çok önce ayrılmıştı. Onunla dövüşmek, rüzgârla dövüşmeye benziyor. Onun gözünde hepimiz böcek gibiyiz. Onu eğlendirmek için etrafında dolanan minik böcekler..."

Jimmy bir şey söylemek üzereyken Matt lafa girdi.

"Bu hiç doğru değil," dedi. "Eğer Susan'ı yanında götürebilseydi, götürürdü. Sırf sizinle alay etmek için zaten sayıca az olan Yaşayan Ölülerinden birini orada bırakmazdı. Bir an dur ve ona

ne yapmış olduğunuzu düşün, Ben. Yoldaşı Straker'ı öldürdünüz. Kendisi de itiraf ettiği gibi, doymak bilmez iştahı yüzünden o da bu cinayete ortak oldu. Karanlık uykusundan uyanıp da, parmak kadar bir çocuğun Straker gibi korkunç bir yaratığı kolayca öldürdüğünü öğrenmek onu kim bilir nasıl dehşete düşürmüştür."

Matt zor bela doğruldu. Ben dönüp ona baktı; diğerleri evden çıkıp da onu arka bahçede buldukları andan beri ilk defa ilgisi kabarmıştı.

"Belki en büyük zafer bu değildir," dedi Matt. "Onu evinden, yuvası olarak seçtiği yerden kaçırdınız. Jimmy bana, Callahan'ın o mahzeni kutsal suyla sterilize ettiğini ve bütün kapıları kutsal ekmekle mühürlediğini söyledi. Barlow oraya tekrar gidecek olursa, ölecektir... *ve o bunu biliyor*."

"Ama elimizden kaçtı," dedi Ben. "Neye yaradı ki?"

"Evet, kaçtı," dedi Matt. "Peki, bugün nerede uyudu? Bir otomobilin bagajında mı? Kurbanlarından birinin bodrum katında mı? Ya da belki '51 yangınında bataklıkta kül olan Metodist Kilisesi'nin bodrumunda? Her nerede uyuduysa, sence bulunduğu yeri sevmiş, orada kendini güvende hissetmiş midir?"

Ben cevap vermedi.

"Yarın onu aramaya başlarsınız," dedi Matt, Ben'in elini daha kuvvetle sıkarak. "Sadece Barlow'u değil, küçük balıkları da... ve sanırım bu geceden sonra çok sayıda küçük balık olacaktır. *Onların açlıkları* hiç bitmez. Patlayana kadar yerler. Geceler ona aittir, ama gündüzleri onu hiç aman vermeden arayacaksınız, ta ki korkup kaçana veya onu kalbine kazık saplanmış bir halde güneş ışığına çıkarana kadar!"

Ben bu konuşmadan çok etkilenmişti. Yüzüne yepyeni bir canlılık geldi ve gülümsedi. "Evet, bu iyi olur," dedi. "Ama yarın değil, bu gece. Hemen şimdi..."

Matt elini uzatıp şaşırtacak bir kuvvetle Ben'in omzunu sıktı. "Bu gece olmaz. Bu geceyi birlikte geçireceğiz... Sen, ben, Jimmy, Peder Callahan, Mark ve Mark'ın ebeveynleri. Barlow artık biliyor... ve korkuyor. Barlow'a gece vakti yaklaşmak için insan ya deli olmalı ya da bir aziz. Ve hiçbirimiz de öyle değiliz." Matt

gözlerini kapadı. "Sanırım onu tanımaya başlıyorum. Hasta yatağımda yatarken kendimi onun yerine koyup ne yapacağını kestirmeye çalışıyorum. Yüzyıllardan beri yaşıyor ve son derece akıllı. Ama aynı zamanda, mektubundan da anlaşılacağı gibi, son derece bencil. Neden olmasın ki? Tıpkı bir inci gibi, egosu katmanlar halinde büyüyerek zehirli bir hale gelmiş. Çok mağrur. Övünüyor. Ve onun intikam arzusu korkulacak bir şey tabii, ama aynı zamanda işimize de yarayabilir."

Matt gözlerini açıp onlara baktı. Elindeki haçı kaldırdı. "Bu onu durdurabilir, ama Floyd Tibbits gibi birini kullandığı takdirde, işe yaramaz. Sanırım, içimizden birkaçını bu gece haklamak isteyebilir... belki de hepimizi."

Jimmy'ye baktı.

"Bence Peder Callahan'ı ve Mark'ı ebeveynlerinin evine göndermek hata oldu. Onları buradan arayıp çağırabilirdik. Hiçbir şey bilmeden gelirlerdi. Şimdi bölünmüş durumdayız; özellikle de o çocuk için endişeleniyorum. Jimmy, onları arasan iyi olur... hemen şimdi ara."

"Tamam," dedi Jimmy ayağa kalkarak.

Matt, Ben'e baktı. "Ve sen bizimle kalacak mısın? Birlikte savaşacak mıyız?"

"Tabii," dedi Ben.

Jimmy odadan çıkıp koridoru geçti ve hemşire masasına gidip rehberden Petrie'lerin numarasını buldu. Numarayı hızla çevirdikten sonra normal çalma sesi yerine hattın kesik olduğunu belirten tiz sesi duyunca büyük bir korkuya kapıldı.

"Onları yakalamış," dedi.

Ondan çıkan bu sesi duyup yüzündeki ifadeyi gören başhemşire de korktu.

18

Henry Petrie adamakıllı eğitim görmüş bir adamdı. Northeastern Üniversitesi'nden mezun olmuş, Massachusetts Tech'te

yüksek lisans ve doktorasını yapmıştı. Üniversitede pekâlâ iyi bir öğretim üyeliği görevini yaparken Prudential Sigorta Şirketi'nin yönetiminde bir işe geçmişti. Hem daha iyi bir maaş almak hem de merakını tatmin etmek istiyordu. Ekonomi hakkındaki fikirlerinin teoride olduğu kadar pratikte de başarılı olup olmayacağını görmek istemişti. Öyle de olmuştu. Gelecek yaz CPA sınavını verip yeminli mali müşavir olmayı, bundan iki yıl sonra da baro sınavını kazanmayı umuyordu. Şu andaki hedefi 1980 yılına kadar federal yönetimde üst düzeyde bir ekonomist olmaktı. Oğlunun hayalperest özelliği Henry Petrie'den geçmemişti. Henry'nin dümdüz bir mantığı vardı ve kafası bir makine düzeninde çalışırdı. Demokrat Parti'nin kayıtlı üyesiydi, ama 1972 seçimlerinde Nixon'a oy vermişti. Bunun nedeni Nixon'ın dürüst olduğunu sanması değildi; karısına birçok kez söylediği gibi, Nixon'ın mağazalardan bir şeyler araklayan ucuz bir hırsız olduğunu düşünürdü. Ona oy vermesinin nedeni muhalefetteki kaçıkların ülkeyi ekonomik bir felakete sürükleyecekleri endişesiydi. 1960'lı yılların sonunda patlak veren karşıtkültüre hoşgörüyle bakmış, para destekleri olmadığı için kimseye zarar vermeden çökeceğini öngörmüştü. Karısına ve oğluna olan sevgisi tutkulu falan değildi, ama sağlamdı ve sarsılmazdı. Düz bir ok gibiydi, kendine ve fizik kanunlarına, matematiğe, iktisat bilimine ve az da olsa sosyolojiye güveni vardı.

Oğlunun ve kasaba rahibinin anlattıklarını dinlerken kahvesini yudumluyor, hikâyenin biraz belirsizleştiği anlarda can alıcı sorular soruyordu. Hikâyenin mantıksızlığı arttıkça Henry daha da sakinleşiyordu. Oysa karısı June çok huzursuz olmuştu. Mark ve Callahan anlatımı bitirdiklerinde saat yediye beş vardı. Henry Petrie sakin bir şekilde hükmünü verdi.

"İmkânsız."

Mark iç geçirerek Callahan'a baktı ve, "Size söylemiştim," dedi. Gerçekten de rahibin otomobiliyle oraya gelirlerken, böyle olacağını söylemişti.

"Henry, sence bunu..." diye başladı karısı.

"Bekle."

Bunu demesi ve aynı anda elini kaldırmasıyla karısı hemen sustu. Oğlunun yanına oturup ona sarıldı ve Callahan'ın yanından biraz öteye çekti. Mark itiraz etmedi.

Henry Petrie gülümseyerek rahibe baktı. "Bakalım, bu yanılgıyı veya her ne ise onu, mantıklı iki adam olarak düzeltebilecek miyiz."

"Bu mümkün olmayabilir," dedi Callahan aynı şekilde gülümseyerek, "ama kesinlikle deneyelim. Buraya geldik, Bay Petrie, çünkü Barlow isim vererek sizi ve eşinizi tehdit etti."

"Bu öğleden sonra, o kızın kalbine gerçekten bir kazık çaktınız mı?"

"Ben değil, Bay Mears çaktı."

"Cesedi hâlâ orada mı?"

"Hayır, onu nehre attık."

"Eğer bu kadarı doğruysa," dedi Petrie, "oğlumu bir suça ortak ettiniz. Bunun farkında mısınız?"

"Farkındayım. Yaptığımız şey gerekliydi, Bay Petrie. Lütfen, Matt Burke'ün hastane odasını arayın..."

"A, eminim tanığınız da sizi destekleyecektir," dedi Petrie hâlâ o sinir bozucu gülümsemesini sürdürerek. "Bu da bu çılgınlığın hoş yanı. Barlow'un size bıraktığı o mektubu görebilir miyim?"

Callahan içinden küfretti. "Mektup Doktor Cody'de. Gerçekten şimdi Cumberland hastanesine gitsek iyi olacak. Eğer Matt'la..."

Petrie başını iki yana sallıyordu.

"Önce biraz daha konuşalım. Dediğim gibi, eminim tanığınız güvenilir bir insandır. Doktor Cody aile doktorumuzdur ve onu çok severiz. Ayrıca anladığım kadarıyla Matthew Burke de saygı değer bir insan... en azından bir öğretmen olarak."

"Ama yine de?" diye sordu Callahan.

"Peder Callahan, size ne düşündüğümü söyleyeyim. Eğer bir düzine güvenilir tanık size kasaba parkında dev bir uğurböceğinin elinde bir Konfederasyon bayrağını sallayarak marşlar söylediğini anlatsalar, buna inanır mıydınız?"

"Eğer tanıkların güvenilir olduğuna ve benimle dalga geçmediklerine eminsem, inanırdım."

Petrie gülümsemesini bozmadan, "İşte burada ayrılıyoruz," dedi.

"Açık fikirli değilsiniz," dedi Callahan.

"Hayır, sadece belli bir fikrim var."

"Aynı kapıya çıkar. Söyler misiniz, çalıştığınız şirkette yöneticilerin dış olgular yerine içgüdüleriyle karar vermeleri hoş karşılanır mı? Bu mantıklı değildir, Bay Petrie."

Petrie gülümsemeyi kesip ayağa kalktı. "Hikâyeniz son derece rahatsız ediciydi, bunu itiraf ederim. Oğlumu sapıkça, hatta tehlikeli bir işe bulaştırdınız. Bu yüzden mahkemeye çıkmazsanız, şükredin. Şimdi sizinkileri arayıp onlarla konuşacağım. Sonra da Bay Burke'ün hastane odasına gidip bu konuyu etraflıca tartışalım."

"Prensibinizi biraz bükmeniz çok iyi bir şey," dedi Callahan.

Petrie oturma odasına geçip telefonu kaldırdı. Çevir sinyali yoktu. Alnı kırışmış bir halde düğmelere bastı. Değişen bir şey olmadı. Ahizeyi yerine koyup mutfağa döndü.

"Telefon arızalı," dedi.

O anda durumu anlayan oğluyla Callahan'ın korku içinde bakışmaları onu çok huzursuz etti.

"Emin olun," dedi, "Jerusalem's Lot telefon idaresinin çuvallaması için vampirlere gerek yoktur."

Elektrik kesildi.

19

Jimmy koşarak Matt'ın odasına döndü.

"Petrie'nin evinde telefon hattı kesik. Sanırım Barlow orada. Lanet olsun, ne kadar aptalmışız..."

Ben ayağa kalktı. Matt'ın yüzü buruşmuştu. "Nasıl çalıştığını görüyor musunuz?" diye mırıldandı. "Ne kadar planlı? Eğer bir

saat daha gün ışığı olsaydı, bir şeyler yapabilirdik, ama yok işte. Yapacağını yaptı."

"Oraya gitmek zorundayız," dedi Jimmy.

"Hayır! Gitmemelisiniz! Hem kendi hayatınız hem benimki tehlikeye gireceği için gitmemelisiniz."

"Ama onlar..."

"*Onlar kendi başlarına kaldılar!* Siz oraya varana kadar her ne olacaksa veya olmuşsa, çoktan bitmiş olacak."

Ben ve Jimmy kararsız bir halde kapının yanında durdular.

Matt bütün gücünü toplayıp onlarla alçak sesle ama etkili bir şekilde konuştu.

"Barlow'un egosu ve gururu son derece büyük. Bu kusurlarından yararlanabiliriz. Ama zekâsı da çok büyük ve buna saygı duyup hesaba katmamız gerekiyor. Bana mektubunu gösterdiniz; burada satrançtan söz ediyor. Eminim, çok iyi bir satranç oyuncusudur. O evdeki işini telefon hattını kesmeden de yapabileceğini fark etmediniz mi? Hattı kesti, çünkü orada olduğunu bilmenizi istiyor. Galip gelmek için karşısındaki gücün şaşırmasını ve bölünmesini istiyor. Ona ilk hamlesi için fırsat verdiniz, çünkü özgün ekibin ikiye ayrıldığını hesap etmediniz. Eğer şimdi Petrie'nin evine giderseniz, ekibi üçe bölmüş olacaksınız. Ben burada yatağa mıhlanmış haldeyim; elimdeki haçlara, kitaplara rağmen kolay bir hedef olurum. Yapacağı tek şey Yaşayan Ölülerinden birini buraya gönderip bir tabanca veya bıçakla beni öldürtmek. Böylece geriye sadece sen ve Jimmy kalıyor ve siz de körü körüne ölümünüze koşuyorsunuz. Sonra 'salem's Lot'a tamamen hâkim olacak. Bunu anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Ben.

"Bunları kendi hayatımdan korktuğum için söylemiyorum, Ben. Buna inanmalısın. Hatta sizin hayatlarınız için bile korktuğumdan değil. Kasaba için korkuyorum. Her ne olursa olsun, onu yarın durdurmak için birisinin kalması lazım."

"Evet. Ve ben Susan'ın öcünü alana kadar beni öldüremeyecek."

Odaya bir sessizlik çöktü.

Sessizliği Jimmy bozdu. "Her halükârda kaçabilirler," dedi. "Bence Barlow, Callahan'ı hafife aldı ve çok iyi biliyorum ki, o oğlanı da hafife aldı. O çocuk müthiş bir şey."

"Öyle olacağını umalım," dedi Matt ve gözlerini kapadı.

Oturup beklemeye başladılar.

20

Peder Callahan, Petrie'lerin büyük mutfağının bir köşesinde durmuş, annesinin haçını başının üstüne kaldırmıştı. Haç ışıldıyordu. Barlow mutfağın karşı tarafındaydı; bir eliyle Mark'ın kolunu arkasından bükmüş, diğeriyle boğazına sarılmıştı. İkisinin arasındaki boşlukta Henry ve June Petrie, Barlow'un içeriye girerken kırdığı pencere camının parçalarının üstünde yatıyorlardı.

Callahan sersemlemiş bir haldeydi. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, ne olup bittiğini bile anlayamamıştı. Bir an Petrie'yle mantıklı bir şekilde (aslında sinir bozucu bir şekilde) tartışırlarken, göz açıp kapayana kadar Mark'ın babasının o âna kadar yok saydığı o çılgınlığın içine düşüvermişlerdi.

Olup biteni kafasında tekrar canlandırmaya çalıştı.

Petrie mutfağa gelmiş, telefon hattının kesik olduğunu söylemişti. Birkaç saniye sonra elektrik kesildi. June Petrie bir çığlık attı. Bir iskemle devrildi. Birkaç saniye boyunca bu karanlık içinde herkes sendelerken birbirlerine seslendiler. Lavabonun üstündeki pencere camı içeriye doğru kırıldı ve cam parçaları mutfak tezgâhına ve zemindeki muşambaya saçıldı. Bütün bunlar otuz saniye içinde gerçekleşmişti.

Derken mutfağa bir gölge girdi ve o anda Callahan kendini toparladı. Boynundaki haçı tutunca oda bunun doğaüstü ışığıyla aydınlandı.

Mark'ı, annesini oturma odasına doğru çekmeye çalışırken gördü. Henry Petrie bu mantık ötesi işgal karşısında afallamış bir halde duruyordu. Onun arkasındaysa sırıtan bembeyaz bir surat göründü; uzun sivri dişleri, cehenneme açılan kapılar gibi

kırmızı gözleri vardı. Barlow ellerini uzattı (Callahan kısa bir an bu ellerin ne kadar uzun ve tıpkı bir konser piyanistininki gibi hassas olduklarını gördü) ve bir eliyle Henry Petrie'nin başını, diğeriyle June'un başını yakalayıp onları kafa kafaya çarpıştırdı. Korkunç bir kırılma sesi duyuldu ve ikisi de külçe gibi yere yığıldı. Barlow'un ilk tehdidi yerine getirilmişti.

Mark bir çığlık atarak, hiç düşünmeden Barlow'un üstüne atladı.

"Demek buradasın," dedi Barlow o gümbürdeyen sesiyle. Mark acemice saldırmıştı ve derhal Barlow tarafından kıskıvrak yakalandı.

Callahan öne çıkıp haçını kaldırdı.

Barlow'un zafer sırıtışı o anda acı dolu bir ifadeye dönüştü. Oğlanı da yanına çekerek, lavaboya kadar geriledi. Ayakları cam parçalarının üstünde gıcırdıyordu.

"Yüce Tanrı'nın adıyla..." diye başladı Callahan.

Tanrı adının seslendirilmesiyle birlikte Barlow sanki kamçılanmış gibi bir çığlık attı, ağzı büzülürken boyun kasları kopacak kadar gerildi. "Yaklaşma!" dedi. "Sakın yaklaşma! Yoksa sen daha nefes bile alamadan oğlanın şah damarını keserim!" Bunu söylerken üst dudağı o uzun, iğne gibi dişlerin üstünden kalktı ve Mark'ın boynunu ısırır gibi yaptı.

Callahan durdu.

"Geri git!" diye emretti Barlow tekrar sırıtmaya başlayarak. "Sen çizginin kendi tarafında dur, ben benimkinin. Ne dersin?"

Callahan hâlâ haçını yukarıda tutarak yavaşça geriledi. Haç sanki ağırlaşmış gibiydi ve Callahan'ın kolu yorularak titremeye başlamıştı.

Birbirlerine baktılar.

"Nihayet birlikte olabildik," dedi Barlow gülümseyerek. Kuvvetli, zeki ve yakışıklı denecek bir yüzü vardı – ne var ki, neredeyse efemine bir ifadesi de yok değildi. Callahan bu yüzü daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Ve hayatının en korku verici bu ânında aklına geldi. Bu, Bay Flip'in, Callahan'ın çocukken kafasında yarattığı umacının yüzüydü. Gündüzleri do-

labında saklanıp geceleri annesi oda kapısını kapadıktan sonra dışarıya çıkan umacı. Gece lambasına izin verilmiyordu. Annesi de babası da korkuları yenmenin yolunun onlarla yüzleşmek olduğuna inanırlardı. Ve her gece kapısı kapanıp annesinin ayak sesleri uzaklaştıktan sonra dolap kapısı aralanır ve küçük Callahan, Bay Flip'in ince beyaz yüzünü ve kırmızı gözlerini hissederdi (ya da gerçekten görür müydü?). Ve şimdi yine karşısındaydı, dolaptan çıkmış, Mark'ın omzunun üstünden o palyaço beyazı yüzü ve kırmızı ışık gibi parlayan gözleriyle ona bakıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Callahan kendisine bile yabancı gelen bir sesle. Barlow'un, oğlanın boynunu sıkan uzun parmaklarına bakıyordu. Parmaklarının üstünde mavi lekeler gördü.

"Koşullara bağlı. Bu sefil yaratığın karşılığında ne vereceksin?" Birden Mark'ın kolunu kuvvetle büktü; oğlan acıyla bağırırsa elini kuvvetlendireceğini düşünmüştü. Ama Mark ona bu fırsatı vermedi. Dişlerinin arasından bir tıslama çıktı, o kadar.

"Bağıracaksın," dedi Barlow dudakları hayvani bir nefretle büzülerek. "Gırtlağın yırtılana kadar çığlık atacaksın!"

"Yapma!" diye bağırdı Callahan.

"Neden?" Barlow'un yüzündeki nefret ifadesi gitmiş, yerini sevimli bir gülümsemeye bırakmıştı. "Çocuğu şimdi bırakıp başka bir gece için mi saklayayım?"

"Evet!"

Neredeyse bir kedi mırıltısını andıran bir sesle Barlow, "O halde, haçını kenara at ve benimle eşit koşullarda karşılaş – siyaha karşı beyaz? Senin inancına karşı benimki?"

"Tamam," dedi Callahan biraz tereddütlü bir sesle.

"O halde, yap bunu!" Barlow'un dudakları yine büzüldü. Odayı aydınlatan o ürpertici ışıkta geniş alnı parlıyordu.

"Ve onu bırakacağına güveneyim, öyle mi? Beni ısırmayacağına güveneceğime, gömleğimin içine bir çıngıraklı yılan sokarım."

"Ama ben sana itimat ediyorum... bak!"

Mark'ı bırakıp iki elini boş halde havaya kaldırdı ve bir adım geri çekildi.

Mark bir an şaşkın kaldıktan sonra hemen ebeveynlerine koştu.

"Kaç, Mark!" diye bağırdı Callahan. "Koş!"

Mark başını kaldırıp ona baktı. "Galiba ölmüşler..."

"*KAÇ!*"

Mark yavaşça ayağa kalktı Sonra da dönüp Barlow'a baktı.

"Yakında, küçük kardeşim," dedi Barlow sevecen bir sesle. "Çok yakında sen ve ben..."

Mark onun suratına tükürdü.

Barlow'un soluğu kesildi. Kaşları müthiş bir öfkeyle karardı ve yüzünde korkunç bir ifade belirdi. Callahan onun gözlerinde kapkara bir çılgınlık olduğunu gördü.

"*Bana tükürdün!*" diye tısladı Barlow. Öfkeyle bütün vücudu titriyordu. Kör bir adam gibi öne doğru sarsak bir hamle yaptı.

"Çekil!" diye bağırdı Callahan haçı öne uzatarak.

Barlow çığlık atarak elleriyle yüzünü korudu. Haç doğaüstü bir şekilde parlıyordu ve o anda eğer Callahan biraz daha ilerlemeye cesaret edebilseydi, belki onu tamamen oradan kovabilecekti.

"Seni öldüreceğim," dedi Mark.

Ve hızla oradan kaçtı.

Barlow'un boyu daha uzamış gibiydi. Geriye taralı saçları kafatasının üstünde kabarmıştı. Üstünde siyah bir takım elbise, kusursuz bir şekilde bağlanmış şarap rengi bir kravat vardı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"O halde üstüne düşeni yap, Papaz."

Callahan, "Ben bir rahibim!" dedi.

Barlow alay edercesine eğildi. "*Rahip,*" dedi tükürür gibi.

Callahan kararsızdı. En iyisi bu gece berabere kalmayı kabul edip yarına...

Ama içgüdüsü onu uyarıyordu. Vampirin meydan okumasını yok saymak çok daha büyük riskleri göze almak demekti.

Haçı yere atmaya cesaret edemezse, bu bir çeşit itiraf olmayacak mıydı? Ama neyin itirafı...

Haçın ışıltısı solmaya başlamıştı.

Callahan gözleri büyüyerek haçına baktı ve midesi korkuyla kasıldı. Başını kaldırıp Barlow'a baktı. Neredeyse şehvetli bir ifadeyle gülümseyerek ona doğru yürüyordu.

"Geri çekil," dedi Callahan, kendisi bir adım geri çekilerek. "Yüce Tanrı'nın adına sana emrediyorum."

Barlow bir kahkaha attı.

Haçın ışığı artık sadece titrek bir çizgi halindeydi. Vampirin yüzü yine gölgelenmiş, yüz hatlarını maskelemişti.

Callahan bir adım daha gerileyince kalçası mutfak masasına çarptı.

"Gidecek yerin kalmadı," dedi Barlow. Simsiyah gözleri cehennemî bir neşeyle parlıyordu. "Bir adamın inancının suya düşmesini görmek ne acı. Eh, ne yapalım..."

Callahan'ın elindeki haç titredi ve aniden son ışığı da söndü. Artık sadece annesinin Dublin'de çok düşük bir fiyata satın aldığı bir alçı parçasıydı. Callahan'ın koluna gönderdiği, o duvarları yıkabilecek kuvvet kaybolmuştu. Kol kasları bu kuvveti hatırlıyordu, ama o kadardı.

Barlow uzanıp haçı onun elinden kaptı. Callahan çaresizlik içinde bağırdı; yıllar önce her gece Bay Flip'le baş başa bırakılan çocuğun çıkardığı sese benziyordu. Bir süre sonra duyduğu ses ömrünün sonuna kadar aklından çıkmayacaktı. Barlow haçı kırıp parçalarını yere attı.

"Allah seni *kahretsin*!" diye bağırdı Callahan.

"Böyle melodramlar için çok geç artık," dedi Barlow. Neredeyse üzülmüş bir hali vardı. "Buna ihtiyacın kalmadı. Kendi kilisenin öğretisini unutmuşsun, değil mi? Haç... ekmek ve şarap... itiraflar... bunlar sadece sembollerdi. İnanç olmadan haç sadece bir tahta parçası, ekmek fırınlanmış buğday, şarapsa ekşi üzümdür. Eğer o haçı elinden atsaydın, beni başka bir akşam alt edebilirdin. Bir bakıma öyle olacağını ummuştum. Çok uzun zaman-

dan beri gerçekten ciddiye alabileceğim bir hasmım olmamıştı. O oğlan senden on kat daha yürekli, sahte papaz."

Birden, karanlığın içinden iki el uzandı ve inanılmaz bir kuvvetle Callahan'ı omuzlarından kavradı. "Sanırım, benim ölümümü kayıtsızlıkla karşılayacaksın. Yaşayan Ölülerin hafızası yoktur, sadece açlık ve Efendilerine hizmet etme ihtiyacı vardır. Senden yararlanabilirim. Seni arkadaşlarının arasına gönderebilirim. Ama buna gerek var mı? Senin önderliğin olmadan onlar o kadar küçük ki. Ve o oğlan onlara anlatacak. Belki sana daha uygun bir ceza bulabilirim, sahte papaz."

Callahan'ın aklına Matt'ın söylediği biri şey geldi: *Bazı şeyler ölümden daha kötüdür.*

Silkinip ondan uzaklaşmak istedi, ama omzunu tutan eller çok kuvvetliydi. Derken bir el omzunu bıraktı. Çıplak ten üstünde sürtünen kumaş sesi geldi, sonra da bir sıyrık sesi.

Eller onun boğazına gitti.

"Gel, sahte papaz. Gerçek bir din öğren. Benim cemaatime gir."

Callahan az sonra olacakları anlayınca dehşete düştü.

"Hayır! Yapma... yapma..."

Ama o eller onu mıhlamıştı. Başı giderek öne doğru çekiliyordu.

"Şimdi tamam, Papaz," diye fısıldadı Barlow.

Callahan'ın ağzı vampirin pis kokulu, soğuk boğazına dayanmıştı. Burada açık bir damar nabız gibi atıyordu. Ona saatler gibi süren bir zaman boyunca nefesini tuttu, başını yana çekmeye çalıştı, ama işe yaramadı; kan alnına ve yanaklarına bulaşmıştı.

Ama sonunda içmeye başladı.

21

Ann Norton otomobilinden çıktı, anahtarları almaya gerek görmeden hastanenin otoparkını kat edip lobiye doğru yürüdü. Gökyüzündeki yıldızlar bulutların ardında kalmıştı ve birazdan

yağmur yağacaktı. Ann bulutlara bakmak için başını kaldırmadı, sadece önüne bakıyordu.

Ben Mears'ın Susan'ın akşam yemeği daveti üzerine evlerine gittiği o ilk akşamki halinden çok farklı görünüyordu. O kadın orta boyluydu, üstünde pahalı değil ama rahatlığı öne çıkan yeşil, yün bir elbise vardı. O kadın güzel değildi ama bakımlıydı ve görünüşü göze güzel geliyordu. Gri saçları permalıydı.

Bu kadının ayaklarında ev terlikleri vardı. Külotlu çorap giymemişti, bacakları çıplak olduğu için varis damarları göze çarpıyordu (ama basınç azaldığı için eskisi kadar göze çarpmıyordu). Geceliğinin üstüne sarı bir sabahlık giymişti ve rüzgârla dağınık saçları savruluyordu. Yüzü soluktu ve gözlerinin altında koyu kahverengi halkalar vardı.

Susan'a söylemişti, onu o Mears denen adam ve arkadaşları hakkında uyarmıştı, onu öldüren adam hakkında uyarmıştı. Kızını bu işe Matt Burke bulaştırmıştı. Ya, evet. Ann biliyordu. Bunu Ann'e *O* söylemişti.

Bütün gün midesi bulanmıştı, uyumak istiyordu, neredeyse yataktan kalkamayacak haldeydi. Öğleden sonra kocası karakolda kayıp kişilerle ilgili saçma sapan sorulara cevap verirken, Ann derin bir uykuya dalmıştı. Rüyasında *onu* görmüştü. Yakışıklı yüzünde kibirli, buyurgan ve insanı cezbeden bir ifade vardı. Burnu şahin gibiydi, saçları kaşlarının üstünden geriye taranmıştı ve o çok güzel ağzı, gülümsediği zaman görünen ve tuhaf hisler uyandıran bembeyaz dişlerini gizliyordu. Ve gözleri... kırmızıya çalan ve insanı hipnotize eden gözleri vardı. O gözlerle sana baktığı zaman başını çevirmen mümkün değildi... bunu zaten istemiyordun.

O, Ann'e her şeyi anlatmış, ne yapması gerektiğini ve bu iş bittiğinde nasıl kızıyla ve daha birçok kişiyle ve... *onunla* birlikte olacağını söylemişti. Susan'a rağmen Ann'in asıl memnun etmek istediği kişi *oydu*... Böylece büyük bir iştahla istediği şeyi ona verecekti: onun dokunuşu ve içine nüfuz etmesi...

Kocasının .38'liği cebindeydi.

Lobiye girip resepsiyon masasına baktı. Birisi onu durdurmaya kalkışırsa, hakkından gelecekti. Ama onları vurarak değil. Burke'ün odasına girene kadar ateş etmek yoktu. *O* böyle istemişti. Eğer görevini tamamlamadan onu yakalayıp engel olurlarsa, o bir daha Ann'e gelmeyecek, geceleri onu ateşli öpücüklerinden mahrum bırakacaktı.

Resepsiyon masasında beyaz kepli ve üniformalı genç bir kız vardı, bulmaca çözüyordu. Koridorda yürüyen bir müstahdemin arkası onlara dönüktü.

Nöbetçi hemşire Ann'in ayak seslerini duyunca başını kaldırıp gülümsedi, ama geceliğiyle gelen bu gözleri çukurlaşmış kadını gördüğü anda gülümsemesi buhar oldu. O gözler aynı zamanda tuhaf bir şekilde parlaktı, kurulduktan sonra hareket eden bir oyuncağı andırıyordu. Herhalde dolaşmak isteyen bir hasta olmalıydı.

"Hanımefendi, eğer..."

Ann Norton tabancasını çıkarıp hemşirenin başına doğrulttu ve, "Arkanı dön," dedi.

Hemşire korku içinde ona baktı.

"Sakın bağırma. Bağırırsan seni öldürürüm."

Hemşire, içinde tuttuğu soluğunu bıraktı. Sapsarı olmuştu.

"Şimdi arkanı dön."

Hemşire, yavaşça ayağa kalkıp arkasına döndü. Ann Norton tabancanın kabzasını var gücüyle hemşirenin başına indirdi.

Aynı anda ayakları yerden kesiliverdi.

22

Tabanca elinden uçup gitti.

Sarı sabahlıklı kadın çığlık atmadı ama gırtlağından neredeyse kişner gibi bir ses çıktı. Yengeç gibi sürünerek tabancaya erişmek istedi, ama arkasındaki adam da şaşkın ve korkmuş bir halde tabancaya doğru hamle yaptı. Kadının daha önce ele geçireceğini anlayınca, bir tekmeyle tabancayı uzağa gönderdi.

"Yardım edin!" diye bağırdı adam.

Ann Norton omzunun üstünden ona bakıp tısladı; yüzü nefretle gerilmişti. Sonra tabancayı almak için bir hamle daha yaptı. Müstahdem koşarak geri gelmişti. Bir an şaşkınlık içinde o sahneye baktıktan sonra eğilip ayaklarının dibindeki tabancayı aldı.

"Tanrı aşkına," dedi. "Bu şey dolu..."

Ann ona saldırdı. Pençe halini alan elleriyle adamın yüzünü tırmalayıp alnında ve sağ yanağında kırmızı çizgiler oluşturdu. Adam tabancayı kaldırıp onun erişmesine engel oldu. Hâlâ kişneme sesleri çıkaran Ann silahı almaya çalışıyordu.

İlk baştaki adam arkadan gelip Ann'i tuttu. Daha sonra bunu, yılan dolu bir çuval tutmaya benzetecekti. Sabahlığın içindeki vücut sıcaktı, iğrençti ve her bir adalesi seğiriyordu.

Ann kendisini tutan ellerden kurtulmaya çalışırken, müstahdem çenesine sıkı bir yumruk attı. Ann'in gözleri kaydı ve yere devrildi.

Müstahdem ve hâlâ şaşkınlık içindeki adam birbirlerine baktılar.

Resepsiyon masasındaki hemşire çığlık atıyordu. Ellerini ağzının önünde kavuşturduğu için çıkan ses sis düdüğünü andırıyordu.

"Siz burada ne biçim bir hastane yönetiyorsunuz?" diye sordu ilk müdahaleyi yapan adam.

"Biliyorsam ne olayım," dedi müstahdem. "Ne oldu burada?"

"Kız kardeşimi ziyaretten geliyordum. Bebeği oldu. O sırada bir çocuk yanıma geldi ve tabancalı bir kadının içeriye girip..."

"Hangi çocuk?"

Kız kardeşini ziyarete gelmiş olan adam etrafına bakındı. Lobiye bir dolu insan gelmişti, ama hiçbiri çocuk değildi.

"Şimdi onu göremiyorum. Ama buradaydı. Tabanca dolu mu?"

"Evet," dedi müstahdem.

"Ne biçim hastane burası be!" diye bağırdı ziyaretçi adam bir kez daha.

23

İki hemşirenin koridorda asansörlere doğru koştuklarını görmüşler ve merdivende birisinin bağırdığını işitmişlerdi. Ben Jimmy'ye baktı, Jimmy omuz silkti. Matt ağzı açık bir halde uyumaktaydı.

Ben kapıyı kapatıp ışığı söndürdü. Jimmy, Matt'ın yatağının dibinde çömeldi, kapının dışında tereddütlü ayak sesleri duyunca Ben kapıya gidip hazır durumda bekledi. Kapı açılıp da bir baş içeriye uzanınca, hemen onu yakalayıp diğer elindeki haçı yüzüne doğru tuttu.

"*Bırak* beni!"

Bir el uzanıp göğsüne vurmaya başladı. Bir saniye sonra tepedeki lamba yandı. Matt yatağında doğrulmuş, Ben'in kollarında çırpınan Mark Petrie'ye bakıyordu.

Jimmy de kalkıp oraya geldi. Bir an oğlana sarılacak gibi olduysa da duraksadı ve, "Çeneni kaldır," dedi.

Mark çenesini kaldırarak boynunda hiç diş izi olmadığını onlara gösterdi.

Jimmy rahatladı. "Evlat, hayatımda hiç kimseyi görmekten bu kadar memnun olmamıştım. Rahip nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Mark. "Barlow beni yakaladı... ebeveynlerimi öldürdü. İkisi de öldü. Annemle babam öldüler. Onları kafa kafaya çarpıştırdı ve öldürdü. Sonra beni yakaladı ve Peder Callahan'a eğer haçı yere atmaya söz verirse beni serbest bırakacağını söyledi. Peder Callahan söz verdi. Ben de kaçtım. Ama kaçmadan önce Barlow'a tükürdüm. Onu öldüreceğim."

Mark kapının önünde titreyerek duruyordu. Alnında ve yanaklarında diken izleri vardı. Ormanın içinde, uzun zaman önce Danny Glick ve kardeşinin yok oldukları o patikada koşmuştu. Taggart Çayı'nın içinden geçtiği için pantolonu dizlerine kadar ıslaktı. Otostop yapmıştı, ama onu kimin aldığını hatırlayamıyordu. Sadece radyonun çaldığını hatırlıyordu.

Ben'in dili tutulmuştu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Zavallı çocuk," dedi Matt. "Zavallı, cesur çocuk."

Mark'ın yüzü dağılmaya başladı. Gözleri kapandı, ağzı büzüldü. "Annem... *annem...*"

Gözleri kapalı halde sendelerken Ben onu kollarının arasına aldı. Mark'ın gözyaşları gömleğini ıslatıyordu.

24

Peder Donald Callahan karanlıkta ne kadar zamandan beri yürüdüğünü bilmiyordu. Jointner Bulvarı boyunca tökezleyerek kasaba merkezine doğru ilerlemekteydi. Petrie'nin garaj yolunda bıraktığı otomobilini aklından çıkarmıştı. Kimi zaman yolun tam ortasında, kimi zaman kaldırımda yürüyordu. Bir keresinde bir otomobil tam üstüne gelirken son anda direksiyon kırdı. Bir keresinde bir hendeğe düştü. Yanıp sönen sarı ışığa geldiğinde yağmur başladı.

Onun bu halini gören hiç kimse yoktu. 'Salem's Lot geceyi karşılamak için sımsıkı kapanmıştı. Lokanta boştu ve Spencer'daki Bayan Coogan kasada oturmuş, bir dergi okumaktaydı. Dışarıda kırmızı bir neon levhada şu yazı vardı:

OTOBÜS

Herhalde korkuyorlar, diye düşündü Callahan. Korkmakta da son derece haklıydılar. İçgüdüleriyle tehlikeyi sezmişlerdi ve yıllardan beri görülmemiş bir şey gerçekleşmiş, herkes kapısını kilitlemişti.

Callahan caddelerde tek başınaydı. Ve tek başınayken korkacağı hiçbir şey yoktu. Yüksek sesli bir kahkaha attı; bu ses ona bir delinin ağlama sesi gibi geldi. Hiçbir vampir ona dokunmak istemezdi. Belki başkalarına olabilirdi, ama Callahan'a değil. Efendi onu işaretlemişti ve Efendi onunla ilgilenene kadar serbestçe dolaşabilirdi.

St. Andrews Kilisesi bütün heybetiyle karşısına çıktı.

Bir an duraksadıktan sonra patikadan yürüdü. Dua edecek, gerekirse bütün geceyi dua ederek geçirecekti. O yeni Tanrı'ya, gecekonduların, toplumsal vicdanın ve bedava yemeklerin Tanrısına değil, Musa aracılığıyla kendini duyuran eski Tanrı'ya dua edecekti. Bir fırsat daha... Tanrım, lütfen, bana bir fırsat daha ver.

Basamakları çıkmaya başladı; cüppesi çamura bulanmıştı ve ağzının kenarlarında Barlow'un kanı vardı.

Üst basamağa varınca bir an durdu, sonra orta kapının kulpuna uzandı.

Buna dokunduğu anda mavi bir ışık parladı ve geriye doğru savruldu. Önce sırtına, sonra başına, sonra göğsüne ve midesine müthiş bir sancı girdi, bacakları tutmaz oldu ve granit basamaklardan aşağıya tepetaklak düştü.

Yağmur altında sere serpe yatıyor, eli yanıyordu.

Elini gözlerinin hizasına kaldırdı. Yanmıştı.

"Kirlendim," diye inledi. "Kirlendim, kirlendim. Tanrım, çok kirlendim."

Titremeye başladı. Kollarını kavuşturup yağmur altında titrerken kilise arkasında kalmış, kapıları ona kapanmıştı.

25

Mark Petrie, Matt'ın yatağına oturmuş, gömleğinin koluyla gözyaşlarını siliyordu. Gözleri şişmiş ve kan çanağı gibi olmuştu, ama aklı tamamen başındaydı.

Matt, "'Salem's Lot'un ümitsiz bir durumda olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Mark'a.

Mark başını salladı.

"Şu anda bile *onun* Yaşayan Ölüleri kasabanın içinde dolanıyorlar. Başkalarını da ele geçirecekler. Hepsini değil –bu gece yapamazlar– ama yarın yapmanız gereken çok iş olacak."

"Matt, senin biraz uyumanı istiyorum," dedi Jimmy. Biz burada olacağız, merak etme. İyi görünmüyorsun. Bu olaylar seni çok gerdi ve..."

"Kasabam gözlerimin önünde yok olurken benim uyumamı mı istiyorsun?" Matt'ın parlayan gözlerinde hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu.

Jimmy ısrar etti. "Eğer bu işin sonunu görmek istiyorsan, gücünü saklaman lazım. Sana bunu doktorun olarak söylüyorum, tamam mı?"

"Pekâlâ. Bir dakika sonra." Bir an hepsine baktı. "Yarın üçünüz Mark'ın evine gitmelisiniz. Kazık yapacaksınız. Çok sayıda kazık."

O anda Matt'ın nereye varacağını anladılar.

"Kaç tane?" diye sordu Ben.

"Bence en az üç yüz tane gerekir. Ama beş yüz tane yapmanızı tavsiye ederim."

"Bu mümkün değil," dedi Jimmy. "O kadar çok Yaşayan Ölü olamaz."

"Yaşayan Ölüler susamış durumdalar," dedi Matt. "Hazırlıklı olmanız gerekir. Birlikte gideceksiniz. Gündüz bile olsa, sakın birbirinizden ayrılmayın. Çöpçü avı oyunu gibi bir şey olacak. Kasabanın bir ucundan başlayıp öbür ucuna kadar temizlik yapacaksınız."

"Hepsini bulmamız imkânsız," dedi Ben. "Gün doğar doğmaz başlayıp karanlık basana kadar çalışsak bile, bunu sağlayamayız."

"Elinizden geleni yapmak zorundasınız, Ben. İnsanlar size inanmaya başlayabilirler. Eğer onları ikna edebilirseniz, bazıları size yardım edecektir. Ve hava tekrar karardığı zaman, *o*, elindekilerin çoğunu kaybetmiş olacak." İç geçirdi. "Peder Callahan'ı kaybettiğimizi varsaymak zorundayız. Bu çok kötü. Ama buna rağmen mücadeleyi sürdürmelisiniz. Hepiniz çok dikkatli olmak zorundasınız. Yalan söylemeye hazır olun. Eğer tutuklanırsanız, bu *onun* işine yarar. Ve şu âna kadar hesaba katmadıysanız, şimdi

bunu düşünseniz iyi edersiniz: Bu işten zaferle çıkacak olursak, bazılarımızın veya hepimizin cinayet suçlamasıyla yargılanmamız çok mümkün."

Her birinin yüzüne baktı. O yüzlerde gördüğü şey onu tatmin etmiş olmalıydı, çünkü bir kez daha bütün dikkatini Mark'a yöneltti.

"Sana düşen en önemli görev nedir, biliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi Mark. "Barlow'un öldürülmesi gerek."

Matt gülümsedi. "Korkarım bu, arabayı atın önüne koymak oluyor. Önce onu bulmamız lazım. Bu gece onun yerini tespit etmemize yarayacak herhangi bir şey gördün, duydun, koku aldın veya bir şeye dokundun mu? Cevap vermeden önce iyi düşün! Bu işin ne kadar önemli olduğunu hepimizden daha iyi biliyorsun."

Mark düşündü. Ben o güne kadar hiç kimsenin bir emri uygulamaya bu denli hazır olduğunu görmemişti. Mark çenesini avucunun içine alıp gözlerini kapadı. O gece olanları bütün ayrıntılarıyla tekrar yaşamaya çalışıyordu.

Neden sonra gözlerini açtı, onlara şöyle bir baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Matt hayal kırıklığına uğramıştı ama pes etmedi. "Yakasına takılmış bir yaprak olabilir. Pantolon paçasına yapışmış bir bataklık otu? Ayakkabılarındaki toprak? Ceketinden sarkan bir iplik?" Matt çaresizlik içinde yatağa vurdu. "Yahu, bu yaratık bir yumurta gibi tertemiz miydi?"

Mark'ın gözleri aniden büyüdü.

"Ne?" dedi Matt. Oğlanın dirseğini tuttu. "Ne hatırladın? Aklına ne geldi?"

"Mavi tebeşir," dedi Mark. "Bir kolu boynuma dolanmıştı ve elini görebiliyordum. Beyaz, uzun parmakları vardı ve iki parmağında mavi tebeşir lekesi gördüm. Küçük lekeler."

"Mavi tebeşir," dedi Matt düşünerek.

"Bir okul," dedi Ben. "Bir okul olmalı."

"Ama lise olamaz," dedi Matt. "Bizim bütün malzemelerimiz Portland'daki Dennison şirketinden temin edilir ve onlar bize sa-

dece beyaz ve sarı tebeşir gönderirler. Yıllarca bu tebeşir lekeleri parmaklarımda ve ceketlerimde kalmıştır."

"Resim dersleri?" diye sordu Ben.

"Hayır, lisede sadece grafik sanatları dersleri vardır. Onlar mürekkep kullanırlar, tebeşir değil. Mark, bunun tebeşir olduğuna emin misin?"

"Tebeşirdi," dedi Mark.

"Bazı fen bilgisi öğretmenlerinin renkli tebeşir kullandıklarını sanıyorum, ama lisede *onun* saklanabileceği neresi var ki? Sizler de gördünüz, her şey tek kat üstündedir ve camla kaplıdır. İnsanlar bütün gün malzeme dolaplarına girip çıkarlar. Aynı şekilde kalorifer dairesine de..."

"Kulis?"

Matt omuz silkti. "Yeterince karanlıktır. Ama eğer Bayan Rodin benim tiyatro grubumu devralmışsa, orası da sık kullanılan bir yer olmuştur. Barlow için son derece riskli olur."

"Ya ilköğretim okulları?" diye sordu Jimmy. "Alt sınıflarda çizim dersleri vardır. Ve bahse girerim, renkli tebeşirler kullanıyorlardır."

"Stanley Street İlkokulu da lise gibi bağış paralarıyla inşa edildi. Modern bir okuldur, tek kat üzerine yapılmıştır ve tam kapasiteyle çalışır. Güneşin girebileceği çok sayıda cam pencere vardır. Bizim hedefimizin pek uğramak isteyeceği bir yer değildir. Onlar eski, karanlık binaları severler ve..."

"Brock Street Okulu gibi," dedi Mark.

"Evet," dedi Matt ve Ben'e baktı. "Brock Street Okulu üç katlı ahşap bir binadır ve bodrumu vardır. Marsten Köşkü'yle aynı zamanlarda inşa edilmişti. Buraya yatırım yapılmadan önce yangın tehlikesi göz önüne alınarak epey tartışılmış, sonunda oya sunulmuştu. Üç yıl önce New Hampshire'deki bir okulda yangın çıkmış..."

"Hatırlıyorum," dedi Jimmy. "Cobbs' Ferry'deydi, değil mi?"

"Evet. Üç çocuk yanarak ölmüştü."

"Brock Street Okulu hâlâ kullanılıyor mu?" diye sordu Ben.

"Sadece ilk katı. Birden dördüncü sınıfa kadar öğrencisi var. İki yıl sonra Stanley Street Okulu genişletilince, burasını kapatacaklar."

"Barlow'un saklanacağı bir yer var mı?"

"Sanırım vardır," dedi Matt ama bunu isteksiz bir ifadeyle söylemişti. "İkinci ve üçüncü katlar boş sınıflarla dolu; çocuklar taş atıp durdukları için bütün pencereleri tahta plakalarla örtüldü."

"Tamam o zaman," dedi Ben. "Burası olmalı."

"Mantıklı geliyor," diye itiraf etti Matt. Artık iyice bitkin görünüyordu. "Ama sanki çok basitmiş gibi..."

"Mavi tebeşir," diye mırıldandı Jimmy. Aklından bir şeyler geçiyordu.

"Bilemiyorum," dedi Matt.

Jimmy siyah çantasını açıp içinden hap dolu küçük bir şişe çıkardı. "Bunlardan iki tane alacaksın. Suyla. Hemen."

"Hayır, daha yapacak çok işim var. Daha..."

"Seni kaybetme riski çok fazla," dedi Ben. "Eğer Peder Callahan'ı kaybettiysek, şimdi aramızdaki en önemli kişi sensin. Jimmy'nin dediğini yap."

Mark banyodan bir bardak su getirdi ve Matt da homurdanarak hapları yuttu.

Saat onu çeyrek geçiyordu.

Odaya sessizlik çöktü. Ben onun fena halde çökmüş olduğunu düşündü. Beyaz saçları daha incelmiş, kurumuş, hayat boyu çekilen sıkıntılar sanki birkaç gün içinde yüzüne damgasını vurmuştu. Asıl sıkıntının –gerçek sıkıntının– böyle hayal gibi karanlık bir fantezi biçiminde gelmesi tuhaftı.

"Onun için endişeliyim," dedi Jimmy alçak sesle.

"Kalp krizinin hafif olduğunu sanmıştım," dedi Ben. "Gerçek bir kalp krizi bile değil sanıyordum."

"Hafifti. Ama bir sonraki hafif olmayacak. Şiddetli olacak. Bir an önce bitmediği takdirde, bu iş onu öldürecek." Matt'ın elini alıp nabzına baktı. "Bu da çok acı olur."

Nöbetleşe uyuyarak yatağın etrafında beklediler. Matt bütün gece uyudu ve Barlow ortaya çıkmadı. Başka bir yerde işi vardı.

26

Kapı açılıp da o akşamın ilk müşterisi içeriye girdiğinde, Bayan Coogan *Gerçek Hayat İtirafları* dergisinde "Bebeğimizi Boğmaya Çalıştım" adlı bir hikâye okuyordu.

İşlerin hiç bu kadar durgun olduğu bir zamanı hatırlamıyordu. Ruthie Crockett ve tayfası bile gazoz içmeye gelmemişlerdi –aslında bundan şikâyetçi değildi– ve Loretta Starcher her günkü gibi *New York Times* gazetesini almaya gelmemişti. Gazete katlanmış bir halde tezgâhın altında onu bekliyordu. Jerusalem's Lot'ta bu gazeteyi düzenli olarak alan sadece Loretta olurdu. Ertesi gün de bunu kütüphanenin okuma odasına koyardı.

Bay Labree de akşam yemeğinden sonra dönmemişti, ama bu normal bir şeydi. Bay Labree duldu, Griffens yakınlarında, Schoolyard Hill'de büyük bir evde oturuyordu ve Bayan Coogan onun akşam yemeği için evine gitmediğine emindi. Dell'in yerine gitmiş, hamburger yiyip bira içmişti. Eğer on bire kadar gelmezse, (o anda on bire çeyrek vardı) kasa çekmecesinden anahtarı alıp dükkânı kendisi kapatacaktı. Ve bu ilk defa olacak değildi. Ama acilen bir ilaç gereken birisi geldiği takdirde, hesap vermek zor olurdu.

Bazen eski günleri özlediği oluyordu. Caddenin karşısındaki Nordica sineması yıkılmadan önce, filmden çıkan insanlar dondurma yemek, soğuk bir şey içmek için oraya doluşurlardı. El ele tutuşmuş sevgililer, ertesi gün teslim edilecek ev ödevleri hakkında konuşan öğrenciler... Onlara hizmet vermek kolay olmazdı, ama hepsi de nezih insanlardı. O gençler Ruthie Crockett ve arkadaşları gibi memelerini sallayıp daracık blucinlerle popolarını teşhir eden kimseler değildiler. Bayan Coogan eski müşteri tipini özlemle anarken sanki kapıyı açan kişinin 1964 yılı öğrencilerinden biri olmasını umar gibi başını kaldırıp baktı.

Bu bir erkekti; yetişkin bir adam, tanır gibi olduğu ama bir anda çıkaramadığı birisi. Adam bavuluyla tezgâha yaklaşırken, yürüyüş tarzı veya başının hareketi Bayan Coogan'ın onu tanımasına sebep oldu.

"Peder Callahan!" dedi hayret taşan bir sesle. Onu rahip kıyafeti olmadan hiç görmemişti. Üstünde koyu renk bir pantolon ve mavi renkli bir işçi gömleği vardı.

Bayan Coogan'ın içine aniden bir korku düştü. Rahibin kıyafeti temizdi ve saçları düzgün bir şekilde taralıydı ama yüzünde bir şey vardı, bir şey...

O anda aklına yirmi yıl önceki bir gün geldi: Annesinin ani bir inme sonucu öldüğü hastaneden eve dönmüştü. Haberi verdiği zaman erkek kardeşinin yüzü tıpkı şimdi Peder Callahan'ın yüzüne benzemişti. Bezgin ve çaresiz bir ifade, boş bakan gözler. Ayrıca rahibin ağzının etrafı kızarmış ve sanki kör jiletle tıraş olmuş gibi tahriş olmuştu.

"Otobüse bir bilet almak istiyorum," dedi rahip.

Tamam, buldum, dedi içinden Bayan Coogan. Zavallı adamı arayıp birisinin öldüğünü haber vermiş olmalılar.

"Tabii," dedi Bayan Coogan. "Nereye..."

"İlk otobüs hangisi?"

"Nereye?"

"Nereye olursa," dedi rahip ve Bayan Coogan'ın varsayımını tuzla buz etti.

"A... bilmem... bir bakayım..." Aklı fena halde karışmış bir halde tarifeyi çıkarıp baktı. "On biri on geçe Portland, Boston, Hartford ve New York bağlantılı bir otobüs ..."

"Tamam, o," dedi rahip. "Ne kadar?"

"Nereye kadar... yani siz nereye kadar gitmek istiyorsunuz?" Bayan Coogan büyük bir şaşkınlık içindeydi.

"Sonuna kadar," dedi rahip gülümseyerek. O güne kadar insanların yüzünde hiç bu kadar korkunç bir gülümseme görmemiş olan Bayan Coogan ürperdi. *Bana dokunacak olursa, çığlığı basarım,* diye geçirdi içinden.

"Yani New York City'ye kadar oluyor," dedi. "Yirmi dokuz dolar, yetmiş beş sent."

Rahip arka cebinden cüzdanını çıkarırken Bayan Coogan sağ elinin sargılı olduğunu gördü. Rahip yirmilik bir, bir dolarlık iki banknot uzattı; o sırada Bayan Coogan bilet koçanını yere düşürdü. Bunu yerden alırken rahip beş tane daha birlik banknot ve bir miktar metal para çıkardı.

Bayan Coogan biletin üstünü mümkün olduğunca hızla yazdı. Rahibin ürpertici bakışını üstünde hissediyordu. Bilete damgayı vurduktan sonra eline dokunmamak için tezgâhın karşısına itti.

"Dışarıda beklemeniz gerekecek, Peder Ca... Callahan. Beş dakika sonra dükkânı kapamak zorundayım." Saymaya kalkmadan, elinin tersiyle banknotları ve metal paraları kasa çekmecesine süpürdü.

"Sorun değil," dedi rahip. Bileti göğüs cebine soktu. Sonra kadına bakmadan konuşmaya başladı: "Ve Tanrı Kabil'i işaretledi; onu bulan her kim olursa olsun, öldürmeyecekti. Ve Kabil Tanrı'nın görüş alanından çıkıp dünyada, Cennet'in doğusunda bir kaçak olarak yaşadı. Bu yazıt İncil'dendir, Bayan Coogan."

"Öyle mi?" dedi Bayan Coogan. "Korkarım dışarıya çıkmanız gerekiyor, Peder Callahan. Bay Labree birkaç dakika sonra burada olur ve benim... burada..."

"Elbette," dedi Peder Callahan ve dışarıya çıkmak üzere döndü. Derken durup kadına baktı. Bayan Coogan korkudan ölecek gibi oldu. "Siz Falmouth'ta oturuyorsunuz, değil mi Bayan Coogan?"

"Evet..."

"Otomobiliniz var mı?"

"Var tabii. Gerçekten otobüsü dışarıda beklemenizi rica etmek zorundayım..."

"Bu gece evinize otomobilinizle gidin, Bayan Coogan. Arabanın bütün kapılarını kilitleyin ve hiç kimse için durmayın. *Kimse için.* Tanıdığınız biri bile olsa."

"Zaten *hiçbir zaman* otostopçu almam," dedi Bayan Coogan.

"Ve evinize vardıktan sonra Jerusalem's Lot'tan uzak durun," diye devam etti Callahan. Gözlerini kadından ayırmıyordu. "Şu sıralar Lot'ta kötü şeyler yaşanıyor."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum," dedi Bayan Coogan, "ama otobüsü dışarıda beklemeniz gerekiyor."

"Peki. Tamam."

Bayan Coogan o anda dükkânın ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Acaba, hava karardıktan sonra Peder Callahan dışında hiç kimsenin oraya gelmemiş olmasından mıydı? Kimseler yoktu.

Şu sıralar Lot'ta kötü şeyler oluyor.

Bayan Coogan ışıkları kapatmaya başladı.

27

Lot'ta her yer karanlıktı.

On ikiyi on geçe Charles Rhodes uzun süre çalan korna sesiyle uyandı. Yatağında doğruldu.

Onun otobüsü!

Ve hemen ardından:

O küçük serseriler!

Çocuklar daha önce de bunun gibi şeyler yapmışlardı. O sefil veletleri tanıyordu. Bir keresinde kibrit çöpü sokarak lastiklerini söndürmüşlerdi. Kimin yaptığını görmemişti, ama tahmin edebiliyordu. O kıytırık okul müdürüne gidip Mike Philbrook ve Audie James'i şikâyet etmişti. Onların olduğunu biliyordu, görmesi şart mıydı?

Onlar olduğuna emin misin, Rhodes?

Söyledim ya, eminim.

Ve o dallamanın yapabileceği hiçbir şey yoktu; oysa onlara okuldan uzaklaştırma cezası vermesi gerekirdi. Derken, bir hafta sonra o hıyar onu ofisine çağırdı.

Rhodes, bugün Andy Garvey'e tart cezası verdik.

Öyle mi? Hiç şaşırmadım. Ne halt etmiş?

Bob Thomas onu otobüsünün lastiklerini indirirken yakalamış.

Bunu dedikten sonra da Charles Rhodes'a buz gibi bir ifadeyle bakmıştı.

Philbrook ve James yerine Garvey olmuşsa ne fark ederdi yani? Hep birlikte takılırlardı ve hepsi de serseriydi; cezalandırılmayı hak ediyorlardı.

Şimdi otobüsünün kornası avaz avaz ötmekteydi.

HOONK, HOONK, HOONK...

"Orospu çocukları!" diye tıslayarak yataktan çıktı. Işığı açmadan pantolonunu giydi. Işık yanarsa o fırlamalar korkup kaçarlardı ve Rhodes kaçmalarını istemiyordu.

Başka bir keresinde onun sürücü koltuğuna inek pisliği bırakılmıştı ve bunu kimin yaptığını tahmin etmişti. Gözlerine bakınca anlayabiliyordu. Bunu savaş sırasında nöbet tutarken öğrenmişti. Rhodes inek pisliği olayını kendi yöntemiyle halletmişti. Üç gün art arda o küçük puştu evine beş kilometre kala otobüsten atmıştı. Sonunda çocuk ağlayarak ona geldi.

Ben hiçbir şey yapmadım, Bay Rhodes. Neden beni otobüsten atıyorsunuz?

Koltuğuma inek boku koymaya hiçbir şey yapmamak mı diyorsun?

Onu ben yapmadım. Yemin ederim, ben yapmadım.

Eh, doğrusu bu işte çok ustaydılar. Masum bir yüzle sırıtarak annelerine bile yalan söyleyebilirlerdi; herhalde söylüyorlardı da. Çocuğu iki gece daha otobüsten attıktan sonra gelip itiraf etmişti. Charlie ders olsun diye onu bir kere daha atmış, sonra da taşıt parkındaki Dave Felsen, artık bu uygulamayı bırakmasını söylemişti.

HOOOOONK, HOOOOONK...

Gömleğini giyip köşede duran eski tenis raketini aldı. O fırlamalara adamakıllı bir ders verecekti.

Arka kapıdan çıkıp evin etrafından dolanarak büyük sarı otobüsü park ettiği yere yürüdü. Kendini her şeyi yapmaya haklı görüyordu. Tıpkı askerdeyken olduğu gibiydi ve bir sınır tecavüzü vardı.

Çalıların arkasında durup otobüse baktı. Evet, aracın penceresinden onları görebiliyordu; kalabalıktılar. Yine içini o öfke ve nefret kapladı ve tenis raketini sımsıkı tuttu. Alçaklar otobüsünün altı, yedi, sekiz – sekiz penceresini kırmışlardı.

Otobüsün yanından sessizce ilerleyerek yolcu kapısına geldi. Kapı açıktı. İyice gerildikten sonra aniden basamakları çıktı.

"Pekâlâ! Olduğun yerde kal! Elini o kornadan çek yoksa..."

İki eli kornanın üstünde, sürücü koltuğunda oturmakta olan çocuk ona döndü ve çıldırmış gibi gülümsedi. Charlie'nin midesi kasıldı. Bu Richie Boddin'di. Beyazdı –çarşaf gibi bembeyaz– sadece gözlerinin olduğu yerde iki kömür parçası vardı ve dudakları yakut kırmızısıydı.

Ve dişleri...

Charlie Rhodes otobüsün içine baktı.

O çocuk Mike Philbrook muydu? Audie James? Tanrım, Griffen kardeşler de buradaymış. Saçlarında saman çöpleriyle Hal ve Jack arka koltukta oturuyorlar. *Ama onlar benim otobüsümü kullanmazlar ki!* Mary Kate Griegson ve Brent Tenney yan yana oturmuşlar. Mary'nin üstünde sabahlığı var, Brent de gömleğini ters giymiş.

Ve Danny Glick. Ama... o çocuk ölmüştü... haftalar önce!

"Çocuklar," dedi Rhodes uyuşmuş dudakları arasından. "Sizler..."

Tenis raketi elinden kayıp düştü. Hâlâ o çıldırmış gülümsemesiyle Richie Boddin kolu çekerek yolcu kapısını kapattı. Artık koltuklarından kalkmaya başlamışlardı. Hepsi birden.

"Hayır," dedi Rhodes gülümsemeye çalışarak. "Çocuklar... anlamıyorsunuz. Benim. Charlie Rhodes. Sizler..." Onlara bakıp sırıttı, başını ki yana salladı, hepsinin tanıdığı Charlie Rhodes olduğunu göstermek ister gibi ellerini uzattı. Sırtı otobüsün ön camına dayanana kadar geriledi.

"Yapmayın," dedi fısıltıyla.

Onlar gülerek yaklaşmaya devam ettiler.

"Lütfen, yapmayın."

Hepsi birlikte üstüne çullandılar.

28

Ann Norton hastanenin birinci katından ikinci katına kadar olan kısa asansör yolculuğu sırasında öldü. Bir kez titredikten sonra ağzının köşesinden kan akmıştı.

"Pekâlâ," dedi müstahdemlerden biri. "Artık sireni kapatabilirsin."

29

Eva Miller rüya görüyordu.

Kâbus sayılmazdı, ama tuhaf bir rüyaydı. 1951 yangını en şiddetli evresindeydi. Ufuktaki masmavi gökyüzüne tezat olarak tepelerindeki gök acımasız bir beyaza boyanmıştı. Güneş bakır bir sikke gibi parlıyordu. Keskin duman kokusu her yeri kaplamış, her türlü iş faaliyetleri durmuş, sokaklardaki insanlar güneybatıya, bataklığın ve ormanın bulunduğu yöne bakıyorlardı. Duman bütün sabah havayı kaplamıştı; ama şimdi, öğleden sonra saat birde rüzgâr alevleri Griffen'ın otlağına doğru savurmuştu ve bunun sonucunda kasabanın üstü yaz karı gibi beyaz küllerle örtülmüştü.

Ralph hayattaydı, bıçkıhaneyi kurtarmaya çalışıyordu. Ama her şey karışmış gibiydi, çünkü yanında Ed Craig vardı, oysa Eva 1954 sonbaharına kadar Ed'le hiç karşılaşmamıştı.

Eva yangını üst kattaki yatak odasının penceresinden seyrediyordu ve çıplaktı. O sırada bir çift elin ona dokunduğunu hissetti; beyaz kalçalarının üstünde kaba, kahverengi elleri görünce bunun Ed olduğunu anladı; oysa camdan yansıyan hiçbir görüntü yoktu.

Ed, demeye çalıştı. *Şimdi olmaz. Çok erken. Yaklaşık dokuz yıl kadar daha bu olmaz.*

Ama Ed'in elleri ısrarlıydı, karnının üstünde dolaşıyor, bir parmağı göbek deliğini gıdıklıyordu. Derken iki eliyle birlikte memelerini avuçladı.

Ona pencere önünde olduklarını, sokaktaki birinin başını kaldırdığı takdirde onları göreceğini söylemeye çalıştı, ama bir türlü bu kelimeler ağzından çıkamadı. Ed'n dudakları kolunda, omzunda gezindikten sonra şehvetli bir kararlılıkla boynuna dayandı. Eva onun dişlerini hissetti; onu ısırıyor, emiyor ve kan çıkarıyordu. Eva bir kez daha itiraz etmeye çalıştı: *Sakın iz bırakma, Ralph görür ve...*

Ama buna karşı çıkmak imkânsızdı ve artık bunu istemiyordu. Artık kimin baktığı, onları çıplak halde kimin gördüğü umurunda değildi.

Ed'in dudakları ve dişleri boynunda beslenirken Eva'nın gözleri hülyalı bir şekilde yangına çevrildi. Duman kapkaraydı, gece gibi karaydı ve metal rengi göğü örtmüş, gündüzü geceye çevirmişti. Ve yangın bunun içinde hareket ediyor, bir gece yarısı ormanı içinde filiz veren kızıl çiçeklere benziyordu.

Derken gece oldu ve kasaba yok olmuştu, ama o karanlık içinde yangın hâlâ hareket ederek şekil değiştirip duruyor ve sonunda bir yüz biçimini alıyordu. Şahin gibi bir burun, ateş saçan çukur gözler, kalın bir bıyık altında dolgun, şehvetli dudaklar ve alından yukarıya doğru taranmış saçlar.

"Gal şifoniyeri," dedi uzaktan gelen bir ses, ama Eva bu sesin *ona* ait olduğunu anladı. "Tavan arasındaki. Sanırım işimizi görür. Sonra da merdiven basamaklarını tamir ederiz... hazırlıklı olmak iyidir."

Ses kayboldu. Alevler giderek azaldı.

Sadece karanlık vardı ve bunun içinde Eva rüya görüyor veya rüya görmeye başlıyordu. Eva bu rüyanın uzun ve tatlı olacağını düşündü, ama altında acılık vardı ve hiç ışık yoktu.

Başka bir ses – Ed'in sesi. "Hadi, sevgilim. Kalk artık. Onun dediklerini yapmak zorundayız."

"Ed? Ed?"

Eva onun yüzünü gördü, ateşle çizilmiş falan değildi, ama son derece solgundu ve tuhaf bir şekilde boştu. Ne var ki, Eva

ona yine âşıktı... onu her zamankinden daha çok seviyordu. Onu öpmesi için yanıp tutuşuyordu.

"Hadi, Eva."

"Bu bir rüya mı, Ed?"

"Hayır... rüya değil."

Bir an Eva'nın içine bir korku girdi, ama az sonra korku tamamen kayboldu. Onun yerini farkındalık aldı. Farkındalıkla birlikte açlık başladı.

Aynaya baktı; sadece yatak odasının görüntüsü yansıyordu. Tavan arası kapısı kilitli, anahtarıysa şifoniyer çekmecesindeydi, ama önemi yoktu. Artık anahtar gerekmiyordu.

Birlikte kapıyla pervazın arasından gölge gibi kayarak geçtiler.

30

Sabahın üçünde kan yoğunlaşır, akışı yavaşlar ve uyku ağırlaşır. İnsanın ruhu ya böyle bir saatte habersiz olmanın rahatlığı içindedir ya da büyük bir çaresizlik içinde debeleniyordur. Bunun orta noktası yoktur. Sabahın üçünde dünya denen o yaşlı orospunun makyajı silinmiştir ve artık burnu ve camdan gözü yoktur. Neşenin içi boşalmış, kırılgan bir hale gelmiştir. Can sıkıntısı dehşeti yok etmiştir. Aşk bir hayaldir.

Parkins Gillespie kahve almak için ofis masasından kalkarken öldürücü bir hastalığın kemirdiği sıska bir maymuna benziyordu. O gece birkaç kez çığlık sesleri, bir ara koşuşan ayak sesleri ve sürekli çalan korna sesi duymuştu. Bunları soruşturmak için dışarıya çıkmamıştı. Dışarıda olan biteni tahmin ettiği için korkuyordu. Boynunda bir haç, St. Christopher madalyonu ve bir barış işareti vardı. Bunları neden taktığını pek bilmiyordu, ama onu rahatlatıyordu. Bu geceyi atlatabilirse, yarın rozetini ve anahtarlarını bırakıp buradan uzaklara gitmeyi düşünüyordu.

Mabel Werts mutfak masasında oturuyordu; önünde bir fincan soğumuş kahve vardı, dürbününün mercek başlıkları takı-

lıydı ve yıllardan beri ilk kez perdeleri kapalıydı. Altmış yıldan beri ilk kez neler olduğunu görmek veya işitmek istemiyordu. Gece lezzetli dedikodu konularıyla doluydu, ama Mabel bunları dinlemek istemiyordu.

Bill Norton, Cumberland Hastanesi'nden bir telefon almış, (karısı hâlâ sağken) oraya gitmek üzere yola çıkmıştı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Cam silecekleri şiddeti artan yağmurla başa çıkmaya çalışıyordu. Bill Norton hiçbir şey düşünmemek için çabalıyordu.

Kasabada uyumakta olan veya henüz dokunulmamış insanlar da vardı. Dokunulmamışların çoğu kasabada akrabaları veya yakın arkadaşları olmayan, tek başına yaşayan kimselerdi. Çoğunun olup bitenlerden haberi yoktu.

Ama uyumamış olanlar bütün lambalarını yakmışlardı ve kasabanın içinden geçen bir yolcu (Portland'a veya güneydeki başka yerlere gidenler) sabahın bu saatinde bu küçük kasabada onca evin ışıklar içinde olmasına çok şaşırmıştı. Transit geçen yolcu belki bir kaza veya yangın olabileceğini düşünerek yavaşlamış olabilirdi, ama hiçbir şey görmeyince de basıp gitmişti.

Tuhaf olan şey şuydu: Jerusalem's Lot'ta uyumamış olanlardan hiçbiri gerçeği bilmiyordu. Belki birkaçı kuşkulanmış olabilirdi, ama onların kuşkuları bile üç aylık bir ceninininki kadar belirsiz ve şekillenmemişti. Buna rağmen hiç duraksamadan çekmecelerini, tavan arası sandıklarını veya yatak odasındaki mücevher kutularını karıştırıp dinî ne kadar sembol varsa yanlarına almışlardı. Bunu tıpkı uzun yol yapan bir araç sürücüsünün ne olduğunu bilmeden şarkı söylemesi gibi, hiç düşünmeden yapmışlardı. Ağır adımlarla bir odadan diğerine yürümüşler, bütün ışıkları açmışlar ve pencerelerinden dışarıya bakmamışlardı.

En önemlisi buydu. Pencereden dışarıya bakmamışlardı.

Gelen gürültüler ve ihtimaller ne kadar korkunç, bilinmeyen şeyler ne kadar dehşet verici olursa olsun, hepsinden daha kötü olan bir şey vardı: bir canavarla yüz yüze gelmek.

31

Ses, kalın bir meşeye çakılan çivi gibi, uykusunun içine nüfuz etti. Reggie Sawyer önce rüyasında marangoz atölyesini gördüğünü sandı ve uykuyla uyanıklık arasındaki gölgeli alanda bulunan beyni buna çanak tutunca, 1960'da babasıyla birlikte Bryant Gölü'nde küçük kulübeye tahta duvar çakışlarını hatırladı.

Derken bu anı silindi ve aslında rüya görmediğini ve gerçekten de çekiç darbeleri işittiği sonucuna vardı. Aklı tamamen karışmış halde uyandıktan sonra ön kapıya birisinin ısrarla vurduğunu anladı.

Gözleri yanında kıvrılmış, uyumakta olan Bonnie'ye çevrildi. Sonra saate baktı; 04.15'ti.

Kalkıp yatak odasından çıktı ve kapıyı kapadı. Koridor ışığını açıp ön kapıya seğirtti, sonra durdu. İçine bir kuşku düşmüştü.

Merak ve kuşku içinde ön kapıya baktı. Sabahın dördünde kimse kimsenin kapısına vurmazdı. Aileden biri ölmüşse, bunu telefonla bildirirlerdi, gelip kapıyı tıklatmazlardı.

Reggie 1968 yılında Vietnam'da bulunmuştu. Buradaki Amerikalı askerler için çok zorlu bir dönemdi ve Reggie sıcak çatışmalar görmüştü. O günlerde uykudan uyanmak saniyelik bir şeydi; bir an derin bir uykudayken, birden karanlığın içinde gözleri fal taşı gibi açılarak uyanırdı. Bu alışkanlığı memlekete döner dönmez bitmişti; Reggie her ne kadar bununla gurur duysa da, hiç sözünü etmezdi. Kendini bir makine olarak görmüyordu; A düğmesine bas, Johnny uyansın; B düğmesine bas, Johnny birkaç çekik gözlü öldürsün.

Ama şu anda, herhangi bir uyarı olmadığı halde uyku mahmurluğundan tamamen sıyrılmıştı, buz gibiydi ve gözlerini kırpıştırıyordu.

Dışarıda biri vardı. Bu Bryant olmalıydı; herhalde adamakıllı içmişti.

Reggie oturma odasına girip şöminenin üstündeki tüfekliğe uzandı. Evini avucunun içi gibi bildiği için lambayı yakmasına

gerek yoktu. Raftan çiftesini aldı ve koridordan gelen aydınlıkta, içindeki mermileri kontrol etti. Tekrar oturma odası kapısına gidip başını hole doğru uzattı. Kapıya hâlâ tekdüze bir şekilde vuruluyordu.

"Gir içeriye," dedi Reggie Sawyer.

Kapıdaki vuruş sesi kesildi.

Uzun bir an sonra kapı topuzu yavaşça sonuna kadar döndü. Kapı açıldı ve Corey Bryant belirdi.

Bir an için Reggie'nin nabzı şaştı. Bryant'ın üstünde Reggie'nin onu işe gönderdiği zaman giydiği kıyafet vardı, ama şimdi yırtık pırtıktı ve çamur içindeydi. Pantolonuna ve gömleğine yapraklar takılmıştı. Yüzünde de toprak izleri vardı.

"Olduğun yerde kal," dedi Reggie çifteyi doğrultup emniyetini açarak. "Tüfek doludur."

Ama Corey Bryant sendeleyerek ona doğru yürümeye devam etti. Reggie'nin yüzüne bakan donuk gözlerinde nefretten daha kötü bir ifade vardı. Dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. Ayakkabıları çamur kaplıydı ve her adımında katılaşmış bir çamur parçası yere düşüyordu. Yürüyüşünde amansız ve acımasız bir nitelik vardı. Hiçbir söz, emir onu durduracak gibi değildi.

"İki adım daha atarsan o bok kafanı uçururum," dedi Reggie. Bu herif sarhoştan da beterdi. Kafayı yemişti. Reggie o anda Bryant'ı vurmak zorunda olduğunu anladı.

"Dur orada," dedi bir daha.

Corey Bryant durmadı. Gözleri, tıpkı içi doldurulmuş bir geyik kafası gibi Reggie'nin yüzünde sabitlenmişti. Topukları zeminde patırdıyordu.

Arkasında Bonnie'nin çığlığını duydu.

"Yatak odasına git," dedi Reggie. İkisinin arasına girmek için koridora geldi. Artık Bryant sadece iki adım ötedeydi. Beyaz bir el çiftenin namlusuna uzanmıştı.

Reggie iki tetiği de çekti.

Silahın sesi dar koridorda gök gürültüsünü andırmıştı. İki namludan da alev püskürdü, havayı yanmış barut kokusu kap-

ladı. Bonnie kulakları tırmalayan bir çığlık daha attı. Corey'in gömleği parçalandı, karardı ve ikiye ayrıldı, ama yerinde kaldı. Ne var ki, önü açıldığı zaman balık beyazı göğsünde en küçük bir iz yoktu. Reggie'nin edindiği izlenim, bunun insan eti değil, şeffaf bir perde olduğuydu.

Derken çifte bir anda elinden alınıverdi, sanki bir çocuğun elinden alırmış gibi kolay olmuştu. Bryant onu tuttuğu gibi duvara çarptı. Reggie'nin bacakları bu güce dayanamadı ve sersemlemiş bir halde yere düştü. Braynt onun yanından geçip Bonnie'ye doğru ilerledi. Kadın kapı eşiğinde kalakalmıştı, ama gözleri Bryant'ın üstündeydi; Reggie bu gözlerdeki harareti görebiliyordu.

Corey omzunun üzerinden Reggie'ye bakıp sırıttı; tıpkı çölde turistlerin gördüğü inek kafataslarındakine benzeyen bir gülüştü. Bonnie korunmak için kollarını öne uzatmıştı, titriyordu. Yüzünde korku ve şehvet, güneş ve gölge gibi sık sık değişiyordu.

"Sevgilim," dedi Bonnie.

Reggie çığlığı bastı.

32

"Hey!" dedi otobüs sürücüsü. "Burası Hartford, ahbap."

Callahan büyük pencereden dışarıdaki tuhaf manzaraya baktı; sabahın ilk ışıklarıyla daha da tuhaf görünüyordu. Lot'takiler bu saatte deliklerine giriyor olmalıydılar.

"Biliyorum," dedi.

"Yirmi dakikalık ihtiyaç molamız var. Çıkıp bir sandviç ya da herhangi bir şey almak istemiyor musun?"

Callahan sargılı eliyle cebinden cüzdanını çıkarırken az kalsın onu düşürecekti. Yanmış olan eli nedense artık çok acımıyordu; uyuşmuş gibiydi. Oysa acısaydı daha çok hoşuna giderdi. Hiç değilse, acı gerçekti. Ağzının içinde ölümün tadı vardı, çürük elmaya benzer bir tat. Hepsi bu kadar mıydı? Evet. Ama yeterince kötüydü.

Yirmilik bir banknot uzattı. "Bana bir şişe bira alabilir misin?"

"Bayım, kurallar..."

"Paranın üstü kalsın, tabii. Yarım litrelik bir şişe."

"Bayım, otobüsümde kimsenin kusmasını istemiyorum. İki saat sonra New York'ta olacağız. İstediğin şeyi orada alabilirsin. Ne istersen."

Bence yanılıyorsun, dostum, dedi içinden Callahan. Ne kadar parası olduğunu görmek için cüzdanının içine baktı. Bir onluk, iki beşlik ve bir dolarlık banknotlar vardı. Onluğu o yirmiye ekleyip sargılı eliyle uzattı.

"Yarım litrelik yeter," dedi. "Ve tabii, üstü kalsın."

Sürücü otuz dolara ve bunu uzatan adamın karanlık, çukurlaşmış gözlerine baktı ve bir an kendini yaşayan bir kurukafayla konuşuyormuş gibi hissetti. Nasılsa gülümsemeyi unutmuş olan bir kurukafa.

"Yarım litrelik bira için otuz dolar mı? Bayım, sen delirmişsin." Ama parayı aldı ve boşalmış otobüsün önüne doğru yürüdü. Orada durup geriye baktı. Para görünürde yoktu. "Ama sakın kusayım deme. Otobüsümde kimsenin kusmasını istemem."

Callahan azarlanmayı hak etmiş bir çocuk gibi uysalca başını salladı.

Sürücü bir an daha ona baktıktan sonra otobüsten çıktı.

Ucuz bir şey, diye düşündü Callahan. Dilini hafifçe yakacak, boğazını cızırdatacak bir şey. Ağzındaki yavan, tatlı tadı giderecek bir şey... ya da adam gibi içebileceği bir yer bulana kadar bu tadı hafifletecek bir şey. İçmek istiyordu, içmek, içmek...

O an ağlayacak gibi oldu. Gözyaşı yoktu. İçinin kurumuş ve boşalmış olduğunu hissediyordu. Var olan tek şey... o tattı.

Çabuk ol, sürücü.

Pencereden bakmaya devam etti. Caddenin karşısındaki bir verandada başını kolları arasına almış bir oğlan oturuyordu. Callahan otobüs tekrar hareket edene kadar onu seyretti, ama oğlan hiç kımıldamadı.

33

Ben, kolunun üstünde bir elin temasını hissedince hemen uyandı. Mark sağ kulağının yanındaydı. "Günaydın," dedi.

Gözlerini açıp mahmurluktan sıyrılmak için birkaç kez kırpıştırdıktan sonra pencereden dışarıdaki dünyaya baktı. Orta şiddette yağan bir yağmur altında şafak söküyordu. Hastanenin kuzey tarafındaki ağaçlar artık yarı çıplak haldeydi ve kararmış dalları bilinmeyen bir alfabenin dev harfleri gibi gri gökyüzüne doğru uzanıyordu. Kasabanın dışından kıvrılarak doğuya yönelen 30 numaralı karayolu bir fok derisi gibi parlıyordu. Stop lambaları hâlâ yanmakta olan bir otomobil bu yolun üstünde kızıl yansımalar bıraktı.

Ben kalkıp etrafına bakındı. Sığ nefeslerle göğsü inip kalkan Matt uyuyordu. Jimmy de odadaki tek koltuğun üstünde uyumaktaydı. Yanaklarında doktorlara hiç yakışmayan kirli sakal vardı. Ben avucunu kendi yanağında gezdirdi. Zımpara kâğıdı gibiydi.

"Gitme zaman geldi, değil mi?" dedi Mark.

Ben başını salladı. Önlerinde uzayan günün ne korkunç şeylere gebe olduğunu düşündü ve bunu aklından çıkarmaya çalıştı. O günü atlatmanın tek yolu, on dakika ötesinden sonrasını düşünmemekti. Mark'ın yüzüne baktı; oğlanın yüzünde gördüğü taş gibi kararlılık içini burktu. Yanına gidip Jimmy'yi uyandırdı.

"Ne!" dedi Jimmy. Suyun dibinden yüzeye çıkan bir yüzücü gibi kollarını havada salladı. Yüzü seğirdi, gözkapakları titreşti ve bir an gözlerinde dehşet belirdi. Ben'e ve Mark'a anlamsız bir ifadeyle baktı, onları tanımamış gibiydi.

Neden sonra tanıyınca vücudu gevşedi. "Of, rüya gördüm!"

Mark anlayışla başını salladı.

Jimmy pencereden dışarıya bakıp tıpkı çok cimri bir adamın *para* demesi gibi, "Gün ışığı," dedi. Kalkıp Matt'ın yanına gitti ve onun nabzını kontrol etti.

"İyi mi?" diye sordu Mark.

"Sanırım dün geceye göre daha iyi," dedi Jimmy. "Ben, birinin dün gece Mark'ı görmüş olma ihtimaline karşı, üçümüzün de servis asansörüyle gitmemizi istiyorum. Riski ne kadar azaltırsak, o kadar iyi olur."

"Bay Burke emniyette olacak mı?" diye sordu Mark.

"Olur, sanıyorum," dedi Ben. "Onun becerikliliğine güvenmek zorundayız. Barlow üçümüzün de bir yere bağlanmış halde kalmamızı çok ister."

Koridorda sessiz adımlarla yürüyüp servis asansörünü kullandılar. Saat yediyi çeyrek geçiyordu ve mutfakta faaliyet yeni başlamıştı. Aşçılardan biri başını kaldırıp baktı ve, "Selam, doktor," dedi. Kimse onlarla konuşmadı.

"Önce nereye gideceğiz?" diye sordu Jimmy. "Brock Street Okulu'na mı?"

"Hayır," dedi Ben. "Öğleden sonraya kadar orada çok insan olur. Küçük öğrenciler erken mi çıkarlar, Mark?"

"Saat ikiye kadar ders vardır."

"Geriye uzun süre gün ışığı kalır," dedi Ben. "Önce Mark'ın evi. Kazıklar."

34

Lot'a yaklaşırken Jimmy'nin Buick'inin içinde neredeyse elle tutulabilecek bir korku bulutu vardı ve kimsenin konuşası gelmiyordu. Jimmy, Jerusalem's Lot'a çıkan otoyola girerken Ben, Susan'la ilk çıktıkları zaman da bu yoldan geçtiklerini hatırladı.

"İşler kötüye gitmeye başladı," dedi Jimmy. Çocuksu yüzü solmuştu, korku ve öfke vardı. "Yahu, neredeyse kokusunu bile alabiliyorum."

Haklı, diye düşündü Ben. Ne var ki bu koku fiziksel olmaktan çok zihinseldi.

Route 12 neredeyse bomboştu. Yol üstünde Win Purinton'un süt kamyonunun yanından geçtiler. Kamyon yol kenarında terk edilmiş haldeydi. Motoru rölantide çalışıyordu. Ben aracın arka

tarafına baktıktan sonra motoru kapattı. Tekrar otomobile döndüğünde Jimmy merakla ona baktı. Ben başını iki yana salladı. "İçinde kimse yok. Motorun ışığı açıktı ve benzini bitmek üzereydi. Saatlerdir rölantide çalışmış olmalı." Jimmy elini yumruk yapıp bacağına vurdu.

Ama kasabaya girerlerken Jimmy neredeyse rahatlamış bir ses tonuyla, "Bakın," dedi. "Crossen'in dükkânı açık."

Gerçekten de açıktı. Milt dükkânın önündeydi, ıslanmasın diye gazete raflarını naylonla örtüyordu. Yanında sarı bir yağmurluk giymiş olan Lester Silvius vardı.

"Ekibin diğer üyelerini göremiyorum," dedi Ben.

Milt başını kaldırıp onları görünce el salladı. Ben adamın da yüzünde gerginlik çizgileri olduğunu fark etti. Foreman'ın Cenaze Evi'ndeki 'Kapalıdır' tabelası hâlâ kapının içinde asılıydı. Nalbur da kapalıydı, Spencer'ın dükkânı karanlık ve kilitliydi. Lokanta açıktı, bunun önünden geçtikten sonra Jimmy otomobili yeni açılan dükkânın önünde park etti. Vitrinin üstünde yaldızlı harflerle yazılı isim vardı: 'Barlow ve Straker – Zarif Mobilyalar.' Ve Callahan'ın dediği gibi, kapıya bantla yapıştırılmış bir duyuru görülüyordu: 'Yeni Bir Duyuruya Kadar Kapalıdır.' Bu zarif elyazısını görünce hemen tanıdılar; önceki gün buldukları notta görmüşlerdi.

"Burada neden duruyoruz?" diye sordu Mark.

"Zayıf bir ihtimal de olsa, burada gizlenmiş olabilir," dedi Jimmy. "Akla ilk gelen yer burası olduğu için önem vermeyeceğimizi düşünmüş olabilir. Ve kanımca, bazen gümrük memurları kontrol ettikleri sandıkların üstüne işaret bırakırlar. Bunu tebeşirle yaparlar."

Arka tarafa gittiler; Ben ve Mark yağmura karşı omuzlarını kaldırıp beklerken, Jimmy arka kapının camını dirseğiyle kırıp açtı; hep birlikte içeriye girdiler.

İçeride berbat bir hava vardı, sanki birkaç gün değil birkaç yüzyıl kapalı kalmış bir oda gibiydi. Ben teşhir odasına baktı, ama burada gizlenecek bir yer yoktu. Çok az sayıda mobilya vardı; Straker'ın stokunu zenginleştirmediği belliydi.

"Buraya gel!" diye bağırdı Jimmy. Ben'in yüreği ağzına geldi.

Jimmy ve Mark uzun bir sandığın yanında duruyorlardı; Jimmy sandığın ağzını çekicinin kancalı ucuyla aralamıştı. İçine bakınca soluk renkli bir el ve koyu renkli bir ceket kolu gördüler.

Ben hiç düşünmeden sandığa saldırdı. Jimmy çekiçle öbür tarafta bir şey yapıyordu.

"Ben," dedi Jimmy, elini keseceksin. Önce..."

Ben onu işitmedi. Kıymıklara ve çivilere aldırmadan sandığın üstündeki tahta plakaları sökmeye başladı. Onu yakalamışlardı, o sürüngen gece mahlukunu... Susan'ın kalbine sapladığı gibi onun da kalbine kazığı sokacaktı. Ona...

Bir plakayı daha kırıp açtıktan sonra, içine bakınca karşısına Mike Ryerson'un ay gibi soluk renkli yüzü çıktı.

Bir an hiçbiri konuşamadı, sonra hep birden soluk verdiler... sanki odanın içinde hafif bir rüzgâr esmiş gibi oldu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jimmy.

"Önce Mark'ın evine gitsek iyi olur," dedi Ben. Hayal kırıklığı sesinden belliydi. "Onun nerede olduğunu biliyoruz. Zaten hazırda bir kazığımız da yok."

Kırık tahta plakaları rastgele eski yerine koydular.

"Şu ellerine bir baksam iyi olacak," dedi Jimmy. "Kanıyor."

"Daha sonra," dedi Ben. "Hadi, gidelim."

Birlikte dışarıya çıktılar; açık hava hepsine iyi gelmişti. Jimmy onları Jointner Bulvarı'na, kasabanın meskun kısmına getirdi. İstemedikleri kadar kısa bir süre sonra Mark'ın evine vardılar.

Peder Callahan'ın eski model sedanı garaj yolu üstünde Henry Petrie'nin Pinto'sunun arkasında park edilmişti. Bunu görünce Mark soluğunu tuttu ve başını çevirdi. Yüzü bembeyaz olmuştu.

"İçeriye giremem," dedi. "Özür dilerim. Ben arabada beklerim."

"Özür dileyecek bir şey yok, Mark," dedi Jimmy.

Jimmy otomobili park edip motoru susturduktan sonra dışarıya çıktı. Ben bir an durduktan sonra elini Mark'ın omzuna koydu. "Yalnız kalabilecek misin?"

"Tabii." Ama görünüşü pek de iyi sayılmazdı. Çenesi titriyor, gözleri bomboş bakıyordu. Aniden Ben'e döndü ve gözlerdeki o boş ifade yerini acı dolu gözyaşlarına bıraktı. "Onların üstlerini örtün, olmaz mı? Ölmüşlerse... üstlerini örtün."

"Tabii, örterim," dedi Ben.

"Böylesi daha iyi," dedi Mark. "Babam... çok başarılı bir vampir olurdu. Zamanla belki Barlow kadar iyi olurdu. Ele aldığı her işte çok başarılıydı. Belki de fazla iyiydi."

"Fazla düşünmemeye çalış," dedi Ben. Bu sözler ağzından çıktığı anda pişman olmuştu. Mark ona bakıp gülümsedi.

"Odun yığını evin arka tarafında," dedi Mark. "Bodrumda babamın tornası var, işinizi daha çabuk bitirirsiniz."

"Tamam," dedi Ben. "Sakin ol, Mark. Elinden geldiğince sakin ol."

Fakat oğlan başını çevirmiş, koluyla gözyaşlarını silmekteydi.

Ben ve Jimmy arka merdivenleri çıkıp eve girdiler.

35

"Callahan burada değil," dedi Jimmy. Bütün evi dolaşmışlardı.

"Barlow onu ele geçirmiş olmalı," dedi Ben güçlükle.

Elindeki kırılmış haça baktı. Bu haç bir gün önce Callahan'ın boynundaydı. Rahiple ilgili bulabildikleri tek iz buydu. Kesinlikle ölmüş olan Petrie çiftinin cesetlerinin yanında duruyordu. Kafaları öyle şiddetle çarpılmıştı ki, kafatasları parçalanmıştı. Ben'in aklına Bayan Glick'in nasıl bir kuvvetle mücadele edişi geldi.

"Hadi," dedi Jimmy'ye. "Onların üstünü örtelim. Mark'a söz verdim."

36

Oturma odasındaki kanepenin toz örtüsüyle cesetlerin üstünü örttüler. Ben yaptıkları şeye bakmamaya, bunu düşünmemeye çalışıyordu ama bu mümkün değildi. Bu iş bittikten sonra bir el –manikürlü ve ojeli oluşu June Petrie'ye ait olduğunu gösteriyordu– örtünün altından çıkmıştı. Ben bu eli tekrar örtünün altına itti; kusmamak için büyük bir çaba gösteriyordu. Örtünün altındaki cesetlerin şekilleri ona Vietnam'dan gelen haber fotoğraflarını hatırlattı: savaş alanında ölenleri siyah lastik torbalar içinde taşıyan askerler...

Kollarında taşıyabildikleri kadar odunla bodruma indiler.

Burası Henry Petrie'nin özel dünyasıydı ve kişiliğini çok güzel yansıtıyordu. Çalışma alanı üstünde üç kuvvetli lamba planyayı, dekupaj testeresini, tepsi testeresini, tornayı ve elektrikli zımpara makinesini aydınlatıyordu. Ben onun kuşlar için bir mekân yapmakta olduğunu anladı; muhtemelen gelecek ilkbaharda bunu arka bahçeye kuracaktı. Planı düzgün bir şekilde masanın üstüne yerleştirilmişti. Çok güzel bir işe başlamıştı, ama bunu hiçbir zaman bitiremeyecekti. Yerler tertemiz süpürülmüştü ama havada tatlı bir talaş kokusu vardı.

"Bu iş yürümeyecek," dedi Jimmy.

"Bunu biliyorum," dedi Ben.

"Odunlar," dedi Jimmy ve taşıdığı odunları yere bıraktı. Sonra da tiz sesli, isterik bir kahkaha attı.

"Jimmy..."

Fakat kahkahası Ben'in bir şey söyleme çabasını bıçak gibi kesti. "Henry Petrie'nin arka bahçesindeki odunlarla çıkıp bu musibete son vereceğiz. İskemle bacakları ve beyzbol sopaları da alalım mı?"

"Jimmy, başka ne yapabiliriz ki?"

Jimmy ona baktı; kendini toparlamak için gayret sarf ettiği belliydi. "Tam bir hazine avı oyunu," dedi. "Charles Griffen'ın otlağında kırk adım kuzeye yürü ve oradaki büyük kayanın altına bak. Olur şey değil. Kasabadan çıkabiliriz. Bunu yapabiliriz."

"Pes etmek mi istiyorsun? İstediğin şey bu mu?"

"Hayır. Ama bu iş sadece bugünle bitmeyecek, Ben. Eğer başarabilsek bile, hepsini haklamamız haftalar sürecek. Buna dayanabilir misin? Susan'a yaptığın şeyi bin defa daha yapmayı kaldırabilir misin? Onları dolaplarından çıkarıp göğüs boşluklarına kazıkları saplayarak, kalplerini parçalamayı... Kafayı yemeden bu işi kasım ayına kadar sürdürebilir misin?"

Ben bunu düşününce duvara toslamış gibi oldu.

"Bilmiyorum," dedi.

"Peki, ya o oğlan? Sence o bu işi kaldırabilecek mi? O da kafayı yer. Ve Matt da ölmüş olacak. Buna eminim. Ve eyalet polisleri 'salem's Lot'ta neler olduğunu soruşturmaya başlayınca ne halt edeceğiz? Onlara ne diyeceğiz? 'Bana bir dakika izin verin, şu kan emicinin kalbine bir kazık çakayım,' mı diyeceğiz? Bunu hiç düşündün mü, Ben?"

"Ne bileyim ben! Bu işin içinden nasıl çıkacağımızı düşünme fırsatı mı oldu?"

Burun buruna durmuş, birbirlerine bağırdıklarını ikisi de aynı anda fark etti. "Hey," dedi Jimmy. "Hey."

Ben gözlerini devirdi. "Özür dilerim."

"Hayır, benim suçumdu. Baskı altındayız... Eminim, Barlow bu durum için 'yolun sonu' derdi." Jimmy elini saçlarından geçirip etrafına bakındı. Gözleri bir an Petrie'nin planının yanındaki bir şeye takıldı; bunu eline aldı. Siyah bir yağlı kalemdi.

"Galiba en iyi yol bu," dedi.

"Ne?"

"Sen burada kal, Ben. Kazıkları hazırlamaya başla. Bu işi yapacaksak, bilimsel olmalı. Sen üretim şubesisin. Mark ve ben de araştırma bölümü. Kasabayı tarayıp onları arayacağız. Tıpkı Mike'ı bulduğumuz gibi onları da bulacağız. Ben onların yerini yağlı kalemle işaretleyeceğim. Yarın da kazıklar devreye girecek."

"İşaretleri görüp yer değiştirmeyecekler mi?"

"Sanmıyorum. Bayan Glick'in aklı başında değildi. Galiba bunlar düşünerek değil, içgüdüleriyle hareket ediyorlar. Bir süre

sonra daha akıllanıp daha iyi saklanmaya başlayabilirler, ama önceleri işimiz tıpkı fıçı içindeki balığı vurmak gibi olacak."

"Neden ben gitmiyorum?"

"Çünkü ben kasabayı tanıyorum, kasaba da beni tanıyor; tıpkı babamı tanıdıkları gibi. Lot'ta canlı kalanlar bugün evlerinde saklanıyor olacaklar. Kapılarını çaldığında, açmayacaklar. Ama ben olursam çoğu bana kapısını açar. Gizlenme yerlerinden birkaçını biliyorum. Şarapçıların bataklıkta nereye tünediklerini bilirim, bunun gibi başka yerler de var. Sen bilmiyorsun. Tornayı çalıştırabilir misin?"

"Evet," dedi Ben.

Jimmy haklıydı tabii. Ne var ki, gitmek ve onları görmek zorunda olmadığı için duyduğu rahatlama kendini suçlu hissettirdi.

"Pekâlâ. İşe başla. Öğleyi geçiyor neredeyse."

Ben tornaya döndü, sonra durdu. "Yarım saat beklersen yanına alabileceğin altı kazık verebilirim."

Jimmy bir an bu öneriyi tarttıktan sonra, "Bence... bence yarın... daha..."

"Peki," dedi Ben. "Tamam. Dinle bak. Saat üç gibi buraya dönsene. O saatte okulda pek kimse kalmaz, birlikte oraya bir göz atarız."

"İyi olur."

Jimmy merdivene doğru yürürken aklına bir şey –bir fikir ya da ani bir ilham– gelerek durdu ve dönüp baktı. Ben tavandan sarkan üç kuvvetli lambanın aydınlığında işe koyulmuştu.

Aklına bir şey gelmiş... ve gidivermişti.

Geri döndü.

Ben tornayı kapatıp ona baktı. "Başka bir şey mi var?"

"Evet," dedi Jimmy. "Dilimin ucunda. Ama oradan çıkaramıyorum."

Ben kaşlarını kaldırdı.

"Merdivendeyken dönüp seni gördüğüm an kafamda bir ışık yandı. Ama şimdi bir şey yok."

"Önemli bir şey mi?"

"Bilmiyorum." Hatırlamaya çalışırken ayaklarını yerde sürttü. Tornanın üstünde eğilmiş Ben'in içinde bulunduğu bir görüntü. Olmuyordu. Bunu düşündükçe o şey daha uzaklaşır gibiydi.

Basamakları çıktıktan sonra bir kez daha başını çevirip baktı. Bu görüntü son derece tanıdıktı, ama bir türlü adını koyamıyordu. Mutfaktan geçip dışarıya çıktı ve otomobiline gitti. Yağmur hafiflemişti.

37

Roy McDougall'ın otomobili Bend Yolu'ndaki treyler parkında duruyordu; hafta içi bir günde bunu orada görünce Jimmy'nin aklına en kötü ihtimal geldi.

Mark'la birlikte otomobilden çıktılar; Jimmy'nin elinde siyah çantası vardı. Jimmy zili denedi, bozuk olduğu için kapıyı tıklattı. Çıkan sese McDougall'ın treylerinde kimse karşılık vermedi; yirmi metre ötedeki komşu treylerden de bir tepki gelmedi. O garaj yolunda da bir otomobil vardı.

Jimmy ek kapıyı denedi, ama bu da kilitliydi. "Otomobilin arka koltuğunda bir çekiç var," dedi.

Mark çekici getirince, Jimmy bununla ek kapının topuzunun üstündeki camı kırdı. Elini içeriye uzatıp mandalı kaldırdı. İç kapı kilitsizdi. İçeriye girdiler.

Kokuyu hemen tanıdılar; Jimmy'nin burnu kırıştı. Marsten Köşkü'nün mahzenindeki kadar kuvvetli değildi, ama aynı derecede iğrençti. Çürüme ve ölü kokusu. Jimmy'nin aklına çocukken arkadaşlarıyla bisikletlerine atlayıp depozitolu bira ve soğuk içecek şişeleri aramaya gidişleri geldi. Kar eriyince bunlar ortaya çıkardı. Bunlardan birinin içinde (büyük bir portakal suyu şişesi) çürümüş, küçük bir fare cesedi vardı; hayvan tatlı kokunun peşinden şişenin içine girmiş, sonra da çıkamamıştı. O anda Jimmy'nin midesi altüst olmuş ve oracıkta kusmuştu. Buradaki koku da ona benziyordu. Mide bulandırıcı bir tatlılıkta, ekşimik bir kokuydu.

"Buradalar," dedi Mark. "Burada bir yerde."

Treylerin içini dikkatle aradılar; mutfağa, yemek odasına, oturma odasına ve iki yatak odasına baktılar. Ne kadar dolap varsa hepsini açıp kontrol ettiler. Jimmy yatak odası dolaplarından birinde bir şey bulduğunu sandı, ama o şey üst üste yığılmış kirli çamaşırlardan ibaretti.

"Mahzen yok mu?" diye sordu Mark.

"Hayır, ama bir döşeme altı boşluğu olabilir."

Arka tarafa gidince içeriye doğru açılan küçük bir kapı gördüler; treylerin ucuz beton temelindeydi. Üstünde eski bir asma kilit vardı. Jimmy birkaç çekiç darbesiyle bunu kırınca gizli kapı açıldı ve dışarıya çıkan koku ikisini de allak bullak etti.

"Buradalar," dedi Mark.

Jimmy başını içeriye uzatınca, savaş alanında yan yana dizilmiş cesetler gibi duran üç çift ayak gördü. Bir çiftte iş botları vardı, diğerinde örgülü yatak odası terlikleri, diğer çift ise –minicik ayaklardı– çıplaktı.

Aile tablosu, dedi içinden Jimmy. İnanası gelmiyordu. Bebeği ne yapacaklardı? Bebeğin kalbine nasıl kazık çakacaklardı?

Yağlı kalemle gizli kapının üstüne bir işaret bırakıp kırık asma kilidi aldıktan sonra, "Yandaki treylere gidelim," dedi.

"Bir dakika," dedi Mark. "Onlardan birini dışarı çekeyim."

"Neden çekeceksin?"

"Belki güneş ışığı onları öldürür," dedi Mark. "Belki kazık kullanmak zorunda kalmayız."

Jimmy ümitlendi. "Tamam. Hangisini çıkaralım?"

"Bebeği değil," dedi Mark hemen. "Adamı çıkaralım. Bir ayağını siz tutun."

"Pekâlâ," dedi Jimmy. Ağzı kurumuş, yutkunmakta zorluk çekiyordu.

Mark sürünerek gizli kapıdan içeriye girdi ve Roy McDougall'ın bir ayağını tuttu. Jimmy de bu daracık alana zorlukla girerek diğer ayağı tuttu ve birlikte adamı çiseleyen yağmurun altına, aydınlığa çıkardılar.

Bundan sonrası dayanılır gibi değildi. Işık üstüne gelir gelmez Roy McDougall kıvranmaya başladı. Gözeneklerinden buhar ve nem çıkarken derisi sarkarak sarardı. Kapalı gözkapakları altında gözlerinin yuvarlandığı belli oluyordu. Ayakları ıslak yaprakların üstünde tepindi. Üstü dudağı geriye kıvrılınca iri bir köpeğinkini andıran sivri dişleri ortaya çıktı. Kollarını çırpıyor, elleri açılıp kapanıyordu. Bir eli Mark'ın gömleğine sürtününce, oğlan bir çığlık atarak geri çekildi.

Roy ters dönüp döşeme altı boşluğuna doğru sürünmeye başladı. Jimmy, Roy'un vücudu aydınlığa çıktığı anda soluma zorluğu çektiğini fark etti; McDougall gölge altına girdiği an rahat nefes alabildi. Vücudundan çıkan nem de kesilmişti.

Roy önceki dinlenme yerine dönünce, sırtüstü yattı ve hareketsiz kaldı.

"Kapağı kapatın," dedi Mark boğulur gibi. "Lütfen, kapatın."

Jimmy gizli kapıyı kapatıp asma kilidi eski yerine yerleştirdi. McDougall'ın debelenmesini ve yılan gibi kıvrılan vücudunu aklından çıkaramıyordu. Yüz yaşına kadar yaşasa bile bu sahneyi unutabileceğini sanmıyordu.

38

Yağmur altında titreyerek birbirlerine baktılar. "Yandakine bakalım mı?" dedi Mark.

"Evet. "McDougall'lar önce onlara saldırmış olmalı."

Komşu treylere giderlerken daha kapıya varmadan kokuyu duydular. Kapı zilinin altındaki isim Evans'dı. Jimmy bu ismi tanıdı. David Evans ve ailesi. Adam Gates Falls'ta Sears mağazasının otomobil bölümünde teknisyen olarak çalışırdı. Jimmy birkaç yıl önce onu bir kist ya da ona benzer bir şey için tedavi etmişti.

Bu defa zil çalışıyordu, ama karşılık gelmedi. Bayan Evans'ı yatağında buldular. Aynı tip pijama giymiş iki çocuk da küçük yatak odasındaki portatif yataklardaydılar. Dave Evans'ı bulma-

ları daha uzun sürdü. Adam küçük garajın üstündeki depo odasında gizlenmişti.

Jimmy ön kapıya işaret bıraktı. "İyi gidiyor," dedi. "İkide iki."

Mark, "Birkaç dakika bekleyebilir misiniz?" dedi. "Ellerimi yıkamak istiyorum."

"Tabii," dedi Jimmy. "Ben de yıkayayım. Evans'lar banyolarını kullanmamıza aldıracak değiller."

İçeriye girdikten sonra Jimmy oturma odasındaki koltuklardan birine oturup gözlerini kapadı. Banyodaki Mark'ın musluğu açışını duydu.

Gözlerinin önüne morg masasındaki Bayan Glick'in vücudunu örten çarşaf altında titreyişi, sonra bir elinin yana kayışı geldi...

Gözlerini açtı.

Bu treyler McDougal'larınkinden daha iyi durumdaydı; tertipli ve temizdi. Bayan Evans'la hiç karşılaşmamıştı, ama kadının eviyle gurur duyduğu belli oluyordu. Küçük bir odada çocukların oyuncakları düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Zavallı çocuklar, diye düşündü Jimmy. Bu oyuncakların tadını çıkarmış olduklarını umdu. Üç tekerlekli bir bisiklet, birkaç tane büyük plastik kamyon ve bir iş makinesi vardı. Bir de oyuncak bilardo masası.

Tam başını çevirecekken, tekrar o yana döndü.

Mavi tebeşir.

Sıra halinde üç abajurlu lamba.

Parlak ışıklar altında, yeşil masanın etrafında yürüyen adamlar, mavi tebeşiri istekalarının ucuna sürüyorlar, tebeşir tozu parmak uçlarına dökülüyor...

"Mark!" diye bağırdı yerinde doğrularak. "Mark!"

Mark gömleğini çıkarmıştı; ne olduğunu anlamak için koşarak geldi.

39

Saat iki buçuk sularında Matt'ın eski bir öğrencisi (1964 devresi) onu ziyarete geldi; gizemli olayları konu alan kitap yığınını

görünce Matt'a, "Bu konuda bir çalışma mı yapıyorsunuz?" diye sordu. Matt bu eski öğrencisinin adının Herbert mi, Harold mu olduğunu hatırlayamadı.

Herbert-ya da-Harold geldiğinde Matt, *Tuhaf Kayboluşlar* adında bir kitap okuyordu ve buna ara vermek hoşuna gitti. Her ne kadar diğerlerinin Brock Street Okulu'na saat üçe kadar giremeyeceklerini bilse de, o saatte bile heyecanla telefonunun çalmasını bekliyordu. Peder Callahan'a ne olduğunu çok merak ediyordu. Ve gün ürkütecek bir hızla geçmekteydi; oysa hep hastanede zamanın çok yavaş ilerlediğini duymuştu. Kendini çok hantal ve aklı karışık hissediyordu; nihayet yaşlı bir adam olmuştu.

Herbert-ya da-Harold'a, tarihçesini okumakta olduğu Vermont'taki Momson adlı kasabayı anlatmaya başladı. Matt bunu çok ilginç bulmuştu, çünkü eğer doğruysa, bu hikâye Lot'un kaderinin ön bilgisi olabilirdi.

"Herkes kaybolmuş," diye anlattı sıkılmış olduğunu pek gizleyemeyen, fakat nazikçe dinleyen Herbert-ya da-Harold'a. "Kuzey Vermont'ta küçük bir kasaba, 1920 sayımında nüfusu 312. 1923 Ağustos'unda New York'ta yaşayan bir kadın iki aydır ablasından haber alamayınca endişelenmeye başlıyor. Kocasıyla birlikte oraya gidiyorlar ve haberi gazetelere veren de onlar oluyor; ama bence civar kasabalardaki insanlar bu hadiseyi epey bir zamandan beri biliyorlardı. Bu kadının ablası ve kocası kayıptı; keza Momson'daki başka herkes de. Bütün evler ve dükkânlar duruyordu, hatta evlerden birinde sofraya akşam yemeği bile konmuştu. Bu vaka o günlerde adamakıllı ilgi çekmişti. Şahsen orada bir gece geçirmeyi hiç istemem. Bu kitabın yazarının iddiasına göre, komşu kasabadaki insanlar gulyabanilerle, cinlerle ilgili şeyler anlatıyorlarmış. Bu kasabalardaki çiftlik ambarlarının çoğunda bugün bile büyü bozucu işaretler ve büyük haç resimleri bulunuyormuş. Momson merkezindeki birkaç dükkânın fotoğrafı var. Baksana. Sence orada ne olmuştur?"

Herbert-ya da-Harold kibarca fotoğrafa baktı. Alt tarafı birkaç dükkânla birkaç evin olduğu küçük bir kasabaydı. Kışın yağan karın ağırlığıyla bazılarının çatıları çökmek üzereydi. Ülke-

deki herhangi bir kasabadan farkı yoktu. Eğer akşam sekizden sonra bunlardan birinin içinden geçersen, hiç kimseyi göremez, burada canlı insan var mı diye merak ederdin. Yaşlı hocası mutlaka bunamış olmalıydı. Herbert-ya da-Harold ömrünün son iki yılında halasının ne halde olduğunu hatırladı; kadın, kızının muhabbet kuşunu öldürdüğünü ve ona rulo köfte içinde yedirdiğine inanıyordu. Yaşlı insanlar işte böyle tuhaf şeyler düşünürlerdi.

"Çok ilginç," dedi başını kaldırarak. "Ama bence... Bay Burke? Bay Burke, bir şey mi oldu? Bay Burke iyi mi... Hey, *hemşire*!"

Matt'ın gözleri sabitleşmişti. Bir eliyle çarşafın üstünü tutmuş, diğerini göğsüne bastırmıştı. Yüzü beyazlaşmıştı ve alnının tam ortasında nabzı atıyordu.

Çok erken, diye düşündü Matt. *Olamaz, çok erken...*

Sancı dalgalar halinde kabarıp onu karanlığa doğru sürüklüyordu. *Son adıma dikkat*, diye geçirdi içinden, *öldürücüdür.*

Sonra düşmeye başladı.

Herbert-ya da-Harold koşarak odadan çıkarken iskemlesini ve kitapları yere düşürdü. Hemşire de koşarak oraya gelmişti.

"Bay Burke," dedi Herbert-ya da-Harold. Kitap hâlâ elinde, parmağı Momson fotoğrafının bulunduğu sayfaya takılıydı.

Hemşire odaya girdi. Matt gözleri kapalı, başı yataktan sarkmış halde yatıyordu.

"Yoksa..." dedi Herbert-ya da-Harold çekinerek. Soru haline getirmesi gerekmemişti.

"Evet, galiba öyle," dedi hemşire. "Buradan gitseniz iyi olur."

Artık her şey belli olduğu için hemşire sakinleşmiş, yarım kalan öğlen yemeği için hayıflanmaya başlamıştı.

40

"Ama Lot'ta bilardo masası yok ki," dedi Mark. "En yakındaki masa Gates Falls'ta. Barlow oraya gitmiş olabilir mi?"

"Hayır," dedi Jimmy. "Eminim gitmemiştir. Ama bazı insanların evlerinde bilardo masaları olur."

"Evet, bunu biliyorum."

"Başka bir şey daha var," dedi Jimmy. "Dilimin ucunda."

Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı ve ellerini gözlerinin üstüne koydu. Aklının bir köşesinde plastikle ilgili başka bir şey vardı. Neden plastik? Plastik oyuncaklar, plastik piknik gereçleri ve kışın teknelerin üstünü örtmek için kullanılan plastik örtüler vardı...

Ve birden aklına plastik bir örtüyle kaplı bir bilardo masası ve geri planda konuşan bir ses geldi. *Çuhası çürümeden bunu satsam iyi olacak...* Ed Craig, *Evet çürüyebilir, ama bu Ralph'ındı,* diyor...

Jimmy gözlerini açtı. "Nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Barlow'un nerede olduğunu biliyorum. Eva Miller'ın pansiyonunun bodrum katında." Jimmy bunun doğru olduğuna emindi.

Mark'ın gözleri parladı. "Gidip onu bulalım."

"Bekle."

Jimmy telefona gidip rehberde Eva'nın numarasını buldu ve hızla numarayı çevirdi. On iki kere çaldığı halde cevap veren olmadı. Jimmy endişe içinde ahizeyi yerine bıraktı. Eva'nın pansiyonunda en az on kiracı vardı, çoğu yaşlı emeklilerdi. Her zaman orada birileri bulunurdu. Bundan önceleri...

Saatine baktı. Üçü çeyrek geçiyordu; zamanla yarış halindeydiler.

"Gidelim," dedi.

"Ya Ben?"

"Onu arayamayız," dedi Jimmy. "Evinizdeki hat kesik. Doğruca Eva'nın yerine gidersek, yanılmış olsak bile daha uzun süre gün ışığı kalacak. Eğer tahminimiz doğruysa, dönüp Ben'i alırız ve Barlow'un canına okuruz."

"Gömleğimi giyeyim," dedi Mark ve banyoya gitti.

41

Ben'in Citroën'i hâlâ Eva'nın otoparkındaydı; üstü çakıl kaplı zemine gölge yapan ağaçların ıslak yapraklarıyla örtülüydü.

Rüzgârın şiddeti artmış ama yağmur dinmişti. 'Eva'nın Pansiyonu' yazılı tabela rüzgârla sallanıyordu. Evde ürpertici bir sessizlik hâkimdi, kötü şeylere gebe bir görünümü vardı. Jimmy bunu hayra yormadı. Tıpkı Marsten Köşkü gibiydi. Acaba burada da intihar eden kimse olmuş mudur, diye düşündü. Bunun cevabını Eva bilirdi, ama Eva'nın artık konuşabileceğini hiç sanmıyordu.

"Çok uygun plan," dedi Jimmy yüksek sesle. "Kasabanın pansiyonuna yerleş, sonra çocuklarını yanına al."

"Ben'i almamız gerekmez mi?" diye sordu Mark.

"Daha sonra. Hadi gel."

Otomobilden çıkıp verandaya doğru yürüdüler. Rüzgâr elbiselerini hışırdatıyor, saçlarını savuruyordu. Bütün güneşlikler kapatılmıştı ve evin ürkütücü bir görünümü vardı.

"Kokuyu duyuyor musun?" diye sordu Jimmy.

"Evet. Her zamankinden daha yoğun."

"Bunu yapmaya hazır mısın?"

"Evet," dedi Mark hemen. "Ya siz?"

"Umarım öyleyimdir," dedi Jimmy.

Veranda merdivenini çıktıktan sonra Jimmy kapıyı denedi. Kilitli değildi. Eva Miller'ın hangar gibi büyük mutfağına girdikleri anda koku ikisini de sarstı; açık bir çöp çukuru gibiydi.

Jimmy yaklaşık dört yıl önce Eva'yla yaptığı bir konuşmayı hatırladı. Hekimliğe yeni başladığı günlerdi. Eva yıllarca babasının hastası olmuştu ve Jimmy onun yerini alınca, hatta Cumberland'deki aynı muayenehaneyi kullanırken Eva hiçbir mahcubiyet duymadan ona gelmişti. O gün, ölümünden on iki yıl geçmiş olan Ralph hakkında konuşmuşlar, Eva ona Ralph'ın hayaletinin hâlâ evde olduğunu anlatmıştı: Arada bir, çoktan unutmuş olduğu bir şey ya tavan arasında ya da şifoniyer çekmecesinde karşısına çıkıyordu. Ve tabii, bodrumdaki bilardo masası vardı. Bunu artık elden çıkarması gerektiğini, işgal ettiği yeri değerlendirebileceğini söylemişti. Ama masa Ralph'a aitti ve içinden bir türlü bunu satmak için gazeteye ilan veresi gelmiyordu.

Şimdi Mark'la birlikte mutfağı geçip bodrum katı kapısına geldiler. Jimmy kapıyı açtı. Koku korkunçtu. Elektrik düğmesine

bastı ama lamba yanmadı. Tabii ki Barlow bunu halletmiş olmalıydı.

"Etrafa bakın," dedi Mark'a. "Mutlaka Eva'nın el feneri veya mumları vardır."

Mark çekmeceleri karıştırmaya başladı. Lavabonun üstündeki bıçak rafının boş olduğunu fark etti, ama o anda bunun üstünde durmadı. Kalbi çok yavaş atıyordu. Dayanma gücünün son sınırına vardığının farkındaydı. Aklı artık düşünmüyor, sadece tepki veriyordu. İkide bir gözlerinin ucuyla bir şey görüp hemen o tarafa bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Savaş görmüş bir emekli asker bu belirtileri görünce hemen savaş yorgunluğu tanısını koyardı.

Koridora gidip buradaki şifoniyere baktı. Üçüncü çekmecede uzun bir el feneri buldu. Bununla mutfağa döndü. "Bak ne buldum J..."

Bir çatırtı sesi çıktı, ardından da yere düşen bir şeyin küt sesi.

Bodrum kapısı hâlâ açıktı.

Ve çığlıklar yükselmeye başladı.

42

Mark tekrar Eva'nın mutfağına döndüğünde saat beşi yirmi geçiyordu. Gözleri boş bakıyordu ve tişörtü kan içindeydi.

Aniden bir çığlık attı.

Bu ses karnından boğazına yükselmiş, sıkılı çenelerinin arasından çıkmıştı. Çılgınlığın bir kısmı beyninden ayrılana kadar çığlık attı. Ses telleri acımaya başlayana kadar bağırdı. Ve içindeki korkuyu, dehşeti ve hayal kırıklığını dışarıya püskürttükten sonra bile o bodrumdan dalgalar halinde çıkan baskı devam etti. Barlow'un orada olduğunu bilmenin dehşeti. Ve artık hava kararmak üzereydi.

Verandaya çıkıp derin soluklar aldı. Ben. Ben'i bulmalıydı. Ama bacaklarına kurşun dökülmüş gibi hissediyordu. Neye yarardı ki? Barlow kazanacaktı. Ona karşı çıkmakla delilik etmiş-

lerdi. Şimdi bunun bedelini Jimmy ödemişti, tıpkı Susan ve Rahip gibi...

Derken içindeki kararlılık üste çıktı. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Titreyen bacaklarıyla basamakları inip Jimmy'nin Buick'ine gitti. Anahtarlar kontak üzerindeydi.

Ben'i bul. Bir kere daha dene.

Bacakları pedallara yetişecek kadar uzun değildi. Koltuğu öne çekti ve anahtarı çevirdi. Motor gürledi. Vitesi sürüş konumuna getirip gaza basınca otomobil öne fırladı. Ayağını fren pedalına bastığı anda direksiyona doğru savruldu. Korna çalıyordu.

Otomobili kullanamıyorum!

Babasının mantıklı açıklamasını duyar gibi oldu: Otomobil kullanmasını öğrenirken dikkatli olmalısın, Mark. Otomobil kullanmak federal yasalarla tam olarak düzenlenmemiş tek ulaşım aracıdır. Bunun sonucunda, çoğu sürücü amatördür. Bu amatörlerin çoğu da intihar eğilimlidir. Bu nedenle son derece dikkatli olman gerekiyor. Gaz pedalını sanki bununla ayağın arasında bir yumurta varmış gibi kullanmalısın. Bizimki gibi otomatik vitesli bir araba kullanıyorsan, sol ayağını hiç kullanmazsın. Sadece sağ ayağın. Önce fren, sonra gaz pedalı.

Mark ayağını fren pedalından çekince otomobil garaj yolunda öne doğru hareket etti. Kaldırımın üstünden geçerken stop etti. Ön cam buğulanmıştı; Mark koluyla silmeye çalışınca daha da kirletmiş oldu.

"Siktir et," diye mırıldandı.

Geniş bir U dönüş yaparak kaldırımın üstünden geçti ve evine doğru yola çıktı. Direksiyonun üstünden görebilmek için başını iyice uzatmak zorundaydı. Sağ eliyle radyoyu buldu ve sesini sonuna kadar açtı. Ağlıyordu.

43

Ben, Jimmy'nin Buick'ini sarsılarak, savrularak yolda ilerlerken gördüğünde, Jointner Bulvarı'ndan kasabaya doğru yürüyordu. El sallayınca otomobil kaldırıma sürtünerek durdu.

Kazıkları yaparken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti; saatine bakıp da dördü on geçtiğini görünce çok şaşırdı. Tornayı kapatmış, yanına birkaç kazık alıp telefon etmek için üst kata çıkmıştı. Tam elini almaca uzattığı anda hattın kesik olduğunu hatırladı.

İçini endişe kaplamış bir halde dışarıya koştu ve oradaki iki otomobilin, Callahan'ın ve Petrie'ninkinin içine baktı. İkisinde de anahtarlar yoktu. Gidip Henry Petrie'nin ceplerini arayabilirdi ama bunu yapmaya gözü kesmedi. Hızlı adımlarla kasabaya yürümeye başladı; her an Jimmy'nin Buick'ini göreceğini umuyordu. Jimmy'nin otomobilini gördüğünde niyeti doğruca Brock Street Okulu'na gitmekti.

Hemen sürücü koltuğuna koştu ve direksiyonda tek başına Mark'ın oturduğunu gördü. Çocuk boş gözlerle Ben'e bakıyordu. Dudakları aralandı, ama ses çıkmadı.

"Ne oldu? Jimmy nerede?"

"Jimmy öldü," dedi Mark. "Barlow bir kez daha bizi faka bastırdı. Bayan Miller'ın pansiyonunun bodrumunda bir yerde. Jimmy de orada. Ona yardım etmek için ben de indim, ama tekrar yukarıya çıkamadım. Sonra bir kalasın üstünden sürünerek çıktım, ama orada kapana kısıldığımı sandım... ta güneş batana kadar."

"Ne oldu? Sen neden söz ediyorsun?"

"Jimmy mavi tebeşirin ne olduğunu anladı. Bend'deki evdeyken. Mavi tebeşir. Bilardo masası. Bayan Miller'ın bodrumunda bir bilardo masası var; kocasına aitmiş. Jimmy pansiyona telefon açtı, kimse cevap vermeyince oraya gittik."

Yüzünü kaldırıp Ben'e baktı.

"Bodrumun elektriği kesik olduğu için Jimmy benden bir el feneri aramamı istedi. Tıpkı Marsten Köşkü'nde olduğu gibiydi. Ben de aramaya başladım. Lavabonun üstündeki bıçak rafında hiç bıçak olmadığını fark ettim, ama o anda buna bir anlam veremedim. Yani, bir bakıma Jimmy'yi ben öldürdüm. Benim suçum, benim yüzümden öldü..."

Ben onu omuzlarından tutup sarstı. "Kes artık, Mark! Kes artık!"

Mark sanki saçma bir şey söylemesine engel olmak için eliyle ağzını kapadı ve Ben'e baktı.

Sonra anlatmaya devam etti. "Koridordaki şifoniyerde bir el feneri buldum. İşte o anda Jimmy düştü ve çığlık atmaya başladı. Ben de düşebilirdim, ama beni uyardı. Son sözleri, *Dikkat et, Mark!* oldu."

"Neymiş o?" dedi Ben.

"Barlow ve diğerleri basamakları kaldırmışlar," dedi Mark. "İkinci basamaktan sonrasını testereyle kesmişler. Normal görünmesi için tırabzanın bir kısmını olduğu gibi bırakmışlar. O karanlıkta Jimmy merdivenin orada olduğunu sandı."

"Evet," dedi Ben. Anlıyordu. Midesi bulandı. "Ya bıçaklar?"

"Zemine yerleştirilmişti," dedi Mark. "Hepsinin sivri ucu yukarıya bakar durumda yere sokulmuştu."

"Of!" dedi Ben çaresizlik içinde. "Of, Tanrım! Öldüğüne emin misin, Mark?"

"Evet. En az altı yerine bıçak saplanmıştı. Kan..."

Ben saatine baktı. Beşe on vardı. Yine zamanın yetmeyeceği endişesi bastırdı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Mark.

"Kasabaya gideceğiz. Telefonda önce Matt'la, sonra Parkins Gillespie'yle konuşacağız. Karanlık basmadan da Barlow'un işini bitireceğiz. Hadi, gitmemiz gerek."

Mark gülümsemeye çalıştı. "Jimmy de aynı şeyi söylemişti. Gidip onun canına okuyacağız, demişti. Ama Barlow devamlı bizi alt ediyor. Bizden daha iyileri de bunu denemiş olmalılar."

Ben ona baktı ve tatsız bir şey yapmaya karar verdi.

"Korkmuş gibisin," dedi.

"Korkuyorum," dedi Mark yeme atlamayarak. "Sen korkmuyor musun?"

"Korkuyorum," dedi Ben, "ama aynı zamanda öfkeden köpürüyorum. Çok sevdiğim, hatta aşık olduğum bir kızı kaybettim. Her ikimiz Jimmy'yi kaybettik. Sen annenle babanı kaybettin.

Şimdi oturma odanızda, üstleri kanepe örtüsüyle örtülü halde yatıyorlar." Son acımasız darbeyi indirdi. "Gidip onlara bakmak ister misin?"

Yüzü acı içinde buruşan Mark irkilerek geri çekildi.

"Senin yanımda olmanı istiyorum," dedi Ben yumuşayarak. Bu konuşmayı yaptığı için kendinden iğreniyordu. Büyük bir maç öncesi oyuncularına gaz veren bir antrenör gibiydi. "Daha önce onu kimin durdurmayı denediği ve başaramadığı umurumda değil; isterse Hun imparatoru Attila olsun. Ben şansımı deneyeceğim. Seni de yanımda istiyorum. Sana ihtiyacım var." Ve bu dedikleri katıksız gerçekti.

"Pekâlâ," dedi Mark. Başını öne eğdi, ellerini kucağında kavuşturdu.

"Cesaretini topla," dedi Ben.

Mark ümitsizce ona baktı. "Gayret ediyorum," dedi.

44

Sonny'nin Jointner Bulvarı dışındaki Exxon benzin istasyonu açıktı. Onlara benzin vermek için Sonny James geldi (aynı adı taşıyan ünlü folk şarkıcısının renkli bir posterini penceresine asmıştı). Dökülmeye yüz tutmuş saçları pembe kafa derisi görünecek kadar kısa kesilmiş, cüce gibi bir adamdı.

"Merhaba, Bay Mears, nasılsınız? Sizin Citroën'e ne oldu?"

"Arızalı, Sonny. Pete nerede?" Pete Cook, Sonny'nin yarım zamanlı çalışanıydı ve kasabada yaşıyordu. Sonny kasabalı değildi.

"Bugün hiç görünmedi. Dert değil. Zaten işler çok durgun. Kasabada hayat yok gibi."

Ben'in içinden deli gibi bir kahkaha atmak geldi. Neredeyse ağzından çıkacak oldu.

"Depoyu doldurur musun? Bir de telefonunu kullanmak istiyorum."

"Tabii. Selam, evlat. Bugün okul yok mu?"

"Bay Mears'la eğitim gezisindeyim," dedi Mark. "Burnum kanamıştı da."

"Eminim, kanamıştır. Eskiden kardeşimin de burnu kanardı. Yüksek tansiyon belirtisidir. Aman dikkat et." Benzin deposunun kapağını kaldırdı.

Ben içeriye girip New England yol haritalarının yanındaki jetonlu telefondan numarayı çevirdi.

"Cumberland Hastanesi, hangi bölümü arıyorsunuz?"

"Bay Burke'le konuşmak istiyorum. Oda numarası 402."

Alışılmadık bir duraksama olunca Ben, acaba odası mı değişti, diye sormak üzereyken hattın ucundaki ses, "Kim arıyor?" diye sordu.

"Benjamin Mears." O anda Matt'ın ölmüş olma ihtimali aklına geldi. Mümkün müydü? Herhalde olamazdı; artık bu kadarı çok fazlaydı. "Bay Burke iyi mi?"

"Siz akrabası mısınız?"

"Hayır, yakın arkadaşıyım. Onun..."

"Bay Burke bu öğleden sonra saat 15.07'de vefat etti, Bay Mears. Bir dakika beklerseniz Doktor Cody gelmiş mi diye bakayım. O size daha ayrıntılı bilgi..."

Ses konuşmayı sürdürüyordu, ama almaç kulağında olduğu halde artık Ben'in dinlediği yoktu. Bu kâbus gibi öğle sonrasını atlatmaları için Matt'ın ne kadar önemli bir rolü olduğunu fark edince yüreğine kurşun gibi bir ağırlık çöktü. Matt ölmüştü. Kalp yetmezliği. Doğal nedenler. Sanki Tanrı onları terk etmiş gibiydi.

Artık sadece Mark ve ben kaldık.

Susan, Jimmy, Peder Callahan, Matt. Hepsi öldü.

İçini saran panik duygusuyla baş etmeye çalıştı.

Karşıdan gelen soruya cevap vermeden telefonu yerine bıraktı.

Dışarıya çıktı. Saat beşe on vardı. Batıda bulutlar dağılmaya başlamıştı.

"Tam üç dolar tuttu," dedi Sonny gülümseyerek. "Bu Doktor Cody'nin otomobili, değil mi? Plakasındaki M. D. harflerini

görüyorum. Bu da bana hep görmüş olduğum bir filmi hatırlatır. Bir hırsız çetesi sadece M. D. plakalı otomobilleri çalıyorlar ve..."

Ben ona üç tane bir dolarlık banknot verdi. "Hemen gitmek zorundayım, Sonny. Kusura bakma. Bir sorunum var."

Sonny'nin yüzü buruştu. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Bay Mears. Editöründen kötü bir haber mi var?"

"Öyle de denebilir." Ben direksiyona geçip kapıyı kapadı ve onu merakla izleyen Sonny'yi arkasında bırakarak yola çıktı.

"Matt ölmüş, değil mi?" dedi Mark.

"Evet. Kalp krizi. Nasıl bildin?"

"Yüzünden. Yüzünü gördüm."

Saat beşi çeyrek geçiyordu.

45

Parkins Gillespie, Belediye binasının üstü kapalı küçük verandasında durmuş, bir Pall Mall sigarası tüttürmekteydi. İsteksizce dikkatini Ben Mears ve Mark'a çevirdi. Yüzü yaşlanmış ve kederli görünüyordu.

"Nasılsın, Şerif?"

"Eh işte," dedi Parkins. "Seni yürürken gördüm. Galiba son gördüğümde bu çocuk otomobili tek başına kullanarak Railroad Caddesi'nden geçiyordu. Doğru mu?"

"Evet," dedi Mark.

"Az kalsın ayvayı yiyordun. Karşıdan gelen biri kıl payıyla sana çarpmadı."

"Şerif," dedi Ben. "Sana burada neler olduğunu anlatmak istiyoruz."

Parkins dudaklarındaki sigara izmaritini yere tükürdü. İkisine de bakmadan, "Duymak istemiyorum," dedi.

Ben ve Mark afalladılar.

"Nolly bugün işe gelmedi," dedi Parkins hâlâ sükûnetini koruyarak. "Neden bilmem, ama geleceğini de sanmıyorum. Dün gece geç saatte arayıp Homer Caslin'in arabasını Deep Cut

yolunda gördüğünü söyledi – sanırım Deep Cut demişti. Sonra bir daha aramadı." Parkins elini gömlek cebine sokup bir Pall Mall daha çıkardı. Sigarayı iki parmağı arasında yuvarladıktan sonra, "Bu boktan şeyler ölümüme neden olacak," dedi.

Ben bir daha denedi. "Marsten Köşkü'nü satın alan adam, Gillespie. Adı Barlow. Şu anda Eva Miller'ın pansiyonunun bodrum katında."

"Öyle mi?" dedi Parkins hiç şaşırmamış gibi. "Vampir, ha? Tıpkı yirmi yıl önceki çizgi romanlarda olduğu gibi."

Ben bir şey söylemedi. Kahredici bir kâbusun altında ezildiğini hissediyor, zaman giderek azalıyordu.

"Kasabayı terk ediyorum," dedi Parkins. "Bütün eşyamı topladım, otomobilimin bagajına koydum. Tabancamı ve rozetimi rafın üstüne bıraktım. Artık kanun adamlığım bitti. Kız kardeşim Kittery'ye gidiyorum. Sanırım, emniyette olmak için yeterince uzaktadır."

"Seni korkak sürüngen! Seni ödlek bok parçası! Kasaba hâlâ hayatta ve sen onu bırakıp kaçıyorsun."

"Hayatta falan değil," dedi Parkins sigarasını kibritle yakarak. "Zaten bu yüzden *o* buraya geldi. Kasaba da onun gibi ölü. Yirmi yıldan fazladır ölü. Bütün ülke de aynı yolda ilerliyor. Birkaç hafta önce, Nolly'yle birlikte bir sinemaya gittik. O kovboy filminde, Kore'de geçirdiğim iki yılda görmediğim kadar çok kan ve öldürme gördüm. Ve izleyen çocuklar patlamış mısırlarını yerlerken filmdeki kahramanı alkışlıyorlardı." Batıya kaymış güneşin ışıldadığı kasabayı işaret etti. "Herhalde vampir olmak hoşlarına gidiyor. Ama bana ters gelir; bu geceden sonra Nolly benim yerimi alacak. Ben gidiyorum."

Ben çaresizce ona baktı.

"Siz ikiniz o arabaya atlayın ve buradan uzaklara gidin," dedi Parkins. "Bu kasaba bir süre biz olmadan idare etmek zorunda. Daha sonra zaten bir önemi kalmayacak."

Evet, dedi içinden Ben. *Neden böyle yapmıyoruz*?

Mark ikisi adına gerekeni söyledi. "Çünkü *o* çok kötü biri, bayım. Gerçekten çok kötü."

"Öyle mi?" dedi Parkins. Başını sallayarak sigarasından bir nefes çekti. "Eh, pekâlâ." Consolidated Lisesi'ne doğru baktı. "Zaten bugün Lot'taki çoğu öğrenci okula gelmemiş. Otobüsler gecikmeli, çocuklar hasta, okuldan evlere telefon ediyorlar, açan yok. Ders katılımlarından sorumlu memur beni aradı, onu yatıştırmak zorunda kaldım. İşini iyi bildiğini sanan, kel kafalı, ufak tefek bir adam. Eh, hiç değilse öğretmenler burada. Çoğu kasaba dışından gelenler. Birbirlerine öğretmenlik yapsınlar."

Ben'in aklına Matt geldi. "Hepsi kasaba dışından değil."

"Fark etmez," dedi Parkins. Gözleri Ben'in kemerine takılı kazıklara çevrildi. "Bunlardan biriyle o herifi mi haklayacaksın?"

"Evet."

"Öldürücü değildir, ama istersen sana isyan tabancamı vereyim. O tabanca Nolly'nin fikriydi. Nolly hep silahlı olmayı severdi. Keşke bir banka soygunu olsa da bu silahı kullansam, derdi. İşin tekniğini öğrenirse, bizim Nolly'den sıkı bir vampir olur."

Mark giderek artan bir dehşetle ona bakıyordu. Ben onu oradan götürmesi gerektiğini anladı.

"Hadi, gidelim," dedi Mark'a. "Bu adam tükenmiş."

"Sanırım, doğru," dedi Parkins. Donuk gözlerle kasabaya baktı. "Çok sessiz. Dürbünüyle pencereden bakan Mabel Werts'i gördüm, ama bugün bakılacak pek bir şey yok herhalde. Muhtemelen gece bir şeyler olur."

Mark ve Ben otomobile döndüler. Saat 17.30 olmuştu.

46

Saat altıya çeyrek kala St. Andrews Kilisesi önünde park ettiler. Binanın gölgesi bütün caddeyi kaplamıştı. Ben arka koltuktan Jimmy'nin çantasını aldı ve içini boşalttı. Birkaç küçük şişe bulup içindekileri pencereden dışarıya boşalttı, şişeleri yanına aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunları kutsal suyla dolduracağız," dedi Ben. "Hadi."

Kiliseye yürüyüp merdiveni çıktılar. Mark tam orta kapıyı açacakken durdu. "Şuna bak."

Kapı topuzu sanki içinden bir elektrik akımı geçmişçesine kararmış ve şekli değişmişti.

"Bu sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Ben.

"Hayır. Hayır, ama..." Mark tam oluşmamış bir fikri aklından kovmak ister gibi başını iki yana salladı. Kapıyı açıp içeriye girdiler; içerisi serin ve loştu.

İki yandaki oturma sıralarının arasında geniş bir koridor, bunların yanlarında da kucaklarında kutsal su kâsesi tutan, alçıdan yapılmış iki melek vardı. Melekler sanki sudaki yansımalarını görmek ister gibi başlarını öne eğmişlerdi.

Ben küçük şişeleri cebine soktu. "Ellerini ve yüzünü bu suyla yıka."

Mark ona kaygıyla baktı. "Ama bu küf... küf..."

"Küfür mü? Bu seferlik küfür sayılmaz. Hadi, dediğimi yap."

Ellerini kâseye daldırıp tıpkı uykudan yeni uyanmış birinin ayılmak için yaptığı gibi yüzlerine su çarptılar.

Ben ilk şişeyi cebinden çıkardı, bunu suyla doldururken cırtlak bir ses ona bağırdı. "Hey! Hey! Ne yapıyorsun sen orada?"

Ben dönüp baktı. Sesin sahibi Peder Callahan'ın hizmetçisi Rhoda Curless'ti; ilk sırada oturmuş, parmaklarının arasındaki tespihi çeviriyordu. Üstünde siyah bir elbise vardı ve saçları darmadağınıktı.

"Peder nerede? Siz ne yapıyorsunuz?" Sesi iyice tizleşmişti ve isteri eşiğindeydi.

"Siz kimsiniz?" dedi Ben.

"Bayan Curless. Ben Peder Callahan'ın hizmetçisiyim. Peder nerede? Siz burada ne yapıyorsunuz?" Elleri birleşti ve birbirleriyle savaşa girdi.

"Peder Callahan yok artık," dedi Ben haberi mümkün olduğunca yumuşatarak.

"Ah." Kadın gözlerini kapadı. "Bu kasabaya musallat olan illet mi onu çarptı?"

"Evet," dedi Ben.

"Biliyordum," dedi kadın. "Sormam gerekmezdi. Peder kuvvetliydi ve iyi bir din adamıydı. Onun için, hiçbir zaman Peder Bergeron'un yerini dolduramaz, diyenler vardı ama pekâlâ doldurdu. Hatta ondan çok daha iyisi oldu."

Rhoda Curless gözlerini iyice açıp onlara baktı. Sol gözünden akan bir gözyaşı damlası yanağından aşağıya kayıyordu. "Dönmeyecek, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Ben.

"İçki içiyor diye dedikodusunu yapıyorlardı. İçki şişesiyle ahbap olmayan İrlandalı bir rahip düşünebiliyor musunuz? Peder Callahan o sıradan, sümsük papazlar gibi değildi. O bir rahipti, kutsallık taslayan bir memur değil!"

Ben ve Mark hiç konuşmadan ve şaşırmadan onu dinlediler. Öyle bir günde artık şaşkınlığa yer kalmamıştı. Artık kendilerini intikamcı veya kurtarıcı gibi görmüyorlardı. Gün onları özümlemişti. Çaresizlik içinde sadece yaşamaktaydılar.

"Onu son gördüğünüzde kuvvetli miydi?" diye sordu Rhoda. Gözleri artık iyice dolmuştu.

"Evet," dedi Mark, Callahan'ın evlerinin mutfağında haçı kaldırışını hatırlayarak.

"Ve şimdi siz onun görevini mi yapacaksınız?"

"Evet," dedi Mark yine.

"O halde, yapın!" diye bağırdı kadın onlara. "Ne bekliyorsunuz?" Sonra da arkasını dönüp yürüdü ve kiliseden çıktı.

47

Nihayet bir kez daha Eva'nın pansiyonuna geldiler. Saat altıyı on geçiyordu. Güneş batıdaki çamların tepesinde, parçalı bulutların arasından kan lekesi gibi görünüyordu.

Ben otoparka girip merakla odasına doğru baktı. Perdesi açık olduğu için daktilosunu ve yanındaki sayfa yığınıyla bunların üstündeki kâğıt ağırlığını görebiliyordu. Sanki dünyadaki her şey

normal ve mantıklıymış gibi bütün bunları net bir şekilde görebilmesi onu şaşırttı.

Gözlerini tekrar arka verandaya çevirdi. Susan'la ilk defa öpüştükleri sallanan koltuklar hâlâ aynı yerdeydi. Mutfağa giriş kapısı da, Mark'ın bıraktığı gibi, açık duruyordu.

"Yapamam," dedi Mark. "Elimde değil, yapamam." Gözleri büyümüş, rengi solmuştu. Dizlerini göğsüne çekmiş halde oturuyordu.

"İkimizin yapması lazım," dedi Ben. İçi kutsal suyla dolu iki şişeyi ona uzattı. Mark sanki onlara dokunursa zehirlenecekmiş gibi tiksintiyle geri çekildi. "Hadi," dedi Ben. Söyleyeceği başka bir şey kalmamıştı. "Hadi, hadi."

"Hayır."

"Mark?"

"Hayır!"

"Mark, sana ihtiyacım var. Sen ve ben, sadece ikimiz kaldık."

"Ben yeterince yaptım!" diye bağırdı Mark. "Daha fazlasını yapamam! *Ona bakamayacağımı anlamıyor musun?*"

"Mark, ikimizin de orada olması lazım. Bunu biliyorsun."

Mark küçük şişeleri alıp göğsüne bastırdı. "Of, Tanrım!" Ben'e bakıp başını salladı ve, "Pekâlâ," dedi.

"Çekiç nerede?" diye sordu Ben otomobilden çıkarlarken.

"Jimmy'deydi."

"Peki."

Rüzgârın şiddeti artmıştı; veranda merdivenini çıktılar. Kırmızı bir top halini almış olan güneş bulutların arasından onlara bakıyordu. Mutfakta neredeyse elle tutulacak kadar yoğun bir ölüm kokusu vardı. Bodrum kapısı açıktı.

"Çok korkuyorum," dedi Mark.

"Korkman iyi bir şey. Fener nerede?"

"Bodrumda. Düştüğüm zaman orada bırak..."

"Tamam." Bodrum kapısının önünde durdular. Mark'ın dediği gibi, loş aydınlıkta basamaklar sağlam görünüyordu. "Beni takip et," dedi Ben.

48

Ölümüme gidiyorum, diye geçirdi içinden Ben.

Bu düşünce aklına doğal olarak gelmişti ve pişmanlık ya da korku taşımıyordu. Bu mekânda bulunan kötülük atmosferi içinde içedönük duygular kayboluyordu. Mark'ın yukarıya çıkmak için yerleştirmiş olduğu kalastan kayarak inerken, buz gibi bir sükûnet içindeydi. Hayalet eldivenler giymiş gibi ellerinin ışıldaması onu şaşırtmadı.

En büyük kim? Dondurma imparatoru. Bunu kim söylemişti? Matt mı? Matt ölmüştü. Susan ölmüştü. Miranda ölmüştü. Wallace Stevens de ölmüştü. *Yerinde olsam, buna bakmazdım.* Ama bakmıştı işte. Her şey bittiğinde insan böyle görünüyordu. Ezilmiş, kırılmış ve farklı renklerdeki sıvılar içinde... O kadar da kötü değildi. *Onun* ölümü kadar kötü değildi. Jimmy, McCaslin'in tabancasını almıştı, hâlâ ceketinin cebinde olmalıydı. Bunu alacaktı ve eğer Barlow'a erişemeden güneş batarsa... önce çocuğu, sonra da kendisini. İyi sayılmazdı, ama *onun* ölümünden daha iyiydi.

Zemine indikten sonra Mark'ın inmesine yardım etti. Mark yerde kıvrılmış halde yatan şeyi görünce irkildi.

"Buna bakamam," dedi hırıltılı bir sesle.

"Önemli değil."

Mark başını çevirdi; Ben dizlerinin üstüne çöktü. Aralarından bıçak uçlarının ejderha dişleri gibi çıktığı kontrplak karelerini eliyle itti. Sonra da Jimmy'yi yüzüstü çevirdi.

Yerinde olsam buna bakmazdım.

"Ah, Jimmy," demeye çalıştı, ama kelimeler boğazında takıldı. Jimmy'yi sol kolunun üstüne yatırıp sağ eliyle gövdesine saplanan bıçakları çıkardı. Tam altı taneydi ve Jimmy çok kan kaybetmişti.

Köşedeki bir rafta düzgün bir şekilde katlanmış perdelik kumaşlar vardı. Ben tabancayı, el fenerini ve çekici aldıktan sonra bu kumaşlarla Jimmy'nin üstünü örttü.

Ayağa kalkıp feneri kontrol etti. Plastik kapağı çatlamıştı, ama ampulü sağlamdı. Fener ışığını odanın içinde gezdirdi. Hiç-

bir şey göremedi. Bilardo masasının altına tuttu. Boştu. Kalorifer kazanının arkasında da bir şey yoktu. Duvardaki raflarda çeşitli aletler görülüyordu. Kesilip çıkarılan basamaklar mutfaktan bakınca gözükmesin diye bodrumun en uç köşesine bırakılmıştı.

"Nerede bu?" diye mırıldandı Ben. Saatine baktı: 18.23'tü. Günbatımı ne zamandı? Herhalde 18.55'ten sonra olmalıydı. Demek ki sadece yarım saatlik zamanları kalmıştı.

"Nerede bu herif?" diye bağırdı. "Onu *hissedebiliyorum,* ama nerede?"

"Oraya bak!" dedi Mark ışıldayan eliyle işaret ederek. "O şey nedir?"

Ben ışığı oraya tuttu. Bir Gal şifoniyeriydi. "Yeterince büyük değil," dedi. "Ve duvara yaslanmış."

"Arkasına bakalım."

Ben omuz silkti. Odanın karşı ucundaki şifoniyere gidip iki yanında durdular. Ben heyecanlanmaya başlıyordu. Koku mu, atmosfer mi her neyse, kesinlikle burada yoğundu. Hatta daha saldırgan mıydı ne?

Ben başını kaldırıp açık haldeki mutfak kapısına baktı. Işık iyice loşlaşmıştı.

"Bana çok ağır geldi," dedi Mark.

"Dert değil," dedi Ben. "Sadece devireceğiz. Ucundan sımsıkı tut."

Mark omzunu şifoniyere dayadı. Gözleri yerinden fırlayacak gibi büyümüştü. "Tamam."

İkisinin de ağırlıklarını vererek itmesi sonunda şifoniyer devrildi ve içindeki, Eva Miller'ın evliliğinden kalma seramik takımları paramparça oldu.

"Biliyordum!" diye bağırdı Mark sevinçle.

Şifoniyerin durduğu yerde, duvara açılmış göğüs hizasında bir kapı vardı. Yeni bir Yale asma kilitle kilitlenmişti.

İki çekiç darbesinin sonunda Ben kilidi kıramayacağını anladı. "Olur şey değil," diye homurdandı. Tam işin sonuna gelmişken, beş dolarlık bir kilit onları durdurmuştu.

Hayır. Gerekirse dişleriyle kazıyarak bu kapıyı açacaktı.

Feneri odanın içinde gezdirirken aletlerin olduğu rafı gördü. Orada keskin ucu lastik bir kılıfla örtülü bir balta vardı.

Gidip onu aldı ve kılıfını çıkardı. Cebindeki küçük şişelerden birini yere attı. Yerde akan kutsal su hemen ışıldamaya başladı. Ben bir şişe daha çıkarıp kapağını açtı ve bunu baltanın ağzına döktü. Bu da hemen ışık saçmaya başladı. Ben baltanın ahşap sapını kavrayınca bu temas ona çok iyi geldi. Son derece doğru geldi. Bu tutuşla içinde yepyeni bir güç doğmuştu. Bir süre öylece durup parlayan balta ağzına baktıktan sonra içinden gelen bir dürtüyle bunu alnına değdirdi. Bu temas da ona sonsuz bir güven ve kararlılık verdi. Haftalardan beri içini kemiren kararsızlıktan kurtulmuştu.

Kuvvet, kollarından elektrik akımı gibi yükseliyordu.

Baltanın ağzı daha parlak ışıldamaya başladı.

"Hadi!" dedi Mark. "Çabuk! Lütfen!"

Ben Mears ayaklarını iki yana açıp baltayı bütün gücüyle kapıya indirdi. Baltanın ağzı kıymıklar sıçratarak tahtaya saplandı.

Ben baltayı çekip kapıya art arda dört kere daha vurdu. Kollarındaki ve sırtındaki kasların gerildiğini ve daha önce hiç bilmediği bir güçle dolduğunu hissediyordu. Her bir darbe, şarapnel gibi tahta parçaları saçıyordu. Beşinci vuruşundan sonra baltanın ağzı boşlukta kaldı; Ben büyük bir hızla bu gediği genişletmeye başladı.

Mark hayretler içinde onu seyrediyordu. Baltanın sapından başlayan soğuk mavi ateş Ben'in kollarına kadar yükselmişti. Başı bir yana eğilmiş, boynundaki kaslar fırlamış, bir gözü açık, diğeri kapalıydı. Sırtındaki kaslar derisinin altında gerilen ipler gibi görünüyordu. Kendinden geçmiş bir haldeydi. Müthiş bir kuvvet vardı.

Eva Miller'ın mahzenine açılan kapı bu kuvvete dayanamazdı. Artık balta kör edici bir hızla inip kalkıyordu. Son vuruşu da yaptıktan sonra baltayı yere attı ve ellerini gözleri hizasına kaldırdı. Elleri parlıyordu.

Ellerini Mark'a doğru uzatınca çocuk irkildi.

"Seni seviyorum," dedi Ben.

El ele tutuştular.

49

Mahzen küçük bir hücre gibiydi ve birkaç tozlu şişe, birkaç sandık ve çürümüş patates dolu bir sepet dışında boş sayılırdı – ve tabii cesetler vardı. Barlow'un tabutu en uç köşede, duvara yaslanmış bir lahit gibiydi. Üstündeki sorguç, fenerin ışığında parlıyordu.

Tabutun önünde, tıpkı bir demiryolundaki traversler gibi dizili cesetler sıralanmıştı. Ben'in tanıdığı insanların cesetleri: Eva Miller ve Weasel Craig; ikinci kat koridorunun sonundaki odada kalan Mabel Mullican; romatizması yüzünden kahvaltı masasına bile zor bela gelen John Snow; Vinnie Upshaw; Grover Verrill.

Bunların üstünden geçip tabutun yanında durdular. Ben saatine baktı: 18.40 olmuştu.

"Bunu dışarıya çıkaracağız," dedi. "Jimmy'nin yanına."

"En az bir ton ağırlığındadır," dedi Mark.

"Yapabiliriz." Ben uzanıp tabutun sağ üst köşesini tuttu. Ahşap yapısı pürüzsüzdü ve yıllar içinde taşlaşmış gibiydi. Üstünde hiçbir gözenek ya da parmağa gelen kusurlu bir kısmı yoktu ve kolayca kımıldatılabiliyordu. Tek elle bile.

Hafifçe öne doğru ittiğinde tabutun içinde bir şeyin kıpırdadığını hissetti. Ben tek eliyle bir ucunu tuttu.

"Şimdi sen kendi ucunu tut," dedi Mark'a.

Mark kendi tarafındaki ucu kaldırınca tabut kolayca yerinden kalktı. Çocuğun yüzü sevinçli bir hayretle ışıldadı. "Bunu tek parmağımla bile kaldırabilirim."

"Herhalde kaldırabilirsin. Sonunda şans yüzümüze gülmeye başladı. Ama çabuk davranmamız lazım."

Tabutu parçalanmış kapıdan geçirdiler. Bir an en geniş kısmı takılacak gibi olduysa da, sürtüne sıyrıla oradan geçebildiler.

Jimmy'nin Eva'nın kumaşlarıyla örtülü cesedinin yanına getirdiler.

"İşte burada, Jimmy," dedi Ben. "O alçak puşt burada. Tabutu yere bırak, Mark."

Ben bir kez daha saatine baktı. 18.45'ti. Artık mutfak kapısından sızan ışık kül gibi bir gri renge dönmüştü.

"Şimdi mi?" diye sordu Mark.

Tabutun üstünden birbirlerine baktılar.

"Evet," dedi Ben.

Tabutun kilitleri ve mühürleri önünde durup baktılar. Daha ilk dokunuşlarında kilitler ince bir ses çıkararak açıldı. Kapağı kaldırdılar.

Barlow öfke saçan gözlerle onlara bakıyordu.

Şimdi genç bir adam olmuştu; gür siyah saçları saten yastığın iki yanından sarkıyor, cildi canlı bir ışıltıyla parlıyordu. Yanakları şarap gibi kırmızıydı. Dolgun dudaklarından kıvrılarak uzayan dişleri fildişi rengindeydi.

Barlow'un kırmızı gözleri zafer pırıltısıyla yuvalarının içinde döndü. Mark'ın gözleriyle buluşunca Mark ona baktı; kendi gözleri donuklaşmış, anlamsızlaşmıştı.

"Ona bakma!" diye bağırdı Ben, ama geç kalmıştı.

Mark'ı yana itti. Oğlan gırtlağından çıkan bir inleme sesiyle Ben'e saldırdı. Şaşıran Ben geriye doğru sendeledi. Bir saniye sonra oğlanın eli cebine girdi ve Homer McCaslin'in tabancasını aradı.

"Mark! Yapma!"

Ama oğlan onu işitmedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kapana kısılmış küçük bir hayvan gibi inlemeye devam ediyordu. İki eliyle tabancayı tuttu. Ben silahı onun elinden almak ve namlunun ikisine de çevrilmemesi için mücadele ediyordu.

"Mark!" diye bağırdı. "Mark, uyan! Tanrı aşkına..."

O sırada namlu başına doğru çevrildi ve tabanca ateş aldı. Kurşun Ben'in şakağını sıyırdı. İki eliyle Mark'ın elini tutup bir tekme attı. Mark geriye doğru sendelerken tabanca ikisinin arasında yere düştü. Oğlan bunu almak için atılınca Ben var gücüyle onun ağzına bir yumruk attı. Çocuğun dudaklarının dişlerine çarpıp ezildiğini hissedince, yumruğu kendisi yemiş gibi bağırdı. Mark dizleri üstüne yığılınca Ben bir tekmede tabancayı uzağa gönderdi. Mark sürünerek o tarafa giderken Ben ona bir yumruk daha attı.

Mark iç geçirerek yere yığıldı.

Artık az önceki gücü ve kararlılığı kalmamıştı. Artık yine Ben Mears olmuştu ve fena halde korkuyordu.

Mutfak kapısından gelen kare biçimindeki ışık soluk bir mor rengini almıştı. Saat 18.51'di.

Müthiş bir kuvvet onu tabutun içindeki gül renkli parazite bakmaya zorluyordu.

Bak ve beni gör, cılız adam. Senin şömine önünde bir kitapla birkaç saat geçirdiğin gibi yüzyıllar geçiren Barlow'a bak. Bak ve elindeki sefil sopayla öldürmeye çalıştığın, gecelerin bu muhteşem yaratığını gör. Bana bak, yazar bozuntusu. Ben insan hayatlarını yazdım ve mürekkep olarak kan kullandım. Bana bak ve ümidini kes!"

Jimmy, yapamıyorum. Çok geç kaldım. O benden çok kuvvetli...

BANA BAK!

Saat: 18.53.

Mark yerde inliyordu. "Anne? Anne, neredesin? Başım acıyor... çok karanlık..."

O benim hizmetime girecek...

Ben belindeki kazıklardan birini çıkarmaya çalışırken yere düşürdü. Çaresizlik içinde bir çığlık attı. Dışarıda güneş Jerusalem's Lot'u terk etmişti. Son ışınları Marsten Köşkü'nün çatısında oyalanıyordu.

Ben yere düşürdüğü kazığı aldı. *Ama çekiç neredeydi? Neredeydi bu lanet çekiç?*

Mahzen kapısının yanındaydı. Bununla asma kilidi kırmaya çalışmıştı.

Hemen oraya koşup çekici yerden aldı.

Mark yarı oturur vaziyette duruyordu, ağzı kan içindeydi. Eliyle ağzını sildikten sonra şaşkın bir halde kana baktı. "Anne!" diye ağladı. "Annem nerede?"

18.55 olmuştu. Işık ve karanlık tam bir denge halindeydi.

Sol elinde kazık, sağ elinde çekiçle Ben iyice kararmaya başlamış bodrumda tabuta doğru koştu.

Gök gürültüsü gibi bir kahkaha sesi patladı. Barlow tabutun içinde oturmuş, kırmızı gözleri zafer mutluğuyla parlıyordu.

Ben'in gözlerine kilitlenince Ben iradesini kaybetmeye başladığını hissetti.

Çıldırmış gibi bir haykırışla kazığı başının üstüne kaldırıp var gücüyle indirdi. Sivri ucu Barlow'un gömleğini delip etine saplandı.

Barlow çığlık attı. Bir kurt ulumasını andıran, ürpertici bir sesti. Kazığın gücü onu tekrar sırtüstü tabutun içine devirdi. Pençe şeklini almış elleri deli gibi havada sallanıyordu.

Ben çekici kazığın üstüne indirince, Barlow bir çığlık daha attı. Mezar gibi soğuk eli Ben'in kazığı tutan sol eline yapıştı.

Ben tabutun içine girdi; dizleri Barlow'un dizlerinin üstündeydi. Acı ve nefretle harmanlanmış yüzüne baktı.

"*Bırak beni*!" diye inledi Barlow.

"Al sana, alçak puşt!" dedi Ben. "Al sana, iğrenç sülük!"

Çekici bir kez daha indirdi. Barlow'un göğsünden fışkıran kan bir an görüşünü engelledi. Barlow'un başı saten yastık üstünde debeleniyordu.

"*Bırak beni, ne cüretle bana bunu yapıyorsun, bırak beni...*"

Ben çekici art arda indirmeye devam etti. Barlow'un burun deliklerinden de kan fışkırıyordu. Gövdesi tabutun içinde balık gibi çırpınmaya başladı. Pençeleriyle Ben'in yanaklarını tırmaladı.

"*BIRAK BENİ, BIRAAAAAK...*"

Ben çekici bir kere daha indirdikten sonra Barlow'un göğsünden fışkıran kan siyahlaştı.

Sonra çözünme başladı.

İki saniyede oldu; daha sonraki yıllarda gün ışığında bunu anarken asla inanılamayacak kadar çabuk olduğunu hatırlayacaktı, ama Ben'in defalarca gördüğü kâbuslarda kahreden bir yavaşlıktaydı.

Derisi sarardı, kabarcık kapladı. Gözler soldu, beyazlaştı. Saçlar beyazlaşıp tüy gibi döküldü. Siyah takım elbise içindeki gövde kırışarak küçüldü. Dudaklar çekilirken ağız genişledi, burunla birleşerek sadece fırlamış dişler ortada kaldı. Tırnaklar kararararak döküldü ve geriye sadece üstünde yüzükleri olan ke-

mikler kaldı. Gömleğinin liflerinden toz çıkıyordu. Saçsız, buruşuk kafası bir kurukafa halini aldı. İçini dolduracak bir şey kalmayan pantolonu siyah ipekle örtülmüş süpürge sopalarına benzedi. Bir an onun altında korkunç bir karga kıpırdadı. Ben dehşet dolu bir çığlık atarak tabuttan çıktı. Ne var ki, Barlow'un son biçim değiştirişinden gözlerini alamıyordu; hipnotize olmuş gibiydi. Üstünde hiç et kalmamış olan kurukafa saten yastık üstünde hâlâ debelenmekteydi. Ses telleri kalmadığı için çene kemiği sessiz bir çığlıkla açıldı. İskelet parmakları havada dans ediyordu.

Ben'in burnuna bazı kokular gelip gitti; gaz, çürüme kokusu, mide bulandırıcı bir küf kokusu... sonra kesildi. Kıvrılıp duran parmak kemikleri kurşunkalemler gibi bir yana saçıldı. Boş göz çukurları bir hayret ve korku ifadesiyle genişledi, sonra her şey bitti. Kafatası içine göçtü. Elbisesi kirli çamaşır gibi öylece kaldı.

Ama hâlâ Barlow bir şekilde dünyaya tutunuyordu; tabuttan küçük parçacıklar halinde toz çıkıyordu. Ve sonra, Ben kuvvetli bir rüzgâra benzeyen bir şeyin yanından geçtiğini hissetti. Aynı anda Eva Miller'ın pansiyonundaki bütün pencere camları patladı.

"Dikkat et, Ben!" diye bağırdı Mark. "Dikkat et!"

Ben arkasına dönünce onların mahzenden gelmeye başlayanları gördü: Eva, Weasel, Mabel, Grover ve diğerleri. Şimdi onların vakti gelmişti.

Mark'ın çığlıkları kulaklarında yangın alarmı gibi yankılandı; oğlanı omuzlarından tuttu.

"Kutsal su!" diye bağırdı çocuğun yüzüne. "Bize dokunamazlar!"

Mark'ın çığlığı sızlanmaya dönüştü.

"Kalastan yukarıya çık," dedi Ben. "Hadi." Mark'ı o tarafa doğru çevirdi ve harekete geçmesi için poposuna bir şaplak attı. Onun çıktığına emin olduktan sonra dönüp onlara baktı. Yaşayan Ölüler.

Ondan beş metre ötede, apaçık bir nefretle ona bakıyor, herhangi bir harekette bulunmuyorlardı.

"Efendimizi öldürdün," dedi Eva kederli bir sesle. "Efendimizi nasıl öldürebildin?"

"Döneceğim," dedi Ben ona. "Hepiniz için."

Kalastan yukarıya tırmandıktan sonra aşağıya son kez baktı. Tabutun etrafında toplanmışlar, sessizce içine bakıyorlardı. Bu sahne Ben'e kaza sonrası Miranda'nın cesedine bakmak için toplanan insanları hatırlattı.

Mark'ı görebilmek için bakındı; onu veranda kapısı önünde yüzüstü yatarken gördü.

50

Herhalde bayılmıştır, başka bir şey yoktur, diye düşündü. Öyle olmalıydı. Nabzı kuvvetli ve düzenliydi. Oğlanı kucaklayıp Citroën'e götürdü.

Direksiyon başına geçip motoru çalıştırdı. Railroad Caddesi'ne çıktığı anda yüzüne bir yumruk yemiş gibi oldu ve ağzının ucuna kadar gelen çığlığı zor bastırdı.

Yaşayan ölüler sokaklardaydılar.

Ben şok içinde Jointner Bulvarı'ndan sola saptı ve 'salem's Lot'tan çıkış yoluna girdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BEN VE MARK

Mark yavaş yavaş uyanıyor, Citroën'in düzenli mırıltısı onu geride hiçbir düşünce veya anı bırakmadan kendine getiriyordu. Bir süre sonra pencereden dışarıya bakınca korku da başladı. Karanlıktı. Yolun iki tarafındaki ağaçlar şekilsiz siluetler halindeydi; yanlarından geçen araçların farları yanıyordu. Ağzından inlemeye benzer bir ses çıktı ve eli hâlâ boynunda asılı duran haça gitti.

"Korkacak bir şey yok," dedi Ben. "Otuz kilometre geride kaldılar."

Mark onun üzerinden uzanıp sürücü tarafındaki kilidi kapadı. Hemen sonra da kendi tarafındakini. Ardından koltuğunda top gibi büzüldü. Hiçbir şey hissetmek istemiyordu. İçinde çirkin sahneler olmayan hiçlik güzeldir.

Citroën motorunun tekdüze mırıltısı rahatlatıcıydı. *Mmmmmmmmm.* Gözlerini kapadı.

"Mark?"

Cevap vermemek daha güvenliydi.

"Mark, iyi misin?"

Mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm.

"Mark..."

Çok uzaklardaydı. Bu iyiydi. O hoş hiçlik geri gelmiş, grinin tonları onu yutmuştu.

2

Ben, New Hampshire eyalet sınırının tam karşısındaki bir motele geldi ve kaydını Ben Cody ve oğlu olarak yaptırdıktan sonra rastgele bir imza attı. Mark odaya elinde haçıyla girdi. Gözleri boncuk gibi bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Ben kapıyı kapatıp kilitleyene kadar haçı elinden bırakmadı; sonra da bunu kapı topuzuna astı. Renkli bir televizyon vardı; Ben bir süre televizyon seyretti. İki Afrika ülkesi savaşa tutuşmuştu. Başkan soğuk almıştı ama ciddi bir durumu yoktu. Los Angeles'ta bir adam cinnet geçirip on dört kişiyi vurmuştu. Hava raporuna göre yağmur vardı, Kuzey Maine'de kar bekleniyordu.

3

'Salem's Lot derin bir uykudaydı ve caddelerini, sokaklarını vampirler sarmıştı. Ölümün gölgelerinden çıkan bazılarında ilkel bir kurnazlık kalmıştı. Lawrence Crockett iskambil oynamak için Royal Snow'u ofisine davet etti. Royal otomobilini park edip içeriye girdiği anda Lawrence ve karısı onun üstüne çullandılar. Glynis Mayberry telefonda Mabel Werts'i arayıp korktuğunu söyledi ve kocası Waterville'den dönene kadar gelip ona arkadaşlık etmesini rica etti. Mabel buna razı oldu ve on dakika sonra kapısını açtığında Glynis'i çırılçıplak halde karşısında gördü; çantasını koluna takmıştı ve sipsivri, uzun köpek dişleriyle sırıtıyordu. Mabel'in çığlık atacak zamanı oldu, ama sadece bir kere. Delbert Markey saat sekizde barından çıkmak üzereyken Carl Foreman ve sırıtıp duran Homer McCaslin gölgelerin arasından çıkıp geldiler ve bir-iki kadeh içmek istediklerini söylediler. Dükkânı kapatma saatinden sonra en sadık müşterileri ve eski dostları Milt Crossen'i ziyaret ettiler. George Middler dükkânından alışveriş eden ve ona hep tepeden bakan birkaç liseli oğlana ziyarette bulundu ve en karanlık fantezilerini tatmin etti.

12 numaralı otoyolu kullanan turistler ve transit geçenler Lot'la ilgili bir reklam panosuyla altmış kilometrelik hız sınırını gösteren tabeladan başka bir şey görmüyorlardı. Kasaba sınırını geçer geçmez yine süratlerini artırıp, ne ölü bir kasaba, diye düşünüyorlardı.

Kasaba sırlarla doluydu ve Marsten Köşkü yenik bir kral gibi tepeden bakmaya devam ediyordu.

4

Ertesi gün şafak sökerken Ben, Mark'ı motel odasında bırakıp yola koyuldu. Westbrook'ta bir nalbur dükkânına uğradı ve bir kazmayla kürek satın aldı.

'Salem's Lot'ta sessizlik hâkimdi, gökyüzü karanlıktı, ama yağmur henüz başlamamıştı. Yollarda az sayıda araç görülüyordu. Spencer'ın yeri açıktı, ama Excellent Café'de panjurlar indirilmiş, pencerelerdeki yemek listeleri kaldırılmış, günün özel mönüsünü ilan eden tebeşirli yazı silinmişti.

Bomboş sokaklar Ben'i ürpertiyordu. Aklına bir rock albümünün kapağı geldi. Siyah bir fon önünde bir travestinin resmi vardı; son derece erkeksi görünen yüzü kırmızı ruj ve boyayla kaplıydı. Albümün adı: 'Sadece Geceleri Çıkarlar.'

Önce Eva'nın pansiyonuna gidip ikinci kata çıktı ve odasına girdi. Bıraktığı gibiydi: Yatağı dağınıktı, masasının üstü boş kâğıtlarla doluydu. Masasının altındaki boş çöp kutusunu odanın ortasına çekti.

Yazmış olduğu sayfaları çöp kutusuna doldurdu ve ilk sayfayı tutuşturma kâğıdı yaptı. Bunu yaktıktan sonra kutudaki sayfaların üstüne bıraktı. Alev önce kâğıtların tadına baktı, beğendi ve hemen hepsini sarıverdi. Kenarları kömürleşip yukarıya doğru kıvrıldı, karardı. Kutudan beyaz bir duman çıkmaya başladı. Ben masanın üstünden uzanıp pencereyi açtı.

Eli kâğıt ağırlığına gitti – çocukluğundan beri sahip olduğu cam küreydi bu. Sallayınca kar yağıyordu.

Şimdi de bunu yaptı ve tıpkı çocukken olduğu gibi göz hizasına kadar kaldırdı; cam küre ona yine eski oyununu oynadı. Kar taneleri arasından küçük bir patikanın sonundaki zencefilli ev görünüyordu. Evin panjurları kapalıydı, ama hayal gücü kuvvetli bir çocuk (tıpkı Mark Petrie gibi) olduğu için, o panjurlardan birinin hafifçe geriye kıvrıldığını hayal edebiliyordu (gerçekten de o anda bir tanesi geriye kıvrılmış gibiydi). Bunun ardında uzun beyaz bir el, sonra uzun dişleri olan soluk bir yüz beliriyor ve onu bu eve davet ediyordu. Bu dünyanın ötesinde, sahte kar olan, zamanın bir efsaneden ibaret olduğu hayal ülkesine... O yüz şimdi ona bakıyordu; solgun ve açtı, bir daha hiçbir zaman gün ışığını ve mavi gökyüzünü görmeyecek olan bir yüzdü.

Bu Ben'in kendi yüzüydü.

Kâğıt ağırlığını odanın bir köşesine fırlattı, cam küre paramparça oldu.

Ben, içinden ne çıkacak diye beklemeden odayı terk etti.

5

Jimmy'nin cesedini almak için bodruma inmek Ben'e çok zor geldi. Tabut bir gece önceki yerinde duruyordu ve içi boştu; toz bile yoktu. Fakat tamamen de boş sayılmazdı. Kazık oradaydı ve başka bir şey daha vardı: dişler. Barlow'un dişleri – ondan geriye kalan tek şey. Ben uzanıp bunları eline aldı; minik beyaz hayvancıklar gibi elinde kımıldıyor, sanki birleşip onu ısırmak istiyor gibiydi.

Ben tiksinti içinde bağırarak dişleri fırlattı.

"Of, Tanrım," dedi elini gömleğinde silerek. "Tanrım, ne olur bu artık son olsun. Ne olur, bu artık onun sonu olsun."

6

Hâlâ Eva'nın perdelik kumaşlarıyla örtülü olan Jimmy'nin cesedini zor bela bodrumdan çıkardı. Bunu Jimmy'nin Buick'inin

bagajına sokup Petrie'nin evine seğirtti. Kazma ve kürek arka koltukta, Jimmy'nin siyah çantasının yanındaydı. Sabahın geri kalanını ve öğleden sonranın yarısını Petrie'nin evinin arkasındaki ağaçlıklı alanda bir buçuk metre derinliğinde geniş bir mezar kazarak geçirdi. Jimmy'nin ve hâlâ kanepe örtüsüyle örtülü Petrie çiftinin cesetlerini içine yerleştirdi.

Mezarı toprakla doldurmaya başladığında saat iki buçuk olmuştu. Gün ışığı bulutlu gökyüzünde giderek azalırken daha hızlı kürek sallamaya başladı. Ter içinde kalmıştı.

Saat dört olduğunda çukur kapanmıştı. Üstü toprak kaplı kazma ve küreği bagaja atıp kasabanın yolunu tuttu. Excellent Café'nin önünde park edip anahtarları kontak üstünde bıraktı.

Bir an durup etrafına bakındı. Terk edilmiş işyerleri sanki her an çökecekmiş gibi görünüyordu. Öğlen başlayan yağmur sanki matemdeymişçesine hafiften çiseliyordu. Susan Norton'la karşılaştığı park bomboştu. Belediye binasının tenteleri çekilmişti. Larry Crockett'in Sigorta ve Emlak Ofisi'nin penceresinde "Az sonra döneceğim" yazısı asılıydı. Duyulan tek ses, çiseleyen yağmurdan geliyordu.

Railroad Caddesi'ne yürürken kaldırımda topuk sesleri yankılanıyordu. Eva'nın pansiyonuna gelince otomobilinin yanında durup son bir kez etrafına bakındı. Kımıldayan hiçbir şey yoktu.

Kasaba ölüydü. Tıpkı Miranda'nın yolda duran ayakkabısını gördüğünde onun ölü olduğunu bildiği gibi, şimdi de kasabanın öldüğüne emindi.

Ağlamaya başladı.

Kasaba sınırındaki, "Şu anda şirin kasabamız Jerusalem's Lot'tan ayrılıyorsunuz. Yine bekleriz!" yazılı tabelayı geçene kadar ağladı.

Paralı otoyola girdi. Rampadan inerken ağaçların arasından Marsten Köşkü'nü gördü. Mark'ın ve hayatının bulunduğu güney yönüne doğru ilerledi.

KAPANIŞ

Bu tarumar olmuş köylerin içinde
Güney rüzgârına maruz çıplak topraklarda
Önümüzde seni gizleyen dağ sırası uzanırken
Kim bizim unutma kararımızı hatırlayacak?
Bu sonbahar sonunda kim bizim adağımızı kabul edecek?

– George Seferis

Şimdi gözleri yok artık.
Bir zamanlar tutmuş olduğu yılanlar
Ellerini yiyip bitirdi.

– George Seferis

Ben Mears'ın tuttuğu kupürler albümünden (bütün kupürler Portland Press-Herald*'dan alınmıştır)*:

19 Kasım, 1975 (s.27)

JERUSALEM'S LOT – Jerusalem's Lot'un komşu kasabası olan Cumberland'de bir ay önce bir çiftlik satın almış olan Charles V. Pritchett ailesi buradan taşınıyorlar. Buraya Portland'dan gelmiş olan Charles ve Amanda Pritchett'in ifadelerine göre geceleri çok tuhaf şeyler oluyormuş. Schoolyard Hill'de bulunan bu çiftliğin önceki sahibi Charles Griffen'di. Griffen'ın babası, 1962'de Slewfoot Süt Ürünleri Şirketi tarafından yutulana kadar Sunshine Süt Ürünleri şirketinin sahibiydi. Çiftliği Portland'lı bir emlak komisyoncusu aracılığıyla, çok düşük bir bedelle satmış olan Charles Griffen'a bu konudaki fikrini sormak istedik ama kendisine ulaşamadık. Samanlıktaki 'tuhaf sesleri' ilk önce Amanda Pritchett duymuş ve kocasına söylemiş, sonra...

4 Ocak 1976 (s. 1)

JERUSALEM'S LOT – Maine'in güneyindeki küçük Jerusalem's Lot kasabasında dün gece veya bu sabahın erken saatlerinde benzeri görülmemiş tuhaflıkta bir kaza oldu. Son model bir sedan olan otomobilin patinaj izlerine dayanarak tahminde bulunan polislere göre aşırı hızla giden otomobil yoldan çıkıp Central Maine Elektrik direğine toslamış. Araç hurda halindeydi ama ön koltukla kontrol paneli kanlar içinde olmasına rağmen hiçbir yolcusu bulunamadı. Otomobilin Scarborough'lu Bay Gordon Phillips'e ait olduğu tespit edildi. Bir komşusunun ifadesine

göre Phillips, Yarmouth'taki akrabalarını ziyaret etmek için yola çıkmış. Polislerin tahminine göre Phillips, eşi ve iki çocuğu sersemlemiş bir halde oradan uzaklaşıp kaybolmuş olabilirler. Aramaların başlaması için...

14 Şubat 1976 (s. 4)

CUMBERLAND – Batı Cumberland'da, Smith Yolu'nda tek başına yaşayan Bayan Fiona Coggins'in kayıp olduğu ihbarı yapıldı. İhbarı Cumberland kasabası şerifinin ofisine yapan yeğeni Bayan Gertrude Hersey, teyzesinin evden çıkamayan yaşlı ve hasta bir kadın olduğunu bildirdi. Şerif ve yardımcıları soruşturmaya başladılar, fakat bu aşamada ne olduğunu söylemenin imkânsız...

27 Şubat 1976 (s. 6)

FALMOUTH – Hayatının tümünü Falmouth'ta geçirmiş olan yaşlı çiftçi John Farrington bu sabah erken saatlerde damadı Frank Vickery tarafından samanlığında ölü olarak bulundu. Vickery'nin ifadesine göre Farrington bir elinin yanında dirgeniyle yüzüstü yatmaktaymış. İlçe adli tabibi David Rice'a göre Farrington'un ölüm nedeni şiddetli bir kanamaymış...

20 Mayıs 1976 (s. 17)

PORTLAND – Maine Yaban Hayatı Koruma Kurumu, Cumberland av bekçilerini Jerusalem's Lot-Cumberland-Falmouth bölgelerinde dolaşan bir vahşi köpek sürüsü hakkında uyardı. Geçen ay içinde boğazları ve karınları deşilmiş koyunlar bulunmuştu. Bazı koyunların bağırsakları çıkarılmıştı. Av Bekçileri Müdür Yardımcısı Upton Pruitt'in ifadesine göre bu durum Güney Maine'de çok daha beter...

29 Mayıs 1976 (s. 1)

JERUSALEM'S LOT – Daniel Holloway ailesinin kaybolması akıllara cinayet ihtimalini getiriyor. Kısa bir süre önce bu küçük Cumberland kasabasındaki Taggart Çayı Yolu'nda bir eve taşın-

mış olan Holloway ailesinin kuşkulu bir şekilde ortadan kaybolmasını Daniel Holloway'in dedesi, torununun evinde telefonu kimsenin açmaması üzerine telaşa kapılarak ihbar etmişti.

İki çocuklu aile Taggart Çayı Yolu'ndaki evlerine nisan ayında taşınmış, arkadaşlarına ve akrabalarına geceleri 'tuhaf sesler' duyduklarından yakınmışlardı.

Birçok aile son birkaç ay içinde tuhaf olaylara sahne olan Jerusalem's Lot'tan taşınmaya başlamış...

4 Haziran 1976 (s. 2)

CUMBERLAND – Cumberland kasabasının batısındaki küçük bir köyde, Black Stage Yolu'nda küçük bir evin sahibi olan dul Bayan Elaine Tremont, bu sabah bir kalp krizi geçirerek Cumberland Hastanesi'ne yatırıldı. Bayan Tremont bu gazetenin muhabirine verdiği demeçte, televizyon seyrederken yatak odası penceresinde bir sürtünme sesi duyduğunu, gidip baktığında da ona bakan bir yüzle karşılaştığını anlattı.

"Sırıtıyordu," dedi Bayan Tremont. "Korkunçtu. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Ve Taggart Çayı Yolu'ndaki o aile öldürüldüğünden beri hep korku içindeyim."

Bayan Tremont'un sözünü ettiği kişiler, geçen hafta Jerusalem's Lot'taki evlerinde kaybolan Daniel Holloway ve ailesiydi. Polis arada bir bağlantı olup olmadığını soruşturuyor ve...

2

Uzun boylu adam ve yanındaki oğlan eylül ortalarında Portland'a gelip bir motelde üç hafta kaldılar. İkisi de sıcak havaya alışkındı, ama Los Zapatos'un kuru ikliminden sonra buradaki yüksek nem çok yıpratıcı geldi. İkisi de motelin havuzunu sıkça kullandı, bol bol gökyüzünü seyretti. Adam her gün Portland *Press-Herald* gazetesini aldı; buradaki gazeteler zamanla buruşmamıştı ve üstlerinde köpek sidiği yoktu. Adam hava tahminlerini ve Jerusalem's Lot'la ilgili haberleri takip ediyor-

du. Portland'daki dokuzuncu günlerinde Falmouth'ta bir adam kayboldu. Köpeği bahçesinde ölü olarak bulundu. Polis bu olayı soruşturuyordu.

6 Ekim sabahı adam erkenden kalkıp motelin önünde durdu. Artık turistlerin çoğu gitmişler, New York ve New Jersey'e, Florida'ya, Ontario'ya, Nova Scotia'ya, Pennsylvania ve Kaliforniya'ya dönmüşlerdi. Turistler çöpleri ve dolarlarıyla eyaletin en güzel mevsimini yerlilere bırakmışlardı.

Bu sabah havada yeni bir şey vardı. Anayoldan buraya gelen egzoz kokusu pek hoş değildi. Ufuk berraktı, yeri kaplayan bir sis bulutu yoktu. O sabah gökyüzü açıktı ve hava serindi. Pastırma yazı bir gün içinde bitmiş gibiydi.

Oğlan dışarıya gelip adamın yanında durdu.

Adam, "Bugün," dedi.

3

'Salem's Lot sapağına vardıklarında öğlen olmak üzereydi. Ben, içindeki iblisleri kovmak ümidiyle ve bunu başaracağına emin bir ruh haliyle buraya geldiği günü hatırladı. O gün hava bundan daha sıcaktı, batıdan esen rüzgâr bu kadar kuvvetli değildi ve pastırma yazı daha yeni başlıyordu. Ellerinde balık kamışlarıyla iki oğlan gördüğünü hatırladı. Gökyüzü daha koyu maviydi ve soğuktu.

Otomobilinin radyosunda orman yangınlarına karşı uyarılar yayınlanıyordu. Eylülün ilk haftasından beri Güney Maine'de dişe dokunur bir yağmur yağmamıştı. Radyodaki DJ, sigaralarını iyi söndürmeleri için sürücüleri uyardıktan sonra aşk uğruna intihar eden bir adam hakkındaki şarkıyı çaldı.

Route 12 boyunca ilerleyip kasaba tabelasını geçtiler ve Jointner Bulvarı'na vardılar. Ben'in dikkatini çeken ilk şey trafik lambalarının yanmayışı oldu. Artık böyle sinyallere gerek yoktu.

Kasabanın içinden geçerlerken Ben yine o eski korkusunu duymaya başladı; tıpkı tavan arasında bulunan eski bir ceketin

hâlâ üstüne uyması gibiydi. Mark yanında dimdik oturuyor, Los Zapatos'tan beri elinden bırakmadığı kutsal su şişesini sımsıkı tutuyordu. Bunu ona bir veda hediyesi olarak Peder Gracon vermişti.

Korkuyla beraber anılar da geldi: Yürek paralayıcıydı.

Dükkânlar kapalı, vitrinleri kirli ve çıplaktı. Grey-hound otobüs terminalinin tabelası yok olmuştu. Excellent Café'nin penceresindeki 'Satılıktır' levhası yana devrilmiş, bar tezgâhının önündeki tabureler yerlerinden sökülüp, daha iyi iş yapması beklenen bir lokantaya taşınmıştı. Sokağın yukarısında bir zamanlar bir çamaşırhane olan dükkânın üstündeki "Barlow ve Straker – Zarif Mobilyalar' tabelasının yaldızlı harfleri kararmıştı ve bomboş bir sokağa bakıyordu. Vitrini boştu ve tüylü halı kir içindeydi. Ben'in aklına Mike Ryerson geldi; acaba hâlâ arka odadaki sandığın içinde yatıyor muydu? Bunu düşünürken ağzı kurudu.

Kavşağa gelince yavaşladı. Yokuşun üstünde Norton ailesinin evini görebiliyordu. Bill Norton'un tuğlalı barbeküsünün olduğu yerdeki çimenler uzayıp sararmış, evin bazı camları kırılmıştı.

Sokağın biraz ötesinde durup parka baktı. Savaş Anıtı bir orman halini almış otlar ve çalıların arasından yükseliyordu. Havuzun üstü suotlarıyla örtülüydü. Bankların yeşil boyaları sıyrılmış, dökülmeye başlamıştı. Salıncak zincirleri paslanmıştı ve sallanmak isteyen biri, çıkan gıcırtılar yüzünden hiç zevk alamayacaktı. Kum havuzunun bir köşesinde bir çocuğun unuttuğu bir bez bebek vardı. Bebeğin düğme gibi gözleri, sanki bütün karanlık sırlara tanık olmuş gibi, siyah bir dehşeti yansıtıyordu.

Ben başını kaldırıp Marsten Köşkü'ne baktı; bütün panjurları kapalıydı ve hâlâ kasabaya büyük bir nefretle bakar gibi görünüyordu. Şimdi zararsızdı, ama karanlık bastıktan sonra...

Callahan'ın kutsal ekmekle yaptığı mühür yağmurla yıkanmış olmalıydı. İsterlerse yine onların olabilir, burasını bir mabet, ölüm kokan bu kasabaya tepeden bakan karanlık bir fener kulesi haline getirebilirlerdi. Acaba burada toplanıyorlar mıydı? Karanlık koridorlarında dolaşıp Yaratıcıları'nın Yaratıcısı'na çarpık ayinler yapıyorlar mıydı?

Ben başını çevirdi.

Mark evlere bakıyordu. Çoğu evin perdeleri kapalıydı, açık olanların içinde boş odalar görünüyordu. Bunlar perdeleri kapalı olanlardan daha kötü durumda, diye düşündü Ben. Sanki gündüz vakti dolaşan mütecavizleri donuk gözlerle izler gibiydiler.

"Onlar bu evlerin içindeler!" dedi Mark hışımla. "Şu anda bütün bu evlerin içindeler. Perdelerin arkasında. Yataklarda, dolaplarda, bodrumlarda. Döşemelerin altında. Gizleniyorlar."

"Sakin ol," dedi Ben.

Köyü arkalarında bıraktıktan sonra Ben, Brooks Yolu'na saptı; panjurları kapalı, bahçesi diz boyu otlarla kaplı Marsten Köşkü'nü geçti.

Ben, Mark'ın işaret ettiği yere baktı. Otların arasından ezilerek beyazlaşmış bir patika oluşmuştu. Az sonra bu manzara arkalarında kalınca Ben biraz gevşedi. En kötü ihtimalle yüzleşmişler ve bu durumu geride bırakmışlardı.

Harmony Hill Mezarlığı'na yakın bir yerde Ben otomobili durdurdu, birlikte dışarıya çıkıp ormanın içine doğru yürüdüler. Ardıç meyvelerinin kokusuna ağustosböceklerinin vızıltısı karışıyordu. Tepelik bir araziye gelip aşağıya baktıklarında, ağaçların arasından Merkezi Maine Elektrik Hattı'nı gördüler. Ağaçlardan bazıları renk değiştirmeye başlamıştı.

"Kasabanın yaşlıları yangının burada başladığını söyler," dedi Ben. "1951 yılında. Rüzgâr batıdan esiyormuş. Adamın biri sigarasını iyi söndürmemiş olabilir, diyorlar. Tek bir sigara. Ta bataklık bölgesine kadar yayılmış ve kimse bunu durduramamış."

Cebinden bir paket Pall Mall sigarası çıkarıp üstündeki selofan kısmını yırtıp açtı. Bir tanesini alıp yaktıktan sonra kibriti söndürdü. Aylardan beri içmediği halde, sigara çok lezzetli gelmişti.

"Belli yerleri var," dedi Ben. "Ama bu yerleri kaybedebilirler. Çoğu ölebilir... ya da yok edilebilir. Bu daha iyi bir kelime. Ama hepsi değil. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Mark.

"Pek akıllı değiller. Eğer gizlenme yerlerini kaybederlerse, bulacakları ikinci yer daha kötü olacaktır. Doğru yerlere bakan birkaç kişi onları bulabilir. Belki ilk kar düşene kadar 'salem's Lot'ta bu iş bitirilebilir. Belki de hiçbir zaman bitirilemez. Hiçbir garantisi yok. Ama onları inlerinden çıkmaya zorlayacak herhangi bir şey olmadan bu iş kesinlikle yapılamaz."

"Evet."

"Çirkin ve tehlikeli bir iş olacak."

"Bunun farkındayım."

"Ama 'ateş arındırır' diye bir laf vardır," dedi Ben. "Arındırma da önemli sayılmalı, değil mi?"

"Evet," dedi Mark yine.

Ben ayağa kalktı. "Dönmemiz lazım."

Hâlâ yanmakta olan sigarayı kuru yaprakların üstüne fırlattı. Beyaz bir duman şeridi bir metre kadar yükseldikten sonra rüzgârla savruldu. On metre ötede, rüzgârın estiği yönde kuru dalların ve yaprakların birikmiş olduğu bir yer vardı.

Büyülenmiş gibi dumanın seyrini izlediler.

Duman yoğunlaştı. Bir alev dili belirdi. Kuru dallar alev alınca çıtırtılar duyulmaya başladı.

"Bu gece çiftliklere veya koyunlara saldıramayacaklar," dedi Ben. "Bu gece sadece kaçmaya çalışacaklar. Ve yarın..."

"Sen ve ben," dedi Mark yumruğunu sıkarak. Yüzü artık solgun değildi; parlıyordu. Gözleri ışıl ışıldı.

Yola dönüp oradan uzaklaştılar.

Elektrik hattına bakan küçük açıklıkta çalıların arasındaki yangın, batıdan gelen sonbahar rüzgârıyla giderek büyüyordu.

Ekim 1972
Haziran 1975

BİR TANE DE YOL İÇİN

Şık paltolu, beyaz yüzlü adam Falmouth'un kuzey kısmındaki Tookey'in barına girdiğinde saat onu çeyrek geçiyordu ve Herb Tooklander o gece için barı kapatmayı düşünüyordu. Ocak ayının onuydu, tam herkesin yeni yıl için vaatlerini yerine getirmeden de yaşayabileceklerini anladıkları bir zamandı ve dışarıda dehşetli bir kuzeydoğu rüzgârı esiyordu. Hava kararmadan önce kar kalınlığı on beş santimi bulmuştu ve şiddetli yağış devam ediyordu. Belediyenin kar küreme kamyonuyla yolları açmaya çalışan Billy Larribee'yi iki kez görmüştük. İkincisinde Tookey ona bir bira götürmüştü - annem buna iyilik yapmak derdi; kendisi de bu barda az bira tüketmiş değildi. Billy ona anayolların temizlendiğini ama yan yolların kapalı olduğunu ve ertesi sabaha kadar da öyle kalacağını söylemişti. Portland radyosu kar kalınlığının otuz santim daha artacağını ve rüzgârın şiddetinin saatte altmış kilometreyi bulacağını duyurmuştu.

Barda sadece Tookey ve ben vardık; rüzgârın uğultusunu dinliyor, şöminedeki alevlerin dansını seyrediyorduk. "Yol için de bir tane al, Booth," dedi Tookey. "Barı kapatacağım."

Bana bir kadeh, kendisine de bir tane doldurduğu sırada kapı açıldı ve omuzları ve saçları karla kaplı yabancı içeriye girdi. Peşinden rüzgârın süpürdüğü ince tanecikli karlar...

"Kapıyı kapat!" diye bağırdı Tookey. "Samanlıkta falan mı doğdun sen?"

Hayatımda bu kadar korkmuş bir adam görmemiştim. Bütün öğleden sonra ısırgan otu yemiş bir at gibiydi. Gözleri Tookey'e çevrildi ve, "Karım... kızım..." dedikten sonra düşüp bayıldı.

"Vay canına!" dedi Tookey. "Booth, kapıyı kapatır mısın?"

Kapıya gittim, ama rüzgâra karşı bunu kapatmam kolay olmadı. Tookey tek dizinin üstüne çökmüş, adamın başını kaldırıp yanaklarını tokatlıyordu. Ben de yanlarına gidince durumun vahametini gördüm. Adamın yüzü ateş gibi kırmızıydı ve birkaç yerinde gri lekeler vardı. Benim gibi, Woodrow Wilson'un başkanlık günlerinden beri Maine'de yaşayan biri bu gri lekelerin soğuk yanığı olduğunu bilir.

"Bayılmış," dedi Tookey. "Barın arkasından konyağı getirir misin?"

Konyağı alıp geldim. Tookey adamın paltosunu açmıştı. Biraz kendine gelir gibi oldu ve alçak sesle, anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Şişe kapağını doldur," diyor Tookey.

"O kadarcık mı?" diye soruyorum.

"Bu içki dinamit gibidir," diyor Tookey. "Adama fazla yüklenmeyelim."

Şişe kapağını doldurup Tookey'e baktım. Başını salladı. "Ağzından içeriye boşalt."

İçkiyi boşalttım. Görmeye değer bir manzaraydı. Adam tepeden tırnağa titredi ve öksürmeye başladı. Yüzü daha da kızardı. Yarı kapalı olan gözkapakları şimdi fal taşı gibi açılmıştı. Ben biraz telaşlandım ama Tookey sakince onu oturtup sırtını sıvazladı.

Adam öğürmeye başlayınca Tookey bir kez daha sırtına vurdu.

"Sakın kusayım deme, konyak çok pahalı."

Adam birkaç kez daha öğürdü ama giderek düzeliyordu. İlk kez ona doğru dürüst baktım. Tipik bir şehirliydi, muhtemelen Boston'ın güneyinde bir yerden. Herhalde o gri lekelerden ellerinde de olmalıydı; bir-iki parmağını kaybetmezse şanslı sayılırdı. Ayaklarında bileklerine kadar çıkmayan küçük botlar vardı; ayak parmakları ne durumda acaba, diye düşündüm.

"Daha iyiyim," dedi adam.

"Tamam," dedi Tookey. "Ateşin yanına gelebilir misin?"

"Karım ve kızım," dedi adam. "Onlar dışarıda... fırtınanın ortasında."

"İçeriye giriş biçiminden karın ve kızının evde televizyon seyretmediklerini tahmin etmiştim," dedi Tookey. "Bunları ateşin yanındayken de anlatabilirsin. Booth, yardım etsene."

Adam ayağa kalkarken inledi ve acı içinde yüzünü buruşturdu. Bir kez daha ayak parmaklarının ne durumda olduğunu düşündüm; Bu New York City'li ahmaklar ne halt etmeye kuzeydoğu kar fırtınaları doruk noktasındayken Güney Maine'de araba kullanırlardı? Acaba karısı ve küçük kızının üstünde onları bu adamınkinden daha sıcak tutacak kıyafetler var mı, diye geçti aklımdan.

Onu şöminenin karşısına getirip, 74 yaşında ölene kadar Bayan Tookey'in en sevdiği sallanan koltuğa oturttuk. Bu mekân hakkında *Down East* ve *Sunday Telegram*, hatta bir keresinde *Boston Globe*'un pazar ekinde övücü yazılar çıkmasının asıl nedeni Bayan Tookey'di. Burası ahşap zemini, akağaç bar tezgâhı, kirişli tavanı ve devasa şöminesiyle sıradan bir bardan çok sıcak bir lokal gibiydi. *Down East*'te övücü yazı çıktıktan sonra Bayan Tookey'in aklına çeşitli fikirler geldi ve mekânın adını "Tookey'in Hanı" olarak değiştirmeyi düşündü. Kabul, bu isim Koloni dönemini çağrıştırıyor, ama şahsen ben Tookey'in Barı adını tercih ederim. Yazın eyalet turistlerle doluyken biraz züppeleşmeyi anlarım, ama kışın iş yapmak için sadece sen ve komşuların kalıyorsa bu o kadar iyi olmaz. Ve sadece Tookey'le benim baş başa kalıp viski veya bira yuvarladığımız buna benzer nice sert kışlar olmuştur. Benim karım Victoria 1973'te ölmüştü ve tahtakurdu tıkırtılarını bastıracak kadar insan sesi olan yegâne yer Tookey'in barıydı. Sadece Tookey ve ben olsak bile yetiyordu. Mekânın adı Tookey'in Hanı olsaydı burada o kadar rahat edemezdim. Saçma bir şey, ama gerçek.

Adamı ateşin önüne getirdikten sonra daha çok titremeye başladı. Dizlerini göğsüne çekti, bir yandan dişleri takırdıyor, bir

yandan da burnundan sümüğü akıyordu. Galiba dışarıda bir on beş dakika daha kalsa, öleceğini anlamaya başlamıştı. Mesele kar değildi, rüzgârın soğutucu etkisiydi. İnsanın vücudundaki bütün harareti çalıyordu.

"Nereden yoldan çıktınız?" diye sordu Tookey.

"Bu... buradan do... dokuz kilometre gü... güneyde."

Tookey'le göz göze geldik ve bir anda içim buz kesti. Fena halde ürperdim

"Emin misin?" diye sordu Tookey. "Bu kar fırtınasında dokuz kilometre yürüdün mü?"

Adam evet anlamında başını salladı. "Kasabadan geçerken kilometre sayacına bakmıştım. Verilen yol tarifine uygun gidiyordum. Karımın ablasını ziyaret edecektik... Cumberland'de... oraya daha önce hiç gitmemiştim. Biz New Jersey'liyiz."

New Jersey. Bir New York'ludan daha ahmak biri varsa, o da New Jersey'lidir.

"Dokuz kilometre olduğuna emin misin?" diye bir daha sordu Tookey.

"Evet, eminim. Yol sapağını buldum, ama orada çok kar..."

Tookey adamın yakasına yapıştı. Ateşin dalgalanan ışığında yüzü solgun ve altmış altı yaşından en az on yıl fazla gösteriyordu. "Sağa mı saptın?"

"Evet. Karım..."

"Bir tabela gördün mü?"

"Tabela mı?" Adam boş gözlerle Tookey'e bakıp burnunu sildi. "Tabii ki gördüm. Benim yol tarifimde de vardı. 295 no'lu giriş rampasına gitmek için Jerusalem's Lot içinden Jointner Bulvarı'na gir." Gözleri bir bana bir Tookey'e çevrildi. Dışarıda rüzgâr ürkütücü bir uğultuyla esiyordu. "Bu doğru değil miydi, bayım?"

"Lot," dedi Tookey neredeyse işitilemeyecek kadar alçak bir sesle. "Of, Tanrım!"

"Ne var?" dedi adam. Sesi giderek yükseliyordu. "Yanlış yere mi saptım? Yani yol karla kaplı görünüyordu, ama eğer ileride bir kasaba varsa, küreme kamyonları devreye girer ve... sonra ben..."

Adam cümlesini bitiremeden sustu.

"Booth," dedi Tookey. "Telefona gidip şerifi arasana."

"Tabii ya," dedi bu New Jersey'li ahmak, "doğrusu da bu işte. Yahu, sizlerin nesi var böyle? Hayalet görmüş gibisiniz."

"Lot'ta hayalet yoktur, bayım. Karınla kızına otomobilden çıkmamalarını söyledin mi?"

"Elbette söyledim," dedi adam hakarete uğramış gibi. "Ben deli değilim."

Eh, bunu bana ispatlayamazsın.

"Adın ne?" diye sordum adama. "Şerife söylemem gerekiyor."

"Lumley," diyor adam." Gerard Lumley."

Adam tekrar Tookey'le konuşmaya başlarken ben de gidip telefonu açtım. Ama ses yoktu. Hat kesikti.

Tekrar onların yanına döndüm. Tookey, Gerard Lumley'e bir kadeh konyak doldurmuştu; bu defa daha kolayca içebildi.

"Yerinde yok muydu?" diye sordu Tookey.

"Hat kesik."

"Hay aksi!" dedi Tookey ve birbirimize baktık. Dışarıda iyice azgınlaşan rüzgâr karı pencerelere savuruyordu.

Lumley yine bir ona bir bana baktı.

"E, ikinizden birinin otomobili yok mu?" diye sordu. Sesi yine endişeli tonunu almıştı. "Kaloriferin yanması için motoru çalıştırmaları gerek. Çeyrek depo benzimin kalmıştı ve bir buçuk saatimi... Bana baksanıza, biriniz bana cevap versin." Ayağa kalkıp Tookey'in gömleğini tuttu.

"Bayım," dedi Tookey, "galiba bu elin, beyninle ilişkisini kopardı."

Lumley önce eline, sonra Tookey'e baktıktan sonra elini indirdi. "Maine," diye tısladı. Birisinin annesiyle ilgili ayıp bir şey söyler gibi bir ses çıkardı. "Pekâlâ," dedi. "En yakın benzin istasyonu nerededir? Herhalde bir çekici araçları vardır."

"En yakın benzin istasyonu Falmouth Center'da," dedim. "Buradan beş kilometre uzakta."

"Sağ ol," dedi iğneli bir ifadeyle ve paltosunu ilikleyip kapıya doğru seğirtti.

"Ama şimdi açık değildir," diye ekledim.

Yavaşça dönüp bize baktı.

"Sen ne diyorsun be adam!"

"Sana, Center'deki benzin istasyonunun Billy Larribee'ye ait olduğunu, onun da şimdi küreme kamyonuyla iş başında olduğunu söylemeye çalışıyor, budala herif," diyor Tookey sabırla. "Şimdi en iyisi, göbeğin çatlamadan gel buraya, otur."

Lumley sersemlemiş bir halde, korku içinde geri geldi. "Yani bana şimdi yapacağınız hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Sana hiçbir şey söylemiyorum," diyor Tookey. "Konuşup duran sensin; bir dakika dursan, oturup ne yapılabileceğini düşünürüz."

"Bu Jerusalem's Lot ne biçim bir kasaba?" diye sordu Lumley. "Neden oraya giden yol karla kaplıydı? Ve neden hiçbir yerde ışık yoktu?"

"Jerusalem's Lot üç yıl önce yanıp kül oldu," dedim.

"Tekrar inşa etmediler mi?" Lumley buna inanamamış gibi görünüyordu.

"Belli ki etmemişler," dedikten sonra Tookey'e döndüm. "Ne yapacağız?"

"Onları orada bırakamayız," dedi Tookey.

Ona biraz yaklaştım. Lumley de dışarıya bakmak için pencerenin yanına gitmişti.

"Ya vampirler onları bulmuşlarsa?" diye sordum.

"Bu mümkün," dedi Tookey. "Ama öyle olduğuna emin değiliz. Rafta benim bir İncil'im var. Sen hâlâ Papa'nın madalyonunu takıyor musun?"

Haçı gömleğimden çıkarıp ona gösterdim. Ben de, Lot civarında yaşayan çoğu insan gibi, üstümde dinsel bir şey bulundururum – haç, St. Christopher madalyonu, tesbih gibi şeyler. Çünkü iki yıl önce karanlık bir ekim ayı içinde Lot'ta çok kötü şeyler oldu. Bazen gecenin geç saatlerinde Tookey'in şöminesinin etrafında toplanan müdavimler bunu anlatıp dururlardı. Lot'ta insanlar kaybolmaya başlamış. Okullar kapanmış. Önce birkaçı, sonra birkaçı daha. Ha, oraya taşınan birkaç kişi de olmuş – bu

salak gibi eyalet dışından gelenler; düşen arsa ve emlak fiyatları onları cezbetmiş olmalı. Ama fazla kalmadılar. Çoğu buraya taşındıktan bir-iki ay sonra çekip gitti. Diğerleri... eh, onlar da kayboldular. Derken kasaba yanıp yerle bir oldu. Uzun ve kurak bir sonbahar sonuydu. Yangının Jointner Bulvarı'na yukarıdan bakan tepedeki Marsten Köşkü'nde başladığı tahmin ediliyordu, ama bugün bile hiç kimse tam olarak nasıl başladığını bilmiyor. Yangın üç gün boyunca kontrol altına alınamadı. Bundan sonra bir süre için her şey düzelir gibi oldu. Ama sonra yine başladı.

Vampir kelimesinin seslendirildiğini sadece bir kere işittim. O gece Tookey'in barında, Richard Messina adında Freeport'tan gelen kaçık bir kamyon şoförü vardı ve adamakıllı kafayı bulmuştu. "Yahu," diye bağırıyor dev yapılı, yün pantolon, kareli bir gömlek ve uzun deri çizmeler giymiş olan bu herif, "hepiniz de yüksek sesle söylemeye bu kadar mı korkuyorsunuz? Vampirler var işte! Hepinizin aklından geçen bu, değil mi? Yuh be! Tıpkı sinemada korkudan altına yapan çocuklar gibisiniz! 'Salem's Lot'ta ne var, biliyor musunuz? Söylememi ister misiniz? Size ne olduğunu söyleyeyim mi?"

"Lütfen söyle, Richie," diyor Tookey. Bara sessizlik çökmüş. Şöminedeki ateş çıtırdıyor, dışarının karanlığında hafif bir kasım yağmuru yağıyor. "Sahne senin."

"Orada olan şey tipik bir yabani köpek sürüsü," diyor Richard Messina bize. "Olan bu işte. Bu ve hayalet hikâyelerine bayılan bir dolu yaşlı kadın. Bana seksen dolar verin, gidip sizi o kadar korkutan o hayaletli evde bir gece kalayım. Ne dersiniz? Bu bahse girmek isteyen var mı?"

Ama kimse bunu istemedi. Richard sarhoşken çekilmeyen palavracının tekiydi ve cenazesinde gözyaşı dökecek kimse yoktu, ama hiçbirimiz onun hava karardıktan sonra 'salem's Lot'a gitmesini istemezdik.

"Korkaklar sürüsü!" demişti Richie. "Chevy'min bagajında pompalı tüfeğim var; bununla Falmouth, Cumberland *veya* Jerusalem's Lot'taki her şeyi tepeleyebilirim. Ve şimdi gideceğim yer de orası."

Bardan çıkıp gitti; bir süre kimse konuşmadı. Sonra Lamont Henry, "Bir daha Richie Messina'yı kimse görmeyecek," dedi ve haç çıkardı. Lamont doğduğu günden beri Metodist'ti.

"Ayılınca aklı başına gelir," dedi Tookey, ama içi rahat değildi. "Kapanma saatine doğru döner. Şaka yapıyordu."

Ama Lamont haklıydı, çünkü Richie'yi bir daha gören olmadı. Karısı eyalet polislerine kocasının bir iş için Florida'ya gittiğini sandığını söyledi ama gerçek, korku dolu gözlerinden okunabiliyordu. Kısa bir süre sonra da Rhode Island'a taşındı. Belki Richie'nin karanlık bir gecede ona döneceğini sanıyordu. Kim bilir, belki de öyle olurdu.

Şimdi haçımı tekrar gömleğimin içine sıkıştırırken Tookey bana, ben Tookey'e baktım. Ömrümde hiç bu kadar korkmamış ve kendimi bu kadar yaşlı hissetmemiştim.

"Onları orada bırakamayız, Booth," dedi Tookey bir daha.

"Evet. Biliyorum."

Bir süre daha birbirimize baktıktan sonra elini omzuma koydu. "Sen iyi bir adamsın, Booth." Bu beni yüreklendirmeye yetti. İnsan yetmiş yaşını geçti mi, etrafındakiler senin bir erkek olduğunu unutmaya başlıyorlar.

Tookey, Lumley'in yanına gitti. "Benim bir dört-çekerim var. Gidip onu çıkarayım."

"Tanrı aşkına, neden daha önce söylemedin?" Lumley pencereden dönüp öfkeyle Tookey'e baktı. "Neden on dakika boyunca lafı geveleyip durdun?"

Tookey sakin bir sesle, "Bayım, çeneni kapa," dedi. "Eğer illede açmak istiyorsan, kar fırtınasının ortasında karları kürenmemiş bir yola kimin saptığını hatırla."

Lumley bir şey söyleyecek gibi oldu ama sustu. Yanakları kızarmıştı. Tookey dört-çeker Scout'unu garajdan çıkarmaya gitti. Bar tezgâhının altında Tookey'in krom matarasını alıp konyak doldurdum. Bu gece bitene kadar ihtiyacımız olacağa benzerdi.

Maine'de kar fırtınası – hiç böyle bir fırtınanın içinde bulundunuz mu?

Kar o kadar yoğun ve ince tanelidir ki, kuma benzer, otomobilinizin kenarlarına çarparken de kum sesi çıkarır. Uzun farları kullanamazsınız, çünkü kardan yansır ve üç metre ilerisini göremezsiniz. Kısa farlarla belki beş metre ötesi görülebilir. Ben kara razıyım. Asıl sorunum rüzgârla. Şiddeti artarak uğuldamaya başlar ve kar taneciklerini bin bir çeşit şekle sokarak savurur, çıkardığı ses de dünyadaki bütün nefret ve acıların bir araya gelmiş hali gibidir – ölümün ötesinden gelen bir ses. İnsan bu sesi panjurları kapalı, kapıları kilitli sıcak yatağında yatarken bile duymak istemez. Eğer direksiyon başındaysa, çok daha kötüdür. Ve şimdi biz bu havada 'salem's Lot'a gidecektik.

"Biraz çabuk olamaz mısınız?" diye sordu Lumley.

"Yarı donmuş bir halde gelen biri için tekrar dışarıya çıkmaya amma da heveslisin," dedim.

Bana kırgın bir ifadeyle baktı ama başka bir şey söylemedi. Saatte kırk kilometre hızla otoyolda ilerliyorduk. Billy Larribee'nin daha bir saat önce bu yolu temizlediğine inanmak çok zordu; kar kalınlığı o zamandan beri bir beş santim daha artmış, gittikçe daha da artıyordu. Şiddetli rüzgâr aracımızı sallıyor, farlar önümüzde girdap gibi uçuşan kardan başka bir şey gösteremiyordu. O âna kadar tek bir otomobile rastlamamıştık.

On dakika sonra Lumley heyecanla bağırdı: "Hey! Şu ilerideki nedir?"

Benim tarafımdaki bir yeri işaret ediyordu. Ben tam önümüze bakıyordum. Hemen o yana döndüm, ama bir saniye geç kalmıştım. Arkamızda, karlar içinde yere yığılmış bir şey görebiliyordum, ama bunu hayal etmiş de olabilirdim.

"Neydi o? Geyik miydi?" diye sordum.

"Herhalde," dedi sesi titreyerek. "Ama gözleri... kırmızı gibiydi." Bana baktı. "Geceleri geyiklerin gözleri böyle mi görünür?" Buna evet dememem için yalvarır gibiydi.

"Herhangi bir şekilde görünebilirler," dedim; bunun doğru olabileceğini düşünüyordum, ama bugüne kadar geceleri otomobillerden nice geyik görmüşümdür, hiçbirinin gözleri de ışığı kırmızı olarak yansıtmamıştır.

Tookey bir şey söylemedi.

Yaklaşık on beş dakika sonra yolun sağ tarafındaki kar kütlesinin o kadar yüksek olmadığı bir yere geldik.

"Bizim saptığımız yere benziyor," dedi Lumley pek de emin olmadan. "Tabela gibi bir şey göremiyorum."

"Doğru yerdeyiz," dedi Tookey. "Tabelanın sadece tepesi gözüküyor."

"Ya, tabii," dedi Lumley rahatlayarak. "Bakın, Bay Tooklander, oradaki tepkilerim için özür dilerim. Üşüyordum, endişeliydim ve kendime küfredip duruyordum. Her ikinize de teşekkür etmek istiyorum..."

"Onları bu otomobile getirene kadar ikimize de teşekkür etme," dedi Tookey. Scout'u dört-çekere aldı ve kar kütlesine daldı; Jointner Bulvarı'na girip Lot'un içinden geçecek ve 295 numaralı otoyola çıkacaktık. Aracımızın arka tarafı patinaj yaptı ama Tookey yıllardan beri karda otomobil kullanmıştı; biraz uğraştıktan sonra sorun halloldu ve yola devam ettik. Farların ışığında arada bir başka lastik izleri görebiliyorduk, Lumley'in bıraktığı izlerdi, ama bunlar çok geçmeden kayboluyordu. Lumley öne uzanmış, otomobilini görmeye çalışıyordu. Derken aniden Tookey, "Bay Lumley," dedi.

"Ne?" Dönüp Tookey'e baktı.

"Bu bölge insanlarının 'salem's Lot'la ilgili batıl inançları vardır," diyor Tookey sıradan bir şey söyler gibi, ama ne kadar gergin olduğunu ağzının kenarındaki çizgilerden ve gözlerinin ikide bir sağa sola çevrilmesinden anlıyorum. "Eğer karınla kızın otomobilin içindeyseler, sorun yok. Onları alıp benim yerime götürürüz ve yarın, fırtına dindikten sonra Billy otomobilini kar yığını içinden çıkarıp sana getirir. Ama eğer otomobilin içinde değilseler..."

"İçinde değilseler mi?" diye parlıyor Lumley. "Neden otomobilin içinde olmasınlar ki?"

"Eğer otomobilin içinde değilseler," diye devam ediyor Tookey ona cevap vermeden, "buradan dönüp Falmouth Center'a gi-

deceğiz ve şerife haber vereceğiz. Gece vakti bu kar fırtınasında debelenmenin bir anlamı yok, değil mi?"

"Otomobildedirler. Başka nerede olacaklar ki?"

"Bir şey daha var, Bay Lumley," dedim. "Eğer birini görecek olursak, onunla konuşmayacağız. Onlar bize bir şey söyleseler bile. Anlıyor musun?"

Lumley, "Bu batıl inançlar tam olarak nedir?" diye sordu.

Ben buna cevap veremeden –zaten ne diyeceğimi de bildiğim yoktu– Tookey araya girdi. "Geldik."

Büyük bir Mercedes'in arka kısmına doğru yaklaşıyorduk. Motor kapağı kar yığını altında kalmıştı. Otomobilin sol tarafı da kardan görünmüyordu. Ama stop lambaları yanıyordu ve egzoz borusundan duman çıktığını görebiliyorduk.

"Neyse, benzinleri bitmemiş," dedi Lumley.

Tookey oraya yanaştı ve el frenini çekti. "Booth'un söylediklerini unutma, Lumley."

"Tabii. Tabii." Ama o anda karısı ve kızı dışında başka bir şey düşünemiyordu. Kimse de onu ayıplayacak değildi.

"Hazır mısın, Booth?" dedi Tookey. Gözleri benimkilerle buluştu.

"Hazırım, herhalde," dedim.

Birlikte araçtan çıktık; rüzgâr kar taneciklerini kamçı gibi suratımıza savuruyordu. Lumley önden yürüyor, paltosunun etekleri yelken gibi arkasında dalgalanıyordu. Ben onun arkasındaydım, Tookey de benim arkamda. Mercedes'in bagajına geldiğimiz zaman Tookey beni tuttu.

"Bırak, o baksın," dedi.

"Janey! Francie!" diye bağırdı Lumley. "İyi misiniz?" Otomobilin sürücü tarafındaki kapıyı açıp içeriye baktı. "İyi mi..."

Birden dondu kaldı. Rüzgârın şiddetiyle ağır kapı elinden kurtuldu ve sonuna kadar açıldı.

"Eyvahlar olsun, Booth," dedi Tookey. "Galiba yine oldu."

Lumley bize döndü. Gözleri şaşkınlık ve korku içinde fincan gibi açılmıştı. Aniden karın üstünde kayarak, neredeyse dü-

şerek bize doğru koştu. Beni boş bir çuvalmışım gibi yana itip Tookey'in yakasına yapıştı.

"Bunu nasıl bilebildin?" diye kükredi. "Neredeler? Burada neler oluyor?"

Tookey onun ellerinden sıyrılıp yana çekildi. Birlikte Mercedes'in içine baktık. Hamam gibi sıcaktı, ama uzun sürmeyecekti. Benzin göstergesinde uyarı ışığı yanıyordu. Büyük otomobilin içi boştu. Yolcu koltuğunun üstünde bir Barbie bebek, arka koltuktaysa buruşmuş halde bir çocuk parkası vardı.

Tookey elleriyle yüzünü kapadı... sonra gözden kayboldu. Lumley onu kar yığınının üstüne doğru itmişti. Delirmiş gibi bir görünümü vardı. Sanki çok acı bir şey çiğniyor, bir türlü bunu tüküremiyor gibi ağzını oynatıyordu. İçeriye uzanıp parkayı aldı.

"Bu Francie'nin parkası mı?" dedi fısıltıyla. Sonra da kükrer gibi bir sesle, *"Francie'nin parkası!"* diye haykırdı. Küçük, kürklü kapüşonundan tutarak bana döndü ve hayretler içinde, "Parkası olmadan dışarıya çıkmış olamaz, Bay Booth," dedi. "Neden... neden... Donarak ölecek."

"Bay Lumley..."

Elinde parka, beni itip yanımdan geçti. *"Francie! Janey! Neredesiniz? Neredesiniz?"*

Elimi uzatıp Tookey'in kalkmasına yardım ettim. "İyi misin?"

"Beni boş ver," diyor Tookey. "Onu sakinleştirmemiz lazım, Booth."

Elimizden geldiği kadar hızla onun peşine düştük, ama bazı yerlerde kalçamıza kadar yükselen karda pek hızlı ilerleyemiyorduk. Derken, Lumley durunca ona yetiştik.

"Bay Lumley..." diye başladı Tookey, elini onun omzuna koyarak.

"Buradan," dedi Lumley. "Buradan gitmişler. Bakın!"

Başımızı eğip baktık. Çukurumsu bir yerdeydik ve rüzgâr başımızın üstünden geçiyordu. Yerde iki kişiye ait ayak izleri vardı; biri küçük, biri büyük. Bu izler de karla örtülmek üzereydi. Beş dakika sonra gelsek bunları göremeyecektik.

Lumley başı yere çevrili bizden uzaklaşmaya başladı. Tookey onu tuttu. "Hayır! Hayır, Lumley!"

Lumley delirmiş bir ifadeyle ona döndü ve elini yumruk yaptı. Vurmak için kolunu geri çekti... ama Tookey'in yüzünde gördüğü bir şey onu durdurdu. Bir Tookey'e bir bana baktı.

"Kızım donacak," dedi bize sanki iki salak çocukmuşuz gibi. "Anlamıyor musunuz? Üstünde parkası yok ve daha sadece yedi yaşında..."

"Herhangi bir yerde olabilirler," dedi Tookey. "Bu izleri takip edemezsin. Biraz sonra karla tamamen örtülecekler."

"Ne öneriyorsun?" dedi Lumley tizleşen, isterik bir sesle. "Dönüp polise gidecek olursak kızım donarak ölecek! Francie de, karım da!"

"Belki zaten donmuşlardır," dedi Tookey. Gözlerini Lumley'in gözlerine dikti. "Donmuşlardır veya daha kötü bir şey olmuştur."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Lumley fısıldar gibi. "Bana açıkça söylesene, be adam!"

"Bay Lumley," dedi Tookey, "Lot'ta öyle bir şey var ki..."

Sonunda bunu seslendiren ben oldum ve söyleyeceğimi hiç tahmin etmediğim kelimeyi söyledim. "Vampirler var, Bay Lumley. Jerusalem's Lot vampirlerle dolu. Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama..."

Bana sanki deliymişim gibi baktı. "Kaçık herif," dedi. "İkiniz de kaçıksınız." Sonra döndü, ellerini ağzının etrafında çanak gibi yapıp bağırdı. "*FRANCIE! JANEY*!" Sonra tekrar yürümeye başladı. Kar, paltosunun eteklerine kadar yükseliyordu.

Tookey'e baktım. "Şimdi ne yapacağız?"

"Peşinden gideceğiz," dedi Tookey; saçları tamamen karla örtülmüş haliyle gerçekten de kaçıkmış gibi görünüyordu. "Onu burada bırakamam, Booth. Sen bırakabilir misin?"

"Hayır," dedim. "Ben de bırakamam."

Böylece Lumley'in ardından karla boğuşarak ilerlemeye başladık. Ama o aradaki mesafeyi açıyordu. Ne de olsa bizden çok gençti. İzlerin peşinden karı boğa gibi yararak ilerliyordu. Roma-

tizmam beni zorlamaya başlamıştı. Bacaklarıma bakıp içimden, biraz daha devam edeyim, biraz daha, deyip duruyordum.

Tookey'in yanına geldim; başı sarkmış, iki elini göğsüne bastırmıştı.

"Tookey," dedim, "iyi misin?"

"Bir şeyim yok," dedi ellerini göğsünden indirerek. "Onu bırakmayacağız, Booth, yorulduğu zaman nasıl olsa aklı başına gelecek."

Bir yükseltinin üstüne çıkınca altta kalan Lumley'i gördük; ümitsiz bir şekilde iz arıyordu. Zavallı adamın onları bulma ihtimali hiç yoktu. Bulunduğu yerde rüzgâr çok etkiliydi ve değil birkaç saat, üç dakika sonra bile her türlü iz kaybolurdu.

Lumley başını kaldırıp bir kez daha haykırdı: "*FRANCIE! JANEY! TANRI AŞKINA*!" Sesindeki çaresizliği ve dehşeti duyunca ona acımamak mümkün değildi. Bu haykırışına aldığı tek karşılık, rüzgârın bir yük trenini andıran uğultusu oldu. Rüzgâr onunla dalga geçer gibiydi: Onları ben aldım, devetüyü paltolu Bay New Jersey. *Onları aldım ve izlerini sildim; sabah olmadan ikisini de buzluktaki iki çilek gibi dondurmuş olacağım....*

"Lumley!" diye bağırdı Tookey. "Beni dinle: Vampirleri, umacıları falan boş ver ve asıl soruna bak! Bu çaban onların aleyhine oluyor! Bir an önce şerife..."

Ve o anda bir karşılık geldi; karanlığın içinden gümüş çanların çınlamasını andıran bir ses. Kalbim buz kesti.

"Jerry... Jerry, sen misin?"

Lumley sesin geldiği yere doğru atıldı. Derken kadın bir hayalet gibi karanlığın içinden çıktı. Tipik bir şehirli kadındı ve o anda bana hayatımda gördüğüm en güzel kadınmış gibi göründü. İçimden yanına gidip onu sağ salim bulduğumuz için ne kadar sevindiğimi söylemek geldi. Üstünde kalın, yeşil bir panço vardı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Tıpkı aralık ayında bir nehrin üstündeki suların donmadan önceki hali gibi siyah saçları rüzgârla dalgalanıyordu.

Galiba ona doğru bir adım atmış olmalıyım, çünkü Tookey'in elini omzumda hissettim. Ve ben hâlâ –nasıl diyeyim– o güzel

kadına gitmek için can atıyordum. Şiirlerde tarif edilen güzellikteydi.

"Janey!" diye bağırdı Lumley. "*Janey!*" Kollarını uzatmış, karın içinde debelenerek ona yaklaşmaya çalışıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Tookey. "*Hayır,* Lumley!"

Lumley dönüp bakmadı bile... ama kadın baktı. Bize bakıp sırıttı. Ve o sırıtınca içimdeki bütün hayranlık ve arzu bir anda buz gibi bir korkuya dönüştü. Bulunduğum yükseltiden bile onun öfkeli kırmızı gözlerini görebiliyordum. Ve sırıttığı zaman dişlerinin ne kadar uzamış olduğu ortaya çıkıyordu. Artık o bir insan değildi. Bu dehşetli fırtınada hayata dönmüş olan ölü bir şeydi.

Tookey ona bakarak haç çıkardı. Kadın önce irkildi... sonra yine bize bakarak sırıttı. Ondan çok uzaktaydık ve belki çok fazla korkmuştuk.

"Onu durduralım," dedim. "Durduramaz mıyız?"

"Çok geç, Booth," diyor Tookey.

Lumley karısının yanına vardı. Her yanı karla örtülü olduğu için kendisi de hayalete benziyordu. Karısına uzandı... ve çığlığı bastı. Bu sesi rüyalarımda hep duyacaktım; yetişkin bir erkeğin çocuk gibi çığlık atması kâbuslara özgü bir şeydi. Lumley ondan uzaklaşmaya çalıştı ama kadının çıplak ve bembeyaz kolları uzanıp onu yakaladı ve kendine doğru çekti. Kadının başını yana eğip onun boğazına doğru hamle yaptığını görebiliyordum.

"Booth," dedi Tookey hırıltılı bir sesle. "Buradan hemen gitmemiz lazım!"

Ve kaçmaya başladık. O gece orada olmayan birisi, fareler gibi korkup kaçtığımızı söyleyebilirdi. Geldiğimiz yoldan düşe kalka koştuk. O kadın kırmızı gözleriyle peşimizden geliyor mu, diye ikide bir arkama dönüp bakıyordum.

Scout'a ulaştığımız anda Tookey göğsünü tutarak iki büklüm oldu. "Tookey!" dedim korku içinde. "Ne..."

"Kalbim," dedi Tookey. "Beş yıldan beri kötü durumda. Beni yolcu koltuğuna oturt, Booth ve bizi buradan uzaklaştır."

Koluna girip zor bela onu aracın içine soktum ve koltuğa oturttum. Başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı. Cildi donuklaşmış, sarı bir renk almıştı.

Aracın önünden dolanırken neredeyse küçük kıza çarpacaktım. Sürücü kapısının yanında duruyordu; saçları örgülüydü ve üstünde sarı bir elbiseden başka bir şey yoktu.

"Bayım," dedi ince, tatlı bir sesle, "annemi bulmama yardım eder misiniz? Annem kayboldu, ben çok üşüyorum."

"Hayatım," dedim, "hemen otomobilin içine gir. Annen..."

Lafımı bitiremedim; hayatımda ilk kez bayılacak gibi oldum. Kız orada duruyordu, tamam mı? Ama kara batmadan, üstünde duruyordu ve herhangi bir yönde hiçbir ayak izi yoktu.

O anda Lumley'in kızı Francie başını kaldırıp bana baktı. Yedi yaşındaydı ve sonsuza kadar yedi yaşında kalacaktı. Minik yüzü hayalet beyazı, insanı büyüleyen gözleri kırmızı-gümüş karışımıydı. Ve çenesinin altında, kenarları tırtıllı, iğne deliği gibi iki tane küçük delik görebiliyordum.

Kız kollarını bana uzatıp gülümsedi. "Beni kucağına alsana, bayım," dedi. "Seni öpmek istiyorum. Sonra da beni anneme götürürsün."

Bunu istemiyordum, ama başka bir şey yapacak durumda değildim. Kollarımı açıp öne uzandığım sırada ağzının açıldığını gördüm. Pembe dudaklarının içinde küçük sivri dişleri belirdi. Çenesinden aşağıya bir şey kaydı; parlak, gümüşsü bir şey... o anda salyasının aktığını fark ettim.

Küçük elleri boynuma tutunurken ben şöyle düşünüyordum: Eh, belki de o kadar kötü olmaz, bir süre sonra alışırım... O anda Scout'un içinden siyah bir şey uçtu ve kızın göğsüne çarptı. Tuhaf kokulu bir duman ve bir saniye sonra kaybolan bir parlama çıktı. Kız tıslayarak geri çekiliyordu. Yüzü öfke, nefret ve acıyla dolu bir maske halini aldı. Sonra... sonra gözden kayboldu. Bir an oradaydı, bir an sonra insan şekline benzeyen bir kar düğümü halini almıştı. Rüzgâr bunu tarlalara doğru üfürdü.

"Booth!" dedi Tookey. "Çabuk ol!"

Ben de çabuk oldum. Ama eğilip Tookey'in cehennemden gelen o küçük kıza attığı şeyi yerden almayı ihmal etmeden. Bu Tookey'in annesinin Douay İncil'iydi. Bu anlattığım olay bayağı bir zaman önceydi. Şimdi daha yaşlıyım, ama o zaman da körpe piliç sayılmazdım. Herb Tooklander iki yıl önce vefat etti. Bir gece, huzur içinde ruhunu teslim etti. Bar hâlâ yerinde duruyor; Waterville'den gelen bir adamla karısı satın aldılar. Düzgün insanlar; mekânda pek bir değişiklik yapmadılar. Ama artık ben oraya sık gitmiyorum. Tookey olmayınca, bana çok farklı geliyor.

Lot'taki hayat eskisi gibi devam ediyor. Şerif ertesi gün Lumley'in otomobilini buldu; benzini bitmiş, aküsü boşalmıştı. Bununla ilgili Tookey de ben de bir şey söylemedik. Neye yarardı ki? Arada bir Schoolyard Tepesi veya Harmony Hill Mezarlığı civarında bir otostopçu veya kampçı kayboluyor. Aramalar sonunda bu kişilerin sırt çantaları veya yağmurla şişmiş kitaplarını falan buluyorlar, ama o şahıslar hiçbir zaman bulunamıyor.

Oraya gittiğimiz o fırtınalı geceyi hâlâ kâbuslarımda görürüm. O kadından çok küçük kızı, bana gülümsemesini ve kucağıma almam için kollarını uzatışını... Beni öpmesi için. Ama ben yaşlı bir adamım ve bir zaman gelecek, rüya falan kalmayacak.

Bugünlerde Güney Maine'e bir yolculuk yapma fırsatı bulabilirsiniz. Çok güzel bir yerdir. Hatta bir kadeh içmek için Tookey'in barına bile uğrayabilirsiniz. Yeni sahipleri barın ismini değiştirmediler. İçkinizi için ve size tavsiyem, hiç oyalanmadan kuzeye doğru yolunuza devam edin. Her ne yaparsanız yapın, ama Jerusalem's Lot'a giden yola sapmayın.

Özellikle de karanlık bastıktan sonra.

Oralarda bir yerde küçük bir kız var. Sanırım, hâlâ iyi geceler öpücüğü için bekliyor.

JERUSALEM'S LOT

2 Ekim 1850

SEVGİLİ BONES,

O korkunç fayton yolculuğundan ve patlayacak hale gelen mesanemi boşaltmak için uzun süre kıvrandıktan sonra burada, Chapelwaite'in serin ve esintili holüne girmek öyle iyi geldi ki... ve tabii, kapının yanındaki küçük kiraz ağacı sehpa üzerinde senin benzersiz elyazınla yazdığın mektubunu görmek... Bedenimin ihtiyaçlarını karşılar karşılamaz (alt kattaki, nefesimi görebildiğim soğuk banyoda) bunu okuyacağıma emin olabilirsin.

Uzun zamandan beri akciğerlerine yerleşen o hastalıktan iyileştiğin haberine çok sevindim. Bu tedavi yolunun senin için nasıl bir ahlaki ikilem yarattığının farkındayım. Senin gibi bir kölelik karşıtı akciğer hastası, köleliğin kalbi olan güneşli Florida'da tedavi oluyor! Ama Bones, kendisi de gölgeler vadisinde yürümüş bir dostun olarak senden rica ediyorum: *Kendine iyi bak* ve vücudun sana izin verene kadar Massachussetts'e dönme. Sağlıklı olmazsan keskin kaleminden kimse yararlanamaz. Ayrıca, eğer Güney bölgesi sana iyi geliyorsa, bunda şiirsel bir adalet yok mu?

Ev her ne kadar kuzenimin vasilerinin anlattıkları kadar güzelse de, bana biraz uğursuz bir yermiş gibi geliyor. Falmouth'un yaklaşık dört kilometre kuzeyinde, Portland'ın ise altı kilometre kuzeyinde, denize çıkıntı yapan bir tepenin üstünde bulunuyor.

Arkasında ardıç ağaçları ve çalılıklarla kapla dört dönümlük bir alan var; binanın taş duvarlarını saran bin bir çeşit bitki, evi kasabadan ayırıyor. Yunan heykellerinin berbat taklitleri her an oradan geçenlerin üstüne atlayacak gibi. Kuzenim Stephen'in zevki "tartışılır" olmaktan düpedüz "korkunç" denebilecek seviyeye gelmiş. Tuhaf, küçük bir yazlık ev var, kızıl sumaklar içinde neredeyse gömülmüş gibi duruyor; bir zamanlar bahçesi olması gereken yerin tam ortasındaysa grotesk bir güneş saati var. Tam deli işi.

Ne var ki, salonumdan görünen manzara bütün bunları telafi ediyor; kocaman bir cumbadan Chapelwaite Head'in dibindeki kayalıklara ve Atlantik'in kendisine tepeden bakıyorum. Ve bu cumbanın hemen yanında bir yazı masası var. Nicedir sözünü ettiğim (ve hiç şüphesiz usandırdığım) romanıma başlamak için güzel bir yer olacak.

Bugün hava bulutlu, ara sıra yağmur serpiştiriyor. Dışarıya baktığımda, her şeyin gri olduğunu görüyorum: zamanın kendisi kadar yaşlı kayalar, gökyüzü ve tabii ki altımızdaki granit kayaları büyük bir gürültüyle döven deniz. Bunu yazarken dalgaların şiddetini ayaklarımda hissediyorum. Ve bu his hiç de nahoş değil.

Sevgili Bones, benim tek başına yaşama huyumu doğru bulmadığını bilirim; ama seni temin ederim ki, çok iyiyim ve mutluyum. Yanımda her zamanki gibi pratik, sessiz ve güvenilir olan Calvin var ve hafta ortası onunla oturup kasabadan ne gibi şeyler tedarik edeceğimize karar vereceğiz. Evin genel temizliği için de temizlikçi kadınlardan oluşan bir ekip getirteceğiz.

Burada mektubumu bitirmek zorundayım – bu yorgun gözlerin göreceği, keşfedeceği o kadar çok oda ve birbirinden zevksiz mobilya var ki... Bana yazdığın için bir kez daha teşekkür ederim.

Eşine de sevgilerimi ilet, aziz dostum.

CHARLES.

6 Ekim 1850

SEVGİLİ BONES,

Burası nasıl bir yermiş böyle!

Tıpkı evime en yakın köy halkının tepkilerine duyduğum hayret gibi burası da beni şaşırtmaya devam ediyor. Bu köy Vaizlerin Köşesi adında küçük ve tuhaf bir yerleşim yeri. Haftalık ihtiyaçlarımız için Calvin buraya gidiyor. Kışlık odun tedariki de buradan sağlanacak. Calvin köyden döndüğünde yüzünde kederli bir ifade vardı; nedenini sorduğum zaman aynı üzgün ifadeyle cevap verdi.

"Sizin deli olduğunuzu sanıyorlar, Bay Boone!"

Buna güldüm ve herhalde karım Sarah öldükten sonra beyin humması geçirdiğimi duymuş olabilirler, dedim. O sıralarda, senin de bildiğin gibi, delice şeyler söylüyordum.

Ama Cal, benimle ilgili kimsenin bir şey bilmediğini söyledi, varlığımı sadece aynı tedarikleri yapan kuzenim Stephen'den biliyor olabilirlerdi. "Dediklerine göre Chapelwaite'te yaşayan biri ya zırdeliymiş ya da yakında delirmeye adaymış."

Tahmin edeceğin gibi, bu haber beni çok şaşırttı ve Calvin'e bu ilginç bilgiyi kimin verdiğini sordum. Odun için asık suratlı bir oduncu olan Thompson adında bir adamı görmesini söylemişler. Bu adamın çam, huş ağacı ve ladinle dolu dört yüz dönümlük bir arazisi varmış ve beş oğluyla birlikte ağaçları kesip tomrukları Portland'daki fabrikalara veya yakın civardaki evlere satarmış.

Adamın bu tuhaf önyargısından habersiz olan Cal odunun teslim edileceği adresi verince, bu Thompson ona hayretle bakmış ve oğullarının odunları gündüz vakti ve deniz tarafındaki yoldan getireceğini söylemiş.

Benim şaşkınlığımı üzüntü olarak yanlış yorumlayan Calvin hemen bana adamın ucuz viski koktuğunu; terk edilmiş bir köyden, kuzenim Stephen'in ilişkilerinden ve solucanlardan bahsetmeye başladığını söyledi. Calvin işini Thompson'ın aynı derece asık suratlı ve içki kokan oğullarından biriyle bitirmiş. Anladığım

kadarıyla Vaizler Köşesi'nde buna benzer bir tepki de, Calvin'in dükkân sahibiyle konuştuğu bakkalda seslendirilmiş, ama buradaki daha ziyade dedikodu sınıfına giren cinstenmiş.

Bu haberler beni pek rahatsız etmedi; kırsal bölge insanlarının hayatlarını skandallarla ve hurafelerle nasıl renklendirdiklerini biliriz. Sanırım, zavallı Stephen ve ailenin diğer bireyleri de bu tür dedikodulara iyi malzeme olmuşlardır. Cal'a da dediğim gibi, evinin ön verandasından düşüp ölen biri her türlü dedikoduya malzeme olur.

Evin kendisi insanı hayretler içinde bırakıyor. Yirmi üç tane odası var, Bones! Üst katlardaki lambri kaplama ve portre galerisi küf içinde, ama hâlâ sağlam. Merhum kuzenimim üst kattaki yatak odasında durduğum zaman arka tarafta koşuşan sıçanları işitebiliyordum; çıkardıkları sese bakılırsa, herhalde epeyce büyük olmalıydılar – sanki orada yürüyen insanlar varmış gibiydi. Bunlardan biriyle karanlıkta, hatta gün ışığında bile karşılaşmak istemem. Ne var ki, bugüne kadar ne bir fare deliği ne de onların dışkısını gördüm. Tuhaf.

Üst galerinin duvarları, çerçeveleri servet olabilecek berbat portrelerle kaplı. Bazıları, onu hatırladığım kadarıyla Stephen'i andırıyor. Sanırım, Henry Boone amcamı ve karısı Judith'i tanıdım; diğerleri içinde tanıdığım kimse yok. Galiba bir tanesi benim kötü şöhretli dedem Robert olabilir. Ama ailenin Stephen tarafındaki bireylerini hiç tanımıyorum ve bunun için çok üzülüyorum. Stephen'in bana ve Sarah'ya yazdığı mektuplardaki hoş mizah ve parlak zekâyı, ne kadar kötü yapılmış olsalar da, bu portrelerde görebiliyorum. Aileler ne budalaca nedenler yüzünden dağılabiliyor! Üç nesilden beri ölmüş olan erkek kardeşler arasındaki sert tartışma yüzünden hiç suçu olmayan yeni kuşaklar gereksiz yere birbirlerine yabancılaşmış. Tam Sarah'nın ardından ben de ölmeye yüz tutmuşken, sen ve John Petty'nin Stephen'le temas kurmuş olması ne güzel bir şans, diye düşünmekten kendimi alamıyorum ve kuzenimle yüz yüze görüşememiş olmamı da büyük bir talihsizlik sayıyorum.

Ama bu yeri daha fazla kötülemek istemem. Stephen'in zevki benimkinden farklıydı, ama onun eklediği şeylerin altında gerçekten şaheser olan parçalar da var (çoğu üst odalarda ve üstleri toza karşı örtülerle kaplı). Yataklar, masalar, tik ağacı ve maun büfeler... Çoğu yatak odasının ve misafir odalarının kendilerine özgü, kasvetli bir cazibesi var. Burada yılların biriktirdiği bir vakar var. Beğendiğimi söyleyemem, ama saygı duyuyorum.

Çok uzattım! Bones, mektubunu dört gözle bekleyeceğim. Senin tarafındaki gelişmeleri ve Petty'yle diğerlerinden aldığın haberleri anlat. Ve lütfen, orada ahbaplık kurduğun Güneylilere kendi görüşlerini *zorla* kabul ettirmeye çalışma. Anladığım kadarıyla o insanların hepsi de, bizim çenesi düşük *arkadaşımız* Bay Calhoun gibi, tartışmayı sözlü olarak yapmakla yetinmiyorlar.

Seni çok seven dostun,

CHARLES.

16 Ekim 1850

SEVGİLİ RICHARD,

Merhaba, nasılsın? Chapelwaite'e yerleştiğim günden beri sık sık seni düşündüm ve senden bir haber almayı umdum – şimdi de Bones'dan bir mektup aldım ve ondan, kulüpte adresimi bırakmayı unuttuğumu öğrendim! Er geç sana yazacaktım, bundan hiç kuşkun olmasın; gerçek ve sadık dostlarımdan başka hiçbir şeyim kalmadı. Tanrım, ne kadar da dağılmış haldeyiz! Sen Boston'da *The Liberator*'a yazmaya devam ediyorsun (onlara ben de adresimi gönderdim), Hanson İngiltere'de geziyor ve zavallı Bones *aslanların ininde* ciğerlerini iyileştirmeye çalışıyor.

Burada hayat umulabileceği kadar iyi gidiyor, Dick ve süregelen bazı olayların baskısı azalır azalmaz sana he şeyi etraflıca anlatacağım; sanırım senin hukukçu aklın Chapelwaite ve civarında olup biten bazı şeyleri çok ilginç bulabilir.

Bu arada senden bir iyilik yapmanı rica edeceğim. Bay Clary'nin bağış toplama yemeğinde beni tanıştırdığın o tarihçiyi

hatırlıyor musun? Galiba adı Bigelow olacaktı. Her neyse, benim şu anda bulunduğum bölgenin tarihindeki tuhaf hurafeleri araştırdığını söylemişti. Senden istediğim iyilik şu: Onu bulup Vaizler Köşesi adlı köy ve Royal Nehri yakınında bulunan JERUSALEM'S LOT adında terk edilmiş küçük bir kasaba hakkında ne gibi olgular, hurafeler duyduğunu sormanı rica ediyorum. Bu nehir Androscoggin'in bir kolu ve Chapelwaite'in yakınlarında bir yerde denize dökülüyor. Bu konuda öğreneceklerin benim için çok önemli olabilir.

Şöyle bir bakınca, mektubumu kısa kesmiş gibi hissediyorum, Dick, ve bunun için özür dilerim. Ama yakında sana ayrıntılı bir açıklama yapacağım. Eşine, iki güzel oğluna ve tabii sana sevgilerimi ve en iyi dileklerimi sunarım.

Dostun,

CHARLES.

16 Ekim 1850

SEVGİLİ BONES,

Sana hem beni hem de Cal'ı huzursuz eden bir hikâyeyi anlatmak ve bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Hiç değilse, sivrisineklerle boğuşurken seni biraz oyalayabilir.

Sana son mektubumu gönderdikten iki gün sonra başlarında Bayan Cloris adında sert görünüşlü bir kadın olan dört genç hanımdan oluşan bir ekip evi düzenlemeye ve her adımımda beni hapşırtan tozları temizlemek üzere geldiler. İşlerini yaparken hepsi de son derece gergindi ve bir tanesi üst kat holünün tozunu alırken küçük bir çığlık bile attı.

Bayan Cloris'e bunun nedenini sordum (o sırada saçlarını tepesinde toplamış, büyük bir kararlılıkla alt kat koridorunun tozunu almaktaydı); bana döndü ve bilgiç bir ifadeyle, "Bu evi sevmiyorlar, ben de bu evi sevmiyorum, efendim, çünkü burası oldum olası *kötü* bir evdir," dedi.

Ağzım açık kalakaldım; kadın sözlerini biraz yumuşatarak, "Stephen Boone kötü bir adamdı demek istemiyorum, çünkü iyi bir insandı. Burada yaşadığı sürece iki haftada bir perşembeleri buraya temizliğe gelirdim; karısıyla beraber bin sekiz yüz on altıda kayboldukları güne kadar da onun babası Bay Randolph Boone için gelirdim. Bay Stephen tıpkı sizin gibi iyi ve nazik bir adamdı, efendim, ama bu ev kötüdür ve hep kötü olmuştur; dedeniz Robert ve kardeşi Philip'in arası bin yedi yüz seksen dokuzda çalıntı malların paylaşımı yüzünden açılana kadar," burada bir an susup mahcup bir ifade takındı, "hiçbir Boone bu evde mutlu olmamıştır."

Bu insanların anıları böyle işte, Bones!

Bayan Cloris devam etti: "Bu ev mutsuzluk üzerine kurulmuş ve içinde hep mutsuzluk olmuş, kan dökülmüş." Belki bilirsin, Bones, Randolph amcam bodrum merdiveninde kızının ölümüyle sonuçlanan bir kazaya neden olmuş, sonra da vicdan azabıyla kendi hayatına son vermiş. Bu olayı bana Stephen mektubunda anlatmıştı; ölen kız kardeşinin doğum gününde. "Ve kazalar olmuş, insanlar kaybolmuş.

"Ben burada çalıştım, Bay Boone ve ne körüm ne de sağırım. Duvarların içinde korkunç sesler duymuşumdur; korkunç sesler, efendim; vurma ve parçalama gürültüleri ve bir keresinde kahkahaya benzeyen bir ağlama sesi. Tabii kanım dondu. Burası karanlık bir yerdir, efendim." Çok konuşmuş olduğundan korkarak bu aşamada durdu.

Bana gelince, kadının söylediklerine kızayım mı, gülüp geçeyim mi, meraklanayım mı, kestiremedim. Korkarım, bu ihtimallerden, gülüp geçme olanı üste çıktı. "Peki, sizce nedir bunlar, Bayan Cloris? Zincirlerini şıngırdatan hayaletler mi?"

Ama kadın sadece bana tuhaf bir bakış atmakla yetindi. "Hayalet olabilir. Ama o duvarların içindekiler hayalet değil. Hayaletler lanetlenmiş gibi ağlayıp zırlamazlar, karanlığın içinde koşuşturmazlar. Bence..."

"Hadi, Bayan Cloris," diye teşvik ettim. "Buraya kadar anlattınız. Şimdi başladığınız şeyi bitirebilir misiniz?"

Kadının yüzünde dehşet, kırgınlık ve –yemin ederim ki – dinsel bir korku ifadesi belirdi. "Bazı insanlar ölmez," dedi fısıltıyla. "Bazı insanlar alacakaranlık gölgelerinde yaşayarak *O*'na hizmet ederler."

Burada kesti. Devam etmesi için birkaç dakika daha onu yüreklendirmeye çalıştım ama inat etti ve başka bir şey söylemedi. Sonunda pes ettim; kızıp işini bitirmeden evden ayrılır diye korktum.

Bu bir hikâyenin sonu, ama ertesi akşam ikinci bir hikâye yaşandı. Alt katta Calvin şömineyi yakmıştı, ben de oturma odasına oturmuş *The Intelligencer*'ın son sayısını okuyordum. Yağmur, rüzgârın etkisiyle cumbanın camlarında adamakıllı ses çıkarıyordu. Böyle bir gecede, dışarıda berbat bir hava, içeride sıcak ve konforlu bir ortamda insan ne kadar rahat olabilirse, o kadar rahattım. Ama çok geçmeden Calvin kapıda belirdi; heyecanlı ve gergin görünüyordu.

"Uyumadınız, değil mi efendim?"

"Evet," dedim. "Ne oldu?"

"Yukarıda görmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şey var," dedi heyecanını bastırmaya çalışarak.

Kalkıp onun peşinden gittim. Merdiveni çıkarken Calvin, "Üst kattaki çalışma odasında bir kitap okuyordum," dedi. "Tuhaf bir kitaptı; o sırada duvarın içinde bir ses duydum."

"Faredir," dedim. "Hepsi bu mu?"

Sahanlıkta durup ciddi bir ifadeyle bana baktı. Elinde tuttuğu gaz lambası duvarda ve şimdi pis pis sırıtır gibi görünen portrelerin üstünde tuhaf gölgeler oluşturuyordu. Dışarıda rüzgârın çığlıkları azalır gibi olmuştu.

"Fare değildi," dedi Calvin. "Kitaplığın arkasında bir yuvarlanma ve devrilme sesi geldi, ardından da korkunç bir ses... çok korkunçtu, efendim. Ve sonra... tırmalama sesi, sanki bir şeyler oradan çıkmaya... ve bana saldırmaya çalışıyormuş gibiydi!"

Ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin, Bones. Calvin hayal gücünün oynadığı oyunlarla korkacak bir adam değildir. Burada gizemli bir şey olduğunu düşünmeye başladım... ve pek de hoş olmayan bir şey.

"Sonra ne oldu?" diye sordum. Koridorda ilerledik ve çalışma odasındaki ışığın galerideki zemini aydınlattığını görebiliyordum. Buna ürpererek baktım. Gece artık pek de huzurlu görünmemeye başlamıştı.

"Tırmalama sesi kesildi. Bir dakika sonra da sürtünme ve çarpma sesleri geldi, ama bu defa benden uzaklaşıyordu. Bir an için durdu ve yemin ederim, o anda tuhaf, neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesli bir kahkaha işittim. Belki bir özel bölme veya gizli bir kapı olabilir diye, kitaplığa gidip kitapları çekmeye, kenara itmeye başladım."

"Öyle bir şey buldun mu?"

Cal çalışma odası kapısının önünde durdu. "Hayır... ama bunu buldum!"

İçeriye girdiğimizde sol raflarda kare biçimli siyah bir delik gördüm. O noktadaki kitaplar göstermelikti ve Calvin'in orada bulduğu şey küçük bir gizlenme yeriydi. Lambamı bunun içine tutunca on yıllardır birikmiş tozdan başka bir şey göremedim.

"Sadece bu vardı," dedi Calvin ve bana sararmış, büyük bir dosya kâğıdı uzattı. Siyah mürekkeple çizilmiş bir haritaydı – bir köy veya kasabanın haritası. Sanırım, yedi tane bina vardı ve çan kulesi olan birinin altında şu yazı görünüyordu: *Çürüyen Solucan.*

Sol üst köşede, bu köyün kuzeybatısı olması gereken yerde bir ok işareti ve altında *Chapelwaite* yazısı vardı.

"Kasabada batıl inançları olan birisi bana Jerusalem's Lot adında metruk bir kasabadan bahsetti. Oradan uzak durmalıymışız."

"Ama bu?" dedim, çan kulesinin altındaki tuhaf yazıyı işaret ederek.

"Bilmiyorum."

Aklıma Bayan Cloris'in korkmuş ama kesin inançlı hali geldi. "Solucan..." diye mırıldandım."

"Bildiğiniz bir şey mi var, Bay Boone?"

"Belki... yarın bu kasabaya bakmak eğlenceli olabilir, ne dersin, Cal?"

Gözleri parlayarak bunu kabul etti. Bunu izleyen bir saat boyunca Calvin'in bulduğu deliğin ardında bir gedik var mı diye aradık ama bir şey bulamadık. Calvin'in tarif ettiği gürültüler de tekrarlanmadı.

O gece başka bir serüven yaşamadan odalarımıza çekildik.

Ertesi sabah Calvin ve ben ormanın içinde yola koyulduk. Dün geceki yağmur dinmişti ama gökyüzü hâlâ kapalıydı. Calvin'in bana kuşkulu gözlerle baktığını görebiliyordum ve ona, eğer yorulursam veya yolculuğumuz daha çok sürecek gibi olursa orada noktayı koyacağımızı söyledim. Yanımıza piknik yemekleri, kaliteli bir pusula ve tabii Jerusalem's Lot'un o tuhaf haritasını almıştık.

Tuhaf ve kasvetli bir gündü; çam ormanının içinden geçerken ne bir kuş sesi duyabiliyorduk ne de bir hayvan görmüştük. Duyduğumuz tek şey kendi ayak seslerimizle, kayalara vuran Atlantik dalgalarının çıkardığı gürlemelerdi. Denizin kokusu her an bize eşlik ediyordu.

Yaklaşık bir buçuk kilometre sonra üstü otlarla kaplı bir yola vardık; bu yol bizim hedefimize yöneldiği için oradan ilerlemeye devam ettik. Az konuşuyorduk. Sıkıntılı bir günün ağırlığı üzerimize çökmüştü.

Saat on bir civarında bir akarsu sesi işittik. Yolun kalan kısmı sola dönüyordu ve küçük bir derenin karşı tarafında Jerusalem's Lot vardı.

Derenin genişliği üç metre kadardı ve üstünde yosun kaplı bir yaya geçidi uzanıyordu. Karşı tarafındaysa, Bones, hayal edebileceğin en mükemmel köy görünüyordu. Doğal olarak yıpranmıştı, fakat iyi korunduğu belliydi. Püritenlerin ün yaptığı o sade ve süssüz tarzda yapılmış evler derenin kıyısında toplanmıştı. Daha ötesindeyse üç-dört tane işyeri bulunuyordu. Bunun da gerisinde haritada işaretli olan kilise vardı. Badanası soyulmuş, haçı bir yana eğilmiş haliyle son derece sevimsiz görünüyordu.

"Kasabaya uygun bir isim vermişler," dedi Calvin.

Kasabanın içinden geçip etrafa bakınmaya başladık. İşte burada hikâyem şaşırtıcı olmaya başlıyor. Sıkı dur, Bones!

Binaların arasından yürürken hava kurşun gibi ağırdı. Yapılar çürümekteydi: Panjurlar sökülmüş, geçmiş karların ağırlığıyla çatılar çökmüş, pencereler toz kaplıydı. Köşelerde gölgeler tuhaf şekiller oluşturuyordu.

Önce eski ve çürümüş bir meyhaneye girdik (aynı zamanda bir handı burası). Nedense insanların özel hayatı demek olan evlere girmeyi doğru bulmadık. Parçalara ayrılmış kapının üstünde BOAR'S HEAD INN AND TAVERN yazılı bir tabela vardı. Tek menteşesi kalmış kapıyı gıcırdatarak açıp loş ışıklı iç kısmına girdik. Küf ve çürüme kokusu insanı bayıltacak gibiydi. Ve bunun altında daha da kuvvetli bir koku vardı – iğrenç, hastalıklı bir koku. Böyle kokular bozuk yapılmış tabutlardan veya açılmış mezarlardan çıkar. Mendilimi burnuma götürdüm; Calvin de aynı şeyi yaptı.

"Tanrım... bu ne efendim..." dedi Calvin.

"Buraya hiç dokunulmamış," dedim.

Gerçekten de öyleydi. Masalar ve iskemleler nöbet tutar gibiydi; New England iklimine özgü hararet değişiklikleriyle yamulmuş ve tozluydu ama bunun dışında iyi durumdaydı; sanki bir kez daha müşterilerin gelip bir bira isteyecekleri, iskambil oynayacakları günü bekliyordu. Arka tarafta kare şeklinde bir ayna asılıydı; *kırık değildi.* Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun, Bones? Erkek çocukları etrafı keşfetmeye ve vandallığa yatkındırlar; eski sakinleri hakkında en korkunç efsaneler anlatılmış bile olsa, pencereleri kırılmamış tek bir lanetli ev bulamazsın; muzip çocuklar tarafından en az bir mezar taşının tersyüz edilmediği bir mezarlık yoktur. Eminim, Jerusalem's Lot'tan sadece üç kilometre uzaklıktaki Vaizler Köşesi de böyle muzip çocuklardan nasibini almıştır. Ama hancının aynası (çok pahalı bir şey olduğu belliydi) ve diğer kırılgan nesnelerin hiçbirine hasar verilmemişti. Jerusalem's Lot'ta görebildiğimiz tek hasar, ayırım yapmayan Tabiat'ın eseriydi. Buradan çıkarılacak sonuç aşikâr: Jerusalem's Lot dışlanmış bir kasaba. Ama neden? Aklıma bir cevap geliyor, ama bunu söyleme cesaretini göstermeden önce bu ziyaretimizin sarsıcı sonucuna doğru devam etmeliyim.

Yatak odalarının bulunduğu üst kata çıktık; yataklar yapılıydı, yanlarında su dolu sürahiler vardı. Mutfakta da yılların birikmiş tozundan ve o iğrenç çürüme kokusundan başka bir hasar yoktu. Burası bir antikacı cenneti gibiydi; sadece o muhteşem mutfak ocağına Boston'daki müzayedelerde epey bir bedel biçilirdi.

"Ne dersin, Cal?" diye sordum tekrar bulanık gün ışığına çıktığımız zaman.

"Bence durum gayet kötü, Bay Boone," dedi. "Daha çok bilgi edinmek için daha çok şey görmemiz lazım."

Diğer dükkânlarda fazla oyalanmadık. Deri eşyaların hâlâ paslı çivilere asılı olarak teşhir edildiği bir derici dükkânına, bir mum satıcısının yerine, meşe ve çam odunlarının istif edildiği bir depoya ve bir nalbant dükkânına baktık.

Kasaba merkezindeki kiliseye doğru yürürken iki eve girdik. Her ikisi de Püriten tarzı yapılmıştı ve içinde koleksiyoncuların ağzını sulandıracak pek çok eşya bulunuyordu. İki ev de terk edilmişti ve aynı çürüme kokusu hâkimdi.

Burada bizden başka yaşayan ve hareket eden hiçbir şey yoktu. Tek bir böcek, kuş, hatta bir pencere köşesinde yerleşmiş bir örümceğin ağını bile göremedik. Sadece toz vardı.

Sonunda kiliseye vardık. Buz gibi, kasvetli görünümüyle bize tepeden bakıyordu. İçerideki karanlıkla pencereleri siyahtı. İlahi kutsallık çok uzun zaman önce buradan ayrılmıştı. Bundan hiç kuşkum yok. Basamakları çıktık, elimi büyük kapı topuzuna götürdüm. Kapıyı açtım. Bu kapıya en son ne zaman dokunulmuştu? Güvenle söyleyebilirim ki, elli yıldan beri ilk dokunan bendim. Kapıyı açarken paslı menteşelerden çığlık sesleri yükseldi. İçerideki çürüme kokusu neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğundu. Cal'ın boğazından, boğuluyormuş gibi bir ses çıktı, farkında olmadan daha iyi bir hava alabilmek için başını yana çevirdi.

"Efendim," dedi Cal, "siz nasıl..."

"İyiyim," dedim sakin bir sesle. Ama hiç de sakin sayılmazdım, Bones, şu anda bile sakin değilim. Evrenin sütünün ekşiyip kokuştuğu ruhen zehirli yerlerin, binaların var olduğuna inanırım. Sana yemin ederim ki, bu kilise öyle bir yerdi.

Tozlu bir vestiyer ve kutsal kitaplarla dolu rafların olduğu bir koridora girdik. Pencere yoktu. Sağda solda, nişlerin üstünde gaz lambaları vardı. Sıradan bir yermiş diye düşünürken Cal'dan çıkan hayret nidasını duydum ve onun neyi fark etmiş olduğunu gördüm.

İğrenç bir şeydi.

Bu süslü çerçeve içindeki resmi ancak şu kadarıyla tarif edebilirim: Ruben'in tombul figürleri tarzında yapılmıştı; Meryem Ana ve bir çocuk gülünç bir biçime sokulmuş, geri planda tuhaf görünümlü yaratıklar sürünüyor.

"Tanrım!" dedim iç geçirerek.

"Burada Tanrı yok," dedi Calvin ve sözleri havada asılı kaldı. Kilisenin iç kısmına giden kapıyı açtığım anda koku dayanılmaz bir hal aldı.

Öğlen sonrasının yarı aydınlığında oturma sıraları hayalet gibi mihraba doğru uzanıyordu. Salona tepeden bakan bir yerde meşe ağacından bir vaiz kürsüsü ve üstünde parlayan bir altın haç vardı.

İnançlı bir Protestan olan Calvin iç çekerek haç çıkardı; ben de aynı şeyi yaptım. Altın haç baş aşağıya asılıydı; Şeytan Ayini'nin sembolü.

"Sakin olmalıyız," dedim. "Sakin olmalıyız, Calvin. Sakin olmalıyız."

Ne var ki, kalbime bir gölge dokunmuştu ve hiç olmadığım kadar korkmuştum. Ölümün şemsiyesinin altından geçmiş biri olarak bundan karanlık bir şey olmadığını düşünürdüm. Ama varmış işte. Varmış.

Sıraların arasından yürürken ayak seslerimiz yankılanıyordu. Tozlu zeminde izlerimizi bırakıyorduk. Mihrapta başka iğrenç resimler vardı. Bunları hatırlamak bile istemiyorum.

Vaiz kürsüsüne çıkmaya başladım.

"Yapmayın, Bay Boone," diye bağırdı aniden Calvin. "Korkuyorum..."

Ama çıkmıştım. Kürsünün üstünde açık bırakılmış büyük bir kitap vardı. Buradaki yazılar Latince ve kargacık burgacık

runik alfabesiyle yazılmıştı. Mektuba eklediğim kartta aklımda kaldığı kadarıyla bu sembolleri çizdim.

Kitabı kapatıp deri kapağındaki yazıya baktım. *De Vermis Mysteriis*. Latincem körelmiştir ama bunu tercüme edebiliyorum. *Solucanın Gizemleri*.

Kitabın üstüne dokunurken bu lanetli kilise ve Calvin'in beyazlaşmış yüzü önümde yüzer gibi oldu. Korku ve arzu yansıtan şarkıları mırıldayan sesler duydum ve bunun derininde başka korkunç sesler vardı. Eminim, bir halüsinasyondu ama o anda kiliseyi çok gerçek bir ses kapladı; bunu ancak şöyle tarif edebilirim: ayaklarımın altında muazzam, ölüm tadında bir dönüş. Kürsü parmaklarımın arasında titredi; duvardaki çarpık haç sallandı.

Kiliseyi kendi karanlığı ile bırakarak dışarıya çıktık; dere üstündeki o uyduruk köprüyü geçene kadar Calvin de, ben de dönüp arkamıza bakmaya cesaret edemedik. Koştuğumuzu söyleyemem ama çok hızlı yürüdüğümüzü de belirtmek zorundayım.

Bu anlattıklarım sana masal gibi gelebilir. Beyin hummam nüksediyor diye endişeye kapılıp kendi tedavini geciktirmek istemem; anlattığım her şeye Calvin de tanıktır; o korkunç sese de.

Seni tekrar görmek dileğiyle, dostun ve hayranın,

CHARLES.

17 Ekim 1850

SAYIN BAYLAR:

Ev gereçleri kataloğunuzun son sayısında (1850, Yaz sayısı) Fare Zehri adında bir ilaç bulunduğunu gördüm. Bu ilaçtan bir adet 2,5 kiloluk kutuyu belirttiğiniz fiyattan (otuz sent, $0.30) satın almak istiyorum. Bedeli ektedir. Adresim: Calvin McCann, Chapelwaite, Vaizler Köşesi, Cumberland Kasabası, Maine.

İlginiz için teşekkür eder, saygılarımı sunarım.

CALVIN MCCANN

19 Ekim 1850

SEVGİLİ BONES,

Endişe verici gelişmeler.

Evin içindeki gürültüler daha da sıklaştı ve artık duvarlarımızın içinde hareket eden şeylerin sadece fareler olmadığına inanmaya başlıyorum. Calvin'le birlikte bir kez daha, gizli bir kapı veya geçit var mı diye araştırdık ama hiçbir şey bulamadık. Calvin bu seslerin çoğunun bodrum katından geldiğini iddia ediyor. Niyetimiz, yarın orada arama yapmak. Kuzenim Stephen'in kız kardeşinin talihsiz sonunun orada gerçekleştiğini bilmek işimi daha da zorlaştırıyor.

Bu kadının portresi üst kat galerisinde asılı. Eğer ressam doğru yansıtmışsa, Marcella Boone'un kederli bir güzelliği var; onun hiç evlenmemiş olduğunu biliyorum. Bazı zamanlar Bayan Cloris'in haklı olduğunu ve bu evin gerçekten de kötü olduğunu düşünüyorum. Geçmişteki sakinlerine kederden başka bir şey sunmamış.

Ama Bayan Cloris hakkında söyleyeceğim birkaç şey daha var, çünkü bugün onunla ikinci bir görüşme yaptım. Bu kasabada bugüne kadar tanıdığım en aklı başında insan olduğu için, daha ileride anlatacağım tatsız bir görüşme sonrasında onu aradım.

Odunlar bu sabah teslim edilecekti; öğlen oldu, öğlen sonrası oldu, odunlar hâlâ getirilmemişti. Günlük yürüyüşümü kasabaya doğru yapmaya karar verdim. Niyetim, Calvin'in iş yaptığı oduncu Thompson'ı ziyaret etmekti.

Aydınlık bir sonbahar günüydü ve diri bir hava vardı; Thompson'ın çiftliğine vardığımda (Calvin kütüphaneyi biraz daha aramak için evde kalmış, bana bu adresi tarif etmişti) son günlerde hiç olmadığı kadar iyi bir ruh hali içindeydim ve Thompson'ın odunları teslimindeki gecikmesini bağışlamaya hazırdım.

Burası yabani otların ve yarı çökmüş, badanasız binaların birbirine karıştığı perişan bir yerdi; samanlığın sol yanında kesilme günü yaklaşmış bir domuz çamur içinde homurdanıyor, evle

müştemilatlar arasındaki çöp dolu bahçede bir kadın önlüğündeki yemlerle tavukları besliyordu. Ona el salladığımda kadın birden sarardı ve donuk bir yüze bana baktı.

Yüzündeki boş ifadenin aniden korkuya dönüşmesi görülecek şeydi. Herhalde beni Stephen sandı, diye düşündüm, çünkü hemen elini kaldırıp parmaklarıyla kem göz işareti yaptığı gibi bir de çığlık attı. Önlüğündeki yemler yere saçılırken tavuklar da asabi sesler çıkararak kaçıştılar.

Ben bir şey diyemeden, uzun iç çamaşırı içinde dev yapılı bir adam bir elinde tüfeği, diğerinde bir testiyle evden dışarıya fırladı. Dengesiz yürüyüşüne ve gözündeki kızıllığa bakarak bunun oduncu Thompson olduğuna karar verdim.

"Bir Boone!" diye kükredi. "Lanet olsun sizlere!" Elindeki testiyi yere bırakıp o da kem göz işareti yaptı.

O koşullar altında sükûnetimi koruyabildiğim kadarıyla, ona, "Odunlar gelmediği için ben geldim," dedim. "Yardımcımla yaptığınız anlaşmaya göre..."

"Yardımcına da lanet olsun!" Ve o an ilk kez bütün o babalanmasına rağmen, adamın çok korktuğunu fark ettim. Bu heyecanı içinde tüfeğini kullanmaya kalkabilir diye de endişe etmediğimi söyleyemem.

"Nezaket gereği size..."

"Nezaketin batsın!"

"Pekâlâ," dedim yine sakin bir şekilde. "Daha aklı başında olduğunuz bir zaman görüşene kadar size iyi günler dilerim." Sonra da kasabaya giden yola döndüm.

"Sakın bir daha buraya geleyim deme!" diye bağırdı arkamdan. "Oradaki iblislerle kal! Lanetlisin! Lanetlisin! Lanetlisin!" Bir taş fırlattı, omzuma geldi. Ona bu zevki vermemek için kenara çekilmedim.

Böylece, Thompson'ın bu gizemli düşmanlığının nedenini anlamak niyetiyle Bayan Cloris'e başvurdum. Bu kadın duldur (sakın aklından çöpçatanlık yapmak geçmesin, Bones, çünkü benden en az on beş yaş büyük) ve okyanus kıyısında şirin bir kulübede tek başına yaşıyor. Evine ulaştığımda çamaşır asıyordu

ve beni gördüğüne içtenlikle memnun göründü. Bu da beni çok rahatlattı; hiç anlayamadığım bir nedenle dışlanmak tarif edilemeyecek kadar üzücü bir şey.

"Bay Boone," dedi gülümseyerek. "Eğer çamaşır için geldiyseniz, geçen eylülden beri çamaşır işi almıyorum. Romatizmam yüzünden ancak kendiminkileri yıkayabiliyorum."

"Keşke ziyaretimin nedeni çamaşır olsaydı. Yardımınıza ihtiyacım var, Bayan Cloris. Bana Chapelwaite ve Jerusalem's Lot'la ilgili bütün bildiklerinizi ve kasaba halkının bana neden korku ve kuşkuyla baktıklarını anlatmanızı rica ediyorum."

"Jerusalem's Lot mu? O halde *orasını* biliyorsunuz."

"Evet," dedim, "bir hafta önce yardımcımla birlikte oraya gittik."

"Tanrım!" Bayan Cloris'in yüzü süt gibi beyaz bir renk aldı. Gözleri dehşetle yuvarlandı, bir an bayılacak diye korktum.

"Bayan Cloris, sizi üzecek bir şey söylediysem özür..."

"İçeriye gelin," dedi. "Yüce İsa adına bilmelisiniz. Kötü günler bir kez daha geliyor!"

Güneşli mutfağında bir çay demleyene kadar başka bir şey söylemedi. Çayları servis ettikten sonra bir süre dalgın gözlerle pencereden okyanusa baktı. İkimizin de gözleri kaçınılmaz bir şekilde denize çıkıntı yapan Chapelwaite Head burnuna ve tepesindeki eve çevrildi. Batı güneşini alan cumbanın camı elmas gibi parlıyordu. Manzara güzeldi, ama tuhaf bir şekilde tedirgin ediciydi. Kadın aniden bana döndü ve ciddi bir sesle, "Bay Boone, Chapelwaite'i derhal terk etmelisiniz!" dedi.

Afalladım.

"Siz o eve taşındığınızdan beri havada habis bir soluk var. Geçen hafta –siz o lanetli yere ayak bastığınız andan beri– kötülüğü haber veren alametler belirdi. Ayın yüzü bir fileyle kaplandı; çobanaldatan kuş sürüleri mezarlıklara dadandı; anormal bir doğum oldu. Buradan *ayrılmalısınız!*"

Konuşabilecek hale geldiğim zaman, mümkün olduğu kadar nazikçe, "Bayan Cloris, bunların hepsi hayal ürünü şeyler. Bunu biliyor olmalısınız," dedim.

"Barbara Brown'un gözleri olmayan bir çocuk doğurması hayal mi? Ya da Clifton Brockett'in Chapelwaite'in arkasındaki ormanda, her türlü bitkinin solup beyazlaştığı iki metre genişliği olan bir patika bulması. Ve Jerusalem's Lot'a gitmiş olan siz, orada hâlâ hiçbir şeyin yaşamadığını gerçekten söyleyebilir misiniz?"

Buna cevap veremedim; kilisedeki o korkunç sahne gözlerimin önünde canlandı.

Bayan Cloris kendini sakinleştirmek için buruşuk ellerini kenetledi. "Bütün bunları annemden ve ondan önce, onun annesinden öğrendim. Ailenizin Chapelwaite'teki tarihçesini biliyor musunuz?"

"Şöyle böyle," dedim. "Orası 1780'den beri Philip Boone sülalesinin evi olmuş; dedem olan erkek kardeşi Robert çalıntı bazı belgeler üzerine çıkan tartışma sonucu Massachusetts'e taşınmış. Philip'in tarafı hakkında çok az bilgim var; sadece babadan oğula, torunlara intikal eden mutsuz bir gölge altında kalmış olduklarını duydum. Marcella trajik bir kazada, Stephen ise evinin önünde düşerek ölmüş. Aile içindeki kopukluğun giderilmesi için benim ve akrabalarımın Chapelwaite'te yaşamalarını Stephen istedi."

"O kopukluk hiçbir zaman giderilemeyecektir," dedi Bayan Cloris. "En baştaki kavga hakkında bildiğiniz hiçbir şey yok mu?"

"Robert Boone abisinin çalışma masasını talan ederken yakalanmış."

"Philip Boone delirmişti," dedi Bayan Cloris. "Dine ters düşen işlerle uğraşıyordu. Robert Boone'un oradan kaldırmaya çalıştığı şey eski dillerde –Latince, Druid ve diğerleri– yazılmış, dine küfreden bir İncil'di. Bir cehennem kitabıydı."

"De Vermis Mysteriis."

Bayan Cloris tokat yemiş gibi sarsıldı. "Bunu biliyor musunuz?"

"Onu gördüm... dokundum." Kadın bir kez daha bayılacak gibi oldu. Çığlık atmasını engellemek istercesine elini ağzına götürdü. "Evet; Jerusalem's Lot'taydı. Kutsallığı kalmamış, bozulmuş bir kilisenin vaiz kürsüsündeydi."

"Demek hâlâ orada... hâlâ orada." Oturduğu yerde sallandı. "Tanrı'nın o kitabı cehennemin dibine atacağını ummuştum."

"Philip Boone'un Jerusalem's Lot'la ne ilişkisi vardı?"

"Kan ilişkisi," dedi Bayan Cloris. "Her ne kadar kuzu kılığında dolaşsa da, onda Şeytan'ın İşareti vardı. Ve 31 Ekim 1789 gecesi Philip Boone ortadan kayboldu... ve o lanetli köyün bütün nüfusu da onunla birlikte kayboldu."

Bildiği daha çok şey olmasına rağmen daha fazla anlatmak istemedi. Sadece benim gitmem için ısrar etmeyi sürdürdü, neden olarak da, "Kan kanı çeker," ve "Kimi insanlar *seyircidir*, kimileri *koruyucudur*," gibisinden şeyler geveledi. Alacakaranlık çökünce daha da asabi olmaya başladı. Onu rahatlatmak için, tavsiyesini ciddi olarak düşüneceğimi söyledim.

Eve doğru yürürken hava kararmaya yüz tutmuş, gölgeler uzamaya başlamıştı; neşeli ruh halim tamamen kaybolduğu gibi, hâlâ aklımı kurcalayan sorularla başım dönüyordu. Cal beni kapıda karşıladı ve duvarların içindeki gürültülerin daha da arttığını söyledi – şu anda bile o sesleri işitiyorum. Farelerdir, diyerek kendimi rahatlatmak istiyorum ama o zaman da gözlerimin önüne Bayan Cloris'in gerçekten korkmuş yüzü geliyor.

Ay denizin üstüne yükseldi, kan renginde tam bir yuvarlak haliyle okyanusa uğursuz bir leke çalıyor. Aklım tekrar o kiliseye dönüyor ve

[Burada bir satırın üstü çizilmiş]

Ama sen bunu görmeyeceksin, Bones. Çok çılgınca bir şey. Galiba artık yatma zamanım geldi.

Sevgiler,

CHARLES.

(Aşağıdaki yazı Calvin McCann'ın güncesinden alınmıştır.)

20 Ekim 1850

Bu sabah kitabı kapalı tutan kilidi zorlama cesaretini gösterdim; Bay Boone henüz kalkmamıştı. İşe yaramadı; şifreliydi. Herhalde basit bir şey olmalı. Şifreyi bulmak, kilidi kırmak kadar

kolay olabilir. Bunun bir hatıra defteri olduğuna eminim, elyazısı tuhaf bir şekilde Bay Boone'unkine benziyor. Kütüphanenin en az dikkat çeken yerine konmuş ve sayfaları kilitlenmiş bu kitap kimin olabilir? Epey eski görünüyor, ama ne kadar eski olduğunu kim kestirebilir? Sayfalar havanın etkisiyle bozulmamış. Zaman kalırsa bunu çözeceğim. Bay Boone bodruma bakmakta kararlı. Bu ürkütücü olayların onun sağlığına kötü geleceğinden korkuyorum. Onu ikna etmem lazım...

Ama işte, buraya geliyor.

20 Ekim 1850

BONES,

Yazamıyorum, yazamıyorum, henüz bunu yazamıyorum ben ben

(Calvin McCann'ın güncesinden)

20 Ekim 1850

Korktuğum gibi, Bay Boone'un sağlığı kötüye...

Of, Tanrım! Yüce Tanrım!

Bunu düşünmeye bile tahammül edemiyorum ama kafamın içine yerleşmiş, beynimi yakıyor; bodrumdaki o korkunç şey...

Onu yazı masasının üstünde kendinden geçmiş halde buldum; hâlâ uyuyor; ben korkudan felç olmuş bir haldeyken o hâlâ asaletini koruyor.

Teni balmumu gibi ve soğuk. O ateşli humma nüksetmemiş. Çok şükür. Onu yerinden kaldırmaya veya kasabaya inmeye cesaret edemiyorum. Kasabaya gitsem bile ona yardım etmek için kim benimle buraya gelir? Bu lanetli eve kim gelir ki?

Ah o bodrum! Bodrumdaki o şey... duvarlarımızı lanetleyen o şey!

SEVGİLİ BONES,

Otuz altı saat baygın kaldıktan sonra, her ne kadar güçsüzsem de, yine kendim oldum. Kendim oldum – ne acı ve sevimsiz bir şaka! Oysa bir daha hiçbir zaman kendim olmayacağım; hiçbir zaman. İnsanca tarifi yapılamayacak bir çılgınlık ve dehşetle karşı karşıyayım. Ve henüz sonu gelmedi.

Eğer Calvin olmasaydı, sanırım şu anda hayatıma son verirdim. Bu çılgınlık denizinde Calvin bir sağduyu adası gibi.

Her şeyi öğreneceksin.

Bodrumu keşfetmek üzere kendimizi mumlarla donattık; bunların ışığı ürpertiyordu ama yeterliydi. Calvin son günlerdeki hastalığımı hatırlatarak beni caydırmaya çalıştı ve aşağıda olsa olsa zehirlenmesi gereken gürbüz sıçanlar göreceğimizi söyledi.

Ne var ki ben kararlıydım; Calvin iç geçirip, "O halde, dediğiniz gibi yapalım, Bay Boone," dedi.

Bodruma giriş bir döşeme kapağından yapılıyor. Bunu kaldırmak için bir hayli zorlandık.

Karanlığın içinden, tıpkı Royal Nehri'nin karşısındaki metruk kasabada olana benzeyen, tahammül edilemeyecek kadar berbat bir koku çıktı. Elimdeki mum aşağıdaki karanlığa inen dik basamakları aydınlattı. Bu merdiven çok eskimiş ve yıpranmış bir haldeydi, bazı yerlerinde basamak bile yoktu. Talihsiz Marcella'nın burada nasıl düşüp öldüğünü anlamak zor değil.

"Dikkatli olun, Bay Boone!" dedi Calvin; ona endişe etmemesini söyledikten sonra aşağıya indik.

Zemin topraktı, duvarlar granitti ve ıslak değildi. Burası pek de fare sığınağına benzemiyordu, çünkü farelerin yuva yapacağı eski sandıklar, atılmış mobilya, kâğıt yığınları gibi şeyler yoktu. Mumlarımızı havada tuttuk, böylece küçük bir alanı aydınlatabildik ama hâlâ fazla bir şey göremiyorduk. Zeminde kademeli bir eğim vardı, ana oturma odasıyla yemek salonunun altından batı yönüne doğru uzanıyordu. Biz de bu yönde yürüdük. Çıt yoktu ve kötü koku giderek artıyor, etrafımızı saran karanlık sanki

mum ışıklarıyla tecavüze uğrayan hükümranlığını bozduğumuz için bizi ezmek istiyor gibiydi.

En uç tarafında granit duvarların yerini simsiyah, cilalı ahşap bir duvar aldı. Bodrum burada bitiyordu ve sadece bir girinti vardı. İçinde ne olduğunu görmek için köşesinden dolaşmak gerekiyordu.

Biz de öyle yaptık.

Ve gözlerimizin önünde bu evin uğursuz geçmişi bir hayalet gibi belirdi. Bu girintinin içinde tek bir iskemle vardı ve bunun üstünde, tepedeki sağlam kirişlerden birine çürümüş bir yağlı urgan bağlıydı.

"Demek ki kendini burada asmış," dedi Calvin. "Tanrım!"

"Evet... kızının cesedi de arkasındaki merdivenin başındayken."

Calvin konuşmaya başladı; sonra gözleri benim arkamdaki bir noktaya takıldı ve kelimeleri aniden çığlık halini aldı.

Bones, gözlerimizin önündeki manzarayı nasıl tarif edebilirim, duvarlarımızın içindeki korkunç kiracıları nasıl anlatabilirim? Uzak taraftaki duvar geriye çekildi ve o karanlığın içinden bir yüz belirdi: gözleri yakut gibi bir yüz. Dişsiz ağzı ıstıraplı bir esneme gibi açıldı; sararmış ve çürümüş bir el bize doğru uzandı. Miyavlar gibi bir ses çıkardıktan sonra bize doğru bir adım attı. Mumun ışığı yüzüne vurunca...

Boynundaki ip izini gördüm!

Onun arkasında başka bir şey hareket etti, hayatımın sonuna kadar rüyalarımda göreceğim bir şey. Çürümüş yüzüyle ceset gibi sırıtan bir kız; başı doğal olmayan bir açıyla sallanan bir kız.

Bizi istiyorlardı; bunu biliyorum. Ve eğer önce elimdeki mumu, sonra da ilmiğin altındaki iskemleyi o şeyin üstüne atmasaydım, bizi o karanlığa çekecek ve kendileri gibi yapacaklardı.

Bundan sonrası karanlık bir karmaşa. Beynim perdeyi kapadı. Dediğim gibi, odamda uyandım, yanımda Calvin vardı.

Elimde olsaydı, üstümde geceliğimle bu korkunç evden koşarak kaçardım. Ama yapamam. Çok derin ve karanlık bir dram içinde piyon oldum. Bunu nasıl bilebildiğimi hiç sorma; biliyo-

rum. Kan kanı çeker, derken Bayan Cloris haklıydı; keza kimilerinin *seyrettiğinden* kimilerininse *koruduğundan* söz ederken de... Korkarım, yarım yüzyıldan beri o uğursuz Jerusalem's Lot'ta uyumakta olan bir gücü uyandırdım; bu güç, atalarımı öldürüp bir *nosferatu* –Yaşayan Ölü– olarak tutsak etti. Ve bundan daha da büyük korkularım var, Bones, ama şimdilik bunu sadece kısmen görebiliyorum. Bilseydim... ah, keşke bütün bu olanları bilseydim!

CHARLES

Not: Ve tabii bunu sadece kendim için yazıyorum; Vaizler Köşesi'nden soyutlandık. Bu mektubu postaya vermek için orasını da lekelemek istemiyorum; Calvin de beni yalnız bırakmıyor. Belki, Tanrı uygun görürse bu mektup eline geçer.

C.

(Calvin McCann'ın güncesinden)

23 Ekim 1850

Bay Boone bugün daha güçlü; bodrumdaki hayaletlerle ilgili kısa bir konuşma yaptık; bunların halüsinasyon olmadığı konusunda hemfikiriz. Bay Boone da benim gibi, onların buradan gitmiş olduğunu düşünüyor mu? Belki gürültüler kesildi; ama hâlâ her şey kaygı verici. Galiba fırtınanın aldatıcı gözü içinde bekliyoruz.

Üst kat yatak odasındaki yazı masasının çekmecesinde bir paket dolusu kâğıt buldum. Birkaç yazışma ve makbuzu görünce bu odanın Robert Boone'a ait olduğu sonucuna vardım. Ne var ki, en çok ilgimi çeken belge, bir erkek şapkası reklamının arka yüzündeki notlar oldu.

En tepesinde şu yazılıydı:

Blessed are the meek.[1]

Bunun altındaysa hiçbir anlama gelmeyen bir şey:

b k e d s h d e r m t h e s e a k
e l m s o e r a r e s h a m d e d

Bunun kütüphanedeki kilitli ve şifreli kitabın anahtarı olduğunu sanıyorum. Yukarıdaki şifre Bağımsızlık Savaşı sırasında kullanılmış ilkel bir şifre. Aradaki boş harfleri çıkarınca geriye şu kalıyor:

B e s d r t e e k
l s e a e h m e

Soldan sağa değil de, bir aşağı bir yukarı okuyunca, Hz. İsa'nın sekiz bildiriminden biri çıkıyor.

Blessed are the meek.

Bunu Bay Boone'a göstermeden önce, kitabın içeriğinden emin olmalıyım...

(1) Hz. İsa'nın kutluluk için sekiz bildiriminden biri: "Alçakgönüllü insanlar kutsanmıştır."

SEVGİLİ BONES,

Şaşkınlık içindeyim: Her zamanki gibi, kendinden emin olana kadar ketum kalan Cal (çok güzel ve nadir görülen bir insan özelliği) dedem Robert'ın hatıra defterini buldu. Bu defter, Calvin'in çözmeyi başardığı bir şifreyle kilitliydi. Tevazu göstererek bu buluşunun tesadüfen olduğunu söylüyor, ama ben azim ve kararlı bir çalışma sonucu olduğuna inanıyorum.

Her neyse, bu defter burada yaşadığımız esrarengiz olaylara kasvetli bir ışık tutuyor!

İlk giriş 1 Haziran 1789, sonuncusuysa 27 Ekim 1789: Bayan Cloris'in sözünü ettiği o dehşet dolu kayboluştan dört gün önce. Giderek yoğunlaşan bir saplantıyı –hayır, deliliği– anlatıyor ve büyük amcam Philip'le, Jerusalem's Lot kasabası ve o meşum kilisedeki kitap arasındaki ilişkiyi açığa çıkarıyor.

Robert Boone'a göre bu kasaba Chapelwaite'ten (1782'de kurulmuş) ve o zamanlar adı Vaizler Yatağı olan Vaizler Köşesi'nden (1741'de kurulmuş) daha eski; 1710 yılında James Boon adındaki fanatik bir Püriten tarafından kurulmuş. Bu adı görünce irkildim. Sanırım bu Boon'un benim ailemle olan akrabalığı su götürmez. Bayan Cloris batıl inancıyla yaptığı saptamada çok haklı; bu konuda aile şeceresinin büyük önemi var. Kadına, "Philip'in Jerusalem's Lot'la ne ilişkisi var?" diye sorduğumda bana, "Kan ilişkisi var," deyişini hatırlayınca ürperiyorum.

Kasaba, Boon'un vaaz verdiği kilisenin etrafında inşa edilen binalarla yerleşik bir toplum olmuş. Dedem kasabadaki kadınlarla ticari alışverişlerde bulunarak onlara bunun Tanrı'nın iradesiyle olduğunu bildiriyor. Sonunda bu kasaba hem cadılara hem Meryem Ana'ya inanılan o tuhaf zamanlarda anormal bir yer oluyor. Melezleşmiş, dejenere olmuş dinci bir köy. Kontrolü de yarı kaçık bir papazın elinde. Bu papazın iki "kutsal" kitabı var: İncil ve *Şeytan'ın Meskeni.* Bu köyde sık sık şeytan kovma ayinleri yapılıyor; aile içi evlilikler ve bunun sonucu olan beden-

sel sakatlılar var. Bence (eminim Robert Boone da bu görüşteydi) Boon'un gayrimeşru çocuklarından biri Jerusalem's Lot'tan ayrılıyor (veya kaçırılıyor) ve güneye gidiyor – ve böylece şimdiki sülalemizin kurucusu oluyor. Aile geçmişime dayanarak bizim sülalenin Massachussetts'in o taraflarında, daha sonraları bağımsız bir eyalet olan Maine'de peydahlandığını biliyorum. Büyük-büyük dedem Kenneth Boone kürk ticaretiyle çok zengin olmuş. Onun bu serveti akıllıca yatırımlarla daha da büyümüş ve 1763'teki ölümünden çok sonra atalarımızdan kalma bu evin inşasını sağlamış. Onun oğulları Philip ve Robert, Chapelwaite'i kurmuşlar. *Kan kanı çeker,* demişti Bayan Cloris. Acaba Kenneth, James Boon'un oğlu muydu? Babasının deliliğinden ve babasının köyünden kaçmıştı, ama oğulları *Boon kasabasından sadece üç kilometre uzaklıkta* Boone malikânesini inşa etmişlerdi. Eğer bu doğruysa, sanki muazzam ve görünmez bir el bizi yönlendirmiş gibi görünmüyor mu?

Robert'ın hatıra defterine göre James Boon 1789 yılında adamakıllı yaşlı olmalıydı. Kasabanın kuruluşu sırasında yirmi beş yaşında olduğunu varsayarsak, o yıl yüz dört yaşındaydı. Aşağıdakiler Robert Boone'un hatıra defterinden alınmıştır:

4 Ağustos 1789

Bugün ilk defa abimin sağlıksız bir şekilde kendini kaptırmış olduğu bu adamla karşılaştım; itiraf etmeliyim ki, bu Boon'un beni son derece huzursuz eden manyetik bir çekimi var. Çok yaşlı, beyaz sakallı ve bana nedense iğrenç gelen siyah bir cüppe giyiyor. Daha da rahatsız edici şeyse, etrafının kadınlarla çevrili oluşu; tıpkı hareminin ortasındaki bir Sultan gibi. En az seksen yaşında olmasına rağmen, Philip onun hâlâ cinsel bakımdan etkin olduğunu söylüyor.

Köye bir kere gittim ve bir daha asla oraya ayak basmayacağım. Sokakları sessizlik ve yaşlı adamın vaazlarıyla yarattığı korku içindeydi. Korkarım bu adam herkesle çiftleşmiş, çünkü gördüğüm yüzlerin

büyük bir kısmı birbirinin aynısı gibi. Nereye baksam, yaşlı adamın yüzünü görür gibi oldum... ve renkleri o kadar soluk ki; sanki bütün hayatiyetleri sömürülmüş gibi görünüyor. Gözleri, burunları olmayan çocuklar gördüm; hiçbir neden yokken göğü işaret edip kutsal kitaptaki şeytanla ilgili kısımları mırıldanan kadınlar gördüm.

Philip ayine kalmamı istedi, ama o meşum yaşlı adamın kasabanın melez nüfusundan oluşan dinleyicilerine vaaz verişini düşünmek bile midemi bulandırdı; bir mazeret öne sürüp...

Bundan önceki ve bunu izleyen girişler Philip'in James Boon'a olan hayranlığının giderek artmasını anlatıyor. Philip, 1 Eylül 1789'da Boon'un kilisesinde vaftiz edilmiş. Kardeşi şöyle anlatıyor: "Hayret ve dehşet içindeyim: Abim gözlerimin önünde değişiyor ve her geçen gün bu uğursuz adama benziyor."

Kitaptan ilk defa 23 Temmuz'da söz ediliyor. Robert bunu kısaca kaydetmiş: "Philip bu küçük köyden gece vakti döndü. Yatma zamanı gelene kadar hiç konuşmadı. Sonra Boon'un *Solucanın Gizemleri* adında bir kitapla ilgili bilgi edinmek istediğini söyledi. Abimi memnun etmek için, Johns & Goodfellow'a bir mektup yazıp onlardan bilgi isteyeceğimi söyledim. Philip çok sevindi."

12 Ağustos'ta şöyle bir giriş var: "Bugün postadan iki mektup aldım... biri Boston'daki Johns & Goodfellow'dandı. Philip'in ilgi duyduğu kitaptan bu ülkede sadece beş nüsha varmış. Mektup çok soğuk bir ifadeyle yazılmıştı. Oysa Henry Goodfellow'u yıllardan beri tanırdım."

13 Ağustos:

Goodfellow'dan gelen mektup Philip'i delicesine heyecanlandırdı; nedenini söylemedi. Sadece Boon'un mutlaka bu kitabın bir nüshasını elde etmek istediğini açıkladı. Nedenini anlayamadım, çünkü bu başlığı olan bir kitap bana bahçecilikle ilgili zararsız bir eser gibi geliyor...

Philip için endişeleniyorum; her geçen gün bana daha tuhaf görünüyor. Keşke Chapelwaite'e dönmeseydik. Çok sıcak bir yaz, ezici ve uğursuzluk alametleriyle dolu...

Robert'ın hatıra defterinde bu meşum kitaptan sadece iki kere daha söz ediliyor (galiba sonuna kadar bunun gerçek önemini anlayamamış). 4 Eylül tarihli girişten:

Her ne kadar bunu hiç uygun bulmasam da, kitabın satın alınması için Goodfellow'dan Philip'in temsilcisi olmasını rica ettim. Karşı çıksam neye yarayacaktı ki? Para kendi parası, bana ne! Buna karşılık olarak, o şamatalı vaftiz töreninden vazgeçmesi için Philip'ten söz aldım... ama o kadar hevesli ve ateşli ki; ona güvenmiyorum. Bu konuda büyük bir çaresizlik içindeyim...

Ve nihayet 16 Eylül:

Kitap bugün geldi; Goodfellow eklediği notta, bunun için para istemediğini yazmış. Philip tarif edilemeyecek bir heyecan içinde; kitabı elimden kaptı. Benim sökemediğim bir Latince ve runik yazıyla yazılmış. Kitaba dokununca bir sıcaklık geliyor ve sanki ellerimin arasında titreşim yapıyor... sanki içinde muazzam bir güç varmış gibi... Philip'e bana verdiği sözü hatırlatınca deli gibi, çirkin bir kahkaha attı ve kitabı yüzüme doğru salladı. "Artık elimizde! Artık elimizde! Solucanın Sırrı!"
Sonra da evden çıkıp gitti; herhalde o kaçık papazına gitmiştir. Bugün onu bir daha görmedim.

Kitaptan bir daha söz edilmiyor, ama ben en azından bazı olası sonuçlar çıkardım. İlk tahminim, Bayan Cloris'in de söylediği gibi, Robert'la Philip'in çatışmalarının sebebi bu kitap olmuş; ikincisi, bu kitabın dine aykırı efsun kaynağı oluşu. (Muhtemelen Druid kaynaklı; çoğu Druid kan-ayinleri Britanya'yı fetheden Romalılar tarafından basılı olarak kaydedilmiştir ve bu kitaplar dünyanın en yasaklı kitaplarıdır.) Üçüncüsü, Boon ve Philip'in bu kitabı kendi amaçları için kullanmak niyetinde

olmaları. Belki çarpık bir şekilde iyi amaçları vardı, ama ben buna inanmıyorum. Bence onlar evrenin ötesinde, yüzü görünmeyen bazı güçlere kendilerini adamışlardı. Robert Boone'un defterine kaydettiği son metinler, bu spekülasyonlara zayıf bir ışık tutuyor; bunları okuyan kişi değerlendirsin:

26 Ekim 1789

Bugün Vaizler Köşesi'nde inanılmaz şeyler konuşuluyor; nalbant Frawley koluma yapıştı ve, "Abinle o çılgın iblis orada ne haltlar karıştırıyorlar?" diye sordu. Goody Randall gökyüzünde yaklaşan felaketi haber veren işaretler gördüğünü iddia ediyor. İki başlı bir inek doğdu.

Bana gelince, asıl tehlikenin ne olduğunu biliyorum: abimin deliliği. Saçları neredeyse bir gecede bembeyaz oldu, gözleri kan çanağı gibi ve aklı başında olduğunu gösteren en küçük bir belirti yok. Sırıtıyor, fısıldıyor ve ne hikmetse, Jerusalem's Lot'ta olmadığı zamanlar devamlı bodrum katımıza gidiyor.

Çobanaldatan kuşları evin etrafında toplanıp duruyorlar; hep birlikte ötmeleri denizden gelen seslerle karışınca ürpertici bir çığlığa dönüşerek uyumayı imkânsız kılıyor.

27 Ekim 1789

Bu akşam Philip, Jerusalem's Lot'a gitmek için evden çıkınca, arada güvenli bir mesafe bırakarak onu takip ettim. O lanet olası çobanaldatan kuşları orman boyunca ölüm çağrıştıran manyak cıvıltılarını sürdürdüler. Köprüyü geçmeye cesaret edemedim; bütün kasaba karanlıktı, sadece cehennemî bir kızıl ışık saçan kilise aydınlıktı. Bazen kahkaha, bazen ağlamayı andıran sesler geliyordu. Ayaklarımın altındaki toprak kabarıp inliyormuş gibi hissettim; dehşet içinde oradan kaçarken çobanaldatan kuşlarının alaylı çığlıkları da peşimdeydi.

Her şey, henüz görünürde olmayan doruk noktasına doğru gelişiyordu. Göreceğim rüyalardan korkarak uyumaya cesaret edemiyorum ama karşılaşabileceğim şeyleri düşünerek uyanık kalmaya da korkuyorum. Gece ürpertici seslerle dolu ve korkuyorum...

Buna rağmen içimden bir kere daha oraya gitmek, seyretmek ve görmek geliyor. Sanki Philip ve o yaşlı adam beni çağırıyor...

O lanet kuşlar, lanetli lanetli

Boone'un hatıra defteri burada bitiyor.

Ama onun nasıl bir sonuca yaklaştığını fark edeceksin; onu Philip'in çağırdığını iddia ediyor. Benim vardığım sonucu ise Bayan Cloris ve diğerlerinin konuşmaları ve en çok da, bodrumdaki o hem ölü hem canlı olan korkunç figürler oluşturuyor. Çok talihsiz bir soyumuz var, Bones. Üzerimizde gömülmeyi reddeden bir lanet duruyor; bu evin içinde ve o kasabada korkunç bir gölge-hayat sürdürüyor. Ve yine bu döngünün doruk noktasına yaklaşıyoruz. Ben, Boone kanının son temsilcisiyim. Bir şeyin bunu bildiğinden ve akıl durduracak kötülükte bir faaliyetin bağlantı noktası olmaktan korkuyorum. Yıldönümü bir hafta sonra, bugün.

Hangi adımları atmalıyım? Keşke burada olsaydın ve sana danışabilseydim, bana yardım edebilseydin! Keşke burada olsaydın!

Her şeyi öğrenmem gerekiyor; o dışlanmış kasabaya dönmem lazım. Tanrı yardımcım olsun!

CHARLES.

(Calvin McCann'ın güncesinden)

25 Ekim 1850

Bay Boone bugün neredeyse bütün gün uyudu. Yüzü çok solgun ve incelmiş. Korkarım, hummanın nüksetmesi kaçınılmaz.

Sürahisine su ilave ederken, Florida'daki Bay Granson'a yazılmış ve gönderilmemiş iki mektup gözüme çarptı. Bay Boone, Jerusalem's Lot'a dönmeyi düşünüyor; buna izin verirsem, ölü-

müne yol açabilir. Vaizler Köşesi'ne gizlice gidip bir fayton kiralasam mı acaba? Bunu yapmalıyım, ama ya ben yokken uyanırsa. Ya döndüğümde onu gitmiş bulursam?

Duvarlarımızdaki gürültüler yine başladı. Çok şükür ki hâlâ uyuyor. Bunun önemi beynimi titretiyor.

Daha sonra

Akşam yemeğini bir tepsi içinde getirdim. Daha sonra kalkacağını söylüyor ve belli etmemeye çalışsa da, ne planladığını biliyorum. Neticede, Vaizler Köşesi'ne gitmem şart. Son hastalığı sırasında doktorun reçete ettiği uyku ilaçları bende; farkında olmadan çayıyla birlikte içti. Yine uyuyor.

Onu duvarlarımızın ardındaki o şeylerle bırakmak beni çok korkutuyor; onu bu duvarların arasında bir gün daha bırakmak beni daha da çok korkutuyor. Onu evde kilitleyip bıraktım.

Faytonu alıp döndüğümde onu güvende ve uyurken bulmak için dua ediyorum.

Daha da sonra

Beni taşa tuttular! Kuduz bir köpekmişim gibi, beni taş yağmuruna tuttular! Bunların hepsi canavar! Kendilerine insan diyen canavarlar! Burada tutsak kaldık...

Çobanaldatan kuşları toplanmaya başladılar.

26 Ekim 1850

SEVGİLİ BONES,

Hava kararmak üzere; yaklaşık son yirmi dört saati uyuyarak geçirdikten sonra şimdi uyandım. Calvin bir şey söylemese de, niyetimi bildiği için çayıma uyku ilacı atmış olduğunu sanı-

yorum. Cal çok iyi ve sadık bir dost, benim iyiliğimi düşünüyor. Bunun için ona bir şey söylemeyeceğim.

Ama kararlıyım. Sakinim, azimliyim, ama hummanın tekrarlayacağını gösteren belirtiler de var. Eğer böyle olacaksa, bu işi yarın yapmalıyım. Hatta belki bu gece daha da iyi olur; oysa cehennemin alevleri bile beni karanlıkta o kasabaya ayak bastıramazdı.

Sana bir daha yazamazsam, Tanrı yardımcın olsun ve seni korusun, Bones.

CHARLES.

Not: Kuşlar yine ötmeye başladı; duvarların ardındaki sürtünme sesleri de... Cal bunları işitmediğimi sanıyor, ama işitiyorum.

C.

(Calvin McCann'ın güncesinden)

27 Ekim 1850

05.00

Onu ikna edemiyorum. Pekâlâ. Ben de onunla gideceğim.

4 Kasım 1850

SEVGİLİ BONES,

Güçsüzüm, fakat aklım başımda. Tarihten emin değilim, ama gelgit ve günbatımlarına dayanarak doğru olduğunu sanıyorum. Çalışma masamdayım; sana Chapelwaite'ten ilk mektubumu da burada yazmıştım; günün son ışıkları solarken kararan denize bakıyorum. Daha fazlasını hiçbir zaman görmeyeceğim. Bu gece benim gecem. Her şeyi göze alıp gidiyorum.

Bu deniz kendini kayaların üstüne nasıl bir güçle atıyor! Köpüklerden oluşan bir bulut yükseliyor ve şiddetini altımdaki zeminin titremesinden hissediyorum. Pencere camından yan-

sıyan görüntüme bakıyorum. Bir vampirin yüzü gibi soluk. 27 Ekim'den beri besleyici bir şey yemedim. O gün Calvin başucumda dolu bir sürahi bırakmasaydı, susuz da kalacaktım.

Ah, Cal. O artık yok, Bones. Benim yerime o öldü; pipo sapı gibi kolları olan ve kurukafa yüzü pencere camından yansıyan bu zavallının yerine o öldü. Ama belki de o daha talihli sayılır, çünkü son günlerde bana musallat olan korkunç rüyaları görmüyor. Delirecek gibiyim. Şimdi bile ellerim titriyor; sayfanın üstünü mürekkep lekeleriyle doldurdum.

O sabah tam sıvışmak üzereyken Calvin karşıma çıktı; oysa çok kurnaz olduğumu sanmıştım. Ona artık buradan gitmemiz gerektiğine karar verdiğimi söyledim ve on beş kilometre uzaklıktaki, bizden o kadar nefret edilmeyen Tandrell'e gidip bir fayton kiralamasını rica ettim. Calvin oraya yürüyerek gitmeyi kabul etti; deniz tarafındaki yoldan gidişini seyrettim. O gözden kaybolduktan sonra hazırlandım; hava iyice soğumaya başladığı için hem paltomu hem de atkımı aldım. Bir an, keşke bir tabancam olsaydı, diye düşündüm ama sonra bunu istediğim için kendime güldüm. Böyle bir durumda tabanca ne işe yarar ki?

Mutfak kapısından çıktıktan sonra son bir kez denize ve gökyüzüne baktım; çok geçmeden duyacağım o iğrenç kokuya karşılık olarak temiz havayı soludum.

Döndüm... ve karşımda duran Calvin'i gördüm.

"Tek başınıza gitmeyeceksiniz," dedi; yüzü o güne kadar hiç görmediğim kadar ciddiydi.

"Ama Calvin..." diye başladım.

"Tek kelime bile etmeyin! Birlikte gidecek ve ne gerekiyorsa yapacağız, yoksa sizi zorla eve götürürüm. İyi değilsiniz. Oraya yalnız gitmeyeceksiniz."

O anda içimi saran çelişkili duyguları tarif etmem mümkün değil: kafa karışıklığı, kırgınlık, minnet ve hepsini bastıran sevgi.

Konuşmadan yürüyerek yaz evini geçtik ve ormana girdik. Hiçbir kıpırtı yoktu; ne bir kuş ötüşü ne de bir böcek vızıltısı.

Bütün dünya sessiz bir kefen içindeymiş gibiydi. Sadece hiç eksik olmayan tuz kokusu ve uzaklardan bir yerden gelen odun dumanı kokusu vardı. Ormanın içi bir renk cümbüşü içindeydi, ama hâkim olan renk kızıldı.

Çok geçmeden tuz kokusu kayboldu ve yerini, daha önce bahsettiğim o çürüme kokusu aldı. Royal Nehri üstündeki köprüye vardığımızda Calvin'in bir kez daha, "Vazgeçelim," diyeceğini sandım ama demedi. Bir an durup o çirkin çan kulesine baktıktan sonra bana döndü. Yolumuza devam ettik.

Hızlı adımlarla James Boon'un kilisesine vardık. Kapısı hâlâ bizim bıraktığımız gibi açıktı ve içerideki karanlık bize sırıtır gibiydi. Basamakları çıkarken yüreğimin sıkıştığını hissediyordum. Kapı topuzuna dokunup bunu çekerken elim titredi. İçerideki koku her zamankinden daha iğrençti.

Gölgeler içindeki antreye, sonra hiç duraklamadan ana salona girdik.

Savaş alanı gibiydi.

Burada çok büyük bir şiddette tahribat gerçekleşmişti. Oturma sıraları ters çevrilip çöp yığınları gibi ortalığa dağılmıştı. O lanet haç nasıl bir kuvvetle doğu duvarına fırlatıldıysa, oraya saplanıp kalmıştı. Gaz lambaları duvardaki yuvalarından koparılmış, dökülen balina yağı kokusu kasabaya hâkim olan o iğrenç kokuyla karışmıştı. Sıraların ortasındaki koridorda kanla karışık bir cerahat izi, görünürde hiç dokunulmamış tek şey olan vaiz kürsüsüne kadar uzayıp gidiyordu. Kürsünün üstünde, o kâfir kitabın karşısında, kesilmiş bir kuzunun cesedi vardı.

"Tanrım!" dedi Calvin.

Yerdeki pisliğe basmamaya özen göstererek kürsüye yaklaştık. Yankılanan ayak seslerimiz kulaklarımıza devasa kahkahalar gibi geliyordu.

Birlikte nartekse çıktık. Kuzu parçalanmış veya yenilmiş değildi; kan damarları parçalanana kadar ezilmiş gibi görünüyordu. Kürsünün üstünde ve tabanında yoğunlaşmış kan vardı... *Ama kitabın üstündeki kan saydamdı ve sanki renkli bir cammış gibi, altındaki runik harfler okunabiliyordu.*

"Buna dokunmamız şart mı?" diye sordu Calvin.

"Evet. Onu almalıyım."

"Ne yapacaksınız?"

"Altmış yıl önce yapılmış olması gerekeni. Onu yok edeceğim."

Kitabın üstündeki kuzu cesedini aşağıya devirdik; çirkin bir ses çıkararak yere düştü. Kan lekeli sayfalar kendi içindeki bir kaynakla kızıl bir ışık verir gibi görünüyordu.

Kulaklarım uğuldamaya başladı; duvarlardan alçak sesli bir uğultu gelir gibi oldu. Calvin'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce bu sesi onun da işittiğini anladım. Ayaklarımızın altındaki zemin titredi; sanki bu kiliseye musallat olan şey şimdi onu korumak için üstümüze gelir gibiydi. Uzay ve zaman dokusu bükülüp çatırdamaya başladı; kilisenin içi hayaletlerle dolmuş, cehennemî bir ışıltıyla aydınlanmış gibi göründü. Korkunç bir şekil almış olan James Boon'u gördüm; sırtüstü yatan bir kadının etrafında hoplayıp tepiniyordu. Arkasında, siyah, kapüşonlu bir cüppe giymiş olan büyük amcam Philip dikilmişti; bir bıçak ve kâse tutuyordu.

"Deum vobiscum magna vermis..."

Bu kelimeler önümdeki sayfada debelenip titremeye başladı; kurbanın kanıyla ıslanmıştı. Yıldızların ötesinde dolanan bir yaratığın ödülü...

Ve Latincenin yerini çok daha eski bir dil aldı. Mısır'ın daha yeni kurulduğu, piramitlerin henüz inşa edilmediği, dünyanın henüz şimdiki biçimini almamış olduğu zamanlara ait bir dil.

"Gyyagin vardar Yosoggoth! Verminis! Gyyagin! Gyyagin! Gyyagin!"

Vaiz kürsüsü ortasından ikiye ayrılıp parçalanmaya ve havaya doğru kalkmaya başladı...

Calvin bir çığlık atıp yüzünü korumak için kolunu kaldırdı. Narteks tıpkı bir fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi sarsılıyordu. Kitabı kaptım ve yüzümden uzak tuttum; güneşin hararetiyle dolmuş gibiydi; herhalde kavrulurum ve gözlerimi kaybederim, diye düşündüm.

"Kaçın!" diye bağırdı Calvin. "Kaçın!"

Ama ben donup kalmıştım ve bu yabancı varlık, yıllarca, nesillerce beklemiş bir araç gibi içimi doldurmuştu!

"Gyyagin vardar!" diye bağırdım. "Yogsoggoth'un hizmetkârı, İsimsiz Olan! Uzayın Ötesindeki Solucan! Yıldız Yiyicisi! Zaman Körleştiricisi! Verminis! Şimdi Zamanı Doldurma Saati, Kıvranma Zamanı geliyor! Verminis! Alyah! Alyah! Gyaggin!"

Calvin beni itti; sendeledim, kilise gözlerimin önünde dönerken yere düştüm. Başım yerdeki sıralardan birine çarptı ve kırmızı bir ateş başımın içine doldu, ama zihnimi açtı.

Yanımda getirdiğim kükürtlü kibriti aldım.

Salonu yeraltından gelen bir gök gürültüsü doldurdu. Alçılar döküldü. Paslı çan çınlamaya başladı.

Kibritim alev aldı. Bunu kitaba değdirdiğim anda kürsü patladı ve havaya uçtu. Altında kocaman, siyah bir ağız belirdi. Calvin bunun kenarında yalpalıyordu; ellerini öne uzatmış, sonsuza kadar işiteceğimi sandığım bir çığlık atıyordu.

Derken gri renkli, titreşen, çok büyük bir et yığını ortaya çıktı. Koku dayanılmayacak haldeydi. Şekilsiz, yapışkan bir jöle yerin altından fışkırmıştı. Ne var ki, başka hiç kimsenin bilemeyeceği bir şeyi o anda anladım: Bu şey, bu lanetli kilisenin altındaki karanlıkta yıllardır var olan canavar, bir solucanın sadece tek bir halkası, bir dilimiydi!

Elimdeki kitap alev aldı ve o *şey* sessiz bir çığlık atmış gibi oldu. Calvin yandan aldığı bir darbeyle, boynu kırık bir oyuncak bebek gibi kilisenin karşı köşesine uçtu.

Yatıştı... o şey yatıştı; geriye sadece etrafı siyah çamurla çevrili büyük bir çukur kaldı; o çığlık da giderek miyavlamayı andıran bir sese dönüştü ve çok geçmeden işitilmez oldu.

Başımı eğip baktım. Kitap kül olmuştu.

Gülmeye başladım, derken yaralı bir hayvan gibi uludum.

Aklım başımdan gitmişti; şakağımdan kan damlarken yere oturdum ve çığlıklar atarak saçma sapan şeyler haykırdım. Karşı köşede sere serpe yatmış olan Calvin dehşet yansıtan cansız gözleriyle bana bakıyordu.

O durumda ne kadar kaldığımı hiç bilmiyorum. Ama kendime geldiğimde etrafımdaki gölgeler uzamış, alacakaranlık olmuştu. Gözümün ucuyla bir hareket gördüm; narteks zeminindeki çukurdaki bir hareket.

Döşeme tahtalarının arasından bir el uzandı.

Meczup kahkaham gırtlağımda tıkanıp kaldı. Kanım çekildi.

Dehşet verici bir yavaşlıkla perişan bir figür kendini karanlıktan yukarıya çekti ve yarım bir kurukafa bana baktı. Etsiz alnında böcekler dolaşıyordu. Küflü omuzlarının üstünde çürümüş bir cüppe asılıydı. Sadece gözleri canlıydı; kırmızı deliklerden bana sadece deli gibi değil, evrenin en uç köşelerindeki boş hayatı yansıtan bir şekilde bakıyordu.

Beni o karanlığa indirmek için gelmişti.

İşte o zaman kaçtım ve hayat boyu dostum olan adamı o korkunç yerde bıraktım. Ciğerlerimdeki ve beynimdeki hava patlayacak hale gelene kadar koştum. Tekrar bu lanetli eve ve odama gelene kadar koştum ve yere devrilip bugüne kadar ölü gibi yattım. Kaçtım, çünkü o meczup halimde bile o ölü-fakat-yaşayan varlıkta *aile benzerliğini görmüştüm.* Üst kat galerisinde portrelerini gördüğüm Philip veya Robert değildi. *O kokmuş görüntü, James Boon'a, Solucan'ın koruyucusuna aitti!*

O hâlâ Jerusalem's Lot'un ve Chapelwaite'in karanlıklarında bir yerde yaşıyor. Kitabın yakılması *onu* önledi, ama başka nüshalar da var.

Fakat geçiş kapısı benim ve ben Boone soyunun sonuncusuyum. İnsanlığın hayrı için ölmem ve bu zinciri koparmam gerekiyor.

Şimdi denize gidiyorum, Bones. Yolculuğum da hikâyem gibi sona eriyor. Tanrı seni korusun.

CHARLES

Bu tuhaf mektup dizisi, bir şekilde Bay Everett Granson'un eline geçti. 1848'de karısının ölümünün ardından geçirdiği beyin hummasının nüksettiği ve Charles Boone'un aklını kaçırarak,

hayat boyu onun dostu olan Bay Calvin McCann'ı öldürmüş olduğu varsayılıyor.

Bay McCann'ın güncesindeki girişler sahteciliğin mükemmel bir örneği; kendi paranoyak sanrılarını desteklemek amacıyla bunları Charles Boone'un yazdığı belli oluyor.

Bununla birlikte, en az iki konuda Charles Boone'un yanıldığı kanıtlandı. Birincisi: Jerusalem's Lot kasabası "tekrar keşfedildiğinde" (tabii ki bu ifadeyi tarihî olarak kullanıyorum) her ne kadar çürümüşse de, narteks zemininde bir patlama izi veya ciddi bir hasar yoktu. Her ne kadar oturma sıraları ters çevrilmiş ve birkaç pencere camı kırılmışsa da, bunu yıllar içinde çevre kasabadaki vandalların yapmış olabileceği düşünülüyor. Vaizler Köşesi ve Tandrell kasabalarındaki yaşlı insanlar arasında hâlâ Jerusalem's Lot'la ilgili söylentiler dolaşıyor (belki de bu zararsız efsaneler Charles Boone'un aklını kaçırmasına yol açmış olabilir), fakat pek bir önemi olduğu söylenemez.

İkincisi: Charles Boone, soyunun son üyesi değildi. Dedesi Robert Boone en az iki gayrimeşru çocuğun babasıydı. Bunlardan biri bebekken öldü. İkincisi Boone adını aldı ve Rhode Island'daki Central Falls'a yerleşti. Boone soyundan geriye kalan son kimse, benim; Charles Boone'un üç kuşak sonrası, ikinci dereceden kuzeniyim. Bu belgeler on yıldan beri bende. Chapelwaite'teki ecdadımdan kalan Boone malikânesine yerleşeceğim için bu belgeleri yayıncılara sunuyorum. Umarım, okuyanlar Charles Boone'un zavallı, yanıltılmış ruhu için yüreklerinde bir acıma hissi duyarlar. Şu anda söyleyebileceğim tek şey, onun bir konuda haklı olduğu: Bu evin fena halde fare imha edicilerine ihtiyacı var.

Seslerine bakılırsa, duvarların içinde çok iri fareler dolanıyor.

İmza,
James Robert Boone
2 Ekim 1971

ÇIKARILMIŞ SAHNELER

Susan (I)*'de, Ben ve Susan akşamki buluşmalarından önce ayrılırlarken, özgün metinde şu yazılıydı:*

Ve buna rağmen dehşet o anda bile bize doğru gelmekteydi ve çok da uzakta değildi. Dehşet sadece otuz kilometre ötedeki Portland Limanı'nda demir atmıştı. Kasabanın kuzey ucundaki tepenin üstünden Gotik bir kız kurusunun kambur omuzları gibi duran Marsten Köşkü'nden ikisi de söz etmemişti, ama edebilirlerdi de... o ev yirmi yıldan beri boştu. 1951 yılındaki büyük yangın bu evin bahçesine kadar gelmiş, son anda rüzgârın yönü değiştiği için onca kül yığınının sınırında sapasağlam kalmıştı.

Yıllardan beri oradaydı. SATILIKTIR tabelası üç kere yenilenmiş ve sonuncusu artık güneşin etkisiyle beyazlaşıp okunamaz hale gelene kadar yerinde kalmıştı. Sonra, 1960 yılındaki bir fırtına esnasında tamamen yerinden sökülmüş, geriye sadece şerifin GEÇMEK YASAKTIR levhası kalmıştı; bu da her ilkbahar ve sonbaharda yenilenirdi.

Tam bir yıl önce harap haldeki verandanın yanına yeni bir tabela asıldı. Üstünde SATILMIŞTIR yazılıydı.

Lot (I)'*de, Ben Mears öğleden sonra saat dörtte Marsten Köşkü'ne baktıktan sonra King şu bölümü yazmıştı:*

Havluyu omzuna asıp kapıya doğru döndü ve pencereden dışarıya bakarken donup kaldı. Orada farklı bir şey vardı, dünkü halinden farklı bir şey.

Bu farklılık kasabada değildi; kasaba eylül sonlarında, özellikle de güzel havalarda New England'ı renklendiren koyu mavi bir gökyüzü altında öğlen sonrasının uyuşukluğu içindeydi.

Ben bulunduğu yerden Momson Caddesi'ndeki iki katlı binaları, onların düz, asfalt çatılarını, okuldan çıkan çocukların bisiklet bindikleri parkı ve kasabanın kuzeybatı tarafındaki Brock Caddesi'ni görebiliyordu. Bu cadde ilk ağaçlıklı tepenin ötesinde gözden kaybolmaktaydı. Ben'in gözleri doğal olarak ağaçların arasındaki açıklığa ve kasabaya tepeden bakan Marsten Köşkü'ne çevrildi.

Panjurlar kapalıydı.

Momson'a ['Salem's Lot] döndüğünde, burada kalmaya ve aklından bir türlü çıkaramadığı kitabı yazmaya karar vermesine yol açan nedenlerden biri de, Marsten Köşkü'nün hatırında kalan haliyle yirmi dört yıl sonraki gerçek durumunu görmek isteyişiydi. Ev hâlâ badanasızdı, hâlâ yamuk duruyordu ve göründüğü kadarıyla hâlâ korkunç olaylara gebeydi (belki de Hubie Marsten'in intiharı ve işlediği cinayet bunların en hafifiydi). Üst kat pencereleri hâlâ kaş gibi görünen dik açılı saçakların altından boş gözlerle bakıyordu – yamalı ve rengi solmuş perdelerle katarakt olmuş gözler... Bu pencerelerdeki camlar oğlan çocuklarının attıkları taşlarla çoktan kırılmıştı tabii, ama bu durum ona daha habis bir görünüm veriyordu.

Panjurlar oldum olası pencerelerin yanında geriye kıvrılmış bir halde dururdu. Ben, bunların 1951'de yeşil olduğunu hatırlıyordu (evin kendisi soluk beyazdı) ama artık o renk tamamen kaybolmuştu ve bütün eve gri bir üniforma giydirilmiş gibiydi.

Ama panjurlar kapatılmıştı.

Havlu omzunda buna bakarken karnının korkuyla büzüldüğünü hissetti, ama bunu çözümlemeye kalkışmadı. Burada biri-

lerinin yaşaması onun zaten kırık dökük haldeki çocukluk anılarını bozabilirdi, oysa yazacağı kitap için bu anılar çok önemliydi. Tabii kendisi burada yaşamaya karar verirse farklı olurdu, ama bunu düşünmek bile ödünü patlatıyordu. Evin yeni sahibi çatıyı yeniler, bahçedeki otları biçtirir, sarmaşıkları söktürür ve yeni badana yaptırırdı. Ne var ki, gündüz vakti panjurların kapatılması tahmin edilmeyen ve Ben'in hiç mi hiç hoşuna gitmeyen bir şeydi.

Lot (I)*'de, 20. kısım (23.59) Straker, Ralphie Glick'in cesedini kurban olarak sunarken, King'in özgün metni şöyleydi:*

Burns Yolu mezarlığının giriş kapısı içinde karanlık bir figür zamanın geçmesini bekliyor; Tanrı'nın Yüzünü gizlediği gece yarısı ânını bekliyor.

"Ey Babam!" dedi o figür alçak sesle ve belli belirsiz bir aksanla. "Şimdi beni kabul et. Sineklerin Tanrısı, Karanlıklar Prensi, beni kabul et. Sana çürümüş ve kokmuş et getirdim. Hayatın suyu olan kan getirdim. Bunu sana sol elimle getirdim. Benim için yere adınla kutsanmış bir işaret bırak. İşine başlamak için senden işaret bekliyorum."

Bu ses kesildi. Hafif bir rüzgâr çıktı, beraberinde yaprakların ve otların hışırtısıyla yolun sonundaki çöplüğün çürüme kokusunu getirdi.

Mezarlığın uzak ucunda mavi bir ışık parlamaya başladı ve giderek yoğunlaştı. Bunun aydınlığında o figürün şekli belirlendi: yaşlı, çukur gözlü ve tuhaf bir şekilde dolgun dudaklı. Alnından yukarıya doğru taranmış saçları bembeyazdı.

Mavi ışık daha da kuvvetlenerek ağaçların ardından yaklaşan kambur bir şekil aldı.

Bir ses, "*Bana ne getirdin?*" dedi.

"Bunu."

Figür eğildi ve kollarında uyuyan bir çocukla ayağa kalktı.

"*Bu iyi.*"

Figür saygıyla eğildi.

"*İşini tamamla ve kuvvetlen.*"

Konuşma bitti.

"Danny Glick ve Diğerleri" *başlıklı bölümde (King'in özgün metninde başlık* "Straker"*dı) Royal Snow ve Hank Peters, içinde Barlow'un tabutu olan sandığı Marsten Köşkü'nün bodrumuna getiriyorlar. İlk taslakta Barlow ve Straker antika dükkânı yok ve sadece tek bir sandık teslim ediliyor. Hank kilitleri teslim ettiği zaman masanın üstünde bir sıçan görüyor. Özgün metinde daha çok sıçan var. Romanın yayınlanan versiyonunda sıçanlı, tüyler ürpertici sahneler o kadar sık değil.*

Işık sabitleşti. Hank soluğunu yuttu, başı dönmeye başladı.

Sıçanlar.

Yüzlercesi, belki binlercesi bir arada, yanaşık düzene girmiş askerler gibi sıralanmış, ona bakıyorlardı. V şeklindeki üst dudakları kalkmış, altındaki sivri dişleri görünüyor, öfkeli gözlerle ona bakıyorlardı.

Hank panikleyip anahtarları masasın üstüne attı ve dönüp koşmaya başladı. O tuhaf çürümüş et kokusu bir kez daha burnuna doldu. Bundan kaçması gerekiyordu.

Fenerinin ışığı sandığın üstüne vurdu; gücü yetseydi, çığlığı basacaktı. Az önce duyduğu o tuhaf ahşap sürtünme sesi bundan gelmişti. Sandık ileriye geriye sallanıyor, tahtası gerilerek kabarıyordu. Alüminyum bantlarından biri sökülerek havaya fırladı.

Hank oradan kaçtı.

"Danny Glick ve Diğerleri" *başlıklı bölümde, hemşire Danny'yi ölü olarak bulduğu zaman, doktorun ölümü bildirişinde başka bir kısım daha var ve Danny'nin vampir oluşu çok daha önce açıklanıyor.*

"Ölmüş," dedi ve çarşafı tuhaf bir şekilde sakin görünen yüzün üstüne örttü.

"Doktor?" dedi hemşire elini uzatarak.

"Evet?" Doktor ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. Burke adında ince yapılı, saçları hızla dökülmekte olan bir stajyer doktordu.

"Boynundaki sıyrıklar kaybolmuş."

Doktor baktı. "Evet," dedi kayıtsız bir ifadeyle ve Danny Glick'in yüzünü örttü. "Geçmiştir herhalde."

Hemşire, "Onu canlı sanmıştım," dedi ve gergin bir şekilde dirseklerini tuttu. "Ayağa kalkıp pencereyi açtığını ve bayıldığını sandım. Şu haline bakın, sanki... balmumundan yapılmış gibi görünüyor."

"Öyle mi?" dedi doktor umursamadan ve arkasını döndü. "Ölüm sertliğinden önceki bir durumdur. Buna cenaze levazımatçısı cildi de derler."

"Tanrım," diye mırıldandı hemşire.

Dışarıya çıktılar.

Çarşafın altında Danny Glick camlaşmış gözlerini açıp gülümsedi. Bu gülümsemeyle ortaya çıkan dişleri beyaz ve acımasızca sivriydi.

Ben (II)*'de, Ben ve Susan parkta seviştikten sonra Marsten Köşkü ve kötülükler hakkında farklı ve daha uzun bir tartışma yaparlar.*

"Kitap?" diye sordu Susan. "O tatlı kesinti olmadan önce bana kitabı anlatacaktın."

"Kitap bana Marsten Köşkü'nde olanlarla ilgili," dedi Ben. "Penceremden bakınca o evi görebiliyorum. Ve sayfalarımın dağılmaması için kullandığım o cam ağırlık, oradan kaçtığım sırada elimdeydi."

"Ben, bu korkunç bir şey! Çok korkunç!" Susan'ın ciddi yüzünü aydınlatan sokak lambaları, tenini soluk gösteriyordu.

"Evet," dedi Ben. "Ama sana yazarlığın bir tür şeytan kovma işi olduğunu söylememiş miydim? Bu kitabı kâbuslarımı kullanarak yazıyorum ve o kaynağı tamamen kurutmamın da hiç sakıncası yok. Diğer üç kitabımın neşeli şeyler olduğunu biliyorsun; özellikle de *Conway'in Kızı*... Hepsi mutlu sonla biter. *New York Times*'taki Brewster'in *Hava Dansı* için ne dediğini biliyor musun? 'Ben Mears insana Amerikan hapishane sisteminin darağaçları üstünde tap dansı yapan geri zekâlı bir sokak sanatçısını hatırlatıyor.'"

"Ben o kitabı çok beğenmiştim," dedi Susan kızarak. "Sırf Camus veya Salinger veya John Updike gibi 'dünyanın sonu geldi' diye sızlanmadığın için..."

"O zorbaların Washington'da John Stennis'i vurdukları zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii," dedi Susan konunun aniden değiştirilmesine şaşırarak.

"Cüzdanını ve saatini aldıktan sonra onu karşılarına aldılar ve bir tanesi, 'Seni her halükârda vuracağız,' dedi. Ve vurdular. Bu sahne bir türlü aklımdan çıkmadı. Ya da Capote'un kitabı, *Soğukkanlılıkla*. Bunu okuduğumda on dokuz yaşımdaydım ve Perry Smith'in gelip Clutter'in kafasını uçurduğu sahnenin belleğimdeki görüntüsü şimdi de o zaman olduğu kadar net. Düşünebiliyor musun, ellerin arkadan bağlı halde yerde yatarken bir adamın elinde pompalı tüfekle sana doğru geldiğini görmek ve onun ne yapacağını bilmek nasıl bir duygudur acaba?"

"Ben, beni korkutuyorsun."

"Özür dilerim," dedi Ben. "Bunları konuşmak için hiç de uygun bir yer sayılmaz." Eliyle karanlık parkı işaret etti.

"Devam et," dedi Susan. "Benim için çok önemli."

"Neden?"

"Çünkü senin için önemli."

Ben sağ tarafına doğru baktı ve Marsten Köşkü'nü gördü. Panjurlar açılmıştı –her gün gündüzleri kapalı olurdu– ve alt kat pencerelerinden dikdörtgen biçiminde ışık sızıyordu.

"Bunlar gaz lambalarıdır, değil mi?" diye sordu Ben.

"Evet... herhalde öyledir."

"Orada kimin olduğunu hiç merak ediyor musun?" diye sordu Ben.

"Kasabadaki herkes merak ediyor."

Ben güldü. "Herhalde merak ediyorlardır. Acaba Mabel Werts bir tahminde bulunmuş mudur?"

Susan güldü. "Öyle olsaydı, annemin haberi olurdu. Ama Mabel'in bu konuda çok kafa yorduğuna emin olabilirsin."

"Kitap Momson gibi bir kasabada geçiyor," dedi Ben, "ve insanları da Momson halkı. Bir dizi seks cinayeti işleniyor. Bunlardan birini başından sonuna kadar en küçük ayrıntısına kadar anlatacağım. Okuyucunun burnunu bunun içine sürteceğim. Ralphie Glick kaybolduğunda bu bölümün ana hatlarını yazıyordum. İşte bu yüzden... bu olay beni yoldan saptırdı."

"Bunu anlayabiliyorum, Ben. Şiddet konusunda bu kadar ayrıntıya girmen çok gerekli mi?"

"Bilmiyorum," dedi Ben. "Bu kitap için bana gerekliymiş gibi geliyor."

"Ya birini buna benzer bir cinayet işlemeye heveslendirirsen?"

"*Sapık* filmini gördükten sonra ninesini öldüren o çocuk gibi mi?"

"Evet, öyle bir şey."

"O çocuğun ninesini zaten öldürmeye niyetli olduğunu düşünmek isterim," dedi Ben. "Sanırım çok kötü bir şey. Yani keşke hiç öldürülmeseydi, ama öyle olduğuna göre, umarım Alfred Hitchcock bu suçun azmettiricisi sayılmaz. Bilirsin, bir zamanlar *Kumsalda Grup Seksi* gibi pornografik dergilerin seks suçlarını teşvik ettiğine inanılırdı. Derken devlet bir inceleme yaptıktan sonra bunun saçma olduğuna karar verdi. Çoğu seks suçlusu, baskı altında yaşayan insanlardır – eski engizisyon işkencecileri gibi... Bunlar genç sarışın kızları masalara yatırıp ellerini bu kızların çıplak vücutlarında, memelerinde gezdirerek cadı veya şeytanın izi var mı diye ararlar, sonra da kızgın şişleri kızların vajinalarına sokarlardı. Banyoda, elinde porno dergiyle mastürbasyon yapan bir oğlan dışarıya çıkıp altı yaşındaki bir kız çocuğuna tecavüz ettikten sonra onu doğramayı istemez ki. Ama hiçbir şekilde cinsel boşalımı olmayan, her gece evinde tek başına oturan utangaç, emekli bir banka memuru bunu yapabilir."

"Başka bir deyişle, bir adam ille de bunu yapacaksa, nasıl olsa yapar."

"Böyle genellemelere sıcak bakmam," dedi Ben. "Eğer *Gece Yaratığı* yayınlanır ve altı ay sonra aynı yöntemlerle bir dizi cinayet işlenirse, bu benim uykularımı kaçırır. Ahlaki sorumluluğu üstlenmeyen bir yazar iyi bir yazar olabilir, ama benim nazarımda boktan bir insandır. Ve bence, bazı yazarlar sağduyu yanlışları yapmışlardır. *Airport* [Havaalanı] romanında Arthur Hailey bir intihar bombasının nasıl yapılacağını anlatır. *Texas Whirlwind* [Teksas Hortumu] romanında Norman Sullivan kısa devre yaptırarak bir otomobilin nasıl çalınacağını anlatır. Buna benzer başkaları da var."

Bu sırada Susan'ın evine varmışlardı ve posta kutusunun yanında durmaktaydılar. Alt katın ışıkları açıktı ve bahçeyi aydınlatıyordu. Ben cumba pencerenin gerisinde örgü örmekte olan Ann Norton'u gördü.

"Geri kalan kısmı nasıl?" diye sordu Susan.

"Evle ilgili. Orada yaşayan adam münzevi biri, yıllarca tek başına yaşamış. İnsanlar katilin o olduğundan şüpheleniyorlar. O eve gidip bakıyorlar ve adamın üst kat yatak odasında kendini asmış olduğunu görüyorlar. Bir de not bırakmış. 'Özür dilerim,' diyor notta. 'Yaptıklarım için Tanrı beni bağışlasın.'

"Bir süre için cinayetler kesiliyor. Sonra tekrar başlıyor. Kasabanın şerifi, bu yaşlı adamı gerçek katilin öldürdüğünü ve kendini emniyete almak için o notu yazmış olabileceğini düşünüyor. Cesedin mezardan çıkarılması için mahkeme emri çıkartıyor. Ama ceset yok olmuş."

"Adamakıllı korkunçmuş," dedi Susan.

"İnsanlar doğaüstü bir şeylerden şüphelenmeye başlıyorlar; şerif bile bu fikri aklından çıkaramıyor. Romanın kahramanı Jamie Atwood adında bir çocuk. Büyük çocukların grubuna kabul edilebilmek için o eve gidiyor."

"Romanın kahramanı Ben Mears," dedi Susan.

Ben başını eğdi. "Her yazar her kitabında misafir karakter olarak kendini dahil eder, Susan. Bak işte, yazarlar hakkında üç genelleme yaptım, oysa ilk gün sana sadece bir tane yapacağımı söylemiştim. Kuralımı ihlal ettim."

"Önemli değil. Sonra ne oluyor?"

"Yaşlı adam çürümüş, korkunç bir halde orada. İp hâlâ boynuna dolanmış. Meğerse gerçek katil kasaba kütüphanecisiymiş ve –tıpkı şerifin tahmin ettiği gibi– yaşlı adamı öldürdüğü gibi, bir adım daha ileriye gidip adamın cesedini mezardan çıkarmış, kafasını kesmiş ve..."

"Evet," dedi Susan. "Ben, bana yabancı gelmeye başladın. Senden korktuğumu biliyor musun?"

"Birbirimizin aklındaki gizli kalmış şeyleri bilseydik, hepimiz korku içinde yaşardık," dedi Ben. "Poe'yu o kadar büyük yazar yapan şey neydi, biliyor musun? Arthur Machen ve Lovecraft gibi korku romanı yazarlarını? Bilinçaltına doğrudan giden bir boru hattı. Bilinçaltımızda fosforlu bir balık gibi yüzen korkularımız ve çarpık ihtiyaçlarımız. İşte ben bunun peşindeyim. Ve o noktaya ulaşıyorum."

"Jamie hayatta kalıyor mu?" diye sordu Susan.

"Hayır," dedi Ben. "Çılgın kütüphanecinin son kurbanı oluyor."

"Bence bu çok korkunç," dedi Susan hayal kırıklığı içinde. "Bu romanda toplumsal erdemle ilgili mesaj nerede?"

"Bilmem," dedi Ben. "*Sapık* filminin toplumsal erdemle ilgili mesajı var mıydı?"

"*Sapık*'tan söz etmiyoruz," dedi Susan.

"Haklısın," dedi Ben. "Toplumsal erdemi bilemem; bunu hep köhne bir fikir olarak düşünmüşümdür. Sanatı yargılamanın tek yolu ahlaktır. Toplumca kabul edilmiş şeyleri işleyen sanat, popüler sanat olmaktan öteye gidemez. Tanesini bin dolara satabilse bile, kim ömrünü konserve kutularının resimlerini yaparak geçirmek ister ki? Bence *Gece Yaratığı* son derece ahlaki bir kitap olacak; en azından benim ahlak ölçütlerime göre. Katilin portresi kanla çiziliyor. Hayal bile edilemeyecek kadar nefret edilesi bir insan... onun hakkında yazmak bile midemi bulandırıyor. Ama kitabın asıl değeri bu değil. Benim yazdığım şey bu değil."

"O halde, nedir?"

"O kasaba," dedi Ben gözleri ışıldayarak. "Kasaba ve üzerinde yayılan ve onu zehirleyen çılgınlık. Anlamsız kötülük hakkında yazıyorum – en kötüsü budur, çünkü bundan kaçış yoktur. Yalvarmak, yakarmak, hiçbir mantıklı açıklama insanı bundan kurtaramaz. 'Seni nasıl olsa vuracağız!' diyen zorbalar hakkında yazıyorum. Odadan odaya geçip insanları tavuk gibi boğazlayan Perry Smith hakkında yazıyorum. Charles Starkwether, Charles Manson ve Charles Witman gibi caniler. Hayatlarımızı lime lime etmek isteyen o anlamsız şiddet hakkında yazıyorum. *Operadaki Hayalet* filminde Lon Chaney'i görmüş müydün?"

"Evet. Rüyalarıma girmişti."

"O halde şu sahneyi hatırlarsın: Adam org çalarken kız gizlice arkasından gelip maskesini çıkarıyor ve onun bir canavar olduğunu görüyor... İşte ben bunu yapmak istiyorum. Maskeyi çıkarıp insanlara öyle bir canavarın hemen köşe başında, evlerinin içinde yaşadığını göstermek istiyorum."

Lot (II)*'nin sonunda, Donald Callahan'la tanıştıktan sonra ve Matt hakkındaki bölümden önce, King kasabayla ilgili bu kısmı yazmıştı. Burası yayınlanan romandan tamamen çıkarılmıştır.*

Kasaba uyuyordu.

Şehirlerin uykusu huzursuzdur. Bütün günlerini korku içinde geçirip gölgelerden huylanarak kaçan paranoyakların uykusu gibidir. Şehrin uykusu yükselen çığlıklarla, polis otolarının sirenleriyle, sonsuz neon ışıkları ve sarı kurtlar gibi dolanan taksilerle lekelenir. Şehrin uykusu terlidir, korkuludur, fakat hayat doludur.

Oysa kasaba taş gibi uyur, ölüler gibi uyur.

Dükkânlar kapalıdır ve karanlıktır ve sadece iki gece lambası vardır: POLİS yazan tabela ve Carl Foreman'ın Cenaze Evi'nin vitrininde duran Bulova saatinin etrafındaki daire biçimindeki ışık. Saat bire çeyrek kalayı gösteriyor.

Ben Mears uyuyordu; Norton ailesi uyuyordu; sırtüstü, ağzı açık halde, bütün hafta sonu elini bile sürmediği okul kitapları-

nın yanında yatan Hal Griffen uyuyordu. Win Purinton uyuyordu ve mandıradaki çocukların hediye ettiği yeni köpek yavrusu da Doe'nun eski sepetinde uyuyordu; köpeklerin bile hissettiği yalnızlığı hafifletmesi için yanına iki dolarlık bir çalar saat konmuştu. Eva Miller dul yatağında uyuyor, rüyasında gördüğü aşk dansıyla vücudu kıvrılıp bükülüyordu. Onun üst katında Weasel Craig içtiği onca şarabın sağladığı derin uykusundaydı.

Kasabaya şehirden gelen biri önceleri gürültünün eksikliğini hissederek uyuyamaz. Herhangi bir şeyin bu sessizliği bozmasını bekler: bir öksürük, kırılan bir camın şıngırtısı, fren yapan bir aracın lastiklerinden çıkan ses, hatta belki bir çığlık. Ama telefon hatlarından çıkan o esrarengiz uğultudan başka bir şey yoktur ve insan epey süre bekledikten sonra sığ bir uykuya dalar. Ama kasaba insanı içine aldıktan sonra, o insan da kasaba gibi, bir ayı gibi deliksiz uyur.

Ne var ki, kasaba artık eskiden olduğu gibi deliksiz uyumuyordu, çünkü kasabanın üstündeki tepede, Marsten Köşkü'nün ışıkları, sanki karanlığın gözü açılmış ve korkunç bir sarı gözbebeği ortaya çıkmış gibi parlıyordu.

Ben akşam yemeği için Matthew Burke'ün evine geldiği zaman, viskisini suyla karıştırıp spagettisini yemeden önce Matt'la mali durumu hakkında konuşuyor.

... Ben içkisi elinde çelik ayaklı mutfak iskemlesine otururken, o güne kadar Susan'a bile bahsetmediği bir konuda Matt'e açıldı: pek de sağlam sayılmayacak mali durumu.

"Evet," dedi Ben, "*Conway'in Kızı* fena iş yapmadı; hiç değilse birileri için. Telif hakkı için 3000 dolardı, sonraki telif hakları için de bir üç bin daha aldım. Karton kapaklıların satışından ve sinema seçeneğinden gelen parayı da yayıncıyla yarı yarıya bölüştük. Sinema hakkını Columbia aldı, ama Conway rolü için Robert Mitchum'u bağlayamayınca vazgeçtiler."

"Yarı yarıya bölüşme pek olağan bir şey sayılmaz, değil mi?" diye sordu Matt otururken.

"Hayır, ama ilk roman için fena değil; bunlar çoğu zaman pek satmaz. Temsilcim olmadığı için, fena iş yapmadığımı sanmıştım. Elime on sekiz bin dolar geçti, bunun yarısını borsada sağlam kâğıtlara yatırdım. Şimdi de bunları parça parça satıyorum."

"Peki, diğer kitaplar..."

"*Hava Dansı* için iyi bir avans aldım ve ilk başta satışlar da iyi gidiyordu. Sözleşmem de çok iyiydi, ama eleştirmenler kitabı topa tuttuktan sonra satışlarda pek bir kıpırtı olmadı. Bu sırada çok sevdiğim bir insan öldü ve bir süre paranın nereye gittiğini fark edemedim. Kendimi Las Vegas'ta buldum. Avans aldığım parayı son damlasına kadar rulet masasında kaybettim. Sonra Batı Kaliforniya'da ücra bir vadide bir kulübe kiraladım. Haftalarca kimseyi görmediğim oldu. İki ay içinde *Billy Devam Et Dedi*'yi yazdım. İlk iki kitabı yayınlayan Holt House Yayınevi bunu geri çevirdi."

Ben kadehindeki içkiyi bitirdikten sonra Matt'ın uzattığı spagetti tabağını alıp ona teşekkür etti. Sos boca ettikten sonra çatalını daldırıp ilk lokmayı ağzına attı. "Harika olmuş," dedi.

"Eh, olacak tabii," dedi Matt. "Sonra ne oldu?"

Ben omuzlarını silkti. "Taslağım bana geri gönderildiğinde Meksika'da günümü gün ediyordum. Birden anladım ki, bu hovardalığa param dayanmayacak. *Hava Dansı*'ndan elime geçen avansla satın aldığım Pontiac GT'mi, şu anda kullandığım Citroën'le takas ettim ve tekrar ülkeme döndüm.

"Dışarıdan görünen buydu. İçimdeyse şok vardı. Hayatım boyunca yazar olmak istemiştim –gerçek bir yazar– ve nihayet tam bunu başardıktan sonra parmaklarımın ucundan kayıp gittiğini hissetmeye başladım. Teksas'taki o dümdüz, uzun otoyollardan birinden geçerken hızımı yüz otuz kilometreye çıkarıp pencereyi açtım ve Billy romanının sayfalarını dışarıya attım. Aklımdan çılgınca bir şey geçiyordu: Sınırdan New York City'ye gelene kadar arkamda kelimelerden oluşan bir iz bırakıp kitabımı reddeden o

ahmak editörü ofis penceresinden aşağıya atacaktım. Yetmiş beş sayfa attıktan sonra aklım başıma geldi ve iki ayağımla fren pedalına bastım. Beş yüz metrelik lastik izi bıraktım, az kalsın ölecektim. Bankete yanaştım ve günün geri kalanında geldiğim yoldan geri yürüyerek attığım sayfaları topladım. Fena halde güneş yanığı oldu, ama altı sayfa hariç hepsini toplayabildim. Bunları da El Paso'daki bir otel odasında tekrar yazdım. Kitaptaki yerini aldı. Bence daha da iyi oldu."

"Bunu okumadım," dedi Matt. "Hâlâ..."

"...kütüphane stokunda," diye bitirdi onun cümlesini Ben. "Bayan Starcher söyledi. Susan henüz bunu okuma fırsatı bulmadığı için deli oluyor. Belli ki, ben Momson'a geldiğimden beri buna büyük bir talep var. Ama başka hiçbir yerde yok." Havlamaya benzer bir sesle kahkaha attı.

"Her halükârda yayınlatmışsın."

"Evet, eleştirmenler de daha nazik davrandılar, her ne kadar birkaçı yine didik didik ettiyse de... Holt'tan sonra Doubleday ve Lippincott Yayınları da geri çevirdi, ama Putnam kabul etti. Kitabın tanıtımı için ne kadar para harcadıklarını bilmiyorum, ama fazla bir şey olduğunu sanmam."

"Satışı tıkandı mı?"

"Her şeye rağmen bu tıkanma hemen olmadı. İlk başlarda hatırı sayılır bir satış oldu, ama promosyonu çok kötüydü. Bunu *Conway'in Kızı*'nın devamı olarak tanıttılar, oysa iki kitabın en küçük bir ortak yanı yok."

Yine Matt'la ilgili bölümden çıkarılmış bir sahne var: Matt, Doktor Cody tarafından bir muayeneden geçirilirken Glick vakasını konuşuyorlar ve Matt ona Drakula'dan söz ediyor. Bu sahne yayınlanmış kitapta yok, ama birkaç kez atıf yapılır.

Matt'ın doktoru Jimmy Cody'ydi; bu oğlan on yıl önce onun İngilizce dersinde öğrencisi olmuştu. O zamanlar fırlamanın tekiydi, ama tıp fakültesi onu olgunlaştırmış, bir hayli değiştirmişti. Sivilceleri bile kaybolmuştu.

Matt muayene masasına oturdu; Jimmy stetoskopuyla onun ciğerlerini, kalbini dinledi, parmaklarıyla belli muayeneler yaparken, eski öğretmenine okulu kastederek hapishanenin ne durumda olduğunu sordu. Matt her şeyin iyi olduğunu, tüm işkence gereçlerinin hâlâ faal olduğunu söyledi.

Jimmy güldü. "Gömleğinizi giyebilirsiniz, Bay Burke. Bu motor, yağ değiştirmeye bile gerek kalmadan sizi kırk yıl daha götürür."

"Bütün doktorlar da öyle diyorlar," dedi Matt biraz huysuzca. Ona uykusuzluk çektiğini, kendisine hâlâ Bay diye hitap etmesinden ve reçete yazmayışından rahatsız olduğunu itiraf etmişti. Gömleğini iliklerken içinden, hele bir altmış yaşına gel, bir hafta kabızlıktan sonra sıçmanın o günün en önemli olayı olduğu zamanları yaşa da göreyim seni, diye geçirdi.

Ama bunu seslendirmeyip, "Danny Glick'e olanlar çok acı," dedi.

"Evet," dedi Jimmy. "Çocuk dün gece öldüğünde ben hastanedeydim. Aslında konsültasyon için çağrılmıştım. Glick'lerin aile doktoruyum." Başını iki yana salladı. "Bu vakayı tıp dergilerinden birine yazmayı düşünüyorum. Çok tuhaf bir şeydi."

"Bu konuda konuşmazsın herhalde."

"Size yeterince güvenirim," dedi Jimmy. "Yeter ki, Mabel Werts ve Ann Norton'dan uzak durun. Yoksa hemen çalıların arasından zehirli oklarını üfleyen Afrika yerlilerini görmeye başlarlar."

Matt güldü.

"Çocuğu oda penceresinin önünde bulmuşlar. Hemşire onun ayağa kalkıp pencereyi açtıktan sonra devrildiğini sanıyor. Hemen doktoru çağırmış –Doktor Berry'yi– ve Berry oğlanın öldüğünü söylemiş. Cenaze levazımatçısı cildi diye bilinen bir belirti gözüne çarpmış; bu durum çok ender görünen bir şey değildir, ama bir gün önce Danny Glick'i muayene etmiştim ve akut kansızlık olduğunu görmüştüm." Jimmy başını iki yana sallayıp düşünceli bir ifadeyle stetoskopunu çevirdi. "Görünüş çok kötü olduğu için kanser var mı diye bir dizi test yaptım hemen."

"Lösemi için mi?" diye sordu Matt.

"Evet, akla gelen tek şey oydu. Ama şiddetli kansızlık vakalarında levazımatçı cildi belirtisi olduğunu hiç duymamıştım. Ölüm sonrası sertleşmesi de çok geç başlamıştı ve sığdı, ki bu da yüksek tansiyonlu insanlarda görülen bir şeydir."

"Daha önce kansızlık teşhisi konmuş mu?"

"Hayır! Onu şahsen muayene edip testler yaptırmıştım ve beyzbol çocuklar liginde oynayacak durumdaydı. Çocukta lösemi başlangıcı olabilir diye düşünmemin nedenlerinden biri de bu. Hastaneye yatırıldığında ona yapılan testler daha ziyade tanı koyma amaçlıydı ve kapsamlı değildi. Oğlan bir gün daha yaşasaydı..." Jimmy bir an durdu. "Her neyse, bu alanda önde gelen üç kişiyle yazışıyorum. Eğer bu durum ölüm sonrası lösemi hastalarında daha önce de görülmüşse, o zaman muamma çözülür. Ama ben yine de bunu tıp dergilere yazabilirim."

Jimmy başını iki yana salladı. "Annesiyle babası onu gördükleri zaman delirecek gibi oldular; çok haklılar. O çocuk hiç de ölmüş gibi görünmüyordu. Sani her an ayağa kalkıp beyzbol oynayacak gibiydi."

"Babası da cenazede bundan söz etmişti," dedi Matt. "Danny'nin de boynunda masum görünümlü izler var mıydı?"

O anda numune şişelerini yerleştirmekte olan Jimmy Cody aniden ona döndü.

"Şimdi söyledin de aklıma geldi; evet, oğlanın şah damarının biraz üstünde küçük sıyrıklar vardı. Siz bunu nasıl bilebildiniz?"

Matt içindeki huzursuzluğa rağmen gülümsedi, ama tüyleri ürpermişti. Tabii ki bunu Jimmy Cody'ye belli edecek değildi.

"Bence teknik kaynaklara biraz fazla gömülmüşsün, Jimmy. Sana halk kütüphanesini tavsiye ederim. Bram Stoker adında bir adam yetmiş beş yıl önce Danny Glick'in semptomlarını aynen tarif etmiş."

"Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır," dedi Matt. "Kitabın adı *Drakula*."

Sekizinci bölümde ("Ben III") *kitabın yayınlanmış halinde bulunmayan sahneler var. Bunlardan birkaçı şöyle:*

Ben uyandığında saat dördü çeyrek geçiyordu. Vücudu ter içindeydi; üstündeki çarşafı ayağıyla itti. Buna rağmen zihni tamamen uyanıktı. O sabah erken saatlerde olanlar ona çok eskiden yaşanmış gibi geliyordu. Matt Burke'ün fantezileri de zararsız uçukluklardan başka bir şey değildi.

Ne var ki, Mike Bush (Ryerson) ölmüştü. Bu gerçekti.

Omzunda havlusuyla duş yapmak için koridorun sonuna yürürken Weasel oda kapısından başını uzattı. Weasel'in gözleri kızarmıştı, elindeki bir galonluk sürahide kırmızı şarap vardı.

"Selam, Ben, nasılsın?"

"İyiyim, Weasel."

"İçeriye gel de sana şarap ikram edeyim. Mike Bush'a çok üzüldüm. Annesini de tanırdım. Çok hoş bir kadındı."

"Belki daha sonra gelirim, Weasel. Şimdi duş yapmak istiyorum."

"Tabii, tabii. Ne diyeceğim..."

Banyo kapısına gelmiş olan Ben omzunun üzerinden dönüp baktı.

"Marketteydim ve Mabel Werts'in Joe Crane'le olan konuşmasını duydum; hem Mike'ın hem de Danny Glick'in nadir görülen bir hastalıktan ölmüş olabileceklerini söylüyordu."

"Bunlar saçma şeyler, Weasel."

"Evet... ama sen yine de duşta iyice sabunlan. O ölenlerde ne gibi mikroplar olacağını kimse bilemez."

Ben banyoya girip kapıyı kapadı. Soyunurken, küçük bir kasabada telefonun ne kadar ilkel bir haberleşme aracı olduğunu düşünüyordu. Matt Burke'ün Jimmy Cody'ye söylediği şey dedikodu çarkını başlatmıştı. Tıpkı çocukken yağmurlu günlerde oynadıkları telefonculuk oyununa benziyordu. Yanındaki arkadaşının kulağına, "Frankie Winchell'in sivilceleri var," diye fısıldarsın, sıranın sonundaki çocuğa gelene kadar bu cümle, "Francis Waylon hamileymiş," şeklini alırdı. Parkins Gillespie karısına

fısıldıyor, karısı Ann Norton'a fısıldıyor, Ann de Mabel Werts'e fısıldıyor, Mabel de bütün kasabaya korku hikâyesi yayıyor.

Duş musluğunu açtı.

Aşağıya indiğinde Eva ona, "Bir saat önce Matt Burke aradı," dedi. "Onu geri aramanı istiyor. Acelesi olmadığını söyledi."

"Tamam."

Eva'nın yaşlı müşterilerinden birkaçı masadaydı, fasulye ve sardalyeden oluşan akşam yemeklerini yiyorlardı. Mike'a olanları anlatmasını istediler. Ben de bu isteğe uydu; olayı tekrar anlatmak istediğinden değildi, sadece söylentilerin ne aşamaya geldiğini merak etmişti.

"Kasabayı karantinaya alacaklarmış, diye duydum," dedi Grover Verril, çatalındaki sardalyeyi dişsiz ağzına atmadan önce durarak.

"Bunu da nereden duydun?" diye sordu Ben.

"Crossen'in dükkânında Joe Crane anlatıyordu," dedi Grover ve yanındaki Vinnie Upshaw'a döndü. "Sen bugün oraya gitmedin mi?"

"Hayır; bacağım çok ağrıyordu. Bu akşam belki giderim."

"Neden bizi karantinaya alsınlar ki?" diye sordu Mabe Mullican.

"O tuhaf hastalıklardan birini kapmış olabilir, diye düşünüyorlar," dedi Grover. "Hong Kong boğmacası ya da onun gibi bir şey işte."

"Danny Glick'ten kapmış olabilir diye mi düşünüyorlar acaba?" diye sordu Mabe.

"Eh, Joe'nun dediğine göre..."

Ben koridordaki telefona gidip Matt'ın numarasını çevirdi. Tek çalıştan sonra Matt'ın sesi duyuldu. "Alo? Ben?"

"Evet."

"Carl Foreman'la konuştum."

"Ne dedi?"

"Çocuğa kozmetik yapılmış, ama mumyalanmamış. Babası izin vermemiş."

"Bu da demek oluyor ki..." Ben o anda söylediklerinin mutfaktan işitilebileceğini fark etti.

Matt onun suskunluğunu yanlış anladı; oysa bu konuyu sadece aralarında konuşmaya karar vermişlerdi.

"Bunun anlamı, Danny Glick'in bir Yaşayan Ölü olduğu. Mike'ın kanını emmiş olabilir." Matt sesini yükseltti. "Vampirlerden bahsediyoruz, Ben. Ve bütün eski efsanelerde onların sadece üç şey tarafından durdurulabileceği anlatılır: güneş ışığı, kutsal gereçler veya kalbe çakılan bir kazık. Başka var mı, bilmiyorum. Belki Tevrat bir Yahudi vampiri bağırsaklarını sökerek durdurabilir, ama bağırsak sökmenin kalbe çakılan kazıktan daha etkili olduğunu sanmam. Ama *Danny Glick'in bağırsakları sökülmemişti! Mumyalanmamıştı. Ona pekâlâ...*"

"Sakin ol," dedi Ben.

"Evet," dedi Matt. "Özür dilerim. Oradakiler seni işitebilecek kadar yakındalar mı?"

"Evet."

"Bu gece geliyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Güzel." Matt'ın sesinden ne kadar rahatladığı belli oluyordu. "Mike Bush'a... her şeyin verilmesinin ne kadar önemli olduğunu anlıyor musun?"

"Evet."

"Başka bir şey daha var. Az önce aklıma gelen bir şey."

"Nedir o?"

"Telefonda söyleyemem. Hava kararmadan önce burada olabilir misin?"

"Tamam." Ben bir an duraksadıktan sonra aklındaki şeyi söyledi. "Yanımda Susan'ı da getirebilirim."

"Ona her şeyi anlatacak mısın?"

"Sence iyi olmaz mı?"

"Bilmiyorum... hayır, sakıncası olmayabilir. Sen sakıncası yok diyorsan, tamamdır."

"Pekâlâ," dedi Ben. "Belki onu da getiririm ve üçümüz... olanları tartışırız."

"Pekâlâ, Ben. Delirmiş gibi konuşmuşsam özür dilerim."

"Hayır, hiç öyle değildi. Görüşmek üzere, Matt."

"Hoşça kal."

Ben telefonu kapadıktan sonra düşünmeye başladı. Korkular artık çok uzakta veya eskilerden kalma değildi. İkisi de daha bir gece önce bile seslendirmekten kaçındıkları kelimeyi kullanmışlardı.

Vampir.

Almanca *wampyre* kelimesinden geliyordu; "şeytan" demekti. Gece yaratığı, ay kadar soluk. Amerika'daki sinemalarda binlerce kere gösterilmiş pespaye korku filmlerinin başkahramanı. Ben'in çocukluğunda, '50'li yıllarda çıkan çizgi romanların baş figürü. Ben büyümüştü ve çocukluğunun geçtiği yere geri döndüğünde, artık '70'li yıllardaydılar.

Vampir.

Mermer lahitler içinde ikamet ederdi. Bilimin çok ilerlediği, roketlerin, bilgisayarların çağında bile efsane devam ediyordu. Zihnin binlerce odacığına sızan görüntülerde, mermer gibi kalçalarına kadar sıvanmış gecelikleriyle uzanmış şehvetli genç kızların karabasanları dolaşıyordu.

Vampir.

Yaşlı kiracılar –ve Eva– ona bakmaktaydılar, ama Ben dışarıya çıkarken onları fark etmedi bile. O kelime kilise çanı gibi kafasının içinde çınlayıp duruyordu.

Susan (II)*'nin özgün halinde Kont Barlow (özgün metinde adı Sarlinov) ve Straker kasaba sınırında bir yerde buluşup roman kahramanlarının durumunu tartışıyorlar.*

Deep Cut Yolu bataklıkların yanından dolanıp kasaba merkezinin güneybatısına uzanır, sonra da kıvrılarak bir dizi tepenin ve uçurumun arasından geçer. Burada arazi öyle hoyrattı ki, en kullanışlı yük arabaları bile çakılıp kalırdı. 1951 yangının en şiddetli aşaması buradaydı. Yeni bir bitki örtüsü oluşmuştu; büyük çukurların üstünde ve altında korkunç biçimler alan sarma-

şıklar ve çalılıklar vardı. Bu arazi yaklaşık sekiz kilometre kadar devam eder, ama bölgenin en ürpertici alanıdır. Şimdi ağaçlardan düşen yapraklar, olmadık şekillerde bükülmüş ağaç gövdeleriyle manzara çılgın bir ressamın elinden çıkmış üç boyutlu bir labirent gibi görünmektedir.

O cuma günü gece yarısına doğru siyah bir Packard –'39 veya '40 model– bu yol üstünde park etmiş, motoru rölantide çalışmaktaydı. Egzozundan ince bir duman çıkıyordu. Uzun bir gölge –Straker– bir ayağı sürücü tarafındaki marşpiyede, Türk sigaralarından birini içmekteydi.

Havada bir şey kıpırdadı, geri plandaki çam ağaçlarından bile karanlık bir şeydi. Büyük bir karga veya bir yarasa olabilirdi. Şekli değişir gibi oldu, uzamaya başladı. Sanki kaybolacakmış gibi, bir an için tuhaf bir şekilde asılsız göründü. Derken, birincinin yanında duran ikinci bir gölge belirdi.

"Babamız çok müşfik davrandı," dedi Straker.

"Hep öyle olsun," dedi diğeri. Saçları şimdi parlak siyahtı, şakaklarında belli belirsiz gri teller vardı. "Bay Ben Mears nerede?"

"Hastanede."

"Ya Bay Tibbits?"

"Şerifin nezarethanesinde. Bay Bush onunla daha sonra ilgilenecek."

"Burke yolumuzdan çekildi mi?"

"Evet. Ölmedi, ama hastanede. Kalp krizi geçirdi."

"Yeterli. O adam çok şey biliyordu ve çok... ikna ediciydi."

"Ama bağnaz değildi."

"Değildi." Parlak siyah saçlı figür hafif bir kahkaha attı. Vampir filmlerindeki Bela Lugosi veya Christopher Lee'ye hiç benzemiyordu. "O adam bağnaz değil."

"Glick Efendi..."

"Glick Efendi işini yapıyor. Evet. Gerçekten yapıyor." Adam bir kahkaha daha attı.

Straker çekinerek, "Benim zamanım geldi mi?" diye sordu.

"Neredeyse, sevgili hizmetkârım. Zamanın gelmek üzere."

"Babamız çok müşfik," dedi Straker, ama sesinde belli belirsiz bir kırgınlık vardı.

"Hep öyle olsun."

O karanlığın içinde sanki tek bir gölge olmuş gibi birleştiler.

Lot (III)*'te Dud Rogers'in, Ruthie Crockett'i ziyaret ettiği sahne var; bir başka sahnedeyse bebek McDougall annesini ziyaret ediyor.*

Ruthie Crockett'n kısa geceliği kıvrılıp kalçasına kadar sıyrılmış; bacaklarının birleştiği yerde iki yıldan beri var olan koyu renkli bir leke görünüyor. Derin uykusunda solurken kusursuz ergen memeleri yavaşça inip kalkıyor.

Penceresindeki hafif tıklamanın onu uyandırması epey bir zaman aldı, ama o anda bile tam uyanmış sayılmazdı. Dud Rogers'in yana eğik kafasını ve ardındaki kamburu rüyasında gördü.

Rogers'in gözleri onu tepeden tırnağa süzüyordu; Ruthie'nin memeleri geceliğinin üst kısmına dayandı.

"Ruthie... lütfen, Ruthie, bir dakikalığına beni içeriye al."

Ruthie rüyasında hâlâ bir gece önce otomobilini park edip vücudunu okşarken onu zevkten bağırtacak hale getiren oğlanı görüyordu; Dud'un kamburunu veya çirkin yüzünü değil, oğlanın güzel yüzünü ve dümdüz sırtını görüyordu. Kalkıp pencereyi açtı ve uykulu kollarını ona doğru uzattı; oğlanın kolları onu hemen sardı; Ruthie artık hiçbir şeye hayır diyemeyecek durumdaydı. Oğlanın dudakları onun yumuşak boynunu buldu ve bir an Ruthie onun dilini teninde hissetti; bu dil onu bilinmeyen, hiç beklenmedik bir girişe hazırlıyordu.

Oğlanın dişleri boğazında birleşti... durdu... sonra deldi.

Ruthie orgazmla sarsıldı. Müthiş, şiddetli, o âna kadar hiç tatmadığı şiddette bir orgazm. Bir daha. Bir daha. Artık o şehvetli ve karanlık koridorlarda sürüklenirken kendi vücudunun hiçbir önemi kalmamıştı.

Rüyasında oğlu ona dönmüştü.

Sandy McDougall yine kendi yatağındaydı, çünkü kocası Roy onu eve getirmişti. Kuvvetli sakinleştirici ilacın etkisiyle otomobil yolculuğu boyunca elleri kucağında oturmuştu. Roy, bir şey yemek ister mi diye sordu. Sandy, hayır, teşekkür ederim, dedi. Gözleriyle treylerin içini taradı, yemek odasına, onun ardındaki oturma odasına baktı; bebekle ilgili hiçbir belirti kalmamıştı. Oyuncakları, mama iskemlesi...

Hayır, teşekkür ederim, demişti. Uyumak istiyorum.

Ve şimdi rüyasında oğlu Randy pencereyi tırmalıyordu; Sandy onu içeriye almak için derhal pencereye koştu, çünkü hava soğuktu ve bebeği çıplaktı.

Pencereyi açınca oğlu hemen ona sarıldı –Sandy onun o yüksek pencereye nasıl yetiştiğini düşünecek değildi; rüyalarda böyle şeylerin önemi olmazdı– ve Randy bir yavru köpek gibi yüzünü onun boynuna gömdü.

Oğlu soğuktu, çok soğuktu; ama canlıydı, bu sabahki gibi değildi. Gözleri açıktı ve o kadar güzeldi ki, bakmamak mümkün değildi. Üstelik yeni dişler çıkarmıştı.

Yatağa gel, yavrum, annen seni ısıtsın.

Ve battaniyeyi üstlerine çekerken çok tatlı bir duygu –bir tatmin duygusu– her yanını sardı; bu da iyiydi, çünkü gerçek olan bu, geride kalanlar rüyaydı.

Ama sen çok soğuksun, dedi Randy'yi vücuduna bastırarak, kendi ısısı çocuğa hiçbir hayatiyet getirmiyor gibiydi.

Boynundaki dişleri hissetti.

Çok mu acıktın? Annen mamanı hazırlasın mı?"

Ama yataktan kalkmak çok zordu. Hem zaten kendi bebeğini kendisi beslemeli, onu kuvvetlendirmeliydi. Bundan böyle iyi bir anne olacaktı. Ne büyük bir korku yaşamıştı!

Yastığına dayandı, uykuya dalarken oğlunu emzirdi. Bir an gözleri karşısındaki büyük aynaya çevrilince, loş ışıkta kendi yüzünü gördü; gözleri sevgiyle tutuşmuş haldeydi, sonra kollarının arasına baktı ve... hiçbir şey göremedi.

Hemen başını eğip bakınca, göğsünün üstünde yatan oğlunu gördü; Randy'nin ağzı annesinin boğazındaydı.

Uykuya dalmadan hemen önce, bir daha asla sana vurmayacağım Randy, diye geçirdi içinden.

Bir daha asla.

12. Kısım'da ("Mark") *Mark ve Susan, Barlow'u öldürmek amacıyla Marsten Köşkü'ne giderler. Romanın yayınlanmış halinde, Susan pencereden baktığında ev hâlâ darmadağın durumdadır. Oysa özgün metinde ayrıntıları aşağıda yazılı bazı yenilikler vardır.*

Susan panjurdaki aralıktan içeriye baktı. "Vay canına!" dedi.

"Ne gördün?" diye sordu Mark heyecanla. Ayak parmaklarının ucunda yükseldiği halde boyu içeriyi görmesine yetmiyordu.

Susan beceriksizce bir açıklama yapmaya çalıştı. Tabii ikisinin de bilmediği şey, günbegün şeytanın iradesi altına girmiş olan Parker (Larry) Crockett'in Straker'ın talimatlarıyla hareket etmekte olduğuydu. Bu talimatlara göre her türlü teslimat hava karardıktan sonra yapılacaktı. Taşıma ve yükleme faturaları hiç aksamıyordu ve hep nakit ödeniyordu. Straker hamalların ve şoförlerin bahşişlerine kadar her şeyi kılı kılına hesaplamaktaydı. Şoför bulmak zor işti. Crockett şoför ve hamal bulmak için her yeri köşe bucak arıyordu ve bu işi bir kereden fazla yapmak isteyen kimse yoktu. Royal Snow ona gülmüş ve, "Bana bir milyon dolar versen bile bir daha o cehennem evine gitmem," demişti. "Bir milyonu kamyonetle getirip kapımın önüne döksen bile gitmem. Başka birini bul."

Şehir dışında bir mülk sahibi olmanın hazzı artık ağzında buruk bir tada dönüşmüştü. Servetinin giderek artması, Straker'ın parasını almak için ofisine gelen işçilerin yüzlerindeki ifadeyi unutturamıyordu. Parker teslimatı yapılan eşyaların bazılarının tablolar olduğunu biliyordu; sandık içinde ve ambalajlı olsa da, bir tablonun şekli yeterince belliydi. Portland limanlarında, Gates Falls tren istasyonunda teslim alınan bazı sandıklarda da mobilya olduğunu sanıyordu.

Cuma akşamı Parker'ın Harlow'dan getirdiği iki adam geri dönmemişti; onların yerine nakliye kamyonuyla Straker geldi.

"O iki adam nerede?" diye sormuştu Parker. "Paraları bende..." Titreyen parmağıyla beyaz zarfları işaret etti. Straker'ı görünce bu titreme oluyordu. Uzun ve pek de namuslu sayılmayacak meslek hayatı boyunca Parker ilk kez kullanıldığını hissediyordu ve bu durumdan hiç memnun değildi.

"Çok meraklıydılar," dedi Straker kurt gibi sırıtarak. "Tıpkı Mavisakal'ın karısı gibi."

"Neredeler?" diye tekrar sordu Parker; Straker'ın doğruyu söylemesinden korkuyordu.

"Ücretlerini ödedim," dedi Straker. "Endişe etmene gerek yok. İstersen o para sende kalabilir." Her bir zarfta iki yüz dolar vardı.

"Eyalet polisi veya Homer McCaslin kapıma dayanırlarsa, hiçbir şeyi örtbas etmeyeceğimi bilesin. Sözleşmemizin dışına çıktın."

Straker başını geriye atıp buz gibi karanlık bir kahkaha attı. "Sen kıymetli bir adamsın, Bay Crockett. Kıymetlisin. Yetkililerden korkmana gerek yok. Gerçekten yok." Yüzündeki o alaylı ifade birden buhar oldu. "Eğer ille de bir şeyden korkacaksan, kendi merakından kork. Bu geceki o iki salak gibi olma... ya da Mavisakal'ın karısı gibi. Bizim ülkemizde bir deyiş vardır: Çok az bilenler serçe gibidirler ve serçeler de baki kalır."

Ve Parker Crockett bir daha soru sormadı. Kızı yatağında hastaydı, o konuda da bir şey sormadı.

O tozlu, kırık dökük panjur dilimleri arasından bakmak, bir bilimkurgu zaman merceğiyle bir Victoria dönemi evinin içine bakmak gibiydi; aile yaz tatili için Brighton'a gitmişti. Duvarlar şarap rengi ipeksi bir kâğıtla kaplıydı. Sağda solda berjer koltuklar vardı ve koyu yeşil bir kanepe görünüyordu. Susan ana salonun dışındaki girintide büyük bir maun çalışma masası gördü. Bunun üzerinde gösterişli bir çerçeve içinde Rembrandt'ın *Ders*

Çalışan Oğlan tablosunun bir reprodüksiyonu vardı. Herhalde reprodüksiyondu, değil mi? Yarı açık haldeki sürgülü kapıdan, Hubert Marsten'in karısının öldüğü mutfak görünmekteydi. Susan o koridorda kristal bir şamdanın ışıltısını görebiliyordu.

Gözlerini ovuşturmamak için kendini zor tuttu. Burasının kasaba dedikodularındaki Marsten Köşkü'yle alakası yoktu. Ya da Kız İzcilerin kamp ateşi başında, neredeyse müstehcen sayılabilecek korku hikâyelerindeki evle. Ve bütün o değişiklikler kimse görmeden yapılmıştı.

"Ne gördün?" dedi Mark yine. "*Onu* mu?"

"Hayır," dedi Susan. "Ev... yeniden yapılmış."

"Tabii ya," dedi Mark durumu kavrayarak. "Bütün eşyaları yanlarında olsun isterler. Neden istemesinler ki? Dünya kadar paraları ve altınları var."

Susan vücudunu gererek kendini biraz daha yukarıya çekti. O anda aklına Ben'in John Stennis'le ilgili söyledikleri geldi: *Seni nasıl olsa vuracağız*.

Kendini aşağıya bırakınca yumuşak, tüylü halının üstüne indi. Odanın karşı tarafında, çalışan halde bir antika duvar saati vardı. Berjer koltuklardan birinin yanında bir tütün kutusu, bunun yanında da dana derisi ciltli, eski görünümlü bir kitap duruyordu. Kitabın sonlarına doğru bir yer siyah saten bir ayraçla işaretlemişti. Tepedeki ışıklandırma, çok güzel birleştirilmiş, meyilli prizmalardan sağlanıyordu.

Odada hiç ayna yoktu.

"Hey," diye tısladı Mark. Pencere pervazının üstünde ellerini sallamaktaydı. "Çıkmama yardım et."

Susan uzanıp onu koltukaltlarından tuttu ve pervaza tutunana kadar yukarıya çekti. Mark pervazın üstüne çıktıktan sonra aşağıya indi. Ayaklarının yerde çıkardığı hafif sesten sonra ev yine sessizliğe büründü.

En küçük bir ses olmayışı karşısında ikisi de büyülenmiş gibi kalmıştı. Bunda bir terslik olmalıydı, çünkü...

Susan odanın karşısındaki duvara baktı.

Saat durmuştu. Çekül dümdüz aşağıya doğru sarkıyordu.

Mahzen kapısı aralıktı.

"Buraya gitmemiz lazım," dedi Mark.

"Ah," dedi Susan cılız bir sesle. "Ahh."

Kapı çok az açıktı ve içeriye hiç ışık girmiyordu. Karanlığın dili mutfağı yalarken, tamamını yutabilmek için gecenin gelmesini bekler gibiydi. O birkaç santimlik aralıktan görünen karanlık her türlü tehlikeyi barındırıyormuş gibi korkunçtu. Susan, çaresizlik içinde hiç kıpırdamadan Mark'ın yanında duruyordu.

Derken Mark bir adım atıp kapıyı açtı; Susan da peşinden gitti.

Mark el yordamıyla elektrik düğmesini bulup birkaç kez çevirdi.

"Bozuk," dedi. "Hiç şaşırmadım." Arka cebinden eğri büğrü, yassılaşmış bir mum çıkardıktan sonra Susan'a döndü. "Bak, en iyisi sen yukarıda kal ve Straker'ı kolla."

"Hayır," dedi Susan. "Ben de geliyorum."

Artık geri dönme, Ben ve Jimmy Cody'yi alıp buraya kuvvetli el fenerleri ve pompalı tüfeklerle gelme zamanının geldiğini ikisi de düşünemedi. Gerçekle bağları kopmuştu. İnsanların elektrik lambalarının aydınlığında, gölgeler masa altlarında veya kilitli dolapların içindeyken gülerek bahsettikleri o dönemeçten dönmüşlerdi.

Mark mumu yakıp kapıdan içeriye girdi.

Merdiven dardı, tozluydu ve eski basamaklar taştandı. Mum alevi alttan gelen hava akımıyla titreşti.

Susan o anda bir şey işitti: çok sayıda küçük ayağın çıkardığı belli belirsiz pıtırtılar. Çığlık atmamak için dudaklarını büzdü.

"Farelerdir," dedi Mark. "Fareden korkar mısın?"

"Hayır," diye yalan söyledi Susan.

Aşağıya indiler.

Susan basamakları saydı; on üç taneydi. Eski İngiliz darağaçlarında on üç basamak olduğunu söylerlerdi. Tabii o basamaklar yukarıya çıkardı, aşağıya inmezdi.

(Ben'in *Sapık* romanından –Hitchcock filminden değil– aktardığı o replik neydi? *Mezarını kazdın, şimdi orada senin yatman gerekir. Ne var ki, bu bir mezar değildi, bir yataktı.* Ya da Poe'nun satırları: *Tanrım, canavarı lahit içine gömdüm!* Veya Washington D.C.'de bir sokaktaki zorbalar: *Seni nasıl olsa öldüreceğiz.*)

Sertleşmiş toprak zemine ayak bastıkları zaman Mark mumu havaya doğru kaldırdı. Tavan alçaktı, Susan'ın başı neredeyse kirişlerdeki örümcek ağlarına değecek gibi oldu. Mumun ışığında karanlık içinde gölgelerin kıpırdadığını ve bir gözün kırmızı pırıltısını görüyorlardı. Üstü muşambayla örtülü bir masa, bunun yanındaysa bağlayıcı alüminyum şeritlerin kopmuş olduğu, üstü açık bir sandık vardı. Çürüme kokusu dayanılır gibi değildi.

"Haçını eline al," dedi Mark.

Susan haçı gömlek cebinden çıkarıp sımsıkı tuttu. Biraz daha iyi hissetmeye başladı. Eline bakınca parmaklarının arasından bir parıltının sızdığını gördü.

"Haç parlıyor," diye fısıldadı.

"Evet. Fareleri dert etmek zorunda değiliz. Gel hadi. Buradan."

Tek sıra halinde mahzenin güney tarafına doğru yürüdüler. Susan mahzenin biraz ileride L şeklini aldığını gördü; buraya her ne için gelmişlerse, o köşeyi döndükleri zaman onunla karşılaşacaklarını biliyordu. Damarlarındaki kanın soğuduğunu hissetti.

Sıçanlar her yanı sarmıştı; sanki milyonlarcası vardı, birbirlerinin üstünden sıçrayıp deli gibi koşturuyorlardı. Bazıları kedi büyüklüğündeydi. Boncuk gibi gözleriyle onlara küstahça bakmaktaydılar. Onlara geçebilecekleri kadar, yarım metrelik bir boşluk açmışlar, onlar yürüdükçe bu aralığı tıpkı Kızıl Deniz'in Musa'nın arkasından kapandığı gibi kapıyorlardı.

Bunlardan biri öne fırlayıp Mark'ın ayağına dişlerini geçirdi; Susan hiç düşünmeden haçı fareye doğru tuttu. Hayvan bir çığlık attı, çenesinden aşağıya çorap ipliği sarkarak karanlığın içinde kayboldu.

Mahzenin dirsek biçimli köşesinde durdular. "Unutma," dedi Mark. "Sakın gözlerine bakma. Ne olursa olsun, bakmamalısın."

"Tamam... peki."

Mark bir kez daha onun elini tuttu. "Korkuyorum," dedi. "Bunu bir daha asla yapamam."

"Artık dönmek için çok geç, değil mi?"

"Evet. Galiba öyle."

"O halde, devam et, Mark. Yapmamız gerekeni yapalım." Susan bu kadar sakin oluşuna şaşırdı.

Köşeyi döndükleri anda bir esinti çıktı ve mumu söndürerek onları zifiri karanlık içinde bıraktı. Susan kendini tutamayıp çığlığı bastı. Kulaklarında giderek yaklaşan farelerin cırlaması vardı.

"Haçını önde tut," dedi Mark.

Susan öyle yaptı.

Haçın yaydığı ışık şimdi Mark'ın ayaklarının dibinde duran mum ışığından daha kuvvetliydi. Duvarlardan yansıyan pırıltısı ikisini de rahatlatmıştı. Fareler çığlık çığlığa kaçıştılar.

Kendi haçını da havada tutan Mark etrafına bakınıyordu. "Tanrım!" dedi.

Hubert Marsten gerçekten de bir içki kaçakçısıymış, diye düşündü Susan. Çok büyük bir şarap mahzeninin girişinde duruyorlardı. Üstleri toz ve örümcek ağlarıyla örtülü fıçılar, duvarları kaplayan ve şişelerle dolu raflar görülüyordu. Bazılarının mantarları açılmış, içine örümcekler yuva yapmıştı. Bazıları artık sirkeleşmiş olmalıydılar, ama hâlâ aralarında iyi durumda olanlar da bulunabilirdi.

Susan yukarıya doğru baktı. Şarap mahzeni etrafı kadife perdelerle çevrili bir yeraltı sahnesine açılıyordu. Karşı köşede ters asılmış ve kolları kırık bir haç vardı. Ana sahnenin iki yanında müstehcen heykeller durmaktaydı. Tam ortada kocaman, meşe bir tabut gördüler. Tabutun üstünde kurt resmi olan bir arma ve yazılı tek kelime vardı:

SARLINOV

Buydu işte. Demek ki doğruydu. Bu kelime Susan'ın zihninde yankılandı. Bir an bayılacak gibi oldu ve haçı tutan eli titredi. Kararsızlık içinde donup kalmıştı, kıpırdayamıyordu. Oracıkta beklemek, dünya *onun* gece âlemine dönene kadar beklemek çok daha basit ve iyi olacaktı.

"Şimdi!" diye bağırdı ona Mark. "Şimdi!"

"Hayır," dedi Susan fısıltılı bir sesle. "Yapamıyorum. Beni rahat bırak." Gözlerinin önündeki manzara dans eder gibi dalgalanıyordu. Tabutun etrafındaki, hiç olmadık pozisyonlarda duran heykeller kımıldar gibiydiler.

"Cennetteki Babamız..." diye duaya başladı Mark.

"Hayır... hayır..."

Mark hızla elini uzatınca Susan'ın başı geri savruldu. Bir gözü sulanmış seğiriyordu.

Bu kısım Peder Callahan'ın Matt Burke'le konuştuğu bölümdendir. Bu sahne romanın son şeklinden çıkarılmıştır, ama hâlâ hikâyeyle olan ilgisini korumaktadır.

"Bu aşamada sana hayır demeyeceğim," dedi Callahan. "Ama benim durumumu da anlamanı istiyorum. Sana üç şey söyleyip sonra da, 'Fikrini değiştirdin mi?' diye soracağım. Kabul mü?"

"Tamam."

"Pekâlâ. Bir: Ortaçağlarda Avrupa'yı saran kara veba sırasındaki vampir isterisi, bu ülkede üç yıl önceki uçan daire isterisinden farksızdı. İnsanlar pek çok kez veba kurbanlarını taşıyan ceset vagonlarında cesetlerin ses çıkardıklarını ve kıpırdadıklarını gördüler; bir mezarlığın yanından geçen bir yolcu, topraktan dışarıya uzanmış bir el ve bunun ardından yüzü gözü çamur içinde, deli gibi bakan bir adam görürdü ve bu durumlarda herkes haklı olarak onların Yaşayan Ölüler olduğunu sanırlardı. Doğu Avrupa ülkelerinde köylüler son zamanlarda Katolik mezhebine girip papazlara bu vampirlerle ilgili bir şeyler yapmaları için

yalvarmışlardı. Çoğu papaz hiç böyle bir şey duymamıştı, ama bunu itiraf edecek değillerdi. Bu nedenle de bunların çoğu, vampir öldürme ayinlerini kutsadılar. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Güzel. O halde, farz et ki sen tipik bir Romanya köylüsü olan Joe Smithov'sun. Vebaya yakalanmışsın ve iki haftadır yüksek ateşle kıvranıp duruyorsun. Sonunda bayılıp kalıyorsun. Bu aşamada şarlatan bir köy doktoru dört saniye boyunca ağzının önünde bir ayna tutup nabzını bulmak için kulağını karnına dayadıktan sonra senin öldüğünü bildiriyor. Hâlâ baygınken korku içindeki akrabaların seni uyduruk bir tabuta tıkıyorlar ve köyün mezarlığına götürüp sığ bir çukura gömüyorlar. Daha sonra dehşet içinde uyanıyorsun: Diri diri gömülmüşsün. Belki bir çığlık atıyorsun. Belki tabutun üstündeki tahtalardan birini itebiliyor ve o yumuşak topraktan elini uzatıp ümitsizce sallıyorsun. Sonra... kurtuluş! Kürek seslerini duyuyorsun, derken gün ışığı görünüyor. O iğrenç hava yerine taptaze havayı soluyorsun. Ve sonra... o da nesi? Törensel kırmızı kurdeleler bağlı bir kazıkla gelmiş bir heyet. İki adam seni yere bastırırlarken sen çığlıklar atıp yalvarıyorsun. Üçüncü adam kazığı göğsünün üstüne yerleştiriyor. Dördüncüsünün elinde bir çekiç var; senin kan emici ruhunu Şeytan Baba'na geri göndermek için hazırlanıyor. Ve bu heyetin arkasında köy papazını görüyorsun; şeytan kovma ayinini okuyup görünürdeki her şeyin üstüne kutsal su serpiştiriyor! Ve dünyan kararıyor. Hiç hoş sayılmaz, değil mi?"

"Haklısın."

"Bu olaylar yüzünden kilise büyük utanç duyuyor; cemaatten birisi düşünmeden bir sonuca vardığında, ona örnek vaka diye anlatıyorlar."

Ben, Mark, Cody ve Callahan'ın Marsten Köşkü mahzenine geldikleri sahnede onları Barlow'un teybe alınmış mesajı karşılar. Yayınlanmış romanda bu mesaj yazılı olarak verilmişti.

Rahip kapıyı açtığında Mark bir kez daha o iğrenç kokuyu duydu. Ama bu da farklıydı. O kadar kuvvetli değildi. Daha az... daha az kötüydü.

Rahip merdivenden inmeye başladı; haçı bir gün önce onların haçları gibi parlamıyordu. Mark buna rağmen, onların peşinden o dehşet çukuruna inmek için bütün iradesini kullanmak zorunda kaldı.

Jimmy çantasından bir el feneri çıkarıp yaktı. Fenerin ışığı bir kez daha eski masayı, her yanından uzayan borularla çevrili kalorifer ocağını ve ters çevrilmiş sandığı aydınlattı. Ne var ki, bu defa fare ordusu olmadığı gibi korkunç bir şeyle karşılaşma beklentisi de yoktu. Mark her ne kadar açıklayamasa da, bu durum onu her şeyden daha çok korkuttu.

"Köşeyi dönünce," dedi Mark.

Callahan haçı havada tutarak ilerledi. Nihayet yukarıda tutulan haç gecikmeli olarak parlamaya başladı. Callahan köşeyi dönünce, "Tanrı'nın adıyla..." diye gürledi. Birden kelimeler boğazına tıkandı ve canavarca bir kahkaha hepsinin kulaklarında patladı.

"Bu *o*! Bu *o*!" diye haykırdı Mark.

"Bir ses kaydı!" dedi Callahan. "Bir teyp! Göğsüme bir kablo değdiğini hissettim...."

"Merhaba, genç dostlarım!" diye gümbürdedi o ses. Sevecen, alaylı ve yumuşak bir sesti. "Gelmekle ne kadar iyi ettiniz."

Sürüngenlere özgü bu sesle içi buz kesen Ben öne fırladı. Havayı süpürür gibi ellerini sallayınca piyano teline benzeyen bir şeye temas etti ve bunun bir köşeden çıkmakta olduğunu gördü.

"Her zaman misafir ağırlamaktan haz duymuşumdur," diye devam etti ses. "Eğer akşam vakti gelmiş olsaydınız sizi şahsen karşılardım... ama gündüz geleceğinizi tahmin ettiğim için, dışarıda olmayı yeğledim." Bunu bir kez daha gümbürdeyen bir kahkaha izledi.

Ben şarap mahzeni girişinin solundaki bir rafa yerleştirilmiş teybi gördü. Yeni model, Wollensak marka makaralı bir teypti, piyano teli de ÇAL/KAYDET düğmesine bir yayla bağlanmıştı.

"Size olan hayranlığımı göstermek için bir yadigâr bıraktım," diye devam etti ses. "İçinizden birinin çok yakını ve sevdiği biri dün geceye kadar benim ikamet ettiğim yerde bulunuyor... Oradasınız, değil mi Bay Mears?"

Ben irkildi ve cihaza onu az önce ısırmış bir yılanmış gibi baktı.

"Ona ihtiyacım yok," dedi ses ürpertici bir kayıtsızlıkla. "Onu size bıraktım. Nasıldı o deyiş? Ana yemek için bir aperatif. İsterseniz buna iştahınızı açacak bir şey deyin. Bakalım, ana yemekten önceki bu aperatifi beğenecek misiniz."

"Kapat şunu!" diye bağırdı Jimmy.

"Hayır!" dedi Ben. "Belki önemli bir şey söyleye..."

"İçinizden birine özel bir şey söylemek istiyorum," diye devam etti ses belli belirsiz bir tehdit tınısıyla. "Genç Petrie Efendi."

Mark gerildi.

"Petrie Efendi, nasıl yapabildiğini bilmiyorum, ama beni, çok uzun bir zaman içinde tanıdığım en sadık ve akıllı hizmetkârımdan yoksun bıraktın. Ne cüretle bunu yaptın?" diye sordu ses büyük bir öfkeyle. "Gizlice arkasından yanaşıp onu ittin mi? Seni korkak küçük köpek, *ne cüretle* bunu yapabildin?"

Mark farkında olmadan dişlerini sıktı. Elleri yumruk halini almıştı.

"Seninle hesaplaşmaktan büyük zevk alacağım," dedi ses yükselerek. "Önce ebeveynlerinle başlarım herhalde. Ama sen benim kilise koroma hadım edilmiş bir oğlan olarak katılacaksın. Senin kanını boynundan değil, erkeklik kaynağından, taşaklarından alacağım. Seni hizmetime çıplak ayakla sokacağım. Ne dersin?" Ses giderek bir kahkaha halini aldı. Ama Peder Callahan bu kahkahadaki sahteliği ve kararsızlığı sezebiliyordu. Bir pazar akşamı uyanıp sağ kolunun kesilip atılmış olduğunu görmek kim bilir onu ne hale getirmişti.

"Peder Callahan?" dedi ses. Callahan da az önce Ben'in irkildiği gibi sarsıldı. "Orada mısın? Özür dilerim, seni göremiyorum. Buraya gelmen için seni ikna ettiler, öyle mi? Herhalde öyledir.

Momsom'a geldiğimden beri seni gözlemliyorum... tıpkı bir satranç oyuncusunun rakibinin hamlelerini gözlediği gibi... Katolik Kilisesi henüz benim en eski düşmanlarımdan biri sayılmaz. O kilise daha bebekken ben yaşlıydım. Senin ve cemaatinin taptığı o ekmek-yiyiciler, şarap-içiciler kulübü, o koyun çobanına tapanlar... Ama sizi hafife almıyorum. Kötülük olduğu kadar iyilik yollarında da bilgeyim. Bıkmış değilim. Şimdi bile ucundaki ödül kadar oyunu da seviyorum, bu nedenle hafife almış değilim.

"O halde, seni nasıl görüyorum? Belki senin kendini gördüğünden daha iyi görüyorum. Daha cesursun. Cesaretten öte bir şey de var. Düşünebiliyorsun. Serinkanlısın. Beyaz büyüyle birleştiği zaman bu çok önemli olur. Diğerlerine gelince... Onlara tükürüp geçerim. Hazır olduğum zaman onları birer birer haklayacağım. Korkum sensin, sen ve kilisen. Buna ne buyurulur, ben korkuyorum? Bu da cesaret ister. Şu anda beni görmeden, sadece bu kutudan sesimi duyduğun halde sen de korkuyorsun, öyle değil mi?"

Evet, dedi içinden Callahan. Evet, evet, korku nedir biliyorum. Hem de hayatımda ilk defa bu kadar korkuyorum.

"İnsanın hasmından korkması akıllıca bir şeydir," diye teselli etti onu ses. "Dünyada böyle yaşıyoruz."

"Ama yine de senin hakkından geleceğim," diye ekledi ses. "'Nasıl?' diye soruyorsun. Masumiyetin sembolünü taşımıyor muyum? Geceleri olduğu gibi gündüzleri de hareket edemiyor muyum? Aziz dostum Matthew Burke'ün bana anlattığı gibi, hem Hıristiyanlığın hem paganların muskaları ve sihirli iksirleri yok mu? Evet, evet, evet. Ama ben senden çok daha uzun yaşadım. Çok becerikliyim. Ben yılan değilim, bütün yılanların babasıyım."

"Hâlâ bütün bunlar yeterli değil, diyorsun. Haklısın. Sonunda senin hakkından gelecek olan şey, o çarpık imanın. Zayıf... yumuşak... çürümüş. Artık dünyandaki kötülüklere karşı bir savunma değil. O alevin koruyucusu olan sen, koruduğun o alevi sorguluyorsun. Vaazlarında sevgiyi öne sürüyorsun, ama sevgi

yok ki. Sevgiye tüküreyim." Ses çıldırmış gibi yükselmişti. "Sevgi, Beyaz'ın tılsımı! Neymiş o? Kelimeler ve samanlıkta düzüşen gövdelerin birbirine bastırması! Geri kalanı sadece varsayım! *Ve bu kavram iflas etmiştir*!

"Hep iyiliğin, kötülükten daha yüce olduğunu düşünürsünüz, ama öyle değildir. İyilik, sevgili Peder Callahan, imanın eylemini gerektirir. Kötülük ise sadece beklemeyi. Rüzgâr gibidir, dünyanın her yanında vardır. Bunu sen de bilirsin, ama iyilik öyle değildir. Ve o an geldiğinde beyaz mat olacak ve siyah her şeyi kazanacaktır!"

Ses artık bir çığlık halini almıştı; kesildiği zaman hepsi irkildi. Bantta kısa bir an bir boşluk olduktan sonra başka bir ses duyuldu. Susan'ın sesiydi. Aksanı ve sesi aynıydı, ama bazı harfleri yutarak konuşuyordu. Ama buna rağmen sanki kötü bir taklit, sanki Susan'ın yerine bir oyuncak bebek konuşuyormuş gibiydi.

"Bana gel, Ben. Seni düzeyim. Karanlığa kadar bekle, seni düzeyim. Düzeyim. Callahan'ı da. Sen de bir lokma ister misin, Peder? Elimi o kara cübbenin altına sokup seni..."

Ben teybi rafından söküp aldı; çığlık attığının farkında bile değildi. Teybi yere fırlattı, tekmeledi, makaralarından biri bir yana savruldu. Ben gidip bunu da art arda tekmeledi.

Omzunu tutan bir çift el onu sarstı. "Ben, kes artık! Yeter!"

Ben dönüp bakınca Jimmy'nin kırışmış yüzünü gördü. Ağlıyor muydu?

"Özür dilerim," dedi Ben. "Özür dilerim."

Etrafına bakındı. Mark hâlâ yumrukları sıkılı bir vaziyetteydi; onun da yüzü sanki çürük bir şey yemiş gibi buruşmuştu. Jimmy'nin çocuksu yüzü ter ve gözyaşı içindeydi. Peder Callahan'ın acı çeker gibi bir ifadesi vardı. Hepsi de ona bakmaktaydılar.

Daha sonra, Barlow, Petrie'lerin mutfağında Callahan'ı kıstırdığı zaman, yayınlanmış roman farklı bir yöne gider; özgün metin şöyledir:

Haçın ışıltısı solmaktaydı.

Callahan hayretle büyüyen gözlerle haça baktı. İçini müthiş bir korku kaplamıştı. Başını kaldırıp Sarlinov'a baktı. Neredeyse şehvetli denecek bir sırıtışla ona doğru gelmekteydi.

"Geri dur," dedi Callahan bir adım gerileyerek. "Tanrı'nın adıyla sana emrediyorum!"

Sarlinov ona güldü.

Haçın ışıltısı artık sadece ince bir çizgi halini almıştı. Vampirin yüzüne vuran gölgeler yüz hatlarını maskeliyordu.

Callahan bir adım daha gerileyince kalçası mutfak masasına dayandı.

"Gidecek yerin kalmadı," dedi Sarlinov üzülmüş gibi, ama kara gözleri neşeyle parlıyordu. "Bir insanın imanının iflas ettiğini görmek çok üzücü."

Callahan'ın elindeki haç bir an titredikten sonra bütün ışığı söndü. Artık sadece annesinin Dublin'deki bir hatıra eşya dükkânından satın aldığı bir alçı parçasıydı. Koluna yaydığı ve duvarları yıkacakmış hissi veren o güç kaybolmuştu. Kol kasları bunu hatırlıyordu ama tekrarlayamıyordu.

Karanlığın içinden Sarlinov'un sesi duyuldu. Callahan onun yerini belirlemek için deli gibi bakındı, ama göremedi. Sarlinov artık onunla kedi-fare gibi oynuyordu.

Kalp atışımı duyabiliyor mu, diye içinden geçirdi Callahan. *Tıpkı tuzağa düşmüş bir tavşan gibiyim. Umarım, duyamıyordur.*

"Siz Amerikalıların bu hastalığı var işte," dedi Sarlinov'un farklı bir yerden gelen sesi. "Diş macunlarına, koltukaltı spreylerine ve mucize haplara inanırsınız, ama Güce inanmazsınız. Bunun yerine karanlıktan beslenerek zengin olmuşsunuz, tıpkı çöplerle beslenip şişmanlayan bir domuz gibi... Olgunlaşmış, şişmiş ve kanamak için kıvamını bulmuş."

Tanrım, sana yalvarıyorum, dedi içinden Callahan. Beni bu durumdan kurtar. Kendim için değil, ama...

Ne var ki, düşüncelerinde yoğunlaşma, gençken hissettiği o iletim yoktu. Söylediklerinin kafatasından dışarıya çıktığı hissi yoktu.

Yerde bir şey takırdadı.

Haç.

"Aa, haçını elinden düşürdün," dedi Sarlinov; yeri yine değişmiş, Callahan'ın sağ tarafına geçmişti. "Ama önemli değil. Kilisenin öğretisini unutmuşsun, değil mi? Haç... veya bayrak... veya ekmek ve şarap... diğerleri... Bunlar sadece semboldür. İnancın yoksa o haç sadece bir tahta, bayrak bir kumaş, ekmekse fırınlanmış buğday, şarap ekşi üzümdür. Öyle değil mi? Eğer haçı daha önce elinden bıraksaydın, seninle başka bir gece yine karşılaşırdık. Öyle yapacağını sanmıştım. Bir bakıma öyle yapacağını ummuştum. Gerçekten değerli bir hasımla karşılaşmayalı çok uzun zaman oldu."

Bir sessizlik daha... korkunç. Hiçbir kıpırtı sesi yok. Bu vampir bir kedi kadar sessiz.

Callahan birden elleriyle masanın üstünü taradı; Bayan Petrie'nin sandviçleri kestiği bıçağı bulmaya çalışıyordu.

Matt'ın söylediklerini hatırladı: *Bazı şeyler ölümden beterdir.*

Parmak uçları ekmek kırıntılarının üzerinden geçti, bir kahve fincanının kenarına değdi. Neredeydi bu bıçak? Tanrı aşkına, nerede?

Ve tam parmakları bıçağın tahta sapını tuttuğu anda, dirseğinin dibinde Sarlinov'un sesini duydu.

"Ama artık bu konuşmanın da bir sonu olması gerekir," dedi Sarlinov üzülmüş bir tonda. "Buna bir son..."

"Tanrı'nın adıyla!" diye bağırdı Callahan ve bıçağı savurdu.

Birden bıçağın ucundan bir ışık yükseldi. Sarlinov'un sesi aniden çığlığa dönüştü. Callahan onun gözlerinde ışıldayan bıçak ucunun yansımasını görebiliyordu.

Bıçağın ucu Sarlinov'un alnını sıyırmış, kan fışkırıyordu.

"Çok geç," dedi Sarlinov. "Kusurlu imanın ve beni yaralamaya cüret ettiğin için bin defa ceza çekeceksin."

Ve Callahan aklında hiçbir düşünce olmaksızın (ne de olsa düşünebilen bir adamdı) bıçağı kendi göğsüne sapladı; karşısın-

daki şeyin gözlerinde o güçsüz öfkeyi görünce hiçbir acı duymadı. O şey ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Callahan bıçağı çıkardı, kalan kuvvetiyle bir kez daha göğsüne sapladı. Zihni bulanmaya başlarken imanının –hiç değilse bir kısmının– geri geldiğini fark etti. Ruhunu Yaşayan Ölüler cehenneminden kurtarmıştı.

Derken bu düşünce de buhar oldu ve yarısı dışarıda olan bıçağın üstüne devrildi. Gözlerini kapatıp hangi tanrılar varsa, onları görebilmek için kendini salıverdi.

Bu sahne Jimmy ve Ben otomobille Momson'a dönerken geçiyor.

Momson'a yaklaştıkları sırada tam başlarının üstünde neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğun bir bulut oluştu. Jimmy ROUTE 12 MOMSON CUMBERLAND yazılı tabeladan saparken Ben, Susan'la ilk buluştukları akşam eve dönüş yolundaki konuşmalarını hatırladı. Susan, içinde otomobilli bir kovalama sahnesi olan bir film görmek istemiş, Ben de ona çocukken başından geçen bir olayı, yazdığı bir kitapta konu ettiğini söylemişti. O kitap şimdi silik bir anıydı.

"Durum iyice bozuldu," dedi Jimmy. Rengi solmuş çocuksu yüzünde öfke ve korku vardı. "Neredeyse kokusunu bile duyabiliyorum."

Her ne kadar bu koku fiziksel olmaktan çok zihinsel olsa da, gerçekten öyleydi: mezar kokusu.

Route 12 neredeyse bomboştu. Yol üstünde Win Puriton'un süt kamyonunun yanından geçtiler; adam onlara el salladı. Oradan transit geçen başka otomobilleri de solladılar. Momson Bulvarı dışındaki evlerin terk edilmiş, kapatılmış bir görünümü vardı.

Kasabaya girdikleri zaman Jimmy anlamsız bir sevinçle, "Crossen'in dükkânı açık," dedi.

Dükkân açıktı. Milt ön tarafta, New Hampshire plakalı bir otomobile benzin koyarken, üstünde sarı bir yağmurluk olan Grover Verril de onun yanında duruyordu.

"Ama grubun diğer üyelerini göremiyorum," dedi Jimmy.

Milt başını kaldırıp onları görünce el salladı. Ben iki yaşlı adamın da yüzlerinde gerginlik kırışıklıkları olduğunu fark etti. Foreman'ın Cenaze Evi'nin kapısı içindeki KAPALIDIR levhası hâlâ yerindeydi. Nalbur dükkânı da kapalıydı. Ama lokanta açıktı; önünden geçerlerken Ben, Pauline Dickens'in bir müşteriye kahve servisi yaptığını gördü. Ama başka müşteri yok gibiydi.

Kasabanın polis otosu Belediye binası önündeydi ve yağmurluk giymiş olan Parkins Gillespie aracın yanında duruyordu. Onlara el sallamadı, ama yarı kapalı gözlerle yanından geçişlerini seyretti.

Kasaba merkezindeki caddeler boştu. Bu alışılmadık bir durum değildi; ne de olsa küçük bir kasabaydı ve yağmur yağıyordu; ama çoğu dükkânın kepenkleri indirilmiş olduğu için kasabaya kasvetli ve gizemli bir hava veriyordu.

"Onları da ele geçirmişler," dedi Ben.

Daha sonra Petrie'nin evine girerler ve orada Callahan'ın cesedini görürler.

"Of Tanrım!" dedi Jimmy. Bayılacak gibiydi.

Ben donup kalmıştı, kıpırdayamıyordu.

Bay ve Bayan Petrie'nin cesetleri öldükleri yerde duruyordu ve cesetlere herhangi bir şey yapılmamıştı. Ama Sarlinov onu yaralayan ve zafer ânını ondan çalan Callahan'a bütün öfkesini boşaltmıştı.

Callahan'ın başsız cesedi, çarmıha gerilişle alay edercesine yemek odası kapısına çivilenmişti.

Ben gözlerini kapadı, yutkunmaya çalıştı ve ağzının içinde yutacak bir şey olmadığını fark etti. Ağzı cam gibi olmuştu. Tıpkı bir et parçası gibi, diye düşündü. Tıpkı...

Taşıdığı şeyi yere bırakıp lavaboya koştu.

O sırada Jimmy'nin boğuk sesini duydu. "Bu nasıl bir adam be!"

Ben titreyen kollarının üstünde doğrulup lavaboya su akıttı. Kendi sesi bile uzaktan geliyormuş gibiydi. "Adam falan değil ki o."

Gerçek nihayet ikisinin de yüzüne çarpmıştı.

Jimmy ve Mark vampirlerin hakkından gelme işine başladıklarında, aşağıda görüleceği gibi, Roy McDougall'ı güneşe çıkarmaktan ötesini de başarırlar.

Roy McDougall'ın otomobili Bend Yolu'ndaki treyler parkının garaj yolunda duruyordu. Bir hafta içi gününde onu orada görünce Jimmy'nin aklına en kötü ihtimal geldi.

Tek kelime etmeden ikisi birlikte otomobilden çıktılar. Yağmur yağıyordu. Jimmy siyah çantasını, Mark da uçları sivriltilmiş kazıklarla bir kiloluk başı olan çekici aldı. Jimmy basamakları çıkıp zili çaldı. Zil bozuktu; bu defa kapıyı tıklattı. Bu sese de karşılık veren olmadı; ne treylerin içinden ne de yirmi metre ötedeki diğer treylerden... Ki, onun önünde de bir otomobil duruyordu.

Jimmy ek dış kapıyı denedi, bu da kilitliydi. "O çekici versene," dedi.

Mark'tan aldığı çekiçle kapı tokmağının yanındaki camı kırdı. Buradan elini uzatıp kilidin mandalını açtı. İç kapı kilitsizdi. İçeriye girdiler.

Koku hemen tanıdık geldi. Jimmy'nin burun delikleri sanki kokuya karşı korunmak ister gibi büzüldü ama faydası olmadı. Marsten Köşkü mahzenindeki kadar kuvvetli bir koku değildi ama yine de çok rahatsız ediciydi. Çürüme ve ölü kokusu... Jimmy'nin aklına çocukluğunda yaşadığı bir olay geldi: Bahar tatillinde arkadaşlarıyla bisikletlerine atlayıp kar eridikten sonra ortaya çıkan depozitolu bira ve meyve suyu şişelerini toplamaya gitmişlerdi. Bu şişelerden birinin içinde (portakal suyu şişesiydi) küçük bir tarla faresinin çürümüş cesedi vardı; hayvan şekerin cazibesine kapılıp şişenin içine girmiş, ama dışarıya çıkmayı başaramamış olmalıydı. Jimmy o kokuyu alır almaz başını çevirip

kusmuştu. Şimdi duyduğu koku da aynıydı – mide bulandıracak kadar tatlı ve aynı zamanda ekşimik bir koku... Yine kusacak gibi oldu.

"Buradalar," dedi Mark.

Sistemli bir şekilde içerisini aramaya koyuldular: mutfağı, yemek odasını, oturma odasını, her bir yatak odasını. Karşılarına çıkan bütün dolapları açtılar. Jimmy ebeveyn yatak odası dolabında bir şey bulduğunu sandı ama bu sadece üst üste yığılmış kirli çamaşırlardı.

"Bodrum yok mu?" diye sordu Mark.

"Hayır... ama döşeme altı boşluğu olabilir."

Arka tarafa gidince treylerin ilkel temeline açılan küçük kapıyı gördüler. Bir asma kilitle kapalıydı. Jimmy beş çekiç darbesiyle bunu yerinden söktü. Aşağıya doğru açılan kapıyı itince, duvar gibi bir kokuyla sarsıldılar.

"Buradalar," dedi Mark.

Jimmy içeriye bakınca üç çift ayak gördü; savaş alanında dizilmiş cesetler gibiydiler. Bir çift ayakta iş botları, diğerinde örgülü terlikler, üçüncüsüyse –minik ayaklar– çıplaktı.

Aile tablosu, diye geçirdi içinden Jimmy. Norman Rockwell, neredesin? Gözlerine inanamıyordu. O zavallı bebek, dedi içinden. Bir bebeğin göğsüne nasıl kazık çakarım? *Matt bunu yapabilir*. Ama ben Matt değildim. Ben bir doktorum. Ben tedavi ederim, öldürmem... *Onları tedavi ediyorsun. Bulundukları korkunç yerden ayrılabilmeleri için onlara ruhlarını geri veriyorsun.*

"Ben daha küçüğüm," dedi Mark. "İçeriye ben gireyim."

Mark dizlerinin üstüne çöküp kıvrılarak yarı açık kapıdan içeriye girdi.

"Önce... önce küçük olanını hallet," dedi Jimmy. "O iş aradan çıksın."

Mark, bebek Randy'nin ayak bileklerinden tutup dışarıya çekti.

Bebek çıplaktı ve kir içindeydi; minik gövdesi sıyrıklarla kaplıydı ve dizleri fena halde yırtılmıştı. Kim bilir, vücudundaki ateş onu dizlerinin üstünde nerelere sürünmesine neden olmuştu.

Gün ışığı gövdesine temas ettiği anda gözkapakları titreşti ve kıvranmaya başladı.

Mark son bir hamleyle onu kapıdan dışarıya sürükledi; yüzünde tiksinme ve kin dolu bir ifade vardı.

Minik bebek ıslak yaprakların üstünde, tıpkı sudan çıkarılmış bir balık gibi çırpınmaya başladı. Işık altında yanarken boğazından miyavlamaya benzer sesler çıktı. İçerideyse annesi kıpırdıyor, inleyerek anlaşılmaz bir şekilde bağırıyordu. Sanki elektrik akımı verilmiş gibi, elleri ve ayakları seğirmekteydi.

Randy haykırıyordu, dudakları soyulmuş, yavru köpeklerinkini andıran sivri dişleri ortaya çıkmıştı. Bu dişler insanın derisini delebilecek kadar sivriydi.

"Onu tut," dedi Jimmy.

Mark bir an duraksadı. Karanlığın içinden dışarıya çıkardıkları bu şeye dokunmak düşüncesiyle yüzü kırışmıştı. Diz çöküp bebeğin kollarını yana bastırdı.

Jimmy stetoskobunu çıkarıp kulaklıklarını taktı ve yerde debelenen göğsüne dayadı. Randy'nin minik başı bir o yana bir bu yana savruluyordu. Gözkapakları, içinde yuvarlanan gözlerin etkisiyle seğiriyordu.

Nabız yoktu.

"Tanrı'nın adıyla," dedi Jimmy ve iki eliyle tuttuğu kazığı bebeğin göğsüne sapladı.

Çok çabuk olmuştu.

Bebeğin gövdesi yukarıya doğru kalktı, gözkapakları açıldı, sonra vücudu bitkin bir halde yere yapıştı ve hareketsiz kaldı. Artık önlerinde sadece küçük bir oğlan çocuğunun cesedi vardı... ama bir haftadan beri ölmüş olan ve mumyalanmamış bir çocuğun cesedi. Ceset şişmeye başladı ve aniden ağzından çirkin bir geğirme kaçınca, Jimmy ve Mark başlarını çevirdiler. Yanakları sarktı, gözleri içeriye kaydı.

Mark dehşet içinde bir çığlık attı, ama Jimmy rahatladığını hissetti. Bunu daha önce de görmüştü; bu normal (her ne kadar çok hızlıysa da) bir süreçti – çürümeydi. Doğa bileşen parçalarını

geri alıyordu. Tam döngü. İçinde bir gevşeme hissetti; Tanrı'nın işini yapmıyorlardı belki, ama doğanın işini yerine getiriyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Mark'a.

"Evet." Mark korku dolu gözlerle ona baktı. "Hiç filmlerdekine benzemiyor, değil mi?"

"Evet."

Yerdeki küçük cesede baktı. Kazığın girdiği yerden fışkıran kan önce pıhtılaşmış, sonra da toz haline gelmişti. Kazığın açtığı delik büzülmüş ve eskimiş görünüyordu. Eğilip kazığa dokundu; dokular gevşemiş olduğu için çıkarması çok kolay oldu.

Mark'a döndü. "Zavallı çocuk. Çirkin bir iş oldu ama öyle olması gerekiyordu. Yaptığımız şey doğruydu."

Mark başını salladı. "Evet. Bunu biliyorum. Zorluğu bir dakika sürdü." O acıklı mezarda bulunan diğer ikisine baktı. "Onları nasıl halledeceğiz? Eğer çırpınırlarsa onları ben tutamam."

"Sen kazığı çakabilirsen, ben tutarım. Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

Jimmy sürünerek içeriye girdi; kokuyu duymamak için nefesini tutuyordu. Önce Sandy McDougall'ı dışarıya çekti. Mark kazığı ve çekici ustaca kullanarak işi çabucak bitirdi. Roy McDougall daha zordu. Sağlığında kuvvetli bir adamdı ve çıldırmış bir at gibi çırpınıp debeleniyordu. Ortaya çıkan sivri dişleri dehşet vericiydi. Bileğine yapacağı bir hamleyle elini koparabilirdi. Mark iki kere ıskaladı; birincisi omzuna geldi, diğeriyse göğüs kafesinin altındaki boşluğa isabet etti. Her iki giriş yerinden de kan fışkırırken çığlıklar korkunç bir hal aldı.

Jimmy panik içinde kendini Roy McDougall'ın üstüne atarak karnını ve kalçalarını hareketsiz bıraktı. "Çabuk! Şimdi çak kazığı!"

Mark kazığı saplayıp üstüne çekiçle vurdu. Bir an için McDougall'ın çırpınması şiddetlendi ve Jimmy'yi üstünden attı. Sonra, bir süre titreyip hareketsiz kaldı. Bir eli yerdeki yaprakları avuçladı, sonra da avucu gevşeyerek açıldı.

"Onları tekrar içeriye götürelim," dedi Jimmy.

"Onları nehre götürmemiz gerekmiyor mu?"

"Kazıkları gövdelerinde bırakırsak sorun olmaz; onlar sadece Yaşayan Ölüler ve kalpleri yok edildi. Hem her biri için bu kadar zaman harcarsak, işimizi hiç bitiremeyiz."

Cesetleri tekrar döşeme altı boşluğuna taşıdılar. Kilidin kapalı kalması için Jimmy sağlam bir dalı makarasının içine tıktı.

Tekrar yağmur altına çıktılar; sırılsıklam ve kan içindeydiler. "Er geç bu cesetlerden kurtulmamız gerekiyor," dedi Jimmy. "Bu yüzden hapse girmek istemiyorum."

"Yandaki treylere bakacak mıyız?" diye sordu Mark.

"Evet. McDougal'lar ilk iş onlara saldırmış olmalılar."

Diğer treylere geldiklerinde koku onları daha kapı eşiğinde karşıladı. Hiç dinmeyen sonbahar yağmuru bile kokuyu bastıramıyordu.

Kapı zilinin altında Evans adı yazılıydı. Jimmy onu hatırladı. Kocanın adı David Evans'tı. Gates Falls'ta bir otomobil galerisinde çalışıyordu. Jimmy birkaç yıl önce onu tedavi etmişti. Kist gibi bir şeyi vardı.

Bu defa zil çaldı ama karşılık gelmedi. Yüzü bembeyaz olan Bayan Evans'ı yatağında buldular ve işlemi yaptılar. Beyaz çarşaflar kana bulandı. İki çocuk pijamalarıyla tek bir yatak odasındaydı. Jimmy stetoskobuyla kalplerini dinledi; nabız yoktu. Kazıklar bir kez daha görevi yerine getirdi. Jimmy bunları kullanmanın bir neşter veya kemik testeresi kullanmaktan çok farklı olmadığını görüyordu. Dehşetin bile kendi sınırları vardı.

Mark küçük garajın depo gibi boşluğunda gizlenmiş David Evans'ı buldu. Üstünde yeşil bir işçi tulumu vardı; ağzının iki yanından akmış olan kan kurumuş, kabuklaşmıştı. Herhalde çocuklarının kanı olmalıydı.

"Hepsini buraya getirelim," dedi Jimmy.

Yoldan geçen otomobilleri kollayarak çarşafa sarılı cesetleri evle garaj arasındaki boşluğa getirdiler. Belediye binasından öğlen paydosu düdüğü çalınca ikisi de yerinde sıçradı, şaşkınlıkla birbirlerine baktı.

Mark kırmızı eldiven giymiş gibi görünen ellerine baktı. "Duşu kullanabilir miyiz?" diye sordu. "Kendimi çok... biliyorsun işte..."

"Evet," dedi Jimmy. "Ben'i aramak istiyorum. Biz..." Parmaklarını şaklattı. "Telefon sizin evde. Hay aksi, neden bunu düşünmedim ki? Yıkanır yıkanmaz hemen oraya dönmeliyiz."

İçeriye girdiler; Jimmy oturma odasındaki koltuklardan birine oturup gözlerini kapadı. Çok geçmeden Mark'ın banyodan gelen duş sesini duydu.

Gözlerinin önüne bebek Randy'nin ıslak yaprakların üstündeki çırpınışı, kazığın yükselip göğsüne saplanışı ve karnının gazla şişmesi geldi.

Gözlerini açtı.

Bu treyler McDougal'larınkinden daha iyi durumdaydı. Bayan Evans'ı hiç tanımamıştı, ama evine gözünün içi gibi baktığı belliydi. Ölü çocukların oyuncakları, muhtemelen treyler satıcısının broşüründe çamaşır odası olarak tanıtılan küçük ardiye odasında düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Zavallı çocuklar, umarım sağken bu oyuncakların tadını çıkarmışlardır, diye geçirdi içinden Jimmy. Üç tekerlekli bir bisiklet, birkaç tane büyükçe kamyon, bir tane iş makinesi ve bir oyuncak bilardo masası...

Mavi tebeşir.

Yan yana dizili üç abajurlu lamba.

Parlak ışıklar altındaki yeşil masanın etrafında yürüyen adamlar, istekalarının ucuna sürdükten sonra ellerinde kalan mavi tebeşir tozlarını silkeliyorlar...

"Buldum!" diye bağırdı Jimmy. Onun sesini duyan Mark merak içinde yarı çıplak banyodan dışarıya fırladı.

Bu kısımda Jimmy, Barlow'un orada gizlendiğini doğrulamak amacıyla Eva'nın bodrumuna giriyor. Romanda bodrum kapısını açıp basamakları inerken metinde, "Çığlıklar başladı," deniyor. Özgün metinde bu kısım tamamen aynıdır, ama çığlıkların başlama nedeni tamamen farklıdır.

Jimmy içinden, sadece merdivenin alt basamağına kadar ineceğim, dedi; çakmağını yakıp bilardo masasının hâlâ orada olup olmadığını görebilirdi. Tırabzana tutunarak yavaşça indi; kokuyu duymamak için ağzından nefes alıyordu. Zemine inince Zippo çakmağını yaktı ve bilardo masasını gördü.

Ve sıçanları gördü.

Bodrum sıçanlarla doluydu; zemindeki ve raflardaki her boş alan kıvır kıvır koşturan sıçanlarla kaplıydı. Eva'nın büyük özenle hazırladığı konserve şişelerini yere devirip kırmışlar, içindekiler yere saçılmıştı. Bu sıçanlar onu bekliyorlardı... ya da başka birini. Sarlinov'un gündüz muhafızları. Çakmak yanar yanmaz dalgalar halinde ona saldırdılar.

Mark'ı uyarmak için bir çığlık attı ve merdivene döndü. Küçük bir rafın üstünde duran altı tane iri sıçan yüzüne doğru atladılar; et koparmak için ısırıyor, tırmalıyorlardı. Jimmy çakmağını yere düşürdü ve bir çığlık daha attı; bu defaki uyarmak için değildi; can acısından ve korkudandı.

Ayakkabılarının üstündeki sıçanlar bacaklarından tırmanıp beline kadar çıkarlarken sivri dişleri pantolonunu delip etine saplanıyordu.

Jimmy elleriyle onları savuşturmaya çalışarak iki basamak çıktı. Bir tanesi saçlarının arasından geçip alnına yaklaştı; burnu titredikten sonra parlayan kemirgen dişleriyle Jimmy'nin gözlerine atıldı.

Jimmy müthiş bir acı duydu. Sıçanı yüzünden aşağıya attı. Sağ ayağı iki basamak arasındaki boşluğa takılınca yere devrildi ve kaderini çizmiş oldu. Sağ ayak bileğinin kırılma sesiyle birlikte duyduğu acı doruk yaptı.

Tamam, sonum geldi, dedi içinden. Ama böyle mi... of, Tanrım!"

"Mark, kaç!" diye haykırdı. "Ben'i bul! Ben'i..."

Sıçanlardan biri arka ayaklarıyla çenesinden destek alarak ağzına girdi. Jimmy onu ısırıp etini yırtınca, sıçan çığlık atıp debelendi. Jimmy'nin ağzına iğrenç bir tat doldu. Sıçanı ağzından

çıkarıp fırlattı; birkaç tanesini daha üstünden attıktan sonra sürünerek yukarıya çıkmaya çalıştı.

Mark kapıya gidince, acı içindeki bir şeyin ellerinin ve dizlerinin üstünde basamakları çıkmaya çalıştığını gördü. Bu şey kahverengiydi ve üstü ayaklarla, kuyruklarla ve gözlerle kaplıydı. Bir an Jimmy'nin gömleğine benzeyen bir şey gördü.

İki basamak inip elini uzattı. Bir sıçan elinin üstüne atlayıp yıldırım hızıyla kolundan yukarıya tırmandı. Mark buna vurup üstünden attı.

O kahverengi, kıpır kıpır şey ayağa kalkınca Mark çığlığı basıp ellerini şakaklarına götürdü. Gözlerinin önünde Jimmy Cody'nin yüzü soyuluyordu. Bir göz çukuru kapkaraydı; bir sıçan yanağının üstüne yayılmış, kulağını kemiriyordu. Gömleğinin içinde, dışında dolaşıyorlardı; o anda iki kahverengi nehir gibi akan sıçanlar Mark'ın durduğu yere doğru harekete geçtiler. Bir an sonra üstünde olacaklardı.

"Ben'i bul!" diye bağırdı bir zamanlar Doktor James Cody olan o kahverengi şey. "Kaç! Kaç!"

Jimmy bir an sallandıktan sonra, son bir çığlık atarak zemine düştü.

Mark'a doğru gelen sıçanlar durup etrafa bakındılar; pençeleri önde, kıçları üstünde oturup aşağıya baktılar... sanki alkışlar gibi bir görünüşleri vardı.

Mark kısa biran duraksadı, bir türlü başını çeviremiyordu.

Az önce zemine düşen o şey kıvrandı, çığlık attı, tekrar doğrulmak istedi, yine düştükten sonra sesi kesildi.

Mark parçalanan ve yırtılan kumaş seslerini duyabiliyordu.

Korkunç bir şekilde beslenerek karınları şişmiş olan sıçanlar Mark'a doğru koşmaya başladılar. Artık bunlar çöplük sıçanı değil, mezarlık sıçanlarıydı.

En öndeki yanına vardığında Mark onun kafasına bir tekme atıp aşağıya uçurdu. Sonra o iki basamağı çıkıp mutfağa girdi ve kapıyı sıkıca kapadı.

Bu sahnede Ben ve Mark, Barlow'a erişmek için sıçanları savuşturmak zorunda kalıyorlar; flit ve kavanozlar içindeki kutsal suyu kullanıyorlar.

Yağmur altında ağır adımlarla verandaya doğru yürüdüler. Basamakların üstü sıçanlarla kaplanmıştı. Cikleme sesleriyle tahtaların üstünde dolanıyorlardı. Bir kısmı da yarış pistindeki seyirciler gibi veranda tırabzanına tünemişti.

"Tanrı'nın adıyla yok olun," dedi Ben ve fliti pompaladı. O yağmur altında neredeyse görülemeyecek kadar ince bir sprey basamaklardaki sıçanların üstüne bir bulut gibi çöktü. Etkisi hemen görüldü ve şaşırtıcıydı. Sıçanlar çığlık çığlığa, debelenerek yukarıya koşmaya başladılar; bazıları sanki aç pirelerin saldırısına uğramış gibi kendi vücutlarını ısırıyorlardı.

"İşe yarıyor," dedi Ben. "Gidip bir kazık ve çekici al."

Mark koşarak otomobile giderken Ben de veranda basamaklarından çıktı. İki kere daha püskürttükten sonra sıçanlar sıralarını bozup kaçtılar. Çoğu tekrar içeriye kaçarken, birkaçı da tırabzanın üstünden atlayıp gözden kayboldu.

Mark merdiveni çıkıp Ben'in durduğu yere geldi. Gömlek düğmelerini açmış, kazığı ve çekici gömleğinin içine sokmuştu. Yüzü solmuştu, ama her iki yanağında da kırmızı bir leke vardı.

Mutfak da sıçanların istilası altındaydı. Eva'nın kırmızı-beyaz kareli muşamba kaplı zemininde dolanıyorlar, rafların üstünde oturuyorlar, büyük elektrik ocağının üstünde koşuşturuyorlardı. Lavabonun içi kıpır kıpır, kahverengi bir kitle halindeydi.

Ben, "Bunlar..." diye başladığı anda bir sıçan başının üstüne atlayıp ısırmaya başladı. Sendeleyince bütün sıçanlar hevesle ona doğru koşmaya başladı.

Mark çığlık atıp fliti Ben'in başına sıktı. Spreyin serinliği Ben'e iyi geldi; sıçan yere düşüp viyaklayarak kaçtı.

"Çok korkuyorum," dedi Mark.

"Haklısın. El feneri nerede?"

"Bodrum merdiveninin altında. Jimmy'yi görünce elimden düşürmüştüm."

"Pekâlâ." Bodrum girişinde durdular. Alttaki karanlıktan ardı kesilmeyen bir hışırtıyla viyaklama sesleri geliyordu.

"Of, Ben, bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sızlandı Mark.

"Evet," dedi Ben "Mecburuz."

Basamakları inmeye başladılar.

Ölümüme gidiyorum, diye düşündü Ben. Bu düşünce aklına çok doğal bir şekilde gelmişti ve içinde en küçük bir pişmanlık yoktu. Pişmanlık gibi hassas bir duygu muazzam bir korku bulutunun içine gömülmüştü. Gençliğinde bir arkadaşıyla birlikte LSD kullandıkları zaman da böyle hissetmişti. Bunun etkisindeyken insan kendini yabancı bir cangıl içinde buluyor ve oradan gitmek istemediğini fark ediyordu. Bu cangıl egzotik hayvanlarla doluydu. Bir süre boyunca insanın tüm kontrolü kayboluyordu. İstese de istemese de gözlerinin önünde renkler, sesler ve görüntüler oluşurdu. Bu durumda insanın içi giderek büyüyen bir korkuyla dolardı.

Tek imparator dondurma imparatorudur. Kim demişti bunu? Matt mıydı? Ne zaman? Matt ölmüştü. Wallace Stevens ölmüştü. Susan ölmüştü. Miranda ölmüştü. *Yerinde olsam buna bakmazdım.* Miranda'nın başını ezip kanlı bir kabak peltesi haline getiren kamyonun sürücüsü söylemişti bunu. Belki o adam da ölmüştü. Ve belki çok geçmeden kendisi de ölmüş olacaktı. Bu 'belki' lafı da çok zayıf kalıyordu. Bir kez daha aklından, 'ölümüme gidiyorum' düşüncesi geçti.

Son basamağa indikleri anda sıçanlar yaklaştılar. Ben ve Mark fliti sıkınca hayvanlar şaşkınlık içinde dağılıp kaçtılar. Ben yerdeki el fenerini görüp aldı. Camı çatlamıştı, ama ampulü sağlamdı. Işığı önce üstü muşambayla kaplı bilardo masasına tuttu; sonra beton zemin üstünde yağa benzeyen bir sıvı ortasında kıvrılmış yatan bir şekil gördü.

"Burada kal," dedi Mark'a ve oraya yürüdü. Fenerin ışığı, bin tane sıçan işlerini bitirdikten sonra Jimmy Cody'den geriye kalandı.

Yerinde olsam buna bakmazdım.

"Ah, Jimmy," demeye çalıştı, ama bu kelime boğazında tıkanıp kaldı.

Köşedeki rafta düzgünce katlanmış perdeler vardı. Ben bunlardan birini alıp Jimmy'nin cesedini örttü. Kumaşın üstünde koyu renk çiçekler açtı.

Sıçanlar yine ona doğru geliyordu. Ben onlara doğru koşup fliti sıkınca kaçmaya başladılar.

"Artık bunu yapma!" dedi Mark korku içinde. "Zaten yarısı öldü bile!"

Ben durdu; titriyordu. Fener ışığını etrafta gezdirdi; görünen bir şey yoktu. Bilardo masasının altına baktı. Boştu. Kalorifer kazanının arkasında zaten yer yoktu.

"Nerede bu?" diye mırıldandı.

Raflar, yerde ezilmiş konserveler, duvara dayalı bir şifoniyer...

Fenerini o tarafa doğru yöneltti.

Kaçan sıçanlar orada toplanmışlardı; küçük gözlerinde fener ışığı yansıyordu.

"Bu daha önce burada değildi," dedi Ben. "Şunu itelim."

Şifoniyere doğru yaklaşırken, bu defa saldıran sıçanları savuşturmak için ikisi birlikte flit sıktılar. Sıçanlar dağılıp oradan çekildiler ama fazla uzaklaşmadılar. Fakat bazıları flit gazının etkisiyle yerde çırpınıyordu. Ben mutfağa çıkan merdivenin sıçanlarla kaplı olduğunu görünce ürperdi. Flit boşalırsa...

Ellerinde flit tabancaları olduğu için şifoniyeri itemediler. "Başka bir şey yapalım," dedi Ben. "Devirelim."

İkisi de tek ellerini kullanarak şifoniyerin arka tarafını tuttular.

"Şimdi," dedi Ben; omuzlarıyla dayandılar. Şifoniyer yere devrilince içindeki, Eva Miller'ın yıllar önce düğün hediyesi olan porselen takımlar paramparça oldu. Sıçanlar bir kez daha saldırıya geçtiler, Ben ve Mark bir kez daha onları püskürttüler.

Şifoniyerin bulunduğu yerdeki duvarda göğüs hizasında bir kapı gördüler. Yeni bir Yale asma kilitle kapalıydı.

"Bana çekici ver," dedi Ben. Çekici aldıktan sonra sıçanların son konumlarına baktı.

İki sert vuruş sonunda kilidi kıramayacağını anladı. "Olur şey değil!" dedi hüsran içinde. Flit tabancasını havaya kaldırıp baktı. Dörtte üçü boşalmıştı. Jimmy Cody'nin otomobilinde iki şişe kutsal su vardı, ama o otomobil bin kilometre uzaktaymış gibiydi. Bu şekilde kıstırılmak..."

Hayır. Gerekirse o kapıyı dişleriyle tırnaklarıyla açacaktı.

Fener ışığını etrafta gezdirirken merdivenin sağ yanında, alet edevat asılı bir pano gördü. Keskin ucu lastik bir kılıfla örtülmüş bir balta vardı.

Ben buna doğru yürürken sıçanlar onu sardılar.

"İsa aşkına!" diye bağırdı Ben sıçanlara; sanki geriler gibi oldular. Panoya erişip baltayı aldı ve arkasına döndü. Sıçanlar arkasındaki yolu katılaşmış bir deniz gibi hemen örtmüşlerdi. Mark toprak altı mahzenine açılan kapıya dayanmış, iki eliyle tuttuğu flitle hazır bekliyordu.

Ben dişlerini sıkıp ona doğru yürümeye başladı; önündeki sıçanları tekmeleyerek veya gerekirse flit sıkarak yolundan çıkarıyordu. Sıçanlardan biri pantolonunun paçasından girip ayak bileğini ısırdı. Ben ayağını savurarak onu püskürttü.

"Onları benden uzak tut!" diye bağırdı Mark'a. Baltanın ucundaki lastik kılıfı sıyırınca keskin ucu o loş ışıkta parladı. Ben hiç düşünmeden baltayı alın hizasına kadar kaldırıp, "Tanrım, bana kuvvet ver!" dedi. Bu sözlerde bir dua veya yalvarma niteliği yoktu. Sadece basit bir dilek gibiydi. Mark bir an için sıçanların sanki korkmuş gibi büzüldüklerini gördü.

Baltanın ucu Ben'in Marsten Köşkü mahzeninde gördüğü gibi ışıldamıştı. Aynı anda sımsıkı tuttuğu balta sapına doğru bir kuvvet akarmış gibi oldu. Bir süre baltayı öylece tutup ucuna baktı ve büyük bir güven duydu; tıpkı üstüne bahis oynadığı boksörün üçüncü rauntta rakibini devirdiğinde kazanacağına emin olduğu gibi bir güvendi. İki haftadan beri ilk defa artık inançla inançsızlık arasındaki sisli bölgeden çıkmıştı.

Kollarına elektrik enerjisi gibi bir kuvvet doluyordu.

Baltanın ucu daha çok parladı.

"Hadi, yap" dedi Mark. "Çabuk! Lütfen!" Elindeki boşalmış flit tabancasını düşürünce cam tüpü parçalandı. Bu defa Ben'in flitini alıp sıkmaya başladı.

Ben Mears bacaklarını iki yana açtı, baltayı havaya kaldırıp var gücüyle indirdi. Baltanın ucu büyük bir gürültüyle tahta kapıya çarparak kıymıklar uçuşturdu.

Bu bölümün geri kalanı yayınlanmış romandaki gibidir.

Yayınlanmış romandan çıkarılan sahnelerin sonuncusu olan bu bölümde, Barlow'a kazığı çakarlar. Özgün metindeyse Sarlinov'un tabutunu dışarıya çıkarıp onu yok etme işini güneşe bırakırlar.

İkisi de aynı anda bırakınca Sarlinov'un tabutu ıslak toprağın üstüne düştü. Tabutun üstünden birbirlerine baktılar.

"Şimdi mi?" dedi Mark. Ben'in yanına gitti; tabutun kilitleri ve mühürleri önünde duruyorlardı.

"Evet," dedi Ben.

Birlikte eğildiler, daha elleriyle dokundukları anda kilitler açılıverdi. Kapağı kaldırdılar.

Sarlinov şimdi genç bir adamdı; siyah parlak saçları dar tabutun içindeki saten yastığın iki yanına sarkmıştı. Cildi capcanlı bir parlaklıktaydı; yanakları şarap kırmızısıydı. Dolgun dudakları üstünden fildişi gibi beyaz dişleri çıkıyordu.

"Bu..." diye başladı Mark, ama lafını bitiremedi.

Işık ona çarptı.

Sarlinov'un gözleri açıldı, neredeyse bir çığlık sesi çıkararak nefes aldı. Ağzı açıldı, bütün dişleri gözükürken, dili bu dişlerin üstünde yılan gibi dolaştı.

O nefes alırken çıkardığı, kulakları tırmalayan çığlık unutulacak şey değildi; insanın beynine çekiçle çakılmış gibiydi. Sarlinov'un gövdesi zıpkın yemiş bir balık gibi debelendi. Dişleri

dudaklarına vuruyor, elleriyle deli gibi güneşi perdelemeye çalışıyordu.

Sonra çözünme başladı.

Aslında iki saniye içinde gerçekleşti; daha sonraki yıllarda gün ışığı altında düşününce mümkün olmayacak kadar çabuktu, ama bu sahne kâbuslarda ağır çekim bir görüntü gibi uzun sürecekti.

Derisi sarardı, su topladı ve eski bir çadır bezi gibi çatladı. Gözleri solarak içine kaçtı. Saçları beyazlaştıktan sonra tüy gibi döküldü. Siyah takım elbise içindeki vücut küçüldükçe küçüldü. Ağzı açıldı, dudakları çekilerek burnuyla birleşti, sadece çıkık dişileri kaldı. Tırnakları kararıp döküldü, sonra yüzüklerle süslü parmaklarından sadece kemikleri kaldı. Gömleğinden toz püskürüyordu. Saçsız ve buruşuk kafası bir kurukafa halini aldı; içinde hiçbir şey kalmayan pantolonu süpürge sapı gibi oldu. Bir an gözlerinin önünde korkunç bir şekilde çırpınan bir korkuluk belirdi. Etsiz kafa kamçı gibi iki yana savruluyor, çenesi sessiz bir çığlık atmak için açılıyordu. İskelet halindeki parmakları dans eder gibi oynaştı.

İkisinin de burnuna iğrenç bir koku geldi: gaz, çürümüşlük ve küf kokusu... sonra bu koku kesildi. Boş göz çukurları şaşkınlık ve dehşetle büyüdü, sonra yok oldu. Kafatası eski bir Ming vazosu gibi tuzla buz oldu. Elbisesi kirli çamaşır gibi kalakaldı.

Ama hâlâ onun dünyadaki korkunç etkisi bitmiş değildi; hâlâ tabutun içinde minik toz parçacıkları uçuşuyordu. Derken, bir anda aralarından bir şeyin şiddetli bir rüzgâr gibi geçtiğini hissederek sendelediler. Nereden geldiği belli olmayan bir rüzgâr ağacın dallarını kamçı gibi savurdu; bu rüzgâr geldiği hızla kesiliverdi. Bitmişti. Geriye sadece siyah takım elbise ve bir dizi çürümüş diş kalmıştı.

SONSÖZ

Drakula'yı ilk okuduğumda dokuz veya on yaşlarındaydım – 1957 civarı olmalı. Bunu neden okumak istediğimi hatırlayamıyorum; okuldaki bir çocuktan duymuş olabilirdim veya John Zacherley'in Şok Tiyatrosu'nda bir vampir filmi görmüş olabilirdim. Annem kitabı Stratford Halk Kütüphanesi'nden alıp herhangi bir yorum yapmadan bana vermişti. Kardeşim David de ben de sıkı kitap okuyucularıydık ve annemiz de pek yasaklama koymayarak bizi teşvik ederdi. İkimizden birinin istemiş olduğu bir kitabı verirken, "Saçma sapan bir şey," derdi, ama bu yorumunun bizi engellemeyeceğini bildiği belli olurdu. Bu yorumu aslında o kitabı bizim için daha ilginç hale getirirdi. Hem zaten, saçma sapan kitapların da önemli bir yeri olduğunu o da bilirdi.

Nellie Ruth Pillsbury King için *The Blackboard Jungle* (Yazı Tahtası Ormanı) saçmaydı. Mary Roberts'in yazdığı *The Bat* (Yarasa) saçmaydı. Irving Shulman'ın *The Amboy Dukes*'u (Amboy Dükleri) fena halde saçmaydı. Ama bu kitapların hiçbiri bize yasaklanmamıştı. Yasaklanan birkaç tane vardı. Annem bunlar "kötü ve saçma" diye tanımlardı ve *Drakula* bunlardan biri değildi. Hatırladığım kadarıyla bu kategoriye giren üç kitap *Peyton Place*, *Kings Row* (Krallar Sırası) ve *Lady Chatterley'in Sevgilisi* olmuştu. On üç yaşıma geldiğimde bunların hepsini okumuş ve

beğenmiştim; ama hiçbiri Bram Stoker'ın, eski korkuları modern teknoloji ve soruşturma teknikleriyle çatıştırdığı romanı kadar iyi değildi. O kitap apayrı bir sınıfa giriyordu.

Stratford Kütüphanesi'nden aldığı o kitabı büyük bir sevgiyle hatırlıyorum. Uzun süre dolaşımda kalmış kütüphane kitaplarına özgü bir havası vardı; sayfaları kıvrılmıştı, bazı sayfalarda yiyecek veya içecek lekeleri olurdu. İyi hikâyelerin üzerimizdeki kuvvetli etkilerini ancak kütüphane kitapları o sözsüz zarafetle anlatır. O kitaplar hiç değişmeyen, sessiz bilgelerken biz zavallı insancıklar yaşlanır ve yavaşlarız.

"Hoşlanmayabilirsin," demişti annem. "Göründüğü kadarıyla sadece mektuplardan ibaret bir şey."

Drakula benim mektuplardan oluşan roman tarzıyla ilk karşılaşmam olduğu gibi, yetişkinler için yazılmış romanlara da heveslenmemi sağlamıştı ve bu kitap sadece mektuplardan oluşmuyordu. İçinde günlüklerden alıntılar, gazete kupürleri, Doktor Seward'ın balmumu silindirler üstünde muhafaza ettiği 'fonograf günlükler' de vardı. Ve böyle bir karmaşık bileşimi okumanın tuhaflığı geçtikten sonra, bu tarza hayran kaldım. Çok ilgi çekici ve merak uyandırıcıydı. Hikâyeye de bayıldığımı söyleyebilirim. Pek çok korkutucu kısım vardı –Jonathan Harker'in Kont'un şatosuna tutsak olduğunu fark edişi, Lucy Westenra'nın kalbine kazık çakılışı, Mina Murray Harker'in alnının kutsal suyla yakılışı– ama beni en çok etkileyen kısmı (unutmayın, o sırada dokuz veya on yaşındaydım) Kont Drakula'nın kahramanca takip edilişi, onun önce İngiltere'den sürülüşü, sonra Avrupa'da ve en sonunda, bir günbatımında sorunun çözüldüğü Transilvanya'ya kadar kovalanışıydı. On yıl sonra J. R. R. Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesini keşfettiğim zaman, "Yahu bu, Stoker'ın *Drakula*'sının biraz daha neşeli bir versiyonu," diye düşünmüştüm. "Frodo, Jonathan Harker rolünde; Gandalf, Abraham Van Helsing rolünde; Sauron da Kont'un kendisini temsil ediyor." Sanırım, *Drakula* yetişkinler için yazılmış romanlar içinde beni en çok tatmin edeni olmuştur ve bu kadar erken yaşta bu kadar uzun süre kalıcı bir iz bırakması da şaşılacak bir şey değildir.

Bir-iki yıl sonra (bu arada annem ve kardeşimle birlikte Connecticut'tan ayrılıp yerlisi olduğumuz Maine'e taşınmıştık) The Kennebec Meyve Şirketi adındaki bir dükkânda, kapakları yırtılmış çizgi romanların satıldığını öğrendim. Tanesi on sentti. Bazıları *Classics Illustrated* (kötüydü), Bazıları *Donald Duck* (iyi) ve çoğu da *Tales From the Crypt* ve *Vault of Horror* (en iyisiydi) gibi E. C. yayınlarıydı. Bu çizgi romanlarda yeni bir vampir türü olduğunu öğrendim; Stoker'ın kontundan hem daha ilkel hem fiziksel olarak daha canavar tipliydiler. Devasa sivri dişleri ve kıpkırmızı etli dudakları vardı. Kan emişleri, Kont Drakula'nın Lucy Westenra'yı emdiği gibi zarif bir şekilde olmuyordu. Al Feldstein'in yazdığı ve Graham Ingels'in çizdiği E. C. vampirleri, yırtmayı, koparmayı ve parçalamayı seviyorlardı. Hikâyelerden birinde, bir lokanta işleten vampirler, ayaklarından astıkları kurbanlarının boğazlarına musluk takıyorlar ve şırıl şırıl akan kanlarını büyük bir iştahla içiyorlardı. Ve bu kurbanlar yatağında yatan Lucy gibi sadece inlemekle veya iç çekmekle kalmıyorlar, korkunç çığlıklar atıyorlardı. Bu vampirler sadece korkutmakla kalmıyorlar, beni tir tir titretiyorlardı. Rüyalarımda sivri dişlerini göstererek beni kovalıyorlardı.

Annem E. C. dergilerini onaylamıyordu ama yasakladığı da yoktu; sık sık bunların abuk sabuk şeyler olduğunu söylüyordu, ama arada bir o kadar da kötü olmadığını itiraf ederdi. Sonunda kendi kararımla bunları okumayı bıraktım (annem de herhalde bunu biliyordu), ama o vampirler tıpkı Stoker'ın kontu gibi hiçbir zaman aklımdan çıkmadı. Hatta belki de, Kont Drakula'dan daha da canlı ve renkli olarak hatırımda kaldılar, çünkü onlar Amerikan vampirleriydiler. Bazıları otomobil kullanıyorlar, kadınlarla çıkıyorlar ve aralarında vampir lokantaları işletenler bile oluyordu. Neden olmasın? Serbest girişimcilik Amerikan hayatının bir parçası değil miydi?

1971 yılında bir lisede İngilizce öğretmenliği yaparken, Fantezi ve Bilimkurgu konulu dersimde *Drakula*'yla bir kez daha karşılaştım. Bu konuya biraz ürkerek döndüm, çünkü yirmi dört yaşındayken okunan –sadece okunan değil, incelenen ve öğre-

tilen– bir kitap dokuz-on yaşlarındayken okunan kitaptan çok farklıdır. Çoğu zaman daha küçüktür. Ama büyük romanlar sadece daha da büyür ve daha uzun gölgeler düşürürler. Her ne kadar *Drakula,* hayatında kayda değer başka hiçbir eser olmayan biri tarafından yazılmışsa da ("The Judge's House" [Yargıcın Evi] gibi birkaç kısa hikâyeden ibaret), yine de en güzellerinden biridir. Öğrencilerim çok hoşlanmışlardı; bense onlardan daha çok zevk almıştım.

Bir gece, kontun maceralarını dersimde ikinci kez işlerken (lisede sadece iki yıl öğretmenlik yaptım) karıma şu soruyu sordum: Drakula yüz yıl önce değil de, 1970'lerin Amerika'sında yaşasaydı ne olurdu? Sonra da, herhalde New York'a gelir ve tıpkı Margaret Mitchell'in Atlanta'da başına geldiği gibi, bir taksinin çarpması sonucu ölürdü, diye ekledim gülerek.

Bütün başarılarımdan sorumlu olan karım benim gülüşüme katılmadı. "Ya Maine'e gelseydi?" diye sordu. "Ya kırsal bir yere gelseydi? Ne de olsa şatosu öyle bir yerdeydi, değil mi? Transilvanya kırsalında?"

Bu kadarı bana yetti. Aklıma, kimi gülünç, kimi korkunç çeşitli ihtimaller üşüştü. Böyle bir adamın –böyle bir şeyin– küçük bir kasabada ne kadar kolayca işini görebileceğini düşündüm; o kasabanın sakinleri kendi memleketindeki köylülerden farklı olmayacaktı ve emlak komisyoncusu Larry Crockett gibi birkaç açgözlü adamın da yardımıyla, her zamanki konumunu sağlayacaktı: Yüce Efendi.

Daha ötesini de görür gibi oldum: Stoker'ın aristokrat vampiri E. C. dergilerindeki sülüklerle kaynaşıp kısmen aristokrat kısmen George Romero'nun *Night of the Living Dead*'deki (Yaşayan Ölülerin Gecesi) kana susamış zombileri gibi melez bir tip yaratılabilirdi. Ve hâlâ vatandaşı olduğum ve hâlâ sevdiğim Vietnam sonrası Amerika'da toplumda ters giden her şey için bir benzetme gördüm; zenginlerin daha zenginleştiği ve yoksulların –eğer talihliyseler– yardım nafakası aldığı bu toplumda...

Ayrıca *Drakula*'yı tersine çeviren bir hikâye de anlatmak istiyordum. Stoker'ın romanında Victoria İngiltere'sinin iyimserliği tıpkı yeni icat edilen elektrik ışığı gibi her şeyin üstünde parlıyordu. Tarih kadar eski kötülük şehre geliyor ve (epey bir mücadele olduğu doğrudur) son derece modern, kan nakli, steno ve daktilo kullanan vampir avcıları tarafından kaçmaya zorlanıyor. Benim romanım teleskobun diğer ucundan bakıp elektrik ışığının ve bütün modern icatların olduğu bir dünyanın aslında bu vampire yaradığını, çünkü böyle bir dünyada vampirlere inanmanın mümkün olmadığını anlatabilirdi. Kendini Tanrı'ya adamış olan Peder Callahan bile Bay Barlow'a gerçekten inanamıyor –kanıtı gözlerinin önünde belirdiği zaman bile inanamıyor– ve böylece Callahan, Cennet'in doğusundaki Nod ülkesine gönderiliyor ('Salem's Lot'ta Detroit, Nod yerine geçer). Kendi hikâyemde vampirlerin kazanacağını hesaplamıştım; onlara iyi şanslar diliyordum. O otomobilleri kullanın. O lokantaları işletin. JERUSALEM'S LOT'A HOŞ GELDİNİZ, LOKANTAMIZIN SPESİYALİTESİ KANLI SOSİSLERİ MUTLAKA DENEYİN.

Ne var ki roman –sizlerin de göreceği gibi– o şekilde gelişmedi, çünkü insan karakterlerimden bazıları benim öngördüğümden daha kuvvetli çıktı. Onların istedikleri gibi davranmalarına göz yummam kolay olmadı, ama kendi hallerine bıraktım. Eğer bir roman yazarı olarak tek bir savaş kazandıysam, o da budur. İkinci Dünya Savaşı'nı (özellikle de Vietnam'dan sonra) izleyen yıllarda yazarlar, kıyameti hayal etmenin çok kolay olduğunu gördüler; başlarından geçen zorlu olaylar sonucunda roman kahramanları büyüyeceklerine küçüldüler. Ben Mears'ın büyümek istediğini keşfettim. Dahası, o bir kahraman olmak istiyordu. Ben de ona istediği gibi olması için yol açtım. Bundan da hiç pişman olmadım.

Korku Ağı ilk olarak Doubleday Yayınevi tarafından 1975 yılında yayınlandı. Birçok bakımdan modası geçmiş sayılabilir (her zaman günü yazan bir yazar olmak istemişimdir) ama hâlâ bu kitabı en beğendiklerim arasına sokacak kadar severim. Kü-

çük bir New England kasabasının tasviri hoşuma gider; giderek yoğunlaşan tehdit duygusu hoşuma gider. *Drakula*'nın yankılanması ve şarap züppelerinin şarap tadar gibi zarif bir şekilde kan emmeleri yerine bu işin E. C. dergilerindeki parçalayıp öldüren vampirleri anımsatması hoşuma gider. Ama en çok, hikâyenin koca götlü bir kuş gibi havalanıp bütün kuralların farazi, her şeyin muhtemel olduğu bir dünyaya yönelişini severim. Bundan önce yayınlanmış olan *Göz,* buna göre çok narin kalır. Bunda daha çok güven ve komik olmak için daha büyük bir istek vardır. (Karakterlerden biri, "Dünya başımıza yıkılıyor, sense birkaç vampiri dert ediyorsun," der.) Bu kitap bir bakıma benim 'sosyeteye takdim' edilme oldu.

Stratford Halk Kütüphanesi'nden bana *Drakula*'yı getiren kadın *Korku Ağı*'u hiç göremedi. İlk taslağı bittiğinde kitap okuyamayacak kadar hastaydı (oysa hayatı boyunca en büyük eğlencesi okumak olmuştu) ve kitap yayınlandığında ölmüştü. Eğer okumuş olsaydı, son yüz sayfasını art arda içtiği sigaralar eşliğinde bitirir, gülüp bir kenara bırakır ve saçma sapan bir şey olduğunu söylerdi.

Ama belki de o kadar saçma sapan değildir.

Longboat Key, Florida
24 Şubat, 1999.